

ТЕРИ ГУДКАЙНД КРЪВТА НА БРАТСТВОТО

Част 5 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Кръстева, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Шестте жени се събудиха едновременно и пронизителните им писъци изпълниха претъпканата каюта. В тъмнината Сестра Улиция чуваше как останалите се мъчат да си поемат дъх. Тя преглътна, опитвайки се да успокои собственото си учестено дишане, и подскочи от внезапна остра болка в гърлото. Усети нещо мокро да се стича по клепачите ѝ, но устните ѝ бяха толкова сухи, че трябваше да ги оближе от страх, че ще се напукат и ще закървят.

Някой блъскаше по вратата. Виковете сякаш идваха някъде много отдалеч, тя ги чуваше като неясен тътен в главата си. Не се и опита да долови думите и значението им. Мъжът отвън не я интересуваше.

Повдигайки трепереща ръка към непрогледната тъмнина наоколо, тя освободи своя Хан — същността на живота и духа, — и насочи кълбо топлина към газената лампа, която знаеше, че виси на долната подпора. Фитилът покорно се запали и над него се изви ивица черен дим, която се заклати с плавното полюшване на лампата, следваща ритъма на кораба.

Останалите жени, всичките голи като нея, също бяха седнали изправени на местата си, с очи, втренчени в слабата жълта светлинка, сякаш търсеха от нея спасение или може би потвърждение, че все още са живи, че светлината все още съществува. При вида на пламъчето по бузата на Улиция се изтърколи сълза. Тъмнината беше всепоглъщаща, сякаш огромно парче влажна, черна земя се бе стоварило на плещите ѝ.

Завивките ѝ бяха подгизнали и студени от пот, но дори и без потта всичко наоколо бе вечно мокро от соления въздух. На всичко отгоре от време на време върху палубата се изливаше по някоя огромна вълна и водата проникваше навсякъде в кораба. Улиция вече не помнеше какво е да усещаш до тялото си сухи дрехи или чаршафи. Мразеше този кораб, неговата нескончаема влага, отвратителните му миризми и постоянното клатене и люлеене, от което коремът ѝ се

преобръщаше. Но добре поне, че бе жива, за да може да мрази кораба. Поободрена, тя отново преглътна вкуса на жлъчка.

Потопи пръсти в топлата течност над клепачите си и протегна ръка напред към светлината. Видя капчици искряща кръв. Сякаш придобили смелост от нейния пример, някои от другите Сестри внимателно направиха същото. Всички имаха кървави драскотини по клепачите, веждите и бузите, причинени от отчаяните — но все пак успешни — опити да отворят очите си, да се събудят, да се изтръгнат от лапите на съня, който не беше сън.

Улиция се опита да прочисти съзнанието си. Сигурно е било най-обикновен кошмар.

Насили се да извърне поглед от пламъка към другите жени. Сестра Тови се беше свила на долната койка отсреща, обръчът тлъстина бе увиснал около кръста ѝ сякаш в унисон с тъжното изражение на сбръчканото ѝ лице, обърнато към лампата.

Обикновено безупречната къдрава сребриста коса на Сестра Сесилия бе в пълен безпорядък, на мястото на вечната ѝ усмивка се бе настанила безкръвна маска от ужас. Тя също не сваляше очи от лампата, седейки срещу Тови. Улиция се наведе леко напред и погледна нагоре. Сестра Армина, не толкова възрастна като Тови и Сесилия, но горе-долу на годините на Улиция и все още привлекателна, изглеждаше съсипана. Тя, обикновено спокойна и уравновесена, изтри кръвта от клепачите си с треперещи ръце.

От другата страна на пътеката, на койката над Тови и Сесилия, седяха двете най-млади Сестри, които по принцип се владееха по-добре от всички останали. Гладката кожа на Сестра Ничи бе обезобразена на бузите от грозни драскотини. Кичури руса коса бяха залепнали от сълзите, потта и кръвта по лицето ѝ. Сестра Мериса, също толкова красива, притискаше одеяло до голата си гръд, но не от срам, а от невъобразим ужас. Дългата ѝ тъмна коса бе сплъстена и в пълен безпорядък.

Останалите Сестри бяха по-възрастни и богатият опит им помагаше да контролират силата и способностите си. При Ничи и Мериса не беше така. Те притежаваха редки, вродени, тъмни таланти, които никакъв опит не би могъл да управлява. Много по-проницателни, отколкото е нормално за възрастта им, те не се оставяха да бъдат подлъгани от нежните усмивки и топли чувства на Сесилия и

Тови. Но колкото и да бяха млади и самоуверени, и двете бяха наясно, че Сесилия, Тови, Армина и особено Улиция можеха, стига да поискат, да ги раздробят на парчета и да ги разхвърлят къс по къс. Това, разбира се, не сваляше цената на талантите им. Изобщо те бяха две от най-забележителните жени, които са се раждали на света. Качеството, което бе надделяло, за да ги избере Пазителят, бе тяхната решителност и непоколебимост.

За Улиция бе смущаващо да види всички тези жени, които познаваше толкова добре, в подобно състояние. Но онова, което наистина я разтърси, бе неконтролируемият ужас в очите на Мериса. Улиция никога не бе срещала по-добре владеещ се, по-неемоционален, по-безжалостен, по-непоколебим човек от Мериса. Тази Сестра притежаваше сърце от черен лед.

Улиция я познаваше от близо сто и седемдесет години и за цялото това време не си спомняше да я е виждала да плаче нито веднъж. Сега Мериса хлипаше.

Сестра Улиция отначало се ужаси, а после изпита отвращение, виждайки останалите в такова състояние на непреодолима слабост. След известно време отвращението ѝ се претопи в чувство на тихо доволство. Всъщност това ѝ харесваше. Гледката ѝ вдъхваше увереност. Улиция бе техният водач и бе по-силна от тях.

Мъжът продължаваше да блъска по вратата, питаше какво става, какви са тези писъци. Улиция насочи гнева си към него.

— Остави ни на мира! Ако има нужда от теб, ще бъдеш повикан!

Морякът се отдалечи по коридора и заедно със стъпките му затихнаха и сподавените му псувни. Единственият друг шум освен скърцането на дърво при сблъсъка на кораба с вълните беше хлипане.

— Престани да хленчиш, Мериса! — скастри я Улиция.

Тъмните очи на Мериса, все още изпълнени с ужас, се спряха върху нея.

— Никога досега не е било така.

Тови и Сесилия кимнаха в знак на съгласие.

— Изпълних заповедите му. Защо ми причинява това? Не съм му изменила.

— Ако му бяхме изменили — каза Улиция, — щяхме да сме там, при Сестра Лилиана.

Армина трепна.

— И ти ли я видя? Тя беше...

— Видях я — отвърна Улиция, прикривайки собствения си ужас зад равен глас.

Сестра Ничи отметна сплъстен кичур подгизнала руса коса от лицето си. Започваше да идва на себе си и гласът ѝ прозвуча гладко.

— Сестра Лилиана измени на Господаря.

На мястото на безжизнения блясък в очите на Мериса се появи хладно презрение.

— Тя ще плаща цената на измяната си — ледът в гласа ѝ се увеличаваше като скреж по прозорците в студен зимен ден. — Завинаги! — Мериса почти никога не допускаше лицето ѝ да издаде някакво чувство, но не и този път. Веждите се срещнаха над очите ѝ в жестока гримаса. — Тя пренебрегна заповедите ти, Сестро Улиция, също и заповедите на Пазителя. Провали плановете ни. Всичко е по нейна вина.

Лилиана наистина бе изменила на Пазителя. Ако не беше тя, те нямаше да пътуват с този прокълнат кораб. Лицето на Улиция пламна при мисълта за безочието на тази жена. Лилиана бе поискала да се окичи с цялата слава. И си получи заслуженото. И въпреки това Улиция преглътна при мисълта за видяното мъчение на Лилиана и дори не обърна внимание на болката в пресъхналото си гърло.

— Но какво ще стане с нас? — попита Сесилия. Усмивката отново озаряваше лицето ѝ, но този път бе по-скоро извинителна, отколкото весела. — Трябва ли да направим онова... което каза онзи човек?

Улиция избърса лицето си с ръка. Нямаха време за мислене, ако беше истина, ако онова, което видя, наистина се бе случило. Сигурно е било просто кошмар. Никога преди в съня, който не беше сън, не ѝ се бе явявал друг освен Пазителя. Да, сигурно е било кошмар. Улиция проследи с поглед една хлебарка, която пълзеше из нощното гърне. Изведнъж вдигна глава.

— Онзи човек ли? Не си видяла Пазителя? Видяла си някакъв човек?

Сесилия трепна.

— Джаганг.

Тови вдигна безименния пръст към устните си, за да го целуне — древен жест за търсене на закрилата на Създателя. Това бе стар навик,

на който се бе научила още от първия ден на обучението си като послушница. Всяка послушница свикваше да го прави всяка сутрин, без пропуск, при ставане и в мигове на прославяне. Тови го бе правила безброй пъти, както и всяка от останалите. Сестрите на светлината символично се свързват със Създателя и Неговата воля. Целувайки безименния си пръст, те повтарят ритуала на свързване със Създателя.

Не беше ясно как можеше да подейства целуването на пръста сега, когато бяха изменили на Господаря си. Суеверията твърдяха, че ако Сестра, обрела душата си на Пазителя — Сестра на мрака, — целуне безименния си пръст, ще умре. Но ако не беше ясно дали този жест ще предизвика гнева на Създателя, то нямаше съмнение, че ще доведе яростта на Пазителя. Когато пръстите ѝ стигнаха до средата на пътя до устните ѝ, Тови осъзна какво се кани да направи и бързо дръпна ръката си.

— Всички ли видяхте Джаганг? — Улиция ги изгледа една по една и всяка от тях кимна. В душата ѝ все още блестеше мъничко пламъче надежда. — Значи сте видели императора. Това нищо не означава. — Тя се наведе към Тови. — Чу ли го да казва нещо?

Тови издърпа завивката до брадичката си.

— Всички бяхме там, както винаги, когато ни повика Пазителят. Седяхме в полукръг, голи, както винаги. Но дойде Джаганг, а не Господарят.

От устата на Армина, която седеше на горната койка, се изтръгна тих стон.

— Тишина! — Улиция отново се съсредоточи върху треперещата Тови. — Но какво каза? Какви бяха думите му?

Погледът на Тови потърси пода.

— Каза, че сега душите ни му принадлежат. Каза, че сега сме негови и че живеем единствено по негова воля. Каза, че веднага трябва да отидем при него, в противен случай ще завиждаме на Сестра Лилиана за съдбата ѝ. — Тя вдигна очи към Улиция. — Каза, че ще съжаляваме, ако го накараме да чака. — От очите ѝ закапаха сълзи. — След това ми показва какво ще ми се случи, ако го разочаровам.

Кожата на Улиция бе настръхнала и тя осъзна, че също е вдигнала чаршафа си нагоре. С усилие го избута надолу в скута си.

— Армина?

Отгоре се чу тихо потвърждение.

— Сесилия?

Сесилия кимна. Улиция погледна към двете Сестри на горната койка отсреща. Усилието, което толкова настървено полагаха, за да възвърнат формата си, явно бе дало резултат.

— Е? И вие двете ли чухте същите думи?

— Да — каза Ничи.

— Точно същите — безстрастно допълни Мериса. — Лилиана ни докара всичко това.

— Може би Пазителят е разочарован от нас — предположи Сесилия — и ни е предал на императора, за да му служим, като начин да възвърнем мястото си на негови слуги.

Мериса изправи гръб. Очите ѝ бяха прозорец към леденото ѝ сърце.

— Аз се заклет с душата си в Пазителя. Ако трябва да служим на вулгарния му звяр, за да си възвърнем благоразположението на Господаря, ще му служа. Ще оближа краката му, ако е необходимо.

Улиция си спомни как точно преди да напусне полукръга в съня, който не беше сън, Джаганг заповяда на Мериса да стане. След това небрежно протегна ръка, впи в дясната ѝ гърда мощните си пръсти и започна да стиска, докато ѝ се подкосиха коленете. Улиция хвърли поглед към гърдата на Мериса и видя зловещи синини.

Мериса не направи опит да се прикрие, само спря спокойния си поглед в очите на Улиция.

— Императорът каза, че ще съжаляваме, ако го накараме да чака.

И Улиция бе получила същите нареждания. Джаганг бе демонстрирал отношение към Пазителя, граничещо с презрение. Как е могъл да надделее над образа на Пазителя в съня, който не беше сън? Беше го направил — единствено това имаше значение. Всички го почувстваха. Не, не беше обикновен кошмар.

С угасването на последната искрица надежда в корема ѝ пропълзя натрапчиво чувство на ужас. На нея също ѝ бе дадено да разбере какво ще се случи, ако не спази дадените ѝ нареждания. Кръвта над очите ѝ припомни колко силно се бе борила да избегне този урок. Това се беше случило наистина и всички го знаеха. Не им оставаше друга възможност за действие. Нямаха нито миг за губене. Студена струйка пот се плъзна между гърдите на Улиция. Ако закъснеят...

Тя скочи от леглото си.

— Назад! — изкрещя тя и блъсна вратата. — Обърнете веднага!

В коридора нямаше никой. Тя се изкачи към палубата, крещейки. Останалите се втурнаха след нея, като пътьом блъскаха по вратите, покрай които минаваха. Улиция не си губеше времето с това. Знаеше, че човекът, който управлява кораба и насочва платната, е боцманът. Тя излезе на палубата. Посрещна я мрак — слънцето още не беше изгряло. По схлупеното тъмно небе се носеха оловносиви облаци. Корабът пореше вълните и оставяше зад себе си кипяща пяна. Носът му сякаш се връзваше в мастиленочерна бездна. Останалите Сестри се изсипаха на мократа палуба миг след Улиция.

— Назад! — изкрещя тя на босите моряци, които я гледаха в безмълвна почуда.

Улиция изпсува и се втурна напред към румпела. Петте Сестри я следваха по петите. Боцманът протегна шия да види за какво е целият този шум. В краката му имаше отвор, зад който се виждаше фенер, осветяващ лицата на четиримата мъже, управляващи румпела. Моряците се скупчиха около брадатия боцман и загледаха втрещени шестте жени.

Улиция си пое въздух, опитвайки се да уравни дишането си.

— Какво ви става, безмозъчни идиоти? Не ме ли чухте? Казах назад!

Тя изведнъж осъзна на какво се дължат изумените погледи: шестте жени бяха голи. Мериса се приближи до нея и застана така — изправена и висока, — сякаш е облечена в роба, която я прикрива от врата до петите.

Един от по-младите мъже се обади, без да сваля очи от тялото на красивата жена.

— Виж ти, виж. На дамите май им се лудува.

Студена и недостъпна, Мериса властно изгледа лъстивата му усмивка.

— Което е мое, мое си е, а не на някой друг, колкото и да зяпаш, докато не реша нещо друго. Веднага си махни очите от тялото ми или сама ще ги махна.

Ако мъжът притежаваше дарбата и уменията на Улиция, щеше да усети как въздухът около Мериса се нажежава застрашително. Тези мъже си мислеха, че шестте пътнички са просто заможни дами, които

искат да обиколят странни и далечни места. Нямаха представа кои — или какво — са Сестрите. Капитан Блейк знаеше, че са Сестри на светлината, но Улиция му бе заповядала да не казва на екипажа си.

Младежът се присмя на Мериса с похотливо изражение на лицето и поклащане на бедрата.

— Недей да се ежиш, маце. Нямаше да се появиш тук в този си вид, освен ако не си мислиш за същото, за което и ние.

Въздухът около Мериса затрепери. Панталонът на мъжа плувна в кръв около слабините. Той изпищя и в погледа му се появи диво безумие. Светлината на фенера се отрази в острието на дългия нож, който той светкавично извади от колана си. Все още крещейки, той се хвърли напред, за да намушка Сестрата.

На пълните устни на Мериса кацна далечна усмивка.

— Ах ти, гадна измет! — промърмори тя на себе си. — Ще те изпратя в студените прегръдки на моя Господар.

Тялото му се пръсна като презрял пъпеш, разсечен с нож. Концентриран въздух, произведен от силата на дарбата ѝ, го блъсна отвъд мостика. Зад него остана кървава следа. Черната вода погълна тялото с леко плясване. Другите мъже — около десетина — стояха неподвижни, с широко отворени очи.

— Гледайте ни в очите! — изсъска Мериса. — Да не съм видяла някой да отмества поглед другаде!

Мъжете кимнаха, твърде ужасени, за да изразят с думи съгласието си. Погледът на един от тях неволно отскочи към тялото ѝ, сякаш изричането на онова, което бе забранено да се гледа, предизвика у него неудържим импулс да направи точно обратното.

Обзет от неконтролируем ужас, мъжът започна да се извинява, но ивица сила, остра като бойна брадва, го разсече между очите. Той полетя през мостика като първия.

— Мериса — тихо каза Улиция, — достатъчно. Мисля, че научиха урока си.

Към нея се обърнаха две ледени очи, в които се виждаше далечният мъглив поглед, подсказващ за присъствието на Хан.

— Няма да позволя на очите им да отнемат нещо, което не им принадлежи.

Улиция повдигна вежда.

— Имаме нужда от тях, за да ни върнат обратно. Не си забравила, че е спешно, нали?

Мериса погледна мъжете, сякаш гледаше буболечки под краката си.

— Разбира се, Сестро. Трябва да се върнем незабавно.

Улиция се обърна и видя зад себе си капитан Блейк, който стоеше и гледаше със зейнала уста.

— Обърнете кораба, капитане! — каза Улиция. — Веднага!

Езикът му се плъзна към устните, за да ги навлажни, и очите му зашариха по лицата на жените.

— Искате да се връщаме, така ли? Но защо?

Улиция вдигна пръст към него.

— Беше ти заплатено добре, капитане, за да ни заведеш където пожелаем и когато пожелаем. Вече ти казах, че въпросите не влизат в споразумението ни и ти обещах, че ще се разделиш с главата си, ако нарушиш правилата. Ако настояваш, ще имаш възможност да се убедиш, че не съм и наполовина снизходителна, колкото Мериса. Не удостоявам с бърза смърт. А сега обръщай!

Капитан Блейк се зае мигновено да изпълни заповедта ѝ. Приглади униформата си и погледна екипажа.

— Действайте, мързеловци! — Той махна към боцмана. — Господин Демпси, обръщаме!

Мъжът явно още не бе излязъл от шока.

— На секундата, господин Демпси!

Сграбчвайки с една ръка шапката от главата си, капитан Блейк се поклони на Улиция, като внимаваше погледът му да не се отклонява от очите ѝ.

— Както пожелаете, Сестро. Обратно около голямата бариера, към Стария свят.

— Определи пряк курс, капитане. Времето ни е ценно.

Той стисна шапката си в ръка.

— Пряк курс! Не можем да минем през голямата бариера! — Той моментално смекчи тона си. — Не е възможно. Ще загинем до един!

Улиция допря ръка до парещата рана в корема си.

— Голямата бариера я няма, капитане. Тя вече не е пречка за нас. Определи пряк курс!

Той стисна шапката си още по-силно.

— Голямата бариера я няма? Това е невъзможно! Какво ви кара да мислите...

Тя се наклони към него.

— Пак си позволяваш да ми задаваш въпроси ли?

— Не, Сестро. Не, разбира се, че не. Щом казвате, че бариерата я няма, значи я няма. Макар да не разбирам как се е случило нещо, което е невъзможно да се случи, знам, че не ми е работа да задавам въпроси. Да бъде пряк курс. — Той обърса устата си с шапката. — И да ни пази милостивият Създател — промърмори накрая и извърна глава към боцмана, щастлив, че има възможност да избегне пронизващия поглед на Улиция. — Пълен надясно, господин Демпси!

Мъжът погледна към моряците на румпела.

— Пълен надясно, момчета! — Той внимателно повдигна вежди и попита: — Сигурен ли сте, капитане?

— Недей да спориш с мен или ще ти се наложи да преплуваш пътя обратно!

— Йест, капитане. Всички по местата! — извика той на останалите, някои от които бяха готови и викаха на другарите си. — Пригответе се за завой!

Улиция изгледа мъжете, които нервно хвърляха погледи през рамо.

— Сестрите на светлината имат очи и на тила, господа. Само да забележа, че гледате нещо, което не трябва, то ще е последното, което ще видят очите ви.

Преди да се заемат с работата си, мъжете закимаха.

Обратно в тясната каюта, Тови наметна със завивката потръпващото си туловище.

— Доста време мина, откакто за последен път съм усещала върху себе си лъстиви погледи — тя се обърна към Ничи и Мериса. — Радвайте се на този дар, докато все още го има.

Мериса си извади риза от едно чекмедже в дъното на кабината.

— Тези погледи не бяха за теб!

На лицето на Сесилия блесна майчинска усмивка.

— Знаем това, Сестро. Мисля, че Сестра Тови искаше да каже, че сега, когато сме далеч от заклинянето на Двореца на пророците, ще остаряваме като всички останали хора. Няма да разполагате с дългите години, които ние имахме, за да се радваме на телата си.

Мериса настръхна.

— Когато отново заслужим достойното си място до Господаря, ще мога да запазя онова, което имам.

Тови я изгледа с необичаен за нея заплашителен поглед.

— А аз искам онова, което някога имах.

Армина се отпусна на една койка.

— За всичко е виновна Лилиана. Ако не беше тя, нямаше да се наложи да напускаме Двореца и заклинанието му. Ако не беше тя, Пазителят нямаше да дари Джаганг с власт над нас. Нямаше да загубим любовта на своя Господар.

Всички замълчаха за момент. Промушвайки се една между друга, те се опитваха да си облекат бельото, като внимаваха да не се докосват с лакти. Мериса вдигна ризата над главата си.

— Възнамерявам да направя всичко, което е необходимо, за да си върна любовта на Господаря. Възнамерявам да получа наградата за дадената клетва. — Тя погледна Тови. — Възнамерявам да остана млада.

— Всички искаме едно и също, Сестро — каза Сесилия, докато промушваше ръцете си в ръкавите на семплата си кафява риза. — Но волята на Пазителя е да служим на този човек, Джаганг, засега.

— Така ли? — попита Улиция.

Мериса се наведе над чекмеджето и започна да рови из дрехите. Накрая си избра яркочервена рокля.

— Защо иначе сме били обещани на онзи мъж?

Улиция повдигна вежда.

— Обещани!?! Така ли мислиш? Според мен има нещо повече от това. Струва ми се, че император Джаганг действа по своя воля.

Всички замръзнаха по местата си и я погледнаха.

— Мислиш, че той е въстанал срещу Пазителя? — попита Ничи. — Че преследва собствени цели?

Улиция чукна с пръст челото на Ничи.

— Мисли! Пазителят не се появи в съня, който не е сън. Това не се е случвало никога досега. Никога. Вместо това дойде Джаганг. Дори Пазителят да е недоволен от нас и да иска за наказание да служим на Джаганг, не мислите ли, че би ни се явил сам, за да ни даде заповедите си, да ни покаже недоволството си? Не мисля, че това е работа на Пазителя. Струва ми се, че е на Джаганг.

Армина сграбчи синята си рокля. Тя бе малко по-светла от тази на Улиция, но не по-лошо изработена.

— И все пак всичко е заради Лилиана!

Устните на Улиция се разтегнаха в тънка усмивка.

— Така ли? Лилиана беше алчна. Струва ми се, че Пазителят е искал да използва алчността ѝ, но тя го предаде. — Усмивката ѝ се стопи. — Не, вината не е на Лилиана!

Ръката на Ничи застина на връвта, с която пристягаше корсета на черната си рокля.

— Разбира се. Момчето.

— Момчето ли? — Улиция бавно поклати глава. — Едно „момче“ не би могло да премахне бариерата. Обикновено момче не би могло да хвърли в пепелта плановете ни, върху които работихме толкова упорито през всичките тези години. Знаем какво е той, чели сме пророчествата.

Улиция огледа една по една всичките Сестри.

— Намираме се в много опасно положение. Трябва да се борим, за да заслужим отново благоразположението на Пазителя в този свят, в противен случай, когато Джаганг приключи с нас, ще ни убие и ще се озовем в отвъдния свят, без да можем повече да служим на Господаря. Ако това се случи, Пазителят със сигурност ще е недоволен и ще направи онова, което Джаганг ни показва, да изглежда като любовна прегръдка.

Докато всички осмисляха думите ѝ, корабът пукаше и трещеше. Те се връщаха, за да служат на човек, който щеше да ги използва и след това да ги унищожи, без изобщо да се замисли, без каквато и да е награда, и въпреки това никоя от тях не си и помисляше да му се противопостави.

— Момче или не, той е причината за всичко това — Мериса стисна челюсти. — И само като си помисля, че ми беше в ръчичките, в ръцете на всяка една от нас! Трябваше да се справим с него, когато имахме тази възможност.

— Лилиана също поиска да се справи с него, да прелее силата му в себе си — каза Улиция, — но беше ненаситна и свърши с онзи негов меч в сърцето. Трябва да сме по-умни от нея. Само тогава ще можем да вземем силата му, а Пазителят — душата му.

Армина избърса една сълза от бузата си.

— Но междуременно не може да няма начин да избегнем задължението да се връщаме обратно...

— И колко време предполагаш, че можем да стоим будни? — озъби ѝ се Улиция. — Рано или късно ще заспим. И тогава какво? Джаганг вече ни показва, че притежава силата да се добере до нас, където и да сме.

Мериса се зае да закопчава копчетата на червената си рокля.

— Ще направим каквото трябва, засега, което не означава, че не можем да използваме главите си.

Улиция сви замислено вежди. Вдигна глава с дяволита усмивка.

— Император Джаганг може да си мисли, че ни е накарал да правим каквото той пожелае, но ние не сме вчерашни. Може би ако използваме главите си, ако се опрем на опита си, ще се окаже, че не е чак толкова лесно да ни хване човек натясно, колкото той си мисли.

Очите на Тови заискриха злобно.

— Да — изсъска тя. — Наистина не сме вчерашни и знаем как да повалим на земята дивите свине и да ги заколим, докато се скъсват от рев.

Ничи приглади гънките по полата на черната си рокля.

— Да изкормваш диви свине е добре, но император Джаганг е нашата беда, а не причината за нея. Освен това ми се струва глупаво да пилеем гнева си по Лилиана. Тя просто беше една алчна глупачка. Трябва да бъде накаран да страда онзи, който наистина причини бедите ни.

— Добре казано, Сестро — каза Улиция.

Мериса небрежно докосна ранената си гърда с ръка.

— Ще се окъпя в кръвта на този младеж. — Погледът ѝ се разми и в него отново се появи прозорецът към черното ѝ сърце. — А той ще гледа.

Улиция стисна ръцете си в юмрук и кимна в знак на съгласие.

— Той, Търсачът, ни докара всичко това. Кълна се, че ще плати с цената на дарбата, живота и душата си.

ВТОРА ГЛАВА

Ричард тъкмо вдигна към устата си лъжица топла зеленчукова супа, когато до ушите му достигна плътно, застрашително ръмжене. Извърна се към Грач и го погледна изпод вежди. Съсените очи на змея, насочени към сумрака между колоните в основата на огромното стълбище, искряха със студен зелен блясък. Косматите му устни се бяха дръпнали встрани, под тях се разкриваха извити остри зъби. Ричард осъзна, че устата му е пълна със супа, и преглътна.

Гърленото ръмжене на Грач се усили, сякаш извираше някъде дълбоко от корема на звяра. Звукът беше като от отварянето на масивна стара порта, недокосвана от години.

Погледът на Ричард срещна огромните кафяви очи на госпожа Сандерхолт. Тя, главната готвачка в Двореца на Изповедниците, все още се плашеше от Грач и не вярваше искрено на думите на Ричард, че змеят е напълно безобиден. Зловещият рев затвърждаваше убеждението ѝ.

Госпожа Сандерхолт донесе на Ричард комат прясно изпечен хляб и паница вкусна зеленчукова супа и възнамеряваше да седне до него на стълбите, за да си поговорят за Калан, но Грач я бе изпреварил. Въпреки хладните ѝ чувства към змея тя все пак склони да остане при Ричард.

При споменаването на името на Калан Грач се оживи. Ричард бе подарил на косматия си приятел кичура от косата ѝ и го бе увесил на врата му заедно с драконовия зъб. Освен това му беше обяснил, че двамата с Калан се обичат и че тя иска да се сприятели с Грач.

И така, любопитният змей се настани на стълбите, за да слуша и той разговора, но точно когато Ричард опитваше супата си, а госпожа Сандерхолт се канеше да каже нещо, настроението му рязко се промени. Изглеждаше силно напрегнат от нещо, което Ричард не можеше да забележи.

— Защо го прави? — прошепна госпожа Сандерхолт.

— Не знам точно — призна Ричард. Когато видя, че бръчките по челото ѝ се задълбочават, се усмихна широко и сви небрежно рамене. — Може просто да е видял заек или нещо друго. Змейовете притежават необикновено зрение, виждат дори в тъмното, освен това са прекрасни ловци.

Напрежението в погледа ѝ не намаля и Ричард продължи:

— Той не яде хора. Никога не би наранил човек — увери я. — Всичко е наред, госпожо Сандерхолт, наистина. — Вдигна поглед към зловещото, ръмжащо лице. — Грач — прошепна с крайчеца на устата си, — престани! Плашиш я.

— Ричард — каза госпожа Сандерхолт и се примъкна към него, — змейовете са ужасни зверове, на които не може да се има доверие. Не са домашни любимци.

— Не съм казал, че Грач ми е домашен любимец. Той ми е приятел. Познавам го още от бебе, беше ми ей дотук. Знам колко добра и чувствителна душа е.

Лицето на госпожа Сандерхолт се изкриви в примирена усмивка.

— Щом казваш. — В погледа ѝ изведнъж светна тревога. — Той не разбира какво казвам, нали?

— Трудно е да се каже — призна ѝ Ричард. — Понякога разбира повече, отколкото си мисля, че е възможно.

Докато двамата разговаряха, Грач сякаш изобщо не ги забелязваше. Стоеше неподвижен и съсредоточен, сякаш виждаше или усещаше присъствието на нещо, което не му харесва. Ричард си помисли, че го е виждал да се държи така само веднъж преди, но не можеше да си спомни кога и къде. Опита се да извика в съзнанието си случая, но не успя. Колкото повече опитваше, толкова по-размит и неясен ставаше споменът.

— Грач? — Той стисна змея за косматото рамо. — Какво има?

Неподвижен като паметник, звярът не реагира на докосването. С времето зеленият блясък в очите му беше станал по-наситен, но никога не бе блестял с такава жестокост. Сега от очите му буквално струеше светлина. Ричард огледа сенките, към които гледаше приятелят му, но не забеляза нищо притеснително. Между колоните и покрай стената не се виждаше никой. „Сигурно е видял заек“, реши накрая. Грач обичаше зайци.

Зората тъкмо бе започнала да обагря във виолетово и розово облаците над просветляващия хоризонт, по западното небе бяха останали да блещукат само най-ярките звезди. С първите искри на утрото дойде и лекият бриз — необичайно топъл за зимния сезон, — който разроши гъстата козина на огромния звяр и развя черната пелерина на сбърза на раменете на Ричард.

Докато живееше при Сестрите на светлината в Стария свят, Ричард беше попаднал в Блатистите гори и бе убил сбърз. Сбързовете бяха жестоки същества, които по нещо напомняха на хора, но сякаш излезли от най-страшния кошмар. Ричард уби сбърза с меча си и откри невероятните качества на пелерината му. С нея сбързът — а и Ричард — се сливаше с околността дотолкова, че буквално ставаше невидим. Не само това — беше недоловим за ничие възприятие, дори на родените с дарба. При все това Ричард успяваше по някакъв начин да усети присъствието на сбърз край себе си. Тази способност — да чувства опасността, колкото и добре да е прикрита тя — му спаси живота.

Той установи, че с мъка се съсредоточава върху ръмженето на Грач срещу зайците в двора. Парещата болка, безмълвният ужас да повярва, че неговата любима е екзекутирана, се бяха изпарили предишния ден в една спираща дъха секунда, в която той установи, че тя е жива. Изпита неопишуема радост, че Калан е в безопасност. Нощта насаме с нея на онова странно място между световите го остави без дъх. И сега, в свежата утрин, съзнанието му тънеше в сладостна омая и той се усмихваше, без дори да го осъзнава. И дразнещите звуци на Грач не можеха да го изкарат от безтегловното му състояние.

Все пак гърленото ръмжене го разсея, а и госпожа Сандерхолт очевидно се притесняваше. Тя седеше вдървено на ръба на едно стъпало до Ричард, стиснала с две ръце вълнения си шал.

— Тихо, Грач! Току-що изяде цял овнешки бут и комат хляб. Не ми казвай, че си огладнял толкова бързо.

Ръмженето на змея утихна до тихо мъркане, но очите му останаха вперени в същата посока. Сякаш упорито искаше да се оплаче от нещо.

Ричард още веднъж извърна очи към града. Беше решил да намери кон и да настигне Калан и дядо си — своя стар приятел Зед. Освен че бе нетърпелив да отиде при Калан, Зед също му липсваше

ужасно. Не го беше виждал от три месеца, които му се струваха години. Зед беше магьосник от Първия орден и Ричард, в светлината на последните открития за себе си, искаше да говори с него за толкова много неща. Тъкмо се канеше да тръгва, когато госпожа Сандерхолт му донесе топла супа и току-що изпечен хляб. Въпреки цялото си опиянение той установи, че умира от глад.

Отмести поглед към изящната белота на Двореца на Изповедниците и нататък, към Магьосническата кула, потънала в прегръдките на високите планини. Огледа зловещите й тъмни каменни стени, крепостните валове, бастионите, кулите, свързващите коридори и мостове, всички те като че издълбани в камъка, някак живи, устремени към него. От града към тъмните стени се извиваше бялата лента на път, прекосяващ мост, който от разстояние изглеждаше като тънка ивица. После минаваше под падащата решетка на врата и потъваше в черната паст на Кулата. Вътре сигурно имаше хиляди помещения. Ако изобщо имаше. Внезапно почувствал студа от каменното излъчване на това място, Ричард се сви в пелерината си и отвърна поглед.

Пред него се издигаше Дворецът, в който беше израсла Калан. Градът, където беше прекарала по-голямата част от живота си до предното лято, когато прекоси границата със Западната земя, за да търси Зед, и попадна на Ричард.

Магьосническата кула пък беше мястото, където бе живял Зед, преди да напусне Средната земя, преди Ричард да се роди. Калан беше разказвала на Ричард, че е прекарвала голяма част от времето си в Магьосническата кула в учене, но никога с нищо не му бе подсказвала, че има толкова зловещо излъчване. Врязана в планинския склон, Кулата беше страховита.

Ричард се усмихна при мисълта как ли е изглеждала Калан като момиченце, Изповедник, който трупа познания, обикаля коридорите на Двореца и Кулата сред обикновени хора и магьосници.

Но Ейдиндрил вече не беше свободен град. Императорският орден го завладя и му отне славата на седалище на властта в Средната земя.

С магия и прилагайки магьосническите си номера, Зед внуши на всички в Ейдиндрил, че са присъствали на екзекуцията на Калан, и по този начин осигури бягството им.

Сега вече никой нямаше да ги преследва. Госпожа Сандерхолт, която познаваше Калан от самото ѝ раждане, изпита неописуемо облекчение, когато разбра, че тя е добре и в безопасност.

Усмивката отново грейна на устните на Ричард.

— Как изглеждаше Калан като малка?

Госпожа Сандерхолт извърна глава, също усмихната.

— Беше винаги сериозна. Но в същото време най-прелестното дете, което някога съм виждала. Порасна твърда по характер и красива жена. Освен че беше докосната от магия, притежаваше изключителен характер. За никого от Изповедниците не беше изненада, че именно тя стана Майката Изповедник. Всички се радваха, защото Калан е човек, който винаги търси пътя на разбирателството и съгласието. Тя никога не се е опитвала да налага своето. И въпреки това, ако някой ѝ се противопоставеше неоснователно, ставаше по-твърда от всяка Майка Изповедник, която някога се е раждала. Не познавам Изповедник, който толкова силно да е обичал народа на Средната земя. Винаги е било чест за мен да я познавам. — Потънала в спомени, госпожа Сандерхолт лекичко се засмя, звукът на смеха ѝ бе толкова крехък, колкото и самата тя. — Дори онзи път, когато я наплясках по дупето, задето, без да ме пита, отмъкна току-що опечената патица.

Ричард се усмихна широко при мисълта, че Калан е правила пакости.

— Не е ли малко опасно да наказваш Изповедник, па била тя и дете?

— Не — смръщи чело госпожа Сандерхолт. — Ако си бях затворила очите, майка ѝ щеше да ме уволни. Тя държеше да се отнасяме с дъщеря ѝ с уважение, но и справедливо.

— Калан плака ли, когато я напляска? — попита Ричард, преди да отхапе голям залък вкусен хляб с лек аромат на меласа.

— Не, по-скоро се изненада. Беше убедена, че не е сторила нищо нередно, и започна да ми обяснява. Била тръгнала към Магьосническата кула, когато пред Двореца я спряла жена с две малки деца почти на нейна възраст и започнала да нарежда, че има нужда от пари, за да ги нахрани. Калан ѝ каза да чака и след малко се върнала с печената ми патица. Преценила, че щом жената има нужда от храна, е по-добре да ѝ даде патицата вместо пари. Сложила децата да седнат — госпожа Сандерхолт посочи с лявата си ръка — ей там и ги нахранила.

Жената се разбесняла, започнала да крещи, обвинявайки Калан, че е егоистка и скъперница, щом не искала да ѝ даде пари при цялото богатство на Двореца.

Докато Калан ми разказваше историята, в кухнята дойде войник от Дворцовата охрана, влачеше след себе си жената и двете ѝ деца. Явно беше я чул да крещи на Калан. Точно тогава в кухнята се появи и майката на Калан, за да види какво става. Калан ѝ разказа. Попаднала в ръцете на войника и още повече пред очите на самата Майка Изповедник, жената цяла се тресеше от страх.

Майката на Калан изслуша дъщеря си, после чу и версията на жената. Накрая каза на Калан, че когато човек реши да помогне на някого, носи отговорност за него и трябва да го вземе под своя закрила, докато онзи си стъпи на краката. Калан прекара следващия ден на Кралската улица заедно с войника, който влачеше зад себе си жената, обикаляйки от място на място в търсене на някой, който се нуждае от помощничка. Нямаше голям късмет — всички знаеха, че жената е алкохоличка.

Почувствах се виновна, задето я наплясках, без дори да я изслушам. В един от дворците на Кралската улица имах приятелка, готвачка. Изтичах при нея и я убедих, щом Калан почука на вратата на кухнята ѝ, да наеме на работа жената. Калан така и не разбра за това. Жената се задържа при приятелката ми доста време и никога повече не припари до Двореца на Изповедниците. По-малкото ѝ момче стана войник от Дворцовата охрана. Миналото лято, когато войските на Д'Хара завладяха Ейдиндрил, го раниха и седмица по-късно почина.

Ричард също се бе бил срещу Д'Хара и накрая бе унищожил владетеля ѝ, Мрачния Рал. Макар все още да чувстваше известно съжаление, задето този зъл човек се беше оказал истинският му баща, вече не изпитваше вина, че е негов син. Вече вярваше, че престъпленията на бащата не се пренасят върху сина. Изнасилването на майка му от Мрачния Рал определено не беше станало по нейна вина. Пастроктът на Ричард обичаше майка му и случилото се с нея не променяше чувствата му. Джордж Сайфър не показваше по никакъв начин, че обича Ричард по-малко от другия си син, защото в жилите му не тече негова кръв. Също както и Ричард не охладня към Джордж Сайфър, когато разбра, че не му е истински баща.

Ричард беше магьосник, вече го знаеше. Дарбата, силата на магията му, наречена Хан, бе наследил от две страни: от Зед, дядо му по майчина линия, и от Мрачния Рал, баща му. Тази комбинация го бе дарила с магия, каквато никой магьосник не бе притежавал от хилядолетия — не само Адитивна, но и Субстрактивна. Ричард познаваше твърде малко способностите си на магьосник, магията си, но Зед щеше да му помогне да научи повече за тях, щеше да му покаже как да управлява дарбата си в полза на хората.

Той сдъвка отхапаниа залък.

— Точно тази Калан познавам и аз.

Госпожа Сандерхолт мрачно поклати глава:

— Тя винаги е чувствала огромна отговорност към народа на Средната земя. И душата ѝ бе дълбоко наранена, когато същият този народ се обърна срещу нея за злато.

— Не всички са го направили, сигурен съм — каза Ричард. — Но не бива да казваш на никого, че е жива. За да е в безопасност, за да я опазим, никой не бива да знае истината.

— Да, Ричард, вече ти обещах. Надявам се да са я забравили. Струва ми се, че ако не получат обещаното злато, съвсем скоро в града ще настъпят размирици.

— Затова ли са се събрали всичките тези хора пред Двореца?

Тя кимна.

— Мислят си, че щом им е било обещано златото, Дворецът им принадлежи. Макар онзи, който го направи, да е вече мъртъв, те са убедени, че щом думите са били изречени гласно, златото автоматически става тяхно. Ако Императорският орден не изнесе в най-скоро време богатствата от хазната, няма да мине много време и тези хора ще нахлуят в Двореца и ще го опустошат.

— Може би обещанието е било просто за измъкване, а войските на Ордена са възнамерявали да задържат цялото злато за себе си като плячка. Може би ще се опитат да защитят Двореца.

— Сигурно си прав — госпожа Сандерхолт отвърна очи. — Само като се замисля, и се питам какво правя още тук. Нямам особено желание да видя как Орденът се настанява в Двореца. Нито пък да завърша дните си като тяхна готвачка. Може би е време да си вървя, да си намеря работа някъде, където хората все още не са под това иго.

Толкова ми е странно да си го помисля. Прекарах в Двореца по-голямата част от живота си.

Ричард отново огледа бялата прелест на Двореца, после плъзна поглед и към града. Нима трябваше да се махне отгук и да остави заветния дом на Изповедниците, на магьосниците в ръцете на Императорския орден? Нима можеше да направи нещо? Освен това Ордент сигурно го търсеше. Най-добре щеше да бъде да изчезне, докато нещата все още не са се успокоили след смъртта на техния Съвет. Не знаеше какво трябва да предприеме госпожа Сандерхолт, но самият той бе най-добре да изчезва, преди войниците на Ордена да са го открили. Трябваше да намери Калан и Зед.

Ръмженето на Грач се превърна в зловещ рев, който прониза Ричард до мозъка на костите и го извади от мислите му. Змеят скочи на крака. Ричард отново огледа площадката долу, но не видя нищо. Изповедническият дворец бе разположен на хълм, гледаше към цял Ейдиндрил и от мястото си Ричард забеляза, че отвъд стените на Двореца и по улиците на града са се разположили военни части. Но тук, до страничния двор пред кухненския вход, нямаше никой. В посоката, в която гледаше Грач, не се виждаше жива душа.

Ричард стана и пръстите му инстинктивно напипаха сигурността на меча. Беше по-едър от нормален на ръст мъж, но змеят се извисяваше високо над него. Макар все още дете-змей, Грач бе висок почти два метра. Ричард прецени, че на килограми е на половината на своя приятел. Грач щеше да расте още петдесетина сантиметра, може би и повече. Ричард не разбираше много от късопашати змейове — не бе виждал много от тях, а тези, с които се бе срещал, се бяха опитали да го убият. Всъщност Ричард уби майката на Грач при самоотбрана и без да иска, осинови малкото сираче. С времето двамата станаха истински приятели.

Под розовата кожа на огромния силен стомах на звяра се виждаха мускули, гърдите му пулсираха от напрежение. Стоеше неподвижен и готов за действие. Ноктите му бяха щръкнали, косматите му уши се вслушваха в недоловими звуци. Дори когато преследваше плячка, Грач никога не бе проявявал такава напрегната съсредоточеност. Ричард усети как косъмчетата на тила му настръхват.

Де да можеше да си спомни кога и къде беше видял Грач да ръмжи така. Успя да потисне сладките мисли за Калан и с все по-

нарастващо безпокойство се съсредоточи.

Госпожа Сандерхолт стоеше до него и нервно гледаше ту Грач, ту посоката, в която бе насочено вниманието на звяра. Фина и крехка на вид, тя определено не беше страхлива, но Ричард си помисли, че ако в момента ръцете ѝ не бяха бинтовани, щеше да ги стисне здраво една в друга.

Ричард изведнъж се почувства незащитен на широкото, голо стълбище. Строгите му сиви очи бавно огледаха тъмните сенки и скритите места между колоните, стените и изящните беседки, разположени долу на двора. Тук-там вятърът довяваше по някой облак искрящ сняг, но иначе всичко тънеше в абсолютно спокойствие. Вглеждаше се толкова напрегнато, че чак очите го заболяха, но не видя нищо, никаква заплаха. Но постепенно започна да го изпълва нарастващо чувство за опасност. Не беше просто реакция на възбудата на Грач, извираше някъде отвътре, от неговия Хан, надигаше се от дълбините на гърдите му, пулсираше в мускулите му и ги напрягаше. Магията вътре в него се бе превърнала в още едно сетиво, което често го предупреждаваше, когато другите не успяваха да усетят нищо. Осъзна, че именно това сетиво му сигнализира сега.

Вътре в него започна да напират силно желание да избяга, преди да е станало твърде късно. Трябваше да намери Калан. Не искаше да се забърква в никакви неприятности. Можеше просто да си набави кон и да избяга. Още по-добре — можеше да тръгне веднага, а по-късно да се сдобие с кон.

Грач разтвори криле и подскочи в заплашителна поза, готов да се втурне във въздуха. Устните му се разтеглиха още повече, ръмженето се усили. Въздухът затрепери.

Кожата на Ричард настръхна. Дишането му се учести, а неясното чувство за опасност се усили, заплахата ставаше все по-явна.

— Госпожо Сандерхолт — каза той, като погледът му не спираше да оглежда една след друга тъмните сенки в двора. — По-добре ще е да влезете вътре. Ще дойда да си поговорим по-късно.

Думите заседнаха в гърлото му. За части от секундата видя между белите колони кратко движение — потреперване на въздуха, като мараня над нажежена повърхност. Остана така, опитвайки се да разбере дали наистина е видял нещо или си го е въобразил. Яростно се мъчеше да си представи какво би могло да бъде, ако наистина е имало

нещо. Можеше да е облаче сняг, понесено от порив на вятъра. Съсредоточи се, но не го видя отново. Не, сигурно е било сняг, опита се да успокои сам себе си.

Изведнъж, подобно на черна вълна, врязала се в пукнатината на лед, разбра — спомни си кога беше чувал Грач да ръмжи така. Косъмчетата по тила му настърхнаха, превръщайки се в ледени иглички. Ръката му намери релефната дръжка на меча.

— Хайде, вървете — прошепна той припряно. — Веднага!

Без повече колебание тя се втурна по стълбите и се отправи към далечния вход на кухнята зад него. В същия миг характерният звън на Меча на истината оповести появата си в свежия сутрешен въздух.

Как е възможно да дойдат тук? Не, няма начин. И въпреки това беше сигурен. Усещаше ги.

— Танцувай с мен, Смърт, готов съм — промърмори Ричард, вече опиянен от гнева на магията, обливащ го изцяло. Думите не бяха произнесени от него, а от магията на меча, от душите на онези, които бяха използвали оръжието преди него. Заедно с произнасянето на думите изведнъж разбра значението им. Това бе утринна молитва, която показваше, че е готов да умре в този ден, за да се опита да даде всичко от себе си, докато е още жив.

От ехото на други гласове вътре в него дойде осъзнаването, че същите думи означават и нещо съвсем различно: боен вик.

Грач с рев се втурна напред. Подскочи нагоре. Под него се завихри сняг, допълнително разпилян от мощния плясък на крилете му, които развяха и пелерината на сбърза на раменете на Ричард.

Дори преди да ги види да се материализират в зимния въздух, Ричард знаеше, че са тук. Виждаше ги мислено, макар очите му още да не ги забелязваха.

С яростен вик Грач полетя надолу по стълбището. Когато приятелят му стигна до колоните, Ричард ги видя — скелети, нокти и пелерини, бели на фона на белия сняг. Безупречно бели като детска молитва.

Сбързове.

ТРЕТА ГЛАВА

Сбързовете отвърнаха на заплахата и материализирайки се, се нахвърлиха върху змея. Докато Ричард наблюдаваше как нападат приятеля му, магията на меча, яростта го изпълниха до последната фибра. Той изхвърча надолу по стълбите към мястото на сблъсъка.

В мига, в който Грач се вряза между сбързовете, се чу оглушителен вой. Във вихъра на битката прелитаха змиевидните им тела. Силуетите им не бяха съвсем ясни на фона на белия сняг и камъни, но Ричард ги различаваше достатъчно добре. В целия хаос можа да преброи около десет сбърза. Под пелерините им се виждаха бели дрехи, сливащи се с останалата част на телата им. Ричард беше виждал черен сбърз, но знаеше, че тези същества приемат цвета на средата, в която се намират. По главите им до шията се спускаше стегната бяла кожа, която надолу се превръщаше във впити една в друга люспи. Под тънките като остриета на бръснач устни проблясваха малки остри зъби. В юмруците им, между преплетените нокти, стърчаха ножове с по три остриета. Кръглите им светещи очички, преливащи от омраза, се врязваха в развихрилия се змей. Прелитаха около тъмната му фигура със светкавична бързина и белите им пелерини се развяваха над снега. Някои отхвъркваха встрани под напора на атаката, други само се завъртаха, разминавайки се на косъм от мощните удари на змея. С точно премерени движения Грач успя да докопа няколко и се справи с тях за броени секунди. По снега плисна кръв.

Сбързовете дотолкова се бяха увлекли в битката със змея, че Ричард ги изненада в гръб. Досега не се беше изправял срещу повече от един сбърз наведнъж и щеше да му бъде доста трудно, но изпълнен с необузданата ярост на магията, мислеше единствено как да помогне на приятеля си. Преди да са успели да насочат вниманието си към новата опасност, Ричард се справи с два. В свежия утринен въздух отекна пронизващ предсмъртен вой, от който го заболяха ушите.

Ричард усети отзад, откъм Двореца, да се приближават нови. Извърна се точно навреме, за да види нови трима, бързаци да се включат в битката. Единственото препятствие пред тях беше госпожа Сандерхолт, която, изведнъж установила, че пътят ѝ за бягство е пресечен от летящите напред същества, нададе пронизителен вик, обърна се кръгом и полетя обратно надолу по стълбите. Ричард знаеше кой ще загуби надбягването, но беше твърде далеч, за да може да помогне на госпожа Сандерхолт.

С обратно движение на меча разсече на две насочилата се към него люспеста фигура.

— Грач! — изкрещя. — Грач!

Змеят откъсна главата на един от нападателите си и вдигна поглед. Ричард му посочи с меча:

— Грач! Защиатавай я!

Звярът инстинктивно осъзна опасността, надвиснала над госпожа Сандерхолт. Скочи встрани от обезглавения труп и се вдигна във въздуха. Ричард се наведе. Над главата си усети мощния мах на криле. Протягайки косматите си ръце, Грач докопа готвачката и краката ѝ се отлепиха от земята. Под тях изсвистяха три остриета. С широко разтворени криле Грач се извиси нагоре, преди тежестта на жената да го е забавила. Само миг по-късно отново се спусна ниско, за да я остави на земята. Без да спира, змеят скочи на стъпалата и като внимаваше да не го достигнат остриетата, нанесе залп от удари със зъби и нокти.

Ричард се обърна към трите сбърза на долната площадка на стълбището. Остави се яростта на меча да го направлява и се сля с магията и с духовете на онези преди него. Всичко се движеше с бавната грация на величествен танц — танцът със смъртта. Трите сбърза атакуваха, завъртайки със студена елeгантност лъющите остриета. В следващия миг се разделиха, за да го заобиколят. С прецизно движение Ричард взе единия от трите на мушка. В същия миг, за негова изненада, другите два изкрещяха:

— Не!

Удивен, той замръзна на място. Не предполагаше, че сбързовете могат да говорят. Те застинаха на стъпалата и впиха в него мънистените си очички. Почти бяха го отминали, насочвайки вниманието си към Грач. Ричард осъзна, че истинската им цел

всъщност е змеят. Втурна се нагоре по стълбите и застана на пътя им. Те отново се разделиха, минавайки от двете му страни. Ричард се наведе към левия и замахна към десния. Мечът му бе пресрещнат от три остриета, стиснати в ноктите на сбърза. Без да спира, съществото се завъртя, избягвайки смъртния удар на Ричард, но докато довършваше движението си, се приближи твърде близо до своя враг и Ричард успя да го обезглави. Сбързът с вой се срина на земята, обливайки белия сняг в кръв.

Преди Ричард да успее да се извърти към другия, онзи го нападна в гръб. Двамата се завъргаляха надолу по стълбите. По камъка отекна тракането на меча и триострия нож, двете оръжия отхвъркнаха надалеч долу на площадката и потънаха в снега.

Ричард и сбързът продължиха да се търкалят надолу, като всеки се мъчеше да избяга пред другия. Обвил с люспестите си ръце гръдния кош на Ричард, жилавият сбърз се опита да задуши противника си. Ричард почувства отвратителния му дъх в тила си. Макар да не виждаше меча, почувства магията му и успя да определи точното му местоположение. Опита се да го достигне, но сбързът му пречеше. Понечи да изпълзи, но хлъзгавият от снега каменен под не му осигуряваше опорна точка. Мечът си остана далеч в прясната.

Добил нови сили от гнева си, Ричард се изправи на крака. Сбързът не го пускаше, а сега дори включи и краката си в хватката. Ричард политна напред и падна по лице на земята. Онзи го притисна отгоре, изкарвайки дъха от дробовете му. Вторият триостър нож прелетя на милиметри от лицето му. След малко Ричард се изправи с усилие, подпирайки се на една ръка, докато с другата стискаше противниковата китка с ножа. С премерено мощно движение блъсна сбърза назад, гмурна се под ръката му и отново на крака, нанесе страхотен удар. Изпукаха кости. С другата си ръка Ричард извади ножа от колана си и го заби в гърдите на сбърза, който заедно с пелерината и цялото си снаряжение се превърна в зеленикаво петно на фона на белия сняг.

— Кой ви изпраща? — Ричард не получи отговор и изви ръката на сбърза зад гърба му. — Питам кой ви изпраща!

Онзи клюмна.

— Пътешественикът по сссънищата — изсъска сбързът.

— Какъв е този пътешественик по сънищата? Защо сте тук?

През тялото на сбърза премина восъчножълтеникава вълна. Очите му се разшириха и той пак се помъчи да се освободи.

— Ззеленоокият!

Ричард усети внезапен удар по гърба си. Тъмна топка козина сграбчи сбърза. Остри нокти отметнаха главата му назад. Дълги зъби се впиха във врата му. Едно дръпване и главата вече я нямаше. Изумен, Ричард едва успя да си поеме дъх и преди да се съвземе, змеят, с безумни зелени очи, се нахвърли върху него. Ричард протегна ръце напред, за да се предпази от огромния звяр, който в същия миг се стовари отгоре му. Ножът изхвъркна от ръката на Ричард. Дори само туловището на змея беше достатъчно да го задуши, а към него се прибавяше и огромната му сила. Със същия успех Ричард би могъл да се опита да отмести падаща отгоре му планина. Остри зъби посегнаха към лицето му.

— Грач! — Той стисна гъстата му козина. — Грач! Аз съм, Ричард!

Озьбеното лице леко се отдръпна. От устата му излизаше дим, напоен със смрадта на кръвта на сбърз. Искрящите зелени очи примигнаха с изненада. Ричард погали дишащите тежко гърди.

— Няма страшно, Грач. Всичко свърши. Успокой се.

Желязната хватка около ръцете му се отпусна. Озьбеното лице грейна в усмивка. От очите закапаха сълзи. Грач се притисна до гърдите на Ричард.

— Грррач оиаа Рааач ааард.

Ричард потупа приятеля си по гърба и се опита да се откъсне от него и да си поеме дъх.

— И аз те обичам, Грач.

Змеят, възвърнал зеления блясък на погледа си, огледа критично приятеля си, сякаш за да се убеди, че е невредим. Чу се гъргореща въздишка, която би трябвало да изразява облекчение — дали защото е установил, че на Ричард му няма нищо, или защото е спрял навреме, преди да го разкъса на парчета, това Ричард не можа да определи. Беше сигурен обаче, че той също изпитва облекчение, че всичко свърши. Мускулите му се отпуснаха, страхът, гневът и яростта от битката изведнъж се изпариха. Остана единствено някаква тъпа болка.

Ричард въздъхна дълбоко. От чувството, че току-що е избягнал смъртоносен удар, го заболя главата. Стана му притеснено при

спомена за жестокостта в погледа на Грач, обикновено ведър и изпълнен с нежност. Огледа невероятното количество воняща кръв, разплискана по снега. Заслугата не беше само на Грач. Когато успя да потуши и последните искри гняв, Ричард си даде сметка, че приятелят му вероятно го е видял в образа на сбърз. Също като него, Грач явно усещаше заплахата.

— Грач, ти знаеше, че са тук, нали?

Змеят кимна енергично, като за убедителност леко изръмжа. Ричард си спомни, че предишния път, когато бе виждал приятеля си да ръмжи с такава злоба, беше на влизане в Блатистите гори, където змеят вероятно е почувствал присъствието на сбърз.

Сестрите на светлината бяха казали на Ричард, че понякога сбързовете излизат от Блатистите гори и че никой — нито те, нито която и да е чародейка или магьосник, могат да ги усетят. Никой никога не бил оцелявал след битка със сбърз. Ричард можеше да ги усеща, защото беше първият от близо три хиляди години насам, роден с двете страни на дарбата. Но как е възможно и Грач да го прави?

— Грач, ти виждаш ли ги?

Грач посочи някои от труповете, сякаш за да ги покаже на Ричард.

— Не, не те питам това. Сега и аз ги виждам. Питам те за преди, докато разговарях с госпожа Сандерхолт, а ти ръмжеше? Тогава видя ли ги?

Грач поклати глава.

— А можеш ли да ги чуеш или помиришеш?

Грач свъси вежди замислено, наостри уши и пак поклати глава.

— Тогава как разбра, че са тук, преди да ги забележим?

Огромният звяр повдигна вежди, големи колкото дръжки на брадва, и погледна Ричард. Сви рамене, смутен от неспособността си да даде задоволителен отговор.

— Искаш да кажеш, че преди да ги видиш, си ги почувствал, така ли? Нещо отвътре ти е подсказало присъствието им?

Грач грейна в усмивка и кимна, щастлив, че Ричард го е разбрал. Ричард усещаше присъствието на сбързовете по подобен начин. Преди да ги види, ги чувстваше, виждаше ги в съзнанието си. Но Грач не притежава дарбата. Тогава как го прави?

Може би просто защото животните усещат някои неща по-ясно от хората. Вълците обикновено надушват човека преди той тях. Също както сърната побягва от храстите веднага щом те види, но е усетила присъствието ти много преди това. Като цяло животните имат поизострени сетива от хората, а от всички животни хищниците са най-чувствителни. Грач определено беше хищник. И животинското му чувство явно му служеше по-добре, отколкото магията служеше на Ричард.

Госпожа Сандерхолт, която бе слязла при тях на долната площадка, постави бинтованата си длан на косматата ръка на Грач.

— Благодаря ти, Грач. — Тя се обърна към Ричард и каза едва чуто: — Помислих си, че е решил да ме убие — призна му тя. Огледа някои от разхвърляните по земята трупове. — Виждала съм как змейове убиват хора. Когато ме сграбчи във въздуха, бях сигурна, че ще ме убие. Но съм грешала. Той е по-различен. — Тя отново се обърна към Грач: — Ти ми спаси живота. Благодаря.

Усмивката на Грач разкри в целия им блясък кървавите му остри зъби. Гледката накара госпожа Сандерхолт да ахне.

Ричард погледна страховитото ухилено лице.

— Престани, Грач. Пак я плашиш!

Устата на змея се сви, устните закриха дългите, злокобно остри зъби. Набръчканото му лице се нацупи. Той се имаше за любящо същество и си мислеше, че и околните го възприемат така.

Госпожа Сандерхолт го погали по ръката.

— Всичко е наред. Усмивката му е сърдечна и по своему симпатична. Просто не съм... свикнала с нея, това е всичко.

Грач отново се усмихна на госпожа Сандерхолт, като прибави и спонтанно ентузиазизирано пляскане с криле. Без да иска, госпожа Сандерхолт отстъпи назад. Тя започваше да свиква с мисълта, че този змей е по-различен от останалите, считани за опасни за хората, но инстинктите ѝ отказваха да се подчинят на разума. Грач пристъпи напред, за да я прегърне. Ричард беше убеден, че преди да разбере благородните намерения на звяра, госпожа Сандерхолт ще умре от страх, затова спря приятеля си с ръка.

— Той те харесва, госпожо Сандерхолт. Просто иска да те прегърне, това е. Но мисля, че благодарностите ти бяха достатъчни.

Тя бързо се съвзе.

— Глупости. — Топло усмихната, протегна ръце към звяра. — Прегърни ме, Грач.

Грач изгъркори щастливо и я вдигна в прегръдката си. Със затаен дъх Ричард следеше дали приятелят му ще бъде достатъчно внимателен с жената. Госпожа Сандерхолт издаде приглушен, безпомощен кикот. Стъпила отново на земята, намести кокалестото си тяло в роклята и непохватно оправи шала на раменете си. Лицето ѝ сияеше.

— Прав си, Ричард. Той не е домашно животно, а приятел.

Грач закима ентусиазирано, ушите му щръкнаха, крилете му запляскаха щастливо.

Ричард вдигна от земята една бяла пелерина, която му се стори по-чиста. Помоли госпожа Сандерхолт да му позволи да я заведе пред дъбовата врата на каменната постройка с нисък покрив наблизо и да я наметне с пелерината.

— Искам да се съсредоточиш — каза ѝ той. — Мисли за кафявия цвят на вратата зад тебе. Сложи си качулката и дръж пелерината плътно под брадичката си и ако това ще ти помогне да се съсредоточиш, затвори очи. Представи си, че си едно цяло с вратата, че си същата на цвят.

Тя го погледна смръщено.

— Защо ми е да го правя?

— Искам да видя дали можеш да станеш невидима като тях.

— Невидима ли?

Ричард ѝ се усмихна окуражително.

— Нека само опитаме, а?

Тя въздъхна и накрая кимна. Затвори очи. Дишането ѝ се забави, стана монотонно. Нищо. Ричард изчака още известно време. Пак нищо. Пелерината си остана бяла, нито гънка по нея не покафеня. Госпожа Сандерхолт отвори очи.

— Станах ли невидима? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш се страхуваше, че наистина се е получило.

— Не — призна Ричард.

— Не съм се и надявала. А как успяват да го постигнат тези отвратителни змиевидни същества? — Тя махна пелерината от раменете си и потръпна от отвращение. — А защо мислеше, че ще успея?

— Тези същества се наричат сбързове. Те стават невидими благодарение на пелерините си, та затова реших, че и ти ще успееш.

Тя го изгледа подозрително.

— Ето, нека ти покажа.

Ричард зае мястото ѝ пред вратата и се загърна в пелерината си. После се съсредоточи. За нула време дрехата придоби съвсем същия цвят като вратата. Ричард знаеше, че магията на пелерината, явно с негова помощ, някак си обгръща и непокритите от нея части на тялото му и той сякаш изчезваше.

Щом пристъпи встрани от вратата, пелерината придоби цвета на нещата зад него. А когато застана пред бялата стена, масивните каменни блокове и фугите между тях сякаш минаха през тялото му. Ричард знаеше от опит, че дори околността да беше пъстра, пак се получаваше — пелерината се сливаше с всеки цвят наоколо.

Макар Ричард да отстъпи встрани, госпожа Сандерхолт остана втренчена във вратата, където той бе застанал в началото. Грач обаче не го изпусна нито за миг. Докато следваха движенията на Ричард, зелените очи на змея засвяткаха заплашително. В гърлото му се надигна ръмжене.

Ричард се отпусна. Цветовете на околните предмети се отляха от пелерината и когато той свали качулката от главата си, тя пак стана черна.

— Аз съм, Грач.

Госпожа Сандерхолт се стресна и се обърна да види откъде идва гласът. Грач спря да ръмжи, напрежението в чертите му изчезна и на лицето му се изписа отначало объркване, а после и радост. Той изгъркори нещо като смях, доволен от новата игра.

— Ричард — заекна госпожа Сандерхолт, — как го направи? Как стана невидим?

— Благодарение на пелерината. Всъщност тя не ме прави невидим, а някак си променя цвета си така, че да се слее с околните цветове и по този начин лъже окоето. Предполагам, че за да я задействаш, е необходима магия, каквато ти не притежаваш. Но тъй като аз съм роден с дарбата, при мен се получава. — Ричард огледа трупове на сбързове наоколо. — Мисля, че ще е най-добре да изгорим тези пелерини, за да не попаднат в чужди ръце.

Ричард каза на Грач да събере всички пелерини от горната площадка, докато той самият се зае с тези от долната.

— Ричард, не мислиш ли, че е... опасно да използваш пелерината на тези зли същества?

— Опасно ли? — Ричард се изправи и се почеса по тила. — Не виждам защо. Всичко, което тя прави, е да си променя цвета. Нали разбираш, както го правят някои жаби и саламандърът — сливат се с камък, дърво или листо.

Тя му помогна, доколкото успя с бинтованите си ръце, да събере на вързоп пелерините.

— Виждала съм такива жаби. Винаги съм смятала, че тази им способност е едно от Божиите чудеса. — Тя му се усмихна. — Може би Създателят те е дарил със същото чудо, понеже си роден с дарбата. Да се слави името Му. С Негова помощ оцеляхме.

Докато Грач подаваше една по една пелерините на госпожа Сандерхолт, тревога загриза Ричард отвътре. Той вдигна очи към змея.

— Грач, нали не усещаш други сбързове наоколо?

Змеят подаде последната пелерина на госпожа Сандерхолт, после се взря в далечината напрегнат. Накрая поклати глава. Ричард въздъхна с облекчение.

— Преди да убиеш последния сбърз, той каза, че ги е изпратил пътешественикът по сънищата. Имаш ли представа откъде са дошли, Грач?

Грач отново бавно извърна глава и обстойно огледа околността. За един миг вниманието му се съсредоточи върху Магьосническата кула, но погледът му бързо се отмести. Накрая сви рамене, сякаш за да се извини.

Ричард огледа града пред себе си, обръщайки специално внимание на армията на Императорския орден. В нея влизаха мъже от всякакви националности, както му беше казано, но той забеляза, че повечето са облечени в униформите на Д'Харански войници — ризници и тъмна кожа.

Ричард пристегна последния край на вързопа с пелерините и го хвърли на земята.

— Какво се е случило с ръцете ти?

Тя сведе поглед. Бинтът бе омазан с петна от манджи и очернен с пепел от огнищата.

— Изтръгнаха ноктите ми с клещи, за да свидетелствам срещу Майката Изповедник... срещу Калан.

— И направи ли го?

Щом тя извърна поглед, Ричард си даде сметка колко глупав въпрос е задал.

— Извинявай, не исках да прозвучи така. Разбира се, никой не може да очаква, че ще се противопоставиш на заповедите им, ако те измъчват. Истината няма никаква стойност за такива хора. Калан знае, че не си я предала.

Тя повдигна рамо и отпусна ръце.

— Не искам да повтарям нещата, които ме накараха да кажа за нея. Тя ме разбра, точно както ти го каза. Дори сама ми заповяда да свидетелствам срещу нея, за да им попреча да продължат с мъченията. И въпреки всичко беше отвратително да говоря подобни лъжи.

— Аз съм роден с дарбата, но не знам как да я използвам. Иначе бих могъл да направя нещо за теб. Съжалявам. — Той я погледна съчувствено. — Поне болката намалява ли?

— Като гледам как войските на Императорския орден завземат града, се опасявам, че тя тепърва предстои.

— Войниците от Д'Хара ли ти го причиниха?

— Не. Заповедта беше на един Келтонски магьосник. Калан го уби, след като се освободи. Но повечето от войниците в Ейдиндрил са от Д'Хара.

— Как се отнасят с хората от града?

Тя разтърка с превързаните си длани раменете си, сякаш изведнъж почувствала утринния хлад. Ричард понечи да я загърне с пелерината си, но размисли и вместо това ѝ помогна да се загърне поплътно с шала си.

— В началото, когато завземаха града, бяха изключително жестоки, но след като сломиха всяка съпротива, поутигнаха, стига да се спазват заповедите им. Може би просто не са искали да повреждат плячката си.

— Да, вероятно е така. Ами Кулата? И нея ли завзеха?

Тя хвърли поглед през рамо към планината.

— Не съм съвсем сигурна, но не мисля, че са успели. Кулата се пази от заклинания, а доколкото знам, Д'Харанските войници се страхуват от магията.

Ричард потърка замислено брада.

— Какво стана, след като свърши войната с Д'Хара?

— Ами както изглежда, Д'Хара, наред с другите, влезе в Императорския орден. Постепенно властта завзеха Келтонците. Те даваха нарежданията, Д'Харанците бяха силата. Келтонците не се страхуват от магията. Принц Фирен и онзи магьосник застанаха начело на Съвета. Сега, когато Принцът, магьосникът и Съветът са мъртви, не съм много сигурна кой управлява града. Но предполагам, че са Д'Харанците, което отново ни поставя под управлението на Императорския орден. След като Майката Изповедник и магьосникът ги няма, ме е страх за съдбата на хората тук. Знам, че за да се спаси, тя трябваше да избяга, и все пак...

Гласът ѝ заглъхна и Ричард довърши изречението ѝ:

— Откакто е създадена Средната земя и Ейдиндрил е нейна столица, тук винаги начело е стояла Майка Изповедник.

— Знаеш историята?

— Калан ми е разказвала малко. Тя наистина е трябвало да напусне Ейдиндрил, но те уверявам, че няма да допуснем Ордена да завладее нито Ейдиндрил, нито Средната земя.

Госпожа Сандерхолт отчаяно отвърна очи.

— Онова, което беше, няма да се върне. Ще мине време и Ордена ще пренапише историята на това място, Средната земя ще бъде забравена. Ричард, знам, че изгаряш от нетърпение да настигнеш Калан. Намерете си местенце, където да живеете в мир и спокойствие. Не скърбете за загубеното. Когато я настигнеш, предай ѝ, че макар тук да имаше хора, които се радваха на въображаемата ѝ екзекуция, много повече бяха изпълнените с отчаяние. В седмиците след екзекуцията видях неща, които тя нямаше как да види. Както навсякъде, тук също има лоши и алчни хора, но има и добри, които вечно ще я помнят. Макар сега да сме подчинени на Императорския орден, докато сме живи, споменът за Средната земя ще живее в сърцата ни.

— Благодаря, госпожо Сандерхолт. Сигурен съм, че мисълта, че не всички са се обърнали срещу нея и Средната земя, ще ѝ даде сили. Не губи надежда. Докато Средната земя живее в сърцата ни, не всичко е загубено. Ще победим.

Тя се усмихна, но в дълбините на погледа ѝ Ричард мярна сянката на отчаянието. Госпожа Сандерхолт не му вярваше. Животът

под управлението на Императорския орден, колкото и отскоро да беше той, бе успял да унищожи и последната искрица надежда. Ето защо Калан не се бе поколебала да напусне Ейдиндрил. Но къде ли щеше да отиде?

Ричард прибра мечата си от снега и избърса острието във вързопа с пелерините. После го пъкна в ножницата.

Чули нервния шепот зад гърба си, госпожа Сандерхолт и Ричард се обърнаха едновременно. На горната площадка на стълбището се бяха събрали кухненските работници и гледаха с невярващи очи трупите в снега и Грач. Един мъж бе взел в ръка нож на сбърз и го оглеждаше от всички страни. Страхувайки се да се приближи към Грач, той настоятелно махаше с ръка към госпожа Сандерхолт. Тя му показва с нервен жест да се приближи.

Мъжът вървеше прегърбен, явно повече от тежкия труд, отколкото от годините, макар косата му да сребрееше. Слезе бавно по стълбите, сякаш на гърба му тежеше цял чувал брашно. Поклони се непохватно и припряно пред госпожа Сандерхолт, а погледът му зашари между нея, трупите по земята, Грач и Ричард.

— Какво има, Ханк?

— Проблем, госпожо Сандерхолт.

— В момента съм малко заета. Не можете ли поне хляба да извадите от фурната без мен?

Главата му клюмна към гърдите.

— Да, госпожо Сандерхолт. Но става въпрос за... — Той се втренчи в смърдящия труп на сбърз наблизо — за тези неща.

Ричард наостри уши.

— Какво за тях?

Ханк погледна мечата на хълбока му:

— Мисля, че... — Когато мъжът погледна Грач, а змеят му отвърна с усмивка, онзи загуби глас.

— Погледни ме, Ханк — Ричард изчака мъжът да вдигне очи към него. — Змеят няма да ти стори нищо лошо. Тези неща се наричат сбързове. Ние с Грач ги убихме. А сега ми кажи за проблема.

Той потърка с длани вълнените си панталони.

— Видях ножовете им, тези с трите остриета. Явно те са го направили. — Лицето му помръкна. — Новината се разпространява светкавично. Хората изпадат в паника. Работата е там, че никой не е

видял кой го е направил. Убитите са с разпорени кореми. Раните са причинени от нещо с три остриета.

Ричард избърса лице и изпъшка болезнено.

— Така убиват сбързовете. Изкормват жертвите си, а никой не ги вижда да приближават. Къде са били убити тези хора?

— Навсякъде из града. И то по едно и също време — на зазоряване. От онова, което чух, си правя извода, че убийците са повече от един. Като гледам тези трупове тук, май съм прав. Следата от мъртвите води право насам, съвсем ясна е, като от колела на каруца. Убивали са всичко по пътя си: мъже, жени, дори коне. Войниците са на крак, защото и сред тях има жертви. Някои си мислят, че е било някакво нападение. Едно от тези същества се е врязало направо в тълпата, изобщо не си е правило труда да заобиколи, посичало е всичко, изпречило се на пътя му. — Ханк погледна тъжно госпожа Сандерхолт. — Едно е влязло в Двореца. Убило е камериерка, двама стражи и Джоселин.

Госпожа Сандерхолт закри устата си с бинтована длан и изохка. Затвори очи и от устните ѝ се отрони молитва.

— Съжалявам, госпожо Сандерхолт. Мисля, че не се е мъчила. Изтичах при нея почти веднага, но вече си беше отишла.

— Някой друг от кухненския персонал?

— Само Джоселин. По това време не е била в кухнята, изпълнявала е поръчка.

Грач проследи с очи погледа на Ричард, взиращ се към планините и каменните стени. Зората беше обагрила в розово заснежените върхове. Той сви объркан устни, после огледа града още веднъж, в гърлото му се надигаше буца.

— Ханк?

— Да, сър?

— Искам да вземеш няколко мъже. Пренесете труповете пред Двореца и ги подредете пред главния вход. Побързайте, преди да са се вкочанили. — Ричард стисна зъби и челюстта му потрепна. — Обезглавените също, но главите набучете на колове. Подредете ги така, че всеки, който иска да влезе в Двореца, да трябва да мине между тях.

Ханк се покашля, сякаш готов да възрази, но видя меча на хълбока на Ричард и каза:

— Веднага, сър. — Поклони се на госпожа Сандерхолт и забърза към Двореца за помощ.

— Сбързовете са магически същества. Надявам се поне за известно време да задържат войниците на Д'Хара далеч от Двореца.

На лицето на госпожа Сандерхолт се изписа тревога.

— Както сам каза, тези същества явно са магически. Може ли друг освен теб да ги вижда, когато се промъкват между хората?

Ричард поклати глава.

— Доколкото знам, мога да го правя само аз, защото притежавам дарбата. Но както виждам, Грач също се справя.

— Императорският орден проповядва, че магията и хората, които я притежават, са изчадия на злото. Дали е възможно този пътешественик по сънищата да е изпратил сбързовете, за да унищожат онези, които притежават магия?

— Звучи логично, за какво си мислиш?

Тя го изгледа продължително и мрачно.

— Твоят дядо, Зед, притежава магия, Калан също.

Той настръхна, чувайки собствените си мисли, изречени на глас.

— Знам, но не мога да измисля нищо. Засега трябва да направя нещо тук, вътре, за да задържа Ордена.

— Какво се надяваш да постигнеш? — Тя си пое дъх и смекчи тона си. — Не искам да те обидя, Ричард, но макар да притежаваш дарбата, ти не знаеш как да я използваш. Ти не си магьосник, не можеш да ни помогнеш. Тръгвай, докато все още можеш.

— Къде да отида! Щом сбързовете могат да ме намерят тук, ще ме намерят навсякъде. Няма къде да се скрия. — Той се извърна с пламнало лице. — Знам, че не съм магьосник.

— Тогава какво...

Той я погледна заплашително:

— Калан, като Майка Изповедник, в името на Средната земя вдигна народа си на война срещу Императорския орден, срещу тиранията му. Ордена иска да изтръгне магията и да подчини хората на себе си. Ако не се борим, всички свободни хора, независимо дали притежават магия или не, ще бъдат убити или поробени. Докато Императорският орден не бъде разбит, няма да има мир за никого, за никой народ и страна.

— Ричард, те са твърде много, какво се надяваш да постигнеш сам?

Беше му писнало от изненади, от това да не знае какво го чака в следващия миг. Не искаше повече да бъде затворник, да бъде измъчван, обучаван, лъган, използван. Не искаше да гледа безжалостни кланета на невинни хора. Трябваше да направи нещо.

Макар да не беше магьосник, познаваше магьосниците. Зед бе само на няколко седмици път пред него в югозападна посока. Той щеше да разбере колко е важно да изгонят Императорския орден от Ейдиндрил и да опазят Магьосническата кула. Ако Орденът успее да унищожи магията, никой не може да каже какви ще са загубите.

Ако се наложи, щеше да потърси и други, в Двореца на пророците в Стария свят, които сигурно щяха да искат и да могат да се притекат на помощ. Уорън му беше приятел и макар да не бе напълно обучен, беше магьосник, знаеше много за магията. Поне повече от Ричард. Сестра Вирна също щеше да му помогне. Всички Сестри са чародейки и притежават дарбата. Но той имаше доверие единствено на Вирна. И може би на Прелат Аналина. Не му се нравеше начинът, по който тя криеше информацията от него и подчиняваше истината на своите нужди, но знаеше, че не го прави от лоши чувства, а единствено от загриженост към живите. Да, Ан щеше да му помогне.

Освен това там беше и Натан, Пророкът, който бе прекарал по-голямата част от живота си под заклинанието на Двореца. Той бе на близо хиляда години. Ричард дори не можеше да си представи какво би могъл да знае този човек. Натан беше познал, че Ричард е магьосник-воин, първият от хиляди години насам. Беше му помогнал да осмисли и приеме своето значение като такъв. Беше му помогнал преди и Ричард с основание мислеше, че ще го направи отново. Натан беше от рода Рал, истински предтеча на Ричард.

В съзнанието му препускаха отчаяни мисли.

— Потисникът измисля правилата, а аз трябва по някакъв начин да ги променя.

— Какво ще правиш?

Ричард обърна поглед към града.

— Трябва да ги изненадам. — Прокара пръсти по нишката, изписваща думата Истина на дръжката на меча и в същия миг изпита силата на магията си. — Аз нося Меча на истината и той ми бе даден

от истински магьосник. Имам задължения. Аз съм Търсачът. — Сякаш в заслепение при мисълта за убитите от сбързовете хора, Ричард промълви като на себе си: — Кълна се, че ще накарам този пътешественик по сънищата да сънува кошмари.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— По ръцете ми сякаш са плъзнали мравки — оплака се Лунета. — Това бъде страшно силно място.

Тобайъс Броган я погледна през рамо. На слабата светлина видя как се чеше ожесточено, а парцаливите ѝ дрипи и множеството кръпки по тялото ѝ се разтресоха. Сред безупречните редици на войниците с блестящи оръжия и ризници и кървавочервени пелерини приведената ѝ над коня фигура изглеждаше като измъкната от боклука. Пълните ѝ бузи се дръпнаха встрани и под тях зейна беззъба усмивка. Чу се как прокле нещо тихичко и отново се зачеса.

Броган изпита отвращение и извърна глава. Поглади тънките си мустачки и погледът му отново избяга към Магъосническата кула на хълма. Тъмносивите каменни стени бяха уловили първите слаби лъчи на зимното слънце, идващи откъм високите върхове на планината. Лицето му се разкриви още повече.

— Магия, бих казала, генерале мой — продължи Лунета. — Тук със сигурност бъде магия. Мощна магия. — Тя продължи да си мърмори под носа за това как я сърбяло цялото тяло.

— Млъквай, стара вещице! Всеки малоумник, който не притежава и частица от скверните ти таланти, би ти казал, че в Ейдиндрил бъка от магия.

Под плътните ѝ вежди заблестяха оловносиви очи.

— Това не бъде като никое място, което си виждал досега — каза тя с глас, твърде тънък за телосложението ѝ. — По-различно от всичко, което съм усещала през живота си. Така продължава и на югозапад. — Тя се задръгна още по-яростно и продължи да си мърмори нещо под носа.

Броган огледа смръщено тълпите забързани хора и хвърли по едно критично око на изящните дворци от двете страни на главната улица, наречена, както му бяха казали, Кралската. Тези дворци трябваше да внушават на минувачите респект към богатството, могъществото и духа на народите, които представляваха. Всяка

постройка буквално крещеше да ѝ бъде обърнато внимание с високите си колони, изящните орнаментирани фасади, величествените прозорци и покриви, декорираните антаблемани. Тобайъс Броган ги оприличи на надути каменни пуяци. Това бе най-безсмислената и натруфена показност, която бе виждал през живота си.

В далечината се открояваше величественият силует на Двореца на Изповедниците. Неговите колони и кули не можеха да се сравнят с никоя сграда на Кралската улица. Снегът наоколо сякаш се опитваше да потопи небогоугодното му съществуване в илюзията за чистота. Втрещеният поглед на Броган потъна в дълбините на този храм на злото, на това светилище, в което магическата сила властва над страха от Бога. Кокалестите му пръсти тайничко погалиха кожената трофейна торбичка на колана му.

— Генерале мой — настоя Лунета и се наведе напред, — чухте ли ме?...

Броган се извърна и лъснатите му ботуши изскърцаха в коженото седло.

— Галтеро!

Изпод блестящ шлем, окичен с боядисани в цвета на пелерината конски косми, светнаха две ледени черни очи. Мъжът държеше с лекота поводите в облечената си с ръкавица длан и се поклащаше на седлото с нежната грация на планински лъв.

— Генерале?

— Ако сестра ми не може да си държи езика зад зъбите, когато ѝ е заповядано — той я стрелна с гневен поглед, — запуши ѝ устата.

Лунета хвърли неспокоен поглед към яздеция до нея широкоплещест мъж, облечен в излъскана до съвършенство ризница, и към добре поддържаните му оръжия. Понечи да изпротестира, но срещна ледените очи, бързо стисна устни и пак започна да се чеше.

— Простете, генерале мой Броган — измърмори тя и чинно сведе глава пред брат си.

Галтеро грубо се приближи до Лунета и мощният му сив ат блъсна червеникавокафявата ѝ кобила.

— Млъквай, вещице!

Лицето ѝ пламна от обидата, очите ѝ за миг блеснаха заплашително, но веднага потънаха надолу. Тя бързо се сви в дрипите си.

— Не бъда вещица.

Веждата над леденото око се вдигна, жената се сниши още повече и млъкна.

Галтеро не беше лош човек. Фактът, че Лунета е сестра на генерал Броган, нямаше да има абсолютно никакво значение, ако му бъде заповядано да действа. Тя е вещица, жена, покварена от злото. Само при изричането на тази дума Галтеро — или който и да е друг от войниците — беше готов да я пониже в сърцето, без да се поколебае или съжали дори за миг.

Родството на Лунета с Броган можеше само да го накара да следи за изпълнението на задълженията си още по-строго. Тази жена бе едно непрекъснато напомняне, че Пазителят често избира за свои жертви най-благородните същества, цели се в най-изисканите семейства.

Седем години след раждането на Лунета Създателят балансира несправедливостта и на белия свят се появи Тобайъс. Той бе създаден да противодейства на стореното от Пазителя. Но за майка им бе твърде късно — тя вече бе попаднала в прегръдките на лудостта. От осемгодишен, когато лошото име на семейството докара баща му до безвременна смърт, а майка му вече изцяло бе потънала в лоното на лудостта, Тобайъс се нагърби с тежкото задължение да направлява дарбата на сестра си, за да не може Лунета да ѝ стане подвластна. Тогава тя обичаше безумно брат си и той използва любовта ѝ, за да я накара да се вслушва единствено в желанията на Създателя. Започна да ѝ преподава морал и законност, както го учеха мъжете от кралския кръг. Лунета беше човек без собствена воля. Безпомощна душа, попаднала в плен на проклятие, с което не би могла да се справи или да избегне сама.

Тобайъс положи нечовешки усилия да измие от себе си позора в дома му да живее човек, роден с дарба. На това бе посветена по-голямата част от живота му. Накрая все пак върна достойното име на семейството си. Даде на всички да разберат. Превърна петното в предимство и стана най-възхваляваният сред възхваляваните.

Тобайъс Броган обичаше сестра си — обичаше я достатъчно, за да е способен, ако се наложи, да ѝ пререже гърлото със собствените си ръце и да я освободи от пипалата на Пазителя, от мъчението на покварата ѝ, в случай че тя излезе извън контрол. Лунета щеше да живее дотогава, докогато можеше да бъде полезна за изкореняването

на злото и унищожаването на проклетниците. Засега все още успяваше да се преборва с бича, измъчващ душата ѝ, и беше полезна.

Броган виждаше, че тя не е особено приятна гледка, увита в шарените си дрипи и парчета плат — единствените неща на този свят, които ѝ доставяха удоволствие и радост и които наричаше нежно „красотички“. Но в същото време той разбираше, че Пазителят е надарил сестра му с рядък талант и сила, които Тобайъс бе обърнал в своя полза с неимоверни усилия.

Това бе недостатък в творението на Пазителя — недостатък във всичко, създадено от него: то можеше да бъде използвано като оръдие от благочестивите, стига да проявят достатъчно съобразителност. Създателят винаги осигуряваше оръжия за борба с богохулството. Човек трябваше просто да ги потърси и да има мъдростта и куража да ги използва. Ето кое впечатляваше Броган в Императорския орден — те бяха достатъчно проникателни, за да разберат това, и достатъчно находчиви, за да се сетят да използват магията като средство за дирене и изкореняване на богохулството. Орденът използваше вещици, на които явно се доверяваше и ценеше. Онова, което Броган не одобряваше, беше, че на войниците се позволява да се мотаят свободни и необезпокоявани, че имат право да дават всякакви предложения и идеи на командирите си. Броган търпеше и това, но обърнеха ли се срещу него — е, тогава Лунета винаги му беше подръка.

И въпреки това никак не му харесваше да е толкова близо до злото. То го отвращаваше, пък било и в облика на родната му сестра.

Развиделяваше се, а улиците вече бяха пълни с народ. Групички войници от всякакви националности сновяха около дворците на страните си. Други отряди — предимно от Д'Харанци — патрулираха около града. Повечето имаха притеснен вид, сякаш всеки миг очакваха нападение. Броган беше получил изрични уверения, че градът е под контрол. Но понеже той не беше човек, свикнал да се доверява на непроверена информация, предишната нощ изпрати съгледвачи, които потвърдиха, че в околностите на Ейдиндрил няма метежи и бунтове от страна на населението. Тобайъс Броган обичаше да се появява, когато най-малко го очакват. И да води със себе си по-многочислена армия, отколкото може да се предполага — в случай, че се наложи да поеме нещата в свои ръце. И този път се бе подготвил добре — в града го

чакаха петстотин войници. А ако се окажеше, че назрява проблем, винаги можеше да призове основните си сили в Ейдиндрил. Армията му вече беше доказала, че е способна да смаже всяка съпротива.

Ако Д'Харанците не бяха негови съюзници, броят им би го смутил. Макар Бруган с основание да вярваше във възможностите на войниците си, беше на мнение, че само горделивците се впускат в битки с равностоеен, а още по-малко с по-силен противник. Създателят не се отнасяше благосклонно към такива хора.

С вдигане на ръка Тобайъс забави хода на колоната, за да не стъпчат конете им отряд Д'Харански пешаци. Стори му се непочтително от страна на войниците да се движат по главната градска улица в боен ред, подобен на неговия „летящ клин“, но може би Д'Харанците, натоварени със задачата да патрулират завладения град, се бяха превърнали в обикновени разбойници и джебчии, демонстриращи сила.

Стиснали оръжията си в ръце, те огледаха мрачно колоната кавалеристи, приближаваща към тях, като очевидно търсеха и най-малък знак за заплахата. На Бруган му се стори доста необичайно, че се движат с извадени оръжия. Явно бяха предпазлив народ. Те не се забързаха, сякаш изобщо не им пукаше от бойната колона. Бруган се усмихна — малцина биха се осмелили да се изпречат на пътя му. Оръжията на Д'Харанците, предимно мечове и бойни секири, не бяха нито с добър външен вид, нито декоративни и този факт сам по себе си придаваше на мъжете още по-внушителен вид. Това не бяха предмети, носени за украшение, а ефективни смъртоносни оръжия.

Превъзхождани числено с повече от два пъти, бойците в тъмна кожа и ризници огледаха с безразличие лъскавите униформи на новодошлите. Външният блясък и подредеността често не означаваха нищо друго освен самонадеяност. И макар в конкретния случай да бяха следствие от здравата дисциплина, наложена от Бруган, проява на изключително внимание към подробностите, Д'Харанците вероятно не го знаеха. Там, където Бруган и хората му бяха по-добре известни, само бърз поглед към кървавочервените им пелерини беше достатъчен, за да накара и най-смелия мъж да пребледнее. Звънът на оръжието им стигаше, за да се впусне врагът в бяг.

Докато прекосяваха планините Ранг'Шада на път от Никобарезе за Ейдиндрил, Бруган срещна една от многонационалните армии на

Ордена, в която преобладаваха войници от Д'Хара, и остана впечатлен от техния генерал — Ригс, — който прояви изключително внимание и интерес към неговата кауза и се съгласи да си сътрудничат. Всъщност Броган толкова хареса Ригс, че му остави част от хората си, за да му помагат в завладяването на Средната земя. Ордентът бе на път да постави на колене опустошената столица на Галеа — Ебинисия. Малко по-късно, с помощта на Създателя, успя.

Броган знаеше, че Д'Харанците не се отнасят с особено уважение към магията и това му харесваше. Но го отвращаваше фактът, че изпитват страх пред нея. Магията е пратеник на Пазителя в света на хората, изчадие на злото, което трябва да се унищожи. Онзи, от когото следва да се страхува човек, е Създателят.

Допреди миналата пролет, когато границата падна, Д'Хара беше отделена от Средната земя. Така бе от поколения. Затова тази страна и нейните хора до голяма степен бяха непознати за Броган. Те представляваха огромна нова територия, която чакаше да бъде просветлена и най-вероятно пречистена.

Мрачният Рал, владетелят на Д'Хара, унищожи границата, осигурявайки по този начин възможност на своите войски да нахлуят в Средната земя и да завземат Ейдиндрил, както и много други градове. Ако си беше свършил работата по-добре, вече можеше да е завладял цялата Средна земя, без да даде възможност на вражески армии да се вдигнат срещу него. Но той се увлече в преследване на магията и това го погуби. След смъртта му, причинена от претендент за трона — както Броган бе чул да говорят, — армията на Д'Хара се присъедини към Императорския орден.

За древната, отмираща религия, наречена магия, вече нямаше място под слънцето. Светът мина под управлението на Императорския орден. Оттук насетне единствено светлината на Създателя ще води хората. Молитвите на Тобайъс Броган бяха чути и той всеки ден благодареше на Създателя, че го е довел на този свят във време, в което има възможност да е във вихъра на събитията, да види краха на това изчадие магията и да поведе благочестивите люде към последната битка. Историята се ковеше пред очите му. Нещо повече — той беше част от нея.

Напоследък Създателят често навестяваше сънищата на Броган, за да му каже колко е доволен от усилията му. Не беше споделял това с

никого от хората си — можеше да се изтълкува като проява на самонадеяност. Стигаше му вниманието на самия Създател. Разбира се, сподели го с Лунета. Думите му я изпълниха със страхопочитание. В края на краищата не се случваше често Създателят да говори директно с някое от чедата Си.

Броган пришпори коня, за да усилва ход, и изпрати с поглед отряда, който потъна в една от страничните улици. Никой от Д'Харанските войници не се обърна да види дали някой ги е последвал или им е отправил предизвикателство. Само глупак би приел това за самодоволство. А Броган не беше глупак. Тълпата се разцепи на две, за да стори път на колоната, която продължи надолу по Кралската улица. Броган разпозна някои от униформите на войниците, патрулиращи пред различните дворци: Сандарианци, Джарианци, Келтонци. Но не и Галеанци. Ордена явено бе изпълнил успешно задачата си в престолния град Ебинисия.

Броган най-накрая откри и войници от неговата страна. С нетърпеливо движение на ръката той махна на една групичка да се приближи. С развети на гърбовете им кървавочервени пелерини, обозначаващи принадлежността им, момчетата се завтекоха към генерала, минавайки покрай въоръжени с мечове, копия и какво ли не още войници. Под звуците на копитата, отекващи по паважа, кавалеристите се насочиха към просторното стълбище пред двореца на Никобарезе. Постройката не изглеждаше по-различна от другите. Отпред се издигаха резбовани колони от рядък кафяв мрамор с бели нишки, които се добиваше изключително трудно в планините в източните части на Никобарезе. Разточителството подразни Броган.

Стражите пред двореца се стреснаха при вида на кавалерията. Ръцете им се вдигнаха в непохватен поздрав. Новодошлите ги изблъскаха назад и оформиха шпалир за своя генерал.

Щом стигна до горната площадка, заобиколена от каменни статуи на войници, яхнали буйни коне, Броган слезе от коня си. Хвърли юздите на един от пребледнелите стражи и се обърна с усмивка към града. Очите му се спряха на Двореца на Изповедниците. Днес Тобайъс Броган беше в добро настроение. Изключително рядко напоследък явление. Вдиша дълбоко утринния въздух: зората на новия ден.

Мъжът, който бе поел юздите, се поклони, щом Броган му обърна гръб.

— Да живее Кралят!

Броган намести пелерината си.

— Малко е късничко за това.

Мъжът се покашля, събирайки смелост.

— Сър?

— Кралят — каза Броган и поглади тънките си мустачки — се оказа по-различен, отколкото всички ние, верните му поданици, си мислехме. Изгоря на кладата, за да изкупи греховете си. А сега се погрижи за коня ми. — Махна на друг страж. — Ти! Върви да кажеш на готвачите, че съм гладен. Не искам да ме карат да чакам.

Стражът се отдръпна назад с поклони, а Броган вдигна очи към мъжа до него, който още не беше слязъл от коня си.

— Галтеро!

Онзи се приближи заедно с коня си, кървавочервената му пелерина не потрепна в застиналия въздух.

— Вземи половината от хората и ми я доведете. Ще закуся, а после ще произнеса присъдата й.

Кокалестите му пръсти небрежно се отпуснаха върху токата на колана. Скоро щеше да прибави в колекцията си трофея на трофеите. Усмихна се мрачно при тази мисъл и отдавнашният белег в крайчеца на устата му се очерта по-ясно. Усмивката не блесна в погледа му. Славата на моралното възмездие щеше да му принадлежи.

— Лунета!

Тя се бе втренчила в Двореца на Изповедниците, сгушена в шарените си дрипи, и тайничко се почесваше по ръцете.

— Лунета!

Тя трепна, най-после чула, че я викат.

— Да, генерале мой?

Той намести пелерината на раменете си и оправя пагоните си.

— Ела да закусиш с мен. Имаме да си поговорим. Ще ти разкажа съня, който сънувах снощи.

Очите й се разшириха от въодушевление.

— Друг сън ли, генерале мой? Да, с огромно удоволствие бих го чула. Това е такава чест за мен.

— Да, наистина. — Той прекрачи прага на огромните, обковани с месинг порти, и влезе в двореца на Никобарезе. Сестра му го последва. — Трябва да обсъдим някои неща. Искам да ме слушаш много внимателно, разбра ли, Лунета?

— Да, генерале мой. Винаги.

Той се спря пред един прозорец с тежки сини завеси. Извади ножа си и отрязва от единия край доста голямо парче, включително и ивица от ръба, обрамчен със златисти мъниста. Лунета ближеше устните си и се поклащаше наляво-надясно, прехвърляйки центъра на тежестта си от единия крак на другия.

Броган се усмихна.

— Една красотичка за теб, Лунета.

Със сияещи очи тя грабна парчето плат и го притисна до себе си, после го допря до различни части на тялото си, търсеше най-подходящото място. Засмя се щастлива.

— Благодаря ти, генерале мой. Бъде прекрасна.

Той продължи нататък, а Лунета се затича да го настигне. Стените бяха отрупани с портрети на кралски особи, коридорът се губеше далеч пред тях. От двете му страни имаше врати с рамки от листа от ковано злато. В огледалата пробягваха червените отблясъци от веещата се зад гърба на Броган пелерина. На едно място в коридора ги посрещна прислужник с престилка в кафяво и бяло и с протегнати ръце им посочи пътя към трапезарията. Тръгна пред тях, но на всеки няколко крачки се обръщаше и се покланяше. Погледът му следеше внимателно за приближаваща опасност.

Тобайъс Броган не можеше да стресне никого с ръста си, но прислугата, стражите и отседналите в двореца благородници, които надникваха в коридора да видят за какво е цялата шумотевица, пребледняваха моментално, щом го видеха — самия генерал, човека, който стои начело на „Кръвта на братството“.

Само една негова дума бе достатъчна, за да бъде изправен на кладата всеки проклетник — бил той просяк или войник, благородник или дама. Дори крал.

ПЕТА ГЛАВА

Сестра Вирна стоеше втрещена в пламъците, от чиито дълбини извираха и се завихряха мимолетни блестящи искрици и трепкащи лъчи светлина. Подобно танцуващи пръсти, подмамили към себе си вятъра, огнените езици образуваха вихрушка, която развяваше дрехите на насъбралите се. Горещината би отблъснала всички назад, ако не бяха предпазните въздушни щитове. На хоризонта висеше отрязаният наполовина диск на огромното огненочервено слънце, най-последно надмогнало светлината на огъня, изпепелил двете тела. Няколко от Сестрите все още хлипаха тихичко, но Вирна беше изплакала всичките си сълзи.

Около огъня се бяха подредили стотина момчета и млади мъже. В образувалия се помежду им кръг имаше двойно повече Сестри на светлината и послушници. Освен една Сестра и едно момче, които символично бяха останали да пазят Двореца, и, разбира се, Сестрата, разжалвана и заключена — за нейно добро — в защитена стая, всички се бяха изкачили на хълма над Танимура и гледаха пълзящите към небето пламъци. Въпреки огромната тълпа хора всички се чувстваха отчайващо самотни и стояха, потънали в молитва и съзерцание. Както бе предсказано, по време на погребалния ритуал цареше пълна тишина. От целонощното бдение над телата Сестра Вирна я болеше гърбът. Всички бяха останали прави, унесени в молитва и концентрирали енергията си в изграждане на общия щит, пазещ телата на почитаемите мъртъвци. Поне беше облекчение от нестихващите удари на барабани долу, в града. На зазоряване щитът бе свален и всеки изпрати в пирамидата вълна от собствения си Хан, за да се възпламени кладата. Между умело подредените цепеници и покритите със савани тела — едното ниско и набито, другото високо и мускулесто — се втурна огън, подхранен с магия, създавайки истински ад от свещена сила.

Тъй като никой сред живите не бе участвал в подобна церемония, се бе наложило да потърсят помощ долу, в подземията. Ритуалът не бе

правен от близо осемстотин години — седемстотин деветдесет и една, по-точно казано. Тогава за последен път бе умирала Прелат.

Според старите книги единствено душата на Прелата би трябвало да бъде предадена под закрилата на Създателя по време на свещения погребален ритуал. Но в този случай Сестрите бяха гласували, за да бъде оказана тази чест и на онзи, борил се отчаяно за спасяване живота на Прелата. В книгите пишеше, че за да бъде проявена такава милост, се изисква единодушното съгласие на всички Сестри. Докато го постигнат, бяха преминали през ожесточени диспути.

Според обичая щом слънцето най-последно се вдигне изцяло над хоризонта и облее огъня със светлината на Създателя, потокът на Хан трябва да се прекъсне. Когато Сестрите отдръпнаха силата си, пирамидата се срути и от нея остана купчина пепел и няколко обгорели пъна, които да напомнят къде е била извършена церемонията на зеления хълм. Към небето се изви струя дим и малко по-късно се разтвори в тихия, просветляващ ден.

От Прелат Аналина и Пророк Натан в света на живите остана единствено купчинка сивкава пепел. Всичко свърши.

Сестрите безмълвно започнаха да се оттеглят, някои сами, други прегръщайки успокоително момче или послушница. Като изгубени души те се спуснаха надолу към града, към Двореца на пророците, за да се приберат в осиротелия си дом. Сестра Вирна целуна безименния си пръст и в главата ѝ изплува мисълта, че сега, когато и Пророкът е мъртъв, освен своята майка те са загубили и баща си.

Тя скръсти ръце под гърдите си и разсеяно се загледа в отдалечаващите се надолу Сестри. Така и не успя да се сдобри с Прелата приживе. Тази жена я бе използвала и унижила, бе допуснала да бъде разжалвана, задето е изпълнила задълженията си и дадените ѝ заповеди. Макар всички Сестри да служеха на Създателя и Вирна да знаеше, че всичко, сторено от Прелата, е било в името на доброто, тя изпита болка, задето Аналина се бе възползвала нечестно от нейната вяроност. Това я караше да се чувства като глупачка.

Прелат Аналина беше ранена тежко от Сестра Улиция, Сестра на мрака, и оттогава бе останала да лежи в безсъзнание близо три седмици, преди да умре. Поради тази причина Сестра Вирна така и не успя да поговори с нея. За Прелата се грижеше единствено Натан,

полагаше неимоверни усилия да спаси живота ѝ. Но не успя. Жестоката съдба отне и неговия живот. Макар винаги да бе мислила Натан за изключително корав човек, напрежението явно се бе оказало твърде силно дори за него. Та той, в крайна сметка, беше почти на хиляда години. Вирна дори си помисли, че Пророкът вероятно е остарял през двайсетте години, докато тя е била навън, за да търси Ричард и да го доведе в Двореца.

При спомена за Ричард на устните ѝ цъфна усмивка. Той я бе докарвал до границите на търпението, но, от друга страна, също бе станал жертва на плановете на Прелата, въпреки че явно разбираше и приемаше нещата, които тя му готви, и че не таеше никакви лоши чувства към нея.

Сви я сърцето, като си помисли, че Калан, възлюбената на Ричард, вероятно вече е мъртва, както бе предсказано в онова ужасно пророчество. Надяваше се да не е така. Прелатът бе твърда жена и умееше да организира събитията в живота на много хора. Сестра Вирна се надяваше наистина да е направила всичко в името на децата на Създателя, а не подтиквана от лични амбиции.

— Виждаш ми се ядосана, Сестро Вирна.

Тя се обърна и видя до себе си младия Уорън, пъхнал ръце в противоположните ръкави на тъмновиолетовата си роба, извезана с брокат по ръбовете. Сестрата се огледа и установи, че двамата с Уорън са останали съвсем сами на хълма. Останалите, явно тръгнали отдавна, се виждаха по склона като тъмни петна.

— Може и да съм, Уорън.

— И на какво се дължи това, Сестро?

Тя приглади полите на кафявата си рокля с длани.

— Може би просто се ядосвам на себе си. — Тя потърси друга тема на разговор, за да избяга от въпросите му. — Толкова си млад още — искам да кажа в обучението си, — че ми е някак непривично да те гледам без Рада'Хан.

Сякаш припомнил си нещо при думите ѝ, той плъзна пръсти към врата си там, където през по-голямата част от живота му бе стояла яката.

— Млад спрямо онези, които живеят под заклинието на Двореца — може би, но спрямо хората извън него — едва ли. Аз съм на сто петдесет и седем години, Сестро. Но наистина оценявам това, че

ми свали яката. — Той отмести ръка от врата си и отметна от лицето си кичур къдрава руса коса. — През последните няколко месеца сякаш целият свят се преобърна.

Тя се засмя.

— И на мен ми липсва Ричард.

Лицето му грейна в усмивка.

— Наистина ли? Той беше рядко срещан човек, не мислиш ли? Направо не мога да повярвам, че е успял да попречи на Пазителя да избяга от отвъдния свят. Но явно е спрял духа на баща си и е върнал Камъка на сълзите на мястото му, защото в противен случай досега да сме погълнати от мъртвите. Право да ти кажа, през целия ден на зимното слънцестоене се обливах в студена пот.

Сестра Вирна кимна, сякаш за да подчертае съгласието си.

— Онова, което му каза, явно му е било от полза. И ти се справи чудесно, Уорън. — Тя за миг се вгледа в нежната му усмивка и забеляза колко малко се е променило лицето му през годините. — Радвам се, че реши да останеш в Двореца за известно време. Макар яката вече да не е на врата ти. Както изглежда, останахме без Пророк.

Той извърна глава към купчината пепел.

— Прекарах по-голямата част от живота си долу, в подземията, в изучаване на пророчествата. Но никой никога не ми беше казал, че някои от тях са направени от все още жив Пророк. И през ум не ми е минавало, че е бил в Двореца. Толкова ми се иска да го бях разбрал по-рано. Да ме бяха оставили да поговоря с него, да науча нещо от него. Сега вече няма да имам тази възможност.

— Натан беше опасен човек, загадка, която никой от нас не можа да разбере напълно, нито да му се довери. Но вероятно не е трябвало да ти пречат да се срещнеш с него. Сигурна съм, че Сестрите са възнамерявали един ден, когато напреднеш достатъчно, да го направят. Дори да те задължат да отидеш при Натан.

Той отвърна поглед.

— Но сега вече няма да имам тази възможност.

— Уорън, сега, когато яката не е на врата ти, знам, че изгаряш от нетърпение да се върнеш в другия свят. Но в същото време ми каза, че имаш намерение да поостанеш в Двореца. Поне за известно време. За да продължиш да се обучаваш. Сега Дворецът остана без Пророк.

Струва ми се си наясно, че твоята дарба се проявява най-вече в тази област. Един ден от теб може да излезе добър Пророк.

Той плъзна поглед през зелените хълмове към Двореца. Подухна лек ветрец.

— Не само дарбата, но и интересите, надеждите ми винаги са били обвързани с пророчествата. Едва напоследък започнах да ги разбирам по начин, по който никой друг не може. Но да ги разбираш е едно, а да ги правиш — съвсем друго.

— Нужно е време, Уорън. Сигурна съм, че когато Натан е бил на твоята възраст, не е знаел за пророчествата повече, отколкото ти сега. Ако останеш и продължиш да се обучаващ, съм убедена, че след четири-петстотин години ще станеш Пророк, по-велик и от Натан.

Той замълча за миг.

— Но навън ме чака широкият свят. Чувал съм, че има книги в Магьосническата кула в Ейдиндрил и на други места. Ричард каза, че със сигурност има доста в Народния дворец в Д'Хара. Искам да уча, но може би има неща, които не могат да се научат тук.

Сестра Вирна завъртя рамене, за да я отпусне болката.

— Дворецът на пророците е обвит в заклинание, Уорън. Ако го напуснеш, ще започнеш да остаряваш като всички нормални хора. Нали виждаш какво стана с мен през тези двайсет години, които прекарах навън. Макар да имаме само една година разлика, ти изглеждаш като мъж за женене, а аз — като баба, която очаква внуше. Сега, когато се върнах, ще остарявам отново според заклинанието в Двореца, но загубеното не може да се върне.

Уорън отвърна очи.

— Струва ми се, че виждаш по лицето си повече бръчки, отколкото има в действителност.

Тя се усмихна въпреки желанието да остане сериозна.

— Знаеш ли, Уорън, че някога бях влюбена в теб?

Той се изненада толкова, че направи крачка назад.

— В мен ли? Не може да бъде! Кога?

— О, беше отдавна. Преди повече от сто години, предполагам. Ти беше толкова интелигентен и образован, пък и с тази руса къдрава коса... Щом видех сините ти очи, сърцето ми подскочаше.

— Сестро Вирна!

Тя не можа да се стърпи да не се изсмее, когато видя как лицето му става огненочервено.

— Това беше отдавна, Уорън, бях млада, както и ти. Беше мимолетно чувство. — Усмивката ѝ се стопи. — Сега изглеждаш като мой син, а аз спокойно мога да ти бъда майка. Пътуването ми извън Двореца ме състари в много отношения.

Там, навън, ще разполагаш едва с няколко кратки десетилетия, за да научиш каквото можеш, преди да остарееш и да умреш. А в Двореца разполагаш с достатъчно време да учиш, а защо не и да станеш Пророк. Книгите от онези места могат винаги да бъдат взети на заем и донесени тук за изучаване.

Ти си най-подходящият човек в Двореца за Пророк. Сега, когато Прелатът и Натан са мъртви, ти знаеш за пророчествата повече от всеки друг. Имаме нужда от теб, Уорън.

Той погледна осветените от първите слънчеви лъчи кули на Двореца.

— Ще помисля над думите ти, Сестро.

— Това е всичко, за което бих искала да те помоля, Уорън.

Той се обърна към нея с въздишка.

— А сега какво? Кой предполагаш, че ще бъде избран за Прелат?

Докато събираха информация за погребалния ритуал, бяха се убедили, че процесът по избирането на нов Прелат е сложно нещо. Уорън трябваше да разгадае сложните указания. В Двореца нямаше човек, който да се оправя с книгите в подземията по-добре от него.

Тя сви рамене.

— Постът изисква огромни познания и опит. Това означава, че трябва да бъде зает от по-възрастна Сестра. Лиома Марсик би била подходящ кандидат, или Филипа, или Дулсиния. Сестра Марен, разбира се, също е сериозен претендент. Има доста висококвалифицирани Сестри. Мога да изброя поне трийсет. Макар да съм сигурна, че сериозни шансове имат не повече от десетина.

Той разсеяно потърка носа си с пръст.

— Сигурно си права.

Сестра Вирна не се и съмняваше, че Сестрите вече правят какви ли не машинации, за да се поставят в по-изгодно положение — или дори на първо място — при избора. Сестрите с по-малки шансове вероятно вече са избрали своя фаворитка и са образували около нея

група от поддръжници, надявайки се, когато тя заеме поста, те да бъдат възнаградени с влиятелно място в кабинета ѝ. С отсяването на кандидатките по-влиятелните Сестри, които още не бяха избрали зад кого да застанат, щяха да бъдат ухажвани, докато някоя от претендентките с големи шансове ги спечели на своя страна. Изборът на Прелат беше моментно решение, което щеше да се отрази на живота в Двореца в близките неколкостотин години. Битката щеше да е безмилостна.

Сестра Вирна въздъхна.

— Не очаквам с нетърпение дебатите, но предполагам, че процесът на избор ще е изключително суров, за да може накрая длъжността да заеме най-достойната Сестра. Сигурно ще отнеме доста време. Може да сме без Прелат месеци, дори година.

— Ти няма ли да се кандидатираш, Сестро?

Тя избухна в смях.

— Аз! Ти виждаш бръчките по лицето ми, Уорън, но забравяш, че съм сред младите Сестри. Нямам влияние сред онези, от които зависят нещата.

— Ами тогава по-добре се постарай да го придобиеш. — Той се наведе напред и сниши глас, макар наоколо да нямаше кой да ги чуе. — Помниш ли онези шест Сестри на мрака, които избягаха с кораба?

Тя се вгледа в сините му очи и се намръщи.

— Това какво общо има с избора на Прелат?

Уорън стисна на топка робата пред стомаха си.

— Може ли някой да каже със сигурност, че са били само шест? Ами ако в Двореца има още? Още десет? Още сто? Сестро Вирна, ти си единствената тук, за която съм убеден, че е Сестра на светлината. Трябва да направиш нещо, за да сме сигурни, че мястото на Прелата няма да заеме Сестра на мрака.

Тя извърна поглед към Двореца в далечината.

— Нали ти казах — аз съм сред младите Сестри. Моята дума не тежи особено, а всички останали мислят, че Сестрите на мрака са си отишли.

Уорън отвърна очи и се зае да изглажда намачканата си роба. Изведнъж се обърна към нея и я погледна подозрително.

— Мислиш, че съм прав, нали? Предполагаш, че в Двореца има и други Сестри на мрака.

Тя го погледна ледено.

— Докато не съм абсолютно сигурна в противното, приемам вероятността да е така. Но това е само едно от многото неща, за които трябва да мислим при избора...

— Не ми говори с тия двусмислици, също като Сестра. Става въпрос за нещо от изключителна важност.

Тя настръхна.

— Ти си ученик, Уорън, и разговаряш със Сестра на светлината. Прояви нужното уважение.

— Не се отнасям с неуважение, Сестро. Благодарение на Ричард разбрах, че трябва да се боря за онова, в което вярвам. Освен това ти си човекът, който свали яката от врата ми, пък и нали сме връстници, сама го каза. Не си по-голяма от мен.

— И въпреки това си ученик, който...

— Който ти сама каза, че вероятно знае за пророчествата повече от всеки друг тук. В това отношение, Сестро, ти си мой ученик. Признавам, знаеш повече от мен за много неща, като например как да се употребява Хан, но аз съм по-добър в други. Ти свали яката от врата ми, защото си убедена, че е грешно да се държи някой като затворник. Уважавам те като Сестра и защото вършиш добро, а също и заради познанията ти, но вече не съм затворник на Сестрите. Ти спечели моето уважение, Сестро, а не моето подчинение.

Тя дълго не свали поглед от сините му очи.

— Как да предположи човек какво ще се открие под тази яка? — каза тя и след малко кимна. — Прав си, Уорън, подозирам, че в Двореца има и други, които са обrekli душата си на Пазителя.

— Други — Уорън потърси погледа ѝ. — Не казваш Сестри, а просто „други“. Значи имаш предвид и сред младите магьосници, така ли?

— Нима вече забрави Джелидайка?

Той леко пребледня.

— Не, не съм забравил Джелидайка.

— Както сам каза, там, където има един, може да има и други. Възможно е някои от другите мъже в Двореца също да са се обrekli на Пазителя.

Той се приближи към нея и отново стисна на топка робата си.

— Сестро Вирна, какво ще правим? Не можем да допуснем Сестра на мрака да стане Прелат. Това би било истинска катастрофа. Трябва да направим всичко възможно, за да попречим това да се случи.

— И как ще разберем, че въпросната Сестра се е заклела във вярност на Пазителя? Още по-лошо, какво ще направим, след като разберем? Те владеят Субстрактивната магия. Ние не. Дори да знаем кои са, не можем да направим нищо. Ще е като да протягаш ръце в тъмното, за да хванеш дявола за опашката.

Уорън пребледня.

— Никога не бях мислил за това.

Сестра Вирна склучи ръце.

— Все ще измислим нещо. Може би Създателят ще ни подсказе решението на проблема.

— Дали не можем да накараме Ричард да се върне на помощ? Той се справи с онези шест Сестри на мрака. Те никога повече няма да си подадат носовете тук. Той им внуши страх от Създателя и ги прогони завинаги.

— И докато го правеше, Прелатът бе ранена и по-късно умря заедно с Натан — напомни му тя. — Смъртта следва този човек по петите.

— Не по негова вина — възнегодува Уорън. — Ричард е магьосник-войн. Бори се за справедливост, помага на хората. Ако не го беше направил, Прелатът и Натан щяха да са само предвестници на смъртта и унищожението.

Тя го стисна за ръката. Гласът ѝ стана по-топъл.

— Разбира се, че си прав. Ние всички сме задължени на Ричард. Но да имаме нужда от него е едно, а да го открием — съвсем друго. Моите бръчки са доказателство за това. — Сестра Вирна отпусна ръка. — Мисля, че не можем да разчитаме на никой друг освен на себе си. Все ще измислим нещо.

Уорън я погледна мрачно.

— Дано да успеем. Пророчествата крият зловещи предзнаменования за управлението на следващия Прелат.

В града ги посрещнаха неспирните удари на барабани, които се чуваха от всички страни. Звукът беше оглушителен, плътен, дълбок, сякаш вибрираше в самото ѝ сърце. Действаше ѝ влудяващо и, помисли си тя, такова бе предназначението му. Музикантите и техните

пазачи пристигнаха три дни преди смъртта на Прелата и за нула време заляха града с огромни барабани. Веднъж започнали бавната си, тежка мелодия, не почиваха нито денем, нито нощем. Музикантите се сменяха, за да не спират ударите дори за миг.

Натрапчивата мелодия направи хората раздразнителни и избухливи, сякаш всеки миг очакваха от сенките наоколо към тях да се втурне самата смърт. Вместо обичайната глъчка, смехове и музика към нервната обстановка в града се прибавяше зловещо мълчание.

Бедняците от покрайнините, които си бяха вдигнали колибки за живеене, вместо както винаги да си бърбят за дреболии, да перат в коритата или да готвят на малките си огньове, се бяха сврели вътре в къщурките си. Търговците стояха на праговете на магазините си или край сергиите със стока със скръстени ръце и мрачни чела. Мъжете, които разнасяха стока с колички, вървяха бавно, отпуснали уморено глави. Който искаше да си купи нещо, го правеше бързо, само след припрян поглед към щандовете на първия магазин. Децата не изпускаха полите на майките си, а очите им притеснено обикаляха наоколо. Мъжете, които Сестра Вирна друг път бе виждала да играят на зарове или карти, сега само седяха с гърбове, опрени в някоя стена. В далечината, откъм Двореца, на всеки няколко минути отекваше звън. Така беше през цялата нощ и щеше да продължи до следващия изгрев. Това оповестяваше смъртта на Прелата. Барабаните нямаха нищо общо с мрачното събитие. Носени от войници, те съобщаваха за предстоящото пристигане на императора.

Сестра Вирна срещна притеснените погледи на хората, покрай които минаваха. Докосваше челата на миряните, които я приближаваха, и им даваше благословията на Създателя.

— Преди имаше само крале — обърна се тя към Уорън. — Този Императорски орден не ми говори нищо. Как се казва императорът?

— Джаганг. Преди десет, може би петнадесет години Орденът започна да покорява едно след друго отделните кралства и да ги присъединява към себе си. — Той замислено почеса слепоочието си. — Както знаеш, съм прекарал по-голямата част от живота си долу, в подземията, така че не знам всичко с подробности, но доколкото съм чувал, Орденът иска да завладее Стария свят, да обедини всички под своето владение. При все това императорът никому не е причинил зло.

Поне не тук, в Танимура. Не се меси в делата на Двореца и очаква от нас да му отвързваме със същото.

— Защо идва тук?

Уорън сви рамене.

— Не знам. Може би просто иска да обиколи тази част от империята си.

Сестра Вирна благослови мършава жена и все още замислена, заобиколи пресни конски изпражнения.

— Дано да побърза, за да спрат тези адски удари. Вече четвърти ден е така. Би трябвало скоро да пристигне.

Преди да отговори, Уорън се огледа.

— Стражите в Двореца са от Императорския орден. Императорът ги осигурява като израз на любезност, тъй като не позволява в Танимура да има други въоръжени войници освен неговите. Както и да е, говорих с едно от момчетата, което ми каза, че барабаните просто предизвестяват пристигането на императора, а не са знак, че скоро ще е тук. Каза още, че в Бристън барабаните били удряни близо шест месеца преди реалното пристигане на императора.

— Шест месеца!? Да не искаш да кажеш, че ще трябва да търпим това мъчение с месеци!?

Уорън повдигна робата си и прескочи една локва.

— Не е задължително. Може да пристигне след месеци, но може да се появи още утре. Той не си дава труда да уточнява датата на пристигането си, обявява само факта.

Сестра Вирна сбърчи чело.

— Ако не дойде скоро, Сестрите ще се погрижат този адски шум да стихне.

— Не бих имал нищо против. Но този император ми прилича на човек, с когото не е добре да се държиш непочтително. Чувал съм, че с армията му не може да се мери никоя армия по света. — Той я погледна многозначително.

— Това се отнася и за голямата война, разделила Стария от Новия свят.

Тя присви очи.

— Че защо ще му е такава армия, ако вече е завзел всички кралства? Прилича ми на войнишки брътвежи. Войниците винаги се изхвърлят.

Уорън сви рамене.

— Момчетата ми казаха, че са били свидетели. Че когато Орденът се събере, око̀то ти вижда само войници във всички посоки, докдето поглед стига. Как мислиш ще го посрещне Дворецът?

— О, Дворецът не се интересува от политика.

Уорън се усмихна широко.

— Човек никога не може да те хване натясно.

— Работата ни е да изпълняваме желанията на Създателя, а не на императора, това е всичко. Дворецът ще остане и след като императорът си отиде.

Уорън повървя известно време замислен, после се покашля.

— Искам да ти кажа, че едно време, когато бяхме още нови тук, а ти все още беше послушница... ами такава, и аз бях влюбен в теб.

Сестра Вирна го погледна невярващо.

— Не, ти се шегуваш.

— Да, вярно е. — Той се изчерви. — Тогава за мен къдравата ти кестенява коса беше най-прекрасното нещо на света. Ти беше по-умна от другите и насочваше своя Хан с увереност. Мислех си, че няма кой да ти излезе насреща. Дори исках да те помоля да ме обучаваш.

— И защо не го направи?

Той сви рамене.

— Ти винаги беше толкова самоуверена, толкова праволинейна. Аз не бях такъв. — Той отметна косата от лицето си. — Освен това проявяваше интерес към Джедида̀йа. А аз не можех по нищо да се меря с него. Винаги съм си казвал, че дори да се бях опитал да направя нещо, само ще ми се изсмееш.

Тя осъзна, че ръката ѝ пригладжда назад кестенявите кичури. Отпусна я надолу.

— Е, сигурно щях да го направя. — След малко добави: — На младини хората понякога постъпват глупаво.

Към тях се приближи майка с малко дете и падна в краката им. Вирна спря, за да ги благослови. Щом жената ѝ благодари и се отдалечи, Вирна се обърна към Уорън:

— Можеш да напуснеш Двореца за двайсетина години, да изучаваш книгите, които те интересуват, и да остарееш колкото мен. Отново ще изглеждаме на една и съща възраст. Тогава ще можеш да ме помолиш да подържиш ръката ми... както исках да го направиш преди.

И двамата вдигнаха глави, чули, че някой ги вика. Сред тълпата от движещи се във всички посоки хора Уорън забеляза един от дворцовите стражи, който яростно махаше с ръка, за да привлече вниманието им.

— Това не е ли Кевин Анделмиър? — попита тя.

Уорън кимна.

— Чудя се какво ли се е присетил?

Останал без дъх, Анделмиър се шмугна пред малко момченце и спря пред тях.

— Сестро Вирна! Добре че те намерих! Търсят те. В Двореца. Веднага.

— Кой ме търси? За какво?

Той си пое въздух, като в същото време се опита да каже нещо.

— Търсят те Сестрите. Сестра Лиома ме сграбчи за ухото и каза да вървя да те намеря и да те заведа в Двореца. Допълни, че ако се забавя, ще оплаквам деня, в който съм се родил. Сигурно има някакъв проблем.

— Какъв проблем?

Той вдигна рамене.

— Когато я попитах, тя ме погледна с онзи поглед, с който Сестрите могат да разтопят кокалите на човек, и каза, че било ваша работа, а не моя.

Сестра Вирна въздъхна уморено.

— Тогава май ще е най-добре да се връщаме веднага, защото в противен случай жив ще те одерат и от кожата ти ще си направят знаме.

Младият войник, сякаш повярвал на думите ѝ, стана бял като платно.

ШЕСТА ГЛАВА

Застанали рамо до рамо на моста над река Керн, водещ към остров Халсбант и Двореца на пророците, Сестрите Филипа, Дулсиния и Марен приличаха на хищни птици, които наблюдават приближаващата се вечеря. Стояха с ръце, вдигнати нетърпеливо на кръста. Въпреки че светлината хвърляше сянка върху лицата им, Сестра Вирна не се и съмняваше, че трите Сестри са намръщени. Вирна, Уорън и боец Анделмиър стъпиха на моста. Последният, изпълнил дадената му заповед, побърза да се отдалечи.

Побелялата Сестра Дулсиния беше стиснала зъби. Щом Сестра Вирна се приближи, тя се наклони леко напред.

— Къде беше?! Караш всички да те чакат!

В далечината продължаваха да отекват барабанните удари, сякаш тежки капки дъжд се изсипваха бавно върху земята. Сестра Вирна се опита да не ги чува.

— Бях на разходка. Размишлявах върху бъдещето на Двореца и работата на Създателя. Не вярвах, че клеветите по мой адрес ще тръгнат толкова скоро след смъртта на Прелат Аналина. Преди пепелта ѝ да е изстинала.

Сестра Дулсиния се наклони още повече, в пронизителните ѝ сини очи светна заплашителен блясък.

— Не смей да се държиш така безочливо с нас, Сестро Вирна, или бързо ще станеш пак послушница! Сега, когато отново живееш в Двореца, по-добре започни да се съобразяваш с порядките в него и да показваш дължимото уважение към по-старшите от теб. — Сестра Дулсиния изправи гръб, сякаш си прибра ноктите, след като беше отпредила заплахата си.

Никой не очакваше Вирна да отвърне. Сестра Марен, яка жена с мускули като на дървар и същия език, се усмихна доволно. Сестра Филипа, която изглеждаше доста екзотично с широките си скули и тясна челюст, не помръдна поглед от Вирна, а лицето ѝ остана непроницаемо.

— По-старшите от мен ли? — попита Сестра Вирна. — В очите на Създателя всички сме равни.

— Равни! — гневно изсумтя Сестра Марен. — Интересно мнение. Ако свикаме общо събрание, на което да преразгледаме въпроса за свадливото ти поведение, ще видиш колко сме „равни“. Няма и да разбереш кога си се озовала отново при послушниците ми, затрупана с домакинска работа. Само че този път Ричард няма да е наблизо, за да те измъкне.

— Нима, Сестро Марен? — Вирна повдигна вежда. — Така ли мислиш?

Уорън пристъпи зад нея, скрит в сянката ѝ.

— Доколкото си спомням — поправи ме, ако греша, — последния път, когато „се измъкнах“, ти твърдеше, че си отправяла горещи молитви към Създателя и ти се явило, че ще Му служи най-добре, ако отново стана Сестра. А сега казваш, че било работа на Ричард. Правилно ли си спомням?

— Ти си позволяваш да ми задаваш въпроси? — Сестра Марен стисна ръцете си толкова здраво, че чак кокалчетата ѝ побеляха. — Та аз съм наказвала непочтителни послушници двеста години преди ти да се родиш! Как се осмеляваш...

— Вече разказа две версии за едно и също събитие. След като е невъзможно и двете да са верни, значи едното е лъжа. Нали? Май си хваната в лъжа, Сестро Марен. Бих си помислила, че ти, повече от всеки друг, би се стремяла да не се научиш на този вреден навик. За Сестрите на светлината да се говори истината е въпрос на чест, те ненавиждат лъжата дори повече от богохулството. И какво е наказанието, което моята по-старша Сестра, Господарката на послушниците, е отредила за себе си, задето е излъгала?

— Виж ти, виж — обади се Дулсиния с мазна усмивка. — Каква смелост! На твоето място, Сестро Вирна, ако имах намерение да заема мястото на Прелата, бих си избила от главата тази арогантна забележка. Когато Сестра Лиома свърши с теб, едва ли ще можеш да се заяждаш така.

Сестра Вирна ѝ отвърна със същата мазна усмивка:

— Значи, Сестро Дулсиния, възнамеряваш да подкрепиш Сестра Лиома, така ли? Или просто се опитваш да намериш начин да я отстраниш от пътя си, за да се добереш до поста?

Сестра Филипа се обади с тих, властен глас:

— Достатъчно. Чака ни по-важна работа. Да престанем със заяждането и да се заемем с процедурата по избора.

Сестра Вирна вдигна ръце на кръста.

— А какво ли заяждане ни чака оттук нататък?

Сестра Филипа се извърна грациозно към Двореца, семплата ѝ, но елегантна жълта рокля се развя зад гърба ѝ.

— Последвай ни, Сестро Вирна. И без това ни забави достатъчно. Само нас чакат. Вече ще можем да се заловим за работа. А въпросът за арогантното ти поведение ще бъде разгледан друг път. — Тя се понесе леко по моста, а другите две Сестри я последваха.

Сестра Вирна и Уорън си размениха въпросителни погледи, после тръгнаха след трите жени.

Уорън забави ход, изоставайки с десетина крачки от трите Сестри. Наведе се към ухото на Вирна и смръщил лице, прошепна така, че другите да не го чуят:

— Сестро Вирна, понякога си мисля, че можеш да ядосаш дори безоблачен слънчев ден! През последните двама месеца тук цареше мир и спокойствие. Бях забравил какви неприятности може да докара на човек езикът ти. Защо го правиш? Да не би просто да ти харесва да се забъркваш в неприятности? — Той извърна очи към смръщеното ѝ лице и промени темата: — Какво мислиш правят тези трите заедно? Бих се обзаложил, че ще са врагове.

Сестра Вирна хвърли поглед на трите Сестри, за да се убеди, че няма да я чуят:

— Ако искаш да забиеш нож в гърба на противника си, така да се каже, трябва първо да се приближиш достатъчно.

* * *

В сърцето на Двореца, пред огромната дъбова врата на голямата зала Сестрите спряха толкова рязко, че Вирна и Уорън едва не се блъснаха в тях. Трите се обърнаха. Филипа докосна с длан гърдите на младия магьосник и го избута стъпка назад. После вдигна към лицето му дългия си изящен пръст, спря го на милиметри от носа му и втренчи в него леден поглед.

— Това е работа, която трябва да свършат Сестрите. — Тя забеляза голия му врат. — А след като новият Прелат — която и да е тя — заеме мястото си, ако искаш да останеш в Двореца, ще трябва отново да сложиш Рада'Хан на врата си. Не се занимаваме с момчета, над които нямаме съответния контрол.

Сестра Вирна плъзна тайно ръка към гърба на Уорън, за да не му позволи да отстъпи още назад.

— Свалих от врата му Рада'Хан в качеството си на Сестра на светлината. Решението ми бе взето в името на доброто на Двореца. Яката няма да бъде върната обратно.

Мрачният поглед на Филипа се спря върху нея.

— Ще обсъждаме това, когато му дойде времето.

— Да приключваме — обади се Сестра Дулсиния. — Чакат ни по-важни дела.

Сестра Филипа кимна.

— Хайде, Сестро Вирна, да вървим.

Уорън остана да стои приведен, с отчаян поглед, а една от Сестрите използва силата на своя Хан, за да отвори тежката дъбова врата. Трите прекрачиха прага. Сестра Вирна избърза и се изравни с тях, тъй като нямаше намерение да изглежда като скастрино кученце, тупуркащо след тях. Сестра Дулсиния въздъхна тежко. Сестра Марен я изгледа с един от знаменитите си погледи, които бедните послушници познаваха тъй добре, но не изрази гласно възмущението си. Сестра Филипа едва се усмихна. Всеки, който ги гледаше, можеше да остане с впечатлението, че именно тя е позволила на Вирна да върви редом с трите.

Малката процесия спря под ниския таван в преддверието на залата между белите колони със златни капители, декорирани с фигури във формата на дъбови листа. Там, застанала с гръб, чакаше Сестра Лиома. На ръст бе почти колкото Вирна. Дългата ѝ бяла коса бе привързана хлабаво на гърба със златна панделка. Беше облечена в скромна кафява рокля, която се влачеше по пода.

По-нататък голямата зала се разширяваше в огромно помещение с висок сводест таван. Рисуваните прозорци зад горния балкон обливаха в цветна светлина стенописите в огромния купол в центъра, изобразяващи Сестри, облечени в старовремски рокли, наобиколили фигура, от която струеше светлина — Създателя. Той се извисяваше

над всички с протегнати напред ръце, сякаш за да изрази силните си чувства към тях, а те му отвърщаха със същия жест.

До парапетите на двата етажа балкони, които опасваха залата, се бяха изправили Сестри и послушници, които мълчаливо гледаха надолу. Там, върху шахматния лакиран под, също имаше Сестри — както забеляза Вирна, предимно възрастни и с по-висш статут. В огромното помещение от време на време се чуваше кашляне, но иначе цареше пълна тишина.

В средата на залата, под купола с фигурата на Създателя, беше поставена една-единствена бяла резбована колона, висока около метър. Беше потънала в приглушена жълтеникава светлина, чийто източник не се забелязваше. Обръчът Сестри обикаляше колоната отдалеч — както и можеше да се очаква, ако колоната беше онова, което Сестра Вирна предполагаше. Върху равната плоскост отгоре бе поставен малък предмет, който не се виждаше ясно.

Сестра Лиома се обърна.

— О, радвам се да те видя сред нас, Сестро.

— Дали това е същото, каквото предполагам? — попита Сестра Вирна.

Бръчките около устата на Сестра Лиома се дръпнаха в лека усмивка.

— Ако си мислиш, че е светлинна мрежа, си права. Малцина са тези от нас, които имат таланта и силата да изтъкат подобна. Доста впечатляващо, не мислиш ли?

Сестра Вирна напрегна очи, за да види по-добре предмета върху колоната.

— Никога не съм виждала подобно нещо, най-малко тук. Какво представлява? Откъде се взе?

Сестра Филипа гледаше втренчено бялата колона. От грубото ѝ нахакано държание не бе останала и следа.

— Когато се върнахме от погребението, беше тук.

Сестра Вирна не преставаше да гледа предмета.

— Какво има най-отгоре?

Сестра Лиома скръсти ръце.

— Пръстенът на Прелата, символ на властта на кабинета ѝ.

— Пръстенът на Прелата! Какво, в името на Създателя, прави тук!?

Сестра Филипа повдигна вежда:

— Какво, наистина?

Сестра Вирна долови в мрачния поглед нюанс на безпокойство.

— Е, какво е...

— Отиди и се опитай да го вземеш — каза Сестра Дулсиния. — Не че ще успееш, разбира се — добави едва чуто.

— Нямаме представа какво търси тук — каза Сестра Лиома с малко по-приветлив глас, като между Сестри. — Когато се върнахме, го заварихме така. Опитвахме се да го разгледаме по-отблизо, но не можем да го доближим. Като се има предвид особената същност на щита около него, ни се стори разумно, преди да предприемем каквото и да било, да разберем дали сред нас има такава, която може да се приближи до него и евентуално да разбере предназначението му. Опитвахме всички, никоя не успя. Ти си последната.

Сестра Вирна придърпа шала около раменете си.

— Какво става, когато се опитате да го приближите?

Сестра Дулсиния и Сестра Марен отвърнаха очи. Сестра Филипа се втрени във Вирна.

— Не е приятно. Никак дори.

Това не изненада Вирна. Но определено се удиви, че никой не е пострадал.

— Да запалиш светлинна мрежа и да я оставиш на място, където може да я докосне някой случаен, е криминално престъпление.

— Не е станало съвсем така — каза Сестра Лиома. — Открили са я чистачките. И са проявили достатъчно разум, че да стоят далеч от нея.

Звучеше направо зловещо, че никоя от Сестрите не е успяла да премине през щита и да се добере до пръстена. А Сестра Вирна беше сигурна, че са положили всички усилия. Ако някоя бе успяла, това щеше да бъде недвусмислен знак за силата ѝ.

Вирна погледна Сестра Лиома.

— Опитайте ли да омаломощите щита, като свържете няколко мрежи?

Сестра Лиома поклати глава.

— Решихме, че най-напред на всяка от нас ще бъде дадена възможност. Изходихме от предположението, че щитът може да е направен така, че да се срути при допира на конкретна Сестра. Нямаме

представа защо някой би направил подобно нещо, но ако е така, ако наистина щитът чака определен човек, опитът да бъде унищожен по друг начин може да унищожи онова, което трябва да бъде защитено. Ти си единствената, която не е опитала. — Тя въздъхна уморено. — Пробвахме дори Сестра Симона.

Във внезапно настъпилата тишина Сестра Вирна попита тихо:

— Тя по-добре ли е?

Сестра Лиома вдигна очи към фигурата на Създателя.

— Все още чува гласове. А снощи, докато всички бяхме горе, на хълма, сънувала поредния си безумен сън.

— Виж дали ще можеш да вземеш пръстена, за да се върнем към процедурата по избора — каза сестра Дулсиния. Тя стрелна гневно Филипа и Лиома, сякаш за да им напомни, че достатъчно са говорили. Сестра Филипа забеляза погледа ѝ, но не отвърна по никакъв начин. Сестра Марен хвърли нетърпелив поглед към меката светлина, под която се криеше обектът на желанията им.

Сестра Лиома вдигна сбръчканата си ръка към бялата колона:

— Вирна, скъпа, ако си способна да го направиш, донеси ни пръстена. Чака ни доста работа. Ако не притежаваш този талант, е, тогава ще сме принудени да източим силата на щита и да вземем пръстена на Прелата по друг начин. А сега върви, дете.

Сестра Вирна си пое дълбоко въздух и реши да не взима под внимание факта, че друга Сестра — т.е. равна на нея персона — я е нарекла „дете“. Запъти се през лакирания под и стъпките ѝ отекнаха в притихналата зала. Единственият друг шум бе приглушеното думкане на барабаните долу, в града. Сестра Лиома беше по-възрастна и трябваше да ѝ се отдава необходимата почит. Вирна вдигна поглед към балконите и видя приятелките си — Сестрите Амелия, Фийби и Джанет, които я окуражиха с леки усмивки. Тя стисна зъби и продължи напред.

Не можеше да си отговори на въпроса защо пръстенът на Прелата е заключен в толкова опасен щит — светлинен обръч. Нещо не беше наред. При мисълта, че може да е дело на Сестра на мрака, сърцето ѝ подскочи. Може би някоя от тях е приготвила този щит за нея, подозирайки, че знае твърде много. Тя леко забави крачка. Ако предположението ѝ беше вярно и това беше номер, с който да я елиминират, можеха да го направят и без подобни предупреждения.

Тя усети периферията на мрежата и в ушите ѝ останаха да отекват единствено собствените ѝ стъпки. Виждаше искрящия златен пръстен. Напрегнала мускули, очакваше да я обземе неприятното усещане, каквото бяха изпитали останалите, но единственото, което почувства, бе топлина, сякаш бе застанала под лъчите на лятно слънце. Забави ход, без да спира, но не ѝ стана по-горещо.

По сподавените възгласи в залата разбра, че никоя от другите Сестри не е стигнала толкова далеч. Знаеше обаче, че това не означава, че ще може да стигне до целта или пък да избяга. През бялата завеса светлина видя ококорените очи на Сестрите.

В следващия миг, като в неясен сън, се намери изправена пред колоната. Светлината беше станала достатъчно ярка, че да не може повече да вижда лицата в залата.

Златният пръстен на Прелата беше поставен върху навит пергамент, запечатан с червен печат със слънчевия знак на пръстена отгоре и обвит от светлинния обръч. Под пръстена се виждаше част от написаното. Вирна го отмести встрани и прочете думите от външната страна на пергаментата:

„Ако искаш да излезеш жива от тази мрежа, сложи пръстена на средния пръст на лявата си ръка, целуни го, счупи печата и прочети написаното от мен на другите Сестри.“

Това пишеше в пергаментата, подписан „Прелат Аналина Алдурен“.

Сестра Вирна гледаше втренчено думите. Стори ѝ се, че те също я гледат в очакване. Не знаеше какво да прави. Разпознаваше прекрасно почерка на Прелата, но си даваше сметка, че може да е фалшификация. Ако беше номер от страна на Сестра на мрака, следването на инструкциите щеше да я убие. Ако не беше, тогава щеше да умре, ако не ги следва. За миг остана неподвижна, опитвайки се да прецени възможностите си за действие. Не ѝ хрумна нищо.

Протегна ръка и взе пръстена. От мрака наоколо се чува възгласи на изненада. Завъртя пръстена в ръка, оглеждайки украсата под формата на слънце и преценявайки възрастта му. Беше топъл на пипане, сякаш нещо отвътре го затопляше. Приличаше на пръстена на Прелата и нещо вътре в нея ѝ подсказа, че наистина е. Отново прочете думите, написани върху пергаментата.

„Ако искаш да излезеш жива от тази мрежа, сложи пръстена на средния пръст на лявата си ръка, целуни го, счупи печата и прочети написаното от мен на другите Сестри. Прелат Аналина Алдурен.“

Сестра Вирна едва си пое дъх и сложи пръстена на средния пръст на лявата си ръка. Вдигна я към устните си и целуна пръстена, като в същото време произнесе тиха молитва към Създателя, молейки го за сила и напътствия. Подскочи, когато от фигурата на Създателя над нея се стрелна лъч, който я обля в светлина. Въздухът наоколо започна да жужи. Сестрите в залата се разшумяха, някои дори извикаха сподавено. Обляна в светлина, Вирна не можеше да ги види.

Тя вдигна пергаментата в треперещите си ръце. Въздухът зажува още по-силно. Искаше да побегне, но вместо това счупи печата. Светлината, извираща от фигурата на Създателя в купола, стана ослепително бяла.

Сестра Вирна разгъна пергаментата и вдигна очи, макар да не виждаше лицата около себе си.

— Под заплаха от смърт ми е заповядано да ви прочета това писмо. — Никой не издаде звук, така че Вирна сведе очи към прилежно изписаните думи. — Вътре пише следното: „Нека всички събрали се тук, а също и онези, които ги няма, чуят последната ми заповед. — Сестра Вирна замълча и преглътна, всички останали ахнаха. — Дойдоха тежки времена и Дворецът не може да си позволи дълги и мъчителни битки за поста ми. Няма да го позволя. Изпълнявам задължението си като Прелат, според канона на Двореца, за да определя приемничката си. Тя стои пред вас и носи пръстена на своя кабинет. Сестрата, която ви чете тези думи, е новият Прелат. Сестрите на светлината ще ѝ се подчиняват. Всички ще ѝ се подчиняват.

Заклинанието, с което бях обвила пръстена, е свалено с помощта и напътствията на самия Създател. Ако решите да не зачитате волята ми, си е на ваш риск.

Пред новия Прелат вие сте длъжни да служите на Двореца на пророците и да го защитавате. Нека Светлината ви води и напътства за вечни времена.

Написах със собствената си ръка, преди да се пренеса в нежните ръце на Създателя — Прелат Аналина Алдурен.“

С тътен, който разклати земята под краката ѝ, светлината изчезна.

Вирна Совънтрийн остави ръката, в която държеше писмото, да се отпусне покрай тялото ѝ и вдигна поглед към изумените лица в залата, която се изпълни с шумолене. Сестрите започнаха да стават от местата си и да падат на колене пред новия Прелат.

— Не може да бъде — прошепна тя на себе си.

Тръгна по лакирания под и остави писмото да се изплъзне от ръката ѝ. Някои от Сестрите се втурнаха зад нея, за да го вдигнат и да прочетат със собствените си очи последните думи на Прелат Аналина Алдурен.

Щом Вирна приближи четирите Сестри, те се изправиха на крака. Прекрасната руса коса на Сестра Марен ограждаше пепелявото ѝ лице. Сините очи на Сестра Дулсиния бяха станали огромни, лицето ѝ — червено. Обикновено непроницаемото лице на Сестра Филипа сега бе съсредоточено и сериозно.

Сбръчканите бузи на Сестра Лиома се дръпнаха в мила усмивка:

— Ще имаш нужда от съвети и напътствия, Сес... Прелате. — Усмивката ѝ се развали от неволно преглъщане. — С радост ще ти помагаме всячески и във всичко. Моля, считай, че сме на твое разположение. Тук сме, за да служим...

— Благодаря — прекъсна я Вирна тихо и отново тръгна, като краката ѝ сякаш сами се движеха.

Отвън я чакаше Уорън. Тя затвори вратата и пристъпи като в мъгла към младия русокос магьосник, който падна на едно коляно и ѝ се поклони дълбоко.

— Прелате! — Той вдигна глава, широко усмихнат. — Чух през вратата — обясни накрая.

— Не ме наричай така — изненада я кухият звук на собствения ѝ глас.

— Че защо? Нали вече си точно това? — Усмивката му стана още по-широка. — Това е...

Тя се обърна и тръгна. Едва сега усети как мисълта ѝ се възвръща.

— Ела с мен.

— Къде отиваш?

Вирна сложи пръст пред устните си и през рамо му хвърли такъв поглед, че той моментално млъкна и забърза да я настигне. Когато се изравниха, разтвори крачка, за да не изостава. Двамата излязоха от

Двореца на пророците. Всеки път, когато Уорън се канеше да каже нещо, Вирна вдигаше пръст към устните си. Накрая той въздъхна, пъхна ръце в противоположните ръкави на робата си и тръгна до нея, забил поглед пред себе си.

Послушниците и младите мъже пред Двореца, чули звъна на камбаните, оповестяващи избирането на новия Прелат, видяха пръстена на ръката ѝ и се поклониха. Вирна ги отмина с поглед, втренчен в далечината. Стражът на моста над реката също ѝ се поклати.

След като се озоваха на другия бряг, тя се спусна по пътеката към реката. Уорън избърза да я настигне. Тя вървеше покрай пустите докове, лодките бяха в реката, рибарите хвърляха мрежите си, движейки се бавно срещу течението на реката. Скоро щяха да се върнат на сушата, за да продадат улова си на пазара.

Вирна спря чак когато се отдалечи на доста разстояние от Двореца. Избра пуста полянка край висока скала, в основата на която се плискаха речните вълни. Застана изправена, с юмруци на хълбоците и поглед, втренчен във водата.

— Кълна се, че ако тази старица, дето все се меси в чужди работи, не беше умряла, щях да я удуша със собствените си ръце!

— За кого говориш? — попита Уорън.

— За Прелата. Ако вече не беше в ръцете на Създателя, щях да поставя своите около врата ѝ.

Уорън се изкикоти.

— Гледката щеше да си струва, Прелате.

— Престани да ме наричаш така!

Уорън се намръщи.

— Но ти си точно това — Прелатът.

Тя го сграбчи с две ръце за робата:

— Уорън, трябва да ми помогнеш. Трябва да ме измъкнеш от тази каша!

— Какво?! Та това е чудесно! Вирна, ти си новият Прелат!

— Не! Това не може да бъде! Уорън, ти познаваш всички книги в подземията, учил си закона на Двореца. Трябва да намериш начин да ме измъкнеш! Не може да няма. Все ще има нещо в книгите, което да спре всичко това.

— Да го спре ли? Та то е факт. А освен това е най-хубавото, което може да се случи. — Той килна глава на една страна. — Защо ме доведе тук?

Тя го пусна.

— Мисли, Уорън! Защо беше убита Прелатът?

— Уби я сестра Улиция, една от Сестрите на мрака. Загуби живота си, защото се противопоставяше на злото, което те вършат.

— Не, Уорън, казах да мислиш! Беше убита, защото веднъж в кабинета си тя ми каза, че знае за съществуването на Сестри на мрака в Двореца. Сестра Улиция беше една от служителките ѝ и чу това. — Тя се наведе към него. — Стаята беше преградена с щит, погрижих се за това. Но тогава не взех под внимание факта, че Сестрите на мрака си служат и със Субстрактивна магия. Сестра Улиция чу всичко през щита и се върна да убие Прелата. Тук можем да видим дали някой ще чуе разговора ни — няма ъгли, зад които да се скрият. — Тя кимна към водата. — Освен това водата попива звука от гласовете.

Уорън се огледа притеснено.

— Разбирам какво имаш предвид. Но, Прелате, понякога водата отнася звука доста надалеч.

— Казах ти да престанеш да ме наричаш така. С всички тези шумове наоколо и ако говорим тихо, водата ще прикрие гласовете ни. Не можем да рискуваме да говорим за тези неща в Двореца. Ако се наложи да го правим, трябва да излизаме навън, където можем да следим кой се приближава към нас. А сега искам да ми помогнеш, като намериш начин да бъда махната от този пост.

Уорън въздъхна отчаяно.

— Престани да повтаряш това. Ти си достатъчно квалифицирана, за да станеш Прелат, може би по-квалифицирана от всяка друга Сестра. Освен опит Прелатът трябва да притежава и изключителна сила. — Когато тя повдигна вежда, Уорън отклони очи. — Имам неограничен достъп до всички книги в подземията. Чел съм докладите. — Той пак я погледна. — Когато намерихте Ричард, другите две Сестри умряха и ти предадоха силата си. В теб се съдържа силата, Ханът, на три Сестри.

— Това далеч не е единственото изискване, Уорън.

Той се наклони към нея.

— Както вече споменах, имам неограничен достъп до книгите. Знам изискванията. Няма начин да бъдеш отстранена от поста. Ти отговаряш на всички изисквания. Би трябвало да си горда, че бе избрана за Прелат. Това е най-доброто, което би могло да се случи.

Сестра Вирна въздъхна.

— Да не би заедно с яката да си изгубил и мъдростта си? Че защо ми е да ставам Прелат?

— Сега ще можем да се справим със Сестрите на мрака. — Уорън ѝ се усмихна съучастнически. — Разполагаш с властта да направиш всичко необходимо. — Сините му очи засвяткаха. — Както вече казах, това е най-доброто, което би могло да се случи.

Тя вдигна ръце.

— Уорън, избирането ми за Прелат е най-лошото, което би могло да се случи. Мантията на властта поставя толкова ограничения, колкото и яката на врата ти, от която с такава радост се отърва.

Уорън се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

Тя приглади кестенявите си къдрици.

— Уорън, Прелатът е затворник на собствената си власт. Да си виждал често Прелат Аналина? Не. И защо? Защото седеше затворена в кабинета си, занимавайки се с администрацията на Двореца на пророците. Трябваше да върши хиляди неща. Хиляди въпроси чакаха да ѝ привлекат вниманието. Трябваше да бди над стотици Сестри и млади мъже, включително и постоянната ѝ грижа — Натан. Нямаш представа какви неприятности можеше да ти докара този човек. Нуждаеше се от постоянно наблюдение.

Прелатът никога не може да си позволи да посети Сестра или младеж в процес на обучение. Те биха изпаднали в паника, чудейки се къде са сгрешили, какво ѝ е казано за тях. Прелатът никога не може да приказва просто ей така, за случайни неща. Думите ѝ винаги имат скрит смисъл. Не защото тя така го иска, а защото трябва да се държи на висотата на положението си и да не допуска другите да го забравят.

Когато се осмели да напусне покоите си, моментално бива оградана от цяла свита от служители в кабинета ѝ. В мига, в който влезе в трапезарията за вечеря, всички разговори стихват. Всеки притихва на мястото си и я гледа с надеждата, че тя няма да отвърне поглед към него или по-лошо, да го покани на масата си.

Главата на Уорън леко клюмна.

— Никога не съм мислил за тези неща от такава гледна точка.

— Ако подозренията ти относно Сестрите на мрака се окажат верни — не казвам, че са, — постът Прелат ще ми попречи да споделя с когото и да било разкритията си.

— Това не попречи на Прелат Аналина.

— А даваш ли си сметка, че ако тя не беше Прелат, вероятно щеше да ги е разкрила още преди стотици години?! Че щеше да има възможност да направи нещо. Да ги обезвреди, преди да са започнали да убиват момчетата ни и да крадат Хановете им, преди да станат толкова силни. А при това положение разкритията ѝ дойдоха твърде късно и причиниха смъртта ѝ.

— Но те може би ще се уплашат, че знаеш за тях, и ще се покажат по някакъв начин.

— Ако в Двореца има Сестри на мрака, те знаят, че имам пръст в разкриването на шестте от тях, които избягаха. В такъв случай ще са доволни аз да бъда избрана за Прелат, защото това ще ми върже ръцете и ще ме отстрани от пътя им.

Уорън вдигна пръст към устните си.

— Не може да няма някаква полза избирането ти за Прелат.

— Това само ще се окаже пречка в разкриването на Сестрите на мрака. Уорън, трябва да ми помогнеш. Ти познаваш книгите. Не може да няма нещо, което да ме измъкне.

— Прелате...

— Престани да ме наричаш така!

Уорън примигна озадачен.

— Но нали сега си точно това! Не мога да те наричам по друг начин.

Тя въздъхна.

— Прелатът, Прелат Аналина, молеше приятелите си да я наричат Ан. Щом сега аз съм Прелатът, те моля да се обръщаш към мен с Вирна.

Уорън се замисли за миг.

— Е... предполагам, че сме приятели.

— Уорън, ние с теб сме повече от приятели. Ти си единственият, на когото мога да се доверя. Сега не ми остана друг.

Той кимна.

— Значи Вирна. — Той изкриви замислено устни. — Права си, Вирна: познавам книгите. Запознат съм с изискванията и ти отговаряш на всичките. За Прелат си млада, но само в сравнение с предишната. В закона няма ограничение за възрастта. Нещо повече: ти притежаваш Хановите на три Сестри. Няма друга Сестра, поне Сестра на светлината, която да ти излезе насреща. Това само по себе си те прави по-квалифицирана. Силата, владееенето на Хана, е първото изискване при избор на Прелат.

— Уорън, не може да няма нещо, мисли!

В сините му очи се отрази цялото му познание. Проблесна и пламъчето на съжаление.

— Вирна, познавам книгите. Там всичко е казано ясно. Веднъж законно избрана, Прелатът не може да напусне задълженията и поста си. Единствено смъртта може да ѝ ги отнеме. Освен ако Аналина Алдурен не възкръсне и не заеме отново поста си, няма как да го напуснеш. Ти си Прелатът.

Вирна не можеше да намери изход. Беше попаднала в капан.

— Тази жена съсипва живота ми, откакто се помня. Тя направи това заклинание за мен, знам, че вината е нейна. Тя ме постави в този капан. Де да можех да я стисна за гърлото!

Уорън постави приятелска ръка на рамото ѝ.

— Вирна, нима би допуснала Сестра на мрака да стане Прелат?

— Разбира се, че не.

— Мислиш ли, че Ан би го направила?

— Не, но не виждам...

— Вирна, ти сама каза, че нямаш доверие на никого освен на мен. Помисли си за Ан. Тя също е била в капан. Не е могла да рискува някоя от Сестрите на мрака да заеме поста ѝ. Била е на смъртно легло. Направила е единственото, което ѝ е останало. Могла е да вярва единствено на теб.

Вирна не сваляше поглед от очите му, докато думите попиваха в съзнанието ѝ. После се отпусна на един объл бял камък близо до водата. Лицето ѝ потъна между дланите.

— Скъпи Създателю — прошепна тя, — такава ли егоистка съм? О, Уорън, тя сигурно е била толкова самотна. Поне Натан беше с нея... до края.

Уорън кимна. След миг я погледна:

— Май доста сме я загазили, Вирна, не мислиш ли?

— Целият Дворец го е загазил, Уорън. Всички са обсебени от мисълта за златния пръстен.

СЕДМА ГЛАВА

Ричард се прозя и вдигна ръка пред устата си. Беше смъртно уморен. Предната нощ не бе мигнал, всъщност през последните две седмици бе спал съвсем малко. А на всичко отгоре и схватката със сбързовете на зазоряване. С огромни усилия поставяше единия си крак пред другия. Около него гъмжеше от аромати и миризми, които се сменяха, както му се струваше, на всеки няколко крачки. Движеше се в лабиринта от улици, като се опитваше да следва указанията на госпожа Сандерхолт. Гледаше да стои в прикритието на сградите и да избягва струпванията на хора. Надяваше се да не се е загубил.

За един водач бе въпрос на чест да знае къде се намира и как да стигне до целта си. Но все пак Ричард беше горски водач и вярваше, че би било оправдано да се загуби в голям град като Ейдиндрил.

Накъдето и да вървеше, успяваше да следи слънцето и въпреки отчаяните усилия на града да го обърка с големите си булеварди, мрачни алеи и лабиринти от тесни, лъкатушещи улички, които се шумуват между древни полусрутени сгради без прозорци, югоизтокът си оставаше на югоизток. Просто вместо високи дървета и забелязващи се отдалеч ориентири трябваше да държи под око поголемите сгради и да се опитва да не се притеснява от внезапните завой на уличките, които му се налагаше да следва.

Проправяше си път през тълпите от хора. Минаваше покрай дрипави амбулантни търговци, застанали зад глиненни съдове със сушени корени, кошници с гълъби, риба и змиорки, покрай въглищари, бутащи количките си и припяващи цената на стоката си, покрай търговци на млечни продукти, облечени в колосани червено-жълти одежди, покрай месарници, пред които на куки висяха огромни парчета свинско, овнешко и еленско, покрай продавачи на сол, покрай търговци на хляб, кексове и пасти, домашни птици, подправки, зърно, бурета вино и бира, и още стотици неща, изложени на витрините или на маси пред магазините им, покрай хората, които разглеждаха

стоките, бърбеха и се оплакваха от цените. В един миг осъзна, че неприятното чувство в корема му е знак за опасност — следяха го.

Сънят изведнъж избяга от клепачите му и той рязко се обърна. Видя зад себе си стотици лица, но нито едно познато. Държеше пелерината си така, че да скрива меча му, за да не привлича вниманието върху себе си. Добре че постоянно кръстосващите града войници не го спираха, макар някои от Д'Харанците да го изпращаха с поглед, сякаш подушили нещо, но без да могат да определят източника му. Ричард забърза крачка.

Чувството не беше силно и той си помисли, че може би онези, които го следят, са далеч и не може да ги види. Но тогава как щеше да разбере кои са? Можеше да е всеки от хората, покрай които минаваше. Вдигна поглед към покривите, но не видя никого и вместо това потърси с очи слънцето, за да не изгуби посоката.

Спря пред една ъглова сграда, за да огледа хората, които се движеха нагоре-надолу по улицата, и се опита да открие сред тях преследвача си — човек, който не се връзва с обстановката, следи го с очи или изглежда по някакъв начин необичайно. Не видя нищо притеснително.

— Меден кейк, господарю?

Ричард се обърна и видя малко момиченце, облечено в прекалено голямо за телцето му палто, застанало пред паянтова маса. Даде й десет-дванайсет години, но знаеше, че не го бива много в определянето на възрастта на малки момичета.

— Моля?

Тя протегна ръчичка над масата си.

— Меден кейк. Баба го прави. Много е вкусен, истина ви казвам, и струва само пени. Не желаете ли да си купите едно парче, господарю? Моля ви. Няма да съжалявате.

На земята зад момичето, върху дъска в снега седеше едра старица, завита в дрипаво кафяво одеяло. Усмихна му се. Ричард едва й отвърна, като се опитваше да изследва вътрешното си чувство, за да разбере какво му казва то. Да научи повече за преследвача си. Момиченцето и старицата му се усмихнаха с надежда и зачакаха.

Ричард огледа улицата и след като изпусна облаче въздух от устата си, попипа джоба си. В двуседмичния си бяг към Ейдиндрил беше ял съвсем малко и се чувстваше слаб. Разполагаше само със

златни и сребърни монети от Двореца на пророците. Съмняваше се, че и в раницата му, останала в Двореца на Изповедниците, има пенита.

— Не съм господар — каза той, като пхна обратно в джоба си съдържанието му, оставяйки в ръката си сребърен грош.

Момиченцето посочи меча му.

— Всеки, който носи такъв красив меч, със сигурност е господар.

Старицата беше спряла да се усмихва. Втренчила поглед в меча, тя се изправи на крака.

Ричард припряно го покри с пелерината и подаде монетата на момиченцето, което се вторачи в разтворената му длан.

— Нямам толкова дребни, за да ви върна, господарю. Господ да ми е на помощ, дори не знам колко дребни прави това. Никога преди не съм виждала сребърен грош.

— Казах ти, не съм господар — усмихна ѝ се той, когато тя го погледна. — Казвам се Ричард. Хайде да се разберем така — задръж монетата и считай, че съм ти платил в аванс. Всеки път, когато мина оттук, ще ми даваш по едно парче от медения си кейк, докато сумата се изчерпи.

— О, госп... исках да кажа Ричард, благодаря ти.

Сияещо, момиченцето подаде парата на баба си. Старицата я огледа критично и я преобърна между пръстите си.

— Не съм виждала такива знаци. Сигурно си обиколил бая свят.

Старицата нямаше как да знае откъде идва монетата. Старият свят бе разделен от Новия от три хиляди години.

— Така е. Но среброто си е сребро.

Тя го погледна със сини очи, от които годините сякаш бяха измили всичкия цвят.

— Взета или дадена, господарю?

Ричард сбърчи чело и тя посочи с ръка:

— Този твой меч, господарю. Взел ли си го, или ти е бил даден?

Ричард я погледна право в очите, най-последно разбрал. Търсачът трябваше да бъде определен от магьосник, но след като Зед бе напуснал Средната земя преди много години, мечът се бе превърнал в награда за онези, които можеха да си я позволят, или за онези, които съумееха да я откраднат. Самозваните Търсачи бяха спечелили на Меча на истината лоша репутация. На тях човек не можеше да има доверие.

Те използваха магията на меча за лична изгода, а не според намеренията на онези, които бяха вложили магията си в острието. Ричард бе първият от десетилетия насам, провъзгласен за Търсач от магьосник. Той разбираше магията, нейната ужасна сила и отговорност. Той беше истинският Търсач.

— Беше ми дадена от магьосник от Първия орден. Бях провъзгласен за Търсач — загадъчно отвърна той.

Тя притисна одеялото до закръглените си гърди.

— Търсач! — Жената си пое въздух през зейналите на мястото на зъбите ѝ дупки. — Свети духове! Истински Търсач.

Малкото момиченце, което не разбираше за какво си говорят възрастните, надникна в дланта на баба си да види монетата и подаде на Ричард най-голямото парче меден кейк. Той го взе с усмивка.

Старицата се наведе над масата и сниши глас.

— Дошъл си да ни отървеш от тая сган?

— Нещо такова. — Той отхапа от кейка. Отново се усмихна на момиченцето. — Наистина е вкусен, както ми обеща.

Тя се усмихна широко:

— Нали ти казах. Баба прави най-вкусния меден кейк на Шумната улица.

Шумната улица. Поне беше уцелил вярната посока. Покрай пазара на Шумната улица, беше му казала госпожа Сандерхолт. Ричард смигна на момиченцето, докато дъвчеше.

— Коя сган имаш предвид? — попита той старицата.

— Синът ми — започна тя и очите ѝ се плъзнаха надолу към момиченцето — и майка ѝ ни оставиха да живеем близо до Двореца, за да чакаме обещаното злато. Казах им да се хванат на работа, но те ми отговориха, че съм стара и глупава, че ще получат повече злато, отколкото могат да спечелят през целия си живот. Стига само да стоим тук и да дочакаме онова, което ни принадлежи.

— Откъде са сигурни, че това „им принадлежи“?

Тя сви рамене.

— Някой от Двореца им го казал. Че било за тях. Както и за всички останали хора в града. Някои, като нашите, повярваха. Това пасва идеално на мързела на сина ми. В днешно време младите са мързеливи. Сядат и чакат някой да се погрижи за тях, да им даде пари, вместо да работят за собствените си нужди. Бият се помежду си кой

пръв да получи златото. Някои от по-слабите и по-възрастните вече загинаха в тези битки.

Междувременно онези, които работят, стават все по-малко и цените непрекъснато растат. Вече едва изкарваме за хляб. — Лицето ѝ помръкна. — И всичко заради тази глупава алчност за злато. Синът ми имаше работа. При Чалмър, хлебаря. Но сега чака да получи златото и не работи. А тя расте в постоянен глад. — Старицата погледна момиченцето с крайчеца на окото си и ѝ се усмихна нежно. — Тя работи. Помага ми да правя кейковете, за да се изхранваме. Няма да я оставя да се шляе из улиците като много млади момичета сега. — Тя го погледна по-мрачно. — Те са сганта: тези, които вземат и малкото, което изкарваме или правим с ръцете си, а после ни го връщат като милостиня и искат да сме им благодарни за проявеното внимание. Тези, които изкушават добрите хора да мързелуват, за да могат да ни управляват като стадо овце. Тези, които ни отнемат свободата и волята. Дори глупава старица като мен разбира, че мързеливците не мислят със собствените си глави. Те стават егоисти. Направо не знам накъде върви този свят.

Когато старицата остана без дъх, Ричард преглътна хапка меден кейк и посочи към монетата в ръката ѝ. После я погледна многозначително.

— Засега бих ти бил благодарен, ако забравиш за меча ми.

Тя кимна разбиращо.

— Разбира се. За теб бих направила всичко, господарю. Нека добрите духове те пазят. И им покажи на онези! Сган такава!

Ричард продължи нататък по улицата и за миг приседна върху варел на ъгъла на една странична уличка, за да си дояде кейка. Наистина беше вкусен, но той не обръщаше особено внимание какво яде. Пък и сладкишът не помогна с нищо да потисне неприятното усещане в стомаха си. Не беше същото, както когато надушва сбърз, даде си сметка той. По-скоро приличаше на усещането, когато някой го следи и косъмчетата на тила му настръхват. Точно така — някой го наблюдаваше. Наблюдаваше го и го следеше. Вгледа се в лицата, но не видя някой, който да му обръща внимание.

Облиза меда от пръстите си и продължи нататък, покрай конете, разнасящи стока с каруци, и между хората от тълпата, забързани по свои си дела. От време на време се чувстваше като плувец срещу

течението. Врявата, потракването на конските принадлежности, трополенето на копита, дрънченето на товара в каруците, скърцането на осите, скриптенето на снега, крясъците на амбулантните търговци и постоянната глъчка от разговорите, някои от които на абсолютно непознати за Ричард езици, му действаше влудяващо. Той беше свикнал с тишината на гората, където най-силният шум беше духането на вятъра между дърветата и капенето на вода от скалите. Макар често да отиваше в Града на елените, това бе просто малко селище и нямаше нищо общо с големите градове като този и останалите, през които бе минавал, откакто напусна дома си.

Гората му липсваше. Калан му бе обещала, че един ден ще се върне с него там. Той се усмихна при мисълта за прекрасните места, където ще я заведе, за водопадите, за тайните планински пътеки. Усмивката му грейна, като си представи колко удивена ще остане тя и колко щастливи ще са заедно. Припомни си нейната особена усмивка, с която даряваше единствено него.

Калан му липсваше повече от всичко на света, дори от гората. Искаше да се върне при нея възможно най-скоро. Да, щеше да го направи, но най-напред трябваше да свърши още някои неща в Ейдиндрил.

Някой изкрещя и го извади от унеса му. Той изведнъж осъзна, че, отнесъл се в мечти, е забравил да гледа къде върви и една колона войници без малко не го стъпка. Командирът изпсува и заповяда на войниците си да спрат.

— Да не бъдеш сляп?! Че кой глупак ходи под краката на отряд кавалеристи?

Ричард се огледа. Всички хора се бяха отдръпнали да направят път на войниците и полагаха всички усилия да изглеждат така, сякаш никога не са и имали намерение да вървят по средата на улицата. Правеха се, че изобщо не забелязват войниците. Повечето се опитваха да се слоят с пейзажа наоколо и да станат невидими.

Ричард вдигна поглед към мъжа, който изкрещя, и изведнъж също му се прииска да е невидим, за да не си създава неприятности, при които някой може да пострада. Но в главата му изплува Второто правило на магьосника: най-добрите намерения водят след себе си най-страшното зло. Беше научил, че когато човек си навре носа в магията, резултатите могат да бъдат катастрофални. Магията е опасно

нещо и трябва да се използва внимателно. Той бързо реши, че едно простичко извинение в случая ще свърши най-добра работа.

— Съжалявам. Май не гледах къде вървя. Простете ми.

Не си спомняше да е виждал войници като тези — всичките върху красиви бойни коне, подредени в безупречни редици. Доспехите на всеки войник лъщяха на слънцето. Освен идеално лъснатите одежди блестяха и мечовете, ножовете и копията им. Всеки бе наметнат с кървавочервена пелерина, която се спускаше върху задницата на белите коне по абсолютно еднакъв начин. Заприличаха му на мъже, които се готвят да минат на парад пред велик крал.

Онзи, който бе изкрещял, го гледаше гневно изпод забралото на лъщящия си шлем, окичен с боядисани в червено конски косми. Държеше с лекота юздите на коня си в облечената в сива ръкавица длан и се бе навел на една страна.

— Разкарай се от пътя ни, малоумнико, или ще те размажем на паважа и всичко ще приключи.

Ричард разпозна акцента — беше същият като на Ейди. Той нямаше представа откъде е Ейди, но тези мъже явно бяха от същото място.

Сви рамене и отстъпи назад.

— Казах, че съжалявам. Нямах представа, че тук се върши толкова неотложна работа.

— Да се изправиш срещу Пазителя винаги е неотложна работа.

Ричард отстъпи още една крачка.

— Няма спор. Сигурен съм, че точно в този миг Пазителят се е сврял зад някой ъгъл и трепери от страх, в очакване да отидете и да го унищожите. Така че по-добре вървете да си вършите работата.

Тъмните очи на мъжа бяха студени като лед. Ричард се постара да не потръпне. Помисли си, че ще е добре да се научи да не се държи толкова нахакано. Предположи, че поради ръста си има такива обноси.

Ричард никога не бе обичал да се бие. С годините се бе превърнал в мишена за онези, които искаха да докажат себе си в бой с него. Преди да получи Меча на истината, научил го да дава воля на гнева, който винаги дотогава бе държал под контрол в себе си беше научил, че с усмивка и шега може да охлади страстите на разгорещилите се побойници и да обезоръжи онези, които просто си

търсят кавга. Ричард познаваше силата си, но увереността в себе си го бе направила небрежен и бе обичайно да се държи нахакано и лекомислено. Устата му се движеше по-бързо от мисълта.

— Имаш остър език. Може бъдеш белязан от Пазителя.

— Уверявам ви, господине, че двамата с вас имаме общ враг.

— Слугите на Пазителя бъдат арогантни като теб.

Точно докато си мислеше, че не бива да се забърква в никакви неприятности и че трябва да се измъкне от ситуацията възможно най-бързо, мъжът пред него се накани да слиза от коня си. В същия миг Ричард усети как го сграбчват две силни ръце и краката му се отлепят от земята.

— Върви си по пътя, конте — обърна се към конника мъжагата от дясната страна на Ричард. — Това тук не те засяга.

Ричард се опита да извърне глава, но успя да види само тъмнокафявите Д'Харански униформи зад себе си.

Мъжът замръзна на място, леко надигнат на седлото си.

— Ние с теб сме от една и съща страна на барикадата, братко. Този тук трябва да бъде разпитан — от нас — и да се научи на малко уважение. Ще го...

— Казах, изчезвай!

Ричард си отвори устата да каже нещо. В същия миг мускулестата ръка на Д'Харанеца отдясно се стрелна изпод дебелия вълнена тъмнокафява пелерина. Докато масивната длан се стоварваше върху устата му, той успя да види обръча от златист метал, опасващ ръката над лакътя на мъжа, остриите шипове проблеснаха на слънцето. Тези метални обръчи с шипове бяха смъртоносни оръжия, с които огромните мъжаги разпаряха противника си в ръкопашен бой. Ричард едва не се задуши от собствения си език.

Повечето Д'Харански войници бяха едри, но тези тук бяха направо огромни. Нещо по-лошо — те не бяха обикновени войници от армията на Д'Хара. Ричард и друг път беше виждал такива като тях — с метални обръчи над лактите. Те бяха личната охрана на Мрачния Рал. Двама от тях придружаваха господаря си почти навсякъде.

В здравите им юмруци, които с лекота го държаха над земята, Ричард се почувства безпомощен като парцалена кукла. По време на двуседмичния си бяг към Ейдиндрил той не само не беше се хранил добре, но и не бе спал достатъчно. Битката със сбързовете отпреди

няколко часа изчерпа почти цялата му енергия, но страхът го накара да събере последни сили и да напрегне мускули. Срещу тези двамата дори това не беше достатъчно.

Мъжът извъртя крака си в стремето, за да слезе на земята.

— Казах ви вече, той бъде наш. Имаме намерение да го разпитаме. Ако се окаже, че служи на Пазителя, ще си признае.

Д'Харанецът от лявата страна на Ричард избоботи заплашително:

— Само слез и ще ти отрежа главата, за да си играем на топка с нея. Търсим отдавна този тук и сега е наш. Когато приключим с него, можеш да разпиташ трупа му, ако искаш.

Застинал на седлото си, мъжът стрелна с поглед Д'Харанеца.

— Казах ти, братко, че сме от една и съща страна на барикадата. И вие, и ние се борим срещу злото, донесено от Пазителя. Не бъде смисъл да се бием едни с други.

— Ако искаш да спориш, направи го с меча си. Ако не — изчезвай!

Почти двестате конници гледаха двамата Д'Харанци, които стояха с безизразни лица, по които не можеше да се прочете и капка страх. Та те бяха само двама, независимо от страховития си ръст. Или поне така изглеждаше. Ричард бе видял Д'Харански части навсякъде из града. Беше възможно при най-малкия знак от страна на двамата веднага да дотичат подкрепления.

Въпреки това конниците не изглеждаха особено притеснени от перспективата към двамата Д'Харанци да се присъединят други.

— Вие бъдете само двама, братко. Няма да е равностойно.

Мъжът отляво на Ричард хвърли небрежен поглед към колоната кавалеристи, извърна глава и се изплю.

— Прав си, конте. Моят приятел Иган няма да се меси, за да станем малко по-равностойни. Аз сам ще се заема с теб и твоите красавци. Дано умееш да се биеш, „братко“, защото ако кракът ти стъпи на земята, имаш думата ми, ще си първият, който ще умре.

Студените, неподвижни очи изгледаха за момент двамата Д'Харанци. Мъжът с кървавочервената пелерина, псувайки на своя език, се отпусна на седлото.

— Чака ни по-важна работа. Това тук бъде губене на време. Той бъде ваш.

При подадения сигнал колоната потегли по улицата, минавайки на косъм от Ричард и двамата му преследвачи. Ричард полагаше усилия да се измъкне, но онези го държаха здраво и той не можеше да се добере до мечата си. Огледа покривите, но не видя никого.

Хората извърщаха очи, тъй като нямаха желание да се забъркват в неприятности. Докато двамата огромни Д'Харанци влачеха Ричард по средата на улицата, всички се разбягваха, сякаш имаха очи и на гърба. Приглушените му, ядосани викове потъваха в глъчката на града. Колкото и да се мъчеше, не стигаше до оръжията си. Ботушите му едва докосваха снега и той не можеше да намери опора, за да се опита да се изскубне.

Продължаваше да се бори отчаяно, но преди да има време да помисли, го завлякоха в тясна тъмна уличка между някакъв хан и порутена сграда.

В дъното, между черните сенки, го чакаха четири тъмни фигури, загърнати с наметала.

ОСМА ГЛАВА

Двамата огромни Д'Харанци нежно оставиха Ричард на земята. В мига, в който краката му намериха твърда почва, ръката му стисна дръжката на меч. Мъжете застанаха с широко разтворени крака и спокойни лица, хванали ръце зад гърбовете си. Четирите фигури с наметала в мрачния ъгъл на уличката тръгнаха към тях.

Ричард мигом реши, че бягството е за предпочитане пред това да се бие, и се метна встрани. Извъртя се в снега и скочи на крака. Гърбът му се удари в студена тухлена стена. Задъхан, той затвори пелерината на сбърза около себе си. За нула време тя се сля с цвета на стената отзад и Ричард изчезна.

Нямаше да е трудно да се измъкне под прикритието на пелерината. По-добре да избяга, отколкото да се бие. Веднага, щом си поеме дъх.

Четирите фигури продължиха напред, наметалата им се развяваха на вятъра. Излязоха на по-осветено пространство. Стегнатите им тела бяха облечени от глава до пети в тъмнокафява кожа — същата като униформите на войниците. На корема на всяка от жените се виждаше жълта звезда, разположена между върховете на полумесеца.

Звездата и полумесецаът подействаха на Ричард като удар от гръм. В главата му изплува споменът за безбройните пъти, когато лицето му, обляно в кръв, се бе отпуснало безжизнено върху тази емблема. Той инстинктивно замръзна на място. Не можеше нито да извади меч, нито да си поеме дъх. В неконтролируемата си паника виждаше единствено добре познатия му символ.

Морецици.

Жената, която вървеше най-отпред, дръпна назад качулката си и дългата ѝ руса коса, сплетена в дебела плитка, се разсипа по гърба ѝ. Сините ѝ очи огледаха стената.

— Господарю Рал? Господарю Рал, къде...?

Ричард примигна.

— Кара?

Щом се отпусна, оставяйки пелерината да се разтвори на гърдите му, очите ѝ го откриха. В същия миг небето помръкна.

Грач се приземи с мощен рев, пляскане на крила и свистене на нокти. Двамата мъжаги извадиха мечовете си почти мигновено, но не бяха толкова бързи, колкото Морециците. Още преди мъжете да са успели да изтеглят оръжието от ножниците си, юмруците на жените стискаха Агиелите им. Макар Агиелът да беше само тънка кожена червена пръчка, Ричард знаеше, че това са оръжия със страхотна сила. Той беше „обучаван“ с Агиел.

Спусна се към змея и го залепи за отсрещната стена, преди четирите жени и двамата мъже да са успели да го стигнат. Грач се извъртя встрани, готов да се хвърли срещу всяка опасност, застрашаваща Ричард.

— Спрете! Всички спрете веднага!

При силния му крясък змеят и другите шестима се заковаха по местата си. Ричард не можеше да определи кой би спечелил подобна битка, но предпочиташе да не разбира. Използва мига, в който всички замръзнаха в колебание, и скочи пред Грач. С гръб към приятеля си протегна ръце към останалите.

— Грач ми е приятел. Той иска само да ме защитава. Стойте по местата си и няма да ви стори нищо.

Косматата ръка на Грач се протегна към кръста на Ричард и го придърпа към розовия стомах. В уличката отекна рев, изпълнен с топли чувства към Ричард, но в същото време и с откровена заплаха за останалите.

— Господарю Рал — каза Кара с мек глас, а двамата мъжаги прибраха мечовете в ножниците си. — Ние също сме тук, за да те защитаваме.

Ричард се измъкна от косматата ръка.

— Всичко е наред, Грач. Познавам тези хора. Справи се чудесно, но вече всичко е наред. Успокой се!

Грач изрева мощно и въздухът между високите стени, които се издигаха в небето като тесен, мрачен каньон, затрепери. Ричард знаеше, че по този начин приятелят му показва съгласие.

Беше казал на Грач да го следва, независимо дали високо в небето или от покрив на покрив, но да остане незабелязан, докато не се

появи сериозен проблем. Грач наистина се бе справил чудесно. Ричард не бе видял и следа от него до появата му в тясната уличка.

— Какво правите тук, Кара?

Тя го докосна благоговейно по ръката, явно изненадана да установи, че е от плът и кръв. Натисна с пръст рамото му и после грейна в усмивка.

— Дори самият Мрачен Рал не можеше да става невидим. Вярно, че командваше зверовете, но да става невидим не можеше.

— Аз не командвам Грач. Той ми е приятел. А и не бих казал, че ставам... Кара, какво правите тук?

Въпросът му я обърка.

— Защиатаваме те.

Ричард посочи двамата мъжаги.

— Ами те? Казаха, че ще ме убият.

Двамата Д'Харанци стояха като два вековни дъба.

— Господарю Рал — започна единият, — по-скоро бихме умрели, отколкото да позволим косъм да падне от главата ти.

— Почти те бяхме настигнали, когато едва не се сблъска с онези лъскави конници — каза Кара. — Казах на Иган и Улик да те измъкнат, без да се стига до бой, защото в противен случай може да пострадаш. Ако онези там се бяха сетили, че се опитваме да те освободим, можеха да поискат да те убият. Не искахме да излагаме живота ти на опасност.

Ричард изгледа огромните руси мъжаги. Тъмните кожени ремъци, нагръдници и колани на униформите им бяха стегнати така, че да изглеждат като втора кожа върху мускулестите им тела. В средата на гърдите им беше извезана буквата „Р“, а под нея имаше два кръстосани меча. Единият от двамата, Ричард не беше сигурен дали Иган или Улик, потвърди думите на Кара. Откакто преди две седмици тя и другите Морещици му се бяха притекли на помощ в Д'Хара и благодарение на тях Ричард бе успял да победи Мрачния Рал, беше склонен да ѝ вярва.

Той освободи Морещиците от съдбата им, макар да не одобряваше направения от тях избор. Получили свободата си, те останаха да служат като негови стражи и го защитаваха яростно. Явно нямаше начин да промени решението им.

Една от жените прошепна предупредително името на Кара и посочи към входа на уличката. Хората се спираха и поглеждаха

скришом да видят какво става. Двамата мъжаги ги стрелнаха с гневни погледи и минувачите моментално забързаха крачка и отвърнаха очи.

Кара сграбчи Ричард над лакътя.

— Тук вече не е безопасно. Ела с нас, Господарю Рал.

Без да дочака отговора или съгласието му, тя го дръпна между сенките в дъното на уличката. Ричард махна успокоително на Грач. Кара повдигна един капак и пусна Ричард пред себе си. Пъхнаха се през прозорец, който се оказа единственият в стая, чиято единствена мебелировка бе прашасала маса с три свещи, няколко пейки и стол. В единия ъгъл бяха натрупани багажите им.

Грач успя да свие крилата си така, че също да се пъхне през прозореца. Стоеше плътно до Ричард и не откъсваше поглед от другите. Те, на свой ред, след като им беше казано, че Грач е приятел на Ричард, не се впечатляваха особено от факта, че огромният змей ги наблюдава само от няколко метра разстояние.

— Кара, какво правите тук?

Тя сбърчи чело, сякаш той започваше да става досаден.

— Казах ти вече, дойдохме да те защитаваме. — Устните ѝ се извиха в дяволита усмивка. — Май пристигнахме точно навреме. Господарят Рал явно се е посветил на това да бъде магия срещу магия — нещо, в което е наистина добър, и е оставил на нас да сме стомана срещу стомана. — Тя посочи с ръка другите три жени. — В Двореца не остана време да ти представя останалите. Това са моите сестри: Хали, Бердин и Райна.

На слабата светлина Ричард се вгледа в лицата им. Предишния път бързаше ужасно и запомни само Кара. Тя беше говорила с него от името на всички, а той опря нож в гърлото ѝ, докато не се убеди, че тя говори истината. Подобно на Кара, Хали също беше руса, синеока и висока. Бердин и Райна бяха по-нисички, синеоката Бердин с тежка кестенява плитка, а Райна с по-тъмна коса и с очи, които сякаш проникваха до дъното на душата му и долавяха всеки нюанс на сила, слабост и характер — типичния пронизващ изпитателен поглед на Морещица. В погледа на Райна тези качества сякаш бяха по-осезаеми от всеки друг.

Ричард не се смути от тях.

— Вие сте от онези, които осигуриха безпрепятственото ми преминаване през Двореца, така ли?

Те кимнаха.

— В такъв случай ви дължа вечна благодарност. А къде са останалите?

— Останаха в Двореца, в случай че се върнеш там, преди да сме те открили — каза Кара. — Командващият генерал Тримак настоя Иган и Улик да дойдат с нас, тъй като те се числят към личната охрана на Господаря Рал. Тръгнахме около час след теб и през цялото време бързахме да те настигнем. — Тя поклати удивено глава. — Макар да не сме губили нито миг, ти ни изпревари с цял ден.

Ричард отпусна ръка на дръжката на меча.

— Бързах.

Кара сви рамене.

— Ти си Господарят Рал. Нищо, което правиш, не може да ни изненада.

Ричард си помисли да ѝ каже, че когато изчезна пред очите ѝ, тя като че ли доста се изненада, но замълча, припомняйки си, че си е обещал да си държи езика зад зъбите.

Огледа мрачната, прашна стая.

— Какво правите на това място?

Кара свали ръкавиците си и ги хвърли на масата.

— Имахме намерение да използваме тази стая за база, докато те търсим. Тук сме отскоро. Избрахме мястото, защото е близо до щаба на Д'Харанската армия.

— Доколкото знам, те са се разположили в една сграда зад пазара.

— Да, така е — каза Хали. — Проверихме.

Ричард потърси пронизителните ѝ очи.

— Бях тръгнал натам, когато ме намерихте. Предполагам, няма да ми навреди да дойдете с мен. — Той отвърза пелерината от врата си и се почеса. — Как успяхте да ме откриете в такъв огромен град?

Двамата мъжаги стояха с безизразни лица, но веждите им се повдигнаха към жените.

— Ти си Господарят Рал — каза Кара, очевидно решила, че това обяснение е напълно достатъчно.

Ричард отпусна юмруци на хълбоците си.

— Е, и?

— Връзката — отвърна Бердин. Празното изражение на лицето му явно я смути. — Свързани сме с Господаря Рал.

— Не разбирам какво имаш предвид. Какво общо има това с факта, че ме открихте?

Жените си размениха погледи. Кара килна глава на една страна.

— Ти си Господарят Рал, владетелят на Д'Хара. Ние сме Д'Харанци. Какво неразбираемо има тук?

Ричард отметна кичур коса от челото си и въздъхна отчаяно.

— Аз съм отрасъл в Западната земя, през две граници от Д'Хара. До тяхното падане не знаех нищо за страната ви, камо ли за нейния господар Мрачния Рал. Нямах представа, че ми е баща. Научих го едва преди няколко месеца. — Той отвърна поглед от смутените им лица. — Той изнасилил майка ми и тя избягала в Западната земя, преди да се родя, преди да бъдат издигнати границите. Мрачният Рал не е и подозирал за съществуването ми, нито пък, че съм негов син. Научи го малко преди да умре. Не знам какво означава да си Господарят Рал.

Двамата мъжаги продължаваха да стоят с безизразни лица. Четирите Морещици го изгледаха продължително. Слабият пламък на свещите сякаш добавяше допълнителен блясък в очите им, докато те отново проникваха дълбоко в душата му. Ричард се запита дали не съжеляват, че са се заклели във вярност към него. Стана му неловко, задето споделя произхода си с хора, които познава съвсем бегло.

— Все още не сте ми обяснили как успяхте да ме намерите.

Докато Бердин сваляше наметалото си и го хвърляше върху вещите в ъгъла, Кара постави ръка на рамото му и го бутна към стола. Паянтовите крака се разклатиха така, че Ричард си помисли, че няма да издържи тежестта му. Но столът не се срути. Кара погледна двамата мъжаги.

— Може би вие по-добре ще обясните на Господаря какво представлява връзката. Вие я усещате най-силно. Улик?

Улик пристъпи от крак на крак.

— Откъде да започна?

Кара се наклони да каже нещо, но Ричард я прекъсна.

— Имам важна работа и не разполагам с много време. Разкажи ми само най-важното. Какво представлява тази връзка?

Улик кимна.

— Ще го направя, както са ни учили.

Ричард му посочи една пейка. Не се чувстваше удобно пред огромния мъж, извисяващ се над него като планина с ръце. Поглеждайки през рамо, видя, че Грач усърдно лиже козината си, но не изпуска от поглед хората в стаята. Ричард му се усмихна успокоително. Грач никога не се бе оказвал в компанията на толкова много хора и Ричард искаше да му покаже, че няма нищо страшно. Лицето на змея се сгърчи в усмивка, но ушите му останаха нащрек. Ричард си помисли, че би било интересно да узнае каква част от казаното ще разбере приятелят му.

Улик придърпа пейката и седна.

— Отдавна...

— Колко отдавна? — прекъсна го Ричард.

Улик замислено потърка костената дръжка на ножа, втъкнат в колана му. Гласът му беше толкова плътен и силен, че Ричард си помисли, че може да угаси свещите.

— Много отдавна... по време на основаването на Д'Хара. Вероятно преди няколко хиляди години.

— И какво се случило тогава?

— Ами била създадена връзката. В началото, когато първият Господар Рал хвърлил силата си, магията си над народа на Д'Хара, за да ни защитава.

Ричард повдигна вежда.

— Искаш да кажеш, за да ви управлява?

Улик поклати глава.

— Това е споразумение. Домът Рал — той потупа извезаната буква „P“ на гърдите си — е магията, а народът на Д'Хара е стоманата. Ние защитаваме него, той защитава нас. Това ни свързва.

— Че защо му е на един магьосник защитата на стомана? Той разполага с магия.

Улик постави ръка на коляното си и се наведе напред с мрачно изражение, а кожената му униформа изскърца.

— И ти притежаваш магия. Нима тя винаги те е защитавала? Не можеш винаги да си буден, винаги да следиш кой е зад гърба ти или да се справиш с голям брой хора. Дори роденият с дарбата ще умре, ако някой пререже гърлото му. Дори ти имаш нужда от нас.

Ричард се съгласи с него.

— Добре, а какво общо има тази връзка с мен?

— Ами споразумението, магията свързва народа на Д'Хара с Господаря Рал. Щом той умре, връзката се пренася върху неговия роден с дарба наследник. — Улик сви рамене. — Връзката е магията в тези отношения. Всички Д'Харанци я усещат. От самото си раждане. По тази връзка разпознаваме Господаря Рал. Когато той е близо, усещаме присъствието му. Така те открихме. Когато си достатъчно близо, те усещаме.

Ричард се хвана за облегалките на стола и се наклони напред.

— Да не би да искаш да кажеш, че всички Д'Харанци могат да ме усетят и знаят къде се намирам във всеки един момент?

— Не. Става въпрос за нещо повече от това. — Улик пхна пръст под кожата на гърдите си и се почеса, опитвайки се да измисли по-разбираемо обяснение.

Бердин вдигна крак на пейката до Улик и се подпря на лакът, идвайки му на помощ. Гъстата ѝ кестенява плитка падна през рамото ѝ.

— Разбираш ли, най-напред трябва да разпознаем новия Господар Рал. Като казвам това, имам предвид, че първо трябва да се убедим, че това наистина е той, и да приемем управлението му формално. Не става въпрос да участваме в някаква церемония, а по-скоро да го приемем със сърцата си. Той може да не ни се хареса, както и се е случвало в миналото. Но въпреки всичко трябва да го приемем.

— Искаш да кажеш, че трябва да повярвате.

Всички го погледнаха с блеснали лица.

— Да. Добре казано — вметна Иган. — Веднъж приели управлението му и докато Господарят Рал е жив, ние сме свързани с него. Когато умре, на мястото му идва новият Господар Рал и ние биваме свързани с него. Поне така би трябвало да бъде. Този път нещо се обърка и Мрачният Рал, или духът му, успя да запази част от себе си в този свят.

Ричард се изправи на стола.

— Портата. Кутиите в Градината на живота са вход към отвъдния свят и една от тях остана отворена. Когато се върнах преди две седмици, я затворих и завинаги изпратих Мрачния Рал в отвъдното.

Улик притисна длани една в друга и мускулите на ръцете му се очертаха.

— В началото на зимата, когато Мрачният Рал загина и ти се обърна към всички пред Двореца, мнозина от Д'Харанците повярваха, че ти си новият Господар Рал. Други не повярваха. Някои все още бяха подвластни на връзката си с предишния Господар Рал, бяха му верни. Сигурно е било заради тази порта, която казваш, че била отворена. Това не се е случвало никога преди. Поне аз не съм чувал.

Когато се върна в Двореца и победи духа на Мрачния Рал с помощта на дарбата си, ти победи заедно с него и разбунтувалите се офицери, които не искаха да те приемат за новия Господар. Унищожавайки духа на Мрачния Рал, прекъсна връзката, която държеше все още някои от тях, и убеди останалите в Двореца, че ти си новият Господар. Сега вече те са ти верни. Целият Дворец. Свързани са с теб.

— Както и трябва да бъде — категорично отсече Райна. — Ти си роден с дарбата. Ти си магьосник. Ти си магия срещу магия, а Д'Харанците — твоят народ — са стомана срещу стомана.

Ричард вдигна поглед към тъмните ѝ очи.

— Знам за тази връзка, за тази магия срещу магия и стомана срещу стомана по-малко, отколкото за способностите си на магьосник. А това значи почти нищо. Нямам представа как се използва магията.

Жените останаха втрещени в него известно време, след това се засмяха, сякаш за да му покажат, че шегата му ги е развеселила.

— Не се шегувам. Наистина не знам как да използвам дарбата си.

Хали го потупа по рамото и посочи към Грач:

— Ти командваш зверовете, също както го правеше Мрачният Рал. Дори говориш с него. Със змей!

— Вие не разбирате. Спасих живота му, когато беше бебе. Отгледах го, това е всичко. Сприятелихме се. Няма нищо общо с магията.

Хали отново го потупа по рамото.

— За теб може и да е така, Господарю Рал, но никой от нас не би могъл да стори подобно нещо.

— Но...

— Днес видяхме как ставаш невидим — обади се Кара. Вече не се смееше. — Да не би да искаш да кажеш, че и това не е магия?

— Ами не, може и да е магия, но не както си мислите. Вие просто не разбирате...

Кара повдигна вежда.

— Господарю Рал, за теб всичко това е разбираемо, защото притежаваш дарбата. За нас е магия. Убедена съм, не искаш да кажеш, че някой от нас може да го направи?

Ричард избърса лицето си с ръка.

— Не, не можете. И въпреки това не е каквото си мислите.

Тъмните очи на Райна се спряха в неговите с онзи поглед, с който Морещиците показваха, че не желаят да им се възразява — оловен блясък, който парализираше езика му. Макар вече да не бе пленник на Морещица и тези жени да се опитваха да му помогнат, погледът го накара да замръзне на място.

— Господарю Рал — каза тя меко, но гласът ѝ изпълни притихналата стая, — в Народния дворец ти се справи с духа на Мрачния Рал. Ти, обикновеният човек, победи духа на могъщ магьосник, дошъл от отвъдното, от света на мъртвите, за да ни унищожи до крак. Той беше безплътен — дух, оживял чрез магия. Единственият начин да победиш демон като него е да използваш собствената си магия.

По време на битката ти изпрати светкавица, плод на магия, която премина през целия Дворец и унищожи предводителите на бунтовниците, които ти се противопоставяха и желаеха победата на Мрачния Рал. Всеки в Двореца, който до този момент не бе свързан с теб, почувства връзката. Никой от нас през целия си живот не бе виждал в Двореца да вилнее светкавица като твоята. — Тя се наведе, без да отделя очи от неговите. От прочувствения ѝ глас въздухът в стаята завибрира. — Това беше магия, Господарю Рал. Всички ние едва не бяхме унищожени, всмукани в отвъдния свят. Ти ни спаси. Спази твоята част от споразумението. Ти беше магия срещу магия. Ти си Господарят Рал. Готови сме да жертваме живота си за теб.

Ричард осъзна, че лявата му ръка стиска здраво дръжката на меч. Усети релефните букви на думата Истина да се връзват в плътта му.

Успя да се измъкне от погледа на Райна и да се обърне към другите в стаята:

— Всичко, което казвате, е истина. Но не е така просто, както си мислите. Има още нещо. Мога да ви уверя, че не съм направил всичко това, защото съм знаел как. То просто се случи. Мрачният Рал посвети целия си живот да се научи да бъде магьосник, да си служи с магия. Аз нямам почти никаква представа от тези неща. Възлагате прекалено много надежди на мен.

Кара сви рамене.

— Разбираме. Имаш още да учиш за магията. Това е добре. Винаги е добре човек да научава повече. Когато научиш повече, ще ни служиш по-добре.

— Не, вие не разбирате.

Тя постави ръка на рамото му, за да го успокои.

— Независимо колко знаеш, винаги ще има какво да научиш. Никой не знае всичко. Това не променя нещата. Ти си Господарят Рал. Ние сме свързани с теб. — Тя го стисна за рамото. — Дори някой от нас да иска да промени това, няма да може.

Изведнъж Ричард почувства как го обзема спокойствие. Всъщност не искаше да ги разубеждава. Можеше да използва помощта им, верността им.

— Вие сте ми помагали и преди, може дори да се каже, че ми спасихте живота там, на улицата. Но не искам да ми се доверявате повече от необходимото. Не ми се ще да ви разочаровам. Искам да ме следвате, защото сте убедени, че онова, което правим, е правилно, а не защото сте свързани с мен чрез магия. Това второто си е жива робия.

— Господарю Рал — каза Райна и той за пръв път усети несигурност в гласа ѝ, — ние бяхме свързани с Мрачния Рал. Тогава нямахме по-голям избор, отколкото сега. Той ни открадна от домовете ни, когато бяхме малки, обучи ни и ни използва за...

Ричард се изправи и допря пръсти до устните ѝ.

— Знаем. Всичко е наред. Вече сте свободни.

Кара го сграбчи за ризата и приближи лицето му до своето.

— Нима не разбираш? Макар повечето от нас да мразеха Мрачния Рал, ние бяхме обречени да му служим. Бяхме свързани с него. Бяхме роби.

За нас не е важно, че не знаеш всичко. Въпреки това ние сме свързани с Господаря Рал. И за пръв път в живота ни — в живота на

всяка от нас — тази връзка не е бремене. Дори тя да не съществуваше, ние пак бихме избрали това — ние не сме роби.

— Не знаем нищо за магията ти — обади се Хали, — но можем да те научим на това какво е да си Господарят Рал. — Ироничната ѝ усмивка стопли сините ѝ очи. — Нали в крайна сметка призванието на една Морецица е да обучава. — Усмивката ѝ се стопи и тя го погледна сериозно. — За нас е без значение дали имаш да извървиш още много път. Няма да те изоставим, дори да е така.

Ричард прокара пръсти през косата си. Нещата, които чу, го развълнуваха, но сляпото отдаване на тези хора го притесняваше.

— Радвам се, че разбирате, че не съм онзи магьосник, за когото ме смятахте в началото. Не познавам друга магия освен тази на мечата си. И нямам почти никаква представа как да използвам дарбата си. Правех го инстинктивно и без да го разбирам или да мога да го контролирам. Добрите духове ми помагаша. — Той млъкна за миг и се загледа в дълбините на вперените в него очи. — И Дена, която е вече с тях.

Четири жени се усмигнаха, всяка по свой начин. Те познаваха Дена, знаеха, че тя го е обучавала и че той я е убил, за да се освободи. По този начин Ричард бе прекъснал връзката ѝ с Мрачния Рал и с онова, в което той я бе превърнал. Макар да знаеше, че духът ѝ вече е намерил покой, той никога нямаше да се примири с мисълта, че се бе наложило да я убие. Нажежи острието до бяло и я уби, използвайки тази част от магията си — чрез любовта и опрощението.

— Какво по-хубаво от това добрите духове да са на наша страна — каза Кара тихо, с глас, отправен към всички в стаята. — Успокоително е да знаем, че Дена е при тях.

Ричард отвърна поглед, опитвайки се да загърби преследващия го спомен. Изтупа прахта от панталона си и смени темата.

— Като Търсач на истината бях тръгнал да се запозная с предводителя на Д'Харанските войски в Ейдиндрил. Чака ме спешна работа и ми се ще да побързам. Не знаех нищо за съществуването на тази връзка, но съм наясно какво е да си Търсач. Както гледам, няма да ми навреди, ако дойдете с мен.

Бердин поклати глава и кестенявата ѝ коса се разтресе.

— Какъв късмет, че го открихме навреме.

Другите три измърмориха нещо в знак на съгласие.

Ричард ги изгледа поред.

— Защо да е късмет?

— Защото — отвърна Кара — те още не те познават като Господаря Рал.

— Нали ви казах, аз съм Търсачът. Това е по-важно, отколкото да съм Господарят Рал. Не забравяйте, че убих последния Господар Рал именно в качеството си на Търсач. Сега, когато ми разказахте за тази връзка, възнамерявам да уведомя предводителите на Д'Харанската армия, че съм новият Господар Рал, и да поискам от тях съдействие. То със сигурност би ми помогнало да осъществя плановете си.

Бердин избухна в смях.

— Нямах представа какъв късмет сме имали да те стигнем навреме.

Райна отметна коси и я погледна:

— Направо потръпвам, като си помисля как без малко не го загубихме.

— Какви ги дрънкате? Та те са Д'Харанци. Ако е вярно това, което ми разказахте, би трябвало да ме усетят чрез тази връзка.

— Нали ти казахме — обади се Улик, — че първо трябва да разпознаем и приемем Господаря Рал формално. Това още не е станало с онези мъже. Освен това връзката не е една и съща при всички.

Ричард вдигна ръце.

— Първо ми казвате, че те ще ме следват навсякъде, а сега твърдите, че няма.

— Трябва да ги вържеш за теб, Господарю — каза Кара и въздъхна. — Ако можеш. Кръвта на генерал Рейбич не е чиста.

Ричард се намръщи.

— Какво означава това?

— Господарю Рал — каза Иган и пристъпи напред. — В началото, когато първият Господар Рал е направил заклинанието и ни е привързал към себе си, Д'Хара била по-различно място. Тя била част от по-голяма територия, също както Средната земя е съставена от множество отделни страни.

Ричард изведнъж си спомни какво му бе разказала Калан първата нощ, когато се запознаха. Докато седяха зъзнещи край огъня в хралупестото дърво, след като змеят ги бе уплашил до смърт, тя му

разказа накратко историята на онази част от света, намираща се отвъд родната му Западна земя.

Ричард си припомни думите ѝ и отвърна поглед към тъмния ъгъл на стаята.

— Дядото на Мрачния Рал, Панис, владетелят на Д'Хара, започнал да обединява всички страни под своето управление. Погълнал всички кралства и ги превърнал в едно — Д'Хара.

— Точно така — потвърди Иган. — Не всички, които днес се наричат Д'Харанци, са наследници на кореняците Д'Харанци — онези, които били свързани с Господаря Рал. В жилите на някои от тях тече съвсем малко от Д'Харанска кръв, на други повече, а трети, като мен и Улик — са съвсем чистокръвни. Онези, които нямат Д'Харанска кръв в жилите си, не усещат връзката.

Мрачният Рал, както и баща му преди него, събраха около себе си хора без чиста кръв, но жадни за власт. Връзката с тях не е кръвна, а от болни амбиции.

— Командващият генерал Тримак в Народния дворец и хората му от Първия отряд на Дворцовата стража — Ричард махна с ръка към Улик и Иган, — както и личната охрана на Господаря Рал, са чисти Д'Харанци, нали?

Улик кимна.

— Мрачният Рал, както и баща му преди него, не поверяваше безопасността си на никой друг освен на войници с чиста кръв. Другите изпращаше да се бият във войните далеч от Двореца на Д'Хара или при завладяването на нови територии.

Ричард замислено потърка долната си устна.

— Ами предводителят на Д'Харанската войска тук, в Ейдиндрил? Забравих му името.

— Генерал Рейбич — каза Бердин. — Той е със смесена кръв. Няма да е лесно, но можеш да опитаеш да го накараш да те разпознае като Господаря Рал. В жилите му тече достатъчно Д'Харанска кръв, за да може да се осъществи връзката. Щом командващият я почувства, тя се предава и на повечето от войниците му, защото те му имат доверие. Готови са да повярват на всичко, на което е повярвал той. Ако успееш да вържеш генерал Рейбич, значи си успял да сложиш под контрол войските в Ейдиндрил. Макар някои от хората му да не са истински Д'Харанци, те ще бъдат свързани с теб.

— Значи трябва да убедя по някакъв начин генерал Рейбич, че аз съм новият Господар Рал.

Кара се усмихна зловещо.

— Точно затова имаш нужда от нас. Донесли сме ти нещо от командващия генерал Тримак. — Тя направи знак на Хали. — Покажи му.

Хали разкопча горните копчета на кожената си дреха и извади измежду гърдите си дълга кесийка. С горда усмивка я подаде на Ричард. Той измъкна отвътре свитък и се вгледа във восъчния печат, изобразяващ череп с две кръстосани кости под него.

— Какво е това?

— Командващият генерал Тримак искаше да ти помогне — каза Хали. Все още с блеснали очи, тя посочи с пръст восъка: — Това е личният печат на командващия генерал на Първия отряд на Дворцовата стража. Документът е написан от собствената му ръка. Състави го пред очите ми и каза да ти го дам. Той потвърждава, че ти си новият Господар Рал и че Първият отряд и всички войски и офицери в Д'Хара са те разпознали като такъв, че са свързани с теб и са готови да те защитават с живота си. Заплашва с неутолима мъст всеки, който се осмели да застане насреща ти.

Ричард вдигна поглед към сините ѝ очи.

— Хали, искам да те разцелувам!

Усмивката ѝ се изпари на мига.

— Господарю Рал, ти ни освободи. Ние вече не сме длъжни да се подчиняваме... — Тя млъкна, а лицето ѝ стана огненочервено, също и на останалите жени. Наведе глава и заби поглед в земята. После каза примирено, почти шепнешком: — Прости ми, Господарю Рал. Ако искаш това от нас, ние, разбира се, ще ти се отдадем по собствена воля.

Ричард повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Хали, казах го само фигуративно. Както сама каза, макар да сте свързани с мен, вие не сте ми роби. Аз не съм просто Господарят Рал, аз съм и Търсачът на истината. Надявам се да ме последвате, защото вярвате в моята кауза. Към нея бих искал да сте привързани, а не към мен. Няма защо да се боиш, че някога ще отнема свободата ви.

Хали преглътна.

— Благодаря ти, Господарю Рал.

Ричард махна със свитъка.

— А сега да дадем възможност на този генерал Рейбич да се срещне с новия Господар Рал, за да мога да осъществя плана си.

Бердин го спря с ръка.

— Господарю Рал, командващият генерал искаше да ти помогне. Но думите му, сами по себе си, не могат да свържат армията на Рейбич с теб.

Ричард постави юмруци на хълбоците си.

— Вие четирите имате лошия навик да размахате нещо пред очите ми, а после да си го вземате обратно. Какво още трябва да направя? Някаква магия?

Четирите кимнаха, сякаш той най-после е разбрал замисъла им.

— Какво?! — Ричард се наведе към тях. — Да не би да искате да кажете, че този генерал ще иска да му покажа някакъв магически номер, за да повярва, че аз съм новият Господар Рал?

Кара неспокойно сви рамене.

— Господарю Рал, това са просто думи на хартия. Те имат за цел да ти помогнат, а не да свършат работата вместо теб. В Народния дворец думата на командващия генерал е закон. Ти единствен си с по-висок чин от него. Но на бойното поле не е така. Тук генерал Рейбич е законът. Трябва да го убедиш, че го превъзхождаш по чин.

— Няма да е лесно да се справиш с тези мъже. Господарят Рал трябва да си изгради образ на жестока сила и мощ. За да бъде осъществена връзката, трябва да ги покориш, както когато покори войските в Двореца, предизвиквайки онази светкавица, която разтресе стените до основи. Както сам каза, трябва да ти повярват. А за да стане това, са необходими не само думи на хартия. Писмото на генерал Тримак ще свърши само част от работата, но не цялата.

— Магия — промърмори на себе си Ричард и стовари длан върху разнебитения стол. Потърка лице, опитвайки се да мисли през мъглата на умората. Той беше Търсачът, определен от магьосник — заемаше пост, изискващ сила и отговорност. Търсачът беше закон за самия себе си. Имаше намерение да свърши тази работа като Търсач. Все още не беше късно да го направи. Знаеше какво е да си Търсач.

И въпреки това, ако Д'Харанците в Ейдиндрил застанеха на негова страна...

През цялата умора се прокрадна една ясна мисъл: трябваше да осигури безопасността на Калан. Трябваше да използва главата, не

само сърцето си. Можеше просто да се втурне след нея, пренебрегвайки ставащото наоколо. Но не и ако наистина искаше да е сигурен, че тя е в безопасност. Трябваше да го направи. Трябваше да спечели Д'Харанците на своя страна.

Скочи на крака.

— Носите ли червените си дрехи?

Морециците обличаха червени кожени дрехи, когато имаха намерение да обучават някого. На червеното кръвта личеше по-малко. Облякла червено, Морецицата заявяваше пред всички, че очаква да се лее много кръв, и всички бяха сигурни, че няма да е нейната.

Хали се усмихна свенливо и скръсти ръце на гърдите си.

— Морециците не мърдат никъде без червените си дрехи.

Кара го погледна въпросително:

— Измисли ли нещо, Господарю Рал?

— Да — усмихна ѝ се Ричард. — Казвате, че ще искат да видят сила и мощ? Зловеща магия? Ще им покажем какво е магия. Ще ги спечелим на наша страна. — Той вдигна пръст във въздуха. — Но трябва да правите точно каквото ви кажа. Не искам никой да пострада. Не ви освободих, за да видя как някой друг ви убива.

Хали го изгледа с леден поглед:

— Морециците не умират в леглото си, стари и беззъби.

В сините ѝ очи Ричард откри следа от лудостта, направила от тези жени безжалостни оръжия. Той бе изтърпял част от мъченията, на които са били подлагани и те. Знаеше какво е да живееш с тази лудост. Задържа погледа ѝ в своя и каза с топъл глас, с който се надяваше да разтопи част от леда в очите ѝ:

— Ако се оставите да ви убият, Хали, кой ще ме защитава?

— Ако се наложи да жертваме живота си, ще го направим. Защото иначе няма да има кого да защитаваме. — В очите ѝ неочаквано блесна усмивка. — Искаме нашият Господар Рал да умре в леглото си стар и беззъб. Какво да направим за теб, Господарю?

В мислите му премина сянка на съмнение. Дали амбицията му не е изкривена от същата тази лудост? Не. Той нямаше избор. Това щеше да спаси живота на много хора, а не да го пожертва.

— Облечете си червените дрехи. Ще ви изчакаме отвън. Когато сте готови, ще ви обясня всичко.

Той се наклони да тръгва, но Хали го стисна за ръкава.

— Сега, когато те намерихме, няма да те оставим да ни се изплъзнеш. Ще останеш тук, докато се преобличаме. Ако искаш, можеш да се обърнеш с гръб.

Ричард въздъхна, обърна се и скръсти ръце на гърдите си. Двамата мъжаги останаха по местата си. Ричард се намръщи и им махна с ръка да се обърнат. Грач килна глава на една страна и го погледна учуден. Накрая повдигна рамене и също се обърна.

— Радваме се, че реши да свържеш тези мъже със себе си, Господарю Рал — обади се Кара.

Ричард чуваше как ровят из багажите си.

— Под защитата на цяла армия войници ще бъдеш в по-голяма безопасност. След като ги свържеш, веднага тръгваме към Д'Хара, където ще бъдеш на сигурно място.

— Няма да ходим в Д'Хара — каза Ричард през рамо. — Чака ме неотложна работа. Имам планове.

— Планове, така ли, Господарю Рал?

Той почти усети дъха на Райна във врата си, докато тя сваляше кафявата си дреха.

— Какви планове?

— Че какви планове може да има един Господар Рал, освен да завладее света?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямаше нужда да си проправят път през тълпата. Изпаднали в паника при вида на малката групичка, хората се разбягваха още щом ги зърнеха — подобно стадо овце, изплашени от вълци. Чуваха се викове. Майки грабваха децата си и се впускаха в луд бяг, търговци зарязваха сергиите си и си плюеха на петите, вратите на магазините от двете страни на улицата се затваряха с трясък.

Паниката, помисли си Ричард, е добър знак. Поне са сигурни, че няма да останат незабелязани. Разбира се, човек трудно можеше да не забележи двуметров змей, разхождащ се посред бял ден из улиците на града. Ричард подозираше, че Грач изживява звездния си миг. Без да споделят спокойствието на Господаря си относно предстоящата задача, останалите крачеха мрачно и угрижено.

Ричард беше по средата. Грач го следваше по петите, Улик и Иган вървяха най-отпред, Кара и Бердин от лявата му страна, а Хали и Райна от дясната. Подредбата не беше случайна. Улик и Иган настояваха да застанат от двете му страни, тъй като бяха личната му охрана. Четирите жени не се съгласиха и казаха, че те ще са последният защитен обръч около Господаря Рал. На Грач му беше все едно къде ще върви, стига да е близо до Ричард. Наложиха се Ричард да повиши глас, за да прекъсне спора им. Заповяда на Улик и Иган да вървят напред, за да проправят път, Морещиците трябваше да застанат от двете му страни, а Грач щеше да му пази гърба, тъй като бе най-висок и можеше да вижда и над главите им. Всички изглеждаха доволни, убедени, че са заели позициите, от които най-добре ще защитават своя Господар.

Улик и Иган вървяха с отметнати назад наметала, за да се виждат мускулестите им ръце с металните обръчи с шипове над лактите, но държаха мечовете си в ножниците. Четирите жени, облечени от глава до пети в кървавочервена кожа с жълта звезда и полумесец на стомаха, стискаха в ръцете си, облечени в червени кожени ръкавици, Агиелите си.

Ричард добре познаваше болката от стискането на Агиел. Точно както Агиелът на Дена, който тя по-късно му бе подарила, му причиняваше болка всеки път щом го вземеше в ръка, така и тези жени не можеха да се докосват до своите Агиели, без магията да им причинява болка. А болката — Ричард знаеше това — беше влудяваща. Морещиците бяха научени да я понасят и се гордееха с тази си способност.

Той се опита да ги убеди да не държат Агиелите си в ръка, но те не искаха и да чуят. Вероятно можеше да им заповяда, но това щеше да означава да им отнеме част от върнатата свобода. А не му се искаше да го прави. Ако решат да оставят Агиелите си, трябваше да е по тяхно желание. А той не мислеше, че ще пожелаят. След като вече толкова време носеше Меча на истината, Ричард можеше да разбере, че желанията често се разминават с принципите. Той мразеше меча и искаше да се отърве от него, да избяга от нещата, които прави с него, от онова, което му причинява това оръжие. Но в същото време се бореше всячески да го запази.

Пред четвъртитата двуетажна сграда, която командващите на Д'Харанската армия бяха избрали за свой щаб, сновяха петдесет — шейсет отряда войници. Пред входа стояха на пост шестима стражи. Без да забавя ход, Ричард и малката групичка около него се врязаха сред войниците и се отправиха право към стълбите на главния вход. Всички се отдръпваха от пътя им с изненадани лица. Явно не се паникьосваха като хората на пазара, но повечето отстъпваха назад без колебание. Погледите на четирите жени отблъскваха онези, които не помръдваха, по-успешно от стоманени остриета. Някои от мъжете стиснаха дръжките на мечовете си, но все пак се поместиха назад.

— Път за Господаря Рал! — провикна се Улик.

Войниците отстъпиха в безредие още по-назад. Смутени, но без желание да рискуват, неколцина сведоха глави.

Ричард се бе съсредоточил и наблюдаваше изпод качулката на пелерината си.

Преди някой да се осмели да ги спре или да ги попита нещо, вече бяха минали през тълпата войници и се изкачваха по десетината стъпала към семплата желязна врата. На горната площадка един от стражите реши, че не е сигурен, че трябва да ги пуска вътре, и се изпречи пред вратата.

— Ще почакате...

— Направи път на Господаря Рал, глупако! — изръмжа Иган, без да забавя крачка.

Очите на стража се втренчиха в металните обръчи над лакътя му.

— Какво...?

Продължавайки със същата крачка, Иган го бутна назад и го отстрани от пътя си. Онзи се прекатури през парапета. Двамата му другари успяха да отскочат встрани в последния момент, а останалите трима бързо отвориха вратата и разчистиха пътя.

Ричард се намръщи. Беше казал на всички, дори на Грач, че не иска никой да пострада, освен ако не е крайно необходимо. Сега си зададе въпроса каква ли е представата на всеки от тях за „необходимо“.

Войниците във вътрешността на сградата, чули глъчката пред вратата, се спуснаха натам по слабо осветените коридори. При вида на Улик и Иган и металните обръчи над лактите им никой не извади оръжие, но явно малко остана да го направят. Заплашителният рев на Грач ги забави, а видът на четирите Морещици, облечени в червени кожи, ги спря.

— Генерал Рейбич! — каза кратко Улик.

Неколцина от мъжете пристъпиха напред.

— Господарят Рал иска да се види с генерал Рейбич — тихо, но властно каза Иган. — Къде е той?

Мъжете ги изгледаха подозрително, но не казаха нищо. Широкоплещест офицер с юмруци на хълбоците и яростен поглед на сипаничавото си лице си проби път вдясно между войниците и излезе напред. Пристъпи безцеремонно и вдигна заплашително пръст към тях.

— За какво става въпрос?

За секунди Райна заби Агиела си в рамото му и го повали на колене. След това плъзна червената пръчка нагоре и я допря до нерва отстрани на врата му. Крясъкът отекна по коридорите. Останалите отскочиха назад.

— Ти си този, който ще отговаря на въпросите — каза Райна с властния тон на Морещица, владееща жертвата си, който не можеше да бъде сбъркан с нищо друго, — а не този, който ще ги задава.

Мъжът продължаваше да крещи, а тялото му започна да се гърчи в конвулсии. Райна се наведе над него, червената ѝ кожена дреха изскърца.

— Ще ти дам само още един шанс. Къде е генерал Рейбич?

Ръката му се вдигна нагоре, треперееща неконтролируемо, но все пак успя да посочи средния от три коридора.

— Вратата... дъното... коридора.

Райна отдръпна Агиела.

— Благодаря.

Мъжът се отпусна на земята като марионетка, на която са прерязани конците. Ричард не пропиля нито капка от концентрацията си, за да изрази съчувствие към Д'Харанския командир. Колкото и болка да му бе причинила Райна, нямаше да го убие. Той щеше да се възстанови. Останалите войници гледаха с широко отворени очи как командирът им се гърчи на пода.

— Поклонете се на Господаря Рал — изсъска тя. — Всички!

— Господаря Рал ли? — чу се уплашен глас.

Хали посочи с ръка Ричард.

— Господаря Рал.

Мъжете гледаха ужасени. Райна щракна с пръсти и им посочи пода. Те паднаха на колене. Преди да дадат на войниците време да се съвземат, Ричард и групичката около него вече се носеха надолу по коридора, стъпките от ботушите им по дървения под отекваха надалеч. Някои от войниците, извадили мечовете си, ги последваха.

Улик блъсна вратата в края на коридора и те се оказаха в просторна зала с висок таван без никаква украса. Тук-там под варосаните стени избиваха сини петна. Грач, който вървеше най-отзад, трябваше да се наведе, за да мине през вратата. Ричард пренебрегна неприятното чувство в корема си, което го предупреждаваше, че приближават бърлогата на звяра.

Вътре ги посрещнаха три внушителни редици Д'Харански войници, всички стиснали в ръка бойни брадви и мечове. Те се сливаха в една непробиваема стена от мрачни лица, мускули и стомана. Зад тях имаше дълга маса, поставена пред стена с високи, лишени от всякаква украса прозорци, които гледаха към заснежения двор. Над далечната ограда на двора се виждаха високите кули на Двореца на Изповедниците, а зад тях в планината се извисяваше Магьосническата кула.

На масата бяха насядали мъже със свирепи лица, които гледаха втренчено натрапниците. На раменете им, частично закрити от

ръкавите на метални ризници, бяха отбелязани ясно военните им чинове, както предположи Ричард. Всички приличаха на офицери. Очите им бяха изпълнени с увереност и възмущение.

Онзи, който седеше в средата на масата, бутна стола си назад и скръсти мускулестите си ръце пред гърдите. На раменете му се виждаха най-много белези. Къдравата му рижа брада покриваше частично отдавнашен бял белег, минаващ от лявото слепоочие до устата му. Веждите му бяха смръщени недоволно.

Хали стрелна с гневен поглед войниците на вратата.

— Дошли сме да се видим с генерал Рейбич. Отстранете се от пътя ни, или ще бъдете отстранени.

Командирът на стражите посегна към нея.

— Ти ще бъдеш...

Ръката на Хали, облечена в червена кожена ръкавица, се вкопчи в тила му, главата му отскочи назад. Иган замахна с лакът към рамото му. В следващия миг дръпна ръката си леко назад, сграбчи го за косата и наведе главата му надолу и като го стисна за врата, го повали на коляно.

— Ако искаш да умреш, продължавай да говориш!

Командирът стисна устните си до бяло. Останалите мъже пристъпиха напред с гневни псувни. Агиелите се вдигнаха предупредително.

— Пуснете ги — каза брадатият мъж зад масата.

Войниците отстъпиха назад, като оставиха място, колкото малката групичка да мине между тях. Жените от двете страни показаха Агиелите си и стражите отстъпиха още малко назад. Иган пусна командира. Той се строполи на една страна на земята и кашляйки, се опита да си поеме дъх. Коридорът зад вратата почерня от въоръжени мъже.

Брадатият отпусна стола и краката му изтропаха в пода. Скръсти ръце върху купчина книжа на масата.

— За какво се касае?

Хали пристъпи напред и застана между Улик и Иган.

— Ти ли си генерал Рейбич?

Брадатият кимна. Хали леко сведе глава в нещо като поклон. Ричард никога не бе виждал Морещица да се покланя повече, дори пред Кралица.

— Носим съобщение от командващия Първи дворцови отряд генерал Тримак. Мрачният Рал е мъртъв, духът му бе запратен в отвъдния свят от новия Господар Рал.

Генералът повдигна вежда.

— Нима?

Тя извади свитъка от кесийката и му го подаде. Той хвърли бърз поглед на печата, след това го счупи с палец. Още веднъж повдигна стола на задните му крака и отгърна писмото. Сивкавите му очи се стрелваха от ред на ред, докато четеше написаното. Накрая пусна стола на земята.

— И всички вие сте дошли само за да ми донесете това писмо?

Хали опря длан в масата и се наведе към него.

— Носим ти не само писмото, генерал Рейбич. С нас е и Господарят Рал.

— Нима. И къде е този ваш Господар Рал?

Хали го погледна с типичния поглед на Морещица, който показваше недвусмислено, че не е добре той да продължава с въпросите си.

— Тук, пред всички вас.

Рейбич плъзна поглед покрай нея и огледа новодошлите. Очите му се спряха за миг върху змея. Хали се изправи и посочи с ръка Ричард.

— Позволете да ви представя Господаря Рал, владетеля на Д'Хара и нейния народ.

Чу се шепот и думите ѝ се пренесоха от уста на уста навън в коридора. Леко смутен, генерал Рейбич посочи жените.

— Някоя от вас претендира, че е Господарят Рал?

— Не ставай глупак — обади се Кара и посочи Ричард. — Това е Господарят Рал.

Генералът сбърчи вежди.

— Не знам каква игра играете, но търпението ми е на път да...

Ричард дръпна назад качулката на сбърза и освободи мислите си. Пред очите на генерала и всичките му офицери той се материализира сякаш от нищото.

Войниците наоколо ахнаха в един глас. Някои отстъпиха назад, други се свлякоха на колене и сведоха смирено глави.

— Аз — тихо каза Ричард — съм Господарят Рал.

Настъпи миг зловеща тишина, след това генерал Рейбич избухна в смях и удари с ръка по масата. Отметна глава, като едва си поемаше дъх от смях. Някои от мъжете се опитаха да се засмеят заедно с него, но по начина, по който се движеха очите им, беше ясно, че не са много наясно защо го правят, но че си мислят, че е най-добре да следват генерала си.

Той най-после се успокои и стана:

— Хубав номер, млади човече. Но откакто пристигнах в Ейдиндрил, видях какво ли не. Веднъж един човек ме забавлява, като направи така, че от панталона му да излитат птички. — Лицето на генерала отново се намръщи. — За миг почти ти бях повярвал, но номерът ти не може да те направи Господаря Рал. В очите на Тримак може би да, но не и в моите. Не свеждам глава пред улични факири.

Ричард стоеше с каменно изражение — с всички погледи, приковани в него — и отчаяно се опитваше да измисли нещо. Не беше очаквал да го посрещнат със смях. Не можеше да се сети за никаква друга магия, която да използва, а този човек явно различаваше истинската магия от простия номер. За момента не му хрумваше нищо и затова поне се опита гласът му да звучи убедително.

— Аз съм Ричард Рал, син на Мрачния Рал. Той е мъртъв. Сега аз съм Господарят Рал. Ако искаш да останеш на поста си, ще трябва да се поклониш пред мен и да ме разпознаеш като свой господар. Ако не, ще се наложи да те сменя.

Генерал Рейбич се изкикоти още веднъж и закачи палец в колана си.

— Покажи ми още някой номер и ако преценя, че си струва, ще дам на теб и на трупата ти монета, преди да ви изпратя да си вървите по пътя. Готов съм ако не друго, да ви възнаградя за дързостта.

Войниците пристъпиха към тях и ги погледнаха заплашително.

— Господарят Рал не прави „номера“ — озъби се Хали.

Рейбич облегна месестите си длани на масата и се наклони към нея.

— Дрехите ви са доста убедителни, но не би трябвало да си играете на Морещици, млада госпожице. Ако някоя от тях ви докопа, едва ли би се отнесла с разбиране към карнавала ви. Те взимат професията си насериозно.

Хали прокара Агиела си по ръката му. С вик и ужасено лице Рейбич отскочи назад. Извади ножа си. Грач нададе рев, от който прозорците затрепераха. Очите му заискриха със зелен блясък, а изпод устните му светнаха остри зъби. Той разтвори криле, големи колкото платна на яхта. Мъжете в залата отскочиха назад и ръцете им стиснаха още по-здраво оръжията.

Ричард изръмжа вътрешно. Нещата светкавично излизаха от контрол. Щеше му се да беше обмислил по-добре възможните ситуации, но нали беше сигурен, че способността му да става невидим ще убеди Рейбич в самоличността му. Трябваше поне да скицира план за бягство. Нямахше представа как ще се измъкнат от тази сграда живи. Дори и да успееш, можеше да им струва доста. Можеше да се стигне до кръвопролитие. Той не искаше това да се случва. Беше започнал цялата история с Господаря Рал единствено за да предпази хората от беди, а не да ги предизвиква върху главите им. Чу крясъци около себе си.

Преди да осъзнае какво прави, издърпа меча. Залата се изпълни с характерния метален звън. Магията премина през цялото му тяло. Само след миг той вече преливаше от гняв. Сякаш гореше, докоснат от хиляди огнени езици. Познаваше добре това чувство и се остави то да го обземе напълно. Нямахше друг избор. Вътре в него бушуваше буря от ярост. Остави духовете на онези, използвали меча преди него, да полетят във вихъра на яростта му.

Рейбич разцепи въздуха с ножа си:

— Убийте мошениците!

В мига, в който генералът скочи на масата и се устреми към Ричард, залата затрепери от невъобразим тътен. Във въздуха се разхвърчаха парчета стъкло, сякаш дъжд от падащи искри.

Ричард се наведе и Грач прелетя над него. Над главите им се завъртя вихрушка от стъкла. Офицерите на масата се стрелнаха напред, мнозина пострадали от стъклените отломки. Слисан, Ричард установи, че прозорците са експлодирани навътре.

През дъжда от стъкло пробягаха цветни искри. Върху земята се стовариха светлини и сенки. През яростта на меча, все още удивен, Ричард ги почувства.

Сбързове.

Щом докоснаха пода, те се материализираха.

В залата избухна битка. Ричард мярваше проблясъци червена светлина, хвърчаща козина и извиващи се във въздуха стоманени остриета. Един от офицерите се строполи по лице на масата, по книжата пръсна кръв. Улик отблъсна двама мъже. Иган преметна други двама през масата.

Без да обръща внимание на хаоса, Ричард потърси центъра на спокойствието вътре в себе си. Всичко наоколо утихна и той докосна студеното острие до челото си. Тихо се помоли мечът му да служи в полза на истината и днес.

Усещаше единствен сбързовете, никой друг. С всички фибри на съществуването си копнееше само за тях.

Най-близкият подскочи край него, обърнал гръб. С яростен вик Ричард освободи магията на Меча на истината. Върхът на острието изсвистя във въздуха и намери целта си: магията надуши кръвта на жертвата. Обезглавен, сбързът се строполи и ножовете му с три остриета изтракаха по пода.

Ричард се извърна към гущероподобното същество от другата му страна. Хали скочи между двамата, препречвайки пътя му. Без да прекъсва въртенето си, той я избута с рамо встрани и мечът отсече главата на втория сбърз, преди тази на първия да е докоснала пода. Във въздуха се разхвърча воняща кръв.

Ричард се обърна на другата страна. Обзет от яростта, той беше човекът, слял се с духовете, с острието, с магията. Той беше — както го определяха древните Д'Харански пророчества — фуер грисса ост драука: онзи, който носи смърт. Всичко по-малко от това би означавало да допусне смъртта на приятелите си. Разумът го бе напуснал. Водеше го единствено необходимостта.

Макар третият сбърз да беше тъмнокафяв като униформите на войниците, Ричард го разпозна безпогрешно, докато онзи профучаваше покрай един от войниците. С мощен удар заби острието си в гърдите му. В помещението отекна предсмъртен вик.

Чули го, мъжете в залата замръзнаха по местата си. Настъпи тишина.

Едва поемайки си дъх от умора и ярост, Ричард захвърли безжизненото тяло встрани. То се плъзна по острието на меча, обърса пода и се блъсна в единия от краката на масата. Кракът се счупи и масата се строполи на пода, последвана от водопад от листа.

Стиснал зъби, Ричард завъртя меча над главата на мъжа, до когото само миг по-рано бе стоял сбързът. Върхът на острието се закова на милиметри от гърлото му. От него капеше кръв. Магията на яростта излизаше извън контрол.

Смъртоносният поглед на Търсача срещна очите на генерал Рейбич, които най-сетне разпознаха кой стои пред тях. Магията, танцуваща по лицето на Ричард, не можеше да бъде сбъркана с нищо друго. Генералът вече беше сигурен, както беше сигурен, че вижда слънцето над главата си и усеща топлината му.

Цареше пълна тишина, но дори някой да издаваше звук, Ричард не би го чул. Цялото му внимание беше съсредоточено в мъжа, в чието гърло почти опираше острието на меча. Към когото бе насочена яростта. Ричард бе прекрачил от смъртното желание към всепроникващата магия. За да възвърне нормалното си състояние, му бяха нужни неимоверни усилия.

Генерал Рейбич падна на колене, плъзна поглед по острието и спря очи в страховитото лице на Ричард. Гласът му изпълни звънтящата тишина:

— Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето смирение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Това не бяха фалшиви думи, с които мъжът се надяваше да спаси живота си. Бяха благоговейни думи на човек, видял нещо, което не е очаквал.

По време на отдаванията Ричард ги бе пял безброй пъти. Всяка сутрин и следобед, когато звъннеше камбаната, всеки в Народния дворец в Д'Хара отиваше на някой от площадите за отдавания, за да прекара два часа, опрял глава в пода, повтаряйки тези думи. Както му бе заповядано, Ричард произнесе същите тези думи при първата си среща с Мрачния Рал.

Сега, като гледаше генерала, произнасящ ги в негова чест, Ричард почувства отвращение, но в същото време и облекчение.

— Господарю Рал — прошепна Рейбич, — вие ми спасихте живота. Спасихте живота на всички ни. Благодарим ви.

Ричард знаеше, че ако в същия този миг реши да използва меча срещу мъжа, няма да може. Усещаше със сърцето си, че генералът вече

не е заплаха за него, че не е негов враг. Мечът не би могъл да нарани никой, който не представлява заплаха за Търсача. Въпреки това яростта не извираше от разума и да не се вслушаш в нея беше болезнено. Най-после Ричард успя да я овладее и прибра Меча на истината в ножницата. Магията и гневът утихнаха в същия миг.

Изчезнаха така внезапно, както бяха дошли. За Ричард всичко беше като неочакван сън. Взрив от насилие, който мигновено стихна.

Върху подкосения плот на масата лежеше тялото на мъртъв офицер, кръвта му се стичаше по полираната дървена плоскост. Подът бе посипан със стъкла, листове хартия и смърдяща кръв на сбързове. Всички войници в залата и отвън в коридора бяха паднали на колене. Техните очи също бяха видели случилото се.

— Всички ли са добре? — Ричард установи, че гласът му е прегракнал от крещенето. — Някой друг ранен ли е?

В стаята отекна пълна тишина. Неколцина от мъжете бяха получили рани, които изглеждаха болезнени, но не смъртоносни. Улик и Иган, и двамата запъхтени, и двамата неуспели да извадят мечовете от ножниците си, и двамата с окървавени ръце, бяха паднали на колене също като останалите мъже, макар да бяха присъствали на подобна сцена и в Народния дворец, макар очите им вече да бяха видели това.

Грач прибра криле и се усмихна. Поне един сред всички в залата, помисли си Ричард, който да е обвързан с него чрез приятелство. Четирите мъртви тела на сбързове лежах проснати на пода. Грач беше убил един, Ричард трима — за щастие преди те да успеят да убият още някого. Можеше да е много по-зле. Кара отметна кичур коса, паднал на лицето ѝ, Бердин почистваше главата си от полепнали парчета стъкло, Райна пусна ръката на войника, когото държеше, и той се строполи на земята, опитвайки се да си поеме дъх.

Ричард огледа обезобразените трупове на сбързове на пода. Хали, чиято червена дреха контрастираше рязко с русата ѝ коса, се беше привела напред с ръце, скръстени на корема. Агиелът ѝ се поклащаше на китката. Лицето ѝ бе пепеляво.

Ричард плъзна поглед надолу и през тялото му премина ледена тръпка. Червената кожа прикриваше онова, което не бе забелязал до този момент — тя стоеше в локва кръв. Нейната собствена кръв.

Той прескочи трупа на сбърза и я пое в ръце.

— Хали! — Положи я внимателно на пода. — Добри духове, какво е станало с теб? — Преди думите да излязат от устата му, вече знаеше отговора: така убиваха сбързовете. Другите три жени притичаха край тях, докато той полагаше главата ѝ в скута си. Грач приклепна до него.

Сините ѝ очи се втренчиха в неговите.

— Господарю Рал.

— О, Хали, толкова съжалявам. Не биваше да допускам да...

— Не... чуй ме. Разсеях се... глупашки... а той беше толкова бърз... все пак... докато ме пронизваше... успях да взема магията му. За миг... преди ти да го убиеш... беше мой.

Ако срещу тях е използвана магия, Морещиците могат да я овладеят и да обезвредят противника си. Точно така го бе заловила Дена.

— О, Хали, толкова съжалявам, че не бях достатъчно бърз.

— Беше дарбата.

— Какво?

— Неговата магия е като твоята... дарбата.

Ръката му погали студеното ѝ чело, с усилие задържа очите си в нейните и не погледна надолу.

— Дарбата ли? Благодаря ти, че ме предупреди, Хали. Длъжник съм ти.

Тя го стисна за ризата с кървавата си длан.

— Благодаря ти, господарю Рал... че ми върна свободата. — Тя с усилие си пое глътка въздух. — Колкото и за кратко да беше... си струваше. — После извърна поглед към сестрите си. — Защиатавайте го...

Въздухът със свистене напусна дробовете ѝ за последен път. Стъкленият ѝ поглед остана вперен в Ричард.

Той придърпа безжизненото ѝ тяло към себе си и заплака неудържимо. Сълзите бяха израз на неспособността му да върне времето назад и да поправи грешката си. Грач нежно погали Хали по гърба, а Кара стисна Ричард за ръката.

— Не исках никой от вас да умре. Добрите духове са ми свидетели, че не го исках!

Райна го стисна за рамото.

— Знаем, Господарю Рал. Точно за това трябва да те защитаваме.

Ричард нежно положи Хали на пода и се наведе над нея, прикривайки с тялото си ужасната рана в стомаха ѝ, за да не я видят останалите. С търсец поглед видя пелерина на сбърз край себе си. Вместо да я вземе, се обърна към един от войниците:

— Дай ми наметалото си.

Онзи мигновено дръпна дрехата от раменете си, сякаш от това зависеше животът му. Ричард затвори очите на Хали и я покри, преборвайки се с усилие с гаденето в стомаха си.

— Ще ѝ направим достойно погребение за жител на Д'Хара, Господарю Рал — обади се генерал Рейбич и вдигна ръка към масата. — Заедно с Едуардс.

Ричард стисна очи и тихичко отправи молитва към добрите духове да бдят над духа на Хали. После се изправи.

— След отдаването.

Генералът примигна:

— Господарю Рал?

— Тя се би за мен. Умря, опитвайки се да ме защити. Преди да отпътува към вечния си покой, искам духът ѝ да се убеди, че смъртта ѝ не е била напразно. Днес следобед, след отдаването, Хали и твоят офицер ще намерят вечния си покой.

Кара се наведе към него и прошепна:

— Господарю Рал, пълни отдавания се правят в Двореца в Д'Хара, но не и извън него. Тук е прието да се провеждат само кратки размишления.

Генерал Рейбич кимна извинително. Погледът на Ричард се плъзна из помещението. Всички очи бяха вперени в него. Зад лицата се виждаха опръсканите в кръв стени. Той върна ледения си поглед върху генерала.

— Не ме интересува какво сте правили досега. Днес ще има пълно отдаване. Тук, в Ейдиндрил. Утре можете да правите каквото сте свикнали. Но днес всички Д'Харанци във и около града ще участват в пълно отдаване.

Пръстите на генерала поровиха в рижата му брада.

— Господарю Рал, в областта има страшно много Д'Харански части. Те всички трябва да бъдат уведомени и...

— Не ми се слушат извинения, генерале. Чакат ни големи изпитания. Ако не можете да се справите с тази задача, не очаквайте да

ви се доверя за останалите.

Генерал Рейбич хвърли бърз поглед през рамо на офицерите си, сякаш готов да обещае и да им заповяда и те да го сторят. После отново погледна към Ричард и удари с юмрук сърцето си.

— Имате думата ми на войник от армията на Д'Хара, която е стомана срещу стомана, че заповедта на Господаря Рал ще бъде изпълнена. Днес следобед всички Д'Харанци ще имат честта да участват в пълно отдаване в чест на новия Господар Рал. — Генералът погледна сбърза, затрупан от плота на масата. — Никога не бях чувал, че Господарят Рал може да се бие като стомана срещу стомана редом с войниците си. Сякаш самите духове водеха ръката ви. — Той се покашля. — Ако ми позволите, Господарю Рал, мога ли да ви попитам какви големи изпитания ни чакат?

Ричард се вгледа в изпъстреното с белези лице на мъжа пред себе си.

— Аз съм магьосник-войн. Бия се с всичко, с което разполагам — както с магия, така и със стомана.

— А какво ще отговорите на въпроса ми, Господарю Рал?

— Току-що го направих, генерал Рейбич.

Устните на генерала се стегнаха в едва доловима усмивка.

Без да иска, Ричард погледна надолу към Хали. Наметалото не можеше да скрие всичко. А Калан щеше да има още по-малко шансове срещу сбърз. Още веднъж усети гаденето в стомаха си.

— Трябва да знаеш, че тя умря така, както винаги е мечтала, Господарю Рал — каза Кара с тихо съчувствие в гласа. — Като Морещица.

Той се опита да си припомни мислено усмивката, която имаше възможност да гледа цели няколко часа. Не успя. В съзнанието си виждаше единствено ужасната рана, която бе мернал едва за няколко секунди.

Стисна юмруци, за да се пребори с гаденето, и се обърна с блеснали очи към останалите три Морещици:

— Нека добрите духове са ми свидетели, че искам да ви видя всичките как умирате в леглата си, стари и беззъби. Ще трябва да свикнете с тази мисъл!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тобайъс Броган приглади мустачките си и погледна Лунета с крайчеца на окоето си. Когато тя кимна едва забележимо, лицето му се изкриви в кисело изражение. Толкова рядко спохождащото го добро настроение се изпари. Мъжът казваше истината — за тези неща Лунета никога не грешеше. И въпреки това Броган беше сигурен, че не е било, както твърди свидетелят. Никой не можеше да го убеди в обратното.

Отново погледна мъжа от другата страна на масата, която спокойно можеше да събере седемдесетина души, и устните му се разтегнаха в любезна усмивка.

— Благодаря. Оказахте ми неоценима помощ.

Мъжът огледа подозрително войниците с искрящи доспехи, които стояха от двете му страни.

— Това ли искате да знаете? Нима ме доверяхте чак дотук, за да ви кажа нещо, което всеки в града знае? Щях веднага да го кажа на хората ви, ако ме бяха попитали.

Броган с усилие задържа усмивката на устните си.

— Извинявам се за причиненото неудобство. Бяхте много полезен на Създателя и на мен. — Не успя да си наложи да задържи устните си в усмивка. — Можете да си вървите.

Погледът на Броган не убягна на мъжа. Той се поклони припряно и забърза към вратата.

Генералът прокара пръст по кутийката, увесена на колана му, и погледна нетърпеливо Лунета.

— Сигурна ли си?

Лунета, както си й беше навикът, го погледна сияеща.

— Той говори истината, генерале мой, както и другите. — Лунета си разбираше от занаята, колкото и отвратителен да беше той, и когато практикуваше, го правеше с увереност, която влудяваше брат й.

Той удари с длан по масата.

— Това не бъде истина!

Броган можеше да се обзаложи, че от стъклените ѝ очи наднича Пазителят.

— Не съм казала, че бъде истина, генерале мой, а само, че мъжът казва онова, което вярва, че бъде истина.

Тобайъс побесня. Знаеше, че е права. Беше прекарал живота си в преследване на злото и познаваше доста от номерата му. Познаваше магията. Плячката беше толкова близо, че почти я надуваше.

Късното следобедно слънце се прокрадваше през една пролука в тежките златисти завеси и обливаше в искряща светлина позлатения крак на стола, пищния килим в кралско синьо и полирания плот на масата. Следобедната закуска бе отложена за неопределено време и Броган яростно изслушваше свидетел след свидетел. Въпреки това не бе мръднал кой знае колко напред. Започна да го гризе чувство на безсилие.

Галтеро обикновено намираще свидетели, които разполагат с необходимата информация. Но този път май се бе провалил. Броган се запита какво ли е открил помощникът му. Целият град беше хвърлен в паника от нещо, а Тобайъс Броган не обичаше, когато хората се суетят, освен ако не е заради него. Хаосът можеше да се превърне в мощно, неуправляемо оръжие, а Броган не обичаше нещата да излизат извън контрола му. Галтеро трябваше вече да се е върнал.

Тобайъс се облегна на пищния кожен стол и извика на един от стражите с кървавочервени наметала пред вратата:

— Еторе, Галтеро върна ли се вече?

— Не, генерале!

Еторе беше млад и изгарящ от желание да даде своята лепта в борбата срещу злото. Но иначе не беше лош човек: находчив, верен и готов да прояви твърдост и дори жестокост, когато се наложи, за да бъдат унищожени изчадията на Пазителя. Един ден щеше да влезе в редиците на най-добрите ловци на проклетници. Тобайъс разтри схванатия си врат.

— Колко още свидетели ни остават?

— Двама, генерале.

Той махна нетърпеливо с ръка:

— Доведете следващия.

Докато Еторе излизаше от стаята, Тобайъс присви очи през лъча слънчева светлина и попита:

— Сигурна си, Лунета, нали?

Тя го гледаше, сгушена в дрехата си от парцали.

— Да, генерале мой.

Той въздъхна и стражът въведе слабовата женица, която не изглеждаше особено щастлива от срещата им. Тобайъс си докара най-любезната усмивка, на която бе способен. Добрият ловец никога не си показва зъбите пред жертвата.

Жената дръпна ръка от хватката на Еторе.

— Каква е тази работа? Бях доведена тук против волята си и заключена цял ден в някаква стая. Какво право имате да задържате хората пряко волята им?

Тобайъс ѝ се усмихна извинително.

— Сигурно има някакво недоразумение. Съжалявам. Нали разбирате, просто искахме да зададем няколко въпроса на хора с достоверно мнение. Че то повечето народ в града не може да различи черно от бяло. Вие ми се сторихте интелигентна жена и...

Тя се облегна на масата срещу него.

— И затова ме заключихте в онази стая! Така ли постъпва „Кръвта на братството“ с хората, чието мнение смята за достоверно? Доколкото съм чувала, „Братството“ не си прави труда да задава въпроси, а действа по слухове и всичко завършва с прясно изкопан гроб.

Броган усети как бузата му потрепва, но успя да задържи усмивката си.

— Грешно са ви информирали, мадам. „Кръвта на братството“ се интересува единствено от истината. Ние служим на Създателя и неговата воля. Както и вие — жена с такъв характер! А сега, имате ли нещо против да ми отговорите на няколко въпроса? А след това ще можете да се приберете.

— Заведете ме веднага у дома! Тук е свободен град. Никой няма право да измъква хората от къщите им и да им задава въпроси. Не и в Ейдиндрил. Не съм задължена да ви отговарям!

Броган се усмихна още по-широко и се насили да повдигне рамене.

— Права сте, мадам. Изобщо нямаме право да правим подобно нещо, нито да си присвояваме такова право. Просто търсим съдействие от честен и добър човек. Ако ни помогнете да разплетем няколко

въпроса, ще можете да се приберете у дома с най-искрените ни благодарности.

Тя се намръщи и намести вълнения шал на кокалестите си рамене.

— Щом обещавате да ме заведете у дома, давайте. Какво ви интересува така живо?

Тобайъс се намести на стола и хвърли бърз поглед към Лунета, за да е сигурен, че сестра му внимава.

— Както знаете, мадам, от миналата пролет насам в Средната земя бушува война. Ние сме се заели да разберем дали последователите на Пазителя имат пръст в завладяването на отделните страни. Да сте чувала някой от съветниците да е говорил срещу Създателя?

— Те са мъртви.

— Да, чух, но „Кръвта на братството“ не вярва на слухове. Трябва да разполагаме със сериозни, като показанията на свидетел.

— Снощи видях труповете им в заседателната зала.

— Нима? Е, това е наистина сериозно доказателство. Най-последно да научим истината от един достоен човек, който е бил свидетел на събитията. Видяхте ли, вече ни оказахте съдействие. Кой ги уби?

— Не знам, не присъствах на убийството.

— Някога да сте чували някой от съветниците да говори срещу Създателя и мира, с който ни дарява той?

— Чувала съм да се говори срещу мира в обединената Средна земя, а доколкото ми е известно, това е същото, макар да не го казваха по този начин. Опитваха се да докажат, че бялото е черно, а черното — бяло.

Тобайъс повдигна вежда, опитвайки се да изглежда заинтересован.

— Последователите на Пазителя обикновено използват подобна тактика: мъчат се да докажат на хората, че злото всъщност е добро. — Той направи неопределен жест с ръка. — Имаше ли някоя конкретна страна, която искаше да наруши мира в Средната земя?

Жената стоеше настръхнала и изправила гръб и го гледаше изпод вежди:

— Всички, включително и вашата страна, изглеждаха еднакво нетърпеливи да заробят всичко живо под властта на Императорския

орден.

— Да заробят ли? Доколкото съм чувал, Императорският орден се бори единствено за обединението на всички страни и за това да постави всеки на отреденото му от Създателя място.

— Значи не сте чул правилно. Хората от Ордена чуват само онези лъжи, които пасват на целите им. А целите им са да заробват и да управляват.

— Това е ново за мен. Особено ценна информация. — Той се облегна на стола си, праметна крака един връз друг и кръстоса ръце в скута си. — И докато съветниците замисляха всички тези заговори, къде беше Майката Изповедник?

Жената леко потръпна.

— Извън града, по изповеднически дела.

— Разбирам. Но се е върнала, нали?

— Да.

— И когато се върна, опита ли се да сложи край на заговорите? Да запази целостта на Средната земя?

Тя присви очи.

— Разбира се, че се опита. И вие много добре знаете какво й сториха заради това. Не се правете, че за пръв път чувате.

Отмествайки небрежно очи към прозореца, Броган мярна погледа на Лунета, втрещен в жената.

— Ами какво да ви кажа, чувах какво ли не. Ако сте видели нещо със собствените си очи, това ще бъде достоверно доказателство. Бяхте ли свидетелка на събитията, мадам?

— Видях екзекуцията на Майката Изповедник, ако това ме питате.

Тобайъс облегна лакти на масата и забарабани с пръсти по плота.

— Да, точно от това се страхувах. Значи е мъртва, така ли?

Тя сви ноздри.

— Защо се интересувате толкова от подробностите?

Тобайъс ококори очи.

— Мадам, Средната земя бе обединена благодарение усилията на Изповедниците и на Майката Изповедник и съществува така в продължение на три хиляди години. Под управлението на Ейдиндрил всички ние изживяхме прекрасни времена. Когато падна границата и започна войната с Д'Хара, изпитах притеснение за Средната земя...

— Защо тогава не ни се притекохте на помощ?

— Макар да имах желание да го направя, Кралят забрани на „Кръвта на братството“ да се намесва. Аз, разбира се, възразих, но той, в крайна сметка, беше Крал. Никобарезе изнемогваше под неговото управление. Както се оказа по-късно, той е имал подли намерения спрямо нашия народ и очевидно, както сама казахте, съветниците му са били готови да ни заробят. След като Кралят бе разобличен като проклетник и плати за деянията си, веднага поех с хората си през планината към Ейдиндрил, за да се поставим в услуга на Средната земя, на Съвета и на Майката Изповедник.

Когато пристигнах, намерих града пълен с Д'Харански войници. Макар да се говори, че те вече не са във война с нас. Чувам, че Средната земя дължи освобождението си на Императорския орден. По време на пътуването и откакто пристигнахме тук, до ушите ми достигна какво ли не — че Средната земя е паднала, че Средната земя се е обединила, че съветниците са мъртви, че са живи и се крият някъде, че Средната земя е под управлението на Келтон, че е под управлението на Д'Хара или на Императорския орден, че всички Изповедници са мъртви, че всички магьосници са мъртви, че Майката Изповедник е мъртва, че всички са живи. На какво да вярвам?

Ако Майката Изповедник беше жива, можехме да ѝ помогнем, да я защитим. Ние не сме голяма страна, но искаме да подкрепим Средната земя. Според възможностите си.

Раменете ѝ се поотпуснаха.

— Част от всичко това е истина. Във войната с Д'Хара бяха убити всички Изповедници, с изключение на Майката Изповедник. Загинаха и магьосниците. След това умря и Мрачният Рал и Д'Харанците се присъединиха към Императорския орден, също както и Келтон, и много други народи. Майката Изповедник се върна и се опита да запази единството на Средната земя. Но подмолните псевдосъветници я екзекутираха.

Той поклати глава.

— Това е много тъжно. Надявах се слуховете да са ме подлъгали. Толкова имахме нужда от нея. — Броган навлажни езика си. — Напълно ли сте сигурна, че тя умря по време на екзекуцията? Може би грешите. Та нали тя е, в крайна сметка, магическо същество. Може да е изчезнала в облак дим или нещо такова. Може би все още е жива.

Жената го погледна гневно.

— Майката Изповедник е мъртва.

— Но до ушите ми достигна информация, че е била видяна жива... отвъд река Керн.

— Непроверени слухове, пуснати от глупци. Тя е мъртва. Нали с очите си видях как я обезглавиха.

Броган прокара пръст през белега на лицето си и погледна жената.

— После чух войниците да говорят, че е избягала в друга посока — на югозапад. Може би все пак има надежда?

— Не е вярно. Ще повтора за последен път — видях как я обезглавяват. Майката Изповедник е мъртва. Ако искате да помогнете на Средната земя, трябва да направите всичко възможно да влезете отново в обединението.

Тобайъс се вгледа в мрачното ѝ лице.

— Да, да, вие сте напълно права. Това са много притеснителни новини, но бъде чудесно най-накрая да намерим свидетел, на който може да се вярва и който може да ни каже какво наистина се е случило. Благодаря ви, мадам, оказахте ми по-голяма помощ, отколкото можете да си представите. Ще видя какво мога да направя, за да бъдат войските ми най-полезни.

— Най-полезни ще бъдете, ако изгоните Императорския орден от Ейдиндрил, а след това и от Средната земя.

— Нима мислите, че са толкова коварни?

Тя вдигна бинтованите си ръце към него.

— Изтръгнаха ми ноктите, за да ме накарат за говоря лъжи.

— Колко отвратително. И какви лъжи ви накараха да говорите?

— Че черното е бяло, а бялото — черно. Също като „Кръвта на братството“.

Броган се усмихна, сякаш удивен от дързостта ѝ.

— Бяхте ми от изключителна помощ, мадам. Вие сте върна поданичка на Средната земя, за което имате дълбоката ми благодарност. Само съжалявам, че изпитвате подобни чувства към „Кръвта на братството“. Може би ще бъде добре, ако и вие не давате ухо на слухове. Те наистина са празни приказки. Няма да ви задържам повече. Приятен ден.

Тя го погледна мрачно и се запъти към вратата като буреносен облак.

При други обстоятелства неохотата, с която жената му оказва съдействие, би ѝ коствала много повече от ноктите на ръцете, но Броган не за пръв път преследваше опасна плячка и знаеше, че проявеното сега благоразумие ще му се върне неколkokратно по-късно. За да спечели финалната награда, си струваше да изтърпи подигравателния ѝ тон. Въпреки нежеланието ѝ да му съдейства той измъкна от нея много ценна информация. Информация, която тя и не подозираше, че му е дала. Ето какво гласеше девизът на Броган: преследваният никога не бива да разбира, че преследвачът е надушил следата.

Тобайъс най-сетне вдигна очи към блесналия поглед на Лунета.

— Лъже, генерале мой. Казва и някои истини за прикритие, но лъже.

Галтеро му бе намерил истинско съкровище.

Тобайъс се наклони напред. Искаше да го чуе от устата на Лунета, искаше тя да изрече на глас съмненията му. Да получи подкрепата на таланта ѝ.

— Кое бъде лъжа?

Лунета се усмихна дяволито.

— Първо, лъже, когато казва, че Майката Изповедник бъде мъртва.

Тобайъс удари с длан по масата.

— Знаех си! Когато го каза, разбрах, че бъде лъжа! — Той затвори очи и преглътна, произнасяйки тиха молитва към Създателя. — Какво още?

— Лъже, когато казва, че Майката Изповедник не бъде избягала. Знае, че Майката Изповедник бъде жива и бъде избягала на югозапад. Всичко останало, което казва, бъде истина.

Доброто настроение на Тобайъс се възвърна. Той потърка ръце и почувства как тялото му се изпълва с топлина. Този път на ловеца му бе провървяло. Бе проявил добър нюх.

— Чу ли какво казах, генерале мой?

— Какво? Да, чух те. Жива е и е избягала на югозапад. Добре се справи, Лунета. Създателят ще бъде доволен от теб, когато му кажа колко си ни била полезна.

— Имах предвид дали чу, когато споменах, че всичко останало бъде вярно.

Той сбърчи чело.

— Какво искаш да кажеш?

Лунета се загърна в парцалите си.

— Каза, че Съветът бил съставен от подмолни псевдосъветници. Те всички са мъртви. Истина. Че Императорският орден иска да чува единствено лъжи, които отговарят на целите им. А целите им са да заробват и да управляват. Истина. Че са й изтръгнали ноктите, за да я накарат да говори лъжи. Истина. Че „Кръвта“ действа по слухове и накрая всичко завършва с прясно изкопан гроб. Истина.

Броган скочи на крака.

— „Кръвта на братството“ се бори със злото! Как се осмеляваш да твърдиш друго, мръсна вещице!

Тя примигна и ухапа долната си устна.

— Не казвам, че това бъде истина, генерале мой, а само че бъде истината, според както я разбира тя.

Той намести шарфа на кръста си. Не искаше да си разваля триумфа с дрънканиците на Лунета.

— Тази нейна истина бъде грешна и ти го знаеш. — Той размаха пръст пред лицето на сестра си. — Прахосах повече време, отколкото заслужавах, за да се убедя, че разбираш същността на доброто и злото.

Лунета заби очи в пода.

— Да, генерале мой, прахоса повече време, отколкото заслужавам. Прости ми. Това бъдат нейни думи, не мои.

Броган най-последно отмести поглед от нея и откачи кутийката от колана си. Остави я на масата и я намести с палец така, че да пасва на ъгъла на плота. После пак седна. Опита се да забрави безочията на Лунета и да обмисли следващата си крачка.

Тъкмо се канеше да заповяда да му сервират вечерята, когато се сети, че го очаква още един свидетел. Вече бе открил каквото търсеше, нямаше нужда да разпитва повече... Но човек винаги трябваше да стига докрай.

— Еторе, доведи следващия свидетел.

Той стрелна с очи Лунета и тя се облегна назад. Беше се справила добре, но после бе развалила всичко. Макар Тобайъс да знаеше, че злото се надига у сестра му всеки път, когато направи нещо

добро, се дразнеше от мисълта, че не полага достатъчно усилия, за да го потисне. Може би напоследък проявяваше прекалено много милост към нея. В момент на слабост, изпитал желание да сподели с нея радостта си, дори ѝ подари красотичка. Вероятно бе изтълкувала жеста му като знак, че ще ѝ се размине арогантното поведение. Но не, нямаше да ѝ се размине.

Тобайъс се настани удобно на стола и скръсти ръце на масата, отново завладян от мисълта за триумфа си, за наградата на наградите. Вече нямаше да му се налага да любезничи и да се усмихва. Изненада се, когато вдигна поглед и видя в стаята да влиза малко момиченце, последвано от двама стражи. Прокъсаното палто, което бе навлякла, се влачеше по земята. Зад нея, между стражите, се тътреше старица, заметната с дрипаво кафяво одеяло.

Когато пристигнаха пред масата, момиченцето му се усмихна.

— Имате чудесна топла къща, господарю. Прекарахме си невероятно тук вътре. С какво можем да се отблагодарим за гостоприемството ви?

Старицата също му се усмихна.

— Радвам се, че си се стоплила и ще ти бъда благодарен, ако ти и твоята... — Той повдигна въпросително вежда.

— Баба — каза момиченцето.

— Да, баба. Ще ти бъда благодарен, ако ти и твоята баба ми отговорите на няколко въпроса. Само толкова.

— О! — възкликна старицата. — Въпроси, значи. Въпросите могат да бъдат много опасни, господарю.

— Опасни ли? — Тобайъс потърка вежди. — Това, което търся, е истината, мадам. Ако ми кажете истината, няма да ви се случи нищо лошо. Имате думата ми.

Тя се усмихна широко и в устата ѝ, на мястото на зъбите, зейнаха дупки.

— Имах предвид опасна за теб, господарю. — Тя тихичко се изкиска, после се наведе към него с мрачно изражение. — Отговорите може да не ти харесат и да не ги вземеш под внимание.

Тобайъс ѝ показа с ръка да не се безпокои.

— Нека това остане моя грижа.

Тя се изправи и отново се усмихна.

— Както кажеш, господарю. — Почеса се по носа. — Какви въпроси имаш?

Тобайъс се облегна назад и впери поглед в очите на жената.

— Напоследък в Средната земя цари смут. Искаме да знаем дали в неразбирателството, застрашаващо народите ѝ, имат пръст последователите на Пазителя. Да си чувала някой от съветниците да е сплетничил по адрес на Създателя?

— Съветниците не излизат често на пазара, за да дискутират теологични въпроси със старици като мен, господарю. Пък и не вярвам някой да прояви такава глупост, та да оповести публично връзката си с отвъдния свят, дори и да има такава.

— А да си чувала какво са споделяли съветниците?

Тя повдигна вежда:

— Искаш да знаеш какво се говори за това на Шумната улица ли? Какви мълви се носят? Кажу ми коя по-точно мълва те интересува и ще задоволя любопитството ти.

Тобайъс потропа с пръсти по масата.

— Не ме интересуват слуховете, мадам, а само истината.

Тя кимна.

— Разбира се, господарю, и ще я научиш. Понякога хората проявяват интерес към най-глупавите неща.

Той се покашля нетърпеливо.

— Вече чух достатъчно слухове. Стига ми толкова. Искам да разбера какво реално се е случило в Ейдиндрил. Знаете ли, дори чух, че съветниците били екзекутирани заедно с Майката Изповедник.

Тя отново се усмихна с присвити очи.

— Чудя се защо човек с вашия висок ранг просто не спре пред Двореца и не поиска да се срещне лично със съветниците? Това ми звучи по-нормално, отколкото да мъкнете тук всякакви хора, всеки от които чул не дочул разни неща. Истината ще ви се разкрие по-добре, ако я видите със собствените си очи, господарю.

Броган стисна устни.

— Когато са тръгнали слуховете за екзекуцията на Майката Изповедник, не бях тук.

— О! Значи се интересуваш от Майката Изповедник! Защо просто не си го каза направо, вместо да заобикаляш оттук-оттам. Чух,

че била обезглавена, но не съм видяла с очите си. Ама внучката ми е била там, нали, миличка?

Момиченцето кимна.

— Да, господарю, с очите си видях. Наистина. Отсякоха й главата просто ей така.

Броган въздъхна демонстративно.

— Точно от това се страхувах. Значи е мъртва.

Момиченцето поклати глава.

— Не казвайте това, господарю. Казах, че с очите си видях как й отсичат главата. — Тя го погледна право в очите и се усмихна.

— Какво искаш да кажеш? — Броган стрелна с яден поглед старицата. — Какво иска да каже тя?

— Точно това, което каза, господарю. Ейдиндрил винаги е бил град, в който магията се шири свободно. Особено напоследък направо бъка от магия. Там, където става въпрос за магия, не можеш да се доверяваш единствено на очите си. Макар да е малка, внучката ми е достатъчно умна, за да го разбира. Човек с вашата професия също би трябвало да го знае.

— Бъка от магия ли? Но това вещае зло. Какво знаеш за последователите на Пазителя?

— Те са ужасни създания, господарю. Но магията, сама по себе си, не е нещо лошо. Тя не крие коварство вътре в себе си.

Броган стисна юмруци.

— Магията е дело на Пазителя.

Тя пак се изкикоти.

— Това е все едно да кажеш, че лъскавият сребърен нож на колана ти е дело на Пазителя. Ако използва този нож, за да заплаши или нарани невинен, притежателят на ножа е лош. Но ако, да речем, го употреби, за да защити живота от някой фанатизиран безумец, независимо от високия му пост, то притежателят на ножа е добър. Ножът, сам по себе си, не е нито добър, нито лош, защото всеки би могъл да го използва. — Очите й сякаш отплуваха нанякъде, гласът й се превърна в съсък: — Ако магията се използва за отмъщение, тя се превръща в самото възплъщение на мъстта.

— Добре тогава, според теб магията, която вилнее из града, за добро ли е използвана или за лошо?

— И за двете, господарю. Та нали тук, в крайна сметка, се издига Магьосническата кула, седалището на силата. Изповедниците, заедно с магьосниците, управляваха този град хиляди години. Силата предизвиква сила. Стига се до взрив. Онези гущероподобни същества, наречени сбързове, започнаха да изникват изневиделица и да изкормват всеки невинен, изпречил се на пътя им. Зловеща поличба, така да се каже. Има магия, която наказва прибързаните или лековерните. О, та нощите тук направо оживяват от магия, носена на ефирните криле на съня. — Тя го погледна крадешком с бледосиньото си око и продължи: — Дете, което се захласва прекалено много по огъня, може да изгори в него. То трябва да бъде посъветвано да внимава и да се отдалечи при първа възможност, преди непредпазливо да е пъхнало ръцете си в пламъците. Хората тук дори биват измъквани от улицата, за да бъдат пресети думите им през ситото на магията.

Броган се наклони напред с мрачно изражение:

— И какво знаеш ти за магията?

— Двусмислен въпрос, господарю. Може ли да бъдеш по-точен?

Тобайъс млъкна за миг, опитвайки се да отсее плявата от зърното в приказките ѝ. И преди се бе срещал с хора като нея и разбираше, че тя измества темата. Отново я погледна с любезна усмивка:

— Ами например внучката ти твърди, че е видяла да обезглавяват Майката Изповедник, но че това не означава, че тя е мъртва. Ти казваш, че магията може да направи такова нещо. Твоето мнение ме заинтригува. Знам, че магията може да заблуди човек, но съм чувал да се е случвало за дребни измами. Можеш ли да ми обясниш как може да бъде отменена смърт?

— Да бъде отменена смърт? Това може да стори единствено Пазителят.

Броган се наведе над масата.

— Да не би да твърдиш, че самият Пазител я е върнал към живот?

Тя се изкикоти.

— Не, господарю. Толкова си настоятелен в желанията си, че не внимаваш и чуваш само онова, което искаш да чуеш. Ти ме попита как може да бъде отменена смъртта. Пазителят може да го направи. Поне така предполагам, тъй като той е владетелят на мъртвите и управлява живота и смъртта, така че е естествено човек да вярва, че...

— Тя жива ли е или не?!

Старицата примигна насреща му.

— Как бих могла да знам това, господарю?

Броган стисна зъби.

— Ти каза, че само защото хората са я видели обезглавена, това не означава, че е мъртва.

— О, пак се връщаме на този въпрос, така ли? Ами магията може да създаде такава заблуда, но не значи, че се е случило. Казах само, че е възможно. После ти изпусна следата и започна да ме разпитваш как може да бъде отменена смъртта. Това е съвсем различна тема, господарю.

— Как, жено! Как е възможно магията да създаде толкова мощна измама?

Тя намести дрипавото одеяло на раменете си.

— Смъртно заклинание, господарю.

Броган хвърли поглед към Лунета. Мънистените ѝ очи се бяха втренчили в старицата, ръката ѝ чешеше рамото.

— Смъртно заклинание. И какво по-точно представлява то?

— Ами не съм виждала езекутиран, така да се каже... — Тя се засмя на шегата си — така че не мога да ти бъда достоверен свидетел, но ще ти кажа какво съм чувала, ако се интересуваш от информация от втора ръка.

Броган каза през зъби:

— Казвай!

— Да видим смъртта и да я познаем — това всички ние разбираме на душевно ниво. Разделянето на тялото от душата — или духът — разпознаваме като смърт. Смъртното заклинание може да имитира истинска смърт, като накара хората да повярват, че са видели такава, че са видели тяло без душа, и по този начин да ги убеди, че случилото се е било истина. — Тя поклати глава, като че това ѝ се струваше едновременно удивително и скандално. — Много опасна стъпка. Изисква се да извикаш на помощ духовете, които да вземат при себе си духа на човека, докато се прави заклинанието. Ако нещо се обърка, духът на въпросния ще бъде захвърлен безпомощен в отвъдния свят — доста неприятна смърт. Ако всичко стане както трябва и ако духовете върнат даденото им на съхранение, съм чувала, че се получава, и човекът може да продължи да живее. А онези, които са

присъствали на събитието, си мислят, че е умрял. Много е рисковано. Макар да съм чувала, че е възможно да се направи, до ушите ми не е стигало някой да го е правил в действителност. Така че може да е просто мътва.

Броган седеше спокойно на стола и се опитваше да подреди парчетата информация в главата си, като си припомняше едно по едно нещата, чути през деня, и онези, събрани от преди, търсейки правилните им места. Сигурно е бил използван трик, с който да бъде избегната справедливостта. Но тя не би могла да се справи без съучастници.

Старицата отпусна ръка на рамото на момиченцето и се обърна към вратата.

— Благодарим за топлината, господарю, но започнах да се уморявам от хаотичните ти въпроси. Имам по-важна работа.

— Кой може да направи смъртно заклинание?

Старицата спря. В бледосините ѝ очи проблесна застрашително пламъче.

— Единствено магьосник, господарю. Магьосник с огромна сила и познания.

Броган на свой ред ѝ отвърна със застрашителен поглед.

— А в Ейдиндрил има ли магьосници?

Бавната ѝ усмивка придаде на бледосините ѝ очи странен блясък. Тя посегна към джоба си под одеялото и хвърли на масата една монета, която се завъртя няколко пъти около оста си и накрая тупна пред него. Броган я изгледа и примигна неразбиращо.

— Зададох ти въпрос, жено, и очаквам отговор.

— Държиш го в ръката си, господарю.

— Никога не съм виждал подобна монета. Какво е изобразено на нея? Прилича на някаква величествена сграда.

— Да, господарю, така е — изсъска тя. — Това е развъдникът на спасението и гибелта, на магьосниците и магията: Дворецът на пророците.

— Никога не съм чувал за него. Какъв е този Дворец на пророците?

Старицата се усмихна с особената си усмивка.

— Попитай чародейката си, господарю. — Тя отново се обърна да си върви.

Броган скочи на крака.

— Никой не ти е дал разрешение да си тръгваш, беззъба стара вещице!

Тя го погледна през рамо:

— От черния дроб е, господарю.

Броган примигна:

— Какво?

— Обичам суров черен дроб. Предполагам, че от това взеха да ми капят зъбите.

В същия миг се появи Галтеро и старицата и момиченцето се разминаха с него на вратата. Той поздрави с пръсти, опрени в сведеното си чело.

— Генерале, нося рапорт.

— Да, да, почакай само минута.

— Но...

Броган вдигна многозначително пръст към Галтеро и погледна Лунета:

— Е?

— Всяка дума бъде истина, генерале мой. Тя е като морско конче, което скача по повърхността на водата и я докосва само с връхчетата на пръстите си. Но всичко, което каза, бъде истина. Знае много повече, отколкото казва, но което каза, бъде истина.

Броган нетърпеливо махна на Еторе да се приближи. Мъжът застина пред масата, целият в слух, кървавочервената пелерина се завъртя около краката му.

— Генерале?

Броган присви очи.

— Струва ми се, че попаднахме на проклетник. Как ти се струва идеята да докажеш, че си достоен да носиш това наметало?

— Много бих искал да имам такава възможност, генерале.

— Заеми се с нея още преди да е напуснала сградата. Имам подозрения, че е проклетник.

— Ами момичето, генерале?

— Нима си сляп, Еторе? Тя без съмнение е роднина на проклетник. Освен това нали не искаме да излезе на улицата и да се разkreщи пред всички, че баба ѝ е била хваната от „Кръвта на

братството“. Другата, готвачката, засега ще пропуснем. Но за двете — кракът им не бива да стъпва на улицата. Пипнахме ги.

— Да, генерале. Ще се заема веднага.

— Искам да я разпитам в най-скоро време. Както и момичето. — Бруган вдигна предупредително пръст. — Надявам се, ще се погрижиш да са готови да отговарят изчерпателно и вярно на всеки мой въпрос.

Младото лице на Еторе кимна с мрачна усмивка.

— Когато се изправите пред тях, генерале, ще признаят всичко. Кълна се в името на Създателя, че ще са готови.

— Много добре, момче, а сега изчезвай, преди да са излезли на улицата.

Щом Еторе изхвърча през вратата, пред масата нетърпеливо застана Галтеро, без да каже нито дума.

Бруган се отпусна на стола и започна с далечен глас:

— Галтеро, ти, както винаги, се справи отлично. Свидетелите, които ми доведе, отговаряха на изискванията ми.

Тобайъс Бруган бутна сребърната монета настрана, отвърза кожения ремък на кутийката си и изсипа трофеите си на масата. С нежни движения ги разстла, докосвайки някога живата плът. Всички парченца представляваха зърна от гърди — от левите гърди, най-близо до покварените сърца на проклетниците. Бяха оставени с достатъчно кожа, за да се види татуираното име. Това бяха само част от проклетниците, които бе разкрил. Най-важните сред най-важните. Най-ревностните последователи на Пазителя. Той ги премести едно по едно, зачитайки се във всяко от имената на проклетници, с които се бе справил. Спомни си всяко преследване, залавяне и инквизиция. При мисълта за светотатствените престъпления, които всеки от тях призна, че е извършил, го обзе неудържима ярост. Спомни си как справедливостта възтържествува над всеки от тях.

Но спечелването на наградата на наградите тепърва предстоеше: Майката Изповедник.

— Галтеро — каза той с тих, леден глас. — Надуших следата й. Събери хора. Тръгваме веднага.

— Мисля, че ще е най-добре първо да чуете онова, което имам да ви кажа, генерале.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бъдат Д'Харанците, генерале.

След като премести и последния от трофеите си, Броган затвори капачето на кутийката и вдигна поглед към мрачните очи на Галтеро.

— Какво те?

— Днес рано сутринта започнаха да се събират и си помислих, че бъде нещо. Това била причината за смута в града.

— Събирали се, казваш?

Галтеро кимна.

— Около Двореца на Изповедниците, генерале. Следобед по някое време всички започнаха да пеят.

Удивен, Тобайъс се наведе към полковника.

— Да пеят ли? Запомни ли думите?

Галтеро закачи пръст на колана си.

— Пяха цели два часа. Трудно бих забравил тази песен, при положение, че я повториха толкова много пъти. Всички коленичиха и опряха чела в земята, после започнаха да редят едни и същи думи: „Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето смирение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.“

Броган тропна с пръст по масата.

— И всички Д'Харанци повтаряха това? Колко бяха?

— Абсолютно всички, генерале, и бъдат повече, отколкото предполагахме. Запълниха площада пред Двореца, който бъде изпъстрен с паркове и градини, после започнаха да се тълпят из околните улици. Човек не можеше да мине между тях, толкова плътно един до друг бяха подредени, сякаш всеки искаше да бъде колкото се може по-близо до Двореца на Изповедниците. По мои изчисления в Ейдиндрил бъдат около двеста хиляди, като повечето видях струпани около Двореца. Докато се събираха, всички в града изпаднаха в паника, защото не можеха да разберат какво става.

Излязох извън очертанятията на града и открих още много Д'Харанци, които, независимо от чина и положението си, също падаха на колене, опираха чела в земята и започваха да пеят същото като братята си в града. Препусках с всички сили, за да мога да видя колкото се може повече. Нямах дори един-единствен Д'Харанец, който да не е с опряно в земята чело и да не пее. Гласовете им отекваха над хълмовете и се връщаха обратно към града. Докато обикалях с хората си около тях, никой не ни обърна внимание.

Броган стисна устни.

— Това означава, че техният Господар Рал бъде тук.

Галтеро пристъпи на другия си крак.

— Да, генерале, наистина бъде тук. Докато Д'Харанците пееха, той стоеше на площадката на стълбите към главния вход и гледаше. И всички прекланяха глави пред него, сякаш бъде самият Създател.

Устата на Броган се изкриви в отвращение.

— Винаги съм подозирал, че Д'Харанците са езичници. Представяш ли си да се кланят на най-обикновен човек. И какво стана после?

Галтеро изглеждаше уморен. Беше яздил с пълна сила цял ден.

— Когато всичко свърши, наскачаха и започнаха да се радват и да се поздравяват, което продължи доста дълго. Бяха толкова щастливи, сякаш самият Създател ги бе благословил. Успях да измина около три километра в околоръст зад тях, преди виковете им да спрат. Накрая тълпата се раздели на две и към централния площад бяха понесени две тела. Всички притихнаха. За секунди изградиха клада и я запалиха. През цялото време, докато телата горяха, за да се превърнат накрая в пепел и пепелта бъде заровена, този Господар Рал стоеше на стълбите и гледаше.

— Успя ли да го видиш добре?

Галтеро поклати глава.

— Мъжете бяха подредени плътно един до друг и се страхувах да пробия между тях, за да не решат, че им прекъсвам церемонията.

Броган погали с палец кутийката си и отвърна замислено поглед.

— Разбира се. Не бих искал да рискуваш живота си в опит да видиш как изглежда този човек.

Галтеро се поколеба за миг.

— Съвсем скоро ще го видите лично, генерале. Поканен сте в Двореца.

Броган вдигна поглед.

— Нямам време за шегички. Трябва да тръгваме след Майката Изповедник.

Галтеро извади лист хартия от джоба си и му я показа.

— Когато идвах насам, заварих пред двореца доста голяма група Д'Харански войници. Попитах ги какво искат. Те ми дадоха това.

Броган разгърна листа и се взря в нечетливия почерк. „Господарят Рал кани всички благородници, дипломати и официални лица на всички страни да заповядат в Двореца на Изповедниците. Веднага.“ Той смачка хартиятката в юмрук.

— Аз не отивам на аудиенции. Аз ги давам. И както вече споменах, нямам време за шегички.

Галтеро посочи с пръст към улицата.

— И аз си помислих така и казах на войника, който ми даде листа, че ще предам поканата, но че бъдем заети с наши си дела и нямам представа дали някой от двореца на Никобарезе ще има време да се отзове на поканата. Той отвърна, че Господарят Рал искал всички да присъстват на срещата. И че било по-добре да намерим време.

Броган махна с ръка, сякаш за да омаловажи заплахата.

— Никой нищо не може да ни направи тук в Ейдиндрил, задето не сме участвали в обществено мероприятие, имащо за цел да ни запознае с някакъв си новоизлюпен племенен вожд.

— Генерале, цялата Кралска улица е претъпкана от Д'Харански войници, пиле не може да прехвъркне. Всеки от дворците, както и административните сгради, са обградени. Войникът, който ми даде бележката, каза, че имали заповед да ни „ескортират“ до Двореца на Изповедниците. Допълни, че ако не се появим в най-скоро време, ще нахълтат при нас и ще ни измъкнат. Зад него стояли десет хиляди войници, които следели всяка наша крачка.

Тези мъже не са магазинери и фермери, които си играят на войници. Това са професионални бойци и имат доста категоричен вид.

Уверен съм, че ако бяхме в пълен състав, „Кръвта на братството“ щеше да се справи с хора като тях. Но в момента разполагаме само с шепа хора. Петстотин войници съвсем няма да са достатъчни, за да ни

проправят път навън. Няма да извървим и двайсет метра, преди да ни застигнат мечовете им.

Броган хвърли поглед на Лунета, която стоеше до стената. Тя галеше и приглаждаше цветните си парцалчета и изобщо не обръщаше внимание на разговора им. Вярно, че имаха само петстотин мъже, но Галтеро забравяше Лунета.

Броган нямаше представа каква игра играе този Господар Рал, но това нямаше особено значение. Д'Хара беше съюзник и приемаше заповеди от Императорския орден. Този Господар Рал може би се опитваше да си извоюва по-висока позиция в Ордена. Винаги се намираха хора, ламтящи за сила, които не се интересуват от съпътстващите я морални императиви.

— Много добре. Така или иначе, скоро ще се стъмни. Ще отидем на тази церемония и ще се усмихнем на този нов Господар Рал, ще опитаме виното и храната му, ще го приветстваме с добре дошъл. На зазоряване ще оставим Ейдиндрил на Императорския орден и ще тръгнем по следите на Майката Изповедник. — Той махна на сестра си. — Лунета, ти идваш с нас.

— И как ще я намерите? — Лунета се почеса по ръката. — Майката Изповедник. Генерале мой, как възнамеряваш да я откриеш?

Тобайъс бутна стола си назад и се изправи.

— Тя бъде на югозапад. Разполагаме с повече от достатъчно хора, за да я търсим. Ще я намерим.

— Нима? — Лунета все още демонстрираше нотки на безочие, възгордяна от силата си. — Кажете ми как ще я познаете?

— Тя бъде Майката Изповедник! Как няма да я познаем, глупава вещице!

Тя изви вежда и го погледна с оловните си очи:

— Майката Изповедник бъде мъртва. Нима можете да срещнете из улиците умрял човек?

— Тя не бъде мъртва! Готвачката знае истината — нали сама го каза! Майката Изповедник бъде жива и ние ще я хванем!

— Ако онова, което каза старицата, бъде вярно, ако е хвърлено смъртно заклинание, каква, мислиш, е била целта му? Кажи на Лунета!

Тобайъс се намръщи.

— Да накара хората да си мислят, че е била убита, за да може да избяга.

Лунета се усмихна дяволито.

— И защо никой не я е видял да бяга? По същата причина, поради която ти няма да я откриеш.

— Престани да плещиш магическите си дивотии и ми кажи какво имаш предвид?

— Генерале мой, ако наистина има такова нещо като смъртно заклинание и то бъде използвано върху Майката Изповедник, тогава звучи логично магията да скрива идентичността ѝ. Това обяснява как е успяла да избяга. Никой не е могъл да я познае, защото е била обгърната от магия. Поради същата причина няма да я познаеш и ти.

— Не можеш ли да развалиш... да го унищожиш това заклинание? — заекна Тобайъс.

Лунета се изкикоти.

— Генерале мой, никога досега не бях чувала за подобна магия. Не знам абсолютно нищо за нея.

Тобайъс осъзна, че сестра му е права.

— Ти познаваш магията. Кажи ми как да намерим Майката Изповедник.

Лунета поклати глава.

— Генерале мой, нямам представа как може да се види заклинание, хвърлено с цел да скрие някого. Казвам ти онова, което звучи логично. И че ако е била използвана такава магия, за да бъде скрита Майката Изповедник, няма да можем да я намерим.

Той вдигна пръст към нея.

— Ти притежаваш магия. Знаеш някакъв начин да ни отведеш до истината.

— Генерале мой, старицата ти каза, че единствено магьосник може да направи смъртно заклинание. За да можем да го унищожим, трябва да сме способни да го видим. Нямам представа как може да бъде видяна истината, ако е скрита от магия.

Тобайъс замислено потърка брада.

— Да видим под магията? Но как?

— Молецът се хваща в мрежата на паяка, понеже не вижда влакната. Ние бъдем хванати в мрежата на заклинанието — заедно с онези, които са видели как я обезглавяват, — защото не виждаме влакната му. Нямам представа как бихме могли.

— Магьосник — промърмори той на себе си. Махна към сребърната монета на масата. — Когато я попитах дали бъде магьосник тук в Ейдиндрил, тя ми показа монетата с тази сграда на нея.

— Дворецът на пророците.

Името го накара да вдигне глава.

— Да, така го нарече и тя. Каза да те попитам какво бъде той? Откъде знаеш за него? Кой ти е казал за този Дворец на пророците?

Лунета потъна в себе си и извърна поглед.

— Мама ми разказа точно след твоето раждане. Това бъде място, където чародейките...

— Вещиците — поправи я Тобайъс.

Тя замълча за миг.

— Това бъде място, където вещиците обучават някои мъже за магьосници.

— С други думи, свърталище на злото.

Тя стоеше вдървена и неподвижна, а той отново погледна монетата.

— Какво би могла да знае мама за подобно свърталище на злото?

— Мама е мъртва, Тобайъс, остави я на мира — прошепна Лунета.

Той я стрелна с унищожителен поглед.

— Ще поговорим за това по-късно. — Той намести пагоните си, заповяда да му донесат инкрустирания със сребро сив балтон и взе кървавочервеното си наметало. — Старицата сигурно е искала да каже, че в Ейдиндрил има магьосник, обучен в това свърталище на злото — Той отново се обърна към Галтеро. — За щастие Еторе я задържа, за да бъде разпитана по-подробно. Тази старица сигурно има още доста неща за казване. Просто го чувствам.

Галтеро кимна.

— По-добре да тръгваме към Двореца на Изповедниците, генерале.

Броган закопча наметалото на раменете си.

— На път за нататък ще спрем да видим как се справя Еторе.

* * *

Когато двамата влязоха в малката стаичка да проверят дали Еторе е заловил двете заподозрени, вътре гореше буен огън. Еторе, гол до кръста, беше цял облян в пот, а релефните му мускули изпъкваха по тялото. Над камината блестяха няколко остриета и комплект наточени копия. От огнището стърчаха кръстосани железни колове. Другите им краища бяха в пламъци и искряха в оранжева светлина.

Старицата се бе свила в единия ъгъл и бе скрила главицата на момиченцето в кафявото си одеяло.

— Да ти е създавала проблеми? — попита Броган.

Еторе се усмихна по своя си начин.

— Арогантното й държание се изпари в мига, в който разбра, че не се церемоним с такива като нея. Така става винаги с проклетниците: застанат ли лице в лице с мощта на Създателя, се пречупват.

— Ние тримата трябва да излезем за малко. Всички останали остават тук, в случай че ти е нужна помощ. — Броган хвърли поглед на железните колове, искрящи в огнището. — Когато се прибера, искам да си е признала. Момичето не ме интересува, но бих предпочел старицата да е жива и да може да си признае всичко.

Еторе докосна с пръсти челото си и се поклони.

— В името на Създателя, заповедта ви ще бъде изпълнена, генерале. Тя ще си признае всички престъпления, извършени за Пазителя.

— Добре. Имам още въпроси, на които ще получа отговори.

— Няма да отговарям повече на въпросите ти — каза старицата.

Еторе изви устни и се намръщи през рамо. Старицата се прилепи още по-плътно до ъгъла.

— Ще нарушиш клетвата си, преди да е изтекъл този ден, дърта вещице. Когато видиш какво ще направя с малкото ти дяволче, сама ще ме молиш да отговарям на въпросите ми. Ще ти се наложи да гледаш всичко, за да имаш възможност да си представиш какво ще последва, когато дойде твоят ред.

Момиченцето изпищя и се сгуши още по-надълбоко в одеялото на баба си.

Лунета гледаше двете същества в ъгъла и бавно се чешеше по ръката.

— Искате ли да остана да помогна на Еторе, генерале мой? Струва ми се, че така ще съм по-полезна.

— Не. Ти идваш с мен — Той погледна Галтеро. — Чудесна работа свърши с тая тук.

Галтеро поклати глава.

— Изобщо нямаше да я забележа, ако не се беше опитала да ми продаде медените си кейкове. Нещо в нея ми се видя подозрително.

Броган сви рамене.

— С проклетниците винаги е така. Попадат в „Кръвта на братството“ като молци в огън. Смели са, защото вярват на злия си господар. — Той погледна пак жената в ъгъла. — Но щом „Кръвта на братството“ започне да раздава справедливост, мигновено губят куража си. Тази старица няма да е голям трофей в колекцията ми, но все пак е в името на Създателя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Престани! — изръмжа Тобайъс. — Хората ще си помислят, че имаш бълхи.

Благодарници и официални лица от всякакви народности слизаха от изисканите си карети, за да изминат оставащото разстояние до Двореца на Изповедниците пеша, вървейки по широката улица, от двете страни на която се издигаха величествени кленове, чиито голи корони се събираха високо над главите на множеството в красив балдахин от клони. Буйният поток от гости бе направляван от дълги редици Д'Харански войници.

— Не мога, генерале мой — оплака се Лунета и продължи да се чеше. — Откакто пристигнахме в Ейдиндрил, ръцете непрекъснато ме сърбят. Никога преди не съм се чувствала така.

Хората, които се вливаха в потока от гости, я гледаха без смущение. С дрипавите си одежди приличаше на прокажена, промъкнала се на церемония по коронясване на крал. Тя като че ли не забелязваше подигравателните погледи. Или по-скоро ги приемаше като израз на всеобщо възхищение. Лунета неведнъж бе отказвала да приеме предложените от брат й рокли, обяснявайки му, че никоя от тях не може да се сравнява с „красотичките“ й. И тъй като тези „красотички“ явно отвлечаха мислите й от проказата на Пазителя, Тобайъс не бе настоявал особено напористо сестра му да облече нещо друго. Освен това смяташе, че е светотатство човек, омърсен с покварата на злото, да бъде добре облечен.

Гостите се бяха пременили с най-празничните си рокли, палта и кожи. Макар някои да носеха богато орнаментирани мечове, Тобайъс беше сигурен, че те са само за украшение, и се съмняваше, че някой от тях е бил изтеглен от ножницата си страх, камо ли от яд. Под връхните дрехи се виждаха елегантните, изискани рокли на дамите. Залезващото слънце се отразяваше в накитите по вратовете, китките и пръстите им. Всички очевидно бяха превъзбудени от поканата на Господаря Рал и не виждаха в лицето на Д'Харанските войници никаква заплаха за себе

си. По усмивките и веселите им разговори личеше, че са нетърпеливи да се представят на новия владетел на Д'Хара.

Тобайъс стисна зъби.

— Ако не престанеш да се чешеш, ще ти вържа ръцете зад гърба.

Лунета отпусна длани покрай тялото си и въздъхна. Тобайъс и Галтеро впериха поглед пред себе си и забелязаха от двете страни на улицата две редици колове с набучени на тях трупове. Когато ги приближиха, установиха, че телата не са човешки, а на някакви люспести същества — без съмнение изчадия на Пазителя. Колкото понататък вървяха, толкова повече ги обгръщаше отвратителна смрад, която в един миг се превърна в димна завеса. Не смееха да си поемат дъх, за да не задръстят дробовете си. На някои от коловете бяха набучени само глави, на други — цели тела, на трети — части от тела. Някои от зверовете бяха изкормени, имаше и разсечени на две, от всяка половина висяха останки от вътрешности. Сякаш бяха прекрачили прага на отвъдния свят и се разхождаха в царството на злото.

Останалите гости прикриха носовете си с каквото им беше под ръка. Няколко от изисканите дами припаднаха. Прислужниците им се спуснаха на помощ и се заеха да размахват пред носовете им кърпички или да навлажняват челата им със сняг. Някои от гостите гледаха вцепенени, други трепереха толкова силно, че Тобайъс чак чуваше тракането на зъбите им. Оставили зад гърба си страховитата гледка и отвратителната воня, хората или бяха достигнали до връхната точка на възбудата, или бяха откровено изплашени. Тобайъс, който не за пръв път бродеше сред злото, огледа гостите с нескрито отвращение. В отговор на зададения му от разтреперан дипломат въпрос един от Д'Харанските войници обясни, че тези същества са нападнали града и Господарят Рал ги е убил. Настроението на гостите се подобри. Те продължиха нататък с по-бодра стъпка, бърбейки си каква голяма чест е за тях да бъдат представени на такъв човек като новия Господар Рал, владетел на цяла Д'Хара. Леденият въздух се изпълни с ефирни смехове.

Галтеро се наведе към Броган.

— Докато обикалях днес, преди да започне пеенето, когато повечето войници все още бяха разговорливи, някои ме предупредиха да бъда нащрек, защото имало атаки от невидими същества. Мнозина Д'Харанци, както и обикновени граждани, били убити.

Тобайъс си спомни, че старицата му бе споменала за тези люспести същества — как ли ги нарече, — които се появявали изневиделица и помитали всичко по пътя си. Лунета беше потвърдила истинността на думите ѝ. Сигурно е ставало въпрос за тези същества.

— Колко мило от страна на Господаря Рал да пристигне в града тъкмо навреме, за да го освободи от отвратителните същества!

— Сбързове — обади се Лунета.

— Моля?

— Старицата каза, че се наричат сбързове.

Тобайъс кимна.

— Да, май беше точно така: сбързове.

Пред входа на Двореца имаше високи бели колони. Войниците поведоха гостите през широко отворените бели резбовани врати и всички се озоваха в огромна зала, в която светлината проникваше през сините стъкла на красиви прозорци, разположени между полирани колони от бял мрамор със златни капители. Тобайъс Броган се почувства всмукан в утробата на злото. Останалите гости — ако поне един от тях имаше представа къде се намират — биха се разтреперили пред този жив паметник на безбожието, вместо да се ужасяват от трупове въвн.

След кратко пътешествие през елегантни коридори и зали, облицовани в гранит и мрамор — в достатъчни количества, за да се вдигне цяла планина, — гостите най-сетне влязоха през висока махагонова врата и се озоваха в просторна зала с величествен сводест таван. От вътрешната страна на свода, точно над главите на присъстващите, се виждаха фрески на мъже и жени. През кръгъл прозорец малко по-надолу проникваше бледата светлина на залязващото слънце. По здрачаващото се небе пробягаха облаци. В другия край на залата се издигаше полукръгъл подиум, върху който от едната страна на овална маса бяха подредени столове, на които не седеше никой. На няколко места из залата имаше обли отвори към стълбите, отвеждащи към балконите с полирани махагонови парапети. Горестрането беше пълно с хора, които, както забеляза Броган, не бяха облечени изискано като благородниците в централното помещение на залата. Онези на балконите приличаха на обикновени граждани. Останалите гости явно също го забелязаха и започнаха да се вглеждат с невярващи очи нагоре. Там беше сумрачно и хората, търсеци

прикритието на сенките, стояха далеч от парапетите, сякаш за да не бъдат разпознати и по-късно подведени под отговорност, задето са се осмелили да присъстват на подобна тежка церемония. Беше прието новият владетел да се представи най-напред на аристокрацията, а чак след това и на простолюдието.

Забравили публиката по балконите, гостите се разпръснаха по шарения мраморен под. Гледаха да стоят по-далеч от двамата представители на „Кръвта на братството“, като в същото време се мъчеха движенията им да изглеждат уж случайни, без умисъл. Всички с очакване се оглеждаха за домакина и си шушукаха приглушено. В изящните си дрехи те изглеждаха като част от декорацията на залата. Никой не показваше ни най-малко учудване пред величието на Двореца на Изповедниците. Тобайъс предположи, че повечето от тях са чести посетители тук. Макар никога преди да не бе стъпвал в Ейдиндрил, познаваше подлизурковците. Кралят на собствената му страна бе заобиколен с достатъчно от тях.

Лунета не се отделяше от брат си и проявяваше съвсем вял интерес към впечатляващата архитектура около нея. Не забелязваше и хората — по-малко от преди, — които я зяпаха. Всъщност гостите се интересуваха повече един от друг и от очакването си да видят Господаря Рал, отколкото от някаква чудачка, застанала между двамата мъже с кървавочервени наметала от „Кръвта на братството“. Очите на Галтеро оглеждаха залата, без да обръщат внимание на разкоша в нея. Той следеше хората, проучваше разположението на войниците и изходите. Мечовете на кръста на двамата от „Кръвта на братството“ не бяха за украшение.

Въпреки отвращението си Тобайъс не можеше да не се възхити на гледката. Точно оттук Майката Изповедник и магьосниците бяха дърпали конците на цялата Средна земя. Точно оттук, в продължение на хиляди години, Съветът се бе борил за единство и се бе обявявал в защита и подкрепа на магията. Точно оттук израстваха пипалата на изчадията на Пазителя.

Единството на Средната земя вече бе разклатено. Магията бе отпуснала хватката си около хората, бе загубила поддръжниците си. Нейната епоха бе вече минало. Съвсем скоро този Дворец щеше да се изпълни с кървавочервени наметала и на този подиум щяха да седнат

членовете на „Кръвта на братството“. Тобайъс се усмихна. Събитията вървяха неумолимо към деня на провидението.

Към Тобайъс — съвсем съзнателно, както реши той — се приближиха мъж и жена. Жената, чиято черна къдрава коса обрамчваше гримираното ѝ лице, се наведе небрежно към него:

— Представяте ли си, поканили са ни тук, а не предлагат нищо за почерпка! — Тя приглади панделката на деколтето на жълтата си рокля и на невъзможно червените ѝ устни блесна усмивка. Явно очакваше Тобайъс да подхване разговора. Той не го направи, така че тя продължи: — Какво безочие, да не предложат на хората по глътка вино, не мислите ли? Особено като се има предвид, че не бяхме предупредени предварително и изобщо... Надявам се, той не си мисли, че ще приемем поканата му втори път, щом като проявява такова негостоприемство.

Тобайъс склочи ръце зад гърба си.

— Познавате ли Господаря Рал?

— Може и да съм го срещала преди, не си спомням. — Тя изтупа от рамото си прашина, която Тобайъс не забеляза, разкривайки пред очите му пълен набор пръстени, които със сигурност се виждаха от другия край на залата. Не пропусна възможността да му се разкрие в ослепителния си блясък. — Толкова често ме канят тук в Двореца, че е абсурд да запомня всички, които искат да се срещнат с мен. В крайна сметка сега, когато принц Фирен е мъртъв, двамата с дук Лумхолц се оказваме в лидерска позиция. — Червените ѝ устни се разтеглиха в превзета усмивка: — Сигурна съм, че никога досега не съм виждала в Двореца представител от „Кръвта на братството“. Съветът винаги е гледал на тях като на неканени гости. Не че съм съгласна с тях, да не си помислите, но знам, че им беше забранено да упражняват... „занаята си“ където и да е извън пределите на собствената им страна. Е, разбира се, сега вече май сме без Съвет. Отвратително! Да бъдат избити просто ей така. И то докато решават съдбата на Средната земя. Какво ви води насам, сър?

Тобайъс плъзна поглед зад нея и забеляза, че войниците затварят вратата на залата. Поглади мустачките си и се запъти към подиума:

— Бях „поканен“, също както и вие.

Дукеса Лумхолц тръгна с него:

— Чувам, че Императорският орден много цени „Кръвта“.

Мъжът до нея, облечен в синьо сако със златна обшивка, си придаваше тежест. Слушаше разговора уж небрежно, но всъщност с едва поддържано безразличие, като си даваше вид, че вниманието му е насочено другаде. По тъмната му коса и надвиснали вежди Тобайъс позна, че е Келтонец. Келтон беше сред първите страни, присъединили се към Ордена. Те пазеха ревниво високото си положение там. Освен това обаче бяха наясно, че Императорският орден се съобразява с мнението на „Кръвта на братството“.

— Като слушам колко говорите, мадам, съм изненадан, че изобщо можете да чуете нещо.

Лицето ѝ придоби цвета на устните ѝ. Тобайъс тъкмо щеше да бъде удостоен с предвидимия ѝ пренебрежителен отговор, когато тълпата забеляза някакво раздвижване в другия край на залата. Броган не бе достатъчно висок, за да може да вижда над извърнатите в една посока глави на хората, така че зачака търпеливо — знаеше, че при всички положения Господарят Рал ще се качи на повдигнатата над нивото на пода трибуна. Броган предвидливо бе преценил мястото си така, че да е достатъчно близо, за да има възможност да направи преценка на човека пред себе си, но не толкова, че да бъде забелязан от него. За разлика от другите гости, той беше наясно, че това не е мероприятие, целещо да въведе новия владетел в обществото. Най-вероятно ги очакваше бурна нощ и в случай че се появяха светкавици, той не желаше да се окаже най-високото дърво. Тобайъс Броган, за разлика от дърдорещата стан наоколо, беше благоразумен и предвидлив.

Тълпата в другия край на залата се разцепи на две, хората бяха избутани встрани от ешелон Д'Харански войници, които си пробиваха път напред. Зад тях вървяха отряд копиеносци, които се разгъваха в шпалир от двете страни на просеката и изграждаха пред гостите стена от желязо. Ешелонът стигна до подиума и войниците се подредиха пред него в мрачна редица от мускули и стомана. Бързината и точността им бяха удивителни. После през залата закрачиха офицери от най-високите етажи на Д'Харанската армия. Те също спряха пред подиума. Над главата на Лунета Тобайъс мерна ледения поглед на Галтеро. Това наистина не беше обществена проява.

Нетърпелива да узнае какво ще последва, тълпата се разшумя. По слуховете, които достигаха до ушите му, Тобайъс разбра, че това,

което вижда, надхвърля всичко, случвало се някога в Двореца на Изповедниците. Благородници с почервенели лица си шушукаха възмутено какво непростимо безочие е да вкараш военна сила в заседателната зала на Съвета, където единственият закон е дипломатическото споразумение.

Броган не беше дипломат. „Кръвта“ вършеше по-добра работа и оставяше по-трайни впечатления. Започваше да придобива впечатлението, че Господарят Рал също го знае, за разлика от тълпата раболепни физиономии, с които бе претъпкана залата.

Тобайъс вече предполагаше какво иска този Господар Рал. Това можеше да се очаква. В крайна сметка Д'Харанците бяха осигурили най-много сила на Императорския орден. В планината Броган бе срещнал армия на Ордена, която вървеше към Ебинисия и чийто състав бе предимно от Д'Харанци. Пак те бяха завзели Ейдиндрил и се грижеха за реда в града, докато властта поеме Императорският орден. По заповед на Ордена бяха изпратили свои войници да потушават бунтовете в града. И въпреки това в позицията на силата бяха застанали други, например Келтонците. Като този дук Лумхолц. Други даваха заповедите, а от Д'Харанците се очакваше да защитят с живота си всеки вражески набег.

Господарят Рал без съмнение искаше да си извоюва по-предна позиция в Ордена и очевидно възнамеряваше да убеди гостите си да се съгласят с него. На Тобайъс почти му се прииска в залата да имаше сервирана храна, за да може да се наслади на гледката как всички тези префърцунени благородници ще се задавят, когато чуят исканията на Господаря Рал.

Двамата Д'Харанци, които влязоха в залата, бяха толкова огромни, че дори Тобайъс успя да ги види над главите на другите. Когато се приближиха съвсем и той можа да различи кожените им дрехи, металните ризници и обръчите със заострени шипове над лактите, Галтеро му прошепна над главата на Лунета:

— Тези двамата съм ги виждал.

— Къде? — прошепна в отговор той.

Галтеро поклати глава, без да откъсва очи от мъжете:

— Някъде из улиците.

Тобайъс се обърна и за своя изненада видя, че двамата мъжаги са следвани от три жени в червени кожени облекла. От рапортите, които

беше чел, си извади заключението, че те са Морещици. Морещиците имаха репутацията на жени с изключително нездравословно въздействие върху съществата, родени с магия, които им се противопоставят. Тобайъс бе обмислял възможността да прибегне до услугите на някоя от тях, но му бе обяснено, че те служат единствено на владетеля на Д'Хара и не приемат никакви други предложения. Беше му казано още, че не могат да бъдат купени на никаква цена.

Ако при вида на Морещиците тълпата настръхна, онова, което се появи след тях, остави присъстващите без дъх. В залата се появи огромно чудовище с нокти, зъби и криле. Всички зяпнаха. Дори Тобайъс трепна при вида на змей. Късоопашатите змейове бяха изключително агресивни същества. Кръвожадни хищници, които ядяха всичко, що се движи. От падането на границата предишната пролет змейовете създаваха на „Кръвта на братството“ доста проблеми. Този звяр тук вървеше спокойно след трите жени. Тобайъс провери дали ножницата му е откопчана и забеляза, че Галтеро прави същото.

— Моля ви, генерале мой — проплака Лунета, — искам да си вървя. Веднага. — Тя се чешеше бясно по ръцете.

Броган я стисна под мишницата, приближи я към себе си и ѝ прошепна през стиснатите си зъби:

— Наблюдавай внимателно този Господар Рал или изведнъж ще се окаже, че нямам повече нужда от теб. Разбра ли? И престани да се чешеш! — Той стисна ръката ѝ като в менгеме и очите ѝ се навлажниха.

— Да, генерале мой.

— Слушай го какво говори!

Тя кимна. В същия миг двамата мъжаги заеха местата си от двете страни на подиума. Трите жени в червено се качиха горе и застанаха така, че мястото по средата да остане празно, вероятно го пазеха за Господаря Рал, когато той най-сетне благоволи да се появи. Змеят извиси снага зад столовете.

Русокосата Морещица огледа залата с проникващ навсякъде син поглед, който недвусмислено показваше, че иска тишина.

— Народе на Средната земя — каза тя и посочи с ръка въздуха над масата, — представям ви Господаря Рал!

Във въздуха се оформи сянка. Появи се черна пелерина, а под нея, възкачен на подиума, изникна човек.

Гостите от по-предните редици отстъпиха назад в паника. Тези зад тях започнаха да крещят от ужас. Някои занареждаха молитви към Създателя, други потърсиха спасителна помощ от духовете, трети паднаха на колене. Докато повечето стояха в безмълвен шок, няколко от декоративните мечове за пръв път — от страх — напуснаха ножниците си. Когато офицерът, предвождащ ешелона, помоли с тих, леден глас всички оръжия да бъдат прибрани, малцината смелчаци с неохота пъкнаха обратно остриетата.

Лунета се чешеше безжалостно и не можеше да свали поглед от мъжа на подиума. Този път Броган не я възпря. Дори той чувстваше как в кожата му се просмуква проказата на магията.

Мъжът на масата изчака търпеливо тълпата да се успокои, после поде със спокоен глас:

— Казвам се Ричард Рал. Д'Харанците ме наричат Господаря Рал. Другите народи имат различни имена за мен. Пророчествата от древни времена, правени много преди създаването на Средната земя, ми дават друго прозвище. — Той скочи от масата и застана между Морещиците. — Но днес аз се изправам пред вас, за да погледнем не в миналото, а в бъдещето.

Макар и не колкото двамата Д'Харанци в двата края на дългата маса, той определено беше едър мъж: висок, мускулест и удивително млад. Дрехите му — черно наметало и високи ботуши, тъмен панталон и едноцветна риза — бяха семпли, още повече за някого, към когото всички се обръщат с „господар“. Въпреки удивителната сребърно-златна ножница на хълбока си Господарят Рал приличаше на най-обикновен човек, израсъл сред природата. Заедно с първото впечатление Тобайъс си помисли, че мъжът пред него изглежда уморен, сякаш на плещите му тежи планина от отговорности.

Броган съвсем не беше новак в бойните дела и по изяществото, с което се движеше този младеж, по лекотата, с която носеше препаската през гърдите си и по синхрона между меча на хълбока и движенията на тялото му прецени, че с него шега не бива. Мечът определено не беше декоративен. Това беше оръжие. Господарят Рал приличаше на човек, взел напоследък отчайващо важни решения, които е изпълнил до едно. При цялата откритост и скромно поведение от него се излъчваше необяснима власт. Присъствието му задължаваше всеки да се отнася към него с необходимото внимание.

Повечето жени в залата бързо се окопитиха и започнаха да го бомбардират с добре заучени усмивки. Пооправяха се тук-там и се заемаха с отработените си трикове, целещи да спечелят на тяхна страна властимащите. Реакцията им би била същата — макар и по-малко искрена — дори мъжът да не бе толкова красив. Господарят Рал или не забелязваше целеустременото им поведение, или предпочиташе да не го забелязва.

Онова, което най-много заинтригува Тобайъс Бруган, бяха очите му. Те издаваха характера на човека и почти никога не го лъжеха. Когато стоманеният поглед на този мъж се плъзна по хората в залата, някои несъзнателно отстъпиха назад, други се заковаха на местата си, трети се разтрепериха. Когато същите тези очи се отправиха в посоката на Бруган и за пръв път се спряха върху него, той претегли сърцето и душата на Господаря Рал. Беше му нужен само кратък поглед: този човек беше изключително опасен.

Макар да бе млад и да се чувстваше неловко, приковал всички очи върху себе си, той бе човек, готов да се бие яростно. Тобайъс не за пръв път виждаше такива очи. Човек като този би скочил от отвесна скала, за да настигне онзи, когото преследва.

— Аз го познавам — прошепна Галтеро.

— Какво? Как?

— Срегнах го днес, докато обикалях града за свидетели. Тъкмо се канех да ти го доведа за разпит, когато се появиха тези двамата и го отведоха.

— Жалко. Би било...

Шъткане в залата накара Тобайъс да вдигне поглед. Господарят Рал го гледаше. Беше все едно да пропадаш в проникателния сив поглед на граблива птица.

Очите на Господаря Рал се плъзнаха към Лунета. Попаднала в светлината на погледа му, тя не можеше да помръдне. Най-неочаквано на устните му се появи лека усмивка.

— От всички жени в залата — обърна се към нея Господарят Рал — ти имаш най-красивата рокля.

Лунета засия. Тобайъс едва се сдържа да не се засмее с глас. Господарят Рал току-що прати до всички присъстващи недвусмислено съобщение: социалното им положение не го интересуваше. Тобайъс

започваше да се забавлява. Може би Ордена нямаше да загуби, ако сред пълководците му се нареди и този мъж.

— Императорският орден — започна Господарят Рал — е на мнение, че е дошъл моментът светът да се обедини под една власт: тяхната. Те твърдят, че магията е виновна за всички човешки провали, нещастия и проблеми. Търсят в магията корените на всяко зло. Казват, че е дошло време магията да напусне този свят.

Неколцина от присъстващите изразиха съгласието си, други избоботиха скептично, повечето си замълчаха.

Господарят Рал отпусна ръка на облегалката на стола в средата на масата — най-високият от всички.

— За да довършат нещата и в светлината на самозваната си божия кауза, те отказват суверенитет на отделните държави. Искат всички народи да бъдат под тяхното управление, да се слейт в един народ: поданиците на Императорския орден. — Той направи пауза и обиколи с очи много от вперените в него погледи. — Магията не е дело на злото. Това твърдение е извинение за ламтежа им за власт.

Залата се разшумя, чуха се недоволни сподавени възгласи. Дукеса Лумхолц си проби път напред и привлече вниманието върху себе си. Усмихна се на Господаря Рал и наведе глава.

— Господарю Рал, всичко, което казваш, е много интересно, но присъстващите тук представители на „Кръвта на братството“ — тя протегна ръка към Тобайъс и в същото време го стрелна с леден поглед — прокламират, че всичката магия е донесена на този свят от Пазителя.

Броган нито каза нещо, нито помръдна. Господарят Рал не се обърна към него, погледът му остана прикован в дукесата.

— Ако едно бебе се роди с магически способности, бихте ли го нарекли обсебено от злото?

С нетърпелив жест тя смълча тълпата зад себе си.

— „Кръвта на братството“ проповядват, че магията е създадена от самия Пазител и поради тази причина всяка магия е възплъщение на злото.

От различни места в централното помещение, също и от балконите, се чуха одобрителни възгласи. Този път беше ред на Господаря Рал да ги усмири.

— Пазителят е унищожител, проклятие на светлината и живота, дъхът на смъртта. Чувал съм, че именно Създателят, чрез своята сила и величие, извиква на живот всички същества.

Тълпата изрази съгласието си в един глас.

— В такъв случай — продължи Господарят Рал — да се вярва, че магията извира от Пазителя, е богохулство. Нима той може да създаде новородено? Да се приписва съзидателната сила — най-могъщото превъзходство на Създателя над Пазителя — това означава Пазителят да се окичва с нещо, което не му принадлежи, което е дадено само на Създателя. Пазителят не може да създава живот. Да се поддържа подобно богохулно вярване е същинска ерес.

Над залата се спусна мъртвешка тишина. Господарят Рал извърна глава към дукесата.

— Да не би да излязохте напред, милейди, за да признаете пред всички, че сте еретичка? Или просто искахте, водена от лични подбуди, да обвините другиго в ерес?

Лицето ѝ отново придоби цвета на устните и тя отстъпи няколко крачки назад, заставайки до съпруга си. Дукът, също изгубил спокойното си изражение, размахна пръст към Господаря Рал:

— Играта на думи не може да промени факта, че Императорският орден се бори срещу злото и иска да обедини в тази борба усилията на всички народи. Орденът желае съвместното добруване на всички. Магията отрича това право на човечеството. Аз съм Келтонец и се гордея с народността си, но е време да прескочим границите, отделящи народите и страните. Проведохме множество бурни разговори с Ордена. Неговите представители доказаха, че са цивилизовани и достойни хора, чийто интерес е обединението на всички народи в мир.

— Благороден идеал — спокойно отвърна Господарят Рал, — който вече беше постигнат чрез обединението на Средната земя. Идеал, който вие потъпкахте, водени от алчност и жажда за власт.

— Императорският орден е различен. Той предлага реална сила и истински, вечен мир.

Господарят Рал изгледа дука пронизително.

— Гробищата едва ли говорят за мирни намерения. — Той обърна искрящия си поглед към тълпата. — Неотдавна една от армиите на Императорския орден премина през сърцето на Средната земя в

търсене на нови сили, желаещи да се присъединят към тях. Мнозина го направиха и повериха частите си под тяхно командване. Предвождаше ги Д'Харански генерал на име Ригс, заедно с неколцина офицери от различни народности. Помагаше им магьосникът Слагъл, в чиито жили тече Келтонска кръв.

Разполагащи с много повече от стохилядна армия, те нападнаха Ебинисия, престолния град на Галеа. Императорският орден поиска от хората на Ебинисия да се присъединят към тях, да станат техни поданици. Стигне ли се дотам да се защитава агресията срещу Средната земя, Галеанците се превръщат в яростни воители. Те не изневериха на идеала за обединение и обща защита на Средната земя.

Дукът отвори уста да каже нещо, но за пръв път тази вечер гласът на Господаря Рал се извиси заплашително над главите на всички и го отказа от подобни намерения.

— Галеанската армия защитава града си до последния човек. Магьосникът на Ордена успя чрез магия да пробие крепостните стени и вражеските орди проникнаха в града. Веднъж унищожиха стотици пъти по-малобройните защитници на Галеа, войниците на Императорския орден не просто завзеха града, а преминаха през него като глутница хищни животни — изнасилваха, измъчваха, колежа беззащитните граждани. — Здравно стиснал зъби, Господарят Рал се наведе над масата и посочи с пръст дук Лумхолц: — Орденът умъртви всичко живо в Ебинисия, до последния човек: старци, деца, новородени. Също и беззащитни бременни жени — за да убият както майката, така и нероденото й чедо. — Лицето му почервения от ярост, той удари с юмрук по масата. Всички подскочиха. — По този начин Императорският орден доказа, че всяка дума, излязла от устата им, е лъжа! Те загубиха правото си да казват на хората кое е добро и кое зло. Те са същества без добродетели, водени от една-единствена цел: да завладяват и подчиняват. Те посякоха хората в Ебинисия, за да покажат на другите какво ще постигне всеки, позволил си да се опълчи срещу тях. Те не се спират пред граници или пред разум. Мъже, чиито мечове са опръскани с кръвта на бебета, нямат морал. Хич не се опитвайте да ме убеждавате, че не е така. Императорският орден не мисли за хората. Те показаха острите си зъби, скрити зад фалшива усмивка, и загубиха правото думите им да бъдат приемани за истина. — Господарят Рал си пое въздух, за да се успокои, и се изправи: — И онези, които загинаха

от мечовете им, и другите, които държаха тези мечове, загубиха много само за един ден. Първите — живота си. Вторите — човечността си и правото да бъдат чути, да им бъде повярвано. Те, както и всеки, който се присъединява към тях, са мои смъртни врагове.

— И чии бяха тези войски? — попита глас от тълпата. — Та нали повечето бяха Д'Харански войници, присъединили се към Ордена по твое разпореждане? А ти стоиш начело на Д'Харанската армия. Ти даваш заповедите. Когато границата падна миналата пролет, Д'Харанците нахълтаха в Средната земя и извършиха точно същите жестокости, от които сега се възмущаваш. Макар това да бе спестено на Ейдиндрил, много други градове и селища бяха сполетени от съдбата на Ебинисия. Беше им причинено от ръцете на Д'Харанските войници. И сега искаш да ти вярваме? Ти не си по-добър от тях.

Господарят Рал кимна:

— Това, което казваш за Д'Хара, е вярно. Д'Хара бе ръководена от моя баща, Мрачният Рал, който ми е напълно чужд. Той не ме е отгледал, не ме е възпитавал да бъда като него. Желанията му бяха същите като тези на Императорския орден: да завладее всички земи и да управлява всички хора. Орденът се бори за общи цели, Мрачният Рал искаше да постигне само своята. За да я осъществи, той използва не само сила, но и магия. Също като Императорския орден.

Аз се обявявам против всичко, което искаше да постигне баща ми. Той не се спираше пред никое зло, стига то да можеше да му осигури постигането на целите. Мрачният Рал е измъчвал и убивал безброй невинни хора, той умееше да обезврежда магията на другите, за да не я използват срещу него — същото, което иска да направи и Императорският орден.

— Значи и ти си като баща си.

Господарят Рал поклати глава:

— Не, не съм. Аз не ламтя за власт. Аз изваждам меча от ножницата си единствено за да спра злото. Боря се на страната на Средната земя, срещу баща си. И накрая — аз съм онзи, който го уби заради престъпленията му. Когато той използва своята зла магия, за да се върне от отвъдния свят, аз също прибягнах до магия и изпратих духа му обратно при Пазителя. Пак с магия затворих портата, която Пазителят използваше, за да изпраща през нея последователите си в този свят.

Броган стисна зъби. От опит знаеше, че проклетниците често разказват историите за това как яростно са се борили срещу Пазителя и неговите последователи. Беше се наслушал на такива и вече можеше да познае кога зад тях човек се опитва да прикрие истинската същност на поквареното си сърце. Последователите на Пазителя често бяха толкова глупави, че сами ти се разкриваха и се опитваха да те измамат, разказвайки подобни небивалици и долни лъжи.

Всъщност, ако по пътя от Никобарезе не бе срещнал толкова много подобни хора, щеше да пристигне в Ейдиндрил много по-рано. Градове и села, в които всички водеха привидно богоугоден и смирен живот, се оказваха пълни със зло. И когато някои от най-ревностните защитници на добродетелите биваха подлагани на подобаващ разпит, признаваха долната си същност. По време на тези разпити изскачаха и имената на вещиците и проклетниците, които чрез магията си са ги изкушили да тръгнат по този път.

Единственото разрешение на проблема бе пречистването. Понякога се налагаше цели села и градове да бъдат изгорени. Не оставаше и следа от опороченото от ръката на Пазителя селище. „Кръвта на братството“ изпълняваше волята на Създателя, но това отнемаше време и усилия. Кипящ отвътре, Броган съсредоточи вниманието си върху думите на Господаря Рал.

— Приемах предизвикателството само защото мечът бе сложен в ръката ми. Моля ви да не ме съдите според това кой е баща ми, а според делата ми. Аз не посичам невинни, беззащитни хора. Така постъпва Императорският орден. Докато не изневеря на доверието на честните хора, имам право да бъда съден честно.

Не мога да стоя отстрани и да гледам как злите хора триумфират. Ще се боря с всички сили, включително и с магия. Ако застанете на страната на убийците на невинни хора, няма да видите пощада от мен.

— Ние искаме само мир — провикна се някой.

Господарят Рал кимна:

— Както и аз. Не желая нищо друго, освен да има мир и един ден да се завърна у дома, при обичните ми гори, и да водя живота на обикновен човек. Но не мога да го направя. Както никой не може да се върне към невинността на детството си. На плещите ми тежи отговорност. Ако обърнете гръб на онзи, който има нужда от помощта ви, вие се превръщате в съучастник на нападателите му. Започнах тази

борба и вдигнах меча си в името на невинните и беззащитните. — Господарят Рал посочи с ръка високия стол в средата на овалната маса. — Това е столът на Майката Изповедник. Тя управляваше Средната земя хиляди години с мъдра ръка, опитваше се да обедини народите, да ги накара да живеят в мир със съседите си, за да могат да се занимават с делата си, без да се страхуват от външно нападение. — Той плъзна поглед по морето от вперени в него очи. — Съветът се опита да унищожи единството и мира, за които се борят тази зала, този Дворец и този град. Те най-бездушно я осъдиха на смърт и я екзекутираха. — Господарят Рал бавно издърпа меча си и го остави на масата откъм тълпата, за да могат всички да го виждат.

— Казах ви, че съм известен с различни имена. За някои съм Търсачът на истината, определен от Първия магьосник. Нося Меча на истината по право. Снощи екзекутирах Съвета заради измяната им.

Вие сте представители на страните в Средната земя. Майката Изповедник ви предложи да застанете едни до други, а вие обърнахте гръб както на предложението ѝ, така и на нея.

Мъжки глас някъде зад Тобайъс наруши ледената тишина.

— Не всички от нас бяха съгласни с действията на Съвета. Мнозина желаеха Средната земя да запази целостта си. Сега тя ще се обедини още по-здраво, за да може да се включи в борбата.

Мнозина изразиха одобрението и готовността си да направят всичко възможно, за да бъде Средната земя отново единна. Други останаха мълчаливи.

— Вече е твърде късно за това. Вие проиграхте шанса си. Майката Изповедник изтърпя вашите кавги и упоритост. — Господарят Рал прибра меча обратно в ножницата си. — Аз няма да го допусна.

— Какво имаш предвид? — попита дук Лумхолц. В гласа му прозвучаха нотки на раздразнение. — Ти си Д'Харанец. Нямах право да ни казваш какво да правим със страната си. Това си е наша работа.

Господарят Рал остана неподвижен като статуя и спокойният му, но категоричен глас отекна в залата:

— Средната земя не съществува. Разпускам обединението. Тук и сега. От днес нататък всяка страна е сама за себе си.

— Средната земя не е твоя играчка!

— Нито пък на Келтон — отвърна Господарят Рал. — Нали именно Келтон се стремеше неистово да управлява Средната земя.

— Как се осмеляваш да ни обвиняваш в...

Господарят Рал вдигна ръка и в залата настъпи тишина:

— Вие сте не по-алчни от някои от другите. Мнозина от вас отчаяно искаха да се отърват от Майката Изповедник и останалите магьосници, за да докопат плячката.

Лунета стисна ръката си.

— Истина.

Броган я накара да млъкне с леден поглед.

— Средната земя няма да допусне подобна намеса в нейните дела — провикна се друг глас.

— Не съм дошъл да обсъждаме управлението на Средната земя. Казах ви вече — обединението е разпуснато — Господарят Рал изглежда тълпата с толкова смъртна решителност в погледа, че Тобайъс трябваше да се подсети да си поеме дъх. — Тук съм, за да ви продиктувам условията за вашето оцеляване.

Тълпата се сепна като един. Надигнаха се гневни възгласи и викове и след миг сякаш цялата зала избухна. Почервенели от гняв мъже кълняха и размахваха юмруци.

Дук Лумхолц изкрещя на всички да млъкнат и отново се обърна към подиума.

— Не знам какви глупави идеи имаш в главата си, млади човече, но този град е под командването на Императорския орден. Мнозина проявиха разум и се съгласиха с поставените от тях условия. Средната земя ще бъде опазена, ще останем единни с помощта на Ордена. Няма да се предадем на страна като Д'Хара!

Щом тълпата се насочи към Господаря Рал, в ръцете на Морещиците се проявиха червени кожени пръчки, ешелонът войници се превърна в стоманена стена с насочени напред копия, а змеят разтвори криле. Звярът изръмжа, в устата му проблеснаха остри зъби, а зелените му очи засвяткаха. Господарят Рал стоеше като гранитен паметник. Тълпата се закова на място, после всички се отдръпнаха назад.

Тялото на Господаря Рал придоби застрашителното излъчване на погледа му.

— Беше ви предложена възможност да опазите Средната земя, вие я проиграхте. Д'Хара се освободи от Императорския орден и Ейдиндрил е под нейна власт.

— Само си мислиш, че държиш Ейдиндрил — каза дукът. — Ние също имаме части тук, както и повечето от другите страни, и нямаме намерение да оставим града да падне под твое управление.

— Малко късничко сте се сетили — Господарят Рал протегна напред ръка. — Да ви представя генерал Рейбич, командващият Д'Харанските части в този сектор.

Генералът, мускулест мъж с рижа брада и белези от битки по лицето, се качи на подиума и удари с юмрук сърцето си, за да поздрави Господаря Рал. После се обърна към хората в залата:

— Моите войски поеха командването над Ейдиндрил и го обградиха. Хората ми месеци държат града под око. Най-после се освободихме от хватката на Ордена и отново сме Д'Харанци, предвождани от Господаря Рал.

Д'Харанците не обичат да стоят без работа. Ако някой от вас поиска да се бие, лично за себе си мога да кажа, че с радост ще приема предложението му. Макар Господарят Рал да ни е заповядал да не започваме първи да убиваме, а само в случай, че сме принудени да се защитаваме. Духовете са ми свидетели, че ще го направим. Отегчен съм до смърт от тази окупация и с радост бих се заел с по-интересна работа — работа, в която съм наистина добър.

Всяка от вашите страни разполага с части, които охраняват дворците ви. Според професионалното ми мнение, ако всички се вдигнете срещу града и го направите организирано, ще отнеме ден-два, докато ви обезвредим. Когато приключим с това, няма да имаме повече проблеми. Започне ли битката, Д'Харанците не вземат пленници.

Генералът отстъпи назад и се поклони на Господаря Рал.

Изведнъж всички започнаха да говорят, някои размахваха едно юмруци и се опитваха да надвикат останалите. Господарят Рал вдигна ръка във въздуха:

— Тишина!

Почти веднага всички млъкнаха и той продължи:

— Поканих ви тук, за да чуя какво имате да ми казвате. След като решите да се предадете на Д'Хара, с интерес ще изслушам всеки от вас. Но не и преди това!

Императорският орден иска да властва над Д'Хара и над цялата Средна земя. Те загубиха Д'Хара. Загубиха Ейдиндрил. Д'Хара управлява Ейдиндрил!

Имахте шанс да запазите единството си и го проиграхте. Това е вече история. Сега ви остават две възможности. Първата е да се присъедините към Императорския орден. Те ще управляват с железен юмрук. Няма да имате никакъв глас, никакви права. Всяка магия, с изключение на онази, с която те самите си служат, ще бъде изкоренена. Ако оживеете, животът ви ще бъде тъмна бездна, без никаква надежда за свобода. Ще бъдете техни роби.

Втората възможност е да се предадете на Д'Хара. Да спазвате нейните закони. Веднъж минали на наша страна, ще можете да изразявате мнението си относно законите, по които ще живеем. Нямаме желание да потъпкваме различията между отделните страни в Средната земя. Ще имате право да се ползвате от плодовете на труда си, да търгувате и да се развивате. Стига да го правите в рамките на общия закон и да зачитате правата на другите. Магията ще бъде защитавана и децата ви ще се раждат в свободен свят, в който всичко е възможно.

Щом бъде унищожен Императорският орден, ще настъпи мир. Истински мир.

Разбира се, ще има и цена: суверенитетът ви. Ще можете да развивате собствените си държави и култури, но няма да ви е позволено да поддържате своя армия. Единствените въоръжени хора из цялата Средна земя ще бъдат едни и същи навсякъде и ще се бият под знамето на Д'Хара. Това няма да бъде Съвет на независими страни. Ще се наложи да се предадете. Ето цената, която всяка от страните ще плати, за да се сдобие с мир. Това ще е доказателството, че приемате условията.

След като всички платите своя дан на Ейдиндрил, бремето на свободата ще се разпреди по равно между всички. Отделните страни ще плащат данък, достатъчен, за да осигури всеобщата ни сигурност. Нито грош повече. Този данък ще бъде еднакъв за всички. Няма да има благодетелствани.

В залата избухнаха протести. Чуха се гласове, че това е пладнешки обир. Господарят Рал ги накара да млъкнат само с погледа си.

— Човек не цени нещо, което не е постигнал на някаква цена. Това ми бе припомнено днес. Погребахме я тази сутрин. Свободата си

има своя цена, която всеки трябва да плати, за да могат хората да осъзнаят стойността ѝ и да я пазят.

Публиката по балконите запротестира, някои се провикваха, че им е било обещано злато, което си е тяхно. Че не могат да си позволят да плащат каквито и да е данъци. Започнаха да крещят да им бъде върнато златото. Господарят Рал за пореден път вдигна ръка и въдвори тишина.

— Мъжът, който ви обеща злато, без да поиска нищо в замяна, е мъртъв. Изровете го от гроба му и му се оплачете, ако желаете. Хората, които ще се бият за свободата ви, ще имат нужда от провизии. Нашите войски няма да крадат храна от вас. На онези, които могат да осигурят продоволствия и услуги, ще бъде заплатено честно за труда и стоките. Всеки трябва да вземе участие в извоюването на свободата и мира. Ако не с оръжие, поне с данък, който ще бъде използван в помощ на войниците. Всеки, независимо по какъв начин, трябва да има дял в получаването на свободата, трябва да даде своето. Този принцип е закон и не подлежи на обсъждане. Ако не сте съгласни, напуснете Ейдиндрил и отидете при Императорския орден. Можете да си поискате златото от тях, тъй като те ви го обещаха. Нямам намерение да изпълнявам техните обещания.

Имате право на избор: с нас или против нас. Ако решите да сте с нас, ще ни помагате. Помислете си добре, преди да решите да напускате Ейдиндрил. Защото ако го направите веднъж, а по-късно разберете, че не можете да издържате повече под натиска на Императорския орден, ще трябва да плащате двоен данък за период от десет години, за да извоювате правото си на равноправни жители на Средната земя.

Тълпата на балконите ахна. Една жена в предните редици на централната зала попита с плах глас:

— Ами ако не искаме нито едното, нито другото? Да се бием е противно на принципите ни. Искаме да живеем по своите закони и да се грижим сами за себе си. Какво ще стане, ако изберем да не се бием, а просто да продължим да си вършим работата?

— Нима смятате, че се бием, защото това ни доставя удоволствие? Че вие ни превъзхождате, защото сте миролюбиви и не желаете война? Нима ще можете да се наслаждавате на свободата да

живеете според принципите, които отказвате да ни помогнете да защитаваме?

Ако предпочитате, помагайте по други начини, не е нужно самите вие да влизате в бой. Но задължително трябва да дадете своето. Можете да помагате в грижата за ранените. Или за семействата на мъжете, отишли на война. Можете да строите пътища и да ги използвате, за да доставяте по тях провизии на армията. Има безброй начини да се помага и вие трябва изберете някой от тях, независимо кой. Ще платите данъка си, както и всички останали. Странични наблюдатели не се допускат.

Ако решите да не се предадете, ще останете сами. Императорският орден има намерение да завладее всички страни и народи. Понеже не можах да измисля никакъв друг начин да ги спра, не мога да ви позволя да стоите настрана. Рано или късно ще попаднете под властта на един от двамата ни. Молете се да не е на Ордена.

Онези, които откажат да ни се предадат, ще бъдат поставени в изолация чрез блокада, докато дойде моментът да бъдат завладени. От нас или от Ордена. На никой от нашите хора няма да бъде позволено да търгува с вас, под заплаха от наказание за държавна измяна. Няма да можете да прекарвате стоки или да пътувате през нашите земи.

Възможността да се предадете в наши ръце, която ви предлагам сега, носи следните облаги: ще можете да се присъедините към нас без никакви глоби и санкции. Ако отхвърлите мирното предложение да минете на наша страна, когато му дойде времето, ние ще ви завладеем и вие пак ще се предадете, но при доста по-тежки за вас условия. Всеки от вашите хора ще плаща троен данък в продължение на тридесет години. Нима ще е справедливо да наказвате следващите поколения със сегашните си действия? Съседните на вас народи ще просперират и ще растат, докато вие ще сте в застои, вие ще носите бремето на тежки данъци, резултат от първоначалното си неподчинение. Страната ви ще се възстанови постепенно, но вие най-вероятно няма да доживеете да видите нейното съживяване.

Предупреждавам ви: възнамерявам да премахна от лицето на земята тези касапи, нарекли себе си Императорски орден. Ако направите нещо повече от това да стоите настрана и решите да се

присъедините към тях, значи свързвате съдбата си с тяхната. Тогава не чакайте милост от мен.

— Това няма да ти се размине — провикна се анонимен глас от тълпата. — Ще ти попречим!

— Средната земя е разпокъсана и целостта ѝ не може да бъде възстановена. На ваше място бих се присъединил към останалите. Било каквото било. Миналото не може да бъде върнато. Духът на Средната земя ще остане да живее чрез онези от нас, които се отнасят с достойнство към нейните цели. Майката Изповедник призова Средната земя на война без милост към тиранията на Императорския орден. Отнесете се с уважение към нейните заповеди и към идеалите на Средната земя по единствения възможен начин: като се предадете на Д'Хара. Ако се присъедините към Императорския орден, значи заставате срещу всичко, за което се бори Средната земя.

Отряд Галеански войници, предвождани от самата Кралица на Галеа, се впуснаха в преследване на унищожителите на Ебинисия и ги избиха до последния човек. Кралицата на Галеа Калан Амнел показа на всички ни, че Императорският орден е уязвим.

Аз съм годеник на тази жена и ще я взема за своя съпруга. Ще присъединя нейния народ към моя и ще покажа на всички, че не одобрявам извършването на престъпления, дори те да са дело на Д'Харански войници. Галеа и Д'Хара ще са първите, които ще влезнат в новото обединение, като Галеа се подчини на Д'Хара. Женитбата ми с Кралицата на Галеа ще покаже на всички, че това обединение ще се гради на основата на взаимно уважение, ще демонстрира, че това може да бъде постигнато без кървави завоевания или властолюбие, а със сила и надежда за нов, по-добър живот. Тя не по-малко от мен желае унищожаването на Императорския орден. Тя е доказала, че когато трябва, сърцето ѝ може да бъде парче ледена стомана.

Тълпата — както долу в залата, така и по балконите — започна да крещи, хората се надвикваха, като всеки искаше неговият въпрос да бъде чул.

Господарят Рал ги усмири.

— Достатъчно!

Хората покорно млъкнаха за пореден път.

— Чух всичко, което исках да чуя. Казах ви как ще се развиват нещата. Не оставайте с погрешното впечатление, че ще ви позволя да

се държите както сте свикнали, като членове на обединената Средна земя. Това няма да стане. Докато не се предадете, ще считам всеки от вас за потенциален враг. Войските ви трябва веднага да свалят оръжията си и да се подчиняват на командването на Д'Харанските войски, които в момента ограждат вашите дворци.

Всеки от вас ще изпрати в родината си малка делегация, която ще предаде волята ми. Не си играйте с търпението ми, защото и най-малкото забавяне може да ви коства всичко. И не се опитвайте да ми поставяте специални условия — такива няма да приемам. Към всяка страна, независимо дали е голяма или малка, ще се отнасям по един и същи начин. Единственото, което трябва да направите, е да капитулирате. Ако това е вашият избор, ще ви посрещнем с отворени обятия и ще очакваме от вас да се включите в общото дело. — Той погледна към балконите. — Вие също трябва да избирате: или се предавате, или напускате града.

Не казвам, че ще бъде лесно. Изправени сме пред враг, лишен от съвест. Тези същества, които видяхте набити на колове отвън, бяха изпратени срещу нас. Спомнете си тяхната съдба, докато обмисляте думите ми.

Ако изборът ви е да се присъедините към Императорския орден, тогава се моля духовете да бъдат по-благосклонни към вас в отвъдния ви живот, отколкото ще съм аз в този.

Можете да си вървите.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стражите кръстосаха копията си пред вратата:

— Господарят Рал желае да говори с вас.

В залата не бе останал никой от гостите. Бруган съзнателно се забави, за да види дали някой няма да поиска аудиенция с Господаря Рал. Повечето бяха побързали да си тръгнат, неколцина — както предполагаше Бруган — се бяха позабавили. Любезните им молби бяха отхвърлени от стражите. Балконите също бяха опразнени.

Бруган и Галтеро, между тях Лунета, се отправиха по мраморния под към подиума, придружавани от отекващите в празната зала стъпки и от потракването на оръжията на стражите зад тях. Огромната каменна зала бе осветена от меката светлина на газена лампа. Господарят Рал седеше на стола до този на Майката Изповедник. Щом тримата се запътиха към него, той се облегна назад и се загледа в тях. Повечето Д'Харански войници бяха освободени заедно с гостите. Генерал Рейбич стоеше с мрачно лице отстрани до подиума. Двата огромни мъжаги, както и трите Морещици около Господаря Рал, наблюдаваха гостите със студения поглед на усойници. Зад столовете се извисяваше змеят, който не ги изпускаше от искрящия си зелен поглед.

— Свободни сте — каза Господарят Рал на останалите войници.

След като удариха с юмруци гърдите си, те напуснаха помещението. Щом високата двойна врата хлопна зад гърба им, Господарят Рал плъзна поглед по Галтеро и Бруган и го задържа върху Лунета.

— Добре дошла. Казвам се Ричард. А ти?

— Лунета, Господарю Рал. — Тя направи непохватен реверанс и се изкикоти.

Погледът на Господаря Рал се спря върху Галтеро, който премести тежестта си на другия крак.

— Извинявам се, Господарю Рал, задето едва не ви блъснахме вчера.

— Извиненията ви са приети. — Господарят Рал се усмихна на себе си. — Видяхте ли колко било лесно?

Галтеро не каза нищо. Господарят Рал най-последно се обърна към Броган, вече със сериозно лице.

— Генерал Броган, интересува ме защо отвличате хора?

Тобайъс разпери ръце:

— Да отвличам хора? Господарю Рал, нито сме правили подобно нещо, нито имаме намерение да го правим.

— Съмнявам се, че сте човек, който обича уклончивите отговори, генерал Броган. По това си приличаме.

Тобайъс се покашля.

— Господарю Рал, сигурно се е получило недоразумение. Когато пристигнахме в Ейдиндрил, за да предложим помощта и сътрудничеството си за каузата на мира, заварихме града в смут, а управленските дела напълно разбъркани. Поканихме няколко души в двореца си, за да ни помогнат да разберем какви опасности грозят града. Това е всичко.

Господарят Рал се наведе напред.

— Горещо единственото нещо, което ви е интересувало, е било екзекуцията на Майката Изповедник. Откъде този интерес?

Тобайъс сви рамене:

— Господарю Рал, трябва да ви уверя, че през целия ми живот Майката Изповедник биде фигура на властта в Средната земя. За мен биде истински шок да разбере, че тя вероятно е била обезглавена.

— Почти половината град е присъствал на екзекуцията и може да потвърди, че Майката Изповедник е била обезглавена. Какво ви дава основание да отвличате хора направо от улицата, за да ги разпитвате за това?

— Ами понякога хората имат различни версии за едно и също нещо. Когато бъдат разпитани поотделно, си спомнят случилото се по различни начини.

— Екзекуцията си е екзекуция. Какво толкова има да се помни различно?

— Ами как е възможно да кажеш кой е бил качен на ешафода, ако си бил в най-отдалечения край на площада? Едва малчината, застанали най-отпред, са могли да видят лицето й, а повечето от тях,

дори и да са го видели, едва ли са знаели как точно изглежда Майката Изповедник.

Очите на Господаря Рал запазиха застрашителния си блясък, така че Тобайъс побърза да продължи.

— Нали разбирате, Господарю Рал, все се надявах, че цялата работа е била някакъв номер.

— Номер ли? Насъбрали се хора са видели с очите си обезглавяването на Майката Изповедник — каза безстрастно Господарят Рал.

— Хората понякога виждат онова, което си мислят, че ще видят. Надявах се, че не бъдат видели наистина екзекуцията на Майката Изповедник, а че всичко е било спектакъл, под прикритието на който тя бъде успяла да избяга. Това бъде моята надежда. Майката Изповедник е поддръжник на мира. Ако тя е все още жива, това ще бъде един велик символ на надеждата за всички хора. Ние се нуждаем от нея. Ако тя е все още жива, се канех да ѝ предложа закрилата си.

— Избийте си от главата тази надежда и съсредоточете усилията си върху бъдещето.

— Но вие със сигурност сте чули слуховете, че тя е избягала, нали, Господарю Рал?

— Подобни слухове не съм чувал. А вие лично познавате ли Майката Изповедник?

Броган пусна на устните си мила усмивка:

— О, да, Господарю Рал. Всъщност доста добре. Тя е посещавала Никобарезе по различни поводи неведнъж, тъй като ние бяхме уважаван член на Средната земя.

— О, така ли? — Лицето на Господаря Рал беше неразгадаемо, когато той погледна гостите си от масата на подиума. — И как изглежда тя?

— Ами тя беше... имаше... — Тобайъс се намръщи. Наистина я беше виждал, но странно, изведнъж осъзна, че не може да си спомни как изглежда. — Ами, трудно е да се опише, пък и не съм добър в тези работи.

— А как се казва?

— Как се казва ли?

— Да, как се казва. Нали твърдите, че я познавате доста добре? Кажете ми как се казва.

— Ами... — Тобайъс отново се намръщи. Как е възможно? Той преследваше жена, истински бич за праведниците, символ на потисничеството на магията над благочестивите, копнееше да я залови и накаже повече от всеки друг последовател на Пазителя. А изведнъж се оказваше, че не може да си спомни нито как изглежда, нито как се казва. Опита се да извика в съзнанието си образа ѝ, но намери там пълен хаос.

Изведнъж разбра причината: смъртното заклинание. Лунета му беше казала, че ако то действа, Тобайъс няма да може да познае Майката Изповедник. Не беше предполагал, че то ще изтрие от паметта му дори името ѝ. Но това обясняваше нещата.

Тобайъс сви рамене и се усмихна.

— Съжалявам, Господарю Рал, но след онова, което ни наговорихте тази вечер, в съзнанието ми явно всичко се е объркало. — Той се изхили и потупа с пръст слепоочието си. — Май остарявам и започвам да забравям. Простете ми.

— Отвличате хора от улицата, за да ги разпитвате за Майката Изповедник, защото се надявате да я заловите жива и да ѝ осигурите закрила, а в същото време не можете да си спомните нито как изглежда, нито как се казва? Надявам се разбирате, генерале, че от моя гледна точка „започвам да забравям“ е доста слаб израз. Длъжен съм да настоявам пред вас да забравите, както забравихте името ѝ, глупавите си, необмислени разпити и да се съсредоточите върху съдбата на вашия народ оттук насетне.

Броган разпери пак ръце и усети как бузата му трепва.

— Но, Господарю Рал, нима не виждате? Ако Майката Изповедник бъде открита жива, това ще е огромна помощ за вашата кауза. Ако успеете да я убедите, че намеренията ви са искрени и че планът ви е необходим, тя може да ви бъде от неocenима помощ. Застане ли на ваша страна, това ще облекчи чувствително положението на народите на Средната земя. Независимо как изглеждат нещата поради недостойните деяния на Съвета — от които кръвта ми направо кипна, — мнозина в Средната земя изпитват огромно уважение към Майката Изповедник и ще бъдат трогнати, ако тя се съгласи да застане на ваша страна. Нещата могат да се подобрят още повече, ако успеете да я убедите да стане ваша жена — като политически акт, разбира се.

— Аз ще се женя за Кралицата на Галеа.

— Дори и така да е, ако Майката Изповедник е жива, тя може да ви помогне. — Броган поглади белега на лицето си и се вторачи в мъжа зад масата. — Мислите ли, Господарю Рал, че е възможно тя да е жива?

— Не съм бил тук по време на екзекуцията, но разбрах, че са присъствали хиляди хора. Всички мислят, че тя е мъртва. Макар да признавам, че ако беше жива, щеше да е от изключителна помощ като мой съюзник, за това няма какво да говорим. Питам ви друго — можете ли да ми посочите една-едничка основателна причина да смятаме, че всичките тези хора са се излъгали?

— Е, предполагам, че няма такава, но все пак...

Господарят Рал удари с юмрук по масата. Дори двамата мъжаги отстрани на масата подскочиха.

— Достатъчно! Нима мислите, че съм толкова глупав, че да се оставя да отвличате мислите ми от каузата на мира с вашите спекулации? Да не би да сте решили, че ще ви възнаградя с някаква особена привилегия, задето ми правите нелепи предложения? Казах ви вече — към никого няма да бъде проявено специално отношение! Към вас ще се отнасям като към всички други!

Тобайъс облиза устните си.

— Разбира се, Господарю Рал. Не съм имал намерение да...

— Ако продължавате с вашите опити да откриете жена, на чиято екзекуция са присъствали хиляди хора, пропилявайки по този начин средствата, дадени ви да осигурите бъдещето на страната си, ще свършите на острието на меча ми.

Тобайъс сведе глава.

— Разбира се, Господарю Рал. Незабавно тръгваме за родината си, за да предадем волята ви.

— Не си го и помисляйте. Оставете тук.

— Но аз трябва да предам волята ви на нашия Крал.

— Вашият Крал е мъртъв — Господарят Рал повдигна вежда. — Или искате да ми кажете, че ще тръгнете да преследвате и неговата сянка, вярвайки, че може да се крие някъде заедно с Майката Изповедник?

Лунета се изкикоти. Броган светкавично я стрелна с поглед и смехът ѝ секна на мига. Броган осъзна, че усмивката му се е изпарила. С усилие успя да върне едва забележима част от нея на устните си.

— В мое отсъствие без съмнение е бил провъзгласен нов Крал. В нашата страна е така: тя се управлява от Крал. На него, на новия Крал, имах предвид, че трябва да предам волята ви, Господарю Рал.

— При положение, че който и да е новият Крал, той би бил ваша марионетка, пътуването ви ще е безсмислено. Ще останете в двореца си, докато не решите да приемете условията ми и не капитулирате.

Усмивката на Броган се разшири.

— Както желаете, Господарю Рал.

Той започна да измъква ножа от ножницата на колана си. В същия миг червената пръчка на една от Морещиците се озова на милиметри от лицето му. Той замръзна на място. Извърна поглед към сините ѝ очи, като не смееше да помръдне.

— Обичай на страната ми, Господарю Рал, нямах намерение да ви заплашвам. Щях само да предам ножа си, в знак, че съм съгласен да се съобразя с желанията ви и да остана в двореца. Това е жест, който означава, че имате думата ми. Той символизира искрените ми чувства. Ще позволите ли?

Жената не помръдна сините си очи от него.

— Всичко е наред, Бердин — обърна се към нея Господарят Рал.

Тя се отдръпна, но с огромна неохота и убийствен поглед. Броган бавно измъкна ножа си и го положи с дръжката напред на края на масата. Господарят Рал го бутна настрани.

— Благодаря ви, генерале.

Броган разпери ръце с дланите нагоре.

— Какво означава това?

— Такъв е обичаят, Господарю Рал. В моята страна, когато някой предава церемониално ножа си, за да не бъде лишен от чест и достойнство, човекът, комуто го е предал, трябва да му даде монета — сребро за сребро — като символичен жест на доброжелателство и мир.

Господарят Рал, без да сваля очи от Броган, се замисли за миг, после се облегна назад и извади от джоба си сребърна монета. Плъзна я по масата. Броган протегна ръка и я взе, след което бързо я пусна в джоба си, но не преди да е забелязал изобразеното отгоре ѝ: Двореца на пророците.

Тобайъс се поклони.

— Благодаря ви, че зачетохте обичаите ми, Господарю Рал. Ако това е всичко, бих се оттеглил, за да поразсъждавам над думите ви.

— Всъщност има още нещо. Чух, че „Кръвта на братството“ не се отнася благосклонно към магията. — Той се наклони леко напред. — Тогава защо водите със себе си чародейка?

Броган погледна към сгърбената фигура край себе си.

— Лунета? О, тя бъде моя сестра, Господарю Рал. Пътува навсякъде с мен. Обичам я силно, заедно с дарбата ѝ и всичко останало. На ваше място не бих вярвал много-много на думите на дукеса Лумхолц. Тя бъде Келтонка, а доколкото съм чувал, те са много близки с Ордена.

— Чувал съм го и от други места, от хора, които не са Келтонци.

Броган сви рамене. Щеше му се да стисне в ръцете си гърлото на онази готвачка и да отреже със собствения си нож приказливия ѝ език.

— Помолихте да ви съдим според делата ви, а не според онова, което другите говорят за вас. Нима ще ми отнемете това право? Слуховете, които достигат до вас, са извън моя контрол, но сестра ми притежава дарбата и аз я приемам такава, каквата е.

Господарят Рал се облегна на стола си и изгледа Броган с пронизителните си очи.

— Във войската на Императорския орден, която изкла хората в Ебинисия, имаше и от „Кръвта на братството“.

— Както и Д'Харанци. — Броган повдигна вежда. — Нападателят на Ебинисия са мъртви. Тази вечер направихте предложение да започнем всичко от начало, нали така? Всеки ще получи възможността да се отзове на предложението ви за мир.

Господарят Рал бавно кимна.

— Да, така е. И само още нещо, генерале. Борил съм се срещу последователите на Пазителя и ще продължавам да го правя. В битките си с тях съм установил, че не са им нужни сенки, зад които да се скрият. Те могат да се окажат последният човек, от когото очаквате подобно нещо. Още по-лошо, могат да изпълняват заповедите на Пазителя, без дори да го осъзнават.

Броган се поклони:

— И аз съм чувал, че било така.

— Уверете се, че сянката, която гоните, не е онази, която сам хвърляте.

Броган се намръщи. Беше чул от устата на Господаря Рал много неща, които не му харесаха, но това беше първото, което не разбра.

— Напълно съм убеден в злото, което преследвам, Господарю Рал. Не се страхувам за сигурността си, а за другите. — Бруган тръгна да си върви, но се спря и извърна глава през рамо: — Приемете моите поздравления за сватбата ви с Кралицата на Галеа... Май наистина започвам да забравям. Имената сякаш се изплъзват от съзнанието ми. Простете ми. Как се казваше вашата годеница?

— Кралица Калан Амнел.

Бруган се поклони.

— Да, разбира се. Калан Амнел. Повече никога няма да забравя това име.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард остана загледан във високата махагонова врата дълго след като тя се затвори зад тримата. Беше ободрително да видиш човек като Лунета, толкова непринуден, че да се появи в Двореца на Изповедниците сред многото важни, натруфени личности, облечена в рокля, съшита от разноцветни парцалчета. Сигурно всички са я помислили за луда. Ричард огледа обикновените си, отдавна непрани дрехи. Запита се дали и него не са взели за луд. Може би наистина е такъв.

— Господарю Рал — повика го Кара, — как позна, че е чародейка?

— Беше обгърната от своя Хан. Нима не го видя в очите й?

Тя опря бедро в масата и кожената й дреха изскърца.

— Можем да познаем, че една жена е чародейка, едва когато се опита да използва силата си срещу нас. Какво е това Хан?

Ричард избърса лицето си с ръце и се прозя:

— Вътрешната сила, силата на живота. Магията й.

Кара сви рамене:

— Ти притежаваш магия и затова можеш да го видиш. Ние няма как.

Дланта му се плъзна по дръжката на меча и той разсеяно избоботи нещо в отговор.

С времето, без да го осъзнава, бе започнал да разпознава аспектите на магията в даден човек — ако някой използваше магия, Ричард познаваше по очите му. Макар при всеки да бе различно, той долавяше нещо общо, което му подсказваше, че конкретният човек е роден с дарба. Може би, както предположи Кара, това ставаше, защото самият Ричард притежава дарбата. Може и да се дължеше на факта, че вече много пъти бе срещал характерния безвременен поглед в очите на различни хора: Калан, Ейди — царицата на костите, вещицата Шота, Ду Чайлу — духовният водач на Бака Бан Мана, Мрачният Рал, Сестра Вирна, Прелат Аналина и много още Сестри на светлината.

Сестрите на светлината бяха чародейки и Ричард неведнъж се бе сблъсквал с особения им поглед на отвъдност, щом докосваха своя Хан. Понякога, когато попадаха в обятията на магията си, му се струваше, че вижда как въздухът около тях започва да пращи. Около някои от Сестрите се излъчваше такава аура от сила, че когато минаваха покрай него, косъмчетата по тила му настръхваха.

В очите на Лунета Ричард долови същия поглед. Тя бе потънала в своя Хан. Запита се защо. Защо тази жена стоеше тук, в залата, привидно без да прави нищо, а всъщност докосваше своя Хан? Чародейките обикновено не постъпваха така, освен ако нямаха определена цел. Също както и Ричард обикновено не изтегляше меч и не извикваше магията му, освен ако нямаше причина да го направи. Може би това просто бе проява на детинския характер на Лунета — също като разноцветните парцалчета по дрехата ѝ.

Ричард не мислеше, че това е правилният отговор.

Не му даваше мира мисълта, че Лунета се е опитвала да разбере дали говори истината. Той не беше толкова навътре в магията, че да знае дали подобно нещо изобщо е възможно. От опит знаеше обаче, че чародейките винаги успяват да разберат дали лъже. Всеки път, когато се бе опитвал да направи нещо подобно, те познаваха с такава увереност, сякаш косата му бе пламнала пред очите им. Не искаше да рискува и внимаваше какво приказва пред Лунета. Особено що се отнася до смъртта на Калан.

Броган определено се интересуваше от Майката Изповедник. На Ричард му се искаше да повярва, че онзи не го лъже. Онова, което каза генералът, звучеше смислено. Може би единствено загрижеността му за сигурността на Калан го правеше подозрителен към всичко.

— Този мъж май си вре носа където не му е работа — каза той гласно, без да иска.

— Желаете ли да му подрежем крилете, Господарю Рал? — Бердин залюля Агиела си на китката и го хвана в юмрук. После повдигна вежда. — Или малко по-надолу?

Другите две Морещици се изкискаха.

— Не — отвърна Ричард уморено. — Дал съм дума. Помолих всички да направят нещо безпрецедентно, нещо, което изцяло и завинаги ще промени живота им. Трябва да спазя обещанието си и да

им дам възможност да се убедят, че съм бил прав, че всичко е било за общото благо, че това е най-доброто за мира.

Грач се прозя, показвайки зъбите си, и седна зад стола на приятеля си. Ричард се надяваше змеят да не е уморен колкото него. Улик и Иган сякаш пропусаха разговора покрай ушите си. Стояха без напрежение в телата, склучили ръце отзад. Приличаха на величествените колони, които се издигаха в залата. Очите им обаче не бяха спокойни. Непрекъснато оглеждаха помещението, ъглите, нишите, взираха се във всичко, макар просторната зала да бе празна, с изключение на осмината около масата на подиума.

Генерал Рейбич тайничко прокара пръст по тумбестата долна част на газената лампа в ъгъла на подиума.

— Господарю Рал, наистина ли го мислехте това, дето хората няма да получат каквото им принадлежи?

Ричард се вгледа в разтревожените очи на генерала.

— Да. Такива обещания дават нашите врагове, не ние. Ние се борим за свобода, не за плячка.

Генералът извърна поглед и кимна в знак на съгласие.

— Имате ли да кажете нещо по този въпрос, генерале?

— Не, Господарю Рал.

Ричард се отпусна върху стола си.

— Генерал Рейбич, когато достигнах възрастта на младеж, комуто може да се има доверие, станах горски водач и съм работил като такъв през целия си живот. Никога досега не ми се бе налагало да командвам армия. Аз съм първият, който ще признае, че не знам много за високото положение, в което се намирам. Вашата помощ може да ми бъде от полза.

— Моята помощ ли? Каква помощ, Господарю Рал?

— Мога да използвам опита ви. Бих ви бил благодарен, ако изразявате гласно мнението си, вместо да си държите езика зад зъбите и да повтаряте: „Да, Господарю Рал“, „Не, Господарю Рал“. Може да не се съглася с вас и да се ядосам, но никога няма да ви накажа, задето сте споделили с мен мислите си. Ако не се подчинявате на заповедите ми, ще ви уволня, но имате право да изразите мнението си за тях. Това е едно от нещата, за които се борим.

Генералът склучи ръце зад гърба си. Мускулите лъщяха под металната ризница. Ричард мерна под мрежестата одежда белезите на

рамото, обозначаващи чина му.

— Д'Харанската армия има обичай да плячкосва победените земи. Хората го очакват.

— Предишните владетели може да са толерирали подобно нещо и дори да са го насърчавали. Не и аз.

Генералът въздъхна многозначително:

— Както желаете, Господарю Рал.

Ричард разтри слепоочията си. От липсата на сън го болеше главата.

— Нима не разбирате? Не става въпрос за завладяване на земи и плячкосване. А за борба срещу потисничеството.

Генералът отпусна крак на позлатената стъпенка на стола и закачи пръст отзад на широкия си колан.

— Не виждам особена разлика. От опит знам, че Господарят Рал винаги си мисли, че е прав, винаги иска да управлява света. Вие сте син на баща си. Войната си е война. Причините са без значение за нас. Ние се бием, защото така ни е наредено, също както и на войниците от другата страна на барикадата. Причините нямат никакво значение за човек, извадил меч, за боец, който се опитва да запази главата си.

Ричард удари с юмрук по масата. Искрящите зелени очи на Грач се ококориха. С периферното си зрение Ричард видя как около него се затегна предпазният обръч от червена кожа.

— Мъжете, които тръгнаха след касапите на Ебинисия, имаха причина! Именно тя, а не пляката, осмисляше действията им и им вдъхваше силата, от която се нуждаеха, за да победят. Това беше отряд от пет хиляди Галеански новобранци, за които това бе първата битка. И въпреки това победиха генерал Ригс и неговата армия от над петдесет хиляди души.

Генерал Рейбич го погледнаха изпод тежките си вежди.

— Новобранци ли казвате? Нещо бъркате, Господарю Рал. Познавах Ригс. Той е опитен войник. Бойците, които са се изправили срещу него, са били изключително ловки и калени в боя. Получих рапорти за тези битки. Там се описва подробно ужасяващата съдба на неговите хора, които са се опитали да избягат през планината. Такова унищожение може да бъде постигнато само от страхотна сила.

— Ами тогава излиза, че Ригс не е бил чак толкова опитен войник. Ти може да си чел рапорти от втора ръка, но аз говорих с

човек, който лично е присъствал на бойното поле. Пет хиляди мъже, по-скоро момчета, са тръгнали от Ебинисия по следите на Ригс и хората му, след като онези са приключили с клането на жени и деца. Момчетата настигнали Ригс и разгромили армията му. Когато всичко свършило, от петте хиляди момчета били оцелели хиляда, а от враговете им — нито един. Нито Ригс, нито който и да било.

Ричард не спомена, че без Калан, която да ги научи какво да правят и да ги поведе в първата битка, направлявайки всяко тяхно действие, тези новобранци вероятно щяха да бъдат унищожени до крак само за един ден. В същото време знаеше, че убедеността в правотата на делото им е давала сили да се вслушат в съветите на Калан и да направят невъзможното.

— Това е силата на мотивацията, генерале. Това е доказателство какво може да направи човек, когато има основателна причина, когато се бори за справедлива кауза.

Обсипаното с белези лице на генерала помръкна.

— Д'Харанците прекарват по-голямата част от живота си в битки и знаят за какво се бият. Войната е за да се убива. Убиваш пръв, за да не убият теб — това е всичко. Който победи, значи е бил прав. Няма нужда от никакви причини и мотивации. Когато унищожил врага, пълководците сядат и описват причините и мотивациите в книги и произнасят за тях вълнуващи речи. Ако си си свършил добре работата, няма да има нито един оцелял враг, който да опровергае думите на пълководците ти. Поне не до следващата война.

Ричард прокара пръсти през косата си. Какво правеше той? Какво щеше да постигне, след като дори хората, които се биеха на негова страна, не вярваха в онова, което се опитваше да постигне?

Отгоре, от свода на тавана, го наблюдаваха Магда Сеарус и нейният магьосник Мерит. Неодобрително, както му се стори.

— Генерале, онова, което се опитах да направя тази вечер, говорейки на множеството, бе да ги убедя, че трябва да се сложи край на убийствата. Искам да направя така, че мирът и свободата да разцъфтят в името на доброто.

Знам, че звучи парадоксално, но нима не виждаш? Ако се държим с достойнство, всички тези почтени страни, които желаят мир и свобода, ще се присъединят към нас. Когато видят, че се борим, за да спрем войните, а не просто за да завладяваме и подчиняваме нови и

нови земи, нито пък да плячкосваме, ще застанат на наша страна и силите на мира ще бъдат непобедими.

Засега правилата все още диктува агресорът и единственият ни избор е да се бием или да му се предадем, но... — Той въздъхна, внезапно обзет от чувство на безсилие, и облегна главата си назад. Затвори очи. Не можеше да устои на погледа на магьосника Мерит, който го следеше от тавана. Сякаш всеки миг щеше да скочи на земята, за да започне да изнася лекция за безразсъдството на самонадеяността.

Преди малко Ричард бе оповестил публично намерението си да властва над света. И то поради причини, които собствените му поддръжници считаха за празни приказки. Изведнъж се почувства като истински глупак. Та той беше обикновен горски водач, произведен в Търсач, не беше никакъв владетел. Само защото притежаваше дарбата, беше започнал да си мисли, че ще може да направи разлика между двете. Дарбата. Та той дори не знаеше как да я използва.

Как можеше да се самозабрави дотолкова, та да си помисли, че идеята му ще се осъществи? Беше на ръба на силите си и мисълта му вече отказваше да работи. Не си спомняше последния път, когато беше спал. Не искаше да управлява никого, искаше всичко да свърши, за да може да бъде с Калан и никога повече да не се налага да се бие. Предишната нощ, прекарана с нея, му се бе сторила като божия благодат. Това бе всичко, което искаше.

Генерал Рейбич се покашля.

— Никога досега не съм се бил за нещо, за някаква кауза, искам да кажа, по друга причина, освен заради връзката ми с Господаря Рал. Може би е време да опитам.

Ричард се надигна от стола и изгледа намръщено генерала.

— Казваш го, защото си мислиш, че това е, което искам да чуя, нали?

— Ами — започна генералът и нокътят на палеца му зачовърка резбования ръб на масата, — духовете са ми свидетели, че никой няма да ми повярва, но войниците искат мир повече от когото и да било. Поне така ми се струва. Но не се и опитваме да мечтаем за подобно нещо, защото сме били свидетели на толкова убийства, че сме убедени, че те никога няма да спрат. Ако човек се отдаде на мечтите си, се размеква, а размекне ли се, става лесна мишена. Ако, напротив, се държиш така, сякаш наистина искаш да се биеш, това кара враговете

ти да се замислят. Като онзи парадокс, за който споменахте. Пред лицето на толкова много войни и убийства започваш да се питаш дали от теб не става нищо друго освен марионетка, способна единствено да изпълнява заповеди, да убива. Чудиш се защо си толкова чудовище. За нищо друго ли не ставаш? Може би точно това се е случило с нападателите на Ебинисия — просто са се предали на вътрешния си глас.

Може би, както казвате, ако направим това, убийствата най-после ще спрат. — Той притисна дългата треска, която бе изкъртил с нокът. — Предполагам, един войник винаги се надява, че след като убие всички, които искат да го убият, ще прибере мечата си в ножницата. Духовете знаят най-добре, че няма човек, който мрази да се бие повече от онзи, комуто се е налагало да го прави. — Той въздъхна дълбоко. — Но никой няма да повярва на това.

Ричард се усмихна.

— Аз вярвам.

Генералът вдигна поглед.

— Рядко се среща човек, който разбира истинската цена на убиването. Повечето или го възхваляват, или се отвращават от него, но не изпитват болката от това да причиняваш страдание, нито от мъчението на отговорността. Вие сте добър в убиването. Радвам се, че не ви доставя удоволствие.

Ричард извърна глава от генерала и погледът му се плъзна към успокояващия сумрак на сенките между мраморните колони. Както беше казал пред множеството, неговото име се споменаваше в древно пророчество — всъщност едно от най-древните, написано на високо Д'Харански. Там го наричаха фуер грисса ост драука: онзи, който носи смърт. Това означаваше едновременно три неща: онзи, който е способен да събере света на живите и на мъртвите — когато разкъса воала между тях; онзи, който призовава духовете на мъртвите — когато използваше магията на мечата и танцуваше с мъртвите; и в най-основното си значение — онзи, който убива.

Бердин тупна Ричард по гърба и прекъсна неловката тишина.

— Не си ни споменавай, че си си намерил булка. Надявам се, че ще влезеш в банята преди първата брачна нощ, защото в противен случай тя може и да се откаже.

Трите жени се засмяха. Ричард с изненада установи, че намира сили да се усмихне.

— Не само аз смърдя като коч.

— Ако това е всичко, Господарю Рал, най-добре е да се залавям за работа — изправи се генерал Рейбиц и почеса рижата си брада. — Колко души предполагате, че ще се наложи да убием, за да завоюваме мира, за който говорехте? — Той се усмихна на една страна. — За да знам докъде мога да стигна, преди да се наложи да взимам стражи със себе си дори когато отивам да подремна.

Ричард го изгледа продължително.

— Може би ще постъпят разумно и ще се предадат и няма да се наложи да се бием.

Генерал Рейбиц се изсмя цинично.

— Ако позволите, мисля да накарам хората си да наострят мечовете си. За всеки случай. — Той поглед скришом Господаря Рал. — Знаете ли колко страни има в Средната земя?

Ричард се замисли за миг.

— Всъщност трябва да призная, че не знам. Не всички са достатъчно големи, за да имат свои представители в Ейдиндрил, но тези, които са тук, разполагат с достатъчно многобройни армии. Кралицата сигурно има представа. Тя скоро ще се присъедини към нас и ще ни помогне.

По ризницата на генерала пробягаха пламъчета от лампата.

— Ще започна чистката от дворцовата стража още тази вечер, преди да са имали възможност да се организират. Може би няма да е трудно. И въпреки това очаквам, преди да е свършила нощта, поне една част да са се опитали да се вдигнат на крак.

— Осигурете достатъчно хора около двореца на Никобарезе. Не искам генерал Броган да напуска града. Не му вярвам, но му дадох дума, че ще има същите възможности като останалите.

— Ще се погрижа.

— И, генерале, кажете на хората си да внимават със сестра му, Лунета. — Ричард изпита странна симпатия към сестрата на Тобайъс Броган. Вероятно заради чистото ѝ сърце. Харесваха му очите ѝ. Не биваше да се размеква. — Ако излязат от двореца с намерение да напуснат града, осигури достатъчно войници в готовност. Ако тя използва магия, не губете нито миг.

Ричард вече мразеше това. Никога досега не му се бе налагало да води хора на война, в която бе възможно да пострадат или да загубят живота си мнозина. Спомни си какво му каза веднъж Прелатът: магьосниците трябва да използват хората, за да бъде направено онова, което се налага.

Генерал Рейбич огледа онемелите Улик и Иган, змея и трите жени и каза:

— Хиляда мъже остават на ваше разположение. Нащрек и на един вик разстояние. Ако има нещо, само ги повикайте.

След като генералът напусна залата, Кара погледна Ричард мрачно.

— Трябва да поспите, Господарю Рал. Като Морещица мога да позная кога един човек е на ръба на силите си и едва се държи на крака. Можеш да продължиш с плановете си за завладяване на света и утре, след като си починеш добре.

Ричард поклати глава.

— Още не. Първо трябва да й напиша писмо.

Бердин застана до Кара и скръсти ръце:

— Любовно писмо на твоята избраница?

Ричард издърпа едно чекмедже:

— Нещо такова.

Бердин се усмихна дяволито:

— Можем да ти бъдем от помощ. Ще ти кажем какво да й напишеш, за да накараш сърцето ѝ да затупти и да забрави, че имаш нужда от баня.

Райна се приближи до другите две Морещици и се засмя закачливо. Смехът блесна и в погледа ѝ.

— Можем да те научим как да се държиш като истински другар. Ти и твоята Кралица сте щастливи, че сме около вас и можете да се ползвате от съветите ни.

— И ще направиш най-добре, ако ни слушаш — предупреди го Бердин, — защото в противен случай ще я научим как да направи така, че да играеш по свирката ѝ.

Ричард я перна по крака, за да я накара да се отмести и да отвори чекмеджетата зад нея. В най-долното откри листа.

— Защо не отидете да подремнете — каза той разсеяно, докато търсеше писалка и мастило. — Вие също сте се трепали доста, за да ме

настигнете, и едва ли сте спали повече от мен.

Кара навири нос в престорено възмущение:

— Ние ще останем да бдим над съня ти. Жените са по-силни от мъжете.

Ричард си спомни, че Дена му бе казала същото, само че не с този игрив тон. Тези трите никога не си позволяваха свободно държание, когато наоколо имаше други хора. Той беше единственият, комуто имаха доверие, щом искаха да изпробват светските си обноски. Ричард си помисли, че ще им е нужна още много практика. Може би точно затова не се разделяха с Агиелите си. През целия си живот бяха живели като Морещици и се страхуваха, че няма да могат да не се държат като такива.

Кара се наведе напред и надникна в празното чекмедже, преди той да го затвори. Отметна русата си плитка през рамо.

— Тя сигурно много те обича, Господарю Рал, щом е готова да предаде страната си в твои ръце. Не знам дали бих направила подобно нещо за мъж. Дори за такъв като теб. По-скоро той би трябвало да се предаде на мен.

Ричард я накара да се помести и най-сетне откри писалка и мастило в чекмеджето, което би отворил най-напред, ако тя не беше застанала пред него.

— Права си, тя наистина ме обича много. Но що се отнася до това да предаде страната си под мое управление, още не знае, че ще го направи.

Кара отпусна ръце.

— Да не искаш да кажеш, че тепърва ще искаш от нея да капитулира, както направи тази вечер с останалите?

Ричард отпуши шишенцето с мастилото.

— Това е една от причините да искам да ѝ пиша веднага, за да ѝ обясня плановете си. Защо не млъкнете за малко и не ме оставите да си събера мислите?

Райна, искрено загрижена, се наведе над стола му.

— Ами ако тя отмени сватбата? Кралиците са горди същества. Тя може да не се съгласи.

През тялото му премина вълна от тревога. Положението беше още по-тежко. Тези жени не разбираха какво се кани да поиска от

Калан. Той не молеше една Кралица да му предаде страната си. Той молеше Майката Изповедник да му предаде цялата Средна земя.

— Тя е решена да победи Императорския орден, също както и аз. За тази кауза се е борила с отдаденост, която би накарала всяка Морещица да пребледнее. Тя наистина иска да се сложи край на убийствата. Също както и аз. Освен това ме обича и ще разбере доброжелателността на молбата ми.

Райна въздъхна.

— Е, ако пък не разбере, ние ще те защитаваме.

Ричард я погледна с такъв убийствен поглед, че тя се залюля на пети, сякаш я бе ударил.

— Никога, при никакви обстоятелства, не си помисляйте да нараните Калан. Ще я защитавате така, както бихте защитавали мен. Или напускайте незабавно и се присъединявайте към враговете ми. Закълнете се във връзката си с мен! Закълнете се!

Райна преглътна.

— Кълна се, Господарю Рал!

Той стрелна с поглед и другите две:

— Закълнете се!

— Кълна се — отвърнаха те в един глас.

Погледна Улик и Иган.

— Кълна се, Господарю Рал! — отвърнаха те на свой ред.

Гласът му изгуби войнствения си тон.

— Добре тогава.

Сложи листа пред себе си и се опита да си събере мислите. Всички я считаха за мъртва. Това беше единственият начин. Не биваше хората да разберат, че е жива, защото някой можеше да се опита да довърши започнатото от Съвета. Ако съумееше да ѝ обясни всичко достатъчно ясно, тя щеше да разбере.

Ричард усещаше присъствието на Магда Сеарус над главата си. Тя го гледаше заплашително. Страхуваше се да вдигне поглед, защото му се струваше, че магьосникът Мерит всеки миг ще прати по него светкавица.

Калан трябваше да му повярва. Веднъж му беше казала, че е готова да умре, за да го защити, да защити Средната земя. Че е готова на всичко. На всичко.

Кара се облегна на масата.

— Кралицата хубава ли е? — На устните ѝ грееше палава усмивка. — Как изглежда? След като се ожените, няма да ни кара да носим рокли, нали? Ние, разбира се, ще ѝ се подчиним, но Морещиците никога не носят рокли.

Ричард въздъхна вътрешно. Те просто се опитваха да го ободрят. Запита се колко ли души са убили тези „палави“ жени? Укори се. Та нали самият той беше онзи, който носи смърт. Една от тях бе умряла днес, за да го защити. Горката Хали, не бе имала никакъв шанс срещу сбърза.

Калан също нямаше да има.

Трябваше да ѝ помогне. Това беше единственото, което можеше да измисли. Всяка минута можеше да се окаже фатална. Трябваше да се бърза. Опита се да се съсредоточи върху писмото. Не можеше да си позволи в думите му да проличи, че Кралица Калан всъщност е Майката Изповедник. Ако писмото попаднеше в лоши ръце...

Вратата изскърца и Ричард вдигна глава.

— Къде отиваш, Бердин?

— Да си намеря легло. Ще спим на смени, за да има винаги някоя от нас край теб. — Тя отпусна ръка на хълбока си, а с другата завъртя Агиела си около китката. — Научи се да се контролираш, Господарю Рал, съвсем скоро ще приемеш в леглото си новата си булка. Ще трябва да почакаш дотогава.

Ричард не можа да въздържи усмивката си. Чувството за хумор на Бердин му харесваше.

— Генерал Рейбич каза, че е оставил хиляда мъже на пост. Няма нужда...

Бердин му смигна.

— Господарю Рал, знам, че ме харесваш най-много от трите, но престани да си мислиш за задника ми, докато вървя, и се съсредоточи върху писмото си.

Вратата се затвори и Ричард ухапа стъклената дръжка на писалката.

Кара сбърчи чело.

— Господарю Рал, мислиш ли, че Кралицата ще ревнува от нас?

— Че защо да ревнува от вас? — промърмори той и се почеса по тила. — Няма причина да го прави.

— Ами не мислиш ли, че сме привлекателни?

Ричард примигна насреща ѝ и посочи вратата.

— Вие двете, заминавайте до вратата и се погрижете никой да не влиза в залата с намерение да убие вашия Господар Рал. Ако пазите тишина, като Улик и Иган, и ме оставите да пиша на спокойствие, можете да стоите от вътрешната страна. Ако не — ще пазите от външната.

Те сведоха очи, но и двете едва сдържаха усмивките си, очевидно доволни, че заяждането им най-после е предизвикало реакция от негова страна. Той си помисли, че на Морещиците вероятно им се лудува — нещо, което едва ли им се бе случвало често. Но го чакаха по-важни неща.

Погледна празния лист пред себе си и се опита да мисли през мъглата на умората. Грач отпусна косматата си ръка на крака му и се притисна в него. Ричард потопи писалката в мастилото.

„Скъпа Кралице“, започна да пише той с една ръка, докато с другата потупваше лапата на приятеля си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато все по-трудно си проправяха път през преспите, Тобайъс оглеждаше заснежения мрак.

— Сигурна ли си, че направи каквото ти заповядах?

— Да, генерале мой. Казах ти, бъдат омагьосани.

Светлините на Двореца на Изповедниците и на сградите в центъра на града отдавна се бяха изгубили в снежната виелица, дошла откъм планината, докато те слушаха как Господарят Рал поставя пред представителите на страните в Средната земя абсурдните си искания.

— Тогава къде са? Ако ги изгубиш и те замръзнат в този студ, ще бъда повече от разочарован, Лунета.

— Знам къде бъдат, генерале мой — настоя тя. — Няма да ги изгубя. — Лунета спря и навири нос, за да подуши въздуха. — Насам.

Тобайъс и Галтеро се спогледаха намръщено, след това я последваха в мрака отвъд Кралската улица. Тук-там мярваха по някой заскрежен, потънал във вихрушката силует на дворец с прозрачни светлинки по него, който им помагаше да определят посоката в непрогледната иначе снежна бездна.

Някъде в далечината се чу тракане на оръжия. Явно обичайният патрул беше подсилен с доста повече войници. Преди зазоряване Д'Харанците вероятно щяха да затегнат обръча около Ейдиндрил. Така би постъпил Тобайъс на тяхно място: щеше да нанесе удар, преди противникът да има време да обмисли ходовете си за действие. Е, както и да е, той не възнамеряваше да остане в града, за да види как ще се развият събитията.

Броган издуха снега от мустаците си.

— Ти го слуша внимателно, нали?

— Да, генерале мой, но ти казах — не мога да преценя.

— Той не бъде по-различен от останалите. Сигурно нещо си се разсеяла. Знаех си, че не внимаваш. Непрекъснато се чешеше и изобщо не го слушаше.

Лунета бързо го стрелна с поглед през рамо.

— Той бъде различен. Не знам защо, но бъде различен. Никога досега не бях чувствала магия като неговата. Не мога да кажа със сигурност дали всяка дума, която изрече, е истина или лъжа, но ми се струва, че е истина. — Тя удивено поклати глава. — Мога да прониквам през прегради. Винаги съм успявала да прониквам през всякакви прегради: въздух, вода, земя, огън, лед... през всякакви. Дори през дух. Но неговата...?

Тобайъс се усмихна разсеяно. Все едно. Не му беше нужен порочният ѝ талант, за да разбере. Вече знаеше.

Тя продължи да си мърмори колко странна била магията на Господаря Рал и как искала да избяга колкото се може по-надалеч от нея, от това място. И как кожата я сърбяла както никога преди. Той я слушаше с едно ухо. Щеше да ѝ позволи да се махне от Ейдиндрил, но най-напред трябваше да му помогне в някои неща.

— Какво душиш? — озъби ѝ се той.

— Бунице, генерале мой. Бунице.

Тобайъс я стисна за парцаливата дреха.

— Бунице? Оставила си ги на буницето?

Тя се усмихна широко и се затътри напред.

— Да, генерале мой. Нали каза, че не искаш да има хора наоколо. Аз не бъда запозната с града и не знаех сигурно място, където да ги скрия. Но видях буницето на път за Двореца на Изповедниците. През нощта там няма да има никой.

Буницето. Тобайъс се покашля нервно.

— Лунатичната Лунета! — измърмори той.

Тя се спря.

— Моля те, Тобайъс, не ме наричай...

— Тогава къде са?

Тя вдигна ръка напред и се забърза.

— Насам, генерале мой. Ще видиш. Насам. Близо сме.

Той се замисли над думите ѝ, докато си проправяше път през преспите. Връзваше се. Наистина се връзваше. Буницето беше най-справедливото наказание.

— Лунета, не ме лъжеш за Господаря Рал, нали? Ако си ме излъгала, никога няма да ти го простя.

Тя се спря и го погледна. От очите ѝ закапаха сълзи, стисна в юмруци разноцветните си парцалчета.

— Да, генерале мой. Моля те. Казах ти истината. Опитах всичко. Положих всички усилия.

Тобайъс я изгледа продължително. По бузата ѝ се изтърколи сълза. Все едно. Той и без това беше сигурен.

Нетърпеливо щракна с пръсти.

— Добре тогава, да вървим. Надявам се да не си ги изгубила.

Лунета внезапно грейна и изтри сълзата от бузата си. После се обърна и продължи напред.

— Насам, генерале мой. Ще видиш. Знам къде бъдат.

Тобайъс въздъхна и я последва. Снегът натрупваше. Все едно, нещата се подреждаха. Господарят Рал беше истински глупак, щом си мислеше, че генерал Тобайъс Броган, предводителят на „Кръвта на братството“, ще се предаде като проклетник под нажежено желязо.

Лунета му посочи нещо.

— Ей там, генерале мой. Бъдат там.

Макар вятърът да духаше в обратната посока, Тобайъс подуши буницето, преди да го е видял. Щом стигнаха до тъмната купчина, осветена слабо от лампите на дворците зад оградата в далечината, той изтръска кървавочервеното си наметало от снега. Димящото бунище не задържаше върху себе си бялата пелена, сякаш отказвайки дори илюзията за чистота.

Тобайъс отпусна ръце на хълбоците си.

— И къде са?

Лунета се приближи към него, скривайки се зад широкото му наметало от студения вятър, навяващ сняг.

— Стой тук, генерале мой. Те сами ще дойдат при теб.

Той погледна надолу и видя добре отъпкана пътека.

— Кръгово заклинание?

Тя лекичко се изкиска и се опита да прикрие почервенелите си от студа бузи с няколко парцалчета.

— Да, генерале мой. Нали каза, че не искаш да избягат, иначе ще ми се разсърдиш. Не исках да се сърдиш на Лунета и им направих кръгово заклинание. Сега не могат да избягат, колкото и да бързат.

Тобайъс се усмихна. Да, денят свършваше добре въпреки всичко. Имаше някои трудности, но с помощта на Създателя щеше да ги преодолее. Сега всичко отново беше в негови ръце. Господарят Рал

щеше да разбере, че никой не може да дава заповеди на „Кръвта на братството“.

Най-напред видя в мрака да проблясва жълтата ѝ рокля, показала се изпод пелерината ѝ при внезапен порив на вятъра. Дукеса Лумхолц и съпругът ѝ, изостанал на крачка зад нея, се носеха тежко към Броган. Когато тя видя кой стои край пътеката, гримираното ѝ лице се изпълни с яд. Сгуши се в натежалата от снега дълга пелерина.

Тобайъс я посрещна с широка усмивка.

— Отново се срещаме. Добър вечер, мадам. — Той леко кимна с глава. — Добър вечер и на вас, дук Лумхолц.

Дукесата изпухтя възмутено и навири нос. Дукът ги изгледа сурово, сякаш той бе изградил около тях бариерата, която не можеха да прескочат. Двамата отминаха в мрака, без да кажат дума. Тобайъс се изкиска.

— Нали виждаш, генерале мой? Както ти обещах — чакат те.

Тобайъс окачи двата си палеца в колана и изправи рамене. Кървавочервеното му наметало се развя на вятъра. Нямаше защо да бърза.

— Добре си се справила, Лунета — измърмори той.

Не след дълго жълтата рокля отново просветна в тъмнината. Този път щом забеляза Тобайъс, Галтеро и Лунета да стоят край отъпканата пътека, в очите на дукесата блесна страх. Тя наистина беше красива въпреки разточителния грим. В нея нямаше нищо момичешко, макар все още да бе млада. От фигурата и лицето ѝ се излъчваше гордата уравновесеност на зряла жена.

Щом приближиха, дукът постави ръка на дръжката на меча си недвусмислено заплашително. Макар оръжието да бе богато декорирано, Тобайъс знаеше, че дукът, както и Господарят Рал, не го носи само за украшение. В Келтон се произвеждаше най-добрата стомана в Средната земя. Всички Келтонци, особено аристокрацията, се гордееха с уменията си да боравят с хладно оръжие.

— Господин Бро...

— Генерал Броган, мадам.

Тя сведе нос към него.

— Генерал Броган, тръгна ли сме към двореца си. Предлагам да престанете да ни преследвате и да се прибирате във вашия. Нощта е малко студеничка за разходки.

Изад Тобайъс Галтеро гледаше как панделката на деколтето ѝ се повдига и спуска с учестеното ѝ от гняв дишане. Тя също го забеляза и се загърна в пелерината си. Дукът от своя страна видя погледа на Галтеро и се наведе напред.

— Махнете си очите от жена ми, господине, или ще ви насека на парчета и ще нахраня с вас хрътките си.

Устните на Галтеро се разтегнаха в коварна усмивка. Той изгледа по-високия от него мъж, но не каза нищо.

Дукесата изпухтя:

— Лека нощ, генерале.

Двойката пак потъна в мрака, за да обиколи още веднъж бунището. Явно бяха твърдо убедени, че се движат в правилната посока. Вървяха целенасочено, но в мъглата на кръгово заклинание, което щеше да ги кара да се въртят отново и отново, до несвяст. Можеше да ги спре още първия път, но реши да се наслади изцяло на ужаса в очите им, докато се опитваха да проумеят как той изниква изневиделица пред погледа им. Замъглените им от заклинанието глави нямаше да могат да си го обяснят.

При следващата им среща лицата им станаха бели като снега, после пламнаха в яркочервено. Дукесата се закова на място с юмруци на хълбоците и смръщено лице. Тобайъс гледаше как бялата панделка точно пред лицето му се повдига и отпуска от възмущение.

— Виж какво, мазен дребосъко, как се осмеляваш...

Броган стисна зъби. С яростно ръмжене сграбчи бялата панделка с две ръце и разпори предната част на роклята ѝ чак до кръста.

Ръката на Лунета се вдигна, устните ѝ произнесоха кратко проклетие и дукът, с полуизваден от ножницата меч, се вцепени като статуя. Можеше да движи само очите си, за да види как Галтеро извива ръцете на жена му зад гърба и я приковава на място — неподвижна и безпомощна като мъжа си, макар върху нея да не бе използвана магия. Галтеро стисна ръцете ѝ в мощната си хватка и дукесата изви гръб. Зърната на гърдите ѝ щръкнаха в студа.

Тъй като ножът му бе останал в Двореца на Изповедниците, Броган измъкна мечата си.

— Как ме нарече, малка мръсна курво?

— Никак! — В паниката си тя замята глава от едната страна на другата, черните ѝ къдрици заподскачаха по лицето ѝ. — Никак!

— Виж ти, виж, толкова ли бързо губиш кураж?

— Какво искаш? — задъхано изрече тя. — Не съм проклетница! Остави ме на мира! Не съм проклетница!

— Разбира се, че не бъдеш проклетница. Твърде натруфена си за проклетница, но това не те прави по-малко презряна. Или полезна.

— Значи търсите него? Да, дука. Той е проклетник. Пуснете ме и ще ви разкажа за всичките му престъпления.

Броган изрече през стиснати зъби.

— Не може да се служи на Създателя чрез фалшиви самопризнания за лична изгода. Но ти ще му служиш, така или иначе. — Той се усмихна мрачно. — Ще служиш на Създателя чрез мен. Ще изпълняваш заповедите ми.

— Няма да направя тако... — Тя изпищя. Галтеро беше затегнал хватката си. — Да, добре — простена. — Всичко ще направя. Само не ми причинявай болка. Каж ми какво искаш и ще го изпълня.

Тя направи неуспешен опит да отдръпне лицето си, когато той приближи своето на милиметри от нея.

— Ще правиш каквото ти кажа! — каза Броган през зъби.

Гласът ѝ трепереше от ужас.

— Да. Добре. Имаш думата ми.

Той се ухили подигравателно:

— Не бих се доверил на думата на курва като теб, която е готова да продаде всичко, да изневери на принципите си. Ще изпълниш волята ми, защото няма да имаш друг избор.

Той отстъпи назад, стисна лявото ѝ зърно между палеца и кокалчето на показалеца си и го дръпна рязко. Тя изпищя, ококорила огромни очи. Броган вдигна меча си и с премерено движение отрязва зърното. Писькът ѝ заглуши воя на вятъра.

Броган сложи отрязаното зърно в протегнатата длан на Лунета. Късичките ѝ пръсти го обвиха, а очите ѝ потънаха в обятията на магията. Във въздуха се смесиха меките звуци на дъвен напев, воя на вятъра и накъсаните викове на дукесата. Галтеро я държеше здраво, бурята вилнееше около тях.

Пеенето на Лунета се извиси в писък, щом главата ѝ се вдигна към мастиленочерното небе. Здраво стиснала очи, тя призова заклинанието около себе си и жената пред нея. Вятърът отнасяше надалеч думите, произнасяни на вещерския ѝ език:

*От корените до листата и от небето до земята,
от огъня до ледовете и на душата плодовете,
от светлината чак до мрака, от вятъра та до
водата
аз искам този дух — на Създателя дъщерята.
Докато кръвта кипи и в пепел се превърнат моите
коси,
докато маста заври и смъртта почука на вратата
ми —
тя бъде моя.
Запращам гномона ѝ в мрачна долина
и хвърлям таз душа отвъд видимостта.
Докато изпълни си задачата — на червеите за
храна,
докато душата отлети и разпадне се плътта —
тя бъде моя.*

Заклинанието на Лунета премина в гърлен напев:

*Кокоше перо, десет паяка, слюнка,
накълцвам, надробвам, забърквам на каша.
Масчица от бобър и жлъчка от крава,
добавям плацента и стривам отвара...*

Думите ѝ заглъгнаха и отлетяха с вятъра, но приведеното ѝ тяло продължи да обикаля около жената, празната ѝ ръка трепереше над главата на дукесата, а другата, в която бе парчето плът, се движеше около сърцето на Лунета. Дукесата потръпваше от пипалата на магията, които я обгръщаха и проникваха в тялото ѝ. Щом зъбите на магията пробиха до самата ѝ душа, жената започна да се гърчи.

Галтеро полагаше всички усилия да я задържи, но накрая тя се отпусна в ръцете му. Въпреки воя на вятъра сякаш внезапно настъпи тишина.

Лунета разтвори длан.

— Тя бъде моя. Предавам правото си на теб. — Постави изсъхналото парче месо в обърнатата длан на Тобайъс. — Вече бъде твоя, генерале мой.

Броган стисна съсухреното парче в юмука си. Дукесата висеше на изкълчените си отзад ръце. Краката ѝ я държаха, но тя трепереше от болка и студ. От раната ѝ течеше кръв.

— Престани да трепериш! — заповяда ѝ Броган и стисна още по-здраво юмука си.

Тя вдигна глава и стъкленият поглед изчезна от очите ѝ. Успокои се.

— Да, генерале мой.

Той направи знак на сестра си.

— Излекувай я.

Галтеро гледаше похотливо как Лунета поставя длани върху ранената гръд на жената. Дук Лумхолц също наблюдаваше с очи, които още малко щяха да изскочат от орбитите си. Лунета отново затвори очи и от нея заструи магия, този път в меко заклинание. Изпод пръстите ѝ започна да пръска кръв, докато плътта бавно тръгна да покрива раната.

Броган чакаше и мисълта му блуждаеше. Създателят наистина бдеше над чедото си. Този ден, в зората на който Тобайъс бе на крачка от най-големия си триумф, в един миг едва не го съсипа до основи. Но в края на краищата той доказа, че онези, които следват светлината на Създателя, накрая винаги побеждават. Господарят Рал щеше да се убеди лично какво се случва с онези, които славят Пазителя. А Императорският орден щеше да разбере от каква неоченима помощ им е предводителят на „Кръвта на братството“ Тобайъс Броган. Галтеро също бе доказал цената си този ден. Досега бе получавал нищожна награда за усилията си.

Лунета избърса ръце в наметалото на дукесата и се отдръпна, за да разкрие пред очите им напълно завършена гърда, съвсем същата като другата, само дето нямаше зърно. Сега то принадлежеше на Броган.

Лунета посочи дука.

— И с него ли да направя същото, генерале мой? Искаш ли и двамата да са твои?

— Не. — Броган махна с ръка. — Не, трябва ми само тя. Но той също ще изиграе своята роля в плана ми.

Броган съсредоточи погледа си върху изпълнените с ужас очи на дука.

— Това бъде опасен град. Както ни каза Господарят Рал днес, наоколо се навъртат опасни същества и нападат невинни граждани, които нямат никакъв шанс срещу тях. Покъртително. Де да беше тук Господарят Рал, за да спаси бедния дук от подобна атака!

— Веднага ще се заема, генерале — каза Галтеро.

— Не, това е моя грижа. Помислих си, че може да „позабавляваш“ нашата дукеса, докато аз се оправя с дука.

Галтеро прокара зъби по долната си устна и погледна дукесата.

— Да, генерале, много бих искал. Благодаря. — Той хвърли ножа си на Броган. — Това ще ви трябва. Войниците ми разказаха, че тези същества изкормвали жертвите си с ножове с три остриета. За да постигнете същия ефект, ще трябва да направите по три прореза.

Броган благодари на полковника. Винаги можеше да разчита на съобразителността на Галтеро. Очите на жената зашариха между тримата, но тя не каза нищо.

— Искаш ли да я застава да ти съдейства?

На обикновено каменното лице на Галтеро се появи мрачна усмивка.

— Какъв смисъл има, генерале? По-добре да научи още един урок тази вечер.

Броган кимна.

— В такъв случай прави каквото знаеш. — Той погледна дукесата. — Скъпа, няма да ти заповядвам нищо. Свободна си да изразяваш чувствата си към нашия Галтеро както пожелаеш.

Галтеро плъзна ръка около кръста ѝ и дукесата изпищя.

— Защо не се оттеглим ей там, в тъмното. Не бих искал да наранявам крехката ви чувствителност, дукесо, като ви давам възможност да гледате какво ще се случи със съпруга ви.

— Не можете да го направите! — изкрещя тя. — Ще замръзна в този сняг! Трябва да изпълнявам заповедите на моя генерал! Ще замръзна!

Галтеро я плесна по дупето.

— О, изобщо няма да замръзнете. Бунището е тъй топло под вас.

Тя изпищя и се опита да се изскубне, но Галтеро вече я беше стиснал здраво. С другата си ръка я сграбчи за косата.

— Тя бъде прекрасно създание, Галтеро. Гледай да не повредиш тази красота. И не се бави. Чака я работа. Първо ще трябва да се научи да не се гримира толкова — каза той с мазна усмивка. — Но след като така и така умее да борави с боите, ще я накарам да си нарисува зърно на мястото на липсващото.

Щом свърша с дука, а ти си готов с нея, Лунета ще трябва да й направи още едно заклинание. Много специално заклинание. Много рядко и силно заклинание.

Лунета погали красотичките си и го погледна в очите. Знаеше какво ще поиска той.

— В такъв случай ще ми трябва нещо негово, нещо, което е докосвал.

Броган потупа джоба си.

— Той ни снабди с монета.

Лунета кимна.

— Това ще свърши работа.

Щом Галтеро я помъкна към тъмнината, дукесата изпищя и размаха ръце.

Броган се обърна и завъртя ножа пред подивелите очи на Келтонеца.

— А сега, дук Лумхолц, да се върнем към вашата роля в плана на Създателя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанал зад гърба на Ричард, Грач гледаше как приятелят му сипва върху навитото писмо разтопен восък, оставя свещта встрани, взима меча и натиска дръжката във восъка, така че да се отпечата изписаната със златна нишка дума Истина. Ричард остана доволен от резултата. Калан и Зед щяха да знаят, че писмото наистина е писано от него.

Улик и Иган седяха в двата края на масата и оглеждаха помещението, сякаш всеки момент очакваха нападение от цяла армия. Двамата искаха да останат прави. Ричард беше сигурен, че са уморени, и настоя да седнат. Те отговориха, че когато са прави, се чувстват готови да реагират в опасна ситуация. Ричард им каза, че хилядата войници отвън със сигурност ще вдигнат достатъчно шум в случай на неочаквано нападение, който двамата ще чуят дори и седнали, и ще им остане време да станат и да изтеглят мечовете си. Едва тогава те с неохота се съгласиха да седнат. Кара и Райна останаха прави до вратата. Когато Ричард им каза, че също могат да седнат, ако желаят, те възмутено махнаха с ръце и отвърнаха, че са по-издръжливи от Улик и Иган. Ричард беше на средата на писмото и нямаше желание да спори с тях, така че им отговори, че му изглеждат уморени и бавни и затова им заповядва да останат прави, за да имат достатъчно време да реагират в случай на необходимост. Те го слушаха с намръщени физиономии, но Ричард ги улови да си разменят усмивки, очевидно доволни, че са го вкарали в играта си.

Мрачният Рал се бе постарал връзката му с Морещиците да бъде пределно ясна и красноречива: като между господар и роб. Ричард се питаше дали са пробвали докъде могат да стигнат с него, колко е дълго въжетото, с което са вързани. Може би просто се радваха на възможността за пръв път през живота си да се държат както им харесва, да задоволяват капризите си.

Ричард подозираше, че играта им има и друга цел — да определи дали той е луд. Морещиците не можеха да живеят, без да правят

експерименти и да провеждат тестове. Притесняваше го фактът, че може да го вземат за луд. Това беше единственият начин. Те трябваше да се убедят.

Ричард се надяваше, че Грач не е уморен колкото останалите. Змеят се беше появил едва тази сутрин, така че Ричард нямаше представа колко е спал приятелят му, но искрящите зелени очи изглеждаха бодри и нащрек. Змейовете ловуваха предимно нощем — това донякъде обясняваше бдителността на Грач. Каквато и да беше причината, Ричард се надяваше змеят наистина да е отпочинал.

Потупа косматата лапа.

— Грач, ела с мен.

Змеят се изправи, разпери криле и последва Ричард към една от стълбите към балконите. Щом Ричард мръдна, четирите му стражи моментално застанаха нащрек. Той им махна с ръка да останат по местата си. Улик и Иган го послушаха, двете Морещици го последваха, макар и от разстояние.

Бяха запалени само двете лампи в основата на стълбището, което нагоре изглеждаше като тъмен тунел. Горе се разширяваше в просторен балкон, който откъм залата завършваше с махагоново перило, а другата му страна опираше в долния ръб на свода. Над нисък парапет от бял мрамор се виждаха кръгли прозорци, високи около половин човешки ръст, подредени на равни разстояния. Ричард погледна навън. Сняг. Това можеше да се окаже проблем.

Отдолу прозорецът се затваряше с месингова дръжка, а от двете му страни имаше масивни панти. Опита дръжката и установи, че се отваря лесно. Обърна се към приятеля си:

— Грач, искам да ме чуеш много внимателно. Важно е!

Змеят закима, целият в слух. Двете Морещици гледаха от сенките близо до горната площадка на стълбата. Ричард протегна ръка и погали кичура коса, увесен на кожена каишка на врата на Грач заедно с драконовия зъб.

— Това е кичур от косата на Калан.

Грач кимна, че е разбрал.

— Грач, тя е в опасност.

Звярът се намръщи.

— Ние двамата с теб сме единствените, които усещат идването на сбързовете.

Грач изръмжа, закри очите си с лапи и надникна изпод тях — неговият начин да изобрази сбърз.

Ричард кимна.

— Точно така. Грач, тя не може да ги вижда като нас с теб. Ако я нападнат, няма да ги усети и те ще я убият.

От гърлото на Грач излезе притеснено, гъргорещо ръмжене. После лицето му светна. Той хвана с едната си ръка кичура на Калан, а с другата се тупна в гърдите. Ричард не можа да се въздържи да не се засмее, чудейки се на способността на Грач да разбира.

— Точно това искам от теб, Грач. Бих отишъл при нея сам, за да я пазя, но това ще отнеме много време, а тя може вече да е в опасност. Ти си голям, но не толкова, че да можеш да ме носиш. Единственото, което можем да направим, е да отидеш при нея сам и да я пазиш.

Грач изрази готовността си с широка усмивка и оголени зъби. После изведнъж осъзна какво означава това и прегърна Ричард с косматите си ръце.

— Грррач оиааа Рааач ааарг.

Ричард го потупа по гърба.

— И аз те обичам, Грач.

Веднъж вече беше отпращал Грач, за да му спаси живота, но приятелят му не беше разбрал истинската причина. Ричард му обеща да не го прави никога повече.

Той притисна силно змея до себе си, след това се отдръпна:

— Чуй ме, Грач.

Искрящите зелени очи се навлажниха.

— Грач, Калан те обича както и аз. Тя също иска да сме заедно, тримата, също както и ти искаш да съм с теб. Искам да живеем тримата заедно. Аз ще те чакам тук. Искам да отидеш да я пазиш и да я върнеш обратно. — Той се усмихна и погали Грач по рамото. — Тогава всички ще бъдем заедно.

Изпъкналите вежди на Грач се вдигнаха в колеблива гримаса.

— Когато всички се съберем, ти няма да имаш само един приятел, а цели двама. А също и дядо ми, Зед. Той също ще се радва да бъдеш с нас. Ще го харесаш, ще видиш.

На лицето на Грач се изписа малко повече ентузиазъм.

— Ще имаш много приятели, с които ще можеш да се бориш.

Преди змеят да се е хвърлил върху му, Ричард успя да го задържи на ръка разстояние. На света имаше малко неща, които Грач обичаше повече от борбата.

— Грач, сега нямам време за забавления, не можем да се борим, когато се тревожа за съдбата на хората, които обичам. Разбираш, нали? Нима би искал да се боричкаш, ако знаеше, че съм в беда и имам нужда от теб?

Грач се замисли за миг, после поклати глава. Ричард отново го прегърна. Щом се разделиха, Грач въодушевено плесна с криле.

— Грач, можеш ли да летиш в снега?

Грач кимна.

— А нощем?

Змеят пак кимна, показвайки зъбите си зад широка усмивка.

— Добре, а сега ме чуй, ще ти кажа как да я откриеш. Нали те научих да познаваш посоките — север, юг и т.н. Така. Калан е на югозапад. — Ричард понечи да посочи на югозапад, но Грач го изпревари. Ричард се засмя. — Добре, значи така, Калан е на югозапад. Отдалечава се от нас, тръгнала е към един град. Мислеше си, че ще я настигна и заедно ще отидем в този град, но в момента не мога да го направя. Налага се да я чакам тук. Тя трябва да се върне при мен.

С нея има други хора. Един старец с бяла коса. Той ми е приятел. Всъщност ми е дядо. Казва се Зед. Има и още хора, повечето войници. Много хора. Разбираш ли?

Грач се натъжи и смръщи лице.

Ричард потърка чело, опитвайки се през мъглата на умората да измисли начин да му обясни по-ясно.

— Като тази вечер — провикна се Кара от другия край на балкона. — Когато говореше пред всичките тези хора в залата.

— Да! Точно така, Грач! — Той посочи към централната зала долу и описа кръг с пръст. — Всичките тези хора, дето им говорих. Горедолу толкова ще бъдат войниците с Калан.

Грач най-после изръмжа, че е разбрал. Ричард облекчено потупа гърдите на приятеля си. Подаде му писмото.

— Трябва да й занесеш това писмо, за да разбере защо трябва да се върне. Вътре е обяснено всичко. Много е важно то да стигне до нея. Разбра ли?

Грач стисна писмото в лапата си.

Ричард отметна коса назад.

— Не, няма да стане така. Не можеш да го носиш по този начин. Лапите може да ти потрябват, а може и да го изпуснеш или загубиш. Освен това ще се намокри от снега и тя няма да успее да го прочете. — Ричард млъкна, опитваше се да измисли начин как Грач да носи писмото.

— Господарю Рал.

Той се обърна и Райна му подхвърли нещо от сумрачния ъгъл, където беше застанала. Щом Ричард го взе, видя, че е кожената кесия, в която бяха пренесли писмото на генерал Тримак чак от Народния дворец в Д'Хара. Усмихна се широко.

— Благодаря, Райна.

Тя също се усмихна доволно и поклати глава. Ричард сложи вътре писмото си, надеждата си, надеждата на всички и завърза каишката около врата на Грач. Змеят изгъркори доволно на новата придобивка за колекцията си, после отново огледа кичура коса на Калан.

— Грач, възможно е, поради някаква причина, тя да не е с всичките тези хора. Не знам какво може да се случи, докато я настигнеш. Може да се окаже трудно да я намериш.

Ричард видя как Грач гали косата на Калан. Беше виждал как приятелят му хваща мишка във въздуха в безлунна нощ. Можеше да открива хора, движещи се по земята, но все пак трябваше да знае какво търси.

— Грач, ти не си я виждал никога, но тя е с дълга коса като тази. Няма много жени с такава коса. Пък и съм ѝ разказвал много за теб. Когато те види, тя няма да се изплаши и ще те назове по име. Така ще разбереш, че наистина е тя: ще знае името ти.

Най-после доволен от дадените му указания, Грач плесна с криле и подскочи, нетърпелив да тръгва, за да може час по-скоро да доведе Калан при приятеля си. Ричард отвори прозореца. В помещението се втурна снежна вихрушка. Двамата приятели се прегърнаха за довиждане.

— Тя е тръгнала оттук преди две седмици и ще продължава да бяга и да се крие, докато не я настигнеш. Може би ще отнеме известно време, доста дни, но ти не губи надежда. И внимавай, Грач. Не искам

да пострадаш. Искам да се върнеш пак при мен, за да можем да се боричкаме, огромен космати приятелю.

Грач се изкиска, надавайки страховит, но все пак щастлив звук, после се качи на парапета.

— Грррач оиааа Рааач ааарг.

Ричард му махна с ръка.

— И аз те обичам, Грач. Пази се! Успешно пътуване.

Грач махна за сбогом и потъна в снежната виелица. Ричард остана с поглед, вперен в студения мрак навън, макар змеят да бе изчезнал почти веднага. Внезапно го обзе чувство на празнота. Макар около него да бе пълно с хора, не беше същото. Те го следваха навсякъде само защото бяха свързани с него, а не защото наистина вярваха в него или в онова, което прави.

Калан бе тръгнала оттук преди две седмици и Грач щеше да я настигне най-малко след една, може би дори две. Ричард не можеше да се надява змеят да намери приятелите му и да ги върне при него след по-рано от месец. Може би по-скоро два.

А вече усещаше болезнената им липса. Бяха се разделили твърде отдавна. Искаше да сложи край на това чувство за самота. И знаеше, че единствено присъствието на Зед и Калан може да го ободри.

Затвори прозореца и се върна в стаята. Двете Морещици го следваха по петите.

— Грач е истински приятел — каза Кара.

Ричард само кимна, не му се искаше да изпробва заседналата в гърлото му буца.

Преди да продължи, Кара хвърли поглед към Райна:

— Господарю Рал, като си говорихме, стигнахме до извода, че ще е най-добре да се върнеш в Д'Хара, където наистина ще си в безопасност. Можем да оставим тук един отряд за охрана на твоята Кралица, който да я ескортира до Двореца в Д'Хара.

— Вече ви казах, трябва да остана. Императорският орден иска да завладее света. Аз съм магьосник и трябва да се изправя лице в лице с тях.

— Нали каза, че не знаеш как да използваш дарбата си. Че нямаш представа как да направляваш магията си.

— Аз нямам, но дядо ми има. Трябва да остана тук, докато пристигне Зед. Той ще ме научи какво трябва да знам, за да мога да

победа Ордена и да им попреча да завладеят света.

Кара махна с ръка.

— Винаги има някой, който иска да завладее онези, които още не са под негово управление. От сигурната си позиция в Д'Хара ти пак ще можеш да водиш войната срещу Ордена. Когато представителите на другите страни се върнат в дворците си в Ейдиндрил и сведат глави пред теб, тогава Средната земя ще бъде твоя. Ти пак ще управляваш света, но без да се излагаш на опасност. Щом страните капитулират, с Императорския орден е свършено.

Ричард се насочи към стълбата.

— Вие не разбирате. Става въпрос за нещо повече от това. Орденът е успял по някакъв начин да проникне навсякъде в Новия свят и да си спечели съюзници.

— В Новия свят ли? — попита Кара и двете с Райна тръгнаха след Ричард. — Какъв Нов свят?

— Западната земя, където съм роден, Средната земя и Д'Хара съставляват Новия свят.

— Те съставляват целия свят — категорично каза Кара.

— Както би казала рибата в езерото — отвърна Ричард и заслиза надолу, като плъзгаше ръка по гладкото перило на стълбата. — Мислите си, че светът се изчерпва с това? С езерото, което виждате около себе си? Че всичко свършва в брега на океана, в планинската верига, в пустинята или в нещо друго?

— Само духовете знаят това — Кара спря на най-долното стъпало и изви глава встрани. — Какво искаш да кажеш? Че отвъд тези земи има други? Други езера? — Тя завъртя Агиела около китката си. — Някъде там, отвъд?

Ричард разпери длани.

— Не знам. Но знам, че на юг се намира Старият свят.

Райна скръсти ръце.

— На юг има само пустош.

Ричард тръгна през огромната зала.

— В тази пустош беше заключено едно място, наречено Долината на изгубените. През нея, от океан до океан, се издигаше стена от кули, наречени Кулите на вечната смърт. Те са били построени преди три хиляди години от магьосници с невъобразима мощ. Заклинанията около тях възпрепятстваха преминаването през

Долината през последните три хиляди години. Поради тази причина днес никой не помни Стария свят.

Кара го погледна скептично. Токовете на ботушите ѝ отекваха в празната зала.

— Тогава ти откъде знаеш всичко това?

— Бях там, в Стария свят, в Двореца на пророците, който се намира в един голям град, наречен Танимура.

— Нима? — попита Райна.

Ричард кимна. Райна прибави към гримасата на Кара и своето намръщено лице.

— И щом никой не може да преминава през Долината, ти как успя?

— Дълга история. Преведоха ме онези жени, Сестрите на светлината. Някои хора могат да прекосяват Долината, защото притежават дарбата. Но само при условие че тя не е достатъчно развита, за да предизвика унищожителната сила на заклинанията. Никой друг не може да мине отвъд. Старият и Новият свят бяха разделени един от друг цели три хиляди години. Разделяха ги Кулите и техните заклинания. Но нещата се промениха. Стената от кули вече не съществува. Двата свята не са разделени и това излага хората в Новия свят на опасност. Императорският орден идва от Стария свят. Пътят е дълъг, но те все някога ще го изминат и ще дойдат тук. И ние трябва да сме подготвени.

Кара го изгледа подозрително.

— И щом като тази стена си е била на мястото три хиляди години, как стана така, че вече не е?

Ричард се покашля. Те го следваха към подиума.

— Ами, смея да твърдя, че заслугата е моя. Унищожих заклинанията около Кулите. Те вече не са страшни. Пустошта отново се превърна в зеления рай, който някога е била.

Двете жени го изгледаха, без да кажат нищо. Кара се наведе през него и каза на Райна:

— А твърди, че не знаел как да използва магията си.

Райна отмести поглед към Ричард.

— Значи искаш да кажеш, че причината за тази война си ти. Че тя е станала възможна заради теб.

— Не. Вижте, това е дълга история. — Ричард отметна кичур коса от челото си. — Още преди да падне стената, Императорският орден беше започнал да печели съюзници в Новия свят, войната практически бе факт. Ебинисия падна преди срутването на стената. Но сега, когато вече няма препятствие между двата свята, Императорският орден може да се движи необезпокояван. Не ги подценявайте. Те използват магьосници и чародейки. Искат да унищожат магията.

— Искат го и въпреки това самите те си служат с нея? Господарю Рал, звучи абсурдно! — възмути се Кара.

— Вие искате от мен да бъда магия срещу магия. Защо? — Той посочи мъжагите в двата края на масата. — Защото те могат да бъдат единствено стомана срещу стомана. А за да унищожих магията, обикновено е необходима друга магия. — Ричард посочи с пръст двете жени: — Вие притежавате магия. И за какво ви е тя? За да се противопоставяте на чуждата магия. Като Морещици сте способни да я изземате и да я обръщате срещу онзи, от когото сте я отнели. И с тях е така. Те си служат с магия, за да унищожат магията. Също както Мрачният Рал ви използваше да измъчвате и убивате онези сред родените с магия, които надигаха глава срещу него.

Вие притежавате магия. Императорският орден ще иска да ви унищожи. Аз притежавам магия. Те ще искат да унищожат и мен. Всички Д'Харанци притежават магия — благодарение на връзката си с мен. Вероятно Орденът ще разбере това и ще се опита да изкорени „злото“. Рано или късно ще се вдигнат срещу Д'Хара поради същата причина, поради която сега искат да унищожат Средната земя.

— Но Д'Харанската армия няма да им се даде и ще ги разгроми — обади се Улик през рамо, сякаш съобщаваше очевидния факт, че слънцето ще изгрее и утре, както е изгряло днес.

Ричард го стрелна с гневен поглед.

— Преди моето появяване Д'Харанците се бяха съюзили с Императорския орден, по чиято заповед унищожиха Ебинисия. Д'Харанците тук, в Ейдиндрил, изпълняваха заповедите на Ордена.

Четиримата стражи се умълчаха. Кара беше втренчила поглед в земята пред себе си, Райна въздъхна отчаяно.

— В хаоса на войната — каза накрая Кара, като че разсъждавайки на глас — някои от войниците на бойното поле ще почувстват, че губят връзката си с теб, също както стана в Двореца,

когато ти уби Мрачния Рал. Без нов Господар Рал, който да ги свърже със себе си, те ще се чувстват като изгубени души. Възможно е да се свържат с първия, който им каже накъде да тръгнат. Сега обаче всички Д'Харанци отново са свързани. Имаме си нашия Господар Рал.

Ричард се отпусна на стола на Майката Изповедник.

— Точно на това се надявам.

— Още една причина да те върнем в Д'Хара — каза Райна. — Трябва да те защитаваме, за да можеш да продължиш да бъдеш Господарят Рал и страната ти да не се присъединява към Императорския орден. Ако паднеш убит и връзката се скъса, армията пак ще се обърне към Ордена. Най-добре ще е да оставим Средната земя сама да си води битките. Не е твоя работа да ги спасяваш от самите тях.

— В такъв случай всички в Средната земя ще попаднат под меча на Императорския орден — каза Ричард тихо. — С тях ще се отнасят така, както се отнасяше Мрачният Рал с вас. Всички ще изгубят свободата си. Не можем да позволим това да се случи. Трябва да ги побежда сега, докато не са си спечелили повече поддръжници в Средната земя.

Кара извърна очи.

— Духовете да ни пазят от човек, който винаги има своята убедителна причина. Не е твоя работа да стоиш начело на всичките тези хора.

— Ако не го направя, цялата Средна земя ще бъде заробена от Императорския орден — отвърна Ричард. — Всички народи ще станат техни роби за вечни времена. За тираните тиранията не е уморително занимание.

В залата настъпи тишина. Ричард отпусна глава назад. Беше толкова уморен, че не знаеше дали ще може да си задържи очите отворени дори още само минута. Защо ли се опитваше да ги убеждава? Те явно не разбираха, нито пък ги беше грижа какво се мъчи да направи той.

Кара се облегна на масата и прокара ръка през лицето си.

— Не искаме да те загубим, Господарю Рал. Не искаме нещата да бъдат отново каквито бяха. — Тя звучеше така, сякаш всеки момент ще заплаче. — Искаме да имаме възможност да правим най-обикновени неща, като например да се шегуваме, да се смеем. Никога преди не сме

имали възможност за това. Винаги сме живели в страх, че ако кажем нещо, което не трябва, ще бъдем наказани с бой. Най-малко. Сега, когато видяхме, че има и друг начин да се живее, не искаме да се връщаме към миналото си. Ако ти се посветиш на Средната земя, ще стане точно това.

— Кара... всички вие... чуйте ме. Това ще стане, ако не се боря за свободата на Средната земя. Нима не разбирате? Ако не обединя всички страни със здрава ръка, под общ справедлив закон и владетел, Ордентът ще завземе всичко, ще завладее народите един след друг. А след Средната земя тяхната сянка ще закрие и Д'Хара и накрая целият свят ще потъне в тъмнина. Не го правя, защото ми доставя удоволствие, а защото виждам, че има надежда да спася всички ни. Ако не опитам, няма да има място на света, където да се скрия. Ще ме намерят и ще ме убият. Не искам да завладявам и да управлявам. Искам да живея тихо и спокойно. Да създам семейство и на земята да цари мир. Точно затова трябва да докажа на страните в Средната земя, че Д'Хара е силна, не бива да допускам специално отношение към никого, нито пък да ги оставя да се изпокарат. Трябва да ги убедя, че е наложително Средната земя да се превърне в едно цяло, а не в обединение на отделни страни. Хората трябва да повярват в добрите ми намерения и сами да поискат да се присъединят към нас. И да са спокойни, че няма да им се наложи да се борят сами за свободата си. Необходимо е да докажем, че сме огромна сила, на която могат да се доверят.

В стаята настъпи ледена тишина. Ричард затвори очи и пак отпусна глава назад. Те го мислеха за луд. Нямахше смисъл. Трябваше просто да им заповяда да направят онова, което иска, и да спре да се притеснява дали им харесва или не, още по-малко дали ги е грижа.

Най-после Кара проговори:

— Господарю Рал.

Той отвори очи и я видя да стои пред него със скръстени ръце и мрачно лице.

— Нямам намерение да се правя на детегледачка, да повивам бебето ти, да го вдигам да се оригне и да му гукам.

Ричард отново затвори очи и отпусна глава на облегалката на стола. Спомни си времето, когато си беше у дома, преди да започне всичко това. Веднъж при Зед дотича една акушерка. Беше възбудена и

притеснена. Илейн Сийтън, млада жена, малко по-голяма от Ричард, раждаше първото си дете и нещата не вървяха на добре. Акушерката, обърнала широкия си гръб към Ричард, наведена над стареца, шепнеше приглушено.

Преди Ричард да узнае, че Зед му е дядо, го считаше за най-добрия си приятел. Тогава още нямаше представа, че старецът е магьосник. Никой в града не подозираше подобно нещо. Всички го познаваха като стария Зед, който може да чете по облаците, човек, надарен с изключително познание както за обикновените, така и за необикновените неща — за редките билки и човешките болести, за това как да излекува някого и откъде пристигат дъждовните облаци, къде да се изкопае кладенец и кога да започне да се копае гроб. Разбираше и от раждане на деца.

Ричард познаваше Илейн. Тя му беше показала как се танцува, за да може той да покани на танц момиче на летния панаир. Ричард искаше да се научи, но когато дойде моментът, осъзна, че за да го направи, ще трябва да прегърне жена. Страхуваше се, че може да я счупи или да ѝ стори нещо, не знаеше точно какво, но нали всички все му повтаряха колко е силен и че трябва да внимава да не нарани някого. Когато размисли и се опита да се измъкне, Илейн се засмя и го придърпа в обятията си, завъртя го и затананика весела мелодия.

Ричард не разбираше много от раждане на деца, но от онова, което беше чувал, знаеше, че няма никакво желание да се приближава до къщата на Илейн в такъв момент. Запъти се към вратата, решен да се поразходи далеч от неприятностите.

Зед взе чантата си с билки и отвари, хвана Ричард за ръкава и каза:

— Ела с мен, момчето ми. Може да ми потрябваш.

Ричард започна да се дърпа и да настоява, че няма да може да помогне с нищо, но когато Зед си наумеше нещо, нямаше сила на този свят, която може да го разубеди. Докато го извличаше през вратата, каза:

— Човек никога не знае, Ричард, кога ще научи нещо ново.

Съпругът на Илейн Хенри беше извън града с момчетата, които снабдяваха с лед странноприемниците, и още не се беше върнал от доставки по съседните градове. В къщата се бяха събрали няколко

жени, суетящи се около Илейн. Зед каза на Ричард да запали огън и да стопли малко вода. Той самият щял да се забави малко.

Ричард влезе в студената кухня, по лицето му се стичаха струйки пот. До него достигаха най-ужасяващите писъци, които някога беше чувал. Акушерката и останалите жени шептяха успокоителни думи на Илейн, но тя не преставаше да крещи. Ричард накладе огън, разтопи сняг в голяма тенджерка, което му послужи като извинение да поизлезе навън. Каза си, че Илейн и Хенри сигурно ще се нуждаят от повече дърва сега с бебето и изобщо, така че нацепи цяла купчина. Нищо не помагаше. Продължаваше да чува писъците ѝ. Сърцето го свиваше не защото в гласа ѝ имаше болка, а защото бе изпълнен с необяснима паника и ужас.

Ричард знаеше, че Илейн ще умре. Акушерката не би дошла при Зед, ако нямаше сериозен проблем. Ричард никога не беше виждал умрял човек. Не искаше първият мъртвец в живота му да бъде Илейн. Спомни си смеха ѝ, когато го учеше да танцува. Лицето му през цялото време пламтеше, но тя се правеше, че не забелязва.

Седеше на масата, загледан в нищото и си мислеше, че светът е ужасно място, когато се чу един последен писък, по-пронизителен от останалите, проникващ чак до мозъка на костите му. След миг писъкът заглъхна в безнадежден стон. Ричард стисна очи в ужасяващата тишина, задавен от сълзи.

Да се изкопае гроб в замръзналата земя щеше да бъде почти невъзможно, но той си обеща, че ще го направи заради Илейн. Не искаше гробарите да държат замразеното ѝ тяло чак до пролетта. Той беше силен. Щеше да го направи, дори да му отнеме цял месец. Та нали тя го бе научила да танцува.

Вратата на спалнята се отвори и отвътре се изсули Зед, носеше нещо в ръка.

— Ричард, ела. — Той му подаде телце, обляно в кръв, със стърчащи крачета и ръчички. — Измий го внимателно.

— Какво? Как? — заекна Ричард.

— С топла вода! — скастри го Зед. — По дяволите, момчето ми, стоплил си вода, нали?

Ричард посочи с брадичката си.

— Да не е много гореща, почти хладка. После го повий в тези одеяла и го донеси в спалнята.

— Но Зед... жените. Те трябва да го направят. Не аз! Добри духове, не могат ли да го направят жените?

Зед — със стърчаща във всички посоки коса — го погледна с едно око.

— Ако исках да го направят жените, момчето ми, нямаше да моля теб, нали?

Робата му изплющя и той излезе от кухнята. Вратата на спалнята се затвори зад него. Ричард не смееше да помръдне от страх да не счупи малкото нещо. Беше толкова крехко, че направо не му се вярваше, че е истинско. После стана нещо — Ричард започна да се усмихва. Това беше човек, дух, дошъл току-що в този свят. Той държеше в ръце някаква магия.

Когато занесе изкъпаното и повито чудо в спалнята, се развълнува до сълзи, виждайки, че Илейн е жива. Треперещите му крака едва го удържаха.

— Илейн, ти със сигурност пак ще танцуваш — беше единственото нещо, което можеше да каже. — Как успя да създадеш подобно прекрасно създание!

Жените в стаята го гледаха като побъркан.

Илейн успя да се усмихне въпреки изтощението си.

— Някой ден ще научиш Брадли да танцува, Умни очи. — Тя протегна ръце. Когато Ричард положи бебето в ръцете ѝ, усмивката ѝ направо засия.

— Е, момчето ми, значи все пак намери начин. — Зед повдигна вежда: — Научи ли нещо ново?

Брадли вече беше на десет години и го наричаше чичо Ричард.

Завръщайки се от спомените си, Ричард се върна към думите на Кара.

— Напротив, ще го направиш — каза ѝ той нежно. — Дори да се наложи да ти заповядам. Искам да почувстваш чудото на новия живот, на новия дух в прегръдките си, за да знаеш какво е човек да държи в ръцете си магия, различна от тази на Агиел. Ще го къпеш, ще го повиваш, ще го държиш, докато се оригва, ще разбереш, че този свят има нужда от нежните ти грижи и че съм готов да поверя на тези грижи собственото си дете. Ще му гукаш и ще се заливаш от смях, изпълнена с надежда за бъдещето, и вероятно ще забравиш, че в миналото си убивала хора.

Ако не можеш да разбереш другите причини за действията ми, се надявам да вникнеш поне в тези.

Той отново се облегна назад и за пръв път от часове насам отпусна мускули. Около него сякаш настъпи пълна тишина. Замисли се за Калан и мисълта му отплува надалеч.

Кара прошепна през стиснати устни и през сълзи — мек звук, едва доловим в огромната зала и мъртвешката ѝ тишина.

— Ако се оставиш да те убият, докато се мъчиш да завладееш света, ти обещавам да натроша всяка една костичка по мъртвото ти тяло със собствените си ръце.

Ричард усети как устните му се разтягат в усмивка. В тъмнината зад затворените му клепачи се завъртяха цветни кръгове. Усещаше стола около себе си — стола на Майката Изповедник, на Калан. Оттук тя бе управлявала обединената Средна земя. Усещаше очите на първата Майка Изповедник и нейния магьосник да го гледат от тавана на пустата зала. Сега, след като бе поискал от всички страни в Средната земя да му се предадат и бе оповестил по този начин края на едно съюзничество, изградено с мисълта за вечен мир.

Беше влязъл в тази война заради Средната земя. Раздаваше заповеди на бившите си врагове, острието на меча му бе опряно в гърлата на бившите му съюзници.

Само за един ден преобърна света наопаки.

Ричард знаеше, че прекратява съюза с благородни намерения, но потръпваше от болка при мисълта какво можеше да си каже Калан. Тя го обича и ще разбере, опита се да убеди сам себе си той. Трябва да разбере.

Добри духове, ами Зед, какво ще си помисли той?

Отпусна ръце там, където неведнъж бяха стояли ръцете на Калан. Представи си как ръцете ѝ го прегръщат, както предишната нощ на онова място между световите. Помисли си, че едва ли се бе чувствал толкова щастлив и обичан през целия си живот.

Стори му се, че някакъв глас му нашепва, че трябва да си потърси легло, но вече беше заспал.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че на връщане Тобайъс Броган завари двореца си заобиколен от няколко хиляди невъзпитани Д'Харански войници, генералът беше в добро настроение. Нещата се развиваха като по ноти — не съвсем както ги бе планирал тази сутрин, но въпреки това чудесно. Д'Харанците не му попречиха да влезе, но го предупредиха, че ще е най-добре да не прави опити да излиза отново тази нощ.

Нахалството им беше унизително, но той повече се интересуваше от старицата, която Еторе вече трябваше да е подготвил за него, отколкото от липсата на обноски на Д'Харанските войници. Имаше въпроси към нея и беше нетърпелив да узнае отговорите. Тя би трябвало да му ги даде с готовност. Еторе си разбираше от работата. Макар за пръв път да му се поверяваше подготовката за разпит на заподозрян — без помощта на по-опитен негов събрат, — младежът беше доказал, че има здрава, непоколебима и талантлива ръка. Еторе беше повече от готов да изпълни подобна задача.

Тобайъс изтърси снега от наметалото си върху рубиненочервения килим със златисти нишки, без да си прави труда да почисти ботушите си, преди да влезе в блестящото от чистота антре. Запъти се към коридорите, водещи към стълбите. Просторните помещения бяха осветени от лампи, окачени пред сребристи рефлектори, които препращаха танцуващи отблясъци към първокачествената дървена ламперия. Стражите с кървавочервени наметала, обикалящи двореца отвътре, докоснаха чела с пръсти и се поклониха. Тобайъс не си направи труда да отвърне на поздравите им.

Галтеро и Лунета го следваха по петите. Броган прескачаше по две стъпала наведнъж. Горните коридори бяха украсени с пищни портрети на кралските особи на Никобарезе и богати пана, изобразяващи легендарните им подвизи. Сивите каменни стени на подземията бяха студени както на вид, така и на пипане. Въпреки това в стаята, към която се беше запътил Броган, щеше да е топло.

Генералът заглади мустак, но в същия миг го прониза болката в ставите и той присви очи. Напоследък влагата и студът му създаваха проблеми. Ласкаеше се при мисълта, че е отдаден повече на работата си в полза на Създателя, отколкото на човешките си несгоди. Тази вечер Създателят му бе помогнал повече от достатъчно. Не биваше да пропилява шанса си.

Горните коридори бяха добре охранявани от „Кръвта на братството“. Тук долу беше тихо и пусто. Откъм подземията нямаше нито вход, нито изход от двореца. Галтеро, както винаги нащрек, огледа коридора пред вратата на стаята за разпити. Лунета чакаше търпеливо с усмивка на уста. Тобайъс я беше похвалил за добрата работа, особено за последното заклинание, и тя представляваше сияещото отражение на благоразположението му към нея.

Броган влезе в стаята, където го посрещна добре познатата му широка усмивка на Еторе.

Но от очите на младия мъж надзърташе смъртта.

Тобайъс се вцепени.

Еторе висеше на въже, завързано за двата края на железен кол, прокаран през ушите му. Краката му се клатеха на милиметри от черна локва гъста кръв.

През шията му минаваше разрез от бръснач. Цялото му тяло бе одрано. Кожата, накъсана на ивици, бе струпана на подгизнала от кръв купчина в ъгъла. Точно под гърдния му кош зееше огромна дупка. На пода, пред леко поклацащото се тяло, лежеше черният му дроб, от двата края на който бе отхапано по малко. Следите от едната страна бяха от по-големи зъби, оставени на неравни разстояния. От другата се виждаха мънички равномерни отпечатащици.

Броган се извърна, нададе яростен вик и удари с опакото на ръката си Лунета. Тя отхвъркна към стената до камината и се свлече надолу.

— Това бъде по твоя вина, вещице! Ти бъдеш виновна! Трябваше да останеш тук и да се погрижиш за Еторе!

Броган стоеше с юмруци на кръста и гледаше одраното тяло на един от членовете на „Кръвта на братството“. Ако Еторе вече не беше мъртъв, Броган щеше да го убие със собствените си ръце, задето е оставил тази стара вещица да избяга от ръката на справедливостта. Да допуснеш да ти се изплъзне проклетник се считаше за неппростима

грешка. Истинският ловец на проклетници би унищожил злото, преди сам да умре, независимо какво ще му струва това. Подигравателната усмивка на Еторе го вбеси.

Броган удари вкочаненото лице.

— Ти ни предаде, Еторе. Разжалван си и си изгонен с презрение от „Братството“. Името ти ще бъде заличено от всички списъци.

Лунета се подпря на стената, притиснала ръка към разкървавената си буза.

— Нали ти казах, че трябва да остана и да му помагам. Казах ти.

Броган я стрелна с гневен поглед.

— Не искам да слушам гнусните ти извинения, вещице. Щом си знаела какви проблеми може да създаде старата магьосница, е трябвало да останеш.

— Но аз ти казах, че трябва. — Тя избърса сълзите от очите си. — Ти ме накара да дойда с вас.

Той не ѝ обърна внимание и погледна полковника.

— Пригответи конете — изсъска през стиснатите си зъби.

Трябваше да я убие. Веднага. Да ѝ пререже гърлото и да приключи с това. До гуша му беше дошло от позорния ѝ зъл талант. Тази нощ това му коства ценни сведения. Старицата — вече беше сигурен — е била истински извор на информация. Ако не беше омразната му сестра, Броган щеше да се добере до тази информация.

— Колко коня, генерале? — прошепна Галтеро.

Броган наблюдаваше как сестра му се изправя на крака и се съвзема, бърше кръвта от бузата си. Трябваше да я убие. На мига.

— Три! — изръмжа накрая.

Галтеро измъкна от принадлежностите за разпит тояга, шмугна се зад вратата тих като сянка и изчезна надолу по коридора. Стражите очевидно не я бяха забелязали, но това можеше и да не означава нищо — с проклетниците човек никога не знае. Беше възможно тя все още да е някъде наблизо. На Галтеро не трябваше да му се казва специално, че ако бъде открита, трябва да бъде предадена на генерала жива. Прибързано отмъщение с меч не би довело до нищо добро. Ако бъде открита, трябва да бъде заловена жива и да бъде разпитана. Ако бъде открита, ще си плати за безбожието. Но преди това ще си каже всичко.

Ако бъде открита.

Тобайъс погледна сестра си.

— Усещаш ли я някъде наблизо?

Лунета поклати глава. Не се чешеше. Дори около двореца да нямаше няколко хиляди Д'Харански войници, навън вилнееше такава буря, че щеше да е невъзможно да се проследи когото и да било. Освен това въпреки че силно желаше да спипа старата вещица, Броган знаеше, че трябваше да преследва по-важна плячка. После идваше и въпросът с Господаря Рал. Ако Галтеро открие старицата — добре, но ако не — не можеха да си позволят да губят ценно време в трудно, а може би и безполезно преследване. Проклетниците не бяха рядкост. Винаги щяха да си намерят някой друг. Главнокомандващият генерал на „Кръвта на братството“ имаше по-важна задача — да изпълнява волята на Създателя.

Лунета се приближи, куцукайки, до брат си и плъзна ръка около кръста му. Погали яростно повдигащите се гърди.

— Бъде късно, Тобайъс — нежно му каза тя. — Лягай си вече. Прекара тежък ден в изпълнение волята на Създателя. Остави Лунета да ти помогне да се почувстваш по-добре. Ще ти хареса, обещавам.

Той не каза нищо.

— Галтеро си получи своето удоволствие, позволи на Лунета да те дари с нейното. Ще бъде истинско вълшебство — убеждаваше го тя. — Моля те, Тобайъс, позволи ми да го направя.

Той се поколеба само за миг.

— Не бъде време. Трябва да тръгваме веднага. Надявам се да си взела урок тази вечер, Лунета. Повече няма да понасям непристойното ти държание.

Тя наведе рязко глава.

— Да, генерале мой. Ще се старая повече. Ще правя всичко по-добре. Ще видиш.

Той я поведе нагоре към стаята, в която беше разговарял със свидетелите. Пред вратата стояха стражи. От масата вътре той взе кутийката с трофеите и я завърза за колана си. Запъти се към вратата, но се върна. Сребърната монета, която беше оставил на масата — същата, която му бе дала старицата, я нямаше. Той погледна стража.

— Предполагам, никой не е влизал в тази стая, докато ме е нямало?

— Не, генерале — отвърна сковано войникът. — Никой.

Броган измърмори нещо на себе си. Тя е била тук. Взела си е обратно монетата, за да му остави съобщение. На излизане той не попита никого от другите стражи. Те също нямаше да са видели нищо. Старицата и внучката ѝ бяха изчезнали. Измести ги от мислите си и се опита да се съсредоточи върху предстоящата работа.

Закрачи през коридорите към задната част на сградата, където трябваше да прекоси малко дворче, за да се окаже при конюшните. Галтеро щеше да се погрижи за всичко необходимо за из път и да оседлае три от най-яките атове. Около двореца със сигурност беше пълно с Д'Харанци, но под прикритието на тъмнината и снежната буря Броган беше сигурен, че двамата с Лунета ще успеят да се доберат до конюшните.

Броган не каза нищо на хората си. Беше тръгнал да преследва Майката Изповедник и за намеренията му щяха да знаят само той, Галтеро и Лунета. При тази буря трима души имаха шанс да се измъкнат, но за целия отряд на „Братството“ щеше да бъде невъзможно. Толкова много хора със сигурност щяха да бъдат забелязани и спрени. Щеше да се стигне до битка и можеше всички да загинат. „Кръвта на братството“ бяха свирепи бойци, но не можеха да се мерят по численост с Д'Харанската армия. Още по-лошо — по онова, което Броган бе видял, можеше да съди, че Д'Харанците не са новаци в битките. По-добре щеше да бъде да остави хората си тук, за да отвличат вниманието. Те нямаше да могат да издадат нещо, което не знаят.

Броган отвори внимателно дъбовата врата и огледа нощта навън. Видя само снежната вихрушка, осветена слабо от няколкото лампи на втория етаж на сградата. Но тази слаба светлина му бе необходима, за да се добере до конюшните, чието разположение не познаваше добре.

— Движи се плътно зад мен. Ако срещнем войници, ще се опитат да ни спрат. Не можем да си го позволим. Трябва да хванем Майката Изповедник.

— Но генерале мо...

— Тихо! — озъби ѝ се Броган. — Ако се опитат да ни спрат, по-добре измисли начин да ни измъкнеш. Разбрано?

— Ако са много, ще мога само да...

— Не си играй с нервите ми, Лунета. Обеща ми да се стараеш повече. Давам ти тази възможност. Гледай да не ме разочароваш пак.

Тя се загърна в красотичките си.

— Да, генерале мой.

Броган духна лампата в коридора и издърпа Лунета навън във вихрушката, която ги понесе в нощта. Галтеро вече би трябвало да е оседлал конете. Трябваше само да стигнат до него. В този сняг Д'Харанците нямаше да могат да ги видят, камо ли да ги спрат, яхнали конете. Тъмният силует на конюшните се виждаше все по-ясно.

Изведнъж от снега започнаха да изникват фигури на войници. Те забелязаха двамата бегълци и извикаха другарите си, в същото време се чу металният звън на мечовете им. В бушуващата буря гласовете им не стигаха далеч, но се чуваха достатъчно, за да съберат плътна маса от яки мъжаги наоколо им.

Войниците бяха навсякъде.

— Лунета, направи нещо!

Тя изпружи ръка с разперени пръсти, опитвайки се да призове заклинание, но мъжете не се поколебаха. Спуснаха се към тях с насочени напред оръжия. Броган подскочи, когато на милиметри от лицето му прелетя стрела. Създателят направи така, че вятърът да духне по-силно точно в този миг и да отклони острието ѝ. Посипа се дъжд от стрели. Лунета клекна, за да се предпази от тях.

Щом видя, че от всички страни към него прииждат войници, Броган издърпа меча си. Помисли си да избяга назад към двореца, но пътят вече беше блокиран. Бяха твърде много. Лунета беше прекалено заета със стрелите около себе си, за да може да събере сили за заклинание. Тя запищя от ужас.

Дъждът от стрели спря така внезапно, както започна. До ушите на Тобайъс достигнаха ужасени писъци. Той сграбчи Лунета и през вихрушката се втурна с всички сили към конюшните. Галтеро трябваше да ги чака там.

Неколцина мъже се опитаха да му отрежат пътя. Най-близкият до Броган изпищя и генералът видя как наблизо прелита сянка. Мъжът се строполи по лице в снега. Тобайъс в ужас гледаше как другите войници размахват мечовете си срещу невидимите силуети около тях, които ги посичаха безжалостно.

Тобайъс се спря, не можеше да повярва на очите си. Всички Д'Харанци около тях падаха в снега. Към воя на вятъра се прибавяха

нечовешки писъци. Видя как снегът се обагрят в червено. Как мъжете се вцепеняват изкормени.

Облиза устни, страхуваше се да помръдне, за да не бъде пометен от вихрушката на сенките. Погледът му шареше във всички посоки, опитваше се да проумее какво става, да види нападателите.

— Скъпи Създателю — провикна се той. — Пощади ме! Та аз ти служа!

В двора пред конюшните прииждаха все повече и повече мъже, които се строполяваха на земята почти в мига, в който се появяваха. Заснеженото поле вече бе покрито от близо стотина трупа. Тобайъс никога не беше виждал да умират толкова много хора с такава бързина и жестокост.

Наведе се напред и с изненада установи, че невидимите сенки се движат целенасочено. Че са живи. Започна да ги различава. Навсякъде около тях бъкаше от фигури с бели наметала, които нападаха Д'Харанските войници светкавично и смъртоносно. Никой от Д'Харанците не се и опитваше да бяга. Всички отвърщаха на атаката яростно, но никой нямаше шанс срещу бързия враг. Само за секунди войниците падаха изкормени.

Изведнъж нощта утихна. Чуваше се само воят на вятъра. Преди да се е опитал да избяга, всичко свърши. Земята беше осеяна с купища неподвижни, тъмни фигури. Тобайъс се огледа на всички страни, но не успя да види нито един оцелял. Снегът вече покриваше телата. След още час те щяха да изчезнат под бялата завивка.

Мъжете с наметала се носеха като призраци над снега, грациозни и ефирни, сякаш направени от вятър. Щом се приближиха към него, мечът се изплъзна от вкочанените му пръсти. Тобайъс искаше да извика на Лунета да ги повали със заклинание, но щом фигурите излязоха на светлината, гласът му замръзна в гърлото.

Това не бяха хора.

Пулсиращите им мускули бяха обвити в люспи с цвета на снежна нощ. Ръбестите им глави без уши и коса бяха обвити в гладка кожа. Отпред стърчаха изпъкнали мънистени очи. Под наметалата, които се развяваха назад и плющяха на вятъра, съществата носеха обикновени дрехи. Във всяка ръка се виждаше по един облян в кръв нож с три остриета.

Това бяха съществата, които видяха набити на колове пред Двореца на Изповедниците — същите, които беше убил Господарят Рал. Сбързове. След като видя със собствените си очи как те унищожават опитните и калени в битки Д'Харански войници, Тобайъс не можеше да си представи как е успял Господарят Рал или който и да било друг да убие дори едно от тях, още по-малко толкова, колкото се виждаха на коловете.

Едно от съществата се понесе към него и го погледна с немигащите си очи. Спря на по-малко от десетина метра пред него.

— Вървете! — изсъска сбързът.

— Какво? — заекна Тобайъс.

— Вървете! — То разсече въздуха с острия си нож — светкавично движение, изпълнено с убийствена грация. — Сссспасявайте се.

— Защо? Защо го правите? Защо искате да се спасим?

Устата, лишена от устни, се разтегна в страховита усмивка.

— Пътешественикът по сънищата иска да се сссспасите. А сега вървете, преди да са се появили още ссссъщества в кожа. Вървете!

— Но...

Сбързът дръпна наметалото си с люспеста ръка, обърна се и се стопи във виелицата. Тобайъс напрегна очи, но вятърът бе останал безжизнен и пуст.

Защо тези зловещи същества искаха да му помогнат? Защо избиваха враговете му? Защо искаха той да се спаси?

Изведнъж отговорът на всички тези въпроси го озари с любяща, топла светлина. Те бяха изпратени от Създателя. Разбира се. Как можеше да е толкова сляп? Господарят Рал каза пред всички, че е убил сбързове. Господарят Рал се биеше на страната на Пазителя. Ако сбързове бяха зли същества, Господарят Рал щеше да е на тяхна страна, а не срещу тях.

Сбързът каза на Тобайъс, че ги изпраща пътешественикът по сънищата. Създателят навестяваше сънищата на Броган. Да, точно така. Тези същества са пратеници на Създателя.

— Лунета — обърна се Тобайъс към сестра си, свита зад него. — Създателят ме навестява в сънищата ми. Ето какво се опитвах да ми кажат с това, че онзи от сънищата ми ги е изпратил. Лунета, Създателят ги е изпратил да ми помагат да се защитавам.

Очите на Лунета се ококориха.

— Самият Създател се намеси, за да ти помогне да осуетиш плановете на Пазителя!? Самият Създател се грижи за безопасността ти. Той сигурно има големи планове за теб, Тобайъс.

Той вдигна меча си от снега и се усмихна.

— Наистина. Поставях желанията му над всичко друго и Той ме взе под закрилата си. Побързай, трябва да направим онова, което ни предадоха куриерите му. Трябва да тръгваме, за да изпълним волята му.

Той се затътри през снега, като си проправяше път през телата. Вдигна поглед и видя как изневиделица пред него изскача тъмна фигура, която му препречи пътя.

— Виж ти, виж. Отиваш ли някъде, генерале? — Лицето грейна в заплашителна усмивка. — Няма ли да направиш заклинание срещу мен, магьоснице?

Мечът на Тобайъс все още беше в ръката му, но знаеше, че няма да е достатъчно бърз.

Тобайъс подскочи при звука на чупене на кости. Мъжът пред него се строполи по лице в снега пред краката му. Тобайъс вдигна поглед и видя Галтеро, застанал с тояга в ръка зад безжизнената фигура.

— Тази нощ си заслужи поста, Галтеро!

Създателят го бе дарил с неоченима награда, показвайки му за пореден път, че нищо не е невъзможно за благочестивите. За щастие Галтеро прояви разсъдливост да използва тоягата, а не меча си. Броган видя, че тялото на мъжа кърви, но се забелязваха и признаци на живот.

— Виж ти, виж, това май ще се окаже доста сполучлива нощ. Лунета, преди да излекуваш този тук, ще се наложи да свършиш малко работа в името на Създателя.

Лунета се надвеси над неподвижната фигура, притискайки пръсти в подгизналата вълниста кестенява коса.

— Опасявам се, че ще трябва да се заема с лечението незабавно. Галтеро е по-силен, отколкото предполага.

— Това, скъпа сестричке, няма да е препоръчително, поне така ми се струва. Лечението може да почака. — Той погледна полковника и посочи конюшните. — Конете готови ли са?

— Да, генерале, веднага щом вие сте готов, тръгваме.

Броган извади ножа, който Галтеро му беше дал по-рано същата нощ.

— Трябва да побързаме, Лунета. Куриерът каза да се спасяваме. — Той се наведе и обърна по гръб безжизнената фигура. — После трябва да вървим да хванем Майката Изповедник.

Лунета се наведе още повече и го погледна в очите.

— Но, генерале мой, нали ти казах, че заклинанието крие идентичността ѝ от нас. Не можем да проникнем зад заклинание като това. Няма да я познаем.

Лицето на Тобайъс Броган се разтегли в усмивка и белегът на бузата му изпъкна.

— О, но аз вече успях да проникна зад него. Името на Майката Изповедник е Калан Амнел.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Точно както и предполагаше, беше затворник. Записа съответната цифра в главната счетоводна книга и отгърна на следващата страница. Затворник от изключително висока класа, затворник зад ключалка от хартия, но въпреки това затворник.

Вирна се прозя и прегледа следващата страница, изпълнена с цифри за разходите на Двореца. Всяка от тях чакаше одобрението ѝ и трябваше да носи нейния подпис, за да докаже, че Прелатът лично е дала съгласието си за съответния разход. Вирна не можеше да разбере защо трябва да го прави. Но след едва неколкодневен стаж като Прелат тя вече знаеше, че няма как да го обяви за загуба на време, защото Сестрите Лиома, Дулсиния и Филипа тутакси извърщаха очи и започваха да ѝ обясняват едва чуто — за да не притесняват Прелата, — истинската необходимост от действията ѝ, описвайки с подробности ужасните последици от неправенето на подобно простичко нещо, изискващо минимални усилия от нейна страна, но от огромно значение за останалите.

Вирна можеше да предвиди реакцията на трите Сестри, ако обяви, че отказва да си прави труда да преглежда сметките: „Хм, Прелате, ако хората не се страхуват, че вие лично преглеждате работните им ордери, ще се окуражат да мамят Двореца. Ще започнат да се отнасят към Сестрите като към глупачки без капчица разум. И после, от друга страна, ако ордерите не бъдат изплащани по разпореждане на Прелата, бедните работнически семейства ще мизерстват. Не искате бедните дечица да гладуват, нали, само защото не сте била достатъчно любезна да разрешите да бъде заплатено на родителите им за извършената работа? Само защото не желаете да хвърлите един поглед на сметките и да си направите труда да ги подпишете? Нима наистина искате да си помислят, че Прелатът е толкова безсърдечна?“

Вирна подписа поредния документ и се зае с разходите за конюшните: слама и зърно, ковачът, принадлежностите за оседлаване,

закупуване на нови седла на мястото на изчезнали, ремонт на конюшните, след като един от конете разбил клетката си, а няколко други, очевидно уплашени от нещо през нощта, счупили оградата и избягали. Нямахше да е зле да се срещне с конярите и да настоява да изпълняват по-съвестно задълженията си. Натопи писалката в мастилото, пак подписа.

Докато оставяше документа с разходите по конюшните на купчината при другите, които вече бе разгледала, подписа и завела в счетоводната книга, някой тихичко почука на вратата. Тя взе следващия документ от купчината с непроверените — доста обемен иск от страна на месаря — и се зае да преглежда цифрите. Досега не бе имала никаква представа колко скъпо излиза поддържането на Двореца на пророците.

Тихото почукване се повтори. Вероятно Сестра Фийби или Сестра Дулсиния искаха да ѝ донесат друга купчина сметки. Тя не можеше да смогне да подписва всичко, което ѝ носят. Как ли е успявала Прелат Аналина да се справи с цялата работа? Вирна се надяваше да не е Сестра Лиома, дошла отново да я уведоми за някоя бъркотия, която Прелатът е причинила с необмислено действие или коментар. Може би този, който чука, ще си помисли, че Прелатът е прекалено заета и ще се откаже, ако тя не отговори.

Заедно с добрата си стара приятелка Фийби Вирна бе назначила за своя администраторка и Сестра Дулсиния. Нямахше да ѝ навреди да използва опита на възрастната Сестра в своя полза. Освен това така можеше да я държи под око. Самата Дулсиния си бе направила устата за тази длъжност, изтъквайки своите „познания на дворцовите дела“.

Ползата от назначаването на Сестрите Лиома и Филипа за „доверени съветнички“ беше — ако не друго, — че така държеше и тях под око. Нямахше им доверие. Всъщност нямахше доверие на никого. Не можеше да си го позволи. Въпреки това трябваше да признае, че бяха добри съветнички, винаги се отзоваваха с готовност на въпросите ѝ и ревниво пазеха интересите на Прелата и Двореца. Дори фактът, че не намира никаква проява на нелоялност в поведението им, я озадачаваше.

Чукането се повтори — любезно, но настоятелно.

— Да! Какво има?

Дебелата врата се откряна, колкото да се покаже русата глава на Уорън. Той видя намръщаното ѝ лице и се усмихна широко. Вирна мерна Сестра Дулсиния да протяга врат към стаята иззад него, за да види докъде е стигнала Прелатът с купчините. Уорън се пъкна вътре.

Огледа мрачната стая, преценявайки критично направените промени. След фаталната битка на предшественичката на Вирна със Сестрите на мрака кабинетът на Прелата бе почти изцяло разрушен. Екип работници бе извършил ремонт светкавично, за да не изпитва неудобства новият Прелат. Вирна знаеше на каква цена. Беше видяла разходния лист.

Уорън застана от другата страна на тежката орехова маса.

— Добър вечер, Вирна. Май здравата си се затрупала с работа. Важни дела, предполагам, щом си тук толкова до късно.

Тя стисна устни. Преди да се впусне в дълга тирада, в кабинета ѝ се провря главата на Дулсиния, възползвала се от възможността, предоставена ѝ от незатворената зад посетителя на Прелата врата.

— Току-що свърших с поръчките за утре, Прелате. Да ви ги донеса ли да им хвърлите един поглед, би трябвало вече да сте свършила с останалите?

Вирна я погледна унищожително и ѝ посочи с пръст вратата. Сестра Дулсиния трепна. Пронизителните ѝ сини очи огледаха стаята, Уорън, след това пръстите ѝ покорно пригладиха сивата ѝ коса.

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо, Прелате?

Вирна скръсти ръце на масата.

— Да, да, Сестро, можете. Вашият опит ще ми бъде от неограничена помощ в този случай. — Вирна вдигна един лист от купа. — Искам незабавно да отидете в конюшните. Там като че ли се е появил проблем, изглежда ми малко странно.

Сестра Дулсиния се оживи:

— Проблем ли, Прелате?

— Да. Изглежда, са изчезнали няколко коня.

Сестра Дулсиния се наклони напред и — както си ѝ беше маниерът — сниши глас:

— Доколкото си спомням от доклада, за който говорите, Прелате, конете са се изплашили от нещо през нощта и са избягали. Просто още не са се върнали, това е всичко.

— Това ми е известно, Сестро. Бих искала господин Финч да обясни как е възможно коне да счупят оградата и да избягат и още да не бъдат намерени.

— Прелате?

Вирна повдигна вежда в престолено учудване.

— Живеем на остров, нали? Как е станало така, че конете са напуснали острова? Никой от стражите не ги е видял да прекосяват моста. Поне не съм попадала на доклад за подобно нещо. По това време на годината рибарите са по реката денем и нощем, но никой от тях не е забелязал коне да плуват към града. Тогава къде са изчезнали?

— Ами, сигурна съм, че просто са избягали, Прелате. Може би...

Вирна се усмихна снизходително.

— Може би господин Финч ги е продал и сега твърди, че са избягали, за да прикрие деянието си.

Сестра Дулсиния настръхна.

— Прелате, сигурна съм, че не искате да обвините...

Вирна удари с ръка по масата и скочи на крака.

— Липсват и седла. Нима и те са избягали през нощта?! Или конете са решили да се оседлаят и да излязат да се поразходят?

Сестра Дулсиния пребледня.

— Ами... е... ще се заема.

— Вървете веднага в конюшните и кажете на господин Финч, че ако не намери конете, ще трябва да възстанови сумата от собствения си джоб!

Сестра Дулсиния се поклони припряно и забърза към вратата. Щом тя се затвори зад гърба ѝ, Уорън се изхили.

— Както виждам, добре се справяш, Вирна.

— Не започвай и ти, Уорън!

Усмивката се изпари от лицето му.

— Успокой се, Вирна. Става въпрос само за някакви си коне. Човекът ще ги намери. Не си струва да се разстройваш до сълзи.

Вирна примигна насреща му. Докосна с пръсти бузата си и установи, че наистина е мокра. Изпъшка уморено и се отпусна на стола.

— Извинявай, Уорън. Не знам какво ми става. Предполагам, че просто съм объркана и уморена.

— Вирна, никога не съм те виждал в подобно състояние — да се оставиш на някакви си парчета хартия да те съсипят.

— Уорън, погледни това! — Тя сграбчи доклада. — Аз съм затворник, който се занимава с това да определя цена за изхвърлянето на тора от Двореца! Имаш ли представа колко тор произвеждат конете? Или колко храна изяждат, за да произведат толкова много тор?

— Ами, не, предполагам, трябва да призная, че...

Тя взе следващия доклад от купчината.

— Масло...

— Масло ли?

— Да, масло. — Вирна огледа доклада. — Било гранясало и трябва да купим сто килограма, за да го сменим. От мен се очаква да реша дали млекарят е поискал сносна цена и дали за в бъдеще Дворецът ще работи с него.

— Сигурно е важно да се проверяват тези неща.

Вирна взе следващия доклад.

— Работници. Които да оправят покрива над трапезарията, дето тече. И плочите. Светкавица повредила плочите, пише тук, и голяма част от тях трябвало да бъдат сменени. Отнело две седмици работа на десет мъже, така пише. И аз трябва да реша дали са свършили работата навреме и да кажа колко да им се плати.

— Ами щом хората работят, имат право да им бъде заплатено, нали?

Тя потърка с пръст златния пръстен със слънчевия символ.

— Мислех си, че ако някога имам власт, ще направя промени в начина, по който Сестрите служат на Създателя. Но всичко, с което се занимавам, Уорън, е четене на доклади и преглеждане на сметки. Седя тук денонощно и си блъскам главата с възможно най-прозаичните проблеми, докато ми изтекат очите.

— Това сигурно е важно, Вирна.

— Важно ли? — Тя взе от купа друг доклад и го постави пред себе си с пресилена тържественост. — Да видим... както изглежда, двамина от нашите „младежи“ се напили и подпалили странноприемница... огънят бил потушен... странноприемницата била сериозно повредена... биха искали Дворецът да им заплати щетите. — Тя отмести доклада настрана. — Чака ме дълъг сериозен разговор с въпросните двама „младежи“.

— Решението ми се вижда справедливо, Вирна.

Тя взе друг доклад.

— Я да видим какво имаме тук? Шивашки разходи. Дрехи за послушниците. — Вирна взе друг. — Сол. Три вида.

— Но, Вирна...

Тя продължи да измъква от купа.

— А този? — Тя размаха листа с още по-голяма тържественост.
— Копане на гробове.

— Моля?

— Двама гробокопачи. Искат да им бъде платено за свършената работа. — Тя огледа цифрите. — И трябва да отбележа, че имат доста високо мнение за уменията си, ако се съди по цената, която искат.

— Виж, Вирна, струва ми се, че доста време си стояла затворена в тази стая, имаш нужда от малко свеж въздух. Защо не излезем да се поразходим?

— Да се поразходим ли? Уорън, нямам време.

— Прелате, седиш затворена тук прекалено дълго. Имаш нужда от малко движение. — Той вдигна глава и извъртя очи към вратата. — Какво ще кажеш?

— Ами... добре, предполагам, че една разходка би ми се отразила добре.

Уорън заобиколи масата и я хвана за ръката.

— О, това е чудесно. Да тръгваме!

Вирна дръпна ръката си и го стрелна с убийствен поглед. Стисна зъби и произнесе напевно:

— Ами да, да тръгваме!

При отварянето на вратата Сестра Фийби припряно скочи на крака.

— Прелате... имате ли нужда от нещо? Може би от топла супа? Или чаша чай?

— Фийби, колко пъти да ти казвам, че не е нужно да скачаш на крака всеки път, когато ме видиш.

Фийби сведе глава.

— Да, Прелате. — Кръглото ѝ лице пламна. — Искам да кажа... извинявайте, Прелате, простете ми.

Вирна търпеливо въздъхна:

— Сестра Фийби, с теб се познаваме, откакто сме послушници. Колко пъти са ни изпращали двете в кухнята да стържем загорели тави, задето...? — Вирна хвърли поглед на Уорън. — Е, не си спомням защо, но важното е, че сме стари приятелки. Моля те, опитай се да не го забравяш.

Бузите на Фийби се разтеглиха в усмивка.

— Разбира се... Вирна. — Тя трепна при мисълта, че е нарекла Прелата „Вирна“, пък било то и по заповед.

В коридора Уорън я попита защо са ги пращали в кухнята да стържат загорели тави.

— Казах, че не си спомням — озъби му се тя и заби очи в празния коридор. — Къде отиваме?

Уорън сви рамене.

— Да се поразходим. — Той се озърна и пак я погледна многозначително. — Помислих си, че Прелатът вероятно ще пожелае да види как е Сестра Симона.

Вирна едва не се препъна. Сестра Симона не беше на себе си от седмици — нещо свързано със сънищата — и я държаха в оградена с щит стая, за да не нарани себе си или някой невинен.

Уорън се наведе към Вирна и прошепна:

— Вече ходих при нея.

— Защо?

Уорън посочи с пръст пода. Подземята. Имаше предвид подземята. Тя го погледа намръщено.

— И как е бедната Симона?

Двамата стигнаха до друг коридор и Уорън се огледа в двете посоки, после плъзна поглед и назад.

— Не ме пуснаха — прошепна той.

Навън плющеше дъжд. Вирна уви главата си с шала и се втурна в калните, танцуващи локви, опитвайки се да стъпва на пръсти по пътеката, покрита с плочи. Във водата трептеше отражението на жълтеникавата светлина от околните прозорци. Стражите пред портата се поклониха, щом тя и Уорън минаха покрай тях и потънаха в покритата алея.

Вътре, под ниския покрив, Вирна изтръска водата от шала си и отново го метна на раменете си, докато двамата се опитваха да си поемат дъх. Уорън изтръска робата си. Всъщност над главите им

нямаше покрив, а свод от гъста зеленина, но тъй като не духаше вятър, беше достатъчно сухо. Тя се взря в тъмнината, но не видя никого. Имаше доста разстояние до другата сграда — болницата.

Вирна се отпусна на каменната пейка. Уорън беше готов да тръгват, но щом тя седна, той се отпусна до нея. Беше студено и топлината на тялото му ѝ подейства добре. Силният аромат на дъжд и влага ѝ се стори освежаващ след толкова време на затворено. Тя обичаше да е навън, поляната за нея беше най-прекрасното легло, дърветата и ливадите най-уютният кабинет. Но тази част от живота ѝ беше приключила. Точно пред кабинета на Прелата имаше градина, но не ѝ бе останало време да си подаде главата навън и да я разгледа.

В далечината продължаваше биенето на барабани, сякаш пулсираше сърцето на самата съдба.

— Докоснах Хана си — каза накрая той. — Не усещам ничие присъствие наблизо.

— А ще можеш ли да усетиш присъствието на някой, който притежава Субстрактивна магия, а? — прошепна тя.

Той отново се взря в тъмнината.

— Не съм се замислял.

— За какво е всичко това, Уорън?

— Мислиш ли, че сме сами?

— Откъде да знам? — озъби му се тя.

Той отново се огледа и преглътна.

— Ами напоследък чета доста. — Той отново посочи подземията. — Просто си помислих, че трябва да се видим със Сестра Симона.

— Това вече го каза. Още не си ми казал защо.

— Някои от нещата, които прочетох, бяха свързани със сънища — тайнствено каза той.

Тя се опита да се вгледа в очите му, но единственото, което видя, беше тъмният му силует.

— Симона е имала сънища.

Бедрото му се притисна в нейното. Той трепереше от студ. Поне тя си помисли, че е от студ. Преди да осъзнае какво прави, го прегърна и придърпа главата му на рамото си.

— Вирна — заекна той, — чувствам се толкова самотен. Страхувам се да говоря с когото и да било. Струва ми се, че всички ме

наблюдават. Страхувам се, че всеки може да ме попита какво чета и защо, по чие нареждане. За три дни съм те виждал само веднъж, а не мога да говоря с никого другото.

Тя го потупа по гърба.

— Знам, Уорън. И аз исках да говоря с теб, но съм толкова заета. Чака ме ужасно много работа!

— Може би те товарят, за да си вечно ангажирана и да не им се бъркаш, докато си вършат... своята работа.

Вирна завъртя глава в мрака.

— Може би. И мен ме е страх, Уорън. Не знам как да бъда Прелат. Страхувам се, че ще съсия Двореца на пророците, ако не направя нещата, които трябва да бъдат свършени. Страхувам се да откажа на Лиома, Филипа, Дулсиния и Марен. Те се опитват да ми дават съвети как да се държа като Прелат и ако наистина са на наша страна, съветите им са искрени. Ако не ги слушам, може да допусна огромна грешка. А ако Прелатът сгреша, за нейната грешка плаща целият Дворец. Ако не са на наша страна, е, тогава онова, което ме карат да върша, едва ли ще навреди някому. Колко ли може да навреди четенето на доклади?

— Освен ако целта не е вниманието ти да бъде отклонено от по-важни неща.

Тя пак го погали по гърба, после се отдръпна.

— Знам. Ще се опитам по-често да излизам „на разходки“ с теб. Струва ми се, че свежият въздух ми се отразява добре.

Уорън я стисна за ръката.

— Радвам се, Вирна. — Той се изправи и пригладя тъмната си роба. — Да вървим при Симона.

Болницата беше сред най-малките постройки на остров Халсбант. Сестрите можеха сами да се справят с повечето от болестите си с помощта на Хан, а болестите, които надхвърляха силата му, обикновено завършваха с мигновена смърт, така че в лечебницата де факто почиваха някои от по-възрастните и немощни служители от персонала, прекарвали целия си живот в служба на Двореца, за които вече нямаше кой да се грижи. Тук биваха прибирани и лудите. Дарбата не помагаше особено при умствени болести.

Близо до вратата Вирна изпрати Хана си в една лампа и я понесе с тях по коридорите, към мястото, където Уорън ѝ каза, че се намира

Симона. Едва няколко от стаите бяха заети, обитателите им пъшкаха, охкаха и кашляха, звуците отекваха из мрачните коридори.

Щом стигнаха до края на коридора, където приемаха възрастните и немошните, трябваше да преминат през три най-обикновени врати, всяка от които оградена от мощни щитове с различна същност. Те обаче можеха да бъдат преодоленни от всеки, роден с дарбата, дори от лудите. Четвъртата врата беше желязна, с масивно резе, оградена със сложен щит, отблъскващ опитите да бъде отворена от другата страна с помощта на магия. Колкото повече сила биваше прилагана, толкова повече се затягаше резето. То беше поставено от три Сестри и не можеше да бъде счупено отвън.

Щом Уорън и Вирна се появили зад ъгъла, двамата стражи застанаха нащрек. Сведоха глави, но не се отместиха от вратата. Уорън им се усмихна мило и махна с ръка да им отворят.

— Съжалявам, синко, но никой не може да влиза вътре.

Вирна стрелна стража с гневен поглед и бутна Уорън встрани.

— Така ли, „синко“?

Онзи кимна уверено.

— И кой е дал тези заповеди?

— Командирът ми, Сестро. Нямам представа на него кой му ги е дал, но предполагам, че е била Сестра с определена власт.

Смръщила вежди, Вирна бутна пред лицето му пръстена със слънчевия символ.

— С повече власт от тази?

Войникът ококори очи.

— Не, Прелате. Разбира се, че не. Простете ми, не ви познах.

— Колцина лежат зад тази врата?

Резето прещрака и звукът отекна по коридора.

— Само една Сестра, Прелате.

— Има ли Сестри, които се грижат за нея?

— Не. Отидоха си за през нощта.

Веднъж оказали се от вътрешната страна на вратата и далеч от ушите на стражите, Уорън се изхили:

— Струва ми се, че най-после намери някакво приложение на този пръстен.

Вирна спря и го погледна озадачено.

— Уорън, как си обясняваш появата на пръстена върху онази колона след погребението?

Уорън все още беше усмихнат, но усмивката му някак се изпразни.

— Ами, предполагам... — Лицето му стана сериозно. — Нямам представа. Ти как мислиш?

Тя поклати глава.

— Около него имаше светлинен щит. Не са много онези, които могат да направят подобен. Ако, както ти казваш, прелат Аналина е имала доверие единствено на мен, тогава кому се е доверила да постави пръстена там и да го ограда с такава мрежа?

— Нямам представа. — Уорън намести подгизналата си роба на раменете. — Възможно ли е да я е изтъкала сама?

Вирна повдигна вежда.

— От погребалната клада?

— Не, искам да кажа, може ли да я е изтъкала предварително и да е накарала някого да я сложи там. Нали разбираш, като да вложиш магия в пръчка, за да може някой друг да запали лампата с нея. Виждал съм Сестрите да го правят, за да може персоналът да пали осветлението, без да се налага да мъкнат със себе си горяща свещ и да капят пръстите си или пода с восък.

Вирна вдигна лампата и го погледна в очите.

— Уорън, това е гениално.

Той се усмихна. В следващия миг усмивката му изчезна.

— Остава въпросът: кой?

Тя свали лампата.

— Може да е бил човек от персонала, комуто е имала доверие. Някой без дарба, за да не се тревожи, че ще я... — Тя погледна назад в празния мрачен коридор. — Нали разбираш.

Той кимна и Вирна продължи.

— Ще трябва да проверя това.

Изпод вратата на стаята на Сестра Симона излизаха пръски светлина: през пролуката под вратата се промъкваха безшумно едва забележими отблясъци. Когато достигаха до щита, той започваше да искри, отвърщаше на силата със сила, противопоставяше се на магията. Сестра Симона се опитваше да пробие щита. При нейното състояние това можеше да се очаква. Въпросът беше защо не се

получаваше. Вирна разпозна щита около вратата като най-обикновен, от онези, които използваша, за да държат заключени някъде провинили се млади магьосници.

Вирна докосна Хана си и прекрачи щита. Уорън се промъкна заедно с нея. Отблясъците светлина, излизащи изпод вратата, угаснаха.

— Симона? Аз съм Вирна Совънтрийн. Помниш ме, нали, скъпа? Може ли да вляза?

Отговор не дойде, така че Вирна натисна дръжката и отвори вратата. Държеше лампата пред себе си, за да осветява по-добре. Стаята беше почти празна. Виждаше си само поднос с глинена кана, хляб и плодове, сламеник и нощно гърне. В ъгъла се беше сгушила мърлява дребна женица.

— Остави ме на мира, демоне! — изпищя тя.

— Симона, всичко е наред. Аз съм, Вирна. С мен е приятелят ми Уорън. Не се страхувай.

Симона примигна на светлината, като че пред очите ѝ бе изгряло слънцето. Вирна дръпна лампата назад, за да не я заслепява.

Симона вдигна поглед.

— Вирна?

— Да, точно така.

Симона целуна безименния си пръст десетина пъти, сипейки благодарности и благословии към Създателя. Завтече се през пода на ръце и колене и се вкопчи в подгъва на полата на Вирна, обсипвайки я с целувки.

— О, благодаря ти, че дойде. — Тя се изправи на крака. — Да бързаме! Трябва да бягаме оттук!

Вирна стисна дребната женица за раменете и я сложи да седне на сламеника. Нежно приглади назад разрошените ѝ прошарени коси.

Ръката ѝ замръзна.

Около врата на Симона имаше яка. Ето защо не е могла да пробие щита. Вирна никога не беше виждала Сестра с Рада'Хан около врата. Беше виждала да я носят стотици младежи и момчета, но никога Сестра. От гледката ѝ прилоша. Бяха я учили, че в далечното минало поставяли Рада'Хан на врата на Сестри, изгубили си ума. Да полудее човек, роден с дарбата, беше все едно през претъпкан с хора пазар да премине светкавица. Трябваше да бъдат поставени под контрол. И все пак...

— Симона, ти си в безопасност. Намираш се в Двореца, под зоркото око на Създателя. Никой няма да ти навреди.

Симона избухна в сълзи.

— Трябва да се махна отгук. Моля те, пусни ме, трябва да избягам.

— Защо трябва да избягаш, скъпа?

Жената избърса сълзите от мръсното си лице.

— Той идва.

— Кой?

— Онзи от сънищата ми. Пътешественикът по сънищата.

— Кой е пътешественикът по сънищата?

Симона се дръпна назад.

— Пазителят.

Вирна млъкна.

— Пътешественикът по сънищата е Пазителят?

Симона закима толкова усърдно, че Вирна си помисли, че вратът ѝ може да се откачи.

— Понякога. Друг път е Създателят.

Уорън се наведе напред:

— Какво?

Симона трепна.

— Ти ли си? Ти ли си онзи?

— Аз съм Уорън, Сестро. Аз съм само ученик, това е всичко.

Симона допря пръст до напуканите си устни.

— Значи и ти трябва да бягаш. Той идва. Иска всички, родени с дарбата.

— Онзи от сънищата ти ли? — попита Вирна.

Симона закима яростно.

— Какво прави той в сънищата ти?

— Измъчва ме. Причинява ми болка. Той... — Тя започна лудешки да целува безименния си пръст, в търсене закрилата на Създателя. — Казва, че трябва да престъпя клетвата си. Иска от мен да правя разни неща. Той е демон. Понякога се преструва на Създателя, опитва се да ме измами, но аз знам, че е той. Знам. Той е демон.

Вирна притисна към себе си изплашената жена.

— Това е само кошмар, Симона. Не е истина. Опитай се да го разбереш.

Симона закима така, че едва не изтръгна главата от шията си.

— Не! Сън е, но е истински. Той идва. Трябва да бягаме!

Вирна ѝ се усмихна съчувствено.

— Какво те кара да мислиш така?

— Той сам ми го каза. Идва.

— Нима не виждаш, скъпа? Това става само когато спиш, не когато си будна. Не е истина.

— Сънищата са реалност. Когато съм будна, и тогава го знам.

— Сега си будна. Сега знаеш ли го, скъпа?

Симона кимна.

— Откъде си сигурна, когато си будна, че не е в главата ти, за да ти казва разни неща, както когато спиш?

— Чувам го. — Тя погледна Вирна, отмести поглед към Уорън, после пак към Сестрата. — Не съм луда. Не съм. Нима не чувате барабаните?

— Напротив, Сестро, чуваме ги — усмихна се Уорън. — Но това не е в съня ти. Това са барабаните, които известяват за предстоящото пристигане на императора.

Симона отново докосна с пръст устните си.

— Император ли?

— Да — успокой я Уорън. — Императорът на Стария свят. Той ни идва на посещение, това е всичко. Затова са тези барабани.

Челото ѝ се сбърчи от тревога.

— Император?

— Да — отвърна Уорън. — Император Джаганг.

Симона нададе див писък и скочи в ъгъла. Пищеше, сякаш някой я колеше. Ръцете ѝ се мятаха безпомощно. Вирна се спусна към нея, опитваше се да я хване и да я успокой.

— Симона, с нас си в безопасност. Какво има?

— Това е той! — изпищя тя. — Джаганг! Това е името на пътешественика по сънищата! Пуснете ме! Моля ви, пуснете ме да си вървя, преди да е дошъл!

Симона се изтръгна от ръцете на Вирна и полетя из стаята, хвърляйки наоколо искри светлина. Те се врязваха в мазилката по стените като остри нокти. Вирна и Уорън се опитаха да я успокоят, да я хванат, да я спрат. Симона не успя да намери начин да излезе от стаята

и започна да си удря главата в стената. Беше дребна жена, но сякаш я бе обладала силата на десет мъже.

Накрая, с огромно нежелание, Вирна бе принудена да използва яката ѝ, за да я накара да се овладее.

След като всичко свърши, Уорън излекува кървящото ѝ чело. Вирна си спомни едно заклинание, което я бяха учили да прилага на новоприетите в Двореца момчета, когато сънуват кошмари в първите нощи, след като са били отнети от родителите си — заклинание, което укротява страховете и дарява уплашените момчета със сън без сънища. Вирна стисна Рада'Хан между ръцете си и изпрати в Симона струя от своя Хан. Дишането на бедната жена най-сетне се успокои, тя се отпусна и заспа. Вирна се надяваше сънят ѝ да е без сънища.

Разтреперана, тя се облегна на вратата от външната страна на тъмната стая.

— Научи ли онова, което те интересуваше?

Уорън преглътна.

— Опасявам се, че да.

Не този отговор очакваше да чуе Вирна. Уорън не продължи.

— Е, и?

— Ами, не съм сигурен, че Сестра Симона е луда. Поне не в общоприетия смисъл. — Той зачовърка ширита на ръкава си. — Трябва да поровя още малко в книгите. Книгите дават доста объркана информация. Щом разбера нещо, ще ти кажа.

Вирна целуна безименния си пръст, но усети несвойствената ѝ още форма на пръстена на Прелата под устните си.

— Скъпи Създателю — помоли се тя на глас, — бди над този глупав младеж, защото иначе може да се изкуша да го удуша със собствените си ръце.

Уорън извърна очи.

— Виж какво, Вирна...

— Прелате — поправи го тя.

Уорън въздъхна и накрая кимна.

— Предполагам, трябва да ти го кажа, макар да става въпрос за доста древно и неясно разклонение. Пророчествата са пълни с фалшиви разклонения. Това е двойно по-съмнително, защото е много древно и се среща изключително рядко. Това прави нещата подозрителни дори да не вземаме предвид останалото. В толкова стари

книги има много прескачания или връщания, не бих могъл да проверя всички данни за по-малко от месеци сериозна работа. Някои от връзките са забулени от тройни разклонения. Да проследиш произхода на тройно разклонение означава да се сблъскаш с нови разклонения по всеки от отделните клонове. Ако някой от тях също е разделен на три, е, ами тогава енигмата, създадена от геометричните прогресии, с които се сблъскваш поради...

Вирна постави ръка на рамото му, за да го накара да млъкне.

— Уорън, всичко това ми е известно. Знам степените на прогресия и регресия и как се отнасят към отделните клонове на тройно разклонение.

Уорън дръпна рамото си.

— Да, разбира се. Забравих каква отличничка си била. Извинявай. Май говоря доста несвързано.

— Карай направо, Уорън. Кое от онова, което каза Симона, те кара да мислиш, че може би не е луда в „общоприетия смисъл“?

— Този пътешественик по сънищата, когото тя спомена. В две от най-старите книги се говори на няколко места за „пътешественик по сънищата“. Тези книги са в доста лошо състояние. От тях е останало почти само пепел. Онова, което ме притеснява, е, че споменаването на „пътешественика по сънищата“ може да ни се струва рядкост, защото разполагаме само с два текста, в които се говори за него. Повечето от книгите от онова време са изчезнали. Следователно той може въобще да не е такава рядкост.

— Колко са стари книгите, за които говориш?

— На повече от три хиляди години са.

Вирна повдигна вежда.

— От времето на Голямата война?

Уорън кимна.

— И какво се казва за пътешественика по сънищата?

— Ами трудно е да се разбере. За него се говори повече като за оръжие, отколкото за човек.

— Оръжие ли? Какво оръжие?

— Не знам. Струва ми се, че не става дума толкова за предмет, колкото за някаква цялост, макар че не е изключено и да е човек.

— Може би означава, че е човек, който е толкова добър в нещо, като майстор на острието например, че често се обръщат към него — в

знак на почит и уважение — с името на оръжието му.

Уорън вдигна пръст.

— Точно това е. Доста точно описание, Вирна.

— Какво е направило това оръжие със своите умения според книгите?

Уорън въздъхна.

— Не знам. Но разбрах, че пътешественикът по сънищата е свързан по някакъв начин с Кулите на вечната смърт, които разделяха Стария от Новия свят през последните три хиляди години.

— Искаш да кажеш, че пътешествениците по сънищата са издигнали Кулите?

Уорън се приближи повече към нея.

— Не. Мисля, че Кулите са били издигнати, за да ги спрат.

Вирна настръхна.

— Ричард унищожи Кулите — каза тя високо, без да има намерение да повишава глас. — Какво още трябва да се направи?

— Засега знам само толкова. Дори това, което ти казах, едва го разбирам. Не се знае много за книгите от времето на войната. Доколкото ми е известно, възможно е това да са само легенди, които нямат нищо общо с истината.

Вирна извърна очи към стаята зад нея.

— Онова, което видях тук, ми изглеждаше доста истинско.

Уорън се намръщи.

— И на мен.

— Какво имаше предвид, като каза, че не била луда „в общоприетия смисъл“?

— Не мисля, че Сестра Симона страда от кошмари или че си въобразява нещо. По-скоро ми се струва, че наистина ѝ се е случило нещо, което я е докарало до това състояние. В книгите се описват примери, в които този условно наречен от нас „майстор на острието“ се появява и прави така, че човек не може да разграничи сънищата си от реалността. Сякаш мисълта им не може да се събуди изцяло от кошмара. Или пък изниква от света около тях, докато спят.

— Звучи ми като чиста лудост — да не можеш да разграничиш действителността от съня.

Уорън обърна длан нагоре. Точно в средата пламна огънче.

— Какво е действителността? Представих си пламък и „сънят“ ми, въображението ми станаха реалност. Разумът ми в будно състояние ми диктува какво да правя.

Вирна отметна назад един къдрав кестеняв кичур и започна да размишлява на глас:

— Точно както воалът разделя света на живите от света на мъртвите, в главите ни има бариера, която разделя действителността от въображението ни, от сънищата. Чрез самодисциплина и воля определяме какво ще бъде действителността за нас самите. — Тя внезапно вдигна поглед. — Скъпи Създателю, тази бариера в главите ни е онова, което ни пречи да използваме Хан в съня си. Ако тя не съществуваше, човек нямаше да има интелектуален контрол върху своя Хан, докато спи.

Уорън кимна.

— Ние контролираме своя Хан. Когато си въобразим, той може да стане истински. Но съзнателното въображение е подвластно на ограниченията, поставени от интелекта. — Той се наведе към нея и я погледна с напрегнати сини очи. — Спящото въображение не притежава никоя от тези задръжки. Пътешественикът по сънищата може да внушава действителност. Родените с дарба могат да я извикват на живот.

— Наистина е оръжие — прошепна тя, хвана Уорън за ръката и тръгна.

В застрашителната бездна на незнайното беше успокоително да имаш поне един приятел, на когото да се опереш. Главата ѝ се въртеше от съмнения и въпроси. Сега тя беше Прелатът. От нея зависеше да намери отговори на някои въпроси, преди Дворецът да бъде сполетян от неприятности.

— Кой е умрял? — попита Уорън накрая.

— Прелатът и Натан — разсеяно каза Вирна, тъй като мислите ѝ бяха далеч.

— Не, за тях имаше погребална церемония. Питам кой освен тях. Вирна се отърси от мислите си.

— Освен Прелата и Натан ли? Никой. От доста време насам.

Пламъкът на лампата затанцува в сините му очи.

— Тогава защо Дворецът е използвал услугите на гробокопачи?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард замахна с крак, скочи върху утъпкания сняг в двора пред конюшните и метна юздите на чакащия встрани войник. Зад него препускаше отряд от двеста Д'Харанци. Потупа по врата коня си, чиито крака се бяха подбили от път, и изчака изморените Улик и Иган да слязат от своите. В спокойния, студен следобеден въздух плуваха облачета дим, изпускани от хора и животни. Смълчаните мъже бяха уплашени и объркани. Ричард беше бесен.

Свали дебелата си ръкавица и почеса четиридневната си брада през прозявка. Беше уморен, мръсен и гладен, но най-вече ядосан. Преследвачите, които бе взел със себе си, бяха добри — както му бе казал генерал Рейбич — и Ричард нямаше причина да поставя под съмнение уменията им. И въпреки това явно не бяха достатъчно добри. Самият той бе доста наблюдателен и на няколко пъти открива следи, които другите бяха пропуснали да забележат. Но двата дни обилен снеговалеж и силна буря бяха обрекли усилията им на провал и в края на краищата се бяха отказали.

Преди всичко това изобщо не биваше да се случва, но той се бе оставил да го изиграят. Беше се провалил при първото незначително предизвикателство като водач. Изобщо не биваше да се доверява на онзи мъж. Защо все си мислеше, че хората са склонни да застават на страната на разума и да постъпват правилно? Защо все си мислеше, че у всеки има добро, което — ако му бъде предоставена възможност — се появява на повърхността.

Проправяше си път през снега към Двореца, чиито бели стени и кули се извисяваха в тъмносивото вечерно небе. Беше помолил Улик и Иган да избързат напред, да намерят генерал Рейбич и да го разпитат дали не са се случили други неприятности в негово отсъствие. Кулата го наблюдаваше от сумрака в сенките на планината, сякаш наметнала на гранитните си рамене оловносин снежен плащ.

Ричард откри госпожа Сандерхолт в кухнята да дава разпореждания на работниците си и я попита дали ще измисли нещо за

ядене на него и двамата му огромни пазачи — комат сух хляб, остатъци от супа, каквото и да е. Тя видя, че Ричард не е в настроение за разговори, и само безмълвно го стисна за ръката, после му каза да седне някъде и да си вдигне краката, докато тя се погрижи за вечерята му. Той се отпрати към едно тихо кътче близо до кухнята и седна да чака Улик и Иган да се върнат.

Пред него изникна Бердин, облечена в червените си кожени дрехи.

— И къде по-точно беше? — попита го тя с ледения глас на Морещица.

— Преследвах духове в планината. Кара и Райна не ти ли казаха?

— Ти не ми каза. — Строгите ѝ сини очи не трепнаха на ледения му поглед. — Това има значение. Да не си посмял повече да тръгваш нанякъде, без да ми се обадиш! Разбра ли?

През тялото на Ричард пробягаха тръпки. Разпозна безпогрешно кой говори: не Бердин — жената, а Господарката Бердин — Морещицата. Това не беше въпрос, а заплаха.

Ричард се отърси от мислите си. Просто беше уморен, а тя сигурно се е притеснила за своя Господар Рал. Само си въобразяваше разни неща. Какво му става? Сигурно се е изплашила, когато се е събудила и е разбрала, че той е тръгнал да гони Бруган и сестра му, магьосницата. Бердин имаше странно чувство за хумор, може би всъщност си мислеше, че е смешно. Ричард се насили да се усмихне широко, като искаше да освободи напрежението ѝ.

— Бердин, нали знаеш, че харесвам теб най-много. През цялото време си мислех само за усмихнатите ти сини очи.

Ричард пристъпи към вратата. Агиелът на Бердин изникна в ръката ѝ. Тя го опря в рамката и препречи пътя му. Никога не я беше виждал с толкова жестоко лице.

— Зададох ти въпрос. Очаквам отговор. Не ме карай да те питам отново.

Този път нямаше никакво извинение за тона и действията ѝ. Агиелът ѝ беше на милиметри от лицето му, и то не случайно. Пред очите му за пръв път се разкриваше истинската ѝ същност на Морещица — онази Бердин, която познаваха нейните жертви, същността на въплътеното в нея същество. Това, което видя, не му хареса. За миг погледна през очите на онези обречени жертви, които е

докосвала с Агиела си. Никой, хванат от Морещица, не е намирал лесна смърт и никой освен Ричард не е успял да се освободи от мъчението.

Той изведнъж погледна със съжаление на доверието си към тези жени и жилото на разочарованието се впи в сърцето му.

Този път вместо студ през цялото му тяло премина горещата вълна на гнева. Осъзна, че може да направи нещо, за което после да съжалява, и веднага овладя порива си. Знаеше обаче, че в погледа му личи всичко.

— Бердин, трябваше да тръгна след Броган веднага след като разбрах, че е избягал, ако исках да имам някаква надежда да го заловя. Казах на Кара и Райна къде отивам и по тяхно настояване взех Улик и Иган със себе си. Ти спеше. Реших, че е безсмислено да те будя.

Тя все още не помръдваше.

— Ти ни беше необходим тук. Имаме много преследвачи и войници. Но само един Господар. — Върхът на Агиела ѝ се завъртя и спря пред очите му. — Не ме разочаровай отново.

Трябваше да събере цялата си воля, за да не я сграбчи и счупи ръката ѝ.

Бердин отдръпна Агиела си заедно със свирепия си поглед и си тръгна.

Останал сам в малката стая с тъмна ламперия, Ричард свали от раменете си тежката връхна пелерина и я метна до стената край огнището. Как може да е толкова наивен? Те бяха истински усойници, а той им бе позволил да се увият около врата му. Беше заобиколен от непознати. Не, не бяха непознати. Той знаеше какво представляват Морещиците. Знаеше на какво са способни Д'Харанците. Знаеше някои от нещата, сторени от представителите на определени страни в Средната земя. И въпреки това бе достатъчно глупав, за да повярва, че всички те могат да бъдат добри, ако им бъде предоставена възможност.

Отпусна ръка на рамката на прозореца и се загледа в потъмняващия планински пейзаж. Почувства как топлината на огъня изпълва премръзналото му тяло. Грач му липсваше. Липсваше му и Калан. Добри духове, толкова му се искаше да я прегърне.

Може би трябваше да се откаже от всичко това. Ще намери за себе си и Калан някое скътано местенце в Еленовата гора, където никой никога няма да може да ги намери. Двамата ще изчезнат и ще

оставят останалият свят да се оправя сам. Защо трябва да го е грижа за света, след като на света не му пука за него.

„Зед, толкова си ми нужен тук.“

Ричард усети как вратата зад гърба му се отваря и към него тръгва лъч светлина. Хвърли поглед през рамо и видя в рамката на вратата да стои Кара. Зад нея надничаше Райна. Двете бяха облекли кафявите си одежди и му се усмихваха палаво. Не им се зарадва.

— Господарю Рал, радваме се, че се завърна цял-целеничък. — Кара му се усмихна още по-широко и отметна русата си плитка на гърба. — Липсвахме ли ти? Надявам се не си...

— Изчезвайте!

Игривата ѝ усмивка се стопи.

— Моля?

Той се обърна.

— Казах да изчезвате. Или може би сте дошли да ме заплашвате с Агиелите си? Точно в момента не ми се гледат морещенските ви физиономии. Изчезвайте!

Кара преглътна.

— Ако имаш нужда от нас, няма да сме далеч — каза тя със сломен глас. Изглеждаше като попарена. Обърна се и избута Райна навън.

Щом излязоха, Ричард се отпусна върху кожения стол зад малката тъмна лакирана масичка с животински крака. Пушекът и острата миризма от огнището му подсказаха, че цепениците вътре са дъбови — избор, който той самият би направил в подобна студена нощ. Избута лампата към стената, на която висяха няколко картини с пейзажи. Най-голямата беше колкото дланта му и въпреки това всички успяваха да изобразят величествени, хълмисти гледки. Ричард се загледа в спокойните сцени и си помисли колко щеше да е хубаво, ако животът е толкова прост, колкото изглежда на идиличните рисунки.

От мислите му го извади появяването на Улик и Иган, които водеха генерал Рейбич.

Генералът поздрави с юмрук в гърдите.

— Господарю Рал, радвам се да ви видя жив и здрав. Постигнахте ли някакъв успех?

Ричард поклати глава.

— Хората, които изпрати с мен, бяха наистина каквито каза, но условията се оказаха невъзможни. Успяхме тук-там да хванем следите на бегълците, но явно са тръгнали към Шумната улица и центъра на града. Веднъж попаднали там, няма начин да се определи в коя посока са поели. Може би към Никобарезе, на североизток. За всеки случай оградихме целия град, ако са решили да поемат в друга посока, но въпреки това не открихме и следа от тях. Докато претърсим основно всичко, загубихме много време и това позволи на бурята да прикрие следите им.

Генералът изръмжа замислено.

— Разпитахме хората им в Двореца. Никой не знае къде е заминал Броган.

— Може да лъжат.

Ръката на Рейбич поглади белега на бузата му.

— Повярвайте ми, наистина не знаят къде е отишъл.

Не му бяха необходими повече подробности.

— От първоначалните следи успяхме да разберем, че са били само трима — без съмнение генерал Броган, сестра му и онзи другият.

— Ами, след като не е взел хората си, май ми прилича на бягство. Сигурно сте го изплашили до смърт и просто е хукнал да си спасява кожата.

Ричард тупна с пръст по масата.

— Може и така да е. Но искам да съм сигурен накъде е тръгнал. За собствено спокойствие.

Генералът сви рамене.

— Защо не му прикачихте облак-следач? Защо не използвахте магията си, за да го проследите? Мрачният Рал винаги постъпваше така, когато искаше да залови някого.

На Ричард това му бе добре известно. Знаеше какво е облак-следач от собствен опит. Всичко започна, когато Мрачният Рал закачи за него такъв облак, за да знае къде е, да може да отиде да го прибере, когато си пожелае, и да възстанови Книгата на преброените сенки. Зед качи Ричард на магьосническия си камък, за да откачи облака от него. Макар да бе почувствал магията да бушува в тялото му, Ричард нямаше представа как действа тя. Беше виждал освен това Зед да използва някакъв магически прах, за да прикрие следите им и да не може Мрачният Рал да ги открие, но и него не знаеше как да използва.

В същото време не му се искаше да разклаща вярата на генерал Рейбич в него, като му признае, че няма представа от най-елементарни неща в магията. Точно в момента не се чувстваше много сигурен в съюзниците си.

— Не можеш да закачиш за някого облак-следач, когато небето е пълно с дъждовни облаци. Няма да знаеш кой е твоят и няма да можеш да го следиш. Лунета, сестрата на Броган, е чародейка. Тя със сигурност е използвала магия, за да прикрие следите им.

— Жалко. — Генералът се почеса по брадата, очевидно повярвал на бльфа. — Е, магията не ми е специалност. За това имаме вас.

Ричард промени темата.

— Как са нещата тук?

Генералът се ухили злокобно.

— В града няма дори един меч, който да не е наш. На някои това не им харесва, но след като веднъж им бяха обяснени ясно условията, се примириха без бой.

Е, поне това.

— И „Кръвта на братството“ в двореца на Никобарезе ли?

— Ще им се наложи да ядат с ръце. Не им оставихме дори лъжици в двореца.

Ричард разтърка очи.

— Добре. Чудесно си се справил, генерале. Ами сбързовете? Имаше ли нови атаки?

— Не и след онази кървава нощ. Сега всичко е спокойно. Боже, та дори успях да се наспя, както не съм спал от седмици. Откакто поехте властта, вече не ми се явяват онези сънища.

Ричард вдигна поглед.

— Сънища ли? Какви сънища?

— Ами... — Генералът се почеса по рижата глава. — Странно. Май вече не ги помня. Сънувах някакви неща, които доста ме притесняваха, но откакто се появихте вие, изчезнаха. Нали знаете как е със сънищата — след известно време избледняват и човек не си ги спомня.

— Да, предполагам.

Всичко започваше да му изглежда като сън — лош сън. Ричард искаше това да свърши.

— Колко мъже загубихме при атаката на сбързовете?

— Само триста.

Ричард поглади челото си, коремът го сви.

— Нямах представа, че е имало толкова много трупове.

— Е, това включва и другите.

Ричард махна ръка от лицето си.

— Други ли? Какви други?

Генерал Рейбич посочи през прозореца.

— Онези, дето бяха ей там горе. Около осемдесет на пътя за Магьосническата кула.

Ричард се завъртя и погледна през прозореца.

На фона на тъмновиолетовото небе се издигаше единствено силуетът на Кулата. Нима сбързовете се опитват да влязат в Кулата? Добри духове, ако е така, какво може да направи той? Калан му беше казвала, че Кулата се пази от мощна магия, но той нямаше представа дали заклинанията могат да държат настрана същества като сбързовете. Защо ли биха искали да влязат там?

Каза си, че не бива да допуска въображението му да го ръководи. Сбързовете бяха убили войници и обикновени граждани навсякъде из града. Зед щеше да се върне след няколко седмици и щеше да знае какво да правят. Седмици ли? Не, по-скоро повече от месец, може би два. Дали можеше да чака толкова дълго?

Може би трябваше да отиде да хвърли един поглед. Но това можеше да се окаже глупаво. Кулата беше място на мощна магия, а той не знаеше нищо за магията. Освен че може да бъде опасна. Просто щеше да си търси белята. Беше си създал достатъчно неприятности. Въпреки това може би трябваше да отиде да погледне. Това сигурно щеше да е най-доброто решение.

— Вечерята ви! — каза Улик.

Ричард извърна глава:

— Какво? О, благодаря.

Госпожа Сандерхолт носеше сребърен поднос, върху който имаше гореща яхния, черен хляб, намазан с масло, яйца с подправки, ориз с билки и сметана, агнешки ребра, круши в бял сос и голяма чаша чай с мед.

Тя му намигна приятелски и остави подноса на масата.

— Изяж си всичко, Ричард, ще ти се отрази добре. После си почини.

През единствената нощ, която бе прекарал в Двореца на Изповедниците, бе спал в стола на Калан.

— Къде мога да легна?

Тя сви рамене.

— Ами можеш да се разположиш в... — Тя млъкна, възпирайки се навреме. — Можеш да останеш в стаята на Майката Изповедник. Най-хубавата в двореца.

Там, където двамата с Калан щяха да прекарат първата си брачна нощ.

— Точно сега едва ли бих се чувствал добре там. Няма ли някое друго място?

Госпожа Сандерхолт махна с бинтованата си ръка. Бинтовете вече бяха по-малко и по-чисти.

— В края на това крило, като завиеш надясно, ще видиш редица стаи. Те са за гости. Точно сега нямаме никакви гости, така че можеш да си избереш която ти харесва.

— Къде спят Мор... Кара и двете й приятелки?

Тя направи кисела физиономия и посочи на другата страна.

— Пратих ги в крилото на прислугата. В една от стаите.

Колкото по-далеч, толкова по-добре, ако питаха него.

— Чудесно, госпожо Сандерхолт. В такъв случай ще си избира някоя от стаите за гости.

Тя сръга Улик.

— А вие, момчета, какво ще хапнете?

— Какво имате? — попита Иган с прилив на ентузиазъм.

Тя повдигна вежда.

— Защо не дойдете с мен в кухнята да си изберете? — Тя не пропусна бързия поглед, който двамата хвърлиха към Ричард. — Съвсем наблизо е. Няма да сте далеч от него.

Ричард отметна пелерината на сбърза върху страничните облегалки на стола. Направи знак на Улик и Иган да вървят и загреба от яхнията си. После пийна и глътка чай. Генерал Рейбич удари с юмрук сърцето си и му пожела приятна вечер. Ричард отвърна на поздрава с вдигната ръка, в която имаше парче черен хляб.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше огромно облекчение най-после да остане сам. Чувстваше се уморен от хора, готови да скочат при всяко негово щракване с пръст. Макар да се бе опитал да успокои войниците, те не можеха да забравят кой е с тях. Явно се страхуваха, че Ричард ще ги унищожи с магия, ако не успеят да намерят следата на Броган. А дори когато се провалиха и той им каза, че разбира, пак не се успокоиха. Едва към края се поотпуснаха, но въпреки това постоянно го държаха под око, да не би случайно да прошепне някаква заповед, а те да не я чуят. Фактът, че е заобиколен от хора, които се отнасят към него с такова страхопочитание, го изнервяше.

Докато дояждаше яхнията си, в главата му кръжаха тревожни мисли. Дори да беше и наполовина по-малко гладен, щеше да признае, че гозбата е превъзходна. Не беше прясно приготвена, по-скоро бе престояла доста време, попивайки аромати, които можеше да добави единствено времето, никакви подправки.

Когато вдигна глава от чашата с чай, на вратата стоеше Бердин. Ричард напрегна мускули. Преди да успее да й каже да си върви, тя проговори:

— Дукеса Лумхолц от Келтон иска да се срещне с Господаря Рал. Ричард преглътна и втренчи очи в Бердин.

— Нямам намерение точно сега да приемам молители.

Бердин пристъпи напред и спря пред масата. Преметна вълнистата си кестенява плитка през рамото.

— Ще я приемеш.

Пръстите на Ричард се плъзнаха по познатите извивки на дръжката на меч.

— Условията за капитулацията на отделните страни не подлежат на разискване.

Бердин опря кокалчетата на ръцете си на масата и се наведе към него. Агиелът й, вързан с фина верижка за китката, се поклащаше леко. Сините й очи изпусаха ледени пламъци.

— Ще я приемеш.

Ричард усети как лицето му пламва.

— Вече чу отговора ми. Друг няма да получиш.

Тя не се отдръпна.

— А аз ѝ обещах, че ще я приемеш. Ти ще говориш с нея.

— Единственото нещо, което съм готов да чуя от представител на Келтон, е непрекословно предаване.

— Точно това ще чуете — мелодичният глас дойде откъм вратата. — Ако се съгласите де ме изслушате. Не съм дошла да ви отправям заплахи, Господарю Рал.

В мекия ѝ, смирен тон Ричард можа да долови колебанието на страха. Това го изпълни със съчувствие.

— Покани госпожата. — Гневният му поглед се върна на Бердин. — После затвори вратата зад себе си на път за леглото. — В тона му нямаше никакво съмнение, че това е заповед и че няма да търпи неподчинение.

Без да показва каквито и да е чувства, Бердин отиде до вратата и протегна ръка да покани дукесата. Когато онази пристъпи в меката светлина на огъня, Ричард стана на крака. Бердин го стрелна с празен поглед и затвори вратата, но Ричард изобщо не я забеляза.

— Моля, дукесо, заповядайте.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем, Господарю Рал.

Той стоеше онемял, загледан в меките ѝ кафяви очи, в извитите ѝ червени устни и гъстата черна коса, кичури от която бяха паднали върху гладкото ѝ, сияещо лице. Ричард знаеше, че в Средната земя дължината на женската коса е знак за обществено положение. Дългата, разкошна коса на жената пред него издаваше изключително високо такова. Единствената жена, чиято коса бе по-дълга от косата на Кралица. По-дълга от нейната бе само косата на Майката Изповедник. Замаян, Ричард си пое дъх и изведнъж си спомни кой е.

— Заповядайте, седнете.

Нямаше спомен дукесата да е изглеждала така — с толкова чиста, неустойима елегантност. Но преди не се бе оказвал толкова близко до нея. Помнеше я като показна жена, покрита с излишно количество блясък и грим, далеч не толкова семпло и изискано облечена — с нежна рокля със закрепен за нея ефирен бледорозов шлейф, който подчертаваше и допълваше изящната ѝ фигура.

При мисълта за последната им среща Ричард изпъшка.

— Дукесо, съжалявам, че ви наговорих такива ужасни неща. Ще можете ли да ми простите? Трябваше да се вслушам в думите ви — вие просто се опитвахте да ме предупредите за генерал Броган.

При споменаването на това име Ричард като че видя страх в очите ѝ, но блясъкът изчезна толкова светкавично, че не можеше да е сигурен.

— Аз съм тази, Господарю Рал, която трябва да моли за прошка. Беше непроситимо от моя страна да ви прекъсвам пред всички тези хора в залата.

Ричард поклати глава:

— Вие просто се опитвахте да ме предупредите за онзи човек. И както се оказва, сте била права. Де да ви бях послушал!

— Не биваше да изразявам мнението си по подобен начин. — На лицето ѝ блесна свенлива усмивка. — Само най-галантният сред джентълмените би твърдял, че не е така.

Когато чу, че го наричат галантен, Ричард се изчерви. Сърцето му биеше толкова силно, че се уплаши тя да не види как пулсират вените на врата му. Нещо го караше да си представя как отмества с устни падналия пред изящното ѝ ухо кичур коса. Беше почти болезнено да отлепи погледа си от нея.

В дъното на съзнанието му немощен глас се опита да го предупреди, но бе потопен в буйното течение на реката от чувства, която заля цялото му тяло. С една ръка той грабна стола до своя, който беше съвсем същият, завъртя го пред масата и ѝ го поднесе да седне.

— Толкова сте мил — заекна дукесата. — Простете, моля ви, че гласът ми трепери. Прекарах няколко ужасни дни. — Тя пристъпи напред към стола и очите им отново се срещнаха. — Просто съм малко нервна, никога досега не съм била в компанията на толкова високопоставена личност като вас, Господарю Рал.

Ричард примигна, не можеше да отмести поглед от очите ѝ, колкото и да се опитваше.

— Аз съм обикновен горски водач, попаднал далеч от дома си.

Тя се засмя — копринено мек звук, който превърна стаята в уютно и прекрасно място.

— Вие сте Търсачът. Вие сте владетелят на Д'Хара. — Изразът на лицето ѝ се промени от ведрост към преклонение. — Вие сте онзи,

който един ден може да управлява света.

Ричард отвърна с вдигане на рамене.

— Не искам да управлявам никого и нищо, просто... — Помисли си, че сигурно звучи като глупак. — Защо не седнете, скъпа госпожо?

Усмивката се върна на устните ѝ — лъчиста, топла и изпълнена с толкова нежен чар, че Ричард установи, че не може да помръдне. Усети сладкия ѝ дъх до лицето си.

Тя отмести поглед.

— Прощавайте за искреността ми, Господарю Рал, но трябва да ви призная, че очите ви изпълват жените с непреодолим копнеж. Сигурна съм, че сте разбили сърцето на всяка от присъстващите в заседателната зала. Кралицата на Галеа е невероятно щастлива жена.

Ричард сбърчи чело.

— Кой?

— Кралицата на Галеа. Вашата бъдеща съпруга. Завиждам ѝ.

Той извърна поглед, а тя се настани на ръба на предложения ѝ стол.

— Дукесо, толкова съжалявам за смъртта на съпруга ви.

Тя извърна глава.

— Благодаря ви, Господарю Рал, но не се притеснявайте за мен. Не скърбя безутешно за него. Не ме разбирайте погрешно, никога не съм искала да му се случи нещо лошо, но...

Кръвта на Ричард кипна.

— Да не би да ви е сторил нещо?

Тя отново извърна глава и сви рамене смутено. Ричард едва устоя на порива да я прегърне и утеши.

— Дукът имаше жесток характер. — Изящните ѝ пръсти погладиха лъскавата гладка повърхност на хермелинената ѝ рокля. — Но не беше чак толкова ужасно, колкото може да прозвучи. Не ми се налагаше да го виждам често. През по-голямата част от времето той беше в едно или друго легло.

Ричард зяпна:

— Той ви е пренебрегвал заради други жени?

Неохотното ѝ кимване потвърди предположението му.

— Сватбата беше уговорена — обясни тя. — Макар да бе с благородническа кръв, за него това бе издигане в йерархията. Като се ожени за мен, спечели титлата си.

— А вие какво спечелихте?

Тя вдигна поглед и къдравите кичури коса, обрамчващи лицето ѝ, се залюляха.

— Баща ми спечели безжалостен зет, който да ръководи семейните дела, и в същото време се отърва от безполезната си дъщеря.

Ричард едва не скочи от стола.

— Не говорете така за себе си. Само да знаех, щях да се постарая дукът да получи добър урок... — Той се отпусна. — Простете дързостта ми, дукесо.

Езикът ѝ небрежно навлажни крайчетата на устата ѝ.

— Ако ви познавах, когато ме удряше, вероятно щях да събера смелост да ви помоля за закрила.

Удрял я е? Ричард копнееше да е бил наблизко, да е могъл да направи нещо за нея.

— Защо не го напуснахте? Защо търпяхте това?

Очите ѝ потърсиха огъня в камината.

— Не можех. Аз съм дъщеря на брата на Кралицата. Разводите на такова високо ниво не са позволени. — Тя изведнъж пламна и се усмихна смутено: — Но какво ви занимавам с незначителните си проблеми! Простете, Господарю Рал. Хората ги сполетяват толкова пострашни беди от неверен съпруг с тежка ръка. Не мога да кажа, че съм нещастна. Имам задължения към народа си, които ме ангажират достатъчно. Мога ли да ви помоля за глътка чай? Гърлото ми пресъхна от притеснение, докато си мислех, че вие... — Бузите ѝ отново пламнаха. — Докато си мислех, че ще ми отсечете главата, задето си позволявам да ви безпокоя въпреки изричната ви заповед.

Ричард скочи на крака.

— Ще ви донеса горещ чай.

— Не, моля ви, не искам да ви причинявам неудобство. А и наистина имам нужда само от глътчица.

Ричард грабна чашата си и ѝ я подаде.

Проследи с поглед как устните ѝ меко докосват ръба на порцелана. Отмести очи към подноса, опитвайки се да прочисти мисълта си и да се върне към работата си.

— За какво искахте да ме видите, дукесо?

След като отпи глътка, тя постави чашата на масата и извърна дръжката към него, както си беше. На ръба беше останал бледочервен отпечатък от устни.

— Заради отговорностите, за които ви споменах. Знаете ли, когато принц Фирен бе убит, Кралицата лежеше на смъртно легло. Скоро след това почина. Принцът, макар да има неизброимо количество извънбрачни деца, не е женен, и следователно няма наследници.

Ричард никога не беше виждал толкова меки кафяви очи.

— Не съм специалист по кралските дела, дукесо. Опасявам се, че не следя докрай мисълта ви.

— Ами опитвам се да ви кажа, че след като Кралицата и единственият ѝ наследник са мъртви, Келтон остава без монарх. Бидейки следващата по линията на наследяване — като дъщеря на починалия брат на Кралицата, — аз ще се кача на трона на Келтон. Нямам към кого да се обърна, от кого да потърся съвет относно вашите искания.

Ричард с мъка успяваше да държи вниманието си върху думите, а не върху устните ѝ.

— Искате да кажете, че вие притежавате властта да предадете Келтон?

Тя кимна.

— Да, Ваше сиятелство.

Той почувства как ушите му пламват при титлата, с която тя го нарече. Вдигна чашата си, опитвайки се да скрие колкото се може по-голяма част от червеното си лице в нея. Усети лек стипчив вкус и осъзна, че е допрял устните си точно там, където преди малко се бяха докосвали нейните. Надигна чашата и остави гладката медна сладост да се плъзне по езика му. С трепереща ръка остави чашата на сребърния поднос.

Избърса потните си ръце в панталона.

— Дукесо, вие чухте онова, което имах да казвам. Ние се борим за свобода. Ако се предадете, не само че няма да загубите нищо, но напротив — ще спечелите. При нашето управление например ще се счита за престъпление мъж да бие жена си, също както и да се удря непознат на улицата.

В усмивката ѝ се долавяше строга веселост.

— Господарю Рал, не съм сигурна, че дори вие имате достатъчно сила, за да провъзгласите това за закон. В някои страни на Средната земя е прието мъжът да убива жена си, ако тя го предизвика чрез някое от куп дела, изброени в списък. Свободата би дала същото право на мъжете в цялата Средна земя.

Ричард обиколи с пръст по ръба на чашата.

— Да се наранява невинен, който и да е той, е грешно. Свободата не е разрешение за извършване на лоши дела. Хората в дадена страна няма да са длъжни да страдат под бича на деяния, считани в съседните им страни за престъпление. Когато се обединим, подобни несправедливости няма да съществуват. Всички хора ще имат еднакви свободи и еднакви отговорности, ще живеят под справедлив закон.

— Но, сигурна съм, не очаквате, че когато обявите подобни обичаи за незаконни, те ще спрат.

— Етиката се предава по низходяща линия — от баща на дете. Първата стъпка в такъв случай ще е да въведем закони и да покажем, че всички трябва да живеем според тях. Никога не може да се спрат престъпленията, но ако не се наказват, се стига до анархия, която помита всяка търпимост и разбиране.

Тя прокара пръсти по деликатната трапчинка в основата на шията си.

— Господарю Рал, нещата, които казвате, ме изпълват с надежда за бъдещето. Моля се на добрите духове да успеете.

— Това означава ли, че ще се присъедините към нас? Че Келтон ще капитулира?

Меките ѝ кафяви очи се вдигнаха в смирена молба:

— При едно условие.

Ричард преглътна.

— Дал съм дума да не приемам никакви условия. Отношението към всички ще бъде едно и също, както ви казах. Как мога да се боря за равенство, ако самият аз не живея според собствените си закони?

Тя отново навлажни устните си и в очите ѝ проблясна страх.

— Разбирам — прошепна с тих глас, който почти потъна в тишината. — Простете ми, че проявих такъв егоизъм да искам нещо за себе си. Човек на честта като вас не може да разбере как е възможно обикновена жена като мен да изпадне чак дотам.

На Ричард му се прииска да забие ножа в гърдите си, задето е допуснал в очите ѝ да блесне страх.

— Какво е условието ви?

Погледът ѝ потъна в скута, ръцете ѝ се отпуснаха смирено.

— След вашата реч двамата със съпруга ми почти се бяхме прибрали, когато... — Тя преглътна, лицето ѝ се изкриви в гримаса. — Почти се бяхме прибрали у дома, когато ни нападна чудовище. Дори не го видях да се приближава до нас. Държах съпруга си под ръка. Видях блясък на стомана. — От гърлото ѝ се откъсна стон. Ричард с усилие се удържа на мястото си. — Вътрешностите на съпруга ми се разпиляха в краката ми. — Тя потисна плача си. — Ножът, който го уби, остави на ръката ми три бразди.

— Дукесо, разбирам, не е необходимо да...

Тя вдигна трепереща ръка, за да го накара да замълчи и да довърши мисълта си. Издърпа нагоре ръкава си и му показва три прореза над лакътя. Ричард разпозна следите от нож на сбърз. Никога не бе изпитвал по-силно желание да развие лечителските си способности. Бе готов на всичко, стига да можеше да премахне червените белези от ръката ѝ.

Тя свали ръкава си, сякаш прочела притеснението в погледа му.

— Няма нищо. Още няколко дни и няма да личи. — Тя се потупа по гърдите. — Но онова, което ми причиниха тук, няма да зарасне никога. Съпругът ми бе майстор на меча, но шансовете му срещу онези същества не бяха по-големи от моите. Никога няма да забравя усещането за топлата му кръв по тялото си. Трябва да призная, че не престанах да рева неудържимо, докато не свалих онази рокля от себе си и не измих кръвта от тялото си. От страх, че ще се събудя и ще си помисля, че отново съм в онази рокля, вече спя без дрехи.

На Ричард му се прииска да не беше използвала думи, които предизвикват такива ярки картини в съзнанието му. Захласна се по плавното повдигане и отпускане на копринената ѝ рокля. Насила отпи глътка чай, но най-неочаквано се оказа допрял устни до отпечатъка, оставен върху ръба на чашата. Избърса струйка пот, стичаща се зад ухото му.

— Говорехте за условие?

— Простете, Господарю Рал. Искях да разберете страха ми, за да се отнесете с внимание към условието ми. Бях толкова изплашена.

Тя обви с ръце тялото си, роклята се вгъна навътре между гърдите ѝ.

Ричард сведе поглед към подноса и се почеса по челото.

— Разбирам. Условието?

Тя събра кураж.

— Ще ви предоставя Келтон, ако ми предложите лична закрила.

Ричард вдигна поглед.

— Какво?

— Нали вие убихте онези същества пред Двореца. Говори се, че никой освен вас не може да се справи с тях. Тези чудовища ме ужасяват. Ако застана на ваша страна, Ордена може да ги изправи срещу мен. Ако ми позволите да се възползвам от вашата лична закрила, докато опасността отmine, Келтон е ваш.

Ричард се наклони напред.

— Просто искате да се чувствате в безопасност?

Тя кимна и леко трепна, сякаш страхувайки се, че при следващите ѝ думи Господарят Рал ще я обезглави: — Искам стая близо до вашата, за да може, ако изпищя, да сте достатъчно близо до мен, за да ми се притечете на помощ.

— И...

Тя най-накрая събра смелост да го погледне в очите.

— И... нищо повече. Това е условието ми.

Ричард се изсмя. Болката отпусна гърдите му.

— Искате само да бъдете защитена така, както ме защитават моите стражи? Дукесо, това не е условие, това е вик за помощ. Напълно резонно и обосновано желание за закрила от безжалостните ни врагове. Имате го. — Той посочи с ръка. — Отседнал съм в стаята за гости отвъд този коридор. Всичките са празни. Като наш съюзник вие сте уважаван гост и имате право на избор. Можете да вземете стаята точно до моята, ако така ще се чувствате по-сигурна.

В сравнение с бляскавата усмивка, от която цялото ѝ лице засия, до момента тя сякаш изобщо не се бе усмихвала. Скръсти ръце на гърдите си. Въздъхна дълбоко, сякаш освободила се от огромен, непосилно тежък товар.

— О, Господарю Рал, благодаря ви.

Ричард отметна кичур коса от челото си.

— Утре рано сутринта за Келтон заминава делегация, ескортирана от нашите войници. Вашите сили ще трябва да се предадат на Д'Хара.

— Да се предадат на... да, разбира се. Утре. Лично ще напиша писмо, което ще трябва да бъде предадено на всички официални лица. Келтон не е далеч от Д'Хара. — Тя се поклони, тъмните ѝ къдрици паднаха пред порозовелите ѝ бузи. — За нас е чест да сме първите присъединили се. Цял Келтон ще се бори за свободата.

Ричард също въздъхна дълбоко.

— Благодаря ви, дукесо... или може би трябва да ви наричам Кралица Лумхолц?

Тя се облегна назад с ръце върху страничните облегалки и отпусна китки.

— Нито едното, нито другото. — Единият ѝ крак се преметна връз другия. — Наричайте ме Катрин, Господарю Рал.

— В такъв случай, Катрин, наричайте ме Ричард. Честно да си кажа, започва да ми писва всеки да ме нарича... — Загледан в очите ѝ, той забрави какво се канеше да каже.

Със закачлива усмивка тя се наведе напред и едната ѝ гърда се плъзна по края на масата. Ричард осъзна, че седи на ръба на стола си и гледа в захлас как тя навива на пръста си кичур черна коса. За пореден път се съсредоточи върху подноса с храна пред себе си и се опита да обуздае блуждаещите си очи.

— Добре тогава, нека да е Ричард. — Тя се изкикоти — съвсем не по момичешки, а едновременно дрезгаво и по женски, съвсем не като дама. Той задържа дъха си, за да не въздъхне шумно. — Не знам дали ще мога да свикна да се обръщам към толкова високопоставен човек като владетеля на Д'Хара тъй интимно.

Ричард се усмихна.

— Може би е въпрос на практика, Катрин.

— Да, на практика — задъхано каза тя. Изведнъж се изчерви. — Ето, пак се почва. Тези болезнено прекрасни сиви очи карат всяка жена да забрави себе си. Май ще е най-добре да ви оставя да си довършите вечерята, преди да е истинала съвсем. — Погледът ѝ зашари по подноса между тях. — Изглежда вкусно.

Ричард скочи.

— Нека поръчам да донесат вечеря и за вас!

Тя се дръпна от масата и отново отпусна рамене на облегалката на стола.

— Не, не мога да си го позволя. Вие сте зает човек, пък и вече проявихте достатъчно любезност.

— Не, не съм зает. Просто исках да хапна преди лягане. Можете поне да ми правите компания и да споделите с мен вечерята? И без друго е повече, отколкото мога да изям — ще се похаби.

Тя за пореден път се приближи до него и се притисна до масата.

— Ами наистина изглежда съблазнително... и ако няма да го ядете всичкото... може би мога да хапна малко...

Ричард грейна.

— Какво да ви предложи? Яхния, подправени яйца, ориз, агнешко?

При споменаването на агнешкото тя измърка от удоволствие. Ричард бутна към нея бялата чиния със златна ивица отстрани. Нямахше никакво намерение да опитва агнешкото. Откакто в него се бе пробудила дарбата, не можеше да яде месо. Явно имаше връзка с нея или пък беше както твърдяха Сестрите: магията трябва да поддържа равновесието. Вероятно не можеше да яде месо, защото като магьосник-воин трябваше да балансира убийствата, които му се налагаше да извършва понякога.

Ричард предложи на дукесата вилица и нож. Тя се усмихна, поклати глава и взе с пръсти агнешката пържола.

— Келтонците имат една приказка: ако нещо е добро, не бива да допускат между теб и него да застава каквото и да е.

— Тогава се надявам наистина да е добро — чу се да казва Ричард. За пръв път от много дни насам не се чувстваше самотен.

Без да сваля кафявите си очи от неговите, тя подпря лакти в масата и отхапа мъничка хапка. Ричард чакаше замаян.

— Е... добро ли е?

Вместо отговор тя извъртя очи и затвори клепачи, повдигна рамене и простена от възторг. След миг отново го погледна и палецата връзка помежду им се възстанови. Устата ѝ обгърна парчето месо, безупречно белите ѝ зъби отхапаха сочна хапка. Устните ѝ блеснаха. Той си помисли, че никога не е виждал някой да дъвче толкова бавно.

Ричард раздели на две парчето хляб и ѝ подаде онази половина, на която имаше повече масло. Отчупи си коричка и я потопи в

сметаната, с която бе залян оризът. Ръката застина пред устата му, докато дукесата облизваше с провлачено движение на езика маслото от хляба и пак измърка от удоволствие.

— Обожавам това меко и хлъзгаво усещане по езика си — почти прошепна тя. Отпусна лъскавите си от мазнината пръсти и парчето хляб тупна на подноса.

Зъбите ѝ се впиваха около кокала на агнешката пържола, а очите ѝ не слизаха от очите на Ричард. Започна да оголва кокала със засмукване и отхапване. Хапката на Ричард чакаше пред устата му.

Езикът на Катрин се плъзна по устните ѝ.

— Най-вкусното, което някога съм опитвала.

Ричард осъзна, че между пръстите му няма нищо. Помисли си, че сигурно го е лапнал, но миг след това видя бяло петно сметана върху подноса си.

Тя взе едно яйце от купата, притисна червените си устни в него и отхапа половината.

— Ммм, превъзходно. — Допря гладката обла повърхност на другата половина от яйцето до устните му. — Ето, опитай.

Копринено гладката повърхност имаше мек вкус на приятни подправки и се дъвчеше плавно и гъвкаво. Тя напъха цялото парче в устата му с един пръст. Ричард трябваше да избира — или да се задуши, или да дъвче. Избра да дъвче.

Очите ѝ се отлепиха от неговите и огледаха подноса.

— Я да видим какво има тук? О, Ричард, не ми казвай, че това е... — Тя завъртя показалеца и средния си пръст от вътрешната страна на купата с крушите. Облиза гъстия бял сос от показалеца си и остави онзи от средния ѝ пръст да потече надолу към китката. — О, да. О, Ричард, това е невероятно. Опитай.

Допря средния си пръст до устните му. Преди да осъзнае какво става, целият ѝ пръст потъна в устата му.

— Оближи го добре — настоя тя. — Не мислиш ли, че е най-вкусното нещо, което си ял през живота си?

Ричард кимна, опитвайки се да си поеме дъх, след като тя извади пръста си от устата му. Тя извърна китката си:

— О, моля те, оближи го, преди да е капнало върху роклята ми.

Той вдигна ръката ѝ с длани и я допря до устата си. Вкусът на плътта ѝ беше побъркващ. От допира на устните му до ръката ѝ

сърцето запрепуска болезнено.

Тя се засмя гърлено.

— Гъделичкаш ме. Езикът ти е грапав.

Той пусна ръката ѝ, изведнъж събудил се от интимния им допир.

— Извинявай — едва прошепна.

— Не ставай глупав. Не съм казала, че не ми харесва. — Очите ѝ намериха неговите. Светлината на лампата падаше меко отстрани на лицето ѝ, огънят осветяваше другата половина. Той си представи как прокарва пръсти през косата ѝ. Дишаха в общ ритъм. — Напротив, Ричард, много ми хареса.

На него също. Стаята сякаш се завъртя. Звукът на името му върху устните ѝ изпращаше през тялото му еуфорични вълни. С неимоверни усилия се насили да стане.

— Катрин, късно е, наистина съм капнал.

Тя стана енергично, веднага, изящната рокля разкри формите на тялото ѝ. Когато ръката ѝ се плъзна под неговата и тялото ѝ се притисна до тялото му, Ричард си помисли, че всеки миг ще изгуби контрол над себе си.

— Ще ми покажеш ли стаята си?

Той усети стегнатия ѝ бюст до ръката си, докато я водеше към коридора. Улик и Иган стояха наблизко, скръстили ръце. По-нататък в двата края на коридора скочиха на крака Кара и Райна. Никой от четиримата не реагира по някакъв начин при вида на Катрин, хванала под ръка Ричард. Той не им каза нищо на тръгване към стаята си.

С влудяваща настоятелност ръката на Катрин галеше рамото му. Горещината на тялото ѝ го затопляше до мозъка на костите. Нямаше представа докога ще го държат краката му.

Щом стигнаха до крилото за гости, той направи знак на Улик и Иган да се приближат.

— Дежурете на смени. Единият от двамата да стои на пост непрекъснато. Не искам никой и нищо да пристъпва в този коридор през нощта. — Той хвърли поглед на двете Морещици в другия край на коридора. — Това се отнася и за тях.

Двамата нямаха въпроси и отвърнаха, че ще бъде изпълнено, после заеха местата си.

Ричард се отдалечи с Катрин. Тя продължаваше да го гали. Гърдите ѝ все още се опираха в тялото му.

— Тази стая ми се струва подходяща.

Устните ѝ се разделиха и гърдите ѝ се повдигнаха. Нежните ѝ пръсти се притиснаха в ръката му.

— Да — прошепна тя задъхано. — Тази стая.

Ричард събра цялата си сила.

— Аз ще взема следващата. Тук ще си в безопасност.

— Какво? — Лицето ѝ стана бяло като платно. — О, моля те, Ричард...

— Лека нощ, Катрин.

Тя го стисна още по-силно.

— Но... но ти трябва да влезеш. О, моля те, Ричард, ще ме е страх.

Той я стисна за ръката и я отдели от своята.

— Стаята ти е сигурна, Катрин, не се притеснявай.

— Вътре може да има нещо. Моля те, Ричард, влез с мен!

Ричард се усмихна успокоително.

— Вътре няма нищо. Ако имаше, щях да го усетя. Нали съм магьосник, забрави ли? Тук си в пълна безопасност, а и ще бъда само на няколко крачки от теб. Никой няма да наруши почивката ти, уверявам те.

Той отвори вратата, подаде ѝ лампата, която висеше отвън в коридора пред стаята, и я бутна лекичко вътре, допрял длан до кръста ѝ. Тя се обърна и прокара пръст между гърдите му.

— Ще те видя ли утре?

Той отдели ръката ѝ от тялото си и я целуна по най-протоколния начин, който можа да измисли.

— Можеш да си сигурна. Още от сутринта ни чака много работа.

Ричард затвори вратата на стаята ѝ и се запъти към съседната. Очите на двете Морещици не се отлепяха от него. Той видя как гърбовете им се плъзнаха надолу по стената и те седнаха на земята. Скръстиха крака, сякаш за да му покажат, че имат намерение да останат тук цялата нощ. Всяка стисна Агиела си с две ръце.

Ричард хвърли поглед към вратата на Катрин, очите му дълго не се отделиха оттам. Немощният глас в дъното на съзнанието му крещеше неистово. Отвори вратата. Опря лице от вътрешната страна на затворената врата и си пое дълбоко дъх. Наложил си да пусне резето.

Отпусна се в края на леглото и зарови ръце в лицето си. Какво му ставаше? Ризата му беше подгизнала от пот. Откъде му идваха такива мисли за тази жена? Наистина го мислеше. Добри духове, мислеше го. Спомни си, че Сестрите на светлината твърдяха, че мъжете страдат от неконтролируеми страсти.

Като в мъгла измъкна Меча на истината от ножницата. Характерният метален звън изпълни стаята. Ричард заби острието в пода и с две ръце допря дръжката в челото си, остави се на гнева си. Усети как яростта бушува в душата му и се надяваше това да е достатъчно.

Едно забутано кътче на съзнанието му подсказваше, че това е танц със смъртта, от който мечът няма да може да го измъкне. Знаеше, че няма избор.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сестра Филипа изпружи мощната си снага, изправи гръб и плъзна поглед надолу по дългия си остър нос, уж без да се взира в нещо конкретно. Но всъщност точно това правеше.

— Сигурна съм, Прелате, че не сте обмислили достатъчно сериозно този въпрос. Вероятно ако отделите още малко време за него, ще се убедите, че резултатите, събирани цели три хиляди години, отговарят на нуждите ни.

Вирна, облегла брадичка на обърнатите си длани и разперила лакти на масата, преглеждаше поредния доклад. Беше се постарала ръцете ѝ да заемат такова положение, че да е невъзможно Сестрата да не забележи пръстена със слънчевия символ. Вдигна поглед, за да се убеди, че Филипа наистина гледа в правилната посока.

— Благодаря ви, Сестро, за мъдрия съвет, но вече обмислих обстойно въпроса. Няма смисъл да продължаваме да копаем пресъхнал кладенец. Така човек само ожаднява повече и надеждата му нараства, но вода не се появява.

Тъмните очи и екзотичните черти на Сестра Филипа рядко изразяваха чувства, но Вирна усети как тясната ѝ челюст се стяга.

— Но, Прелате... няма как да се убедим дали младежът напредва с нужните темпове, дали е научил достатъчно, за да бъде освободен от Рада' Хан. Има само един начин.

Вирна смръщи вежди над доклада, който четеше. Отмести го встрани, за да се върне на него по-късно, и насочи цялото си внимание към своята съветница:

— На колко години сте, Сестро?

Тъмните очи на Филипа не потрепнаха.

— Четиристотин седемдесет и девет, Прелате.

Вирна трябваше да признае пред себе си, че изпита завист. Жената изглеждаше почти на нейните години, а беше с близо триста отгоре. Двадесетте загубени години далеч от закланието на Двореца бяха коствали на Вирна време, което тя никога нямаше да може да си

върне. Никога нямаше да може да завърти времето назад, за да натрупа познанията, които имаше другата жена.

— И колко от тези години сте прекарвали в Двореца на пророците?

— Четиристотин и седемдесет, Прелате. — Натъртването на титлата беше почти незабележимо, освен ако човек не го търсеше съзнателно. Вирна го търсеше.

— Което иде да покаже, че Създателят ви е дарил с четиристотин и седемдесет години, за да трупате познания, да работите с младите мъже и да ги обучавате да контролират дарбата си, за да станат магьосници. И през цялото това време не сте успели да разберете характера на вашите ученици?

— Ами, вижте, Прелате, това не е съвсем...

— Да не би да се опитвате да ме убедите, Сестро, че цял Дворец, пълен със Сестри на светлината, не е способен да определи дали един младеж, прекарал под нашия надзор и обучение близо двеста години, е готов да премине на по-горния етап от развитието си, без да го подлагате на този брутален тест за болка? Нима имате толкова малко вяра в Сестрите? В мъдростта на Създателя, избрал ни за тази мисия? Да не би да се опитвате да ми покажете, че Създателят ни е избрал, ни е дарил — всичките — с хиляди години опит, а ние сме все още недостойно глупави, за да се справим с работата Му?

— Струва ми се, че Прелатът е малко...

— Отказва ви се разрешение. Да се причинява такъв вид болка е скверно използване на Рада'Хан. Може да разкъса тъканта на мозъка. Нали ви е известно, че е имало дори смъртни случаи при този тест!

Вървете да кажете на онези Сестри, че очаквам да ми представят концепция за приключване обучението на младежите, в която да няма кръв, повръщане и писъци. Предложете им, ако искате, да измислят нещо наистина ново, като... е, не знам като какво, може би разговор с младежите. Освен ако Сестрите не се страхуват, че ще бъдат победени в подобна умствена схватка, в който случай бих искала да си признаят — за протокола — в съответен доклад.

Сестра Филипа онемя за миг, вероятно опитвайки се да прецени има ли смисъл да продължава спора. Накрая с неохота се поклони.

— Много мъдро решение, Прелате. Благодаря ви, че ме осветлихте.

Тя се обърна да си върви, но Вирна я извика:

— Сестро, знам как се чувствате. И мен са ме учили по същия начин, и аз съм вярвала в същите неща. Докато един младеж, едва надхвърлил двайсетте, не ми показа, че съм грешала. Понякога Създателят избира да ни предаде светлината си по начин, по който най-малко очакваме. Но в същото време иска от нас да сме готови да приемем мъдростта Му, когато ни я предостави.

— Имате предвид младия Ричард?

Вирна зачовърка с нокът неравните краища на листата, натрупани на писалището ѝ, изчака известно време, за да е сигурна, че Сестрата я слуша внимателно.

— Да. — Остави официалния тон. — Онова, което научих, Филипа, е, че тези млади мъже, тези магьосници, ще бъдат изпратени в един свят, който сам ще ги подложи на изпитания. Създателят иска от нас да определим дали сме ги научили да понесат с достойнство болката, с която ще се сблъскат и която ще почувстват. — Тя се удари в гърдите. — Ето тук. От нас се иска да определим дали са способни на болезнения избор, който Създателят понякога ги кара да направят. Това е смисълът на теста за болка. Тяхната способност да устояват на мъченията не ни казва нищо за сърцата им, за смелостта и способността им за съчувствие.

Самата ти, Филипа, си преминала през този тест. Борила си се за мястото на Прелат. Стотици години си работила, за да можеш да бъдеш сериозен претендент за мястото. Събитията ти отнеха тази възможност и макар никога да не съм чула от теб дори едничка лоша дума, съм сигурна, че изпитваш болка всеки път, когато ме погледнеш. Вместо да го показваш, ти правиш всичко възможно да ми бъдеш добър съветник и работиш за интересите на Двореца въпреки болката.

Нима би ми служила по-добре, ако бях настояла да те подложат на тест, преди да станеш моя съветница? Това би ли доказало нещо?

Бузите на Сестра Филипа порозовяха.

— Няма да ви лъжа, че съм съгласна с мнението ви, но поне разбирам, че наистина сте копали в кладенеца и не го оставяте сух. Веднага ще предам заповедите ви, Вирна.

Вирна се усмихна.

— Благодаря, Филипа.

Филипа се усмихна едва забележимо.

— Ричард създаде доста голяма суматоха. Мислех си, че ще се опита да ни избие до една, а сега се оказва, че е най-големият приятел на Двореца от три хиляди години насам.

Вирна се засмя:

— Ако знаеш само колко пъти съм се молила за сила да потисна желанието си да го удуша!

Филипа си тръгна и Вирна мерна в предната стая Мили, която чакаше за позволение да изчисти кабинета ѝ. Вирна се протегна и прозя, взе доклада, който бе оставила встрани, и се отправи към вратата. Махна на Мили да влезе в кабинета ѝ и насочи вниманието си към двете си администраторки — Дулсиния и Фийби.

Преди да е успяла да каже и дума, Дулсиния вече беше права с куп доклади в ръка.

— Ако сте готова, Прелате, можете да се заемете с тези.

Вирна взе купчината, тежка почти колкото бебе, и я подпря на бедрото си.

— Да, добре, благодаря. Защо не си тръгвате вече?

Сестра Фийби поклати глава.

— Нямам нищо против да остана, Прелате, работата ми доставя удоволствие и...

— И утре те чака още един дълъг ден, изпълнен с работа. Не искам да клюмаш над бюрото, защото не си си доспала. А сега си тръгвайте и двете.

Фийби събра от бюрото си някакви листа, вероятно за да ги занесе в своя кабинет и да продължи да работи. Явно си мислеше, че са в непрекъсната надпревара. Заподозреше ли, че има дори минимален шанс Вирна да ги настигне с работата по докладите, Фийби започваше бясно да обработва останалите и се справяше като на магия. Дулсиния взе чашата чай от бюрото си и не се докосна до листата. Тя работеше с умерено темпо, никога не падаше дотам, че да се мъчи да изпревари Вирна, и въпреки това успяваше да трупа купчини доклади, подредени и анотирани, сякаш без никакво усилие. Някоя от двете нямаше защо да се тревожи, че Вирна ще ги настигне. С всеки следващ ден тя изоставаше все повече.

Двете Сестри се сбогуваха, изразявайки надеждата си, че Създателят ще дари Прелата със спокоен сън.

Вирна изчака да стигнат до външната врата.

— О, Сестра Дулсиния, има една малка задача, с която бих искала да се заемете утре.

— Разбира се, Прелате. За какво се касае?

Вирна остави доклада, който беше взела със себе си на бюрото на Дулсиния, така, че той да е първото нещо, което ще види, когато седне на мястото си сутринта.

— Молба за подкрепа от името на млада жена и семейството ѝ. Явно някой от младежите ни ще става баща.

Фийби грейна.

— О, но това е чудесно! Ще се молим, с благословията на Създателя, да бъде момче и да се роди с дарба. В града не се е раждало момче с дарба откакто... всъщност дори не си спомням откога. Може би този път...

Смръщеното лице на Вирна най-после я накара да млъкне. Прелатът се обърна към Сестра Дулсиния:

— Искам да се срещнете с тази млада жена и с мъжа, отговорен за състоянието ѝ. Още утре. Може би ще е добре да дойдат и родителите ѝ, щом като молят за съдействие.

Сестра Дулсиния се наведе леко напред с празно изражение на лицето.

— Има ли някакъв проблем, Прелате?

Вирна нагласи купа доклади, който придържаше на бедрото си.

— Да, бих признала, че има. Един от нашите възпитаници е направил дете на жена от града.

Сестра Дулсиния остави чашата на ръба на бюрото си и пристъпи напред.

— Но, Прелате, на нашите възпитаници е позволено да излизат в града именно с такава цел. Това не само им дава възможност да освободят естествените си импулси, за да могат след това да се отдадат изцяло на обучението си, но, в определени случаи, ни дарява с родено с дарба бебе.

— Не одобрявам Дворецът да се меси в създаването на деца и в живота на обикновените хора.

Сестра Дулсиния плъзна синия си поглед по тъмносинята рокля на Вирна.

— Прелате, мъжете имат неконтролируеми нужди.

— Както и аз, но с помощта на Създателя досега съм успявала да се удържа да не удуша някого.

Смехът на Фийби бе прекъснат от недвусмисления поглед на Сестра Дулсиния.

— Прелате, мъжете са различни. Те не могат да се контролират. Това малко отклонение им позволява да се съсредоточават върху уроците си. За Двореца не е проблем да поеме разходите. Цената наистина е нищожна, като си помислите, че в резултат бихме могли да се сдобием с млад магьосник.

— Задачата на Двореца е да обучава младите мъже как да използват дарбата си по най-отговорния начин, като си поставят ограничения и с пълното съзнание за последствията от способностите си. Като ги окуражаваме да действат точно по противоположния начин, имайки предвид други аспекти на живота им, подкопаваме дисциплината на обучението им.

А що се отнася до рядката поява на някой, роден с дарбата като резултат от тези нелепи съвкупления, не е ясно дали това наистина е от полза. Кой може да каже дали ако действаха с повече отговорност и контрол над себе си, резултатите от целенасочените им съвкупления в бъдеще нямаше да доведат до по-голяма вероятност за поколение с дарба. Опитът показва, че сластолюбивите им похождения могат да сведат до минимум възможността да предадат дарбата си.

— Или да ги увеличат неимоверно.

Вирна сви рамене.

— Може би. Онова, което знам със сигурност, е, че рибарите не прекарват целия си живот на едно и също място по реката, защото там веднъж са хванали риба. След като и без друго нямаме добър улов, мисля, че ще е добре да сменим мястото.

Сестра Дулсиния скръсти ръце, опитвайки се да прояви търпение.

— Прелате, Създателят благославя хората с природата на всеки такава, каквато е, и ние не можем да я променим по никакъв начин. Мъжете и жените ще продължават да правят онова, което им доставя удоволствие.

— Разбира се, но щом плащаме цената на резултата, окуражаваме постъпките им. Ако няма последствия, значи няма да има и самоконтрол. Колко деца са пораснали без привилегията да имат

баща, защото даваме на бременните млади жени злато? Нима това злато може да замени бащиното присъствие? Колко живота сме объркали с това наше злато?

Дулсиния разпери ръце в ужас.

— Нашето злато помага на хората.

— Нашето злато насърчава жените в града да се държат безотговорно и да спят с младежите от Двореца, защото това означава по-добър живот без никакви усилия. — Вирна посочи града със свободната си ръка. — Ние подлъгваме тези хора с нашето злато. Гледаме на тях като на животни за разплод.

— Но този метод се използва от хиляди години за увеличаване броя на родените с дарбата. В днешно време почти не се раждат такива деца.

— Давам си сметка за това, но нашата задача е да обучаваме хората, а не да ги създаваме. Златото ни ги превръща в същества, които действат, подтиквани от жажда за богатство, а не създали деца, родени от любов.

Сестра Дулсиния за миг загуби ума и дума.

— Как можем да допуснем да ни вземат за толкова безсърдечни, че да откажем помощта си под формата на малко злато! Животът на хората е по-важен от златото!

— Четох докладите. Не бих нарекла исканото количество „малко“ злато. Но не това е важното. Работата е там, че разплъждаме чедата на Създателя като добитък и по този начин объркваме понятията на хората за ценното в живота.

— Но нали учим младите мъже на ценностите в живота! Като най-висше творение на Създателя човекът се поддава на подобно обучение, защото притежава интелекта да разбере неговата важност.

Вирна въздъхна:

— Сестро, да предположим, че учим възпитаниците си да говорят винаги истината и в същото време ги възнаграждаваме със златна монета за всяка изречена лъжа. Какъв предполагате ще е резултатът?

Сестра Фийби не можа да сдържи смеха си и прикри устата си с ръка.

— Предполагам, че съвсем скоро ще останем без пукнат грош в хазната.

Сините очи на Сестра Дулсиния заискриха с леден блясък.

— Нямах представа, че сте толкова безсърдечна, Прелате, че сте готова да оставите новопоявилите се на този свят творения на Създателя да гладуват!

— Създателят е дарил майките им с гърди, за да могат да кърмят децата си, а не да изстискват златото на Двореца.

Лицето на Сестра Дулсиния стана виолетово.

— Но мъжете имат неконтролируеми страсти!

Вирна сниши глас, изпълнен със заплаха:

— Единственият път, когато желанията на човек са неконтролируеми, е, когато е застигнат от заклинание. Някоя Сестра не е пращала омайно заклинание към която и да е жена в града. Нима е нужно да ви напомням, че ако някоя Сестра го направи, за нея ще е цяло щастие да бъде изгонена от Двореца, а не обесена? Както ви е известно, това е моралният еквивалент на изнасилването.

Лицето на Дулсиния стана бяло като платно.

— Не съм казала...

Вирна замислено заби поглед в тавана.

— Доколкото си спомням, последният път, когато Сестра беше хваната да хвърля омайно заклинание, беше... кога? Преди петдесет години?

Очите на Сестра Дулсиния търсеха пролука за бягство, но не можеха да намерят.

— Беше послушница, Прелате, а не Сестра.

Вирна не сваляше поглед от нея.

— Спомням си още, че вие участвахте в трибунала.

Дулсиния кимна.

— И гласувахте да бъде обесена. Горката женица, която бе прекарала в Двореца някакви си кратки годинки, а вие гласувахте да бъде осъдена на смърт.

— Такъв е законът, Прелате — каза Дулсиния, без да вдига поглед.

— Това е максимумът, предвиден от закона.

— И други гласуваха като мен.

Вирна кимна.

— Да, така е. Гласовете бяха шест на шест. Прелат Аналина наклони везните със своя глас, който беше за това жената да бъде

прогонена от Двореца.

Пронизващите очи на Сестра Дулсиния най-последно се вдигнаха.

— Продължавам да твърдя, че беше грешка от нейна страна. Валдора се закле във вечна мъст. Закле се да унищожи Двореца на пророците. Изплю се в лицето на Прелата и се закани един ден да я убие.

Вирна сбърчи чело.

— Винаги съм се чудила, Дулсиния, как стана така, че вие бяхте избрана за член на трибунала.

Сестра Дулсиния преглътна.

— Аз бях нейната възпитателка.

— Нима. Била сте нейната учителка. — Вирна цъкна с език. — И откъде предполагате се е научила младата жена да хвърля омайно заклинание?

Лицето на Сестра Дулсиния изведнъж отново пламна.

— Така и не успяхме да си отговорим със сигурност на този въпрос. Вероятно от майка си. Майките често учат младите чародейки на подобни неща.

— Да, чувала съм това, но не мога да кажа със сигурност. Моята майка не беше родена с дарбата, беше прескочена. А вашата, доколкото си спомням, е била...

— Да, беше. — Сестра Дулсиния целуна безименния си пръст и тихичко нашепна молитва към Създателя — акт на смирение и отдаване, правен често от Сестрите, но почти никога пред други Сестри. — Става късно, Прелате. Не бихме искали да ви задържаме повече.

Вирна се усмихна.

— Да, лека нощ в такъв случай.

Сестра Дулсиния се наведе протоколно.

— Както ми заповядахте, Прелате, утре ще се заема с бременната жена и младия магьосник. След като си изясним нещата със Сестра Лиома.

Вирна повдигна вежда.

— О? Нима Сестра Лиома надвишава по ранг Прелата? Така ли?

— О, не, Прелате — заекна Сестра Дулсиния. — Просто Сестра Лиома иска да й... Просто си помислих, че бихте искали да

информирам съветничката си относно действията ви... за да не бъде сварена... неподготвена.

— Сестра Леома е моя съветничка, Сестро, сама ще я уведомя за действията си, ако преценя, че е необходимо.

Кръглото лице на Фийби се въртеше от едната Сестра към другата, безмълвно следвайки хода на разговора.

— Както желаете, Прелате, заповедта ви ще бъде изпълнена — каза Сестра Дулсиния. — Моля да ме извините за... ентузиазма, с който исках да помогна на своя Прелат.

Вирна сви рамене, доколкото можеше — купчината доклади все още бе подпряна на крака ѝ.

— Разбира се, Сестро. Лека нощ.

За щастие двете побързаха да излязат без повече приказки. Мърморейки под носа си, Вирна занесе купа доклади в кабинета си и ги стовари върху писалището си до онези, които все още не беше разгледала. Хвърли поглед на Мили, която усърдно бършеше в ъгъла някакво петно, което едва ли щеше да бъде забелязано от някого в близките неколкостотин години.

В слабо осветения кабинет цареше тишина, чуваше се само търкането на парцала на Мили и тихото мърморене на Прелата. Вирна се наведе над шкафа с книги, близо до мястото, където беше коленичила Мили, и прокара пръст по томовете, без да забелязва изписаните с красиви златни букви заглавия по олющените гръбчета на древните кожени корици.

— Как са старите ти кокали тази вечер, Мили?

— О, хич не ме питайте, Прелате, че ще ви хвана да лекувате рани, които нямат излекуване. Старост нерадост, нали знаете. — Тя придърпа кофата по-наблизо и се зае да търка друго петно на килима. — Всички остаряваме. Сигурно самият Създател така го е измислил, защото никой смъртен не може да го промени. Макар да ми бе дадено повече време, отколкото на мнозина, понеже работех тук, в Двореца. — Езикът ѝ се подаде в единия край на устата, докато ръката ѝ натисна по-силно парцала. — Да, Създателят ме благослови с повече години, отколкото мога да запълня.

Вирна никога не бе виждала жилавата дребна женица да не се движи енергично. Дори когато говореше, парцалът ѝ непрестанно

бършеше прах, пръстът ѝ търкаше петно, нокътят ѝ чегърташе засъхнало парченце кал, невидимо за очите на другите.

Вирна взе една книга и я разгърна.

— Знам, че за Прелат Аналина беше истинско щастие да си около нея през всичките тези години.

— О, да, минаха толкова години. Добри духове, много години.

— Прелатът, както имам възможност да се убедя, има наистина малко възможности да създава приятелства. Добре че си била ти. Сигурна съм, че за мен ще бъде не по-малко щастие да се навърташ наоколо.

Мили проклетиса едно петно, което не искаше да се трие.

— О, да, имали сме много дълги нощни разговори. Добри духове, тя беше прекрасна жена. Мъдра, внимателна. Та тя изслушваше всеки, дори старата Мили.

Вирна се усмихна и разсеяно отгърна нова страница в книгата, която се оказа за законите в отдавна изчезнало кралство.

— Било е много мило от твоя страна да ѝ помагаш, имам предвид особено за пръстена и писмото.

Мили вдигна поглед, на устните ѝ се разля усмивка. Ръката ѝ за миг бе спряла да се движи.

— О, значи ви интересува онова, за което ме разпитваха и другите.

— Другите ли? Кои други?

Мили потопа парцала в сапунената вода.

— Сестрите — Лиома, Дулсиния, Марен, Филипа — тези други. Знаете кои, сигурна съм. — Тя облиза пръст и започна да търка някакво петънце в основата на дървения шкаф. — Може да е имало още, но не си спомням. Старост нерадост, нали знаете. Всички дойдоха при мен след погребението. Не заедно, нали се сецате — допълни старата жена и се изкикоти. — Нали се сецате, поотделно, впили очи в сенките. И всички ме питаха все същото.

Вирна забрави да се прави на задълбочена в книгата.

— И ти какво им каза?

Мили завъртя парцала.

— Истината, разбира се, както ще я кажа и на вас, ако имате търпение да ме изслушате.

— Да — каза Вирна, като си напомни да не издава вълнението по гласа си. — След като сега съм Прелат, нали разбираш, мисля, че трябва да го знам. Защо не си починеш малко и не ми разкажеш всичко.

Пъшкайки от болка, Мили се изправи и обърна пронизителните си очи към Вирна.

— Ами, благодаря, Прелате, но нали знаете, работа ме чака. Не искам да си помислите, че съм някаква повлекана, дето гледа да движи езика вместо парцала си.

Вирна потупа дребната жилава женица по гърба.

— Няма такава опасност, Мили. Разкажи ми за Прелат Аналина.

— Та значи, тя беше на смъртното си легло, когато я видях. Аз чистех и стаите на Натан, нали знаете, и я видях там, когато отидох да си свърша работата. Прелатът нямаше доверие на никой друг да влиза при този мъж. Не че я обвинявам, макар че Пророкът винаги е бил мил с мен. Освен когато си навиеше нещо на пръста и започнеше да крещи, нали го знаете. Не на мен, разбира се, а така, за положението си и такива разни, че бил заключен там долу толкова дълги години... Сигурно доста му се беше насъбрало на човека.

Вирна се покашля:

— Предполагам ти е било тежко да видиш Прелата в такова състояние.

Мили отпусна ръка на рамото на Вирна.

— Не можете да си представите какво ми беше. Направо ми се късаше сърцето, наистина. А тя беше все така мила, независимо от болката.

Вирна гризеше устната си отвътре.

— Та започна да ми казваш за пръстена и писмото.

— А, да. — Мили примигна, после се протегна и изтупа от рамото на Вирна някаква пращинка. — Трябва да ми дадете да ви изчеткам роклята. Не бива да оставяте хората да си мислят, че...

Вирна хвана жената за загрубялата ръка.

— Мили, това е важно за мен. Би ли ми разказала как се сдоби с пръстена?

Мили се усмихна извинително:

— Ан ми каза, че умира. Каза си го направо, наистина: „Мили, умирам.“ Е, аз, разбира се, се разплаках. Та тя ми беше приятелка

толкова много години. Тя се усмихна и ме хвана за ръката, точно както ти сега, и ми каза, че има едно последно желание, нещо, което да направя за нея. Свали пръстена от ръката си и ми го подаде. Сложи в другата ми ръка писмото, запечатано с восък, върху който се виждаше слънчевият символ на пръстена. Каза ми, докато тече погребалната церемония, да сложа пръстена и писмото върху онази колона, която трябваше предварително да вкарам вътре в залата. Заръча да внимавам да не докосвам писмото до пръстена, преди да съм готова с колоната, защото иначе магията щяла да се възпламени и да ме убие. Предупреди ме няколко пъти да внимавам да не ги допра едно до друго предварително. Каза ми точно какво да направя, в каква последователност. Така и направих. След като ми даде пръстена, повече не я видях.

Вирна се загледа през отворената врата към градината, в която така и не беше успяла да се разходи.

— Кога стана това?

— Този въпрос никоя от другите не ми е задавала — промърмори Мили под носа си. Прокара тънкия си пръст напред-назад по долната устна. — Да видим. Беше доста отдавна. Още преди зимното слънцестоене. Да, сетих се, беше точно след нападението, денят, в който вие с младия Ричард напуснахте Двореца. А, той е прекрасно момче. Лъчезарен като слънчев ден. Винаги ми се усмихваше и ме поздравяваше. Повечето от останалите момчета дори не ме забелязват, макар да съм им под носа, а Ричард никога не ме е пренебрегвал, наистина, и винаги намираше да ми каже добра дума.

Вирна я слушаше с едно ухо. Помнеше деня, за който говореше Мили. Двамата с Уорън отидоха да помогнат на Ричард да пробие щита, който не му позволяваше да напусне владенията на Двореца. След като преминаха през щита, отидоха при Бака Бан Мана и ги заведоха в Долината на изгубените — тяхната потомствена родина, родина, от която бяха изгонени преди три хиляди години, за да бъдат издигнати на тази територия Кулите на вечната смърт, разделящи Стария от Новия свят. Ричард се нуждаеше от помощта на духовния водач на Бака Бан Мана — Ду Чайлу.

Използва невъобразима сила, съставена не само от Адитивна, но и от Субстрактивна магия, за да унищожи Кулите и да пречисти Долината, връщайки я на Бака Бан Мана. После се отправи на отчаяна

мисия да попречи на Пазителя на мъртвите да изскочи през портата в света на живите. Зимното слънцестоене бе дошло и си бе отишло, така че Ричард явно бе успял.

Вирна се извърна рязко към Мили:

— Това беше преди близо месец. Доста преди тя да умре.

Мили кимна:

— Май така излиза.

— Искаш да кажеш, че ти е дала пръстена три седмици преди да умре?

Мили кимна.

— Защо толкова отдавна?

— Каза, че искала да ми го даде, преди да се е отнесла съвсем и да не може да се сбогува или да ми даде подробни инструкции какво да правя.

— Разбирам. И когато се върна следващия път, когато тя все още беше жива, беше ли се отнесла, както си мислеше?

Мили повдигна рамене и въздъхна.

— Онзи път беше единственият, в който я видях. Когато се върнах да почистя, стражите казаха, че Натан и Прелатът дали изрични заповеди да не пускат никой вътре. Натан не искал да го безпокоят, докато се опитвал всячески да я излекува. Не исках той да се провали, така че се върнах обратно на пръсти, за да не вдигам шум.

Вирна въздъхна.

— Благодаря ти, че ми го каза, Мили. — Вирна огледа купчината книжа на писалището си, които чакаха да бъдат разгледани. — Най-добре ще е да се залавям отново с работата си, за да не ме помислят всички тук за повлекана.

— О, срамота е, Прелате. В такава прекрасна топла нощ трябва да излезете в градината си, да ѝ се насладите.

Вирна измърмори:

— Имах толкова много работа, че дори не съм си подала носа навън да разгледам градината си.

Мили се наведе към кофата си, но внезапно извърна глава:

— Прелате! Изведнъж си спомних още нещо, което ми каза Ан.

Вирна намести роклята на раменете си.

— Казала ти е още нещо? Нещо, което си казала на останалите, а си забравила да споменеш пред мен?

— Не, Прелате — прошепна Мили и се приближи. — Не, каза ми да не го казвам на никого друго освен на новия Прелат. Не знам защо, но по някаква причина не си го спомнях изобщо досега.

— Може да е обвила съобщението си със заклинание, за да те накара да го забравиш за всички останали освен за новия Прелат.

— Възможно е — каза Мили и потърка устна. Вгледа се в очите на Вирна. — Ан е способна на такива неща понякога. Понякога може да действа не съвсем почтено.

Вирна се усмихна тъжно.

— Да, знам. Аз също съм се оказвала жертва на манипулативните й действия. Какво е съобщението?

— Каза да ви предам да не се бъхтате много.

Вирна отпусна ръка на хълбока си.

— Това ли е всичко?

Мили кимна, приближи се към нея и сниши глас:

— И още — че трябва да използвате градината си за почивка. Докато ми говореше, ме хвана за ръката и ме придърпа към себе си, вгледа се право в очите ми и заръча да ви предам на всяка цена да отидете в параклиса на Прелата.

— Параклис ли? Какъв параклис?

Мили се извърна и посочи през отворената врата:

— В градината между дърветата и храстите има мъничка постройка. Тя я наричаше своя параклис. Никога не съм влизала вътре. Не ми позволяваше да го чистя. Казваше, че си го чистела сама, защото параклисът бил свещено място, където човек трябвало да остане сам и никога да не допуска чужд крак да пристъпи вътре. От време на време ходеше там, вероятно да се моли за напътствие на Създателя или просто за да остане насаме със себе си. Каза да ви предам на всяка цена да отидете там.

Вирна въздъхна отчаяно:

— Звучи ми като нейния начин да ми каже, че ще ми е нужна помощта на Създателя, за да се справя с цялата тая купчина книжа. Понякога тя проявяваше извратено чувство за хумор.

Мили се изкикоти.

— Да, Прелате, така беше. Извратено чувство за хумор. — Старата жена покри с ръце пламналите си бузи. — Да ме прости

Създателят. Ан беше мила жена. Никога не е искала да навреди на някого.

— Да, предполагам, че е така.

Вирна разтри слепоочията си и се върна на писалището. Беше уморена и изпитваше ужас при мисълта, че трябва да се заеме с поредния умопомрачителен доклад. Спря и се обърна към Мили. Вратата към градината беше широко отворена, през нея нахлуваше свеж въздух.

— Мили, стана късно. Защо не идеш да хапнеш нещо и не легнеш да си починеш. Ще се отрази добре на старите ти кокали.

Мили се усмихна широко.

— Наистина ли, Прелате? Нямаме нищо против да оставя кабинета ви потънал в мръсотия?

Вирна се засмя тихичко.

— Мили, прекарах достатъчно години извън Двореца, за да ми се струва, че вече направо не мога без мръсотия. Наистина всичко е наред. Почини си добре.

Докато Вирна стоеше на прага на градината си и гледаше нощта, осветена от луната, надникваща между дърветата и храстите, Мили си събра кофата и парцалите.

— Приятна почивка и на вас, Прелате. Приятна разходка в градината.

Вирна чу вратата да се затваря и в стаята настъпи тишина. Изправи се срещу топлия влажен въздух и вдъхна сладкия аромат на цветя, зеленина и пръст.

Хвърли последен поглед към кабинета си и излезе навън в очакващата я нощ.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вирна пое дълбока, освежителна глътка влажен нощен въздух. Подейства ѝ тонизиращо. Докато вървеше по лъкатушешката пътека между надзъртащите в мрака лилии, избуялите боровинки и нацъфтелите храсти, усети как мускулите ѝ се отпускат. Изчака очите ѝ да привикнат с тъмнината. Към движещата се фигура — сякаш за да ги докосне — протягаха клони кичести дървета. Сладките аромати на зеленина и свежест я мамеха да ги вдъхне.

Макар повечето растения да не цъфтяха толкова рано през годината, в градината на Прелата имаше няколко редки вечнозелени растения — тумбести, чепати, разклонени дръвчета, непрекъснато отрупани с цвят, макар даващи плодове само в определен сезон.

В Новия свят Вирна бе попадала в гора с вечнозелени растения и бе установила, че такива места са любимите убежища на загадъчните нощни дребосъчета — крехки същества, които приличат на искрици светлинка и се виждат единствено през нощта.

След като нощните дребосъчета се бяха убедили в добрите намерения на Вирна и двете придружаващи я Сестри, им бяха позволили да прекарат няколко нощи в техните гори и бяха разговаряли с тях. Така Сестрите научиха за благородната същност на магьосниците и Изповедниците, стоящи начело на обединената Средна земя. Вирна с радост научи, че хората в Средната земя пазят и защитават местата, обладани от магия, и оставят съществата, които ги населяват, да си живеят живота в необезпокоявана самота.

Макар и в Стария свят да имаше диви места, обитавани от магически същества, те далеч не бяха толкова многобройни и разнообразни като тези в Новия. От нощните дребосъчета Вирна се научи на толерантност — разбра, че Създателят е населил света с множество крехки чудеса и призванието на човека понякога се ограничава с това да ги остави да си живеят.

Подобно отношение не се радваше на популярност в Стария свят. Там съществуваха множество места, от които магията беше

изкоренена, за да не пострадат невинни хора. Тя често пъти се оказваше „неудобна“. Новият свят в много отношения си оставаше диво място, каквото е бил Старият преди хиляди години, преди хората да го превърнат в защитено, макар и някак стерилно свое обиталище.

Новият свят ѝ липсваше. Никога не се бе чувствала толкова у дома както там.

В езерото край пътеката спяха патици, заровили глави под крилете си, между корените квакаха невидими жаби. От време на време във въздуха се спускаше прилеп и улавяше по някое насекомо над водата. По потъналия в зеленина бряг танцуваха лунни сенки, вятърът леко галеше дърветата над тях.

Зад езерцето се отделяше странична пътечка, водеща към групичка дървета, под които се гушеха гъсти хрусталаци, почти непогалени от лунна светлина. По някакъв начин Вирна усети, че това е мястото, което търси, и слезе от главната пътека, за да се отправи към очакващите я сенки. Земята тук като че не бе докосвана от човешка ръка, за разлика от останалата част на добре поддържаната градина.

Зад тесен процеп в стената от тръни Вирна откри прелестна малка постройка с четири фронтоната, всеки от които се спускаше полегато надолу така, че стряхата стигаше до височината на главата ѝ. От четирите страни, точно по средата на фронтоните, извисяваше снага по една богородичка, клоните на четирите дървета покриваха параклиса със зелен балдахин. До стените на постройката пълзяха диви рози, които изпълваха уютното местенце с прелестен аромат. В горната част на всеки фронтон, над нивото на очите, имаше по един кръгъл прозорец.

Там, където пътеката свършваше в една от четирите стени, Вирна откри груба дървена врата, овална отгоре. В средата ѝ беше издялан слънчевият символ на Прелата. Имаше дръжка, но не и брава. Бутна я, тя не помръдна — беше оградена с щит. Прокара пръсти по ръба, за да установи природата на щита и да намери ключ към него. Обзе я леден студ, който я накара да потрепери.

Докосна своя Хан, остави сладостната светлина да я обземе с познатия си топъл уют. Едва не извика от насладата да е толкова близо до Създателя. Въздухът изведнъж се изпълни с хиляди аромати. Кожата ѝ почувства влагата, пясъка, цветния пращец и солта от океана. В ушите ѝ зазвучаха шумовете от света на насекоми, дребни

животинки, чу откъслеци от думи, донесени на ефирните криле на вятъра от километри разстояние. Вслушваше се напрегнато да долови звук, който би могъл да издаде присъствие на човек наоколо, особено на такъв, който притежава не само Адитивна магия. Напразно.

Съсредоточи своя Хан във вратата пред себе си. Установи, че цялата постройка е обградена от мрежа, каквато тя никога досега не бе усещала. Беше изтъкана от ледени нишки, скрепени с дух. Вирна дори не беше предполагала, че подобно нещо е възможно. Двете съставки — ледът и духът — се биеха помежду си като котка и мишка, но мрежата съществуваше, двата елемента се вплитаха един в друг и изграждаха едно цяло. Нямаше ни най-малка представа как е възможно да се изгради подобен щит, още по-малко как да се проникне през него.

Все още единена със своя Хан, почувства в себе си някакъв импулс. Протегна ръка, докосвайки слънчевия символ на пръстена си до символа, издълбан на вратата. Тя се отвори безшумно. Вирна пристъпи вътре и докосна пръстена си от вътрешната страна на вратата, която безропотно се затвори. Усети с Хана си как щитът се затяга около нея. Никога не се бе чувствала толкова изолирана, толкова самотна, толкова защитена.

Свещите се запалиха. Тя предположи, че са свързани с щита. Светлината от десет свещи, разделени по пет в два разклонени свещника, беше повече от достатъчна, за да се освети вътрешността на параклиса. Свещниците бяха поставени от двете страни на малък олтар с бял покров с извезан със златна нишка ръб. Отгоре имаше купа с надупчени стени, вероятно за благовония. Пред олтара беше оставена молитвена стъпенка, покрита с червен бродат, в двата края на който висеше по един златен пискюл.

В едната от четирите ниши под фронтоните се виждаше удобен на вид стол. Във втората беше олтарът, в третата — малка масичка с трикрако столче, а в четвъртата се разполагаше вратата, заедно с пейка-сандък с прилежно сгъната ватирана завивка отгоре, която вероятно служеше за да се покриват краката, тъй като да се легне явно не беше възможно. В центъра на помещението оставаше място, не много по-просторно от четирите ниши.

Вирна се огледа, опитвайки се да разбере какво трябва да прави тук. Прелат Аналина бе оставила съобщение, за да е сигурна, че Вирна ще посети това място, но защо? Какво трябваше да търси тук?

Отпусна се на стола, погледът ѝ се плъзна по гладките стени на помещението. Може би трябваше да дойде тук, за да си почине. Аналина знаеше какво е да си Прелат. Може би просто е искала приемничката ѝ да знае за това място, където може да остане сама със себе си, далеч от хора, вечно затрупващи я с нови и нови доклади. Вирна забарабани с пръсти по страничната облегалка на стола. Не, не беше това.

Не ѝ се седеше. Имаше толкова много работа. Чакаха я доклади, които едва ли щяха да се прочетат сами. С ръце на гърба, тя закрачи — доколкото ѝ позволяваше тясното помещение — напред-назад. Това със сигурност си беше загуба на време. Накрая въздъхна отчаяно и посегна към вратата, но спря, преди да е докоснала пръстена си до символа, изрязан в дървената повърхност.

Обърна се, остана загледана за миг, после повдигна полите си и коленичи на молитвената стъпенка. Може би Аналина искаше от нея да се моли за напътствия. Очакваше се Прелатът да е благочестива и набожна жена, макар да беше абсурдно да се мисли, че е необходимо специално място, за да се молиш на Създателя. На Него, който е сътворил всичко, принадлежат всички места. Тогава защо човек трябва да търси специално място, където да се моли за напътствия? Нима има по-специално място за молитва от човешкото сърце! Нима има място, което може да се сравнява с усещането да се свържеш със своя Хан!

Вирна въздъхна раздражено и скръсти ръце. Изчака, но не беше в настроение за молитва по задължение. Подразни се от мисълта, че Аналина е мъртва и въпреки това продължава да я манипулира. Очите ѝ огледаха още веднъж стените, докато кракът ѝ нервно потропваше по пода. Тази жена протягаше ръка от отвъдното, за да продължава да я контролира. Нима не ѝ стигаха всичките тези години като Прелат? Човек би си помислил, че това е достатъчно, но не, тя явно предварително бе пресметнала всичко, за да може дори след смъртта си все още да...

Очите на Вирна се спряха върху купата. На дъното имаше нещо, но не беше пепел от изгорени благовония.

Тя протегна ръка и взе малко пакетче, увито в хартия и завързано с канап. Превъртя го в пръстите си и го огледа. Сигурно е това. Сигурно заради това е изпратена тук. Но защо го е скрила тук? Щитът! Никой друг освен Прелата не може да влиза в параклиса. Това беше

единственото място, където човек може да остави нещо, ако не иска да го види никой друг освен Прелата.

Вирна развърза възела и остави канапа обратно в купата. Отгърна хартията и погледна в пакетчето.

Дневник на пътуване.

След малко пръстите ѝ се раздвижиха и тя освободи малката книжка от хартията, за да разлисти страниците ѝ. Бяха празни.

Тези книжки, наречени „дневници на пътуването“, бяха магически предмети — като даквата например, — създадени от същите магьосници, населили Двореца на пророците и притежаващи както Адитивна, така и Субстрактивна магия. От три хиляди години насам никой освен Ричард не се бе раждал със Субстрактивна. Някои се бяха опитвали да я овладяват чрез обучение, но единствен Ричард бе роден с дарбата за нея.

Тези дневници служеха за предаване на съобщения. Каквото напишеш в единия с писалката, втъкната в гръбчето му, се появява в двойника му. Проучванията сочеха, че обмяната става мигновено. Писалката можеше да се използва и за изтриване на старите съобщения, така че книжките практически никога не се изписваха и можеха да бъдат използвани отново и отново.

Служеха на Сестри, изпратени на пътешествие за намиране на момчета, родени с дарба. Понякога се налагаше Сестрите да прекосяват Долината на изгубените, за да отидат да вземат момче от Новия свят и да сложат около врата му Рада'Хан, за да не го нарани дарбата му по време на обучението. Веднъж прекосил отгатакъ Кулите на вечната смърт, човек не може да се върне в Двореца за съвет и напътствие. Всяка Сестра можеше да прекоси Долината само два пъти — веднъж на отиване и веднъж на връщане. Тоест можеше да направи само едно пътешествие. Поне досега. Но Ричард вече унищожил Кулите и заклинанията им.

Младеж, който не разбира дарбата си, не знае как да я контролира и магията му праща издйнически сигнали, които Сестрите в Двореца на пророците, бидейки чувствителни към подобни сризове и нарушения в потока на силата, засичат. Тъй като не всяка Сестра е родена с таланта да усеща тези сигнали, на пътешествия за момчета биват пращани други, които носят със себе си дневник, чрез който се свързват с Двореца. Ако след някое момче са изпратени Сестри и

междувременно се случи нещо — то се премести например, — на съответните Сестри са нужни указания, за да го намерят отново.

Разбира се, момче, родено с дарбата, може да бъде научено да си служи с нея и да се предпазва от опасностите ѝ и от магьосник. Всъщност това е и по-добрият начин. Но магьосниците не винаги са под ръка, пък и не всеки се съгласява да обучава младежите. Така че по силата на постигнато преди много време споразумение между Сестрите и магьосниците от Новия свят Сестрите могат да вземат при себе си в Двореца на пророците момчетата, родени с дарба, и да ги обучават да я използват, спасявайки им по този начин живота. Ако обаче има магьосник, съгласен да обучава дадено момче, Сестрите са длъжни да му го оставят. Ако споразумението бъде нарушено, всяка Сестра, осмелила се да пристъпи отново в Новия свят, я очаква смърт. За да доведе Ричард в Двореца, Прелат Аналина бе престъпила всички уговорки. Вирна се бе превърнала в нищо неподозиращия инструмент, извършил нарушението.

Понякога се случваше от Двореца да тръгват едновременно след момчета с дарба няколко Сестри. В кабинета си Вирна бе открила цял кашон с дневници, вързани на чифтове с двойниците си. Те можеха да действат само така — по двойки. Преди всяко пътуване се вземаха множество предпазни мерки. Двете книжки биваха разделяни за проби, за да бъде сигурно, че Сестрата тръгва на пътешествие с правилната книжка. Пътуванията можеха да бъдат опасни. Ето защо Сестрите винаги носеха в ръкавите си дакра.

Едно пътуване обикновено продължаваше няколко месеца, рядко се проточваше до година. Пътуването на Вирна бе продължило над двадесет години. Това беше прецедент в историята на Двореца. Но в крайна сметка за първи път от три хиляди години насам се раждаше човек като Ричард. Вирна бе загубила двадесет години от живота си, които по никакъв начин не можеше да възстанови. Бе остаряла далеч от Двореца. Ако бе останала в него, щяха да са ѝ нужни триста години, за да остарее тялото ѝ така. Тя бе жертвала в изпълнение на поставената ѝ от Прелат Аналина мисия двадесет години от живота си, които всъщност се равняваха на около триста.

По-лошото беше, че Аналина през цялото време е знаела къде е Ричард. Макар Вирна да знаеше, че Прелатът е постъпила така, за да се сбъднат правилните пророчества и да може да бъде спрян Пазителят, я

болеше, че Аналина не ѝ е казала, че иска от нея да превърне една голяма част от живота си в примамка.

Вирна се укори. Не бе загубила нищо. Бе изпълнила волята на Създателя. Това, че не бе знаела повечето факти, не променяше нещата. Мнозина похабяваха живота си в безполезни дейности. А Вирна го бе жертвала за нещо, което бе спасило света на живите.

Освен това тези двадесет години бяха може би най-прекрасните в живота ѝ. Тя бе живяла в свой собствен свят, заедно с други две Сестри на светлината, бе се запознала със странни места и хора. Бе спала под звездите, бе виждала далечни планини, полета, реки, хълмове, села, градове, които малцина други са имали щастието да видят. Бе имала възможност да взема решения сама и да понася последиците от тях. Никога не ѝ се беше налагало да чете доклади. Бе живяла напълно различно от сега. Не, нищо не беше изгубила. Напротив, беше спечелила повече от всяка друга Сестра, прекарала стотици години зад стените на Двореца.

Вирна усети как нещо капна на ръката ѝ. Вдигна длан и избърса бузата си. Пътуването ѝ липсваше. През цялото това време си беше мислила, че го мрази, а сега изведнъж разбираше колко много е означавало то за нея. Преобърна с треперещи пръсти дневника, усети познатия размер и тежест. Познатата грапавина на кожата, познатите три издутинки в горния край отпред.

Рязко вдигна книжката към очите си и я огледа на светлината на свещта. Трите бабунки отпред, драскотината долу на гръбчето — същата книжка. Тя не би могла да сбърка своя дневник с друг, не и след като го бе носила двадесет години. Това беше той. Тя прерови всички дневници в кабинета си, подсъзнателно търсейки точно него. Така и не го откри. Той през цялото време е бил тук.

Но защо? Вдигна хартията, в която беше увит, и видя, че от вътрешната страна пише нещо. Вдигна я до свещта, за да прочете написаното.

„Пази го като зеницата на окото си.“

Обърна хартията на всички страни, но пишеше само това:

„Пази го като зеницата на окото си.“

Вирна познаваше почерка на Прелата. По време на пътуването си, докато търсеше Ричард — по-точно след като го намери, но ѝ беше забранено да му се бърка по какъвто и да е начин или пък да използва

яката, за да установи контрол над него, и въпреки това от нея се очакваше да го върне — него, големия мъж, неприличащ на никого, когото бяха водили в Двореца, — та след като го намери, изпрати до Двореца ядосано съобщение: „Аз съм Сестра на светлината, натоварена с грижите за това момче. Тази задача е извън всякакъв разум, ако не напълно неизпълнима. Настоявам да ми бъдат разтълкувани указанията. Настоявам да ми бъде обяснено от коя инстанция идват те. Ваша в служба на Светлината, Сестра Вирна Совънтрийн.“ В отговор получи следното: „Ще правиш онова, което ти е заповядано. В противен случай ще понесеш последствията от действията си. Никога повече не си позволявай да искаш обяснение за заповедите на Двореца. Собственоръчно: Прелатът.“

Това укорително съобщение, изпратено ѝ лично от Прелата, щеше да помни винаги. Почеркът бе жигосал съзнанието ѝ. Написаното на хартията, в която бе увит дневникът, беше от същата ръка.

Онова съобщение бе истински шок за нея. То ѝ забраняваше да прави онова, на което винаги я бяха учили. Едва когато се върна в Двореца, разбра, че Ричард притежава и Субстрактивна магия и ако бе използвала яката, за да установи контрол над него, това най-вероятно щеше да я убие. Прелатът се бе постарала да запази живота ѝ, но Вирна се дразнеше от факта, че за пореден път я бе държала в неведение. Предполагаше, че това е, което я нервира най-много: Прелатът не ѝ даваше никакви обяснения.

Разбира се, тя беше наясно защо. В Двореца имаше Сестри на мрака и Прелатът не можеше да рискува, защото в противен случай целият свят можеше да бъде унищожен. Но емоционално все още се чувстваше засегната. Разумът и чувствата не винаги вървят ръка за ръка. Като Прелат тя започваше да разбира, че понякога няма начин да убедиш хората в необходимостта от нещо и единственият начин е просто да им заповядаш. Понякога се налага да използваш околните, за да бъде свършена работата както трябва.

Вирна хвърли хартията в купата и я запали с вълна от своя Хан. Загледа се в пламъците, за да е сигурна, че е изгоряла напълно.

Стисна здраво дневника си. Радваше се, че отново е при нея. Той, разбира се, всъщност не ѝ принадлежеше — беше собственост на

Двореца. Но го беше носила със себе си толкова години, че го чувстваше като свой, като стар, любим приятел.

В главата ѝ изведнъж се втурна въпросът: ами другият? Всеки дневник имаше свой двойник. Къде беше двойникът на този? У кого се намираше?

Изведнъж се разтрепера и погледна отново книжката. Тя държеше в ръце нещо потенциално опасно и Аналина за пореден път не ѝ казваше всичко. Твърде възможно беше двойникът да е в ръцете на Сестра на мрака. Това може би беше начинът на Аналина да я накара да намери другата книжка. Така щеше да я отведе и до Сестра на мрака. Но как? Не можеше просто да напише „Кой си ти и къде си?“ в книжката.

Вирна целуна безименния си пръст, пръстена си и се изправи.

„Пази го като зеницата на окото си.“

Пътуванията бяха опасни. Понякога Сестрите попадаха в плен, дори биваха убивани от враждебни народи, защитавани от опасна магия. В такива случаи Сестрите можеха да се защитят единствено със своята дакра — оръжие с формата на нож, което мигновено изстиска живота от човешкото тяло. Стига Сестрата да е достатъчно бърза. Вирна все още пазеше своята дакра в ръкава си. Преди много години бе пришила отзад на колана си малка кесийка, в която да скрива дневника си на сигурно място.

Пъхна малката книжка там. Понамести колана си. Стана ѝ приятно да усеща контура на дневника до тялото си.

„Пази го като зеницата на окото си.“

Скъпи Създателю, у кого е другият?

* * *

Когато Вирна отвори вратата на приемната пред кабинета си, Сестра Фийби подскочи на бюрото си, като че някой я удари с пръчка по задника.

Кръглото ѝ лице пламна.

— Прелате... изплаши ме. Не си беше в кабинета... реших, че си си легнала.

Вирна плъзна поглед по докладите, разхвърляни върху бюрото на Фийби.

— Доколкото си спомням, ти казах, че за днес е достатъчно и можеш да вървиш да почиваш.

Фийби трепна и скръсти ръце пред себе си.

— Да, така е, но се сетих, че не съм готова с някои сметки, и се страхувах, че ще ги видиш, преди да съм ги проверила, така че дотичах обратно да довърша работата.

Вирна искаше да свърши още нещо тази вечер, но изведнъж реши, че може да го направи по по-различен начин. Скръсти ръце.

— Фийби, съгласна ли си да направиш нещо, което Прелат Аналина винаги възлагаше на администраторките си?

Сестра Фийби ококори очи.

— Наистина ли? За какво става въпрос?

Вирна махна с ръка към кабинета си.

— Бях навън в градината, молейки се за напътствия, и изведнъж ми се яви, че сега, в тези усилни времена, ще е добре да се посъветвам с пророчествата. Всеки път, когато Прелат Аналина го правеше, пращаше напред своите администраторки да разчистят подземията, за да не бъде обезпокоявана от любопитни очи, следящи какво ще чете. Какво ще кажеш да се разпоредиш всички да напуснат подземията — нещо, което администраторките на Прелат Аналина винаги правеха?

Младата жена подскочи на пети.

— Вирна, сериозно ли говориш? Ще бъде чудесно!

„Наистина изглежда млада“, огорчено си помисли Вирна. Двете бяха на една възраст, но не си личеше.

— Тогава да тръгваме. Чака ме работа.

Сестра Фийби сграбчи белия си шал и го метна на раменете си, после се втурна към вратата.

— Фийби!

Кръглото лице се появи обратно в рамката на вратата.

— Ако Уорън е в подземията, кажи му да остане. Имам въпроси и той ще може по-добре от всеки друг да ме насочи към книгите, в които да потърся отговорите. Ще ми спести доста време.

— Добре, Вирна — каза задъхано Фийби.

Харесваше ѝ да върши чиновническа работа, вероятно защото я караше да се чувства полезна по начин, по който не би се чувствала

дори и след още сто години труд. Но Вирна бе прекъснала това, като я бе назначила за своя администраторка. Възможността да дава заповеди изглеждаше дори по-съблазнителна от чиновническата работа.

— Ще изтичам напред и докато ти дойдеш, всичко ще е чисто. — Тя се усмихна широко. — Радвам се, че се случих тук, а не беше Дулсиния.

Вирна си спомни колко много си приличаха преди двете с Фийби. Запита се дали наистина и тя е имала толкова незрял характер, когато Аналина я бе изпратила на това пътешествие. Струваше ѝ се, че през годините бе остаряла повече от Фийби не само на външен вид. Вероятно навън бе научила много повече, отколкото можеше да се научи в затвореното пространство на Двореца на пророците.

Вирна се усмихна.

— Чувстваш се както едно време, когато вършехме лудории, а?

Фийби се изкикоти.

— Наистина, Вирна. Само дето тази няма да завърши с нанизване на хиляди броеници. — Тя се спусна надолу по коридора. Зад нея се развяха полата и шалът ѝ.

Когато Вирна стигна до сърцето на Двореца и застана пред масивната овална врата, дебела близо два метра, която водеше към подземията, издълбани направо в скалата, върху която се издигаше Дворецът, Фийби извеждаше навън шест Сестри, две послушници и трима младежи.

Послушниците и младите мъже биваха обучавани по всяко време на деня и нощта. Понякога дори ги будеха посред нощ, като тези тук в подземията. За Създателя времето не беше от значение. Те трябваше да разберат, че за да изпълни човек волята Му, също не бива да гледа колко е часът. Всички се поклониха като един.

— Създателят да ви благослови — поздрави ги общо Вирна.

Тъкмо се канеше да се извини, че ги е изгонила от подземията и им е прекъснала работата, когато се сети, че тя е Прелатът и не е длъжна никому да дава обяснения. Нейната дума беше закон и се изпълняваше безпрекословно. Все пак ѝ беше трудно да се въздържи.

— Всичко е чисто, Прелате — обяви Фийби с тържествен тон. Тя наклони глава към вратата. — С изключение на онзи, когото искахте да видите. Той е в една от малките стаи.

Вирна кимна на помощничката си и насочи вниманието си към двете послушници, които я гледаха в ужас с огромни очи.

— Как вървят уроците?

Двете момичета, треперейки като листа на трепетлика, се поклониха. Едното преглътна:

— Много добре, Прелате — изписука тя и лицето ѝ пламна.

Вирна си спомни първия път, когато Прелатът се бе обърнала директно към нея. Беше ѝ се сторило, че ѝ говори самият Създател. Никога нямаше да забрави колко много означаваше тогава за нея усмивката на Прелата, как ѝ бе дала сили и я бе вдъхновила.

Вирна се наведе и прегърна с по една ръка двете момичета. После целуна двете треперещи челца.

— Ако някога имате нужда от нещо, не се колебайте да ме потърсите — нали затова съм тук и ви обичам като всички чеда на Създателя.

Двете момичета грейнаха и се поклониха отново, този път по-уверено. Огромните им кръгли очи намериха пръстена със слънчевия символ. Това сякаш им напомни нещо и те едновременно целунаха безименния си пръст, прошепвайки молитва към Създателя. Вирна стори същото. Двете момичета се ококориха от изненада.

Тя протегна ръка.

— Бихте ли искали да целунете пръстена, символ на Светлината, която всички ние следваме?

Те закимаха въодушевено и една след друга паднаха на колене.

Вирна стисна поред двете крехки раменца.

— Как се казвате?

— Хелън, Прелате — отвърна едното момиче.

— Валери, Прелате — каза втората.

— Хелън и Валери. — Не беше нужно Вирна да се насилва да се усмихва. — Запомнете, послушници Хелън и Валери, че макар да има хора като Сестрите, които знаят повече от вас и ви учат на много неща, няма никой, който да се намира по-близо до Създателя от вас. Дори и аз. Всички ние сме Негови чеда.

Вирна се чувстваше повече от неудобно да бъде обект на преклонение, но се усмихна отново и махна с ръка на групата, която се отдалечи по каменния коридор.

Когато се скриха зад ъгъла, тя натисна с длан металната пластина на стената, която беше ключалката на щита, ограждащ подземията. Земята под краката ѝ затрепери, щом огромната, дебела врата започна да се отваря. Главната врата към подземията рядко се затваряше, освен при специални обстоятелства, например заповед на Прелата. Тя прекрачи прага и вратата се затвори зад нея, оставяйки я в гробна тишина. Мина покрай старите, овехтели маси, върху които бяха нахвърляни книжа, както и някои по-елементарни книги с пророчества. Сестрите бяха имали уроци. Лампите, запалени по стените, не намаляваха кой знае колко усещането за вечна нощ. Между масивните колони, поддържащи сводестия таван, тръгваха дълги полици, отрупани с книги.

Уорън беше в една от задните стаички. Малките, вдълбани в скалата помещения бяха с ограничен достъп и поради тази причина оградени с щитове и отделни врати. В стаята, в която го намери, се пазеха някои от най-древните пророчества, писани на високо Д'Харански. Малцина в Двореца знаеха този език — между тях беше Уорън и предшественичката на Вирна — Прелат Аналина.

Когато Вирна се появи в светлината на лампата, Уорън, наведен над масата със скръстени отгоре ръце, само леко вдигна поглед.

— Фийби ми каза, че си искала да използваш подземията — каза той разсеяно.

— Уорън, трябва да поговорим. Нещо се случи.

Той отгърна страница на книгата, която четеше. Не вдигна глава.

— Да, добре.

Тя се намръщи и придърпа стол към масата му, но не седна. Махна с китка и в лявата ѝ ръка блесна дакра. Дакрата, която вместо острие имаше сребърен щик, се използваше като нож, но не раната от нея беше смъртоносна. Това беше оръжие, създадено с древна магия. Използвано в съчетание със силата на Хан, то изсмукваше жизнената енергия на човека, независимо каква рана ще му бъде нанесена. Срещу тази магия нямаше защита.

Щом Вирна се наведе над масата, Уорън я погледна с уморени, зачервени очи.

— Уорън, искам да вземеш това.

— Това е оръжие, предназначено за Сестрите.

— Ти притежаваш дарбата, значи можеш да го използваш по същия начин, както и аз.

— Какво искаш да направя с него?

— Да се защитава.

Той се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Сестрите на... — тя хвърли поглед към централното помещение. Макар да бе празно, не можеше да се каже докъде прониква слухът на притежаващите Субстративна магия. Та нали бяха чули Прелат Аналина да споменава името им. — Знаеш какво имам предвид. — Тя сниши глас: — Уорън, макар да притежаваш дарбата, няма да можеш да се защитиш срещу тях. Това ще те предпази. Срещу него няма защита. Никаква. — Тя завъртя оръжието в ръката си с отрепетирана лекота, прокарайки го по опакото на дланта си. Приглушеният сребрист блясък се отрази на светлината на лампите. Вирна хвана сребърното острие и подаде на Уорън дръжката. — Намерих няколко в повече в кабинета си. Искам да вземеш тази.

Той небрежно махна с ръка.

— Нямам представа как се борови с това нещо. Това, от което разбирам, е четенето на стари книги.

Вирна го сграбчи за виолетовата роба и приближи лицето му до своето.

— Просто намущкваш този срещу теб. В корема, в гърдите, в гърба, във врата, в рамото, в ръката, в крака — няма значение. Просто го намущкваш, докато си ограден от своя Хан, и той е мъртъв, преди да си успял да мигнеш.

— Моите ръкави не са стегнати като твоите. Ще падне.

— Уорън, за дакра е все едно къде ще я носиш и как ще се грижиш за нея. Сестрите носят своята дакра в ръкавите си, за да им е винаги подръка. Правим го, за да се защитаваме, когато сме на път. Но няма значение къде ще я носиш, важното е да е с теб. Сложи си я в джоба, ако искаш. Само не сядай отгоре й.

Той я взе с въздишка.

— Щом това ще ти достави удоволствие. Но не мисля, че бих могъл да намущкам когото и да било.

Тя го пусна и се отдръпна.

— Човек не знае на какво е способен, когато се наложи.

— Затова ли дойде? Защото си намерила дакра в повече?

— Не. — Тя извади малката книжка от кесийката на кръста си и я хвърли на масата пред него. — Дойдох заради това.

Уорън я изгледа с крайчеца на окото си.

— Отиваш ли някъде, Вирна?

Тя се намръщи и го удари по рамото.

— Какво ти става?

Той бутна книгата встрани.

— Просто съм уморен. Какво толкова важно има в един дневник на пътуване?

Тя сниши глас.

— Прелат Аналина беше оставила съобщение да отида в личния ѝ параклис в градината. Мястото е оградено с мрежа от лед и дух.

Уорън повдигна вежда. Вирна му показва пръстена.

— Това я отваря. Открих този дневник вътре в параклиса. Беше увит в хартия, на която пишеше само: „Пази го като зеницата на окото си.“

Уорън взе книжката и прелисти празните страници.

— Вероятно е искала да ти даде някакви инструкции.

— Тя е мъртва!

Уорън килна глава на една страна.

— Нима мислиш, че това би ѝ попречило?

Вирна се усмихна въпреки желанието си да остане сериозна.

— Сигурно си прав. Може да сме изгорили другия дневник с нея и тя да има намерение да направлява живота ми от света на мъртвите.

Уорън отново помръкна.

— Добре, у кого е другият?

Вирна приглади роклята зад коленете си и седна, придърпвайки стола към Уорън.

— Не знам. Притеснявам се да не би това да е някакъв знак. Може да е искала да ми каже, че ако открия другия дневник, ще стигна до врага ни.

Гладкото чело на Уорън се повдигна.

— Изобщо не ми се връзва. Какво те кара да мислиш така?

— Не знам, Уорън. — Тя избърса лицето си с ръка. — Това беше единственото, за което се сетих. Можеш ли да измислиш нещо, което ти звучи по-логично? Защо иначе няма да ми каже у кого е другият

дневник? Ако беше някой, който може да ни помогне, някой, който е на наша страна, щеше да е нормално да ми каже у кого е другият дневник или поне да ми намекне, че е у приятел.

Уорън отново заби поглед в масата.

— Сигурно си права.

Преди да проговори отново, Вирна се покашля:

— Какво има, Уорън? Никога досега не съм те виждала в такова състояние? — Тя се вгледа задълго в тревожните му сини очи.

— Четох едни пророчества, дете не ми харесват.

Тя го изгледа изпитателно.

— И какво казват те?

След дълга пауза той протегна ръка и изтегли с два пръста един лист. Бутна го към нея. Тя го взе и прочете написаното на него:

„След като Прелатът и Пророкът бъдат отдадени на Светлината чрез свещения ритуал, над пламъците ще заври казан от коварство и лукавство и начело ще застане Лъже-Прелат, която ще срине до основи Двореца на пророците. На север онзи, който е свързан с острието, ще го остави за една сребриста рокля, ще ѝ вдъхне нов живот и тя ще го запрати в прегръдките на злото.“

Вирна преглътна, не смееше да погледне Уорън в очите. Остави листа на масата и скръсти ръце в скута си, за да не треперят. Остана така, свела глава, не знаеше какво да каже.

— Това пророчество е от вярното разклонение — каза накрая Уорън.

— Това е ужасяващо, Уорън, дори за човек с твоя талант в пророчествата. На каква възраст е?

— Няма още ден.

Огромните ѝ очи се втренчиха в него.

— Какво? — прошепна тя. — Уорън, да не би да искаш да ми кажеш, че... че ти се е явило? Че най-сетне си получил пророчество?

Зачервените очи на Уорън се обърнаха към нея.

— Да. Бях като в транс и в това състояние получих видение, като част от това пророчество, заедно с думите. Струва ми се, че и при Натан е ставало така. Помниш ли, че ти казах, че съм започнал да разбирам пророчествата по начин, непознат ми досега? Пророчествата би трябвало да ни се разкриват чрез видения.

Вирна направи кръг с ръка.

— Но в книгите се съдържат пророчества, а не видения. Думите са онези, които предсказват.

— Думите са само начин да бъдат разбрани пророчествата, чрез тях се предава видението, което е получил роденият с пророческа дарба. Цялото познание, натрупано от Сестрите през последните три хиляди години, помага само частично за разбирането на пророчествата. Писаното слово има за цел да доведе знанието до магьосниците чрез виденията. Ето какво разбрах, когато ми се яви това. Беше като някаква врата, отворила се в съзнанието ми. През цялото време ключът за разгадаването беше вътре в главата ми.

— Искаш да кажеш, че можеш да разчиташ всички тези пророчества и получаваш видения, които разкриват истинския им смисъл?

Той поклати глава.

— Аз съм само едно дете, направило първата си крачка. Ще трябва да извървя още дълъг път, преди да мога да прескачам огради.

Тя хвърли поглед към книгата, отворена на масата му, и започна да върти пръстена около пръста си.

— А онова, което ти се яви, разбра ли го?

Уорън облиза устни.

— Също както първата крачка на едно дете не е стабилна, така и това пророчество не беше много ясно. Може да се нарече „опитно пророчество“. Намирал съм и други, които ми приличат на такива първи опити...

— Уорън, истина ли е или не!

Той смъкна ръкавите си.

— Всичко е вярно, но думите, като при всички пророчества, макар и да са верни, не са задължително онова, което ни се струва.

Вирна се наведе към него и стисна зъби.

— Отговори на въпроса ми, Уорън. Заедно се забъркахме в това. Трябва да знам.

Той махна с ръка както всеки път, когато се опитваше да покаже, че нещо няма особено значение. Вирна разчете в жеста му предупредителен знак.

— Виж какво, Вирна, ще ти кажа онова, което знам. Което видях. Но все пак съм новак в тези неща и не разбирам всичко, макар това да е собственото ми пророчество.

Тя продължаваше да го гледа страшно.

— Кажи ми, Уорън.

— Прелатът в пророчеството не си ти. Нямам представа коя е, но не си ти.

Вирна затвори очи и въздъхна:

— Уорън, тогава нещата не са чак толкова зле, колкото си мислех. Поне не съм аз човекът, който ще направи онова ужасно нещо. Можем да се опитаме да насочим пророчеството в грешно разклонение.

Уорън отвърна поглед. Пъхна листа с пророчеството си в една отворена книга и я затвори.

— Вирна, за да стане някой друг Прелат, ти трябва да си мъртва.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Цялото му тяло внезапно потръпна от сладката агония на желанието и той разбра, макар все още да не я виждаше, че е влязла. Непогрешимата ѝ миризма нахлу в ноздрите му, вече копнееше да падне в нозете ѝ. Разпозна силуета на заплахата като неясно движение в мъглата. Но в дълбините на съзнанието си по някакъв начин разбираше, че тя съществува — без съмнение. Това, подобно на смъртния риск, му действаше възбуждащо.

С отчаяността на човек, повален от по-силен враг, плъзна ръка към дръжката на меч с надежда да събере смелост и сила. Не голата стомана, мислеше си той, а оголените зъби на гнева, яростта му — това щеше да го крепи и да му дава воля да устои. Можеше да се справи. Трябваше да се справи. Всичко зависеше от това.

Ръката му се вкопчи в дръжката. Усети как съвършеният гняв се разлива из цялото му тяло и мисъл.

Щом вдигна очи, видя главите на Улик и Иган да се приближават, извисяващи се над група хора. Дори да не ги беше видял, да не беше забелязал пространството между тях, където вървеше тя, щеше да знае, че е там. Войници и официални лица отстъпиха встрани, за да сторят път на двамата мъжаги и придружаваното от тях лице. Главите се повдигаха на вълни, докато информацията се пренасяше от човек на човек. Заприлича му на кръговите вълнички в езеро. Спомни си, че пророчествата го бяха назовали и „камъкът в езерото“ — онзи, който причинява вълните в света на живота.

Тогава я видя.

Гърдите му се изпълниха с копнеж. Беше облечена в същата бледорозова копринена рокля, с която я бе видял и предишната нощ, тъй като не беше взела със себе си други дрехи. Ричард живо си припомни думите ѝ, че спи гола. Сърцето му биеше лудешки.

С огромно усилие успя да накара мисълта си да се съсредоточи върху работата, която му предстоеше да свърши. Тя оглеждаше с

огромните си очи познатите ѝ войници — те бяха от гвардията на Келтонския ѝ дворец. Сега носеха Д'Харански униформи.

Ричард бе станал рано, за да подготви всичко. Всъщност така или иначе не можа да се наспи като хората — сънят му бе накъсан от копнежи.

Калан, любов моя, ще ми простиш ли някога за сънищата?

При толкова много Д'Харански части в Ейдиндрил Ричард знаеше, че ще намери всичко необходимо. Разпореди се да доставят в Двореца резервни униформи. Келтонците, чието оръжие бе отнето, не бяха в изгодна за спорове позиция. След като облякоха униформите от тъмна кожа с ризници отгоре и видяха колко свирепи изглеждат в новите си одежди, дори започнаха да се хият одобрително. Беше им казано, че Келтон вече е част от Д'Хара и оръжията им бяха върнати. Сега стояха в строй, гордо изпъчени, и хвърляха по едно око на представителите на страните, които все още не бяха капитулирали пред Д'Хара.

Както се оказа, бурята, която позволи на Бруган да избяга, имала и добри страни. Благородниците от различните страни бяха решили да изчакат времето да утихне и тогана да се отправят към родните си места. Ричард прие този дар на съдбата и свика всички в Двореца. Ако се бе забавил само с час, повечето щяха да са тръгнали. Този път присъстваха само избрани и най-високопоставени представители. Ричард искаше те да присъстват на капитулацията на Келтон: една от най-могъщите страни в Средната земя. Искеше да получат последния си урок.

Щом Катрин се заизкачва по стъпалата на подиума, Ричард стана. Погледът му се плъзна по вперените в нея лица. Бердин отстъпи, за да ѝ направи път. Ричард бе разположил трите Морещици в трите ъгъла на подиума, за да бъдат колкото се може по-далеч от него. Не изгаряше от желание да общува с тях.

Когато кафявият поглед на Катрин най-после се спря върху него, трябваше да стегне колене, за да не се строполи на земята. Лявата му ръка, стиснала меча, започна да пулсира. Напомни си, че не е необходимо да държи оръжието си, за да контролира магията, и си наложи да свали ръка от дръжката и да потисне своите чувства, за да се съсредоточи върху работата си.

Докато Сестрите на светлината се опитваха да го научат да докосва своя Хан, го караха да използва някаква мислена картина, върху която да концентрира вътрешното си желание. Ричард избра образа на Меча на истината и в момента полагаше всички усилия да се съсредоточи върху него.

Но това нямаше да е достатъчно, за да спечели битката със събралите се днес пред него хора. Този път щеше да се наложи да прибегне до умелите маневри, извършени с помощта на генерал Рейбич и неговите офицери, а също и на вещия дворцов персонал, помогнал в приготовленията. Надяваше се да не е пропуснал нещо.

— Ричард, какво...?

— Добре дошла, дукесо. Всичко е готово — Ричард взе ръката ѝ и я целуна по начин, по който си представяше, че би трябвало да бъде целуната публично ръката на Кралица. Но докосването до плътта ѝ допълнително разпали огъня. — Знам, че би искала всички тези представители да станат свидетели на смелостта ти да се присъединиш първа към нас срещу Императорския орден, да бъдеш първата, която ще прокара нов път за Средната земя.

— Но аз... ами да... разбира се.

Той извърна глава към вперените в него очи. Множеството бе значително по-мълчаливо и съсредоточено от предишния път. Всички чакаха напрегнато.

— Дукеса Лумхолц — която, както всички вие знаете, скоро ще бъде провъзгласена за Кралица на Келтон — обрече народа си на каузата на свободата и пожела всички вие да се съберете тук, за да присъствате на подписването на документите за капитулацията на Келтон.

— Ричард — прошепна тя и се наклони към него. — Трябва... нека най-напред ги прегледат юристите ни... просто за да бъдем сигурни, че всичко е наред, за да няма недоразумения.

Ричард ѝ се усмихна успокоително:

— Макар да съм сигурен, че сама ще се убедиш, че всичко е наред, очаквах да проявиш подобна загриженост и се разпоредих да поканят юристите ти на подписването. — Ричард посочи към единия край на подиума. Райна стисна един мъж за ръката и го поведе нагоре по стълбите. — Господин Сифолд, готов ли сте да дадете на бъдещата си Кралица професионалното си мнение?

Той се поклони:

— Както каза Господарят Рал, дукесо, документите са изрядни. Няма място за притеснения.

Ричард вдигна богато украсения документ от масата.

— С ваше позволение, дукесо, бих желал да го прочета на събралите се представители, за да могат да се убедят, че Келтон наистина недвусмислено желае това присъединяване. Да се убедят в смелостта ви.

Главата ѝ се вдигна гордо пред очите на представителите на другите страни.

— Да, ако обичате, прочетете го, Господарю Рал.

Ричард огледа застиналите в очакване лица.

— Моля ви да проявите малко търпение. Съвсем кратко е. — Той вдигна листа пред себе си и прочете съдържанието му на глас: „Нека всички народи знаят, че Келтон капитулира безусловно пред Д’Хара. Собственоръчно подписах в длъжността си на водач на Келтонския народ — дукеса Лумхолц.“

Ричард остави документа на масата и потопа перото в мастилницата, после го подаде на Катрин, която стоеше скована и неподвижна. Лицето ѝ беше станало пепеляво.

Опасявайки се дукесата да не се откаже, Ричард нямаше друг избор. Събра сила, която знаеше, че краде от онова, което ще му трябва по-късно, и приближи устни до ухото ѝ, понасяйки безмълвно мъчителната вълна на копнежа при аромата на плътта ѝ.

— Катрин, след като приключим тук, ще дойдеш ли да се поразходим само двамата, насаме? Не мога да мисля за нищо друго освен за теб.

Лицето ѝ засия. Той си помисли, че тя се кани да го прегърне през врата и благодари на добрите духове, че не го направи.

— Разбира се, Ричард — прошепна тя в отговор. — Аз също не мога да мисля за нищо друго освен за теб. Да приключваме по-скоро с формалностите.

— Накарай ме да се гордея с теб, със силата ти.

Ричард си помисли, че усмивката ѝ със сигурност е накарала присъстващите в залата да се изчервят. Усети как пламва до ушите при мисълта за скритото значение на гримасата ѝ.

Тя взе перото, обърсвайки ръката си в ръката на Ричард.

— Подписвам този документ с гълъбово перо в знак на това, че каквото правя, го правя доброволно, с мир, а не като победен. Правя го от любов към народа си и с надежда за бъдещето. Тази надежда е мъжът пред мен — Господарят Рал. Кълна се в смъртната мъст на моя народ към всеки от вас, който поиска да му навреди. — Тя се наведе и прокара провлачения си подпис в края на документа за капитулация.

Преди да е успяла да се изправи, Ричард пъкна под носа ѝ още няколко листа.

— Какво...

— Писмата, за които говори, дукесо. Не исках да стоварвам тази работа на крехките ти плещи, при положение, че можеше да я свърши някой друг, а ние с теб да си оползотворим времето по-добре. Помощниците ти ми помогнаха да ги изготвим. Моля, провери ги, за да си сигурна, че всичко в тях отговаря на намеренията ти от предишната нощ.

Лейтенант Харингтон от дворцовата охрана ми помогна с имената на генералите Болдуин, Несбит, Брадфорд и Емерсон, както и на някои командири. Подготвихме писмо до всеки от тях, което трябва да подпишеш, за да им съобщиш, че е необходимо да предадат властта в ръцете на моите Д'Харански воители. Келтонските офицери ще придружат моите хора заедно с новоназначените офицери. Твоят адютант, господин Монтлион, ми оказа неоценима помощ с инструкциите си към финансовия министър Пелетие. Помогнаха и господата Карлисъл, заместник-началникът по стратегическото планиране, управителите на търговската камара Камерън, Тък, Спуенър, Ашмор, също и Левардсон, Дудие и Фокингам от търговския офис.

Кoadютантът Шахер, разбира се, изготви списък на кметовете на отделните градове. Не искахме да обидим никого, като го пропуснем, разбира се, така че на помощ се притекоха и още няколко помощници — за да бъде списъкът пълен и изчерпателен. Тук има писма до всички тях, те, разбира се, са с едно и също съдържание, различно е само името на получателя, така че е достатъчно да прочетеш само едно, а после да подпишеш останалите. Оттам нататък е наша работа. Разполагам с куриери, готови веднага да тръгнат да разнасят писмата. Всеки ще бъде придружаван от човек от гвардията на Келтон, за да сме

сигурни, че всичко ще е наред. Събрали сме тук всички Келтонци, за да присъстват лично на подписването.

Ричард си пое дъх и се изправи, а Катрин, все още стискайки перото във въздуха, мигаше на парцали пред купчината бумаги, които той бе стоварил пред нея на масата. Всичките ѝ помощници я бяха наобиколили, горди с извършената в такива кратки срокове работа.

Ричард отново се наведе към нея:

— Надявам се, че направих всичко, както го искаше, Катрин. Каза, че сама ще се погрижиш, но аз не исках да съм далеч от теб, докато ти вършиш всичко това, така че станах по-рано и се погрижих вместо теб. Надявам се, че си доволна.

Тя огледа писмата, бутна горните, за да огледа другите под тях.

— Ами... да, разбира се.

Ричард придърпа един стол.

— Защо не седнеш?

Щом тя се настани и започна да подписва документите, Ричард издърпа меча си встрани и се настани на стола на Майката Изповедник. Спря очи върху втренчените в него погледи и ги задържа там, заслушан в скърцането на перото ѝ по листа. Подклаждаше яростта си бавно и равномерно, поддържайки я в едно постоянно състояние, за да може да се съсредоточи.

Извърна се към усмихнатите лица на Келтонските велможи зад него и от двете страни на стола на Катрин.

— Тази сутрин всички вие ми оказахте огромна помощ и ще ви бъда благодарен, ако изявите желание да продължавате в същия дух. Сигурен съм, че мога да се опра на талантите ви за издигането ръста на Д'Хара.

След като всички се поклониха и му благодариха за щедростта, той се извърна към притихналата тълпа, наблюдаваща процедурата. Д'Харанските войници — особено офицерите, — прекарвали месеци в Ейдиндрил, бяха научили доста за търговията в Средната земя. През четирите дни, които бе прекарал с тях в търсене на Броган, Ричард изсмука от тях всичко, което можеше да се научи, а тази сутрин прибави към познанията си и нови. Той знаеше точно какво да попита, а госпожа Сандерхолт се оказа жена с изключителни познания, трупани през годините, през които бе приготвяла храна за хора от всякакви народи. Храната можеше да се разглежда като източник на

информация за нравите на един народ. Острото ухо на госпожа Сандерхолт не бе пропуснало нищо.

— Някои от документите, които подписва дукесата, са търговски споразумения — обясни Ричард на официалните лица, докато Катрин усърдно продължаваше да драци с перото. Очите му пробягаха по раменете ѝ. С мъка ги отмести. — Сега, след като Келтон е част от Д'Хара, трябва да разберете, че той няма да търгува с онези от вас, които не се присъединят към обединението ни. — Ричард се обърна към нисък, топчест човечец с къдрава черна коса и посребрена брада. — Разбирам, представителю Гартрам, че това ще постави Лифани в неизгодна позиция. Сега, когато границите на Галеа и Келтон са затворени за всеки, който не се е присъединил към Д'Хара, за търговията ви ще бъде много трудно.

С Галеа и Келтон на север от вас, Д'Хара на изток и планините Ранг'Шада на запад ще бъдете притиснати до стената, без възможност да си набавяте необходимото ви желязо. Вие купувахте предимно от Келтон, а те от своя страна изкупуваха зърното ви. Но Келтон занапред ще си набавя зърно от Галеа. И тъй като вече и двете са се присъединили към Д'Хара, няма да го има предишния стремеж да се възпрепятства търговията между тях. При положение, че стоя начело на армиите им, няма да е необходимо да се тревожат от съседски набези, а наместо това ще насочат усилията си към заздравяването на общата си граница.

Д'Хара, разбира се, има нужда от желязото и стоманата на Келтон. Предлагам ви да си намерите друг източник, и то бързо, тъй като Императорският орден най-вероятно ще нападне от юг. Много е възможно направо през Лифани. Не разполагам с мъже, които да жертвам в защита на страни, които още не са се присъединили към нас, нито пък ще даря с търговски привилегии нечие колебание. — Ричард извърна поглед към върлинест мъж с проскубан обръч бяла коса в основата на плешивото си теме. — Посланик Безанкорт, съжалявам, но ще трябва да ви уведомя, че писмото до Келтонския министър на търговията Камерън съдържа инструкции да се отложат временно — докато не се присъедините към Д'Хара — всякакви търговски съглашения и преговори с вашата родина Сандария. Когато настъпи пролетта, Сандария няма да получи разрешение да пасе стадата си във високите полета на Келтон през топлите сезони.

Върлинезият изгуби и малкото цвят по лицето си:

— Но, Господарю Рал, ние нямаме къде да пасем стадата си през пролетта и лятото. Макар ливадите ни да са тучни и зелени през зимата, през лятото изсъхват и се превръщат в същински пущинак. Какво да направим?

Ричард сви рамене.

— Ами предполагам, че ще се наложи да изколите стадата си, за да успеете да спасите поне част от месото, преди животните да са измрели от глад.

Посланикът ахна:

— Господарю Рал, тези съглашения съществуват от векове. Цялата ни икономика се базира на производителността на стадата ни.

Ричард повдигна вежда.

— Това не ме интересува. Интересуват ме само преминалите на наша страна.

Посланик Безанкорт вдигна ръце в умолителен жест:

— Господарю Рал, моят народ ще бъде съсипан. Цялата ни страна ще бъде унищожена, ако бъдем принудени да изколим стадата си.

Представител Териот направи притеснена крачка напред.

— Не можете да допуснете да бъдат изколени тези стада. Хердзборг зависи от вълната им. Ами че това ще съсипе цялата ни индустрия.

Обади се и друг:

— И тогава те няма да могат да търгуват с нас, и ние няма да можем да купуваме зърно, което не вирее по нашите земи.

Ричард се наклони напред.

— В такъв случай ви съветвам да изложите опасенията си пред вашите държавници и да положите всички усилия да ги убедите, че капитулацията е единственият начин. Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Той огледа и другите благородници. — Тъй като всички вие сте взаимно зависими един от друг, съм сигурен, че съвсем скоро ще осъзнаете стойността на единството. Келтон вече е част от Д'Хара. Търговските пътища ще бъдат затворени за всеки, който откаже да се присъедини към нас. Казах ви и преди — странични наблюдатели не се приемат.

В залата избухнаха протести, молби, обяснения. Ричард остана изправен и безмълвен докато всички утихнаха.

Сандарианският посланик вдигна обвинително кокалестата си ръка.

— У вас няма и капчица жалост.

Ричард кимна, магията подкладе погледа му.

— Не забравяйте да го споменете пред Императорския орден, ако решите да се присъедините към тях. — Той отново огледа лицата на множеството: — Всички вие живяхте в мир и разбирателство под ръката на Майката Изповедник. В нейно отсъствие, докато тя се бореше за вас и вашите народи, разформировахте единството, подтиквани от себелюбиви интереси, от гола алчност. Държахте се като деца, които се бият за парче торта. Имахте възможност да си го разделите по братски, но вместо това избрахте да откраднете полагащото се на по-немоцните от вас. Ако ще сядате на моята маса, ще трябва да си мерите приказките и делата. В замяна всеки от вас ще получи полагащото му се парче.

Този път никой не възропта. Ричард намести пелерината на сбърза на раменете си и едва тогава осъзна, че Катрин е приключила с документите и го гледа със своите огромни кафяви очи. При блясъка на този сладостен поглед Ричард не се въздържа да стисне дръжката на меч с всичка сила.

След миг се обърна към представителите, вече със спокоен тон:

— Времето се стабилизира. Най-добре е да тръгвате. Колкото по-скоро убедите владетелите си да приемат условията ми, толкова по-малко неудобства ще изпитат народите ви. Не искам никой да страда... — Гласът му заглъхна.

Катрин се беше изправила до него и гледаше към хората, които познаваше отлично.

— Направете каквото ви казва Господарят Рал. Вече ви отдели достатъчно от времето си. — Тя се обърна към един от помощниците си: — Разпоредете се да ми донесат дрехите веднага. Оставам тук, в Двореца на Изповедниците.

— Защо тя остава тук? — запита един от посланиците и челото му се набръчка подозрително.

— Съпругът ѝ, както всички знаете, бе убит от сбърз — обясни Ричард. — Тя остава тук под моя закрила.

— Искате да кажете, че има опасност за нас?

— Твърде е вероятно — отвърна Ричард. — Съпругът ѝ беше отличен боец и въпреки това... е, надявам се да бъдете нащрек. Ако се присъедините към нас, можете да се чувствате наши гости тук, в Двореца. Под протекцията на моята магия. Има множество необитавани стаи за гости, но те ще си останат празни, докато не се предадете.

Разговаряйки тревожно помежду си, хората се запътиха към изхода.

— Тръгваме ли? — попита Катрин задъхано.

Приключил с работата си, Ричард изведнъж усети как присъствието ѝ изпълва празнотата в него. Щом тя взе ръката му и понечи да го поведе нанякъде, той напрегна всички сили да събере цялата си воля и да си заповяда да спре в края на подиума, където бяха застанали Улик и Иган.

— Не ни изпускате от поглед. Нито за секунда. Разбрахте ли?

— Да, Господарю Рал.

Катрин се притисна до ръката му и приближи устни до ухото му.

— Ричард! — Щом топлият ѝ дъх понесе името му, през цялото му тяло премина вълна на копнеж. — Нали каза, че ще сме само двамата? Искам да остана насаме с теб. На четири очи. Моля те!

Този миг вдъхна на Ричард сили. Повече не можеше да задържа образа на меча в съзнанието си. Отчаяно извика на негово място образа на Калан.

— Наоколо дебне опасност, Катрин. Чувствам я. Не бих рискувал живота ти поради невнимание. Ще можем да останем насаме, когато престана да чувствам опасността. Моля те, опитай се да разбереш засега.

Тя изглеждаше объркана, но кимна:

— Засега.

Щом слязоха от подиума, погледът на Ричард се втрени в очите на Кара:

— За нищо на света не ни изпускате от поглед!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Фийби остави докладите върху тясното празно пространство на полираното орехово писалище.

— Вирна, може ли да ти задам един личен въпрос?

Вирна драсна инициалите си в края на доклад от кухнята, в който се искаше смяна на обгорелите големи казани.

— Доста отдавна сме приятелки, Фийби. Можеш да ме питаш каквото искаш. — Тя огледа още веднъж доклада, после над инициалите си добави бележка, в която молбата се отхвърляше и се нареждаше вместо да се закупуват нови казани, старите да се занесат на поправка. Вирна не забрави да се усмихне. — Слушам те!

Кръглите бузи на Фийби пламнаха, пръстите ѝ се вкопчиха едни в други.

— Ами, не искам да те обидя, но си в такова уникално положение, че не бих могла да попитам никого другото освен близка приятелка като теб. — Тя се покашля. — Какво е усещането да остаряваш?

Вирна се изсмя.

— Ние сме връстници, Фийби.

Тя обърса длани в полите на зелената си рокля, Вирна я чакаше да продължи.

— Да... но те нямаше повече от двайсет години. Остаря така, както остаряват хората извън Двореца. Ще са ми необходими почти триста години, за да изглеждам така, както изглеждаш ти сега. Такова, ами ти изглеждаш като жена почти на... четирийсет.

Вирна въздъхна.

— Ами да, пътуването има такова въздействие. Поне на мен така ми се отрази.

— Не искам да бъда изпращана за момче и да остарявам. Боли ли, или нещо такова, като остаряваш толкова внезапно? Чувстваш ли... не знам, че вече не си привлекателна и че животът не е сладък?

Харесва ми да съм желана. Не искам да остарявам като... Това ме тревожи.

Вирна вдигна глава от писалището и се облегна назад. Изпита неустойимо желание да я фрасне, но си пое дълбоко дъх и си напомни, че става въпрос за искрен въпрос на приятел, въпрос, зададен поради невежество.

— Предполагам, че всеки гледа на тези неща по свой собствен, неповторим начин, но мога да ти кажа как е при мен. Да, наистина боли малко, Фийби, да знаеш, че нещо си е отишло и никога няма да можеш да го възстановиш. Сякаш не бях достатъчно внимателна и младостта ми бе открадната, докато чаках животът ми да започне. Но Създателят винаги компенсира нещата с нещо хубаво.

— Хубаво ли? Че какво хубаво може да има в това?

— Ами отвътре аз съм си същата, само дето съм станала по-мъдра. Установих, че по-добре разбирам себе си и желанията си. Оценявам неща, на които преди не съм обръщала внимание. Виждам по-добре онова, което е наистина важно в работата за Създателя. Предполагам би могло да се каже, че се чувствам по-доволна, тревожа се по-малко от мнението на другите за мен. Макар да съм остаряла, копнежът ми за човешко присъствие наоколо не е намалал. Намирам утеха в приятелите си и — да, за да отговоря на въпроса ти — мъжете все още ме интересуват, само че сега ги оценявам по-мащабно. Незрялата младост вече не ме привлича толкова. Не е достатъчно един мъж да е млад, за да разбуди чувствата ми, празноглавите мъже не са ми интересни.

Фийби ококори очи и се наведе напрегнато напред

— Наистина ли? Чувствата ти възбуждат по-възрастните мъже?

Вирна внимателно претегляше думите си:

— Онова, което имах предвид под „по-възрастни“, беше хора на моята възраст. Ти по какви мъже се заглеждаш? Преди петдесет години не би и помислила да излезеш с мъж на годините, на които си сега, но днес това ти се струва нормално, защото ти самата си на толкова години, и онези, които сега са на годините, на които си била тогава, ти се виждат незрели. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да... предполагам.

По очите ѝ Вирна видя, че не разбира.

— Когато дойдохме тук като малки момичета, като онези две послушници — Хелън и Валери, — които снощи видяхме в подземията, ти какво си мислеше за жените, които днес са на твоята възраст?

Фийби сподави смеха си в шепа.

— Струваха ми се невъзможно стари. Не съм си и представяла, че мога да достигна тяхната възраст.

— А сега как ти се струва твоята възраст?

— О, изобщо не съм стара. Сигурно съм била доста глупава като момиче. Харесва ми да съм на тази възраст. Все още съм млада.

Вирна сви рамене.

— За мен е същото. Гледам на себе си така, както ти на себе си. Но вече не смятам старите хора за стари, тъй като знам, че те са същите като мен и теб. Те гледат на себе си така, както ние с теб гледаме на себе си.

Младата жена сбърчи нос.

— Струва ми се разбирам какво искаш да ми кажеш, но въпреки това не ми се ще да остарявам.

— Фийби, ако беше живяла навън, вече да си изкарала почти три живота. Ти, ние сме дарени с огромен дар от Създателя, за да можем да изживеем всичките си години тук, в Двореца, за да имаме време да обучаваме младите магьосници как да използват дарбата си. Научи се да цениш този дар. Това е рядко благоволение, с което са докоснати малцина.

Фийби бавно кимна и зад лекото ѝ примигване Вирна забеляза напрегнатото усилие за осмисляне.

— Много мъдро казано, Вирна. Нямах представа, че си толкова мъдра. Винаги съм знаела, че си умна, но никога преди не си ми се струвала мъдра.

Вирна се усмихна.

— Това е друго предимство — по-младите от теб те смятат за мъдър. В страната на слепите и едноокият е цар.

— Но остаряването ми изглежда толкова страховито — кожата ти се отпуска и набръчква.

— Става постепенно; човек някак си свиква с остаряването. За мен е плашеща мисълта да съм отново на твоята възраст.

— Защо?

Вирна си помисли да ѝ отговори, че е така, защото ѝ се струва страшничко да се мотае насам-натам с толкова недоразвит интелект, но отново си напомни, че двете с Фийби са приятелки от много години.

— Е, ами предполагам, че е защото съм минала през някои от трънаците, които тепърва ти предстои да прекосяваш, и вече знам как бодат.

— Какви трънаци?

— Мисля, че те са различни за всекиго. Човек трябва да измени собствения си път сам.

Фийби склучи ръце и се наведе напред още повече.

— Какви бяха трънаците по твоя път, Вирна?

Вирна се изправи и запусти шишенцето с мастило. Загледа се в писалището си, без да го вижда.

— Струва ми се — каза тя с далечен глас, — че най-страшното беше да се върна и да срещна Джедидайа, който ме погледна с очи като твоите, очи, които виждат в мен сбръчкана, съсухрена, непривлекателна старица.

— О, Вирна, моля те, не исках да...

— Разбираш ли изобщо кое е „трънът“ в това, Фийби?

— Ами да те мислят за стара и грозна, разбира се, макар да не си чак толкова...

Вирна поклати глава.

— Не. — Тя погледна другата в очите. — Не, трънът беше да откриеш, че единственото, което някога е било от значение, е било външността, а онова отвътре — тя потупа с пръст слепоочието си — не е означавало нищо за него. Виждаш само обвивката.

Още по-лошото от онзи поглед в очите му беше да установи, че се е предал в ръцете на Пазителя. За да спаси живота на Ричард — тъй като Джедидайа се опитваше да го убие, — Вирна заби своята дакра в гърба му. Той бе предал не само нея, но и Създателя. Част от Вирна бе умряла с Джедидайа.

Фийби се изправи, гледаше някак стреснато:

— Да, струва ми се, че разбирам какво имаш предвид, когато мъжете...

Вирна ѝ махна с ръка да замълчи.

— Надявам се, че съм ти била от полза, Фийби. Винаги е добре човек да си поговори с приятел. — В гласа ѝ безпогрешно пролича

нотката на властност. — Днес има ли молители за среща с мен?

Фийби примигна.

— Молители ли? Не, няма никой.

— Добре. Искам да се помоля и да подиря напътствие от Създателя. Бихте ли оградени с щит вратата ми, ти и Дулсиния. Не желая никой да ме безпокои.

Фийби се поклони.

— Разбира се, Прелате — Тя се усмихна топло. — Благодаря, че си поговорихме, Вирна. Почувствах се както едно време в стаята ни, след заповедта да заспиваме. — Погледът ѝ отскочи към купчината книжа. — А докладите? Изостават още повече.

— Като Прелат не мога да пренебрегвам Светлината, която управлява Двореца и Сестрите. Трябва да се моля за нас и да Го моля за напътствия. Та нали, в крайна сметка, сме Сестри на светлината.

Погледът на Фийби се изпълни със страхопочитание. Тя явно вярваше, че с приемането на поста си Вирна бе станала повече от обикновено човешко същество и може по чудотворен начин да докосва ръката на Създателя.

— Разбира се, Прелате. Ще се погрижа щитът да бъде сложен. Никой няма да нарушава медитацията на Прелата.

Преди Фийби да излезе, Вирна я повика тихичко.

— Научи ли вече нещо за Кристабел?

Очите на Фийби изведнъж смутено отскачиха встрани.

— Не. Никой не знае къде е отишла. Нямаме сведения и за изчезването на Амелия и Джанет.

Петте — Кристабел, Амелия, Джанет, Фийби и Вирна бяха приятелки, бяха израснали заедно в Двореца, но Вирна беше най-близка с Кристабел, макар че всички те ѝ завиждаха малко. Създателят я бе дарил с великолепна руса коса и нежни черти, а също така с блага и топла душа.

Изчезването на трите ѝ приятелки беше притеснително. Сестрите понякога напускаха Двореца, за да посетят семействата си, докато те са все още живи. Но първо искаха позволение. А и освен това семействата на трите изчезнали Сестри най-вероятно отдавна си бяха отишли. Случваше се Сестрите да напускат Двореца и просто за да се поосвежат след десетилетия, прекарани в Двореца. Но дори

тогава почти винаги споделяха с някого, че няма да ги има за известно време и казваха къде отиват.

Никоя от трите ѝ приятелки не беше предупредила. Изведнъж след смъртта на Прелата се бе оказало, че ги няма. Сърцето на Вирна се свиваше от мъка, че може би те не можеха да я възприемат като Прелат и са избрали да напуснат Двореца. Но колкото и да я болеше, се молеше да е станало точно това, за да не би някаква тъмна сила да ги е отнесла.

— Ако научиш нещо, Фийби — каза Вирна, опитвайки се да прикрие загрижеността си, — моля те, уведоми ме незабавно.

След като жената си отиде, Вирна огради вратата със щита си, измислен от самата нея. Нейният неповторим Хан изтъка фините нишки, които тя разпозна като своята магия. Ако някой се опиташе да влезе, вероятно нямаше да усети щита и щеше да скъса тънките нишки. А дори и да успееше да го усети, самото присъствие и докосването до щита щеше да скъса нишките и ако някой се опита да ги възстанови със своя Хан, Вирна пак щеше да разбере.

* * *

През дърветата край градинската стена се процеждаха мътни слънчеви лъчи и изпълваха смълчаната местност с приглушена, сънлива светлина. Малката горичка свършваше в няколко магнолиеве храста с натежали от бели пъпки клони. Нататък пътеката ставаше по-широка и бе добре поддържана, редуваха се сини и жълти цветни петна, наобиколили островчета с по-високи папрати и кралски рози. Вирна си отчупи клонче магнолия и разсеяно вдъхна сладкия аромат, докато в същото време погледът ѝ упорито оглеждаше стената. В дъното на редицата растения имаше блещукащи гъсти дръвчета смрадлика, които скриваха изцяло високата стена, ограждаща градината на Прелата, и създаваха илюзия, че тя продължава и нататък. Вирна огледа критично чепатите дънери и разперените клони. Щяха да свършат работа, ако не се намереше нещо по-добро. Продължи нататък. Вече беше закъсняла.

На страничната пътечка, обикаляща пущинака, в сърцевината на който бе разположен параклисът на Прелата, откри обещаващо място.

Щом повдигна дългата си рокля и нагази в гъсталака, за да се добере до стената, установи, че наистина това е, което търси. До стената, скрити от слънцето под огромни сенчести борове, се бяха сгушили крушови дървета. Всички бяха добре обработени и подкастри, но едно изглеждаше особено подходящо. Клоните от двете му страни се подреждаха като стъпала на стълба.

Точно преди да повдигне полите си и да тръгне да се катери, погледът ѝ се спря на кората на дървото. Прокара пръст по повърхността на здравите клони и установи, че са грапави и груби на пипане. Май щеше да се окаже, че не е първият Прелат, изявил желание да се измъкне тайно от владенията си.

Щом се изкачи отгоре на стената и се убеди, че наоколо няма стражи, намери и удобна напречна подпора, на която можеше да се стъпи, под нея имаше суха керемида, после изхвъркнал навън декоративен камък, под него нисък, щръкнал встрани дъбов клон, а накрая объл камък, от който лесно се скачаше на земята. Изтупа се от парченцата кора и от листата и приглади сивата си рокля на бедрата, намести семплата си яка. Пусна пръстена със слънчевия символ в джоба си. Докато мятеше тежкия черен шал на главата и го връзваше под брадичката, се усмихна широко на тръпката, че е открила таен път за бягство от хартиения си затвор.

С изненада установи, че Дворецът е необичайно празен. Стражите обикаляха постовете си, Сестри, послушници и млади мъже с яки на вратовете щъкаха натам-насам из пътеките и алеите, всеки зает с работата си, само тук-там се срещаша хора от града, предимно възрастни жени.

Всеки ден по светло хората от Танимура се изсипваха по моста към остров Халсбанд, за да търсят съвет от Сестрите, да молят за разрешаване на споровете им, да искат благодеяния, да търсят насочване в мъдростта на техния Създател и да боготворят Двореца из целия остров. На Вирна ѝ се струваше необяснимо това, че смятаха за нужно да идват тук и да изразяват чувствата си на преклонение, но знаеше, че тези хора гледат на дома на Сестрите на светлината като на свещена земя.

Днес обаче не го правеха. Всъщност не се виждаха почти никакви граждани. Послушниците, оставени да развеждат посетителите, крачеха отегчено насам-натам. Стражите пред вратите

на забранените зони си приказваха, а онези, които извърщаха очи към нея, виждаха просто поредната Сестра, тръгнала по работа. На поляната нямаше отдъхващи гости, идеално поддържаната градина не показваше хубостта си никому, фонтаните бълваха вода и хвърляха пръски, лишени от съпровода на удивените възгласи на възрастните и радостните викове на децата. Дори пейките за разговори бяха празни.

В далечината продължаваха да бумтят барабаните.

Вирна откри Уорън седнал на тъмен, плосък камък на мястото на срещата им в гъсталака край реката откъм града. Хвърляше камъчета в разпенената вода, завихрена зад самотна рибарска лодка. Щом я чу да приближава, скочи на крака.

— Вирна! Не знаех дали ще успееш да дойдеш.

Вирна се загледа във възрастния рибар, който хвърляше куките си, лодката се люлееше плавно под краката му.

— Фийби искаше да знае какво е да остаряваш и кожата ти да се сбръчка.

Уорън изгупа виолетовата си роба там, където беше седял.

— Че защо ѝ е да те пита?

Вирна видя разсеяния му поглед и само въздъхна:

— Да тръгваме.

Пътуването през града към покрайнините ѝ се стори толкова странно, колкото и това през Двореца. Докато някои от магазините в богаташките квартали бяха отворени и търговията криво-ляво вървеше, пазарът в бедняшкия квартал беше пуст, сергиите празни, огнищата студени, кепенците на магазинчетата спуснати. Под навесите нямаше никой, в работилничките като че отдавна не бе стъпвал човешки крак, а улиците бяха притихнали, чуваше се само нескончаемият бумтеж на барабаните.

Уорън се държеше така, сякаш нямаше нищо необичайно в призрачните улици. Щом двамата свиха по тясна, потънала в дълбока сянка прашна уличка, притисната между разнебитени сгради, Вирна не издържа и избухна:

— Къде са всички! Какво става!

Уорън спря и я изгледа объркано. Тя стоеше, вдигнала ръце на хълбоците си, по средата на празната улица.

— Днес е денят на Джа'Ла.

Тя го погледна изпод вежди:

— Денят на Джа'Ла.

Той кимна, погледна я още по-объркано.

— Да. Денят на Джа'Ла. А ти какво реши, че се е случило с всички... — Уорън се плясна по челото. — Съжалявам, Вирна, мислех, че знаеш. Ние толкова сме свикнали с него, че забравих, че няма откъде да знаеш.

Вирна скръсти ръце.

— Да знам какво?

Уорън се обърна, хвана я за ръката и я поведе напред.

— Джа'Ла е игра, състезание. — Той посочи през рамо. — Изграждат огромно игрище в долината между два хълма в покрайнините на града. Така е от... ами, сигурно от петнайсет-двайсет години, откакто императорът дойде на власт. На всички им харесва.

— Игра ли? Целият град се изпразва, за да гледа някаква си игра?

Уорън кимна.

— Опасявам се, че да. Освен малцина, предимно възрастни хора. Те не я разбират и не са особено заинтригувани. Превърнало се е в истинска страст. Децата започват да я играят из улиците още с прохождането си.

Вирна огледа страничната уличка, която пресякоха, хвърли поглед и зад тях и попита:

— И що за игра е това?

Уорън сви рамене.

— Никога не съм присъствал на официална игра. Нали прекарвах по-голямата част от времето си долу в подземията. Но все пак знам нещичко. Винаги съм се интересувал от игри и как те се втъкват в структурата на отделните култури. Изучавал съм древните народи и техните игри, но сега имах възможност да изследвам истинска жива игра със собствените си очи. Така че попрочетох туй-онуй и направих някои проучвания.

Джа'Ла се играе от два отбора върху специално квадратно игрище, обиколено с решетка. Във всеки от ъглите има по една врата — общо по две за всеки отбор. Отборите се опитват да вкарат „брока“ — тежка, обвита с кожа топка, малко по-малка от човешка глава — в някоя от противниковите врати. Успеят ли, печелят точка. Другият отбор избира място край оградата, от което да започне своята атака.

Стратегията не ми е особено ясна, понякога е доста объркана, но петгодишните хлапета май я схващат за нула време.

— Вероятно защото на тях им се играе, а на теб — не. — Вирна развърза шала си и развя краищата му, за да се поразхлади. — И какво толкова интересно има тук, че да накара всички да се блъскат там на слънцето, за да гледат?

— Предполагам това ги отвлича от грижите им в празничния ден. Дава им възможност да повикат на воля, да се поосвежат, да пият и да празнуват победата на своя отбор или да пият и да скърбят за загубата, ако отборът им падне. Всички са се вманиачили на тая тема. Повече, отколкото трябва.

Вирна се замисли за миг, усети освежителния полъх на вятъра по врата си.

— Е, на пръв поглед изглежда безобидно.

Уорън я погледна с крайчеца на окото си.

— Това е кървава игра.

— Кървава ли?

Уорън заобиколи купчинка животински изпражнения.

— Топката е тежка, а правилата — свободни. Мъжете, които играят Джа'Ла, са жестоки. За да могат да боравят с тежката топка, разбира се, биват избирани предимно най-мускулестите и природно агресивните. Почти не минава игра, без поне някой и друг избит зъб или счупен кокал. Не е рядкост и строшен врат.

Вирна го погледна невярващо.

— И на хората им харесва да гледат това?

Уорън кимна мрачно.

— Доколкото съм чувал от стражите, тълпата направо подивява, ако не се стигне до кръв, защото хората си мислят, че отборът им не е играл достатъчно напористо.

Вирна поклати глава.

— Не ми звучи като нещо, което бих гледала с удоволствие.

— Не това е най-лошото — Уорън крачеше по сенчестата уличка, забил поглед в далечината пред себе си. От двете страни се виждаха затръшнати кепенци, толкова избелели, че беше трудно да се повярва, че някога изобщо са били боядисани. — След края на играта загубилият отбор бива изведен на игрището и всеки от играчите бива бит жестоко. Получават от победителите по един удар с камшик за

всяка точка в тяхната врата. Съперничеството между двата отбора е убийствено, случвало се е дори да се стигне до смъртни случаи при побоя.

Свиха зад ъгъла, Вирна мълчеше невярващо.

— И хората отиват там заради този побой?

— Мисля, че е точно заради него. Онази част от тълпата, която е на страната на победителите, брои на глас броя на камшиците. Разразява се истинска буря от страсти. Хората сериозно са се вманиачили на тема Джа'Ла. Понякога се стига до безредици. Нещата излизат от контрол дори над реда да бдят десет хиляди войници. Скандалите понякога са предизвикани от самите играчи. Хората, които играят Джа'Ла, са истински зверове.

— И на другите им доставя удоволствие да подкрепят отбор от зверове?

— Играчите са герои. Всъщност практически властта в града е в техни ръце, те нямат право да грешат. Играчите на Джа'Ла рядко ги лови закон. Подире им обикновено върви тълпа от жени и след играта се организира групова оргия. Жените се бият помежду си за това коя ще бъде с играч на Джа'Ла. Гуляят продължава с дни. Да бъдеш с играч на Джа'Ла е висока чест, борбата за която е толкова жестока, че по законите на самохвалството са нужни свидетели.

— Но защо? — беше единственото, което успя да промълви Вирна.

Уорън вдигна ръце.

— Ти си жена. Ти ми кажи! Тъй като аз съм единственият от три хиляди години насам, разгадал пророчество, никога не съм имал женски ръце около врата си, нито пък някоя е изявявала желание да оближе кръвта от гърба ми.

— И това ли?

— Бият се да го правят. Ако мъжът е доволен от езика ѝ, може и да я избере. Чувал съм, че играчите са доста арогантни и им харесва да карат по-напористите жени да заслужат честта да бъдат под тях.

Вирна го погледна и видя, че лицето му е почервеняло.

— Нима жените искат да бъдат и със загубилите играчи?

— Това е без значение. Той е играч на Джа'Ла, следователно герой. Колкото е по-арогантен, толкова по-добре. Онези, които са убили противник с топката Джа'Ла, стават знаменитости и са най-

търсените сред жените. Хората дори си кръщават децата на тях. Аз просто не ги разбирам.

— Това са само малка част от хората, Уорън. Ако беше се позавъртял в града, вместо да прекарваш цялата част от времето си в подземията, жените щяха да искат да бъдат и с теб.

Той се потупа по голия врат.

— Щяха, ако яката беше все още на врата ми, това е всичко. Няма да искат да го направят заради онова, което съм.

Вирна сви устни.

— Някои хора биват привлечени от силата. Но се случва и да не притежаваш сила и пак да бъдеш изкусителен. Просто такъв е животът.

— Животът — повтори той горчиво. — Всички наричат играта Джа'Ла, но всъщност пълното ѝ име е Джа'Ла д' Джин — Играта на живота, казано на древния език на родината на императора — Алтур'Ранг. Но всички я наричат просто Джа'Ла — Играта.

— Какво означава Алтур'Ранг?

— Това също е на древния му език. Не може да се преведе много точно, но означава приблизително „избраният от Създателя“ или „народът на съдбата“, нещо подобно. Защо питаш?

— Новият свят е разделен от планинска верига, наречена Ранг'Шада. Звучи ми на същия език.

Уорън кимна.

— „Шада“ означава желязна бойна ръкавица с шипове. Ранг'Шада в груб превод е „бойният юмрук на избрания“.

— Някакво название от старата война, предполагам. Шиповете със сигурност се връзват с тези планини — Вирна все още беше като замаяна от разказа на Уорън. — Не мога да повярвам, че тази игра е позволена.

— Позволена ли? Дори е насърчавана. Императорът си има личен отбор по Джа'Ла. Тази сутрин беше обявено, че когато дойде на посещение в града, ще доведе със себе си своя отбор, който ще се срещне с най-добрия отбор на Танимура. Голяма чест, доколкото разбирам, като гледам въодушевлението пред подобна перспектива. — Уорън се огледа, после отново извърна глава към нея. — Отборът на императора няма да бъде бит, ако загуби.

Вирна повдигна вежда.

— Привилегията на по-силния?

— Не съвсем — каза Уорън. — Ако загубят, ще бъдат обезглавени.

Вирна отпусна ръце и краищата на шала ѝ клюмнаха.

— Че защо подобна игра бива окуражавана от императора?

Уорън се усмихна с характерната си усмивка.

— Не знам, Вирна, но имам теория.

— Като например?

— Ами да предположим, че си завладяла някоя земя. С какъв проблем предполагаш, че би могла да се сблъскаш?

— Бунтове ли имаш предвид?

Уорън отметна назад къдрав кичур руса коса.

— Безредици, недоволство, гражданско неподчинение, вълнения и да, бунтове. Спомняш ли си как беше при управлението на Крал Грегъри?

Вирна кимна, загледана в стара жена на балкон в една странична уличка, която простираше мокри дрехи на перилото.

— Какво стана с него?

— Скоро след като ти замина, се появи Императорският орден и тогава чухме за последен път нещо за Крал Грегъри. Той беше уважаван, под неговото управление Танимура процъфтяваше, както и другите негови градове на север. Оттогава настанаха трудни времена за хората. Императорът създаде условия за процъфтяване на корупцията и в същото време пренебрегваше важни проблеми на правосъдието и търговията. Всички тези хора тук, в бедняшките квартали, са бегълци от по-малките градове и села, които бяха подложени на унищожение.

— Доста смирена и доволна тълпа за бегълци.

Той повдигна вежда над синьото си око.

— Джа'Ла.

— Какво искаш да кажеш?

— Под управлението на Императорския орден те имат малко шансове за по-добър живот. Единственото, на което могат да се надяват, за което могат да мечтаят, е да станат играчи на Джа'Ла.

Играчите биват избирани въз основа на личните им качества, а не на обществено положение или власт. Семейството на играча никога повече няма да изпита недостиг на нещо. Той им осигурява всичко в изобилие. Родителите окуражават децата си да играят Джа'Ла,

надявайки се един ден да станат добре платени играчи. Създават се любителски отбори, разделени във възрастови групи, като най-малките са от по петгодишни хлапета. Всеки, независимо от произхода си, може да стане платен играч на Джа'Ла. Има играчи, които някога са били роби на императора.

— Но това все още не обяснява страстта към играта.

— Сега всички се числят към Императорския орден. Не се позволява човек да е отдаден на предишната си родина. Джа'Ла дава възможност на хората да се отдават на нещо — на съседите си, на града си — чрез своя отбор. Императорът плаща за изграждането на игрището — това е един вид дарение за хората. Това ги отвлича от мизерията, над която нямат контрол, и насочва вниманието им в посока, която не представлява заплаха за императора.

Вирна отново размаха краищата на шала си.

— Не мисля, че теорията ти обяснява нещо, Уорън. Децата от малки обичат да играят. Правят го по цял ден. Хората винаги са играели игри. Когато пораснат, си организират надпревари с лък, с коне, играят на зарове. Това е част от човешката природа.

— Насам — Уорън я хвана за ръкава и посочи с пръст, поведе я по тясна алея. — И императорът превръща тази тенденция в повече от естествена. Няма защо да се притеснява, че главите им ще се пълнят с мисли за свобода и справедливост. Страстта им сега е Джа'Ла. Мисълта им е сляпа за всичко друго. Вместо да се притесняват защо идва императорът и как ще се отрази това на живота им, всички са в приповдигнато настроение заради Джа'Ла.

Вирна усети как стомахът ѝ се преобръща. Тя се бе питала неведнъж каква е причината за пристигането на императора. Трябваше да има защо да бие целия този път и не ѝ се вярваше да е само за да види как ще играе отборът му. Той искаше нещо.

— Хората не се ли притесняват да победят толкова силен човек или отбора му?

— Отборът на императора е много добър, така съм чувал, но няма никакви специални привилегии или предимства. Императорът не се обижда, ако отборът му загуби, освен, разбира се, на играчите си. Ако някой противник ги победи, императорът ще признае уменията му и сърдечно ще поздрави него и града му. Хората копнеят за тази чест — да победят прехваления императорски отбор.

— Тук съм вече няколко месеца и никога преди не съм виждала градът да се е изпразвал за тази игра.

— Сезонът едва сега започва. Официалните игри се провеждат само през сезона на Джа'Ла.

— Тогава това не се връзва с теорията ти. Ако играта служи, за да отклонява вниманието от по-важните неща в живота, тогава защо не се позволява на хората да я играят непрекъснато?

Уорън се усмихна загадъчно.

— Очакването разпалва страстта. Хората говорят непрекъснато за перспективите, които ще предостави предстоящият сезон. Докато той започне, хората са като в треска, като млади влюбени, прегърнали се след дълга раздяла — мислите им са заети единствено с това. Ако играта продължава без прекъсване, жарта може да охладнее.

Уорън очевидно доста бе мислил върху своята теория. Вирна като че ли не споделяше изцяло мнението му, но той явно имаше отговор за всичко, така че тя промени темата.

— Кой ти каза, че ще дойде с отбора си?

— Господин Финч.

— Уорън, изпратих те в конюшните, за да разбереш какво е станало с онези коне, а не да си бърбриш с някого за Джа'Ла.

— Господин Финч е голям почитател на Джа'Ла и беше толкова възбуден от предстоящото откриване на игрите днес, че го оставих да си приказва, за да мога междуременно да разбере онова, което искаш да знаеш.

— И успя ли?

Те спряха рязко и вдигнаха очи към табела, закачена на стената на една от сградите, на която имаше изобразени надгробен камък и лопата. Бяха изписани имената БЕНСТЕНТ и СПРОУЛ.

— Да. Докато ми разказваше колко камшика щял да получи противниковият отбор и как да направя пари от залаганията, ми призна, че конете ги няма от доста време.

— Бих се обзаложила, че е непосредствено след зимното слънцестоене.

Уорън закри очите си с длан и надникна през прозореца.

— И би спечелила. Изчезнали са четири от най-силните коне, но само два от тях са били оборудвани изцяло. Той продължава да ги търси и се кълне, че ще ги намери, но мисли, че седлата са откраднати.

От другата страна на вратата на тъмната стая се чуваше пилене на желязо.

Уорън свали ръка от челото си и огледа улицата.

— Май намерихме човек, който не е запален по играта Джа'Ла.

— Добре — каза Вирна и завърза шала си под брадичката, после отвори вратата. — Да чуем какво има да ни каже този гробокопач.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мрачната, прашна стая се осветяваше единствено от малкия, покрит със стари пластове мръсотия прозорец откъм улицата и от отворената врата, но и това бе достатъчно, за да се види пътечката между разхвърляните в безпорядък мърляви плащеници, паянтови пейки и обикновени ковчези. На едната стена висяха няколко ръждясали триона и рендета, на другата бяха опрени хаотично борови талпи.

Докато по-заможните граждани ходеха при майстори, които им помагаша в избора на изящни, скъпи ковчези за своите любими хора, бедните хорица не можеха да си позволят повече от най-обикновен гробокопач, който да им осигури прост сандък за ковчег и дупка, в която да бъде заровен. И макар починалите любими същества на онези, които идваха при гробокопачите, да не им бяха по-малко мили, те трябваше да мислят за неща като прехрана и оцеляване. Въпреки това техните спомени за покойните не бяха по-малко скъпи.

Вирна и Уорън спряха на прага пред нещо като мъничък двор-работилница, ограден с купища дървен материал. В центъра, с гръб към тях, върлинест бос мъж остреше лопатите си.

— Моите съболезнования за загубата на вашия близък — каза той с мрачен и изненадващо искрен глас. Престана да плъзга пилата по лопатата. — Дете или възрастен?

— Нито едното, нито другото.

Мъжът с хлътналите бузи хвърли поглед през рамо. Нямаше брада, но усилията му да се бръсне явно не бяха особено чести, защото лицето му бе на границата да мине за брадата.

— Значи нещо по средата? Ако ми кажете височината на покойния, ще му направя кутия по мярка.

Вирна склочи ръце.

— Нямаме кого да погребваме. Дошли сме да ти зададем няколко въпроса.

Той отпусна ръце и се извърна, за да ги огледа по-подробно.

— О, както виждам, можете да си позволите повече от това да искате моите услуги.

— Не се ли интересуваш от Джа'Ла? — попита Уорън.

Ленивите очи на мъжа трепнаха и той огледа по-внимателно Уорън и виолетовата му роба.

— Хората не се радват особено да срещат такива като мен по празници. Разваля им доброто настроение, сякаш са видели между тях да крачи самата смърт. Не се притесняват да ми кажат в очи, че не съм търсена компания. Но щом имат нужда от мен, веднага ме намират. Идват и се държат така, все едно никога преди не са си извъръцали очи от лицето ми. Мога да ги принудя да платят за някой от ония скъпи ковчези, дето покойният и без друго няма да види, но не могат да си го позволят, пък и парите им не ми трябва, не им завиждам за страховете.

— Ти кой си? — попита Вирна. — Бенстент или Спроул?

Отпуснатите му клепачи се свиха и той извърна очи към нея.

— Аз съм Милтън Спроул.

— А Бенстент? Той тук ли е?

— Хам го няма. За какво става въпрос?

Вирна отпусна небрежно уста.

— Ние сме от Двореца и искаме да те питаме нещо за една сметка, която ни беше изпратена. Просто трябва да сме сигурни, че всичко е точно, че няма грешка.

Кокалестият мъж се извърна и продължи да пили лопатата си.

— Сметката е вярна. Ние не мамим Сестрите.

— Ние, разбира се, не се и съмняваме, обаче така и не успяхме да намерим никакви сведения за това кой е бил погребан. Просто ни е нужно да идентифицирате покойния и веднага ще можем да се разпоредим да ви бъде заплатено.

— Не го знам. Хам извърши поръчката и направи сметката. Той е честен човек. Не би излъгал и крадец, за да си върне откраднатото. Той направи сметката и ми каза да ви я изпратя, това е всичко, което знам.

— Разбирам — вдигна рамене Вирна. — Щом е така, значи ще трябва да се срещнем с господин Бенстент, за да изясним нещата. Къде можем да го намерим?

Спроул прокара пилата още веднъж по повърхността на лопатата.

— Не знам. Хам вече поостаря. Каза, че искал да прекара малкото останало му време с дъщерята и внуците. Замина при тях. Живеят някъде на юг. — Той описа кръг с ръка. — Остави своята половина от работилницата, ей така както си е, на мен. Заедно със своята половина от работата. Май ще трябва да си наема някой по-млад да копае. Аз също поостарях.

— Но сигурно знаеш къде е отишъл и за оная сметка.

— Казах ви, че не знам. Прибра си целия багаж и си купи магаре за пътуването, така че предполагам не е отишъл наблизо. — Той посочи с пила през рамото си на юг. — Както ви казах, замина някъде нататък. Последното нещо, което ми каза, беше да изпратя сметката в Двореца, защото е свършил работата и ще е честно да му се плати за това. Питам го къде да му пратя парите, но той каза да ги използвам, за да си наема помощник. Така било честно, след като ме напуска без предизвестие.

Вирна обмисляше вариантите за действие.

— Разбирам. — Изчака да направи още няколко плъзгания с пилата, после се обърна към Уорън. — Излез навън и ме чакай.

— Какво! — разпалено прошепна той. — Защо?...

Вирна вдигна пръст, за да го накара да замълчи.

— Прави каквото ти казвам. Поразходи се малко навън, за да сме сигурни, че... приятелите ни не ни търсят. — Тя се наклони още малко към него и го погледна многозначително: — Може да се чудят дали нямаме нужда от помощ.

Уорън се изправи и погледна мъжа, който продължаваше работата си.

— О, да, добре. Ще отида да видя докъде са стигнали приятелите ни. — Той зачопли сребърния брокат на ръкава си. — Няма да се бавиш, нали?

— Не, ей сега идвам. Тръгвай и виж дали ще ги намериш някъде наблизо.

След като Вирна чу да се затваря външната врата, Спроул я погледна през рамо.

— Отговорът ми е все същият. Казах ви, че...

Между пръстите на Вирна блесна златна монета.

— А сега, господин Спроул, двамата с теб ще си поговорим поверително. Нещо повече, ще ми отговориш на въпросите честно.

Той се намръщи подозрително.

— Защо го отпратихте?

Тя вече не си правеше труда да му се усмихва мило.

— Момчето има слаб стомах.

Той прокара небрежно пилата по лопатата.

— Казах ви истината. Ако искате да ви излъжа, само ми кажете и ще ви измисля някоя история, която да ви хареса.

Вирна смръщи вежди заплашително.

— Дори не си помисляй да ме лъжеш. Може да си казал истината, но не цялата истина. Сега ще кажеш и останалата част. Или в замяна на този мой знак на признателност — с помощта на своя Хан Вирна изтръгна пилата от ръката му и я запрати някъде във въздуха, така че да изчезне от погледа му, — или от признателност, че съм ти спестила разни неприятни изживявания.

Пилата се появи със свистене и се заби в земята на милиметър от пръстите на мъжа. Над прахта остана да стърчи само дръжката, при това нажежена до червено. С кипящо от яд усилие тя издърпа горещото острие и оформи ивица разтопена стомана. Нагорещената бяла маса хвърли отблясъци върху ужасеното му лице. Очите му станаха огромни.

Тя мръдна с пръст и разтопената стомана затрептя пред погледа му, следвайки движението на пръста ѝ. Когато го завъртя, около него, на милиметри от тялото му, се образува обръч от разтопен метал.

— Едно помръдване на пръста ми, господин Спроул, и ще те завържа в собствената ти пила. — Вирна отвори длан и я обърна нагоре. Избухна пламък, който послушно се въздигна във въздуха. — След като те завържа, ще започна от стъпалата ти, ще вървя милиметър по милиметър, докато ми кажеш цялата истина.

Кривите му зъби затракаха.

— Моля...

Тя вдигна монетата в другата си ръка и му се усмихна мрачно.

— Можеш да избереш да ми кажеш истината в замяна на този знак на моята признателност.

Той преглътна, очите му се плъзнаха по нагорещения метал около него, после огледаха и съскация в ръката ѝ пламък.

— Май си спомних още мъничко. Ще ви бъда благодарен, ако ми позволите да разкажа всичко отначало, като добавя онова, за което се

сетих сега.

Вирна изгаси огъня в дланта си и с рязко движение превърна горещината на Хана си в неговата противоположност — леден студ. Нажеженото червено угасна от метала като духната свещ. Стоманата стана ледено черна, около вцепенения мъж издрънчаха парчета метал.

Вирна вдигна ръка и стисна в дланта си монетата.

— Толкова съжалявам, май ти счупих пилата. Това ще покрие и дори ще надхвърли разходите, сигурна съм.

Той кимна. Златото беше повече, отколкото човек можеше да спечели за цяла година.

— Имам и други пили, няма нищо.

Тя отпусна ръка на рамото му.

— Добре, господин Спроул, защо не ми кажеш какво друго си спомняш за въпросната сметка. — Тя го стисна по-силно. — До последната подробност, независимо колко незначителна ти се струва тя. Разбра ли?

Той облиза устни.

— Да. Ще ви кажа всичко. Точно както ви казах, работата свърши Хам. Не знаех нищо за нея. Каза ми, че имал да изкопае нещо в Двореца, но нищо повече. Хам не е от приказливите и това никога не ми е правило впечатление.

Веднага след това, просто ей така, изневиделица, ми каза, че напуска и че отива да живее при дъщеря си, както ви казах. Все повтаряше, че един ден ще отиде при нея, преди да му се наложи да си изкопае сам дупката, но нямаше пари, а и тя не е по-добре от него, така че не му обръщах внимание. После си купи магарето — хубаво магаре — и ми стана ясно, че тоя път не се майтапи. Каза, че не ще парите от Двореца. Да съм си наемел помощник с тях. После, на следващата нощ, точно преди да тръгне, донесе бутилка пиене. Беше добро, много по-скъпо от ония, дето обикновено си поркаме. Стигне ли се до пиене, Хам не може да пази тайна от мен — всеки го знае. На другите не казва каквото не трябва, нали разбирате, може да му се има доверие, но на мен си казва всичко, стига да си пийне.

Вирна пусна рамото му.

— Разбирам. Хам е добър човек и ти е приятел. Не искам да се притесняваш, че поверената ти тайна ще бъде издадена, Милтън. Аз

съм Сестра. Не правиш нищо лошо, като го споделяш с мен, и няма защо да се страхуваш, че това ще ти навлече неприятности.

Той кимна, очевидно облекчен и дори успя да се усмихне леко:

— Е, както казах, донесе тая бутилка и се заприказвахме за старите времена. Тръгваше си и знаех, че ще ми липсва. Нали разбирате. Прекарахме заедно толкова дълго време, не че не сме имали...

— Били сте приятели. Разбирам. И какво ти каза?

Той разкопча яката си.

— Ами значи пиехме си и се просълзявахме, щото идваше моментът да се разделим. Тая бутилка беше по-силна от онова, което обикновено пием. Попитах го къде живее дъщеря му, за да мога да му пратя парите от Двореца, та да са им от помощ. Та нали в крайна сметка си имам тая работилница, все някак ще я карам. Занаятът ми е в ръцете. А Хам вика — не, нямам нужда. Няма нужда ли! Е, веднага ми се надигна любопитството, щом ми каза това. Питам го откъде има пари, а той разправя, че бил спестявал. Хам никога не е спестявал. Щом има пари, значи ги е спечелил в момента и още не ги е похарчил, така си е. Та точно тогава ми каза да гледам на всяка цена да изпратя сметката в Двореца. Наистина беше много настоятелен, предположих, че е защото се чувства гузен да ме зареже ей така, без никаква помощ. И значи го питам: „Хам, кого погребва там, в Двореца?“ — Милтън се наклони към нея и гласът му се сниши до зловец шепот: — „Никого не съм погребвал — отвърща ми Хам, — изравях.“

Вирна сграбчи мъжа за кирливата яка.

— Какво! Изровил е някого от земята? Това ли е искал да каже?

Милтън кимна.

— Точно така. Чували ли сте някога подобно нещо? Да се изравят мъртвци? Да ги заравям в земята не ме притеснява — това ми е работата. Но при самата мисъл да ги изравям обратно ме побиват тръпки. Това си е светотатство. Ние тогава, разбира се, си поркахме за добрите стари времена и всичко останало, ама направо ми се изправиха косите.

Мислите на Вирна се щураха във всички посоки едновременно.

— Кого е извадил? И по чия заповед?

— Всичко, което ми каза, беше „за Двореца“.

— Преди колко време?

— Преди доста. Не си спомням... чакайте, беше след зимното слънцестоене, не много, може би няколко дена.

Тя го разтърси за яката.

— Кой е бил? Кого е изровил приятелят ти?

— Попитах го. Попитах го кого са искали обратно. Каза ми така: „Все им беше тая кого, трябваше само да ги извадя и да ги увия добре в чисти плащеници.“

Вирна го стисна още по-здраво за яката.

— Сигурен ли си? Нали сте пили — може просто да е било пиянско бръщолевене.

Той поклати глава, сякаш се страхуваше, че тя може да му я откъсне.

— Не, кълна се. Хам не си измисля истории, нито пък лъже, когато пие. В такива моменти всичко, което ми казва, е истина. Независимо какъв грях е извършил, когато пие, ми признава всичко. И помня добре какво ми каза. Това беше последната нощ, когато видях приятеля си. Помня думите му. Каза да гледам на всяка цена да изпратя сметката в Двореца, но да изчакам няколко седмици, щото били заети, така му казали.

— Какво е направил с тялото? Къде го е занесъл? Кому го е дал?

Милтън се опита да отстъпи назад, но хватката ѝ не му позволяваше.

— Не знам. Каза, че ги закарал в Двореца с каруца, покрита плътно отгоре, и че трябвало да мине от специално място, за да не му проверяват стражите товара. И да си облече най-хубавите дрехи, та да не го разпознаят хората какъв е, пък и да не плаши изисканите хора в Двореца и особено за да не накърнява нежната чувствителност на Сестрите, които контактуват със Създателя. Каза, че направил всичко, както му било казано, и се гордеел, че го направил добре, щото никой не бил притеснен от това, че внесъл телата в Двореца. Това е всичко, което ми каза. Не знам повече, кълна се в надеждата си един ден, когато животът ми на земята приключи, да отида в светлината на Създателя.

— Тела? Ти каза тела. Повече от едно ли са били? — Тя го стрелна със заплашителен поглед и затегна хватката си. — Колко? Колко тела е изкопал и е вкарал в Двореца?

— Две.

— Две?... — повтори тя шепнешком, широко ококорила очи.

Той кимна.

Ръката на Вирна отпусна яката му.

Две.

Две тела, увити в чисти плащеници.

Тя вътрешно кипеше от ярост. Стисна юмруци.

Милтън преглътна и вдигна ръка.

— Още нещо. Не знам дали е важно.

— Какво? — попита тя, стиснала зъби.

— Каза, че ги искали пресни, и единият бил малък, с него не му било особено трудно, но за другия му трябвало доста време, щото бил доста едър. Не ми се искаше да го разпитвам повече. Съжалявам.

Тя положи огромни усилия да се усмихне.

— Благодаря ти, Милтън, беше от изключителна помощ на Създателя.

Той закопча ризата си догоре.

— Благодаря, Сестро. Сестро, никога не съм имал смелостта да отида в Двореца, понеже съм гробар. Знаем, че хората не обичат да ме виждат край себе си. И затова. Сестро, можете ли да ме благословите с Неговата благословия?

— Разбира се, Милтън. Ти свърши Неговата работа.

Той затвори очи и замрънка молитва.

Вирна нежно докосна челото му.

— Създателят да те благослови, детето ми — прошепна тя и почувства как топлината на Хана ѝ се влива в главата му. Той изпъшка. Вирна остави Хана си да премине през съзнанието му. — Няма да си спомняш нищичко от онова, което ти е казал Хам за сметката, докато сте пиели. Ще си спомниш само, че ти е споделил, че е свършил работата, но че не знаеш каква е била. След като си тръгна, няма да помниш посещението ми.

Очите му се обърнаха под клепачите и едва тогава ги отвори.

— Благодаря, Сестро.

* * *

Навън Уорън крачеше нервно. Тя мина покрай него като вихрушка, без да забави ход. Трябваше да се затича, за да я стигне. Вирна приличаше на буреносен облак.

— Ще я убия — изръмжа на себе си. — Ще я удуша със собствените си ръце. Не ме е еня дали ще ме отнесе Пазителят, ще я удуша с голи ръце.

— Какви ги говориш? Какво разбра? Вирна, почакай!

— Не ми говори точно сега, Уорън. Не казвай нито думичка!

Тя се понесе из улиците, стиснатите ѝ юмруци се движеха в такт с гневната ѝ крачка — като буря, вилнееща над земята. Върлуващата в стомаха ѝ буца ярост можеше да се запали всеки миг и да се превърне в светкавица. Не виждаше нито сградите, нито улиците, не чуваше бумтящите в далечината барабани. Забрави, че Уорън подтичва зад нея. Не виждаше нищо освен обекта на отмъщението си.

Не знаеше къде се намира, беше се загубила в света на яростта. Нямаше представа как е попаднала там, но в един миг установи, че минава по един от задните мостове към остров Халсбанд. В средата му, точно над реката, спря така внезапно, че Уорън едва не се блъсна в нея.

Сграбчи го за изтъканата със сребърна нишка яка.

— Слизай веднага в подземията и се заемай с онова пророчество!

— За какво говориш?

Тя го разтърси.

— Онова, в което се говори, че след като Прелатът и Пророкът бъдат отдадени на Светлината чрез свещения ритуал, над пламъците ще заври казан от коварство и лукавство и начело ще застане Лъже-Прелат, която ще срине до основи Двореца на пророците. Намери разклоненията му. Свържи ги. Разбери всичко, което можеш. Разбра ли!

Уорън се освободи от хватката ѝ и намести робата си.

— Какво става тук? Какво ти каза оня гробокопач?

Тя вдигна предупредително пръст.

— Не сега, Уорън!

— Нали бяхме приятели, Вирна. Заедно се забъркахме в това, не помниш ли? Искам да знам...

Гласът ѝ трещеше като гръмотевица.

— Прави каквото ти казвам. Ако ми се опъваш точно в момента, ще отидеш долу в реката. А сега върви да свържеш онова пророчество и щом откриеш нещо, веднага ела да ми кажеш.

Вирна знаеше как е с пророчествата. Беше наясно, че понякога са нужни години, за да се свържат някои разклонения. Дори векове. Но какъв избор имаше?

Той изтупа прахта от робата си, осигурил си по този начин извинение да погледне в друга посока.

— Както заповядате, Прелате.

Докато той се обръщаше да си върви, тя забеляза, че очите му са червени и подпухнали. Прииска ѝ се да го хване за ръката и да го спре, но вече беше прекалено далеч. Понечи да го повика и да му каже, че не е ядосана на него, че той няма вина, задето тя е Лъже-Прелатът, но гласът ѝ изневери.

Намери кръглия камък под клона и скочи на стената. Спусна се надолу, като стъпи само два пъти на клоните на крушата и тупна на земята в градината на Прелата. Щом се посъвзе, се впусна в бяг. Задъхана от болка, долепи ръка до вратата на параклиса и удари няколко пъти, но тя не се отвори. Разбра защо и бръкна в джоба си за пръстена. Влязла вътре, притисна слънчевия символ до дървото и вратата се затвори. После, обзета от нечовешка ярост и болка, запрати пръстена през стаята, чу го как изтрака по стената и се изтъркала по пода.

Извади дневника от тайния джоб отзад на колана си и го хвърли на трикраката масичка. Все още задъхана, издърпа молива от специалното му място на гръбчето на черната книжка. Отвори я върху малкия плот и втренчи очи в празната страница.

През яростта и омразата се опита да мисли. Трябваше да приеме възможността за грешка. Не. Нямахте грешка. Въпреки това тя беше Сестра на светлината — каквото и да означава това — и знаеше, че не може да си позволи да заложи всичко на едно предположение. Трябваше да измисли начин да разбере със сигурност у кого е другата книжка, като освен това го направи по начин, който няма да издаде самоличността ѝ, в случай, че бърка. Но нямахте грешка. Знаеше у кого е другият дневник.

Вирна целуна безименния си пръст и прошепна молитва за напътствие и сила от Създателя. Копнееше да излее яда си, но преди

това трябваше да е сигурна. С треперещи пръсти взе молива и започна да пише.

„Първо трябва да ми кажеш защо ме избра последния път. Спомням си всяка дума. Една грешка и този дневник ще излети в огъня.“

Вирна затвори книжката и я пхна обратно в тайния джоб на колана си. Трепереща, тя взе завивката от канапето и я придърпа до стола. Чувстваше се по-самотна от когато и да било през живота си. Сви се на кравай. В главата ѝ изплува последната ѝ среща с Прелат Аналина — беше след завръщането. Вирна се бе върнала в Двореца с Ричард след всичките тези години. Аналина не искаше да я види. Наложил се да чака със седмици, докато Прелатът склонил да ѝ определи среща. Докато е жива, независимо колко стотин години можеше да продължи животът ѝ, никога нямаше да забрави тази среща, нито нещата, които ѝ наговори Прелатът.

Вирна направо побесня, след като установи, че Прелатът е крила от нея важна информация. Че я е използвала, без да ѝ каже защо. Прелатът я попита дали знае защо е била избрана да отиде да търси Ричард. Вирна отвърна, че предполага, че е било израз на доверие към нея. Прелатът ѝ обясни, че причината е в подозренията ѝ, че Сестрите Грейс и Елизабет, които бяха изпратени на пътешествието заедно с нея и избрани първи, са Сестри на мрака. И че Аналина е разполагала с достоверна информация от пророчество, че първите две Сестри ще умрат. Прелатът използвала прерогативите си да избере Вирна за трета Сестра.

Вирна я попита:

— Избрала си ме, защото си знаела, че не съм от тях?

— Избрах те, Вирна — отвърна Прелатът, — защото беше много назад в списъка на Сестрите. И защото си не особено забележителна. Не ми се вярваше да си от тях. Ти си с нищо незабележима личност. Сигурна съм, че Сестрите Грейс и Елизабет са си прокарали път до първите места в списъка, защото онзи, който стои начело на Сестрите на мрака, е преценил, че може да ги пожертва. Аз стоя начело на Сестрите на светлината. Избрах те поради същата причина.

Има Сестри, които са много ценни за нашата цел. Не бих рискувала някоя от тях за подобна работа. Момчето може да е важно за нас, но не повече от някои други неща в Двореца. Това бе една

възможност, която не исках да изпускам. Ако се бяха появили проблеми и никоя от вас не се бе завърнала... е, смятам, разбираш, че един генерал не би искал да загуби най-добрите си войници в незначителна битка.

Жената, която ѝ се бе усмихвала топло, когато Вирна беше малко момиченце, бе разбила сърцето ѝ.

Вирна придърпа нагоре завивката, стените на параклиса се размиха пред очите ѝ. Всичко, което някога бе искала, бе да стане Сестра на светлината. Мечтаеше да бъде като тези чудодейни жени, които използват дарбата си в служба на Създателя тук, на този свят. Беше отдала живота и сърцето си на Двореца на пророците. Никога нямаше да забрави деня, в който ѝ съобщиха, че майка ѝ е починала. От старост, бяха казали.

Майка ѝ не притежаваше дарбата и Дворецът нямаше нужда от нея. Тъй като живееше далеч, Вирна я виждаше много рядко.

Когато майка ѝ идваше в Двореца на посещение, се стряскаше, защото Вирна не остаряваше като всички нормални хора. Жената не можеше да го разбере, независимо колко пъти и как се опитваше Вирна да ѝ обясни за заклинанието. Вирна знаеше, че майка ѝ всъщност не иска да разбере. Че се страхува от магията.

Макар Сестрите да не се опитваха да крият съществуването на заклинанието, обгръщащо Двореца, което забавя стареенето им, родените без дарбата трудно го разбираха. В техния живот магията нямаше място. Хората се гордееха да живеят в близост до Двореца, до могъществото и блясъка му. И макар да гледаха на него със страхопочитание, то граничеше с изпълнена със страх предпазливост. Не се осмеляваха да мислят за неща с такава мощ, също както всички се радваха на светлината на слънцето, но никой не гледаше право в него.

Когато почина майка ѝ, Вирна беше живяла в Двореца вече четиридесет и седем години, а беше все още младо момиче.

Никога нямаше да забрави деня, в който ѝ съобщиха, че Леитис, дъщеря ѝ, е починала. От старост, бяха казали.

Дъщерята на Вирна, дъщерята на Джелидайа, не притежаваше дарбата и Дворецът нямаше нужда от нея. Ще е по-добре, бяха казали, ако бъде отгледана от обикновено семейство, което ще я обича и ще ѝ осигури нормален живот — животът в Двореца не бе създаден за

родени без дарбата. Вирна я чакаха делата на Създателя, затова се примири.

Свързването на дарбите на мъж и жена създаваше по-добри — макар и все така далечни — възможности за поколение с дарба. Поради тази причина Сестрите и младите магьосници можеха да се надяват на одобрение и дори на официално насърчение за създаването на деца.

Както обикновено в такива случаи, Дворецът се погрижи Леитис да не разбере, че хората, които са я отгледали, не са истинските ѝ родители. Вирна мислеше, че така е най-добре. Та каква майка можеше да бъде една Сестра на светлината? Дворецът осигуряваше такива семейства и Вирна беше спокойна за благоденствието на дъщеря си.

Вирна я бе посещавала няколко пъти просто така, като Сестра, дошла да даде благословията си на семейство честни, трудолюбиви хора, и Леитис ѝ се бе видяла щастлива. Последния път, когато я видя, Леитис бе посивяла и съсухрена, ходеше само с бастун. Не си спомняше Вирна като същата Сестра, която я бе посетила преди шейсет години, когато играеше на гоненица с приятелчетата си.

Леитис се усмихна на Вирна, след като получи благословията ѝ, и рече:

— Благодаря, Сестро. Толкова млада, а тъй талантлива.

— Как си, Леитис? Добре ли живееш?

Дъщеря ѝ се бе усмихнала с далечна усмивка.

— О, Сестро, живях дълго и щастливо. Мъжът ми почина преди пет години, но като изключим това, Създателят бе благосклонен към мен. — Тя се бе изкискала. — Само дете тъгувам за къдравата си кестенява коса. Някога бе красива като твоята, наистина, кълна се.

Скъпи Създателю, колко ли години бяха минали, откакто Леитис си бе отишла? Сигурно петдесет. Леитис имаше деца, но Вирна избягваше да научи за тях друго освен имената им.

Плачеше, буцата в гърлото ѝ почти я задушаваше.

Беше дала толкова много, за да стане Сестра. Желаше единствено да помага на хората. Никога не бе искала нищо за себе си.

А я бяха направили на глупачка.

Не искаше да е Прелат, но постепенно започваше да мисли, че може да използва поста си, за да помага на хората, да върши работата,

в името на която бе пожертвала всичко. Вместо това отново я бяха направили на глупачка.

Сгуши се в завивката, плачът ѝ, разкъсван от неравномерни хлипове, продължи, докато светлината в малките прозорчета съвсем потъмня и гърлото ѝ пресъхна.

Някъде през нощта най-сетне реши, че е време да върви да си ляга. Не ѝ се оставаше в параклиса на Прелата. Той сякаш ѝ се присмиваше. Тя не беше Прелатът. Накрая сълзите ѝ пресъхнаха, остана само чувството за унижение.

Не можа да отвори вратата и се наложи да пълзи по пода, за да намери пръстена. След като затвори вратата зад себе си, сложи пръстена на ръката си — да ѝ напомня каква глупачка е.

Вдървено пое към кабинета на Прелата, за да продължи към спалнята. Свещта потрепна и изгасна и тя запали друга, оставена на писалището, все още претрупано с неизчетени доклади. Фийби полагаше изключителни усилия то никога да не се изпразва. Какво ли щеше да си помисли старата ѝ приятелка, ако разбере, че всъщност не е истинска администраторка на Прелата? Че е била назначена от „с нищо незабележима“ Сестра на светлината?

Утре трябваше да се извини на Уорън. Той не беше виновен. Не биваше да си го изкарва на него.

Тъкмо се канеше да прекрачи прага на приемната до кабинета си, и се спря рязко.

Специално изтъканият ѝ щит бе повреден. Погледна назад към писалището. Върху купчината не бяха прибавени нови доклади.

Някой душеше наоколо.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Върху кораба се изливаше пороен дъжд. Босоногите мъже се бяха навели, напрегнати и в готовност, изпъкналите им мускули лъщяха на светлината на лампата, очите им бяха вперени в приближаващата земя. Скочиха в тъмнината с внезапен тласък. Веднага щом докоснаха земята, се изправиха на крака и се спуснаха да уловят тежките възли на въжетата, хвърлени в мрачната бездна зад тях. Прехвърляйки ръка връз ръка, започнаха да изтеглят кораба.

С отсечени, премерени движения, забили крака в земята и опънали гърбове в противоположната посока, успяха да преметнат дебелите колкото човешки кръст въжета около яките пилони. Щом въжетата се обтегнаха, се чу скърцането и пропукването на влажните дъски. Редиците мъже, напрегнали тела под тежкия товар, заотстъпваха назад, докато накрая успяха да спрат бавния, но неумолим ход на „Лейди Сифа“ към морето. Запъхтени, всички едновременно събраха сили, за да си възвърнат загубената земя, и корабът бавно се отмести към хлъзгавия от дъжда кей. Мъжете от палубата метнаха отгоре допълнителни ролки въжета, с които да привържат корпуса.

Сестра Улиция, сгушена под брезентовия навес, по който дъждът непрестанно продължаваше да барабани, заедно с Тови, Сесилия, Армина, Ничи и Мериса, наблюдаваше как капитан Блейк крачи нервно по палубата, крещи гневни заповеди на хората си, които тутакси се впускаха да ги изпълняват. Капитанът нямаше желание да вкарва „Лейди Сифа“ в тесния кей в такова време, още повече и по тъмно. Предпочиташе да хвърли котва в пристанището и да закара жените на брега с голямата лодка. На около два километра от брега Улиция не беше в настроение да се мокри и категорично отхвърли горещите му молби да не сваля всички лодки във водата, за да изтеглят кораба на буксир. Един огнен поглед и той се отказа да повтаря страховете си относно опасностите от подобен род действия и се зае незабавно с изпълнението на трудната задача.

Капитанът свали от главата си подгизналата шапка и се спря пред тях.

— Скоро ще ви свалим на брега, дами.

— Не излезе толкова трудно, колкото го описвахте, капитане — каза Улиция.

Той смачка шапката си в ръка.

— Вкарахме я. Макар че не разбирам защо държите да слезете на графанското пристанище. Да се стигне до Танимура от този изоставен военен пост няма да е ни най-малко тъй лесно, както ако ни бяхте позволили да ви закараме дотам по море.

Той не добави, че в другия случай вече отдавна да са слезли от кораба, което без съмнение беше истинската причина да предложи — с прочувствена изисканост — да ги закара в Танимура, както бе първоначалното им желание. Улиция не би искала нищо повече от това, но в случая нямаше избор. Беше направила каквото ѝ бе заповядано.

Плъзна поглед към мрака отвъд кея, където знаеше, че я чака той. Спътничките ѝ гледаха в същата посока.

Щом блеснеше светкавица, хълмовете, надвиснали над кея, изникваха изневиделица от черната бездна. Тогава внезапно се очертаваше силуетът на местността. В последвалия мрак по мастиленочерното небе се понасяха мъждивите светлинки, идващи откъм масивната каменна крепост горе, в далечината. Кратките мигове светлина бяха достатъчни, за да види мрачните, лъщящи от дъжда каменни крепостни стени.

Джаганг беше там.

Да застане пред него насън беше едно — можеше да се надява, че ще се събуди, — но да го види наистина беше съвсем друго. Сега събуждане нямаше да има. Тя стисна връзката още по-здраво. За Джаганг също нямаше да има събуждане. Истинският ѝ Господар щеше да го хване и да го накара да си плати.

— Изглежда, ви очакват.

Улиция се отърси от мислите си и насочи вниманието си към капитана.

— Моля?

Той посочи с шапката си.

— Тая кола най-вероятно е за вас, дами. Тук със сигурност няма други хора освен войници.

Улиция напрегна поглед в тъмнината и накрая успя да различи черната карета с впряг от шест яки жребеца, която чакаше на пътя над стената, ограждаща кея. Вратата ѝ беше отворена. Улиция трябваше да си напомни да диша.

Скоро всичко щеше да свърши. Джаганг щеше да си плати. Трябваше просто да изчакат още малко.

Щом очите ѝ привикнаха към тъмнината, започна да различава силуетите на войниците. Бяха навсякъде. Близките до кея хълмове бяха осяяни с огньове. И тя знаеше, че на всеки горящ огън се падат по двайсет-трийсет, които не са успели да пламнат в дъжда. Дори без да ги брои, можеше да прецени, че са стотици.

Подвижният мост изтрополи по палубата, докато моряците го плъзгаха към специалния отвор в защитната стена. Единият му край тупна тежко върху камъка. В същия миг моряците се спуснаха по него, натоварени с багажа на Сестрите, и се насочиха към каретата.

— За мен беше удоволствие да работя за вас, Сестро — излъга капитан Блейк. Замачка шапката си в ръце, докато изчакваше да се отдалечат. Обърна се към мъжете при въжетата.

— Готови да изтеглите въжетата, момчета! Не искаме да изпуснем отлива!

Никой не показва признаци на оживление, но само защото се страхуваха до какъв резултат може да се стигне, ако дадат израз на радостта си, че са се отървали от пътниците си. На път за Стария свят щеше да се наложи да осмислят още няколко урока по дисциплина — уроци, които никой от тях никога нямаше да забрави.

Докато чакаха заповедите на капитана, моряците не отделяха погледи от шестте жени. В края на моста, забили очи в земята, стояха четирима мъже, готови за действие. Всеки бе стиснал по един кол с вързан за него край на брезентово платнище, което трябваше да предпазва Сестрите от дъжда.

При цялата сила, която пращеше около Улиция и петте ѝ спътнички, тя без проблеми би могла да използва своя Хан, за да предпази себе си и тях от дъжда. Но не искаше да прибегва до връзката, преди да му дойде времето. Не биваше да поема никакви рискове, които биха могли да дадат на Джаганг някакъв знак. Освен

това ѝ харесваше да принуждава тези незначителни червеи да държат платнище над главите им. Имаха късмет, че Улиция не желае да използва връзката. Защото в противен случай щеше да ги посече до крак. Бавно.

Тя тръгна и усети как останалите пет Сестри също поемат. Всяка от тях притежаваше не само дарбата, с която бе родена, женския Хан, но бе преминала през ритуала и притежаваше и противоположната сила: мъжкия Хан, присвоен от млади магьосници. Освен Адитивната дарба, с която бяха родени, всяка от тях притежаваше и нейната противоположност — Субстрактивната магия.

Сега всичко бе свързано.

Улиция не беше сигурна, че ще се получи. Сестри на мрака, нещо повече — Сестри на мрака, успели да приемат в себе си и мъжки Хан, — никога преди не се бяха опитвали да свържат силата си. Рискът криеше сериозна опасност. Но алтернативата бе неприемлива. Това, че проработи, ги накара да въздъхнат с облекчение. Това, че действаше по-силно и от най-смелите ѝ надежди, я опияни с внезапния и изключително мощен поток от магия, преминал през нея.

Никога не бе подозирала, че е възможно да съществува толкова страховита сила. С изключение на Създателя и Пазителя, на този свят нямаше нещо, което дори да се приближава по мощ до силата, която те владееха сега.

Улиция беше доминиращото съединение на връзката и именно тя щеше да направлява и контролира силата. Това бе всичко, което можеше да направи, за да овладее вътрешния пламък на Хан. Където и да спреше своя поглед, силата напираше да бъде освободена. Съвсем скоро и това щеше да стане.

Свързани по този начин — женският и мъжкия Хан, Адитивната и Субстрактивната магия, — те притежаваха достатъчно разрушителна сила, за да накарат магьосническия огън да заприлича в сравнение с нея на пламъче от свещ. Само с едничка мисъл тя можеше да срине целия хълм, на който се издигаше крепостта. С едничка мисъл можеше мигновено да разруши всичко, докдето ѝ поглед стига, а вероятно и по-далеч.

Ако бе сигурна, че Джаганг е в крепостта, вече да бе освободила катастрофалната си ярост. Но не беше. А ако не успееш да го открият и унищожат, преди да заспят отново, той щеше да ги пипне. Първо

трябва да застанат лице в лице с него, за да са сигурни, че е там, а после тя щеше да освободи невиджана сила и да превърне Джаганг в пепел за нула време. После Господарят ѝ щеше да прибере душата му и да се погрижи наказанието му да е вечно.

В края на подвижния мост четиримата моряци ги заобиколиха и покриха главите им с платнището. Улиция усещаше напрежението в мускулите на всяка от другите пет, докато вървяха по кея. Благодарение на връзката, тя можеше да почувства всяко мъничко неразположение, болка или радост, които чувстваха те. В съзнанието ѝ те бяха едно. В съзнанието ѝ те имаха една мисъл, една нужда: да се освободят от тази напаст във вид на човек.

„Съвсем скоро, Сестри, съвсем скоро.“

„И после тръгваме след Търсача?“

„Да, Сестри, после тръгваме след Търсача.“

На кея се разминаха с отряд мъряви на вид войници, чиито оръжия потракваха в мрака. Войниците крачеха по хлъзгавия мост, без да им обръщат внимание. Командирът им спря пред разбеснелия се капитан на кораба. Улиция не чу думите на командира, но видя как капитан Блейк вдига ръце и до ушите ѝ достигна възклицанието му: „Какво!“ Капитанът ядосано захвърли шапката си на земята и започна да сипе възражения, които Улиция не можеше да чуе. Ако разтегнаше връзката, щеше да успее, но все още не искаше да рискува. Войниците извадиха оръжията си. Капитан Блейк заби юмруци в хълбоците си и след кратка пауза се обърна към моряците на брега.

— Затегнете въжетата, момчета — провикна се той към тях. — Няма да отплаваме тази нощ.

Щом Улиция приближи до каретата, един войник ѝ посочи с ръка отворената врата. Тя пусна напред петте Сестри. Усети облекчението в краката на двете по-възрастни, когато се отпуснаха на кожените седалки. Войникът заповяда на четиримата моряци с платнището да чакат. Щом Улиция влезе и затвори вратата, видя как войниците изкарват целия екипаж на кораба навън по моста.

Император Джаганг вероятно щеше да ги убие, за да унищожи свидетели, които можеха да го свържат със Сестрите на мрака. Джаганг ѝ правеше услуга. Той, разбира се, нямаше да има възможност да довърши работата, но при положение, че на моряците се забраняваше да напускат пристанището, нещата можеше да оправи тя.

Усмихна се на Сестрите. Чрез връзката те всички бяха чули мислите ѝ. Петте ѝ върнаха доволни усмивки. Пътешествието им по море беше мизерно. Моряците щяха да си платят.

Докато напредваха бавно към крепостта и се издигаха все по-нависоко, Улиция с изненада забеляза — при едно проблясване на светкавица — огромната армия на Джаганг. Всеки път, когато хълмовете се озаряваха от светкавица, тя виждаше безкрайно море от палатки. Покриваха нагънатите хълмове като тучни ливади през пролетта. В сравнение с тяхното количество Танимура изглеждаше като село. Нямаше представа, че в целия Стар свят съществуват толкова много войници. Е, може би те също щяха да се окажат полезни.

Щом мощните светкавици разкъсваха врящите облаци и разтрисаха земята, тя мярваше и мрачния силует на крепостта, където чакаше Джаганг. Чрез връзката виждаше крепостта и през техните очи, чувстваше страха им. Всички копнееха да захвърлят целия хълм в забрава, но в същото време знаеха, че не е дошло времето.

Нямаше начин да сбъркат Джаганг — никоя от тях не можеше да сгреша мазното му ухилено лице, — но първо трябваше да го видят, за да са сигурни.

„Щом го видим, Сестри, и сме сигурни, че е там, той ще умре.“

Улиция искаше да види страха в очите на този човек, онзи страх, който той бе посял в сърцата им. Но не искаше да рискува да му подсказе дори най-бегло какво се канят да сторят. Улиция не знаеше на какво е способен той. Та нали в крайна сметка никога преди не бяха навестявани в сънищата си от никого освен от своя Господар, Пазителя. И тя нямаше да поема риск, като го предупреждава по някакъв начин. Искаше да си достави удоволствието да го види разтреперан.

Тя съзнателно изчака да приблизят графанското пристанище, за да разкрие плана си на Сестрите. От съображения за сигурност. Господарят им щеше да се заеме с наказанието на Джаганг. Тяхната работа беше просто да доставят душата му в отвъдния свят, в ръцете на Пазителя.

Пазителят щеше да е повече от доволен да възвърнат властта му в този свят и щеше да ги възнагради, показвайки им мъченията на Джаганг, ако пожелаят. А те щяха да пожелаят.

Каретата спря пред внушителната порта на крепостта. Поведе ги як войник с маскировъчно наметало и достатъчно оръжия, за да се справи сам с цяла армия. Шестте закрачиха мълчешком през дъжда и калта и се скриха под покрива зад желязната порта. Въведоха ги в мрачно фоайе, където им заповядаха да стоят и да чакат, сякаш някоя от тях имаше намерение да седне на мръсния, студен каменен под.

Бяха облечени, в крайна сметка, в най-хубавите си дрехи: Тови в тъмна рокля, точно по мярка; прилежно сресаната сребриста коса на Сесилия допълваше тъмозелената ѝ рокля, украсена на яката с дантела; Ничи се бе пременила в семпла рокля, черна, както обикновено, но на гърдите имаше красива дантела, подчертаваща бюста ѝ; Мериса беше с червена рокля — любимия ѝ цвят — и с право, тъй като на неговия фон изпъкваше гъстата ѝ черна коса, освен това се подчертаваха изящните ѝ черти; Армина носеше тъмносиня рокля, която разкриваше стегнатата ѝ фигура и подхождаше на небесносините ѝ очи; Улиция също бе в подходящо облекло, роклята ѝ бе с един нюанс по-светлосиня от тази на Армина, украсена с лек набор на китките и деколтето, изчистена около кръста, за да не се скриват елегантните ѝ хълбоци.

Всички искаха да са в най-добрата си форма, когато убиват Джаганг.

На масивните каменни стени на помещението нямаше нищо освен две съскащи факли върху стойки. Докато чакаха, Улиция усещаше гнева, надигащ се в другите, собствения ѝ гняв, както и взаимното им разбиране.

Щом моряците, ескортирани от войници, минаха през портата, единият от двамата стражи пред каменното фоайе отвори вътрешната врата към крепостта и с грубо махване с глава посочи на Сестрите да влязат вътре. Коридорите бяха също толкова сурови, колкото и фоайето. Това бе военна крепост, а не дворец, така че не можеше да се очакват удобства. Докато вървяха след стражите, Улиция не забеляза никакви мебели освен нескопосано сковани дървени пейки и факли, поставени в ръждясали стойки. Вратите представляваха груби дъски с панти, нямаше дори една газена лампа, дори във вътрешността. Беше не много по-различно от най-обикновена казарма.

Стражите стигнаха до огромна двойна врата и щом тя се отвори, застанаха с гръб към каменната стена. Единият от тях тържествено

вдигна пръст, за да ги въведе в огромната зала. Улиция се закле на Сестрите, че ще запомни лицето на този войник и един ден той ще си плати за арогантността. Тя поведе петте жени навътре, зад тях се появиха моряците, придружавани от ехото на ботушите върху камъка и подрънкването на оръжията на охраняващите ги мъже.

Залата беше огромна. На стените се издигаха прозорци без стъкла, през които се виждаха светкавиците навън. Дъждът нахлуваше безпрепятствено и се стичаше на тъмни ручейчета по каменния под. В две ями от двете страни на пода бумтеше огън. Искрите и виещият се дим излизаха през прозорците, но въпреки това в помещението се усещаше пушек. Ръждивите стойки по продължение на стената образуваха обръч от горящи факли, които пукаха и съскаха, добавяйки към вонята на пот аромат на смола. Всичко в мрачната зала трептеше на светлината на огъня.

Между огньовете, в сумрака отвъд, се виждаше масивна дървена маса, отрупана с храна. На отсрещната ѝ страна седеше един-единствен човек и ги наблюдаваше небрежно, докато си отрязваше парче сочно печено свинско.

Беше трудно да го различат на слабата, трептяща светлина. Трябваше да са сигурни.

Отвъд масата, до стената, имаше редица хора, очевидно не войници. Мъжете бяха обути в бели панталони, нагоре голи. Жените носеха широки одежди, стигащи от врата до глезените им, пристегнати в кръста с бял ширит. Освен него дрехите бяха толкова прозрачни, че все едно бяха голи.

Мъжът вдигна ръка и помръдна два пръста, за да накара шестте да се приближат. Те тръгнаха през просторната зала, която поради тъмния камък, поглъщащ светлината, сякаш ги притискаше от всички страни. На грамадна кожа пред масата седяха още двама от нелепо облечените роби. Жените зад масата до стената стояха с отпуснати покрай тялото ръце, с напрегнати, неподвижни тела. Всяка от тях имаше златна халка на долната устна.

Шестте Сестри тръгнаха напред под пукането и пращенето на огньовете. Един от мъжете в бели панталони наля вино в бокала на човека на масата, щом той му го подаде. Никой от робите не погледна шестте жени. Вниманието им бе изцяло приковано към самотния мъж на масата.

Улиция и останалите вече го разпознаха.

Джаганг.

Беше среден на ръст, но як, с мощни ръце и гърди. Голите му рамене издуваха кожената жилетка, отворена в средата, за да разкрие десетки златни и посипани със скъпоценни камъни накити, полегнали във вдлъбнатината между широките му гърди. Накитите явно някога бяха принадлежали на Крале и Кралици. Над здравите му, изпъкнали бицепси се виждаха сребърни гривни. На всеки от дебелиите му пръсти се мъдреше по един златен или сребърен пръстен. Всяка от Сестрите познаваше добре болката, която можеха да причинят тези пръсти.

Обръснатата му глава проблясваше на светлината на огъня. Подхождаше на мускулестото му тяло. Улиция не можеше да си го представи с коса. Това само би притъпило заплашителния му вид. Вратът му беше като на бик. На златна халка, закачена за лявата му ноздра, висеше златна верижка, която се свързваше с друга халка по средата на лявото му ухо. Беше гладко избръснат, с изключение на тънките мустачки, минаващи точно над горната му устна, и малкото островче под долната.

Но онова, което караше всеки да отмести поглед, бяха очите му. В тях изобщо нямаше бяло. Бяха пепелявосиви, наситени с навъсени, неясни форми, които потрепваха в море от мастиленочерна мъглявина, и въпреки това нямаше никакво съмнение, че гледат именно в теб.

Бяха като два прозореца в кошмар.

Мазната гримаса изчезна, на нейно място се появи заплашителен поглед.

— Закъсняхте — каза той с дълбок, стържещ глас, които всички веднага разпознаха — както и кошмарните му очи.

Улиция не загуби нито миг в отговор, нито пък показа с нещо какво се кани да прави. Чрез контрола над Хан тя имаше власт дори над омразата на Сестрите, позволяваше им да изпитват само частица от чувствата си — страх, изписан на лицата им, — за да не разколебаят увереността и спокойствието му и да се издадат.

С жестока и безцеремонна внезапност тя разчупи преградите, задържащи кипящата в нея яростна сила. С бързината на мисълта, с врява и безумство, Адитивната и Субстрактивната магия експлодираха навън в убийствен взрив. Дори самият въздух нададе вой, докоснат от пламъка. Стаята се възпламени, неистова светкавица, родена от две

магии, заслепи всичко — освободени от яростта, противоположностите затанцуваха див танц.

Дори Улиция се изненада на освободената от нея сила.

Като че самата тъкан на действителността беше раздрана.

Последната ѝ мисъл беше, че със сигурност е унищожила целия свят.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Подобно бялата вихрушка на неясен сън, клонящ към своя край, нещата бавно се проясниха пред очите ѝ. Най-напред изплуваха двата огъня, после факлите, тъмните каменни стени, накрая хората.

За миг тялото ѝ бе съвсем изтръпнало, после усещанията ѝ се възвърнаха под формата на милиони иглички. Болеше я навсякъде.

Джаганг отхапа голяма хапка печен фазан. Подъвка известно време, после хвърли срещу нея кокала от кълката.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Улиция? — попита, все още дъвчейки. — Използваш магия, която можеш да освободиш с бързината на мисълта. — Мазната усмивка се върна на устните му. — Аз от своя страна съм пътешественикът по сънищата. Използвам времето между фрагментите на мисълта. В онзи покой, където няма нищо, времето е безкрайно, мога да правя каквото си пожелаю. Вие все едно сте каменни статуи, които се опитват да ме хванат.

Улиция почувства Сестрите чрез връзката. Тя все още съществуваше.

— Слабо. Много слабо — каза Джаганг. — Виждал съм други да го правят много по-добре, разбира се, след дълги упражнения. Засега съм ви оставил връзката. Искам да се чувствате една друга. По-късно ще я прекърша. Точно както мога да прекърша връзката, мога да прекърша и съзнанието ви. — Отпи глътка вино. — Но мисля, че това е твърде непродуктивно. Как можеш да дадеш на хората урок, истински урок, ако ги оставиш без съзнание?

Чрез връзката Улиция усети как Сесилия се изпуска и топлата урина потича по крака ѝ.

— Как? — чу се да пита Улиция с глух глас. — Как можеш да използваш времето между мислите?

Джаганг взе ножа си и отрязва парче от месото, поставено върху богато украсения сребърен поднос край него. Прониза сочната хапка с острието и отпусна лакти на ръба на масата.

— Какво сме всички ние? — Той размаха набоденото парче месо, по острието потече кръв. — Какво е действителността, действителността на съществуването ни? — Издърпа месото със зъби и задъвка, без да спира да говори: — Ние телата си ли сме? Ако е така, тогава дали дребният човек е нещо по-малко от едрия? Когато загубим ръката или крака си, ще бъдем ли нещо по-малко, ще започнем ли да изчезваме от съществуването си? Не. Ние си оставаме същата личност. Значи не, не сме телата си. Ние сме мислите си. С оформянето си те определят кои сме, създават действителността на съществуването ни. Между тези мисли няма нищо, само тялото, очакващо мислите ни да направят от нас това, което сме.

Между мислите пристигам аз. В пространството между тях времето няма значение за вас. За мен обаче има. — Той сръбна от виното. — Аз съм сянка, плъзгаща се между пукнатините във вашето съществуване.

Чрез връзката Улиция почувства как останалите се разтрепериха. — Това е невъзможно — прошепна тя. — Твоят Хан не може да разтяга времето, да го разчупва.

Снизходителната му усмивка я остави без дъх.

— Достатъчен е дори малък клин, втъкнат в пукнатина по повърхността на най-големия, масивен камък, за да го разцепи. Да го унищожи. Аз съм клинът. Той сега е забит в пукнатините на вашето съзнание.

Тя стоеше мълчешком, докато той откъсна с пръсти парче сочно печено свинско.

— Когато спите, мислите ви се носят свободно и ставате уязвими. Тогава се превръщате в маяк, който лесно мога да откроя. Мислите ми се втъкват в пукнатините. Пространствата, през които вие влизате и излизате от съществуването си, за мен са цели бездни.

— И какво искаш от нас? — попита Армина.

Той отхапа от увисналото между пръстите му парче свинско.

— Ами сред другите ползи, които бих могъл да имам от вас, е и тази, че имаме общ враг: Ричард Рал. Вие го познавате като Ричард Сайфър. — Той повдигна вежда над тъмно, пронизващо око: — Търсачът. Досега той не представляваше особен интерес за мен. Е, само дете ми направи голяма услуга, като унищожи бариерата, която ме държеше от тази страна. Или поне държеше тялото ми. Вие,

Сестрите на мрака, Пазителят и Ричард Рал направихте възможно да властвам над човешкия вид.

— Не сме правили подобно нещо — изпротестира Тови с кротък гласец.

— О, напротив. Нали разбирате, Създателят и Пазителят се борят за надмощие в този свят. Създателят го прави, защото иска да попречи на Пазителя да го погълне в света на мъртвите, а Пазителят — понеже изпитва непресъхващ апетит за живите. — Мاستиленочерният му поглед се повдигна да срещне очите им. — В борбата си да освободите Пазителя, да му дадете този свят, го снабдихте със сила тук, което от своя страна примамва Ричард Рал да се притече на помощ на живите. Той възстанови равновесието.

А в него, точно както в пространството между мислите ви, идвам аз.

Магията е проводникът към тези два свята, тя им дава сила тук. Чрез намаляването на количеството магия в света ще намалява и влиянието на Създателя и Пазителя тук. Създателят ще продължава да изпраща своята искрица живот, Пазителят ще продължава да я отнема, когато му дойде времето. Но отвъд това светът ще принадлежи на човек. Старата религия на магиите ще бъде изхвърлена на бунището на историята и постепенно ще премине в мита.

Аз съм пътешественикът по сънищата. Познавам сънищата на хората, потенциала им. Магията потиска тези безгранични видения. Без магията човешкото съзнание и въображение ще се развихрят и човекът ще стане всемогъщ.

Точно затова ми е нужна тази армия. Дори след като магията загине, аз все още ще имам войниците си. Държа ги добре обучени, готови за този ден.

— И защо Ричард Рал е твой враг? — попита Улиция, надявайки се да го накара да продължи да говори, докато тя се опита да измисли план за действие.

— Той, разбира се, трябваше да направи онова, което направи, в противен случай всички вие, скъпи мои, щяхте да заминете при Пазителя. Това ми помогна, но сега той ми се меси в плановете. Млад е и не подозира за талантите си. Аз от своя страна прекарах последните два десет години в усъвършенстване на уменията си. — Джаганг размахна ножа пред лицето си. — Едва през последната година

очите ми се преобърнаха — знакът на пътешественика по сънищата. Едва сега се превърнах в най-страховитото название в древния свят. На древния език „пътешественик по сънищата“ е синоним на „оръжие“. Магьосниците, създали това оръжие, ще съжаляват. — Той облиза мазнината от ножа, без да сваля поглед от тях. — Грешно е да се създават оръжия, които имат собствено съзнание. Сега вие сте моите оръжия. Аз няма да направя същата грешка.

Моята сила ми позволява да влизам в съзнанието на всеки спящ. При лишението от дарбата имам само ограничено въздействие, те, така или иначе, не са ми от голяма полза. Но с родените с дарбата като вас шестте мога да направя всичко, което пожелаея. Щом клинът ми се забие в главите ви, съзнанието ви престава да е ваше. Става мое.

Магията на пътешествениците по сънищата беше силна, но нестабилна. Никой не се беше раждал със способността през последните три хиляди години, откакто бе издигната бариерата, която ни държеше затворени там. Но сега пътешественик по сънищата се появи отново на този свят. — Джаганг се разтресе от зловещ смях. Тънките мустачки затрептяха в крайчетата на устата му. — И това съм аз.

Улиция понечи да му каже да премине направо на въпроса, но се спря навреме. Нямаше желание да види какво ще направи с тях, щом свърши с приказките. Времето ѝ беше необходимо, за да се опита да измисли нещо.

— Откъде знаеш всичко това?

Джаганг откъсна ивица препечена сланина от месото и загриза, говорейки през зъби:

— В един погребан град в родината ми Алтур'Ранг открих архиви от древни времена. Каква ирония на съдбата — воин като мен да разбере цената на книгите. В Двореца на пророците също има изключително ценни книги, стига човек да знае как да ги използва. Колко жалко, че Пророкът умря. Но аз имам и други магьосници.

Къс от магията на древната война, някакъв вид щит, беше предаден от своя създател на всички родени с дарбата потомци на рода Рал. Тази магия предпазва съзнанията на хората и аз не мога да вляза в тях. Ричард Рал е наследил способността и започна да я използва. Преди да е научил твърде много, трябва да бъде накаран да свърши работата. Заедно с годеницата му. — Той млъкна и погледна с далечен,

лишен от време поглед. — Майката Изповедник ми донесе малко поражение, но бе върната в правия път от безмозъчните ми марионетки на север. Глупаците в своето усърдие създадоха някои пречки, но скоро отново ще мога да им дърпам конците. И когато това стане, ще играят по моята свирка. Този клин съм го забил надълбоко. Положих много усилия да наклоня везните в своя полза, да мога да държа на длан Ричард Рал и Майката Изповедник. — Той откъсна парче сочно свинско. — Нали разбирате, по природа той е магьосник-воин, първият, роден от три хиляди години насам. Но всъщност това ви е известно. Магьосник като него е безценно оръжие за мен. Той може да направи неща, на които никоя от вас не е способна. Така че не искам да го убивам. Но ще го поставя под свой контрол. Ще се раздели с живота си едва когато престане да ми бъде потребен. — Джаганг облиза мазнината от пръстените си. — Контролът е по-важен от убиването. Можех да убия вас шестте, но каква полза от това? Докато сте ми подвластни, не представлявате заплаха за мен. Напротив — бихте могли да сте ми от голяма полза. — Той извъртя китка и посочи с ножа си Мериса. — Всички вие сте се врекли в отмъщение срещу него, но ти, скъпа моя, се закле да се къпеш в кръвта му. Аз мога да ти предоставя такава възможност.

Мериса пребледня.

— Откъде... откъде знаеш това? Казах го, когато бях будна.

Той се изхили на паниката в очите ѝ.

— Ако не искаш да узная нещо, скъпа, не бива дори да мечтаеш за него, докато си будна.

Чрез връзката Улиция усети, че Армина всеки момент ще припадне.

— Разбира се, вие шестте трябва най-напред да бъдете въведени в нещата. Трябва да разберете кой владее живота ви. — Той посочи с ножа си притихналите роби зад гърба си. — Ще се научите да ми се подчинявате безпрекословно като тези тук.

Улиция за пръв път огледа по-внимателно полуоблечените хора в залата. Всички жени бяха Сестри. По-лошо — повечето бяха Сестри на мрака. Тя бързо се ориентира в обстановката — някои липсваха. Мъжете, повечето млади магьосници, пуснати след обучението им в Двореца, също бяха от врекните се да служат на Пазителя.

— Някои са Сестри на светлината и ми служат добре, от страх какво ще им сторя, ако ме разочароват. — С палеца и показалеца си Джаганг поглади златната верижка между двете халки, свързващи носа и ухото му. — Но повече ми харесват вие, Сестрите на мрака. Вече всички сте мои, дори онези в Двореца.

Улиция бе пронизана от остра болка.

— В Двореца на пророците имам работа. Важна работа. — Златните верижки на гърдите му иззвъняха, щом разпери ръце. — Всички те ми се подчиняват безпрекословно. — Мاستиленият му поглед се плъзна към хората зад него. — Нали така, скъпи мои?

Джанет, Сестра на светлината, целуна безименния си пръст, по бузите ѝ потекоха сълзи. Джаганг се изсмя. Пръстенът му проблясна на светлината на огъня, щом я посочи с дебелия си пръст.

— Видяхте ли това? Позволявам ѝ да го прави. То я изпълва с напразна надежда. Ако ѝ забраня, може да се самоубие, защото тя не се страхува от смъртта, за разлика от вреките се на Пазителя. Нали, скъпа моя Джанет?

— Да, Ваше сиятелство — плахо отвърна тя. — Вие притежавате тялото ми в този свят, но щом умра, душата ми ще отиде при Създателя.

Джаганг се изсмя с болезнен, стържещ смях. Улиция бе чувала този смях и преди и знаеше, че ще го чуе отново.

— Виждате ли? За да държа нещата в свои ръце, правя някои компромиси. Разбира се, като наказание я чака една седмица служба в палатките. — Мастиленият му поглед накара Джанет да отстъпи назад. — Но ти го знаеше и преди да кажеш това, нали, скъпа моя?

Гласът на Сестра Джанет потрепери:

— Да, Ваше сиятелство.

Мътните, мрачни очи на Джаганг отново се спряха на шестте пред него:

— Сестрите на мрака ми харесват повече, защото имат основателна причина да се страхуват от смъртта. — Той разкъса фазана на две. Чу се трошене на кокали. — Те са изменили на Пазителя, комуто са обрекли душите си. Ако умрат, няма път за бягство. Пазителят ще ги накаже за предателството им. — Той се изсмя дълбоко и подигравателно. — Това се отнася и за вас шестте, в случай че ме разочаровате достатъчно, за да си спечелите смъртта.

Улиция преглътна.

— Разбираме... Ваше сиятелство.

Кошмарният поглед на Джаганг я накара да забрави да диша.

— О, не, Улиция, не мисля, че наистина разбирате. Но се надявам и това да стане, щом приключа с уроците ви.

Без да сваля зловеция си поглед от нея, той се протегна под масата и издърпа за русата коса жена с красиво тяло. Тя примижа от болка, докато мощната му ръка я извличаше нагоре. Беше облечена като другите. През прозрачната материя Улиция успя да забележи постари жълто-сини белези, както и по-нови, виолетови. Имаше синина и на лявата ѝ буза, и прясна, синьо-черна подутина на лявата скула с четири прореза, оставени от пръстените му.

Беше Кристабел, Сестра на мрака, която Улиция бе оставила в Двореца. Сестрите на мрака в Двореца трябваше да подготвят почвата за завръщането на шестте. Но сега очевидно подготвяха почвата за идването на Джаганг. Какво можеше да търси той в Двореца на пророците, Улиция не можеше да разбере.

Джаганг извърна ръка и посочи:

— Изправи се тук.

Сестра Кристабел заобиколи масата и застана пред него. Бързо приглади разрошената си коса и избърса уста с опакото на ръката си, след което се поклони.

— Какво мога да направя за вас, Ваше сиятелство?

— Ами, Кристабел, тези шестте трябва да получат първия си урок. — Той отчупи и другата кълка на фазана. — За тази цел ти трябва да умреш.

Тя се поклони.

— Да, Ваше сия... — Изведнъж се вцепени, осъзнавайки чутото.

Улиция видя как краката на Кристабел започват да треперят, но остава безмълвна.

Джаганг махна с кълката към двете жени, седнали на кожа на пода и те бързо се приближиха. Изхили се с ужасяващата си мазна усмивка.

— Довиждане, Кристабел.

Ръцете ѝ се стрелнаха във въздуха и тя се строполи с писък. Ударът в пода беше толкова силен и писъкът толкова ужасяващ, че ушите на Улиция запулсираха болезнено. Шестте жени, застанали над

нея в края на кожата, гледаха с широко отворени очи, не смееха да си поемат дъх. Джаганг продължаваше да ръфа кълката. Смразяващите кръвта писъци продължаваха, главата на Кристабел се мяташе във всички посоки, цялото ѝ тяло подскачаше и се тресеше в бесни гърчове.

Вниманието на Джаганг беше ангажирано с кълката, той подаде бокала си, за да го напълнят отново. След малко приключи с месото и се извърна да си вземе малко грозде. През това време всички стояха в пълно мълчание.

Улиция не издържа.

— Колко още има, докато умре? — попита тя дрезгаво.

Джаганг повдигна вежда.

— Докато умре ли? — Той отметна глава назад и се изсмя гръмогласно. Юмруците му, пробляскващи от тежките пръстени, заудряха по масата. Останалите в залата едва се усмихнаха. Мощното му тяло се тресеше. Тънката верижка между ухото и устната му подскачаше, докато смехът му не утихна на пресекулки.

— Та тя умря още преди да е докоснала пода.

— Какво? Но тя... тя все още крещи.

Кристабел изведнъж притихна, гърдите ѝ се вкамениха.

— Умря още в първия миг — каза Джаганг. Устните му бавно се разтеглиха в усмивка, черната бездна на погледа му се спря върху Улиция. — Клинтъ, за който ви говорих. Същият като този, който съм забил в съзнанията ви. Онова, което виждате да крещи, е душата ѝ. Свидетели сте на мъченията ѝ в света на мъртвите. Изглежда, Пазителят е разочарован от своята Сестра на мрака.

Джаганг повдигна пръст и Кристабел отново закрещя и се загърчи.

Улиция преглътна.

— Колко... докога... ще продължи това?

Той облиза устни.

— Докато се разложи.

Улиция усети как коленете ѝ омекват, чрез връзката разбра, че останалите пет са на ръба на дивата паника, на неконтролируемото крещене, също като Кристабел. Ако не възстановяха властта на Пазителя в този свят, той щеше да е също толкова разочарован и от тях.

Джаганг щракна с пръсти.

— Слит! Иърис!

Край стената проблесна светлинка. Улиция ахна, две фигури с наметала изникнаха като че направо от каменната стена. Телата им бяха люспести, плъзнаха се безшумно край масата и се поклониха.

— Ссслушаме, пътешесственико по сссьнищата!

Джаганг въртна дебелия си пръст и посочи крещящата жена на пода.

— Хвърлете я в тайната яма.

Сбързовете отметнаха пелерините си зад раменете и се наведоха, вдигнаха гърчещото се, крещящо тяло на жената, която Улиция познаваше от повече от сто години, жената, която ѝ бе помагала и беше служила вярно и смирено на Пазителя. Тя би трябвало да бъде възнаградена за службата си. Всички би трябвало да бъдат възнаградени.

Докато двата сбърза изнасяха тялото към тайната яма, Улиция погледна Джаганг.

— Какво искаш да направим?

Той вдигна ръка и с два мазни пръста даде знак на един войник встрани да се приближи.

— Тези шестте ми принадлежат. Сложете им халки.

Здравият мъжага, навлечен с кожи и окичен с оръжия, се поклони. Приблужи се до най-близката, Ничи, и безцеремонно дръпна долната ѝ устна, разтегляйки я гротескно. Огромните ѝ сини очи се изпълниха с паника. Улиция ахна заедно с Ничи. Чрез връзката тя усети притъпената болка на жената и ужаса, когато тъпата, ръждясала желязна игла се заби с въртеливи движения близо до ръба на устната ѝ. Войникът пхна обратно иглата с дървена дръжка в колана си и без да пуска долната ѝ устна, извади от джоба си златна халка. Разтегна я със зъби и я пхна в кървящата рана. Извъртя я и пак със зъби я сви.

Небръснатият, мръсен, вонящ войник се приближи до Улиция най-накрая. Дотогава тя вече трепереше неконтролируемо, тъй като бе усетила болката на всяка една от другите пет. Щом онзи дръпна долната ѝ устна, мисълта ѝ отчаяно се залута в търсене на път за бягство. Беше все едно да вадиш кофа от празен кладенец. Щом халката проби устната ѝ, от очите ѝ закапаха сълзи от болка.

Джаганг избърса мазнината от устата си с опакото на ръката, докато гледаше с удоволствие как по брадичките на шестте се стича

кръв.

— Вие вече сте мои робини. Ако не ми дадете причина да ви убия, имам работа за вас в Двореца на пророците. Щом свърша с Ричард Рал, може дори да ви позволя да му видите сметката.

Очите му отново се вдигнаха, неясните фигури в тях затрептяха по начин, от който дъхът на шестте Сестри спря. В погледа му бе изчезнала всяка следа от веселост, вместо това се долавяше жестокост и заплаха.

— Но преди това трябва да приключа с уроците ви.

— Вече сме напълно наясно с възможностите ви — побърза да каже Улиция. — Моля... няма защо да се притеснявате за лоялността ни към вас.

— О, това го знам — прошепна Джаганг. — Но въпреки това не съм приключил с уроците ви. Първият беше само началото. Останалите няма да свършат толкова бързо.

Улиция почувства, че краката ѝ се подкосяват. Откакто Джаганг се появи в сънищата ѝ, животът ѝ в будно състояние се бе превърнал в кошмар. Трябваше да има начин да се сложи край на това, но тя не можеше да разбере какъв е. Веднъж имаше видение как се завръща в Двореца на пророците като една от робините на Джаганг, облечена в техните дрехи.

Джаганг плъзна поглед покрай нея.

— Слушахте ли внимателно, момчета?

Улиция чу утвърдителния отговор на капитан Блейк. Подскочи. Беше забравила съвсем за трийсетте моряци, струпани зад нея в ъгъла на залата.

Джаганг им даде знак с два пръста да се приближат.

— Утре сутринта можете да си вървите. Но си помислих, че за тази нощ не бихте отказали компанията на тези дами.

Шестте настръхнаха.

— Но...

Начинът, по който неясните форми в очите му смениха излъчването си, я накара да млъкне.

— Отсега нататък, ако използвате магията си пряко желанията ми, та дори било то и за да прекъснете кихавицата си, ще споделите съдбата на Кристабел. В сънищата ви ви показах мъничка частичка от онова, което мога да направя с вас, докато сте живи. Сега видяхте

мъничка частичка от онова, което Пазителят ще направи с вас, когато умрете. За вас има само една пътека. Ако бях на ваше място, щях да внимавам да не направя грешна стъпка. — Джаганг отново погледна моряците зад тях. — Ваши са за през нощта. Доколкото познавам тези шестте от сънищата им, знам, че имате сметки за уреждане. Уредете ги както намерите за добре.

Гласовете на моряците се извисиха в радостни възгласи и обещания.

Чрез връзката Улиция усети как една ръка посяга към гърдите на Армина, друга дърпа главата на Ничи назад за косата и разкъсва дантелата на гърдите ѝ, а трета се плъзва нагоре по собствените ѝ бедра. Преглътна крясъка си.

— Има няколко незначителни правила — каза Джаганг и ръцете замръзнаха. — Ако ги нарушите, ще ви изкормя като риби.

— И какви са правилата, императоре? — попита един моряк.

— Нямате право да ги убивате. Те са мои робини — принадлежат ми. Искам да ми ги върнете сутринта в състояние, достатъчно добро, за да могат да ми служат. Това означава никакви счупени кости и тям подобни. Ще хвърляте жребий коя на кого се пада. Знам какво ще стане, ако ви оставя да избирате сами. Не искам никоя да остане пренебрегната.

Моряците се изкикотиха доволно, изразявайки съгласие, че така е повече от честно. Заклеха се, че правилата ще бъдат спазени.

Джаганг съсредоточи вниманието си върху шестте жени.

— Разполагам с огромна армия от яки войници, а наоколо не се намират много курви. Това разваля настроението на хората ми. Докато ви намеря други задължения, ще изпълнявате тази длъжност, с изключение на четири часа на ден. Благодарете се, че сложих халката си на устните ви. Това ще им попречи да ви убият, докато се забавляват с вас.

Сестра Сесилия разпери ръце. Засия в нежна, невинна усмивка.

— Император Джаганг, вашите мъже са млади и силни. Опасявам се, че няма да им достави удоволствие да бъдат със старица като мен. Съжалявам.

— Сигурен съм, че ще грейнат от щастие, че си с тях. Ще видиш.

— Императоре, Сестра Сесилия има право. Опасявам се, че аз също съм твърде стара и дебела — каза Тови с възможно най-

старческият си глас. — Едва ли ще задоволим мъжете ви.

— Да ги задоволите ли? — Той отхапа от печеното, забодено на върха на ножа. — Да ги задоволите? Да не сте се побъркали? Това няма нищо общо със задоволяването. Уверявам ви, хората ми ще се насладят на топлите ви чарове, но нещо не сте разбрали. — Той завъртя пръст срещу тях, потъналите в мазнина пръстени на ръката му заблестяха. — Вие шестте бяхте Сестри на светлината, после станяхте Сестри на мрака. Вероятно сте най-могъщите магьосници на земята. Този урок трябва да ви научи, че не сте нещо повече от калта под ботушите ми. Мога да правя с вас каквото ми харесва. Сега родените с дарбата са мои оръжия.

Това е вашият урок. Нямате право на глас. Докато не реша друго, ви предоставям за употреба на хората си. Ако искат да ви изкълчват пръстите и да залагат кой ще ви накара да крещите по-силно, нека го правят. Те имат различни вкусове и стига да не ви убият, имат пълната свобода да ги прилагат. — Той набута останалата част от месото в устата си. — Разбира се, след като тези момчета свършат с вас. Наслаждавайте се на подаръка ми, момчета. Направете каквото ви помолих, следвайте правилата ми и може да сте ми от полза за в бъдеще. Император Джаганг знае как да се отнася с приятелите си.

Моряците нададоха радостни възгласи за императора.

Улиция щеше да се строполи на земята, ако не беше една силна ръка, която я прихвана през кръста и я прилепи към тялото на нетърпелив моряк. Усети зловонния му дъх.

— Тц, тц, тц, моме. Май в крайна сметка ще ни позабавлявате, независимо че се държахте тъй лошо с нас.

Улиция се чу да хлипа. Устната ѝ пулсираше от болка, но знаеше, че това е само началото. Беше толкова изненадана от случващото се, че не можеше да мисли ясно.

— О! — обади се Джаганг и всички замръзнаха по местата си. Той посочи с ножа си Мериса. — Без тази. Нея не може — каза той на моряците, после махна с два пръста. — Ела насам, скъпа.

Мериса се приближи до кожата на земята. Чрез връзката Улиция усети как краката ѝ треперят.

— Кристабел беше изцяло моя. Беше ми любимка. Но сега е мъртва, жертва се, за да получите първия си урок. — Погледна към мястото, където моряците вече бяха успели да разкъсат роклята ѝ. —

Ти ще я замениш. — Върна мастиления си поглед върху очите ѝ. — Ти каза, ако не греша, че ако се наложи, ще ми ближеш нозете. Налага се.

Мериса го погледна изумено и Джаганг ѝ се усмихна с оная своя зловеща усмивка, оградена с тънките мустачки.

— Нали ти казах, скъпа, да внимаваш какво казваш, докато си будна.

Мериса едва кимна.

— Да, Ваше сиятелство.

— Свали тая рокля. Занапред ще трябва да се обличаш по-добре, в случай че реша да ти позволя да убиеш Ричард Рал. — Той огледа другите жени, докато Мериса изпълняваше заповедта му. — Засега ще оставя връзката помежду ви, за да може всяка от вас да научава уроците на другите. Не бих искал да пропускате нищичко.

Щом Мериса се съблече, Джаганг завъртя ножа между палеца и показалеца си и го насочи надолу.

— Под масата, скъпа.

Улиция усети грубата кожата под коленете на Мериса, после студения камък под масата. Гледката извика похотливите погледи на моряците.

С последни сили, почерпани от насъбраната омраза към този човек, Улиция събра смелост. Тя стоеше начело на Сестрите на мрака. Чрез връзката каза на останалите:

„Всички преминахме през ритуала. Изтърпяхме къде-къде по-лошо от това. Ние сме Сестри на мрака; не забравяйте кой е истинският ни Господар. Засега сме робини на тази пиявица, но той прави голяма грешка, като си мисли, че владее съзнанията ни. Той не притежава собствена сила, може да използва единствено нашата. Ще измислим нещо и тогава Джаганг ще си плати. О, сладки Господарю, той ще си плати!“

„Но какво ще правим дотогава!“, изкрещя Армина.

„Тишина!“, скара ѝ се Ничи.

Улиция усети пълзящите по тялото на Ничи пръсти, също и нажежената ѝ ярост. Собственото ѝ сърце се бе превърнало в черна буца лед.

„Запомнете всяко лице. Всеки от тях ще си плати. Слушайте Улиция. Ще измислим нещо и тогава ще ги научим на всички уроци, които само ние можем да измислим.“

„И да не е посмяла някоя от вас да мечтае за това“, предупреди ги Улиция. „Онова, което не можем да си позволим, е да допуснем Джаганг да ни убие. Тогава всяка надежда е загубена. Докато сме живи, имаме шанс да си възвърнем благоразположението на Господаря. Обещана ни е награда за душите и възнамерявам да я получа. Сила, Сестри!“

„Но Ричард Рал е мой, изсъска Мериса. Всеки, който ме изпревари, ще отговаря пред мен и пред Пазителя.“

Дори Джаганг — ако можеше да я чуе — би пребледнял от страховитото предупреждение в гласа ѝ. Чрез връзката Улиция почувства как Мериса отмята назад гъстата си коса. Усети вкуса на онова, което вкусваше тя.

— Свърших с вас — каза Джаганг задъхано и махна с ножа си. — Свободни сте.

Капитан Блейк дръпна Улиция за косата.

— Време е да си разчистим сметките, моме.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тя примигна и плъзна поглед по ръждивия меч пред лицето ѝ. Беше на не повече от няколко милиметра от нея.

— Наистина ли е необходимо? Казах ви, че можете да вземете каквото пожелаете и ние няма да направим нищо, за да ви попречим. Но трябва да добавя, че вие сте третата банда опасни разбойници, която ни напада за последните няколко седмици, така че вече не ни е останало нищо ценно.

По начина, по който трепереше ръката на момчето, се разбираше, че не е много изпечено в занаята. А провисналата от кокалестото му тяло кожа показваше, че очевидно не го практикува с особен успех.

— Затваряй си устата! — Той хвърли поглед към другаря си. — Намери ли нещо?

Другият млад разбойник, който тършуваше из багажа им в снега — кльощав като първия, — огледа с тревожни очи смрачаващата се гора от двете страни на пътя. Погледна и назад, към близкия завой, зад който пътят се скриваше сред потъналите в сняг ели. По средата на завоя, точно преди пътят да изчезне, имаше мостче, под него минаваше поточе, което клокочеше въпреки зимата.

— Не. Само стари дрехи и боклуци. Никакво месо, няма дори хляб.

Първият подскачаше на пръсти, готов да побегне при първия сигнал за опасност. Хвана дръжката на евтиния, нескопосано изработен меч и с другата си ръка, за да си помогне с тежестта.

— Изглеждате добре нахранени. Какво ядете вие двамата, дърто? Сняг ли?

Тя скръсти ръце на колана си и въздъхна. Започваше да ѝ писва.

— Работим, за да се прехранваме. Докато пътуваме. Може и вие да опитате. Да работите, искам да кажа.

— О, нима? Сега е зима, дърто, ако не си забелязала. Няма работа. Миналата есен армията разграби хранителните ни запаси. Родителите ми няма как да изкарат зимата.

— Съжалявам, синко. Може би...

— Хей! Какво е това, старче? — той докосна с пръст матовосребрилата яка. Дръпна я. — Как го сваляш? Отговаряй!

— Казах ви — каза тя, избягвайки тихата ярост в сините очи на магьосника, — брат ми е глухоням. Не разбира какво му казвате и не може да ви отговори.

— Глухоням ли? Тогава ти ми кажи — как се сваля това нещо?

— Това е просто парче метал, стои си там от години. Няма никаква стойност.

Едната ръка пусна дръжката и отметна встрани пелерината ѝ.

— А това какво е? Кесия! Намерих кесията ѝ! — Той откъсна тежката кесия от колана ѝ. — Сигурно е пълна със злато!

Тя се изкикоти.

— За жалост е просто кесия, пълна с твърди бисквити. Можете да се почерпите, ако искате, ама не се опитвайте да отхапете, щото ще си счупите някой зъб. Първо трябва да се накиснат.

Той извади една златна монета и я пъкна между зъбите си. Присви очи в кисела гримаса.

— Как го ядете това? Ял съм лоши бисквити, ама тия са толкова стари, че не заслужават човек да ги нарече лоши.

Толкова е лесно да залъжеш младежкия мозък, помисли си тя. Жалко, че не е така и с възрастните.

Момчето се изплю встрани и хвърли кесията със злато в снега, после продължи да оглежда пелерината ѝ, търсейки нещо друго, което би могла да е скрила.

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Момчета, няма ли вече да свършвате с тоя обир. Трябва да стигнем до следващия град преди мръкнало.

— Нищо — каза вторият. — Няма нищо, което си струва да отнесе човек.

— Имат коне — каза първият и продължи да опипва пелерината ѝ за скрити ценности. — Можем поне да вземем конете. Все ще ни докарат нещо.

— Моля ви, вземете ги — каза тя. — Писна ми да влачим след себе си тия стари кранти. Ще ми направите голяма услуга. И четирите са живи трупове, а нямам кураж да сложа край на мъките им.

— Дъртата има право — каза вторият и дръпна един от конете, за да го огледа. — И четирите за нищо не стават. Пеша ще вървим по-бързо. Ако вземем с нас тия дръгливи кранти, само ще се забавим и със сигурност ще ни хванат.

Първият продължаваше да опипва пелерината ѝ. Ръката му спря на един скрит джоб.

— Какво е това?

В гласа ѝ прозвуча нервна нотка.

— Нищо, което би представлявало интерес за вас.

— Нима? — Той извади дневника от джоба ѝ.

Докато прелистваше празните страници, тя забеляза съобщение. Най-послед.

— Какво е това?

— Просто тefтер. Можеш ли да четеш, синко?

— Не. Пък тук и без друго май няма много за четене.

— Все пак го вземи — каза вторият. — Щом вътре няма нищо написано, може да изкараме нещо от него.

Тя хвърли поглед на младежа, който държеше меча, насочен към нея.

— Вече взе да ми писва. Считайте, че обирът приключи.

— Ще приключи, когато аз кажа.

— Върни ми го — каза Ан с равен глас и протегна ръка. — И си вървете по пътя, преди да ви закарам в града за ушите и да накарам родителите ви да дойдат да си ви приберат.

Той размаха меча и отстъпи назад в защитна позиция.

— Ей, не приказвай много, че ще опиташ стоманата! Знам как да боравя с това!

Спокойният вечерен въздух изведнъж затрептя от конски копита. Тя беше усетила приближаването на войниците, които изскочиха иззад ъгъла и вече прекосяваха мостчето. Двамата младежи не ги бяха чули, тъй като шумът на водата заглушаваше стъпките им. Видяха ги едва в последния момент. Щом нападателите се извърнаха стреснати, Ан грабна меча от ръката на единия, а Натан — ножа от другия.

Край тях спря отряд Д'Харански конници.

— Какво става тук? — попита сержантът с дълбок, спокоен глас.

Двамата младежи замръзнаха в паника.

— Ами — започна Ан, — срещнахме тези двама младежи и те ни казаха, че трябва да внимаваме да не попаднем на разбойници. Момчетата живеят наблизко. Тъкмо ни показваха как да се защитаваме и ни демонстрираха уменията си с меч.

Сержантът отпусна ръце на седлото.

— Вярно ли е, момче?

— Ами... ние... — Пълните му с молба очи се спряха на нея. — Вярно е. Живеем наблизко и тъкмо обяснявахме на тези пътници, че трябва да внимават, защото напоследък по тези места скитат много разбойници.

— Чудесна демонстрация ни направихте, момчета. Както ви обещах, ще получите в знак на благодарност по една бисквита. Би ли ми подал кесията, ако обичаш.

Той се наведе и вдигна тежката кесия със злато, после ѝ я подаде. Ан извади две монети и пъкна по една в ръката на всеки от двамата.

— Както ви обещах, по една за всеки. А сега, момчета, по-добре тръгвайте, за да се приберете преди мръкнало, че иначе родителите ви ще се тревожат. Дайте им бисквитите в знак на благодарност, задето са ви изпратили да предупреждавате пътниците.

Той кимна сковано.

— Добре. Лека нощ. Пазете се.

Ан протегна ръка. Стрелна младежа с огнен поглед.

— Ако си разгледал тефтера ми, бих си го взела.

Той забеляза погледа ѝ и ококори очи. После ѝ хвърли дневника, сякаш бе изгорил ръката му. Както си и беше.

Ан се усмихна.

— Благодаря, синко.

Той избърса длан в дрипавата си дреха.

— Ами довиждане. И се пазете.

Обърна се да си върви.

— Не забравяйте това.

Той се извърна предпазливо. Тя му подаде дръжката на меч.

— Баща ти ще се ядоса много, ако не му върнеш меч.

Момчето го взе внимателно. Натан, който не можеше да допусне нещата да приключат без малко драматизъм, прокара ножа по опакоето на дланта си. После го хвърли във въздуха и го хвана зад гърба си, накрая го завъртя под мишницата си и го улови с другата ръка. Ан

извърна очи и го погледна, докато той подхвърли отново ножа, хвана го за острието и го подаде с дръжката напред на ококорилия очи младеж.

— Къде си се научил на това, старче? — попита сержантът.

Натан се намръщи. Ако имаше нещо, което мразеше на тоя свят, то беше да го наричат „старче“. Той беше магьосник, Пророк с несравними способности, и държеше да гледат на него с почуда, ако не с открито страхопочитание. Ан удържаше дарбата му, като го контролираше с Рада'Хан. В противен случай седлото на сержанта без съмнение вече да се е възпламенило под него. Освен това не му даваше и да говори. Езикът на Натан можеше да бъде толкова опасен, колкото и силата му.

— Опасявам се, че брат ми е глухоням. — Тя направи знак към двамата разбойници за довиждане. Те отвърнаха на поздрава ѝ и се запътиха към гората в снега. — Винаги се е забавлявал, правейки такива номера.

— Госпожо, сигурна ли сте, че тези двамата не ви създават проблеми?

— О, всичко е наред — усмихна се тя.

Сержантът взе поводите в ръце, двайсетте мъже зад него направиха същото, готови да поемат след него.

— Е, все пак ми се струва, че ще си поговорим с тях. За кражби например.

— Ако го направите, няма да е лошо да ги помолите да ви разкажат как Д'Харанските войници са опустошили запасите им от храна и как сега гладуват поради тая причина.

Скулестият войник свали поводите.

— Нямам представа какво е било вършено тук преди, но новият Господар Рал даде изрични заповеди да няма никакви кражби и опустошения от страна на армията.

— Новият Господар Рал ли?

Той кимна.

— Ричард Рал, Господарят на Д'Хара.

С крайчеца на окото си тя мерна бързата усмивка, пробягала по устните на Натан — усмивка, която изразяваше доволство от правилно избрано разклонение на пророчество. Макар че именно това бе необходимо да се направи, за да успеят, новината не предизвика усмивка на нейните устни. Тя почувства единствено вътрешна болка за

това, че е получила потвърждение за пътя, който им предстоеше. Трудното тепърва започваше.

— О, като го споменахте, май си спомням, че съм чувала това име.

Сержантът се изправи на стремената и се обърна към хората си:

— Огден! Сполдинг!

Конете на двамата войници препуснаха в снега напред.

— Настигнете ония момчета и ги заведете при семействата им. Разберете дали онова, което казват, е истина. Ако е така, вижте колко членни са семействата им и дали в съседство има други, сполетени от същата съдба. Изгответе доклад и го изпратете в Ейдиндрил незабавно, като се погрижите да получат необходимото количество храна, за да изкарат зимата.

Двамата мъже поздравиха с юмрук върху тъмните кожени униформи с ризници и се впуснаха в галоп по следите, водещи към гората. Сержантът се обърна пак към нея.

— В Ейдиндрил ли отивате?

— Да, надяваме се там да намерим сигурност, като другите, които пътуват на север.

— Ще я намерите, но на определена цена. Ще ви кажа онова, което би ви казал всеки. Независимо коя е била родината ви досега, вече ще се наложи да станете поданици на Д'Хара. Това е задължително, както и да давате малка част от спечеленото с труда си, ако желаете да живеете на територията на Д'Хара.

Тя повдигна вежда.

— Както изглежда, армията май продължава да ограбва хората?

— Може така да ви се струва, но Господарят Рал е на друго мнение, а неговата дума е закон. Всички плащат еднакво в подкрепа на войската, която има за задача да пази мира. Ако не желаете да плащате, сте свободни да отидете където искате, но нямате право да търсите защита и свобода от Д'Хара.

— Господарят Рал май държи нещата здраво в свои ръце.

Сержантът кимна.

— Той е могъщ магьосник.

Раменете на Натан се разтредоха от безшумен смях.

Сержантът присви очи.

— Щом е глухоням, защо се смее?

— О, глухоням е, но освен това е и малоумен. — Ан се запъти към конете. На минаване покрай широкоплещестия магьосник го сръга здраво в корема. — От време на време си се хили така. — Тя се намръщи, щом Натан се закашля. — Ако продължава, от устата му ще започне да излиза пяна.

Ан погали нежно влажните, мощни златисти хълбоци на Бела, която се размърда доволно при докосването ѝ. Огромната кобила с надежда изплезе език. Най-много на света обичаше да я галят. Ан я почеса зад ухото. Бела изцвили радостно и отново изплезе език, надявайки се играта да продължи.

— Та значи, сержант, казвате, че Господарят Рал бил силен магьосник?

— Да. Той посече ония същества, дето ще видите набити на колове пред Двореца.

— Същества ли?

— Той ги нарича сбързове. Грозни, люспести, подобни на гущери. Убиха много хора, но Господарят Рал ги разсече на парчета.

Сбързове. Новината определено не беше добра.

— Дали има град наблизо, където можем да намерим подслон и храна за през нощта?

— Десетте дъба е отвъд ей оня хълм, на около три километра оттук. Там има малка странноприемница.

— И колко е далече от Ейдиндрил?

— С чудесни животни като тези се съмнявам, че ще ви отнеме повече от седем-осем дни.

— Благодаря ви, сержант. Добре е човек да знае, че наоколо се навъртат войници, в случай че се появят разбойници.

Той се извърна към Натан и огледа снажната му фигура, дългата бяла коса, падаща над раменете, силната, гладко избръсната челюст, проницателните тъмносини очи. Излъчваше сурова красота и жизненост, независимо че бе почти на хиляда години.

Сержантът се обърна отново към нея, очевидно предпочел да си разменя погледи с прегърбената старица вместо с Натан. Дори с отнета сила, от Пророка струеше нещо заплашително.

— Тръгнали сме да търсим едни хора. „Кръвта на братството“.

— „Кръвта на братството“ ли? Имате предвид ония надути глупаци в червени дрехи от Никобарезе?

Сержантът дръпна юздите на коня си, който се опитваше да мине встрани. Другите двайсетина коня ровичкаха в снега в търсене на храна или с надежда гризяха сухите храсти край пътя, лениво размахвайки опашки в студения следобеден въздух.

— Точно тях. Двама мъже, единият от които главнокомандващият на „Братството“, другият офицер, и една жена. Избягаха от Ейдиндрил и Господарят Рал нареди да ги върнем обратно. Разпратили сме мъже навсякъде и претърсваме всяко кътче.

— Съжалявам, не сме видели и следа от тях. Господарят Рал в Магьосническата кула ли е отседнал?

— Не, в Двореца на Изповедниците.

Ан въздъхна.

— Това поне е добре.

Той сбърчи чело.

— Защо да е добре?

Тя не бе осъзнала, че е изразила облекчението си гласно.

— О, ами просто защото се надявам да се срещна с този велик човек, а ако е отседнал в Кулата, няма да мога. Тя се охранява от магия, доколкото съм чувала. Ако излезе на балкона на Двореца, за да поздрави хората, може да успее да го видя.

Ами да ви благодаря за помощта, сержант. Струва ми се, че ще е най-добре да поемаме към Десетте дъба, преди да се е мръкнало съвсем. Не искам някой от конете ми да попадне в дупка и да си счупи крак.

Сержантът ѝ пожела лека нощ и поведе хората си по пътя, в посока, обратна на Ейдиндрил. Едва след като се отдалечиха на разстояние, от което не можеха да ги чуят, тя отблокира гласа на Натан. Беше ѝ трудно да го държи под контрол за дълго време. Подготви се вътрешно за неизбежната тирада и започна да събира багажа им от снега.

— Най-добре е да тръгваме — каза му тя.

Той се изправи с властна гримаса.

— Ти даде злато на обирджиите? Трябваше да...

— Та те бяха само момчета, Натан. И при това гладни.

— Опитаха се да ни ограбят!

Ан се усмихна и метна една торба на гърба на Бела.

— Знаеш добре, че това нямаше как да стане, но въпреки това им дадох малко повече от злато. Не мисля, че отново ще се опитат да правят подобно нещо.

Той изсумтя.

— Надявам се заклинанието, което им направи, да ги прогори до кокал.

— Помогни ми с багажа. Искам да стигнем до странноприемницата. В дневника имаше съобщение.

Натан застина като гръмнат само за миг.

— Доста време ѝ отне. Оставихме ѝ достатъчно знаци, които дори десетгодишно дете щеше да е схванало отдавна. Нямаше какво повече да направим, освен да ѝ закачим на роклята бележка, в която да пише: „Впрочем Прелатът и Пророкът не са мъртви, глупачке.“

Ан пристегна юздата на Бела.

— Сигурна съм, че не ѝ е било толкова лесно, колкото си мислиш. За нас изглежда очевидно, защото знаем. Тя е нямала никакви причини да подозира. Важното сега е, че е разбрала.

Натан отвърна със силно ръмжене, преди най-накрая да се заеме да ѝ помогне с багажа.

— И какво пише?

— Още не знам. Ще разберем, когато се установим за през нощта.

Натан я посочи с пръст.

— Ако отново ми свиеш тоя номер с глухонемия, ще съжаляваш до края на живота си.

Тя се обърна към него с яростна гримаса.

— А ако отново срещнем хора и ти започнеш да крещиш, че си отвлечен от луда вещица, която те държи в плен с помощта на магическа яка, наистина ще те направя глухоням!

Натан изпухтя кисело и продължи да се занимава с багажа. Докато той се обръщаше към коня си, тя го видя да се усмихва доволно.

Откриха странноприемницата и дадоха конете си на момчето в конюшната отзад. Над далечното планинско било вече бяха изгрели звездите и малката зимна луна. Във въздуха се носеше аромат на огън и топла гозба. Тя даде на конярчето дребни, за да вкара багажа им вътре.

Десетте дъба беше неголямо селище и в странноприемницата имаше десетина местни, насядали около малкото маси. Повечето пиеха, пушеха и разговаряха за войниците, които били срещнали, споделяха слухове за наложеното от Господаря Рал обединение. Не всички бяха убедени, че той държи нещата в Ейдиндрил в свои ръце, както се говореше. Други питаха защо в такъв случай Д'Харанските войски са станали изведнъж толкова дисциплинирани, ако някой най-после не им е свил юздите.

Натан се запъти към късия барплот, зад който се виждаха няколко бутилки и бурета. Беше с високи ботуши, кафяв панталон, богата, закопчана над Рада'Хан риза, разтворена тъмнозелена жилетка и тежка тъмнокафява пелерина, стигаща почти до земята. Вдигна крак на парапета в долната част на барплота и с величествен жест отметна назад пелерината си. Доставяше му истинско удоволствие да е облечен с нещо различно от вечната черна роба, която носеше в Двореца. Наричаше го „нагаждане към околните“.

Мрачният съдържател се усмихна едва след като Натан плъзна към него сребърна монета и го посъветва към високата цена на нощувката да включи и вечеря. Съдържателят сви рамене и се съгласи.

Преди Ан да се усети, Натан вече разправяше че бил търговец, пътуващ с любовницата си, докато жена му в къщи гледала дванайсетте им синове. Мъжът се поинтересува каква точно търговия върти Натан. Пророкът се наведе към него, сниши глас и като му намигна, обясни, че от съображения за безопасността на съдържателя било по-добре да не знае с какво се занимава гостът му.

Впечатленият съдържател се изправи и плъзна към Натан една халба за сметка на заведението. Натан вдигна тост за странноприемницата „Десетте дъба“, за съдържателя, за постоянните клиенти, после се насочи към стълбите и каза на мъжа заедно с вечерята да качи горе и една халба за „жената“. Всички присъстващи го изпратиха с поглед, дивейки се на впечатляващия странник между тях.

Здраво стиснала устни, Ан се закле да не допуска друг път нещо да отвлече вниманието ѝ и по този начин да осигури на Натан достатъчно време да направи така, че присъствието им да бъде забелязано. Вниманието ѝ бе отвлякъл дневникът. Искаше да види какво пише в него, но в същото време изпитваше лек страх. Нещата

можеше да са се объркали и дневникът да е попаднал в ръцете на Сестра на мрака, която да е разбрала, че двамата са живи. Не можеха да си позволят това. Тя притисна с пръсти стомаха си, който изведнъж я сви. Доколкото можеше да прецени, Дворецът на пророците сигурно вече беше в ръцете на врага.

Стаята беше мъничка, но чиста, с два тесни нара, боядисана в бяло поставка за тенекиения леген за миене и каната с вода и квадратна маса, върху която Натан сложи газената лампа, висяща на стойката край вратата. Съдържателят не се забави много и скоро донесе в стаята им две паници агнешка яхния и черен хляб. Отзад вървеше конярчето с багажа им. След като вратата се затвори зад двамата, Ан седна и приближи стола си до масата.

— Е — каза Натан, — няма ли да ми четеш конско?

— Не, Натан, уморена съм.

Той махна с ръка.

— Помислих си, че е честно, в замяна на оная история с глухонемия. — Лицето му помръкна. — Нося тая яка на врата си през целия си живот освен първите четири години. Ти как би се чувствала, ако бе прекарала целия си живот като пленник?

Ан си помисли, че като негов надзирател тя е толкова пленник, колкото и той. Погледна го в блесналите очи.

— Макар никога да не си ми вярвал, Натан, ще повторя, че не бих искала това да е така. Не ми доставя удоволствие да държа като затворник дете на Създателя, което не е извършило друго престъпление, освен че се е родило.

След дълга пауза погледът му утихна. Той склучи ръце зад гърба си и закри из стаята, оглеждайки я критично. Ботушите му кънтяха по дъсчения под.

— Не съм свикнал — каза той неопределено.

Ан бутна паницата си и постави на масата дневника. Загледа се в черната кожена обвивка, преди накрая да я отгърне.

„Първо трябва да ми кажеш защо ме избра последния път. Спомням си всяка дума. Една грешка и този дневник ще излети в огъня.“

— Тц, тц — промърмори тя. — Много е предпазлива. Това е добре.

Натан надзърна над рамото ѝ, накъдето сочеше пръстът ѝ.

— Погледни буквите и колко силно е натискала. Вирна май е доста ядосана.

Ан се загледа в думите. Знаеше какво иска да каже Вирна.

— Сигурно наистина ме мрази — прошепна Ан и думите се замъглиха пред погледа ѝ.

Натан се изправи.

— И какво от това? Аз също те мразя, ама това май никога не те е притеснявало.

— Наистина ли, Натан? Наистина ли ме мразиш?

Той отговори с неясно сумтене.

— Казвал ли съм ти, че тоя твой план е истинска лудост?

— Не и от сутринта насам.

— Е, така е, и го знаеш.

Ан заби поглед в думите в книжката.

— Ти се постара да насочиш пророчеството по правилното разклонение, Натан, защото знаеш какво би могло да се случи, ако тръгне по грешното. Освен това знаеш колко податливи са пророчествата на поквара.

— И какво ще спечелят всички, ако се оставиш да те убият в тоя неразумен план? И мен, заедно с теб! Ще ми се да доживея до хиляда, нали разбираш. И двамата ще загинем заради теб.

Ан стана. Нежно отпусна ръка на мускулестото му рамо.

— Тогава ми кажи, Натан, ти какво би направил. Познаваш пророчествата. Наясно си с надвисналата опасност. Ти самият ме предупреди. Кажи ми какво би направил, ако зависеше от теб.

Той я изгледа продължително. Огънят угасна от очите му, отпусна огромната си ръка върху нейната.

— Същото като теб, Ан. Това е единственият ни шанс. Но от това, че знам какви са опасностите, не ми става по-добре.

— Знам, Натан. Те там ли са, в Ейдиндрил?

— Единият — тихо отвърна той и стисна ръката ѝ. — Другият ще пристигне горе-долу заедно с нас. Видях го в пророчеството. Ан, епохата, в която живеем, кипи от пророчества. Войната привлича пророчествата като торта мухите. Разклоненията тръгват във всички посоки. Всяко от тях трябва да бъде разгадано правилно. Ако поемем по грешната посока на кое да е от тях, сме загубени. Нещо по-лошо, съществуват празнини, където не знам какво може да се направи. Има

дори по-лошо и от това — има други пророчества, които също трябва да поемат по правилното разклонение, а ние трябва да можем да ги контролираме.

Ан не можеше да намери думи и затова само кимна. Седна обратно на стола и го придърпа към масата. Натан седна на другия и отчупи парче черен хляб. Задъвка, като в същото време не откъсваше поглед от Ан, която издърпа молива от гръбчето на дневника.

Тя написа:

„Утре през нощта, щом луната изгрее, иди там, където намери това.“

Затвори книжката и я прибра в тайния джоб на сивата си рокля.

Натан се обади с пълна уста.

— Надявам се да е достатъчно умна, за да оправдае доверието ти.

— Обучихме я по възможно най-добрия начин, Натан. Изпратихме я далеч от Двореца за двайсет години, за да се научи да използва главата си. Направихме всичко възможно. Сега трябва да ѝ се доверим. — Ан целуна пръста си, на който през всичките тези години бе стоял пръстенът на Прелата.

— Скъпи Създателю, дай сила и на нея!

Натан духна в лъжицата гореща яхния.

— Имам нужда от меч — обяви той.

Тя сбърчи чело.

— Ти си магьосник, който владее напълно дарбата си. Защо, в името на Създанието, искаш меч?

Той я изгледа, сякаш е малоумна.

— Защото с меч на хълбока ще изглеждам ослепително.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Моля те! — прошепна Катрин.

Ричард не откъсваше поглед от меките ѝ кафяви очи, докато нежно докосваше грейналото ѝ лице. Отметна къдрав черен кичур, паднал над челото ѝ. Щом погледите им се срещнеха, за него бе почти невъзможно да извърне очи, освен ако тя не го направи първа. Сега изпитваше точно това затруднение. Ръката ѝ на кръста му изпращаше през цялото му тяло топъл копнеж. Отчаяно се бореше да извика в съзнанието си образа на Калан, за да устои на импулса си да вземе в обятията си стоящата до него жена и да каже „да“. Тялото му изгаряше от желание да го направи.

— Уморен съм — излъга той. Сънят бе последното нещо, за което мислеше в момента. — Денят беше дълъг. Утре отново ще бъдем заедно.

— Но аз искам...

Той докосна устните ѝ, за да я накара да замълчи. Знаеше, че ако чуе още веднъж тези думи, щеше да му дойде твърде много. Неизреченото предложение на устните ѝ, които залепиха на върха на пръста му мокра целувка, беше почти толкова неустойимо, колкото и откритата покана, отправена с думи. В замъгленото му съзнание трудно се оформяха мисли.

Той успя да си каже наум едно: „Скъпи духове, помогнете ми. Дайте ми сила. Сърцето ми принадлежи на Калан.“

— Утре — успя да промълви накрая.

— Така каза и вчера, а ми бяха нужни часове, за да те открия — прошепна тя и го целуна по ухото.

Ричард бе използвал пелерината на сбърза, за да стане невидим. Беше му малко по-лесно да ѝ устоява, когато не се обръщаше директно към него, но това само отлагаше неизбежното. Когато я видя, подивяла от желание да го открие, не можа да издържи да я гледа разстроена, че той не е с нея, и всичко свърши с това, че ѝ се показа.

Щом ръката ѝ се вдигна към врата му, той я пое и я целуна бързо.

— Спокойна нощ, Катрин. Ще се видим сутринта.

Ричард хвърли поглед на Иган, който стоеше на десетина метра встрани, опрял гръб в стената, скръстил ръце и вперил поглед напред, сякаш не вижда нищо. Отвъд, в сенките в дъното на мрачния коридор, на стража стоеше и Бердин. Тя не се правеше, че не го вижда да стои пред вратата с Катрин, притисната до него. Гледаше с безизразно лице. Другите му стражи — Улик, Кара и Райна — бяха отишли да подремнат.

Ричард плъзна ръка зад гърба си и завъртя дръжката. От тежестта му вратата се отвори, в същия миг той се дръпна встрани и Катрин залитна в стаята си. Хвана се за ръката му. Вперила очи в неговите, целуна китката му. Коленете му омекнаха.

Знаеше, че повече няма да може да ѝ устои, ако бързо не се скрие от погледа ѝ. Дръпна ръката си. Мислено изреждаше извинения, обясняващи защо би било добре да ѝ се отдаде. Какво толкова щеше да стане? Нима нещо щеше да се промени? Защо му се струваше, че ще е толкова грешно?

Мислите му сякаш бяха покрити с дебело одеяло, което ги поглъщаше, преди да могат да изплуват на повърхността.

В главата му се надигаха гласове, които се опитваха да му обясняват защо трябва да спре това глупаво съпротивляване и просто да се наслаждава на красотите на това великолепно създание, което по недвусмислен начин му показваше, че го желае, молеше го. В гърлото му се надигна буца, родена от копнежа по Катрин. Едва съдържа сълзите си, докато се опитваше да измисли причини, които да го възпрат.

Мислите му се рееха в унес. Част от него, най-голямата част, отчаяно се бореше да го накара да не се съпротивлява повече. Но имаше и една мъничка, неясна частичка от съзнанието му, която се съпротивляваше жестоко, мъчеше се да го удържи, да го предупреди, че нещо не е наред. Напразно. Какво можеше да не е наред? Защо да не е наред? Какво беше това нещо в него, което се опитваше да го спре?

„Скъпи духове, помогнете ми.“

В съзнанието му изплува образът на Калан. Видя усмивката ѝ — онази, с която се усмихваше само на него. Тя му бе казала, че го обича.

— Искам да остана насаме с теб, Ричард — обади се Катрин. — Не мога да чакам повече.

— Лека нощ, Катрин. Приятни сънища. Ще се видим сутринта.
— Той затвори вратата.

Задъхан от усилието, побърза да тръшне вратата на стаята си веднага щом влезе. Ризата му бе подгизнала от пот. С трепереща ръка се протегна и дръпна резето. Чу как то прещрака. Втренчи поглед във въртящия се механизъм, без да забелязва, че е увиснал на един винт. На бледата светлина, идваща от огъня в камината, не можа да види, че останалите винтове се валят в килима.

Беше му толкова горещо, че едва дишаше. Свали ремъка през главата си и хвърли меча на земята на път към прозореца. С усилието на давещ се човек завъртя дръжката и отвори прозореца, запъхтян така, сякаш не му достигаше въздух. Леденият нощен бриз изпълни дробовете му, но от това не му стана по-студено.

Стаята му беше на приземния етаж и за миг му мина мисълта да скочи през прозореца и да се изтъркаля в снега. Отказа се и реши да постои на студения въздух и да погледа в нощта осветената от луната уединена градина.

Нещо не беше наред, но не можеше да разбере какво. Искаше да бъде с Катрин, но нещо вътре в него се съпротивляваше. Защо? Не можеше да разбере защо трябваше да потушава желанието си да е с нея.

Отново се замисли за Калан. Ето защо.

Но ако обича Калан, защо изпитва такова неустойимо влечение към Катрин? Почти не можеше да мисли за друго освен за нея. С мъка задържа мислите си върху Калан.

Затътри се към леглото. Инстинктивно усещаше, че е стигнал на ръба на възможностите си да устоява на сладта си за Катрин. Седна на края на леглото, главата му се въртеше като в транс.

Вратата се отвори. Ричард вдигна очи. Беше тя. Облечена с нещо толкова ефирно, че на приглушената светлина в стаята тялото ѝ се очертаваше идеално. Прекоси стаята към него.

— Моля те, Ричард — каза с онзи мек глас, който го парализираше, — не ме отпращай този път. Моля те. Ще умра, ако точно в този миг не съм с теб.

Да умре? Скъпи духове, той не искаше тя да умира. Ричард едва не се разплака дори само при мисълта за нейната смърт.

Тя се плъзна още по-близо, светлината я обля. Леката материя на дългата ѝ нощница докосваше пода, нищо под нея не оставаше скрито. Само дето тялото ѝ придобиваше мекотата на една загатната красота, излизаща извън всичко, което би могъл да си представи той. Самата гледка го възпламени. Не можеше да мисли за нищо друго освен за това, което виждаха очите му, за това колко силно я желае. Ако не ѝ се отдадеше, несбъднатото му желание щеше да го убие.

Тя се надвеси над него, извила едната си ръка зад гърба. Усмихна му се и погали лицето му с другата. Той усети горещата ѝ плът. Тя се наведе и обърса устни в неговите. Ричард си помисли, че ще умре от наслада. Ръката ѝ се спря на гърдите му.

— Легни, любов моя — прошепна Катрин и го блъсна назад.

Той се отпусна на леглото, загледан в нея през нямата агония на желанието.

Помисли си за Калан. Беше безсилен. Смътно си спомни някои от нещата, които му бе казал Натан за дарбата му: тя е вътре в него и гневът може да я изкара навън. Но не усещаше гняв. Натан му бе споменал още и че магьосникът-войн използва дарбата си по инстинкт. Ричард си спомни, че се бе отдал на този свой инстинкт, когато щеше да умре в ръцете на Лилиана, една от Сестрите на мрака. Беше освободил вътрешната си сила. Беше събудил инстинктивното си чувство за самозащита.

Катрин сви коляно върху леглото.

— Най-последно, любов моя.

Захвърлен в безнадеждността, Ричард се остави в обятията на онзи познат център на покоя, на инстинкта отвъд булото на съзнанието. Отпусна се в тъмната бездна. Престана да владее действията си и нещата тръгнаха сами. И в двата случая беше загубен.

Някаква безбрежна яснота се възпламени и прогони мъглата.

Ричард вдигна очи и видя над себе си жена, към която не изпитваше никакви чувства. Хладният разсъдък се върна и той разбра. И преди го бе докосвала магия. Усещането му беше познато. Воалът около него се разкъса. В тази жена имаше магия. Сега, когато мъглата се раздигна, усети студените ѝ пръсти, впиващи се в съзнанието му. Но защо?

Тогави видя ножа.

Катрин вдигна ръка над главата си и на светлината на лампата проблясна острие. С невъобразим прилив на сила Ричард се метна на пода в същия миг, в който Катрин заби ножа в завивките. Светкавично го измъкна и се втурна към Ричард.

Твърде късно. Той понечи да я ритне, но през забулените си усещания и мисли усети присъствието на сбърз. Почти в същия миг го видя да се материализира от въздуха зад него.

Тогава светът изби в червено. Усети по лицето му да плисва топла кръв, видя разкъсаната нощница пред очите си. Раздраните краища фин плат се развяха като вятър. Трите остриета разсякоха Катрин почти изцяло на две половини. Сбързът се строполи на пода от другата страна.

Ричард се извъртя изпод нея и скочи на крака, тя се отпусна безжизнено на пода, отвратителната гледка на вътрешностите ѝ заля килима. Ужасяващите ѝ стонове постепенно заглъхнаха в болезнени хрипове.

Ричард се сви напред с разтворени крака и ръце, с лице към сбърза от другата страна на Катрин. Съществото стискаше в двете си лапи по един триостър нож. Между двамата Катрин се загърчи в смъртна агония.

Сбързът отстъпи назад към прозореца, мънистените му очи не се отлепяха от Ричард. Направи още крачка, закривайки с черната си пелерина едната си ръка, покрита с люспи, и огледа стаята.

Ричард се хвърли към меча. Спря внезапно, щом сбързът стъпи с крак върху ножницата, притискайки я към земята.

— Не — изсъска той. — Тя щеше да те иззкорми.

— Също както и ти!

— Не. Аз те ззащитавах, братко по кожа.

Онемял, Ричард се втрени в тъмната фигура. Сбързът се загърна в пелерината си и потъна в нощта. Ричард се втурна към прозореца да го настигне. Ръцете му уловиха празния въздух, тялото му се блъсна в рамката на прозореца, провисвайки наполовина навън. Сбързът беше изчезнал. Съзнанието му вече не усещаше присъствието му.

В празнотата след изчезването на сбърза съзнанието на Ричард се изпълни с гледката на потъналата във вътрешностите си Катрин. Повърна през прозореца.

Щом пристъпът му отмина и престана да му се вие свят, се дотътри до тялото на пода и коленичи край него. Благодарни на духовете, че е тя мъртва и повече не се мъчи. Дори да се бе опитала да го убие, не можеше да гледа как се гърчи в агонията на подобна смърт.

Вгледа се в лицето ѝ. Не можеше да си представи, че е изпитвал към нея чувствата, за които сега само смътно си спомняше. Беше просто обикновена жена. Но обгърната с магия. Сигурно беше някакво заклинание, което упражняваше контрол върху разсъдъка му. Ричард се бе съвзел тъкмо навреме. Дарбата му бе унищожила заклинанието. Горната част на разкъсаната ѝ нощница беше омотала врата ѝ. Някакво ледено чувство, от което по тялото му преминаха иглички, прикова вниманието му върху гърдите ѝ. Присви очи и се наведе, за да огледа по-добре. Протегна ръка и докосна дясното ѝ зърно. После докосна лявото. Бяха различни.

Запали една лампа от огъня. Върна се при тялото и поднесе лампата над лявата ѝ гърда. Наплюнчи пръста си и потърка гладкото зърно. То изчезна. С нощницата ѝ изчисти боята от гърдата ѝ. Отдолу остана гладка, абсолютно равномерна кожа. Катрин нямаше ляво зърно.

От центъра на покоя вътре в него заструи аурата на осъзнаването. Това имаше връзка със заклинанието. Не знаеше точно как, но имаше.

Ричард изведнъж седна назад на пети. Постоя така, широко отворил очи, после скочи и се спусна към вратата. Спря се. Защо си мисли това? Можеше да греши.

Ами ако не греши?

Отвори вратата лекичко, колкото да се мушне навън и бързо я хлопна зад себе си. Иган погледна в неговата посока. Все още беше със скръстени ръце. Ричард огледа коридора в посоката на Бердин, която, облечена в червената си дреха, се бе подпряла на стената. Гледаше го.

Той сви пръст в знак да се приближи. Тя се изправи и тръгна по коридора. Спря пред него и погледна към вратата. Намръщи се и втренчи поглед в очите му.

— Дукесата иска да е с теб. Връщай се при нея!

— Иди да доведеш Кара и Райна и трите се върнете тук. — В гласа му се усещаше нажеженото излъчване на погледа му. — Веднага.

— Има ли нещо...

— Веднага!

Тя отново хвърли поглед към вратата и без да каже нито дума повече, се отдалечи. Щом изчезна от погледа му в края на коридора, Ричард се обърна към Иган, който продължаваше да го гледа.

— Защо я пусна да влезе в стаята ми?

Челото на Иган се вдигна в объркване. Вдигна ръка към вратата.

— Ами... както е... облечена. Каза, че тази нощ сте искали да се облече така и да дойде при вас. — Той се покашля. — Беше очевидно защо. Помислих си, че ще се ядосате, ако не я пусна, след като сте ѝ казали да дойде в стаята ви през нощта.

Ричард завъртя дръжката и бутна вратата навътре. Покани го с ръка. Иган се поколеба, но накрая влезе.

Видя останките ѝ и се вкамени.

— Господарю Рал, съжалявам. Не видях сбърз. Ако го бях забелязал, щях да го спра, или поне щях да се опитам да ви предупредя. Кълна се. — Той простена. — Скъпи духове, каква жестока смърт. Господарю Рал, аз ви измених.

— Погледни в ръката ѝ, Иган.

Той плъзна поглед и видя, че юмрукът ѝ все още стиска нож.

— Какво по?...

— Не съм я молил да идва. Дойде в стаята ми, за да ме убие.

Иган извърна поглед. Разбра прекрасно намека. Всеки предишен Господар Рал би езекутирал стража си за подобен провал.

— Тя изигра и мен, Иган. Вината не е твоя. Но никога повече не допускай друга жена освен бъдещата ми съпруга да влиза в стаята ми. Разбра ли? Ако видиш жена да влиза в стаята ми, имаш моето позволение да я убиеш, независимо от всичко.

Той удари с юмрук гърдите си.

— Да, Господарю Рал.

— Иган, моля те, увий я в тоя килим и я махни отгук. Засега нека остане в стаята си. Заеми мястото си в коридора и щом трите Морещици се появят, прати ги при мен.

Иган се зае да изпълнява заповедите, без да задава въпроси. За човек с неговия ръст и сила това не представляваше никакъв проблем.

След като забеляза повреденото резе, Ричард придърпа един стол към камината и седна край огъня, с лице към вратата. Надяваше се да греши. Но какво щеше да прави, ако не грешеше? Седеше в тишината, заслушан в пращането на огъня, и чакаше трите жени.

* * *

— Влез — провикна се той в отговор на почукването на вратата.

Появи се Кара, следвана от Райна, и двете облечени в кафявите си дрехи. Накрая вървеше Бердин. Първите две гледаха спокойно пред себе си, Бердин обгърна стаята с по-напрегнат поглед. Трите се спряха пред него.

— Да, Господарю Рал? — попита Кара с безстрастен глас. — Желаете ли нещо?

Ричард скръсти ръце.

— Покажете ми гърдите си. И трите!

Кара зяпна да каже нещо, но бързо стисна устни и започна да се разкопчава. Райна я погледна и видя, че изпълнява заповедта. Неохотно направи същото. Бердин ги гледаше. Бавно започна да разкопчава червената си дреха.

Щом свърши, Кара хвана ревера на дрехата си, но не го отгърна. В израза ѝ се четеше едва потискана омраза. Ричард намести меч в скута си и кръстоса крака.

— Чакам — каза той.

Кара въздъхна примирено и се разгърди. На блещукащата светлина от камината Ричард огледа двете ѝ зърна и видя треперливата сянка, която хвърляха изпъкналите пъпчици. И двете имаха релефната структура на плът, а не гладкостта на маскировъчна боя. Ричард плъзна поглед към Райна в безмълвна заповед. Докато чакаше, не каза нищо. Видя усилието ѝ да си държи езика зад зъбите и в същото време да вземе решение какво да прави. Стискаше възмутено устни, но накрая посегна и разтвори дрехата си. Ричард огледа внимателно и нейните гърди. И двете ѝ зърна бяха истински.

Извърна поглед към Бердин. Тя беше онази, която го заплаши. Тя беше онази, която насочи Агиела си към него.

Не унижението, а яростта бе обагрила лицето на Бердин в цвета на червената ѝ дреха.

— Нали каза, че няма да ни се наложи да правим това! Обеща ни! Каза, че няма...

— Покажи ми!

Кара и Райна пристъпваха от крак на крак. Ситуацията никак не им се нравеше. Чувстваха се така, сякаш очакваха той да си избере някоя от тях за през нощта. Но в същото време не искаха да се опълчват против желанията на Господаря Рал. Бердин обаче не помръдваше.

Той я изгледа още по-сурово.

— Това е заповед. Клели сте се да ми се подчинявате. Направи каквото ти казах!

От очите ѝ потекоха сълзи от яд. Протегна ръка и разтвори кожената си дреха.

Имаше само едно зърно. Лявата ѝ гърда беше гладка, с равна повърхност. Задъхваше се от ярост.

Другите две жени забиха поглед в гладката ѝ лява гърда с нескрита почуда. По погледа в очите им Ричард разбра, че не за пръв път виждат гърдите ѝ. Щом Агиелите скочиха в ръцете им, той знаеше, че не това очакваха да видят сега.

Ричард се изправи и каза на Кара и Райна:

— Простете ми, че направих това с вас. — Махна и на трите да се загърнат.

Бердин все още се тресеше от гняв, не помръдваше. Другите две започнаха да се закопчават.

— Какво става тук? — попита Кара и докато продължаваше да закопчава стегнатите копчета, опасният ѝ поглед се спря върху Бердин.

— Ще ви обясня по-късно. Вие двете можете да си вървите.

— Никъде няма да вървим — отвърна Райна с гробовен глас, очите ѝ също не се отделяха от Бердин.

— Напротив, ще го направите — Ричард посочи вратата. После заби пръст към Бердин. — Ти не мърдай.

Кара се приближи към него в защита.

— Няма...

— Недей да спориш с мен. Не съм в настроение! Вън!

Кара и Райна подскочиха от изненада. С последна яростна въздишка Кара махна на Райна да тръгват и затвори вратата зад тях.

Агиелът на Бердин щръкна в стиснатия ѝ юмрук.

— Какво ѝ направи?

— Кой направи това с теб, Бердин? — каза той нежно.

Тя пристъпи към него.

— Какво й направи?

Вече с прояснено съзнание, Ричард усети заклинанието около нея, щом тя се приближи още повече. Различи характерното трептене на магията, дълбоко в себе си изпита онова неприятно, гъделичкащо чувство. Магията не беше добра.

В очите на Бердин видя повече от магия. Различи бясната ярост на Морещица.

— Тя умря, опитвайки се да ме убие.

— Знаех си, че трябва да го направя сама. — Бердин поклати глава с отвращение. — На колене! — изкомандва през зъби.

— Бердин, не съм ти...

Тя замахна с Агиела си и го перна през рамото, той залитна назад.

— Да не си посмял да се обръщаш към мен по име!

Беше се оказала по-бърза, отколкото той очакваше. Притисна рамото си с ръка и от болката му секна дъхът. Изведнъж в главата му възкръснаха всички спомени за използван срещу него Агиел.

Обзе го колебание. Започна да се съмнява, че би могъл да се справи с това. Единствената му възможност беше да я убие, а се бе закълел да не го прави. Пронизващата го до костта болезнена агония в рамото разклати решителността му.

Бердин се приближи.

— Вземи си меча!

Той напрегна сили и скочи на крака. Бердин натисна рамото му с Агиел и го накара да падне на колене. Той с мъка остана в съзнание. Дена го бе научила да издържа на такава болка. Сега трябваше да използва наученото. Взе меча и отново се изправи.

— Опитай се да го използваш срещу мен — изкомандва тя.

Ричард се вгледа в студените й сини очи, мъчеше се да потисне паниката в душата си.

— Не! — Хвърли меча на леглото. — Аз съм Господарят Рал. Ти си свързана с мен.

Тя нададе яростен вик и заби Агиела си в корема му. Стаята се завъртя пред очите му и в следващия миг той осъзна, че лежи по гръб. Останал без дъх, отново успя да се изправи, щом тя му заповяда.

— Използвай ножа си! Бий се с мен!

С треперещи пръсти Ричард измъкна ножа от колана си и ѝ го подаде с дръжката напред.

— Не. Убий ме, ако това е, което наистина желаш.

Тя издърпа ножа от ръката му.

— Само улесняваш нещата за мен. Искан да те накарам да се мъчиш, но в крайна сметка онова, което се иска, е смъртта ти.

Ричард, разтрисан от агонията на изгарящата, трептяща болка в цялото тяло, напрегна сили и се изпъчи. Посочи:

— Ето, тук се намира сърцето ми, Бердин. Сърцето на Господаря Рал. На онзи Господар Рал, с когото ти си свързана. — Отново се потупа по гърдите. — Намушчай ме тук, ако искаш да ме убиеш.

Тя му се усмихна мрачно.

— Чудесно. Желанието ти ще бъде изпълнено.

— Не, това не е мое желание, а твое. Не искам да ме убиваш.

Тя се поколеба. Сбърчи чело.

— Защищавай се!

— Не, Бердин. Ако това е, което желаш, тогава трябва сама да избереш.

— Бий се! — Тя го зашлеви с Агиела през лицето.

Сякаш цялата му челюст се разтресе и зъбите му щяха да изпаднат. Болката се вряза в ухото му и почти го заслепи. Облян в студена пот, едва поемайки си дъх, той се изправи.

— Бердин, в теб има две магии. Едната те свързва с мен, другата е онова, което са вложили в теб, когато са изрязали зърното ти. Не можеш да продължиш да носиш и двете в себе си. Едната трябва да бъде прекършена. Аз съм твоят Господар Рал. Ти си свързана с мен. Единственият начин да ме убиеш е, като разрушиш връзката. Животът ми е в твои ръце.

Тя се стрелна към него. Той отхвъркна назад и падна по гръб, главата му издрънча в пода. Бердин скочи отгоре му, крещеше от ярост.

— Бий се с мен, копеле! — Удари го с юмрук в гърдите, в другата ѝ ръка проблесна ножът. В очите ѝ блестяха сълзи. — Бий се! Бий се! Бий се!

— Не. Ако искаш да ме убиеш — трябва да го направиш сама.

— Бий се! — Тя го удари през лицето. — Не мога да те убия, ако не се биеш с мен! Защищавай се!

Ричард я обгърна с две ръце и я придърпа към себе си. Сви колене и се плъзна назад, докато гърбът му опря в рамката на леглото.

— Бердин, ти си свързана с мен и аз ще те защитавам. Няма да те оставя да умреш просто ей така. Искам те жива. Искам да си ми защитник.

— Не! — изкрещя тя. — Аз трябва да те убия! За да го направя, трябва да се биеш с мен! Не мога, ако не се опиташ да ме убиеш! Трябва да го направя!

Тя захлипа в яростна безнадеждност, опря ножа в гърлото му. Той не направи нищо, за да я спре.

Прокара ръка през чупливата ѝ кафява коса.

— Бердин, клел съм се да се боря в защита на онези, които искат да живеят свободни. Това е моята връзка с теб. Няма да направя нищо, за да те нараня. Знам, че не искаш да ме убиеш. Ти се закле в живота си, че ще ме защитаваш.

— Ще те убия! Ще те убия!

— Вярвам в теб, Бердин, в клетвата ти към мен. Оставям живота си на твоята дума и на връзката ти с мен.

Тя едва си поемаше дъх от накъсаните хлипове, погледът ѝ не помръдваше от очите му. Затресе се в неудържим плач. Ричард бе напълно неподвижен, ножът все още опираше в гърлото му.

— Тогава трябва да ме убиеш — проплака тя. — Моля те... Не издържам повече. Моля те... убий ме!

— Никога не бих те наранил, Бердин. Аз ти върнах свободата. Сега сама отговаряш за действията си.

Бердин нададе пронизителен вой на отчаяние и захвърли ножа на пода. Отпусна се в прегръдките на Ричард и обви с ръце врата му.

— О, Господарю Рал — простена, — прости ми. Прости ми. О, скъпи духове, какво направих!

— Доказа връзката си — прошепна той, без да я пуска от прегръдката си.

— Те ми причиниха болка — плачеше тя, — толкова силна болка. Никога преди не бях изпитвала по-силна болка. Толкова е трудно да се преборя с това.

Той я притисна до себе си.

— Знам, но трябва.

Тя опря ръка в гърдите му и се отблъсна.

— Не мога.

Ричард никога не бе виждал човек, който да изпитва по-голямо страдание.

— Моля те, Господарю Рал, убий ме. Не мога да понеса тази болка. Умолявам те, убий ме!

Ричард, затрогнат до сълзи от страданието ѝ, я придърпа към себе си и я прегърна силно, опита се да я успокои, като я галеше по главата. Не помогна. Тя само заплака по-неудържимо.

Той седна изправен до леглото, Бердин се тресеше от плач. Без да мисли какво прави и без да разбира защо, Ричард постави длан върху лявата ѝ гърда.

Потърси центъра на покоя, мястото, лишено от мисъл, спокойствието вътре в себе си. Остави се на инстинкта. Усети как непоносимата болка се промъква през него. Нейната болка. Онова, което ѝ бяха сторили; онова, което ѝ причиняваше в момента другата магия. Както преди малко с болката от Агиел, устоя и на тази болка.

Обзет от състрадание, изпита мъката на тежкия ѝ живот, мъката на това да станеш Морещица, болезнената загуба на някогашното си аз. Затвори очи и пое всичко това в себе си. Макар да не виждаше конкретните събития, причинили ѝ това, усети белезите, които те бяха оставили в душата ѝ. Напрегна сили, за да устои на болката. Превърнал се в непоколебима скала, остави потока на болката да премине през цялото му тяло и душа.

Превърна се в онази скала, от която имаше нужда тя. Остави топлото си чувство към тази невинна душа, към тази жертва на страданието, да я изпълни. Без да разбира напълно чувствата, които пламнаха в него, се остави на инстинкта си. Започна да попива в себе си страданието ѝ, за да не ѝ се налага да го изпитва тя, за да ѝ помогне. В същото време усети как вътрешната му топлина потича към нея чрез ръката му, докосваща гърдата ѝ. Сякаш дланта му го свързваше с искрицата живот в нея, с душата ѝ.

Плачът ѝ утихна, дишането ѝ се успокои, мускулите ѝ се отпуснаха и тя се облегна върху таблата на леглото.

Ричард усети как болката, преливаща от нея към него, започва да притъпява. Едва тогава осъзна, че за да я понесе, бе забравил да диша. Пое си дълбоко дъх.

Потокът топлина, извиращ от него, намаля, докато накрая секна напълно. Той махна ръка от гърдата ѝ и отметна кичура коса, паднал върху лицето ѝ. Тя отвори очи, мъглявият ѝ син поглед се спря в очите му.

Двамата сведоха глави към гърдата ѝ. Тя отново беше цяла.

— Пак съм си аз — прошепна Бердин. — Чувствам се така, сякаш току-що съм се събудила от кошмарен сън.

Ричард я загърна с червената ѝ дреха.

— И аз.

— Никога досега не е имало такъв Господар Рал — в почуда каза тя. — Слава на духовете, наистина не е имало.

— Никой никога не е изричал по-голяма истина — чу се глас зад тях.

Ричард се извърна и видя облените в сълзи лица на другите две жени, коленичили зад тях.

— Добре ли си, Бердин? — попита Кара.

Бердин, все още объркана и изненадана, кимна.

— Пак съм си аз.

Никой не бе по-изумен от Ричард.

— Можеше да я убиеш — каза Кара. — Ако се бе опитал да използваш меча, тя щеше да хване магията ти, но ти щеше да вземеш ножа си. За теб това нямаше да е трудно. Не беше длъжен да изтърпиш болката на нейния Агиел. Можеше просто да я убиеш.

Ричард кимна.

— Знам. Но тази болка щеше да е още по-ужасна.

Бердин хвърли Агиела си в краката му.

— Подарявам ти това, Господарю Рал.

Другите две освободиха своите Агиели от златните верижки и ги захвърлиха до този на Бердин.

— И аз ти го подарявам, Господарю Рал — каза Кара.

— И аз, Господарю Рал.

Ричард заби поглед в червените пръчки на пода пред него. Помисли си за меча и колко мрази онова, което му причиняваше той, как ненавижда всичките убийства, извършени с него, и онези, които знаеше, че му предстоят. Но все още не можеше да се откаже от оръжието си.

— Това означава за мен повече, отколкото можете да си представите — каза той, не смееше да ги погледне в очите. — Фактът, че сте готови да го направите, крие огромен смисъл. Той доказва сърцата и връзката ви. Простете ми, но засега съм длъжен да ви помоля да ги задържите. — Той им подаде Агиелите. — Когато всичко свърши, когато се освободим от заплахата, тогава ще можем да се освободим от сенките, които ни преследват. Но засега трябва да се борим в името на онези, които разчитат на нас. Нашите оръжия, колкото и ужасни да са, ни дават възможност да продължим делото.

Кара го докосна нежно по рамото.

— Разбираме, Господарю Рал. Ще бъде така, както казваш. Щом всичко свърши, ще можем да се освободим не само от враговете отвън, но и от онези вътре в нас.

Ричард кимна.

— Дотогава трябва да бъдем силни. Трябва да бъдем вятърът на смъртта.

В настъпилата тишина Ричард се запита какво ли е довело сбързовете в Ейдиндрил. Сети се за онзи, който уби Катрин. Същият, който му беше казал, че го защитава. Да го защитава? Невъзможно.

Но като се замисли по-сериозно, си даде сметка, че сбързът всъщност не го бе нападнал. Спомни си първата атака пред Двореца на изповедниците, когато беше с Грач. Всъщност Грач беше нападнал сбързовете и Ричард се бе притекъл на помощ на приятеля си. Те бяха искали да убият „зелените очи“, както се изразиха за змея. Но не бяха нападали Ричард.

Този днес бе имал най-голям шанс от всички. Ричард беше без меч. И въпреки това сбързът не го нападна. Вместо това избяга, без да влиза в бой. И се обърна към него с „братко по кожа“. Самата мисъл за значението на това го накара да настръхне.

Тайничко се почеса по врата.

Кара прокара пръст по мястото, към което посегна той.

— Какво е това?

— Не знам. Но непрекъснато ме сърби.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Вирна крачеше възмутено из малкия параклис. Как се осмелява Прелат Аналина да постъпва така? Вирна ѝ бе казала, че иска да чуе от нея онези думи, за да е сигурна в самоличността ѝ. Беше поискала Прелатът да повтори, че за нея Вирна е не особено забележителна Сестра. Караше я да изрече отново тези жестоки думи, за да покаже, че е наясно, че в очите на Прелат Аналина тя е Сестра с незначителна важност и че е била използвана.

Този път възнамеряваше, ако допусне да бъде експлоатирана и да следва заповедите на Прелата като предана Сестра на светлината, да е по нейно желание.

Край със сълзите. Нямаше да скача всеки път, когато онази жена я посочи с пръст. Не бе отдала живота си на копнежа да стане Сестра на светлината, не бе работила толкова упорито дълги години, за да бъде третирана с подобно неуважение сега.

Онова, което я вбесяваше най-много, бе, че го допусна за пореден път. Беше казала на Прелата, че трябва първо да повтори онези думи, за да докаже самоличността си. В противен случай — бе я заплашила Вирна — ще хвърли дневника в огъня. Този път Вирна диктуваше правилата: първо трябва да докажеш, че си ти. Вместо това Прелатът отново щракна с пръст и Вирна се отзова незабавно.

Просто трябваше да хвърли книжката в огъня — да я унищожи. Нека тогава Прелатът се опита да я използва. Нека ѝ бъде дадено да разбере, че Вирна повече няма да допусне да се държат с нея като с глупачка. Да видим дали ще ѝ хареса да не изпълняват желанията ѝ. Щеше да ѝ се отрази добре.

Точно това трябваше да направи, но не можа. Книжката все още стоеше пъхната отзад в колана ѝ. Въпреки че я болеше, тя все пак беше Сестра. Трябваше да е сигурна. Прелатът все още не ѝ беше доказала, че наистина е жива и че другата книжка е у нея. Щом се убеди, Вирна щеше да хвърли своята в огъня.

Спря да крачи и надзърна през един от прозорците. Луната беше изгряла. Този път нямаше да прави компромиси, ако желанията ѝ не бъдат изпълнени. Закле се, че или Прелатът ще направи каквото се иска от нея и ще докаже самоличността си, или Вирна ще изгори дневника. Това беше последният шанс на Аналина.

Вирна вдигна малката свещ от покрития с бял покров, поръбен със златна нишка олтар и я сложи на малката масичка отстрани. Купата, в която намери дневника, беше върху олтара. Вместо книжката сега вътре се виждаше малък пламък. Ако Прелатът за пореден път не изпълни желанието ѝ, дневникът ще се озове обратно в купата, но този път освен него ще има и огън.

Извади малката черна книжка от тайния джоб и я остави на масичката. Придърпа трикракото столче. Целуна пръстена на Прелата на безименния си пръст, пое си дълбоко дъх, произнесе молитва за напътствие към Създателя и отвори книжката.

Вътре имаше съобщение. Няколко изписани страници.

„Скъпа моя Вирна“, започваше то. Вирна стисна устни. Наистина ѝ беше „скъпа“.

„Скъпа моя Вирна, най-напред лесната част. Помолих те да отидеш в параклиса заради голямата опасност. Не можем да рискуваме друг да прочете съобщенията ми, още по-малко да разбере, че двамата с Натан сме живи. Параклисът е единственото място, за което съм сигурна, че написаното от мен няма да бъде видяно от чужди очи. И това е причината, поради която не се вслушах в разумната ти предпазливост. Ти, разбира се, с право очакваш да докажа, че наистина съм аз. Сега, когато съм сигурна, че си сама и на сигурно място, ще го направя.

Във връзка със същите предохранителни мерки, поради които единственото място, от което ще се свързваме, трябва да е параклисът, трябва да направиш още нещо — винаги изтривай внимателно съобщенията, преди да напуснеш неговата сигурност.

Преди да продължа, ще ти дам моето доказателство. Както ме помоли, ето какво ти казах в кабинета ми първия път, когато те видях след завръщането ти:

«Избрах те, Вирна, защото беше много назад в списъка на Сестрите. И защото си не особено забележителна. Не ми се вярваше да си от тях. Ти си с нищо незабележима личност. Сигурна съм, че

Сестрите Грейс и Елизабет са си прокарали път до първите места в списъка, защото онзи, който стои начело на Сестрите на мрака, е преценил, че може да ги пожертва. Аз стоя начело на Сестрите на светлината. Избрах те поради същата причина.

Има Сестри, които са много ценни за нашата цел. Не бих рискувала някоя от тях за подобна работа. Момчето може да е важно за нас, но не повече от някои други неща в Двореца. Това бе една възможност, която не исках да изпускам. Ако се бяха появили проблеми и никоя от вас не се бе завърнала... е, смятам, разбираш, че един генерал не би искал да загуби най-добрите си войници в незначителна битка.»“

Вирна обърна книжката върху масата и зарови лицето си в ръце. Нямахше съмнение — двойникът на книжката беше у Прелат Аналина. Тя беше жива, както най-вероятно и Натан.

Вирна втренчи поглед в малкото пламъче, горящо в купата. Болката от тези думи прогори гърдите ѝ. С неохота, с треперещи пръсти вдигна книжката и продължи да чете:

„Вирна, знам, че тези думи са разбили сърцето ти. Знам още и че изричането им разби моето сърце, защото не бяха истина. Сигурно ти се струва, че си била използвана подло. Грешно е да се лъже, но още по-грешно е да се допусне злото да възтържествува, и то поради причина, че си се придържал към истината с цената на здравия разум. Ако Сестрите на мрака ме бяха попитали какви са моите планове, щях да ги излъжа. Да направя нещо друго, би означавало да допусна злото да възтържествува.

Сега искам да ти кажа истината, наясно съм, че този път нямаш причина да ми вярваш. Но все пак искам да знаеш, че думите ми са искрени. Вярвам в интелигентността ти и съм сигурна, че ако се вслушаш в тях, ще разбереш, че е така.

Истинската причина, поради която те избрах да отидеш за Ричард, беше, защото от всички Сестри ти бе единствената, на която вярвах толкова безусловно, че да мога да ѝ поверя съдбата на целия свят. Вече знаеш за битката, която Ричард спечели срещу Пазителя. Без него днес всички ние щяхме да сме всмукани в света на мъртвите. Битката ни най-малко не беше «незначителна». Това беше най-важната мисия, възлагана някога на Сестра. Имах доверие единствено на теб.

Близо триста години преди твоето раждане Натан ме предупреди за опасността, която грози света на живите. Петстотин години преди Ричард да се роди, двамата с Натан знаехме, че на този свят ще се появи магьосник-воин. Пророчествата ни подсказаха някои от нещата, които трябваше да се направят. Никога до този момент не се бяхме сблъскали с подобно предизвикателство.

Когато се роди Ричард, двамата с Натан заобиколихме по море голямата бариера и се озовахме в Новия свят. Натан успя да вземе от Магьосническата кула в Ейдиндрил една важна магическа книга и да я скрие от Мрачния Рал. Даде я на втория баща на Ричард, като го принуди да обещае, че ще накара сина си да я научи наизуст. Единствено чрез такива изпитания и събития в живота му у дома този младеж можеше да бъде трениран да стане човекът, притежаващ достатъчно мъдрост и смелост, за да спре първата заплаха — Мрачния Рал, неговия истински баща. А по-късно и да възстанови равновесието в света на живите. Той сигурно е най-важният човек, родил се на земята през последните три хиляди години.

Ричард е магьосникът-воин, който ще ни поведе в последната битка. Това пророчествата ни казаха, но не уточниха дали ще победим. Става въпрос за най-важната битка в историята на човешкия род. Нямахме друг шанс, освен да се погрижим Ричард да не бъде докоснат от ръката на злото в живота си на обикновен човек. В тази битка магията трябва да се ръководи от сърцето.

Изпратих теб да го доведеш в Двореца, защото ти беше единствената, на която можех да имам доверие, че ще изпълни задачата. Познавах сърцето и душата ти и знаех, че не си Сестра на мрака.

Сигурна съм, че се питаш как допуснах да го търсиш цели двайсет години, при положение че през цялото време знаех къде е. Можех да изчакам и да те изпратя при него, когато порасне, и да ти разкрия способностите му, когато вече е проявил дарбата си. Срамувам се да призная, че те използвах, също както използвах и Ричард.

Заради предизвикателствата, които стояха пред нас, бях длъжна да те науча на неща, които не би могла да научиш в Двореца на пророците, докато Ричард растеше и научаваше някои от важните неща, които щяха да са му необходими по-късно. Налагаше се да се научиш да използваш главата си, а не да следваш стриктно правилата,

върху които винаги са се облягали Сестрите в Двореца. Трябваше да те оставя да развиеш вътрешните си умения в реалния свят. Защото битката, която предстои, ще се води там. Затвореният свят на Двореца не е място, където човек може да научи много за живота.

Не очаквам от теб да ми простиш. Това също е една от тежестите, които Прелатът трябва да се научи да понася: омразата на онази, която обича като собствена дъщеря.

Когато ти казах ужасните думи, го направих с определена цел. Трябваше веднъж завинаги да изкореня от теб навика, възпитаван от Двореца, да постъпваш така, както си обучавана, да следваш сляпо заповедите. Трябваше да те вбеся достатъчно, за да се научиш сама да преценяваш кое е правилно. Още докато беше малка, разбрах, че мога да разчитам на характера ти.

Не можех да съм сигурна, че ако ти кажа причините, ще ме разбереш и ще направиш необходимото. Човек понякога е способен на правилна преценка единствено ако се опре на личния си морал, а не на дадените му заповеди. Това беше казано и в пророчествата. Вярвах, че щом настъпи моментът да действаш сама, ще вземеш правилното решение, а няма да се оставиш на течението на навиците, придобити по време на обучението.

Другата причина да ти наговоря всичко това в кабинета ми беше, че подозирах, че една от администраторките ми е Сестра на мрака. Знаех, че моят щит няма да ѝ попречи да чуе думите ми. Оставих те да ме издадат, за да може Сестрата да ме нападне, да провокирам активността на Сестрите на мрака. Знаех, че има вероятност да умра, но предпочетох това пред възможността светът да бъде всмукан от Пазителя. Понякога се налага Прелатът да използва дори самата себе си.

Засега, Вирна, мога да ти кажа, че ти напълно и изцяло оправда очакванията и надеждите ми. Ти изигра съществена роля в спасяването на света от Пазителя. С твоята помощ засега нещата са на наша страна.

Още първия път, когато те видях, се усмихнах, защото на лицето ти беше изписана ядосана гримаса. И помниш ли защо? Ще ти кажа, в случай че си забравила. Всяка новопостъпила в Двореца послушница биваше подлагана на тест. Рано или късно обвинявахме всяко момиче в нещо, което не е извършило. Повечето се разплакваха. Някои се намръщваха. Трети понасяха срама на вината със стоическо

примирение. Само ти се ядоса на несправедливостта. По този начин доказва себе си.

Натан откри пророчество, в което се казваше, че онази, която ни е нужна, ще ни бъде доведена не с усмивка, не с намръщено или смело лице, а ядосана. Щом видях това изражение на лицето ти, скръстените ти едно малки ръчички, едва не се засмях с глас. Ти най-после се появи. От този миг нататък те използвах за най-важната мисия на Създателя.

Избрах те да станеш Прелат след илюзорната ми смърт, защото ти все още си онази, на която вярвам повече, отколкото на която и да е Сестра. Вероятността да ме убият по време на това пътешествие с Натан е повече от голяма и ако умра, ти наистина ще станеш Прелат. Такова е желанието ми.

Справедливата ти омраза тежи на сърцето ми, но важното е Създателят да ми прости, а съм сигурна, че един ден и това ще стане. Поне това. В този живот ще понеса страданието от твоята неприязън, както понасям и други тегоби, от които никога няма да се освободя. Това е цената да бъдеш Прелат на Двореца на пророците.“

Вирна бутна книгата, не можеше да продължи нататък. Отпусна глава върху скръстените си ръце и зариде. Макар да не си спомняше несправедливото обвинение, за което говореше Прелатът, не бе забравила парещата болка от него, яда си. Но най-вече усмивката на Аналина и как тази усмивка бе поставила света на мястото му.

— О, скъпи Създателю! — проплака с глас Вирна. — Твоята слугиня наистина е голяма глупачка!

Ако до този миг бе изпитвала болка от това, че Прелатът я е използвала, сега цялото ѝ тяло се разтrese в агония при мисълта за онова, което трябваше да понесе Аналина. Когато най-после успя да спре сълзите си, придърпа книжката и продължи да чете:

„Но миналото — минало, трябва да вървим напред към бъдещето. Пророчествата казват, че най-голямата опасност тепърва предстои. Случилото се досега би могло да унищожи света на живите с една окончателна, ужасяваща светкавица. Само за миг всичко можеше да е безвъзвратно изгубено. Ричард изтърпя всичко това и предотврати тази съдба.

Сега ни предстои още по-голямо изпитание. То не идва от други светове, а от нашия. Това е битка за бъдещето на всички ни. За

бъдещето на човешкия род и на магията. Тук, в тази битка за мислите и сърцата на хората, няма да има окончателна светкавица, внезапен край, а неизчерпаема, разяждаща война, по време на която сянката на робството бавно ще се разстила над света и ще потушава искрата на магията. А чрез тази искра идва светлината на Създателя.

Древната война, започнала преди хиляди години, отново ще избухне. Ние, в стремежа си да опазим света, трябва да победим. Този път тя няма да спре благодарение усилията на стотици магьосници. Сега разполагаме само с един магьосник, който да ни поведе: Ричард.

Не му е времето да ти казвам всичко. Някои от нещата не са ми известни и на мен и макар да ме боли, че се налага да запазя за себе си други, те моля да ме разбереш заради разклоненията в пророчествата, които могат да тръгнат в грешна посока. Необходимо е част от хората, въвлечени във всичко това, да действат инстинктивно, а не по заповед. Противното би направило невъзможно случването на правилните разклонения. Част от работата ни е да се надяваме да научим хората да действат правилно, така че когато му дойде времето, да направят онова, което е необходимо. Прости ми, Вирна, но отново се налага да поверя част от нещата на съдбата.

Надявам се, че бидейки Прелат, вече си започнала да разбираш, че не може винаги да обясняваш всичко на другите, че понякога се налага да им поставяш задачи и да очакваш от тях да ги изпълняват.“

Вирна въздъхна. Знаеше, че това е точно така. Самата тя се бе отказала да обяснява всичко на всеки и беше започнала просто да дава заповеди и да очаква те да бъдат изпълнени точно.

„Въпреки това има неща, които мога и трябва да ти кажа, за да ни помогнеш. Двамата с Натан тръгнахме на жизненоважна мисия. Засега само ние можем да знаем същността ѝ.

Ако оживея, възнамерявам да се върна в Двореца. Дотогава ти трябва да разбереш кои са истинските Сестри на светлината, преданите послушници и млади мъже. И кои са отдали душите си на Пазителя.“

— Какво! — възкликна на глас Вирна. — Как да направя подобно нещо?

„Оставям на теб да намериш начин как. Не разполагаме с много време. Това е важно, Вирна. Трябва да стане преди пристигането на император Джаганг.

Двамата с Натан сме на мнение, че Джаганг е онова, което в древната война е наричано «пътешественик по сънищата».

Вирна усети как по гърба ѝ тръгва струйка пот. Спомни си разговора със Сестра Симона и как жената бе крещяла неудържимо дори само при споменаването на името на Джаганг. Симона бе казала, че Джаганг я посещавал в сънищата ѝ. Всички мислеха Симона за луда.

Уорън също бе споменал нещо за пътешественик по сънищата и че в древната война това била някаква форма на оръжие. Посещението им при Сестра Симона бе потвърдило убежденията му.

„Преди всичко помни едно: независимо какво ще се случи, единственото ти спасение е да останеш вярна на Ричард. Пътешественикът по сънищата е способен да подчини почти всяко съзнание и да зароби почти всеки — родените с дарбата повече от всеки друг. Съществува само една предпазна мярка — Ричард. Един от неговите предци е създал магия, която предпазва техния род и всеки, който им е верен и е свързан с тях в обща цел, от силата на пътешествениците по сънищата. Тази магия се предава на всеки Рал, роден с дарбата. Натан, разбира се, притежава същия този предпазен елемент в своята дарба, но той не е човекът, който ще ни поведе. Той е Пророк, а не магьосник-воин.“

Между редовете Вирна прочете, че да бъдеш верен последовател на Натан е равносилно на истинска лудост. Сам по себе си, този човек бе истинска светкавица, задържана с яка.

„Като се опълчи срещу Двореца по своя собствена воля и помогна на Ричард да избяга, ти се свърза с него. Тази връзка те пази от пътешественика по сънищата, но не и от надигащата се сила от негови ръце и подчинени. Това е част от причината, поради която се наложи да те излъжа онзи път в кабинета ми. Това накара теб, по твоя собствена воля, да избереш да помогнеш на Ричард, независимо от обучението си и от заповедите.“

По ръцете на Вирна пробягаха иглички. Ако беше принудила Прелата да ѝ разкрие плановете си, да ѝ каже, че трябва да помогне на Ричард да избяга, сега Вирна щеше да е податлива на влиянието на пътешественика по сънищата не по-малко от Сестра Симона.

„Натан, разбира се, е защитен, а аз съм свързана с Ричард от доста дълго време. Заклех се във вярност към него още първия път,

когато го видях. По мой собствен начин го накарах сам да взема решения и да създава правила, да напиша своя път за борба на наша страна. Понякога, дължна съм да ти кажа това, е трудно. Макар той да прави каквото е необходимо, за да предпазва невинните, свободни хора, които се нуждаят от помощта му, той има свое собствено мнение и прави неща, които — ако имаше как — щях да му попреча да прави. Понякога Ричард е изпитание, не по-малко от Натан. Но такъв е животът.

Това е всичко, което имах да ти кажа. Намирам се в една стая в уютна странноприемница и чакам да прочетеш съобщението ми. Когато го прочетеш толкова пъти, колкото искаш, ще чакам да видиш дали имаш да ме питаш нещо. Трябва да си дадеш сметка, че се занимавам със събития и пророчества от стотици години и няма начин да ти предам всичко, което знам, за една нощ. Още по-малко посредством съобщения. Но с удоволствие ще ти кажа всичко, което ме попиташ.

Като казвам това, се надявам да разбираш, че някои неща не мога да споделя с теб от страх да не бъде повлияно на определени пророчества и събития. Всяка дума, която ти казвам, крие — малко или повече — подобна опасност. И въпреки това е нужно да знаеш част от нещата.

Имайки предвид гореизложеното, чакам твоите въпроси. Питай.“

Вирна довърши съобщението и изправи гръб. Да пита? Би отнело стотина години да зададе всички въпроси, чиито отговори искаше да знае. Откъде да започне? Скъпи Създателю, кои са най-важните въпроси?

Прочете отново цялото съобщение, за да е сигурна, че не е пропуснала нещо, после заби поглед в следващата празна страница. Накрая взе молива.

„Скъпа моя Майко, моля те да ми простиш онова, което си помислих за теб. Свеждам глава пред твоята сила и се срамувам от глупавата си горделивост. Моля те, не се оставяй да те убият. Аз не съм достойна да бъда Прелат. Аз съм едно добиче, което ти искаш да накараш да полети като птичка.“

Вирна се изправи и се вгледа в книгата в очакване на отговор, в случай че Прелатът наистина чакаше от другата страна.

„Благодаря ти, дете. Ти стопли сърцето ми. Питай каквото искаш да знаеш и ако мога, ще ти отговоря. Ще стоя тук цяла нощ, за да се опитам да съм ти от помощ в носенето на тежкия товар.“

Вирна се усмихна за пръв път от дни насам. Сълзите ѝ този път бяха сладки, не горчиви.

„Прелате, в безопасност ли сте? Наред ли е всичко при вас с Натан?“

„Вирна, на теб може да ти харесва приятелите ти да те наричат «Прелат», но на мен не. Моля те, наричай ме по име, както правят истинските ми приятели.“

Вирна се засмя с глас. Тя също се дразнеше от факта, че всички настояваха да я наричат „Прелат“. Съобщението на Ан продължаваше, думите се появяваха една след друга:

„Да, аз, както и Натан сме добре, той в момента е зает. Днес си купи меч и сега се бие срещу въображаеми врагове в стаята. Смята, че с меча ще изглежда «ослепително». Той е едно дете на хиляда години и точно в момента се е ухилил като момче, докато посича невидимите си врагове.“

Вирна препрочете съобщението, просто за да е сигурна, че е разбрала добре. Натан с меч? На този човек дъската явно му хлопа повече, отколкото тя предполагаше. Прелатът сигурно има много грижи с него.

„Ан, ти каза, че трябва да разбере кои са се вrekli да служат на Пазителя. Нямам представа как да го направя. Можеш ли да ми помогнеш?“

„Ако знаех, Вирна, щях да ти кажа. Неколцина съм подозирала, но повечето — не. Така и не успях да намеря начин да разбере кои са последователите на Пазителя. Чакат ме други дела, затова тази работа оставям на теб. Не забравяй, че те могат да проявяват съобразителност и ум като самия Пазител. Някои, които бях сигурна, че са против нас, поради неприемливия им характер, се оказаха предани служители на Създателя. На други, които се разкриха и избягаха с кораба, бях готова да се доверя с цената на живота си. И ако го бях направила, вече да съм мъртва.“

„Ан, не знам как да се справя с тази задача! Какво ще стане, ако се проваля?“

„Това не бива да допускаш.“

Вирна изтри потните си длани в роклята.

„Но дори да намеря начин да ги разкроя, какво да направя с информацията? Не бих могла да се опълча срещу тези Сестри при тяхната сила.“

„Щом изпълниш първата част, Вирна, ще ти кажа. Помни, че пророчествата са податливи на външна намеса и това представлява опасност за тях. Както двамата с Натан ги използваме, за да ни помагат да влияем на събитията, за да поемат те по правилното разклонение, така биха могли да ги използват и нашите врагове.“

Вирна въздъхна отчаяно.

„Как да се справя с тази задача, когато имам толкова много работа като Прелат? Всичко, което правя, е да чета доклади и въпреки това изоставям все повече и повече. Всички зависят от мен и чакат моето решение. Ти как успяваше да намериш време за нещо друго, при наличието на толкова много доклади?“

„Четеш докладите? Господи, Вирна, та ти си наистина амбициозна. Със сигурност си по-съвестен Прелат от мен.“

Вирна зяпна.

„Да не би да искаш да ми кажеш, че не бива да чета докладите?“

„Ами това си има и своите положителни страни. Именно защото си ги чела внимателно, разбра за изчезването на животните от конюшните. С Натан лесно можехме да си купим коне, след като напуснем Двореца, но взехме онези, за да оставим следа. Можехме да платим за телата, наместо да се занимаваме с всички онези сложни подготовки, но тогава нямаше да можеш да говориш с гробокопача. Погрижихме се да оставим следи, по които да можеш да тръгнеш, за да разбереш истината. Някои от следите, които оставихме, бяха доста главоболни, като например онази с откриването на «телата» ни. Но бяха нужни и ти се справи чудесно.“

Вирна усети как лицето ѝ пламва. Никога не се беше замисляла над това как така телата бяха открити приготвени и увити в плащеници. Този ключ ѝ бе убягнал напълно.

„Трябва да ти призная, продължи Ан, че рядко съм си давала труда да чета доклади. Нали за това са помощниците. Казвах им просто да използват мъдростта и чувството си за справедливост и като се придържат към интересите на Двореца, да се справят с проблемите, изложени в докладите. После от време на време заставах пред бюрата

им, измъквах от купчината с готовите доклади произволен и прочитах решението. Това ги караше винаги да вършат съвестно работата си от страх, че ще прочета заповедите им, подписани с моето име, и ще ги сметна за незадоволителни.“

Вирна беше изумена.

„Искаш да кажеш, че мога просто да кажа на помощничките или съветничките си как бих искала да се свършат нещата и да ги оставя да се оправят с докладите? И че не се налага да ги чета? Че не се налага да ги подписвам?“

„Вирна, ти си Прелатът. Можеш да правиш каквото си пожелаеш. Ти ръководиш Двореца, а не той теб.“

„Но Сестрите Лиома и Филипа — моите съветнички, също както и една от администраторките ми, Дулсиния, непрекъснато ми повтарят как би трябвало да се вършат нещата. Те са с много по-голям опит от мен. Те ми представят нещата така, за да си помисля, че Дворецът ще бъде съсипан, ако не се заема лично с докладите.“

Ан отвърна почти моментално:

„Нима? Виж ти, виж. На твое място, Вирна, щях да ги слушам по-малко и да говоря повече. Можеш да се мръщиш чудесно, използвай таланта си.“

Вирна се усмихна широко. Вече си представяше сцената. В кабинета на Прелата предстояха промени.

„Ан, каква е твоята мисия? Какво се опитваш да направиш?“

„Имам малко работа в Ейдиндрил, след което се надявам да се върна.“

Беше очевидно, че Ан няма да ѝ отговори, така че Вирна се запита какво още би искала да знае и какво има да ѝ казва. Сети се за нещо важно.

„Уорън направи пророчество. Казва, че му е първото.“

Настъпи дълга пауза. Вирна чакаше. Когато съобщението най-сетне се появи, беше по-старателно изписано.

„Помниш ли го наизуст?“

Вирна не би могла да забрави и думичка от него.

„Да.“

Преди да е започнала да пише пророчеството, върху страницата изведнъж започна да се разлива друго съобщение. Почеркът беше едър и очевидно гневен. Буквите бяха огромни и изписани печатно.

„Изведи това момче от Двореца! Веднага!“

Страницата бе раздрана от огромна черта. Вирна се поизправи. Явно моливът беше в ръцете на Натан и в момента Ан се опитваше да си го вземе. Настъпи още една дълга пауза, накрая на листа се появи съобщение, написано от ръката на Ан.

„Извинявай. Вирна, ако си сигурна, че помниш пророчеството дословно, напиши го, за да го видим. Ако се колебаеш някъде, ми кажи. Важно е.“

Вирна отговори:

„Помня го дума по дума, тъй като касае мен. В него се казва така: «След като Прелатът и Пророкът бъдат отдадени на Светлината чрез свещения ритуал, над пламъците ще заври казан от коварство и лукавство и начело ще застане Лъже-Прелат, която ще срина до основи Двореца на пророците. На север онзи, който е свързан с острието, ще го остави за една сребриста рокля, ще ѝ вдъхне нов живот и тя ще го запрати в прегръдките на злото.»“

Последва нова пауза.

„Моля те, почакай, докато двамата с Натан го прегледаме внимателно.“

Вирна се изправи и зачака. Навън се чуваше цвърченето на насекомите и квакането на жабите. Тя стана, без да изпуска от поглед книгата, прозя се и се протегна. Съобщението се бавеше. Седна и отпусна брадичка върху дланите си, докато чакаше, клепачите ѝ започнаха да се затварят.

Съобщението най-после започна да излиза:

„Двамата с Натан го прегледахме и той казва, че е незряло пророчество и поради тази причина не може да го дешифрира напълно.“

„Ан, Лъже-Прелатът съм аз. Много съм притеснена от това, дето се казва, че ще срина до основи Двореца на пророците.“

Веднага се получи отговор:

„Не ти си Лъже-Прелатът в пророчеството.“

„Тогава какво означава?“

Настъпи пауза, този път по-кратка.

„Не можем да разберем пълното му значение, но знаем, че не ти си Лъже-Прелатът, споменат вътре.“

Вирна, чуй ме внимателно. Уорън трябва да напусне Двореца. За него е твърде опасно да стои там повече. Трябва да се скрие. Ако си тръгне през нощта, може да бъде забелязан. Утре сутринта го изпрати в града под предлог, че има да изпълнява някаква поръчка. В навалищата трудно ще го проследят. Нека използва това и да избяга. Дай му злато, за да няма проблеми из пътя.“

Вирна отпусна длан на сърцето си и въздъхна дълбоко. Отново се наведе над книгата.

„Но, Прелате, Уорън е единственият човек тук, на когото мога да се доверя. Имам нужда от него. Не разбирам от пророчества колкото него и без помощта му ще се загубя.“

Тя не добави, че той е единственият ѝ приятел. Единственият приятел, на когото може да се довери.

„Вирна, пророчествата са в опасност. Ако онези се доберат до Пророк...“

Съобщението изведнъж прекъсна. След миг продължи, този път написано по-грижливо:

„Той трябва да се махне. Разбираш ли?“

„Да, Прелате. Ще се погрижа за това още утре сутринта. Уорън ще направи каквото му кажа. Ще се доверя на инструкциите, дадени от вас, че е по-важно да си тръгне, отколкото да остане да ми помага тук.“

„Благодаря ти, Вирна.“

„Ан, каква опасност грози пророчествата?“

Тя изчака известно време в тихия параклис, докато на листа започнаха да се появяват думи.

„Също както се опитваме да си помогнем, като разберем каква е опасността в различните разклонения в едно пророчество, така онези, които искат да управляват човечеството, използват тази информация, за да насочват събитията от различните разклонения, които искат да се случат. Използвани така, пророчествата могат да ни победят. Ако нашите врагове имат Пророк, ще разберат пророчествата по-добре и ще знаят как да насочват събитията в своя полза.“

Намесата в разклоненията може да предизвика хаос, който дори те да не могат да овладеят. Това е най-опасното от всичко. Те биха могли да избутат всички ни от ръба на пропастта.“

„Ан, да не би да искаш да ми кажеш, че Джаганг ще се опита да завземе Двореца на пророците и пророчествата в подземията?“

Пауза.

„Да.“

Вирна спря. Изведнъж я осени значението на предстоящата битка, по тялото ѝ плъзнаха ледени иглички.

„Как можем да го спрем?“

„Дворецът на пророците няма да се предаде тъй лесно, както си мисли Джаганг. Макар той да е пътешественик по сънищата, ние владеем своя Хан. Тази сила също е оръжие. Макар винаги досега да сме използвали дарбата си за запазване на живота и възвестяване светлината на Създателя на този свят, може да дойде време, когато ще се наложи да използваме дарбата си, за да се бием. За тази цел е необходимо да знаем кой ни е верен. Трябва да разберем кой не е омърсен от злото.“

Преди да отговори, Вирна внимателно обмисли думите си.

„Ан, да не възнамеряваш да направиш от нас воини, да ни накараш да се бием?“

„Това, което ти казвам, Вирна, е, че трябва да използваш всичко, което имаш, за да предотвратиш запращането на света завинаги в мрака на тиранията. Макар да се борим, за да помагаме на децата на Създателя, ние имаме и дакра, нали така? Няма да можем да помогнем на никого, ако сме мъртви.“

Вирна усети, че краката ѝ треперят, и поглади бедра. Тя бе убивала хора и Прелатът го знаеше. Бе убила Джедидайка. Прииска ѝ се да си бе донесла нещо за пиене. Гърлото ѝ беше пресъхнало като пустиня.

„Разбирам, написа тя най-сетне, и ще направя каквото е необходимо.“

„Бих искала да ти дам повече напътствия, Вирна, но за момента не знам достатъчно. Събитията вече бягат пред нас. Без каквато и да е помощ, вероятно изцяло инстинктивно, Ричард вече е започнал да взима предпазни мерки. Не знаем точно докъде е стигнал, но доколкото разбирам, вече е успял да всее смут в цялата Средна земя. Това момче не може да стои без работа нито за миг. И явно действа по правила, които сам си измисля.“

„Какво е направил?“, попита Вирна, страхувайки се от отговора.

„Някак си е успял да застане начело на Д'Хара и да завземе Ейдиндрил. Обявил е разпадането на Средната земя и е поискал

всички страни да му се предадат.“

Вирна зяпна.

„Та нали Средната земя трябва да се опълчи срещу Императорския орден? Да не си е загубил ума? Не можем да си позволим той да обяви война на Д’Хара и Средната земя!“

„Но вече го е направил.“

„Средната земя няма да падне в краката му.“

„Доколкото чувам, Галеа и Келтон вече са го направили.“

„Трябва да му се попречи! Опасността идва от Императорския орден. С тях трябва да се бием. Не можем да му позволим да започне война в Новия свят — това отклонение може да се окаже фатално.“

„Вирна, Средната земя е прошарена с магия като сочна пържола със сланина. Императорският орден ще я отмъкне хапка по хапка, също както постъпиха със Стария свят. Малките обединения няма да искат да се борят за едно малко късче и ще го оставят, после следващото късче ще бъде отнето в името на разбирателството и мира, после другото... това бавно ще разклаща стабилността на Средната земя и ще дава сила на Ордена. Докато ти беше извън Двореца, те завзеха целия Стар свят. За по-малко от двайсет години.

Ричард е магьосник-воин. Той се ръководи от инстинктите си и действията му са подтикнати от всичко, което е научил и знае. Нямаме друг избор, освен да му се доверим.

В миналото заплахата идваше от един човек като Мрачния Рал. В този случай тя е повсеместна. Дори някак да успеем да унищожим Джаганг, на негово място ще дойде друг. Това е война на убеждения и страхове, на амбициите на всички хора, а не само на един водач.

Същото е като страха на хората от Двореца. Ако се появи водач, не можем да унищожим заплахата, като елиминираме него. Страхът ще остане в сърцата на хората и отнемането на водача им само ще засили убеждението, че страхът им е бил основателен.“

„Скъпи Създателю, написа Вирна в отговор, тогава какво можем да направим?“

Настъпи кратка пауза.

„Както ти казах, дете, не знам всички отговори. Мога да ти кажа едно: ние всички играем определена роля в това последно изпитание, но главната се пада на Ричард. Той е нашият водач. Не съм съгласна с всичко, което прави, но той е единственият, който би могъл да ни

изведе до победа. Ако искаме да победим, трябва да го следваме. Не казвам, че не можем да се опитваме да го съветваме и напътстваме за нещата, които знаем, но той е магьосник-воин и това е войната, за която е роден.

Натан предупреди, че в пророчествата има едно място, наречено «Голямото празно». Ако стигнем до това разклонение, той смята, че отвъд него няма нищо, свързано с магията, и следователно никакво пророчество не го озарява. Човечеството ще потъне завинаги в това незнайно място, лишено от магия. Джаганг иска да ни вкара точно там.

Помни най-вече това: независимо от всичко, трябва да останеш вярна на Ричард. Можеш да говориш с него, да му даваш съвети, да спориш, но трябва да се бориш на негова страна. Верността ти към него е единственото, което те предпазва от Джаганг. Влезе ли в главата ти пътешественикът по сънищата, ти си загубена за нас.“

Вирна преглътна. Моливът трепереше в ръката ѝ.

„Разбирам. Има ли нещо, което мога да направя, за да помогна?“

„Засега само онова, което ти казах. Трябва да действаш бързо. Войната вече е надвиснала над нас. Чух, че в Ейдиндрил са се появили сбързове.“

При последното съобщение Вирна ококори очи.

— Скъпи Създателю — каза тя на глас, — дай сила на Ричард.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вирна примигна на светлината. Слънцето току-що бе изгряло. Тя простена, стана от неудобния стол и протегна схванатите си мускули. Беше си кореспондирала с Прелата до късно предишната нощ, после, твърде уморена да се добере до леглото си, се бе свила на стола и бе заспала. След като си поговориха за Ричард и сбързовете в Ейдиндрил, двете с Прелата бяха преминали на темата за Двореца.

Прелат Аналина отговори на безбройните въпроси на Вирна относно това как да ръководи Двореца, разпита я подробно за установените стереотипи на действие на различни неща, за това как да се отнася със съветничките си, с администраторките си, с другите Сестри. Уроците, които получи от Ан, ѝ отвориха очите.

Вирна никога не си бе давала сметка за същината на дворцовата политика и как всяка частичка от живота и правилата в Двореца гравитираха около нея. Силата на Прелата идваше отчасти от способността за подтикване към сформирани на правилните обединения. Тя трябваше да използва положението и властта си, за да контролира опозицията. Разцепени на фракции, разделени по функции и отговорности, притежаващи почти неограничена свобода в определена тясна област, по-влиятелните Сестри се съюзяваха и сформираха опозиция на Прелата. Информация за отделните групировки се събираше бавно и трудно и те трябваше да бъдат под постоянен контрол, силите им трябваше да бъдат уравнивявани. Постигането на баланса бе задача на Прелата. От нея зависеше установяването на контрола.

Макар Сестрите да не можеха да изместят Прелата от кабинета ѝ, освен ако не докажеха измяна срещу Двореца и Създателя, те подкопаваха стабилността на общия им дом със скандали и междуособици. Прелатът трябваше да овладее тези енергии и да ги насочи към благородни цели.

Излизаше, че да се управлява Дворецът в името на Създателя, означава по същество да се вземат под внимание отделните личности с

техните чувства и усещания, а не просто да се дават заповеди. Вирна никога преди не бе гледала на работата на Прелата от такава гледна точка. За нея всички в Двореца бяха голямо щастливо семейство, всеки член на което безусловно предан на Създателя и следващ покорно посоката, дадена от Прелата. Благодарение на Прелата, всеки в Двореца имаше своя цел, която, от гледна точка на Вирна, беше напълно задоволителна.

След разговора с Аналина Вирна се почувства още повече не на място и в същото време по-подготвена да се справи със задачата. Досега не беше и подозирала огромните познания на Прелата относно най-дребни неща от дворцовия живот. Не беше чудно, че Прелат Аналина изглеждаше така, сякаш няма нищо по-лесно от това да се ръководи Дворецът. В това тя беше майстор, жонгльор, който може да премията във въздуха дванайсет топки и в същото време да се усмихва и да потупва някоя послушница по главата.

Вирна разтърка очи и се прозя. Беше поспала едва няколко часа, но я чакаше работа и не можеше да се излежава повече. Пъхна дневника в джоба си под колана, като предварително бе изтрила внимателно всичко изписано, и се запъти към кабинета си. Пътьом се спря край езерцето, за да наплиска лицето си.

Двойка зелени патици се приближиха към нея, заинтригувани какво ли прави тази жена в техния свят. Покръжаха малко около нея, после, очевидно доволни, че тя не иска нищо друго, освен да сподели водата им, се отдалечиха. Небето бе величествено розово с виолетови нишки, въздухът — чист и свеж. Макар да беше дълбоко притеснена от наученото през нощта, Вирна изпита оптимизъм. Както всичко наоколо в светлината на настъпващия ден, тя почувства как в главата ѝ също просветлява.

Изправи се и тръсна ръцете си от водата, докато се мъчеше да намери начин да разкрие кои Сестри в Двореца са се вrekli на Пазителя. Това, че Прелатът ѝ имаше доверие и ѝ бе заповядала да го направи, не означаваше, че ще се справи. Въздъхна, после целуна пръстена на Прелата, произнасяйки молитва към Създателя да я напътства и да ѝ покаже начин да се справи със задачата.

Нямаше търпение да разкаже на Уорън за Прелата и за всички неща, които бе научила от разговора си с нея, но в същото време ѝ стана безкрайно тежко, задето трябваше да го помоли да напусне

Двореца. Нямахте представа как ще се справя без него. Може би ако той си намери скривалище някъде наблизо, тя ще има възможност да го навестява от време на време и няма да се чувства толкова самотна.

Щом видя огромната купчина доклади, които я чакаха в кабинета ѝ, се усмихна. Остави вратата на градината отворена, за да проветри помещението с хладния сутрешен въздух. Започна да разпределя докладите на купчини, които подреждаше в края на писалището. За пръв път успя да зърне част от дървото на плота.

Вратата се отвори и тя вдигна поглед. Фийби и Дулсиния, всяка стиснала в сгъвката на ръката си нова купчина доклади, се стреснаха, щом я видяха.

— Добро утро — поздрави бодро Вирна.

— Простете ни, Прелате — каза Дулсиния. Пронизващият ѝ син поглед трепна, щом мерна препоредената купчина доклади. — Не знаехме, че Прелатът ще започне работа толкова рано тази сутрин. Не искахме да ви прекъсваме. Както виждаме, имате доста работа. Ако ни позволите, просто ще оставим тези при останалите.

— О, да, разбира се — каза Вирна и протегна ръка към писалището. — Лиома и Филипа ще се радват да разберат, че сте ми ги донесли.

— Прелате? — попита Фийби, на кръглото ѝ лице се изписа неразбиране.

— О, знаете какво имам предвид. Моите съветнички, разбира се, искат да са сигурни, че дворцовите дела вървят като по мед и масло. Лиома и Филипа се притесняват за тази работа.

— Тази работа? — попита Дулсиния и се намръщи още повече.

— Докладите — уточни Вирна с тон, който идеше да покаже, че казва нещо съвсем очевидно. — Те не биха искали хора с толкова малък опит в тези дела като вас да поемат подобна отговорност. Може би ако продължавате да се трудите упорито и да доказвате себе си, един ден ще имам същото доверие и към вас. Ако това ви се струва разумно, разбира се.

Дулсиния я изгледа мрачно изпод вежди.

— Какво ви е казала Филипа, Прелате? Кой аспект от опита ми ѝ се струва неадекватен?

Вирна сви рамене.

— Не ме разбирай погрешно, Сестро. Моите съветнички не са искали да те засегнат по никакъв начин, напротив, всъщност полагат огромни усилия да те издигнат в очите ми. Но просто се опитаха да ми дадат да разбера, че докладите са нещо важно и затова трябва да се заема с тях лично. Сигурна съм, че след година-две те ще наминат насам, за да продължат да ми дават съвети, щом вие сте готови.

— Готови за какво? — объркано попита Фийби.

Вирна посочи с ръка купчината доклади.

— Ами задача на администраторките на Прелата е да четат докладите и да пишат решенията. Прелатът трябва само от време на време да хвърля по един поглед на тези решения, за да е сигурна, че администраторките ѝ се справят с работата. След като моите съветнички ме подтикнаха да върша сама тази работа, си помислих, че те явно... е, сигурна съм, че не са искали да ви обидят, като се има предвид, че винаги са ви хвалели. — Вирна цъкна с език. — И въпреки това непрекъснато ми напомнят, че трябва сама да се оправям с докладите, понеже работата била важна за Двореца.

Дулсиния щеше да се пръсне от възмущение.

— Ние вече сме прочели тези доклади, до последния лист, за да сме сигурни, че всичко е наред. Знаем за тях повече от всеки друг. Създателят ми е свидетел, че ги виждам дори в съня си! Щом видим, че нещо липсва, веднага ви уведомяваме с бележка, не е ли така? Представяме ви сметки само когато не са съгласувани, не е ли така? На онези двете не им е работа да ви казват, че трябва да вършите всичко сама.

Вирна се запъти към една полица с книги, преструвайки се, че търси нещо определено.

— Сигурна съм, че те са действали, подтиквани от желанието да направят най-доброто за Двореца, Сестро. Все пак сте отскоро на тези длъжности и изобщо... Мисля, че се засягате твърде много от съветите им.

— Аз съм на годините на Филипа! Имам същия опит като нея!

— Сестро, тя не е отправила към теб никакво обвинение — каза Вирна с най-смирения си тон и я погледна през рамо.

— Но нали именно тя ви е посъветвала да се заемете сама с докладите?

— Е, да, но...

— Тя греши. И двете грешат.

— Нима? — попита Вирна и се извърна към стаята.

— Разбира се — Дулсиния погледна Фийби. — И ние можем да се справим с тези доклади, с всичките. Да ги обработим, подредим, да направим оценка на исковете и да дадем разпореждания. И то само за няколко седмици, нали Сестро Фийби?

Фийби навири нос.

— Дори мисля, че можем да се справим за една седмица. Ние знаем как да се оправяме с тези доклади повече от всеки друг. — Лицето ѝ пламна и тя се обърна към Вирна. — Освен, разбира се, вас, Прелате.

— О, така ли? Отговорността е голяма. Не искам да ви товара прекалено. Нали сте на тази длъжност съвсем отскоро. Мислите ли, че вече сте навлезли достатъчно в работата?

Дулсиния изпуфтя.

— Бих казала да. — Тя се приближи до писалището и награби голяма купчина доклади. — Ще се заемем с това. Вие само елате и прегледайте който пожелаете от онези, с които сме приключили. И ще се убедите, че самата вие бихте свършили работата по съвсем същия начин. Знаем какво правим. Ще видите. — Тя се намръщи. — Онези двете също ще видят.

— Е, ако наистина мислите, че можете да се справите, съм съгласна да ви дам възможност да опитате. Та нали в края на краищата сте мои администраторки.

— Да, наистина сме такива — Дулсиния килна глава към писалището. — Хайде, Фийби.

Фийби награби огромна купчина доклади и отстъпи назад, за да ги задържи.

— Сигурна съм, че Прелатът си има много по-важна работа, за да върши нещо, което администраторките ѝ биха могли да свършат с лекота.

Вирна закачи пръсти на колана си.

— Е, нали ви назначих, понеже бях сигурна в способностите ви. Струва ми се справедливо да ви дам възможност да ги докажете. В края на краищата администраторките на Прелата имат огромна роля в управлението на Двореца.

Устните на Дулсиния се разтеглиха в лукава усмивка.

— Ще видите от каква неоценима помощ ще ви бъдем, Прелате. Вашите съветнички също ще се убедят.

Вирна повдигна вежда.

— Вече съм впечатлена, Сестри. Е, сега трябва да се заема с няколко други дела. Досега, бидейки претрупана с работа около докладите, не ми оставаше време да проверя как вървят нещата при моите съветнички и да се убедя, че всичко при тях е наред. Струва ми се, че е време да го направя.

— Да — каза Дулсиния и последва Фийби към вратата. — Мъдро решение.

Щом вратата се затвори, Вирна въздъхна дълбоко. Беше се опасявала, че никога няма да види края на тези доклади. Благодарни мислено на Прелат Аналина. Осъзна, че се е усмихнала широко, и бързо си докара сериозна физиономия.

* * *

Уорън не отговори на почукването ѝ, а когато тя откряна вратата и надзърна в стаята му, видя, че леглото си стои непокътнато и явно в него тази нощ не е било спано. Потръпна при мисълта, че му бе заповядала да отиде в подземията и да свърже онези пророчества. Бедният Уорън, вероятно е заспал над книгите, изпълнявайки заповедта ѝ. Засрами се, като се сети с какъв тон му бе говорила, когато излезе ядосана от работилницата на гробокопача. Сега преливаше от радост и облекчение, че Прелатът и Натан са живи, но в същото време ѝ прилошаваше при мисълта, че си бе изляла яда върху Уорън.

Вместо да предизвиква смут, тръгна надолу по стълбите и коридорите към подземията, без да изпраца пред себе си хора, които да изпразнят помещенията. Реши, че ще е по-безопасно, ако направи кратко неофициално посещение, уж за да види как вървят нещата, а междувременно да каже на Уорън, че трябва да се срещнат на тяхното място край реката. Информацията беше прекалено опасна, за да я сподели с него дори при сигурността на изпразнените подземия.

Може би на Уорън щеше да му хрумне някакъв начин да разкрият кои от Сестрите са се вrekli на Пазителя. Понякога той беше

изненадващо находчив. Тя целуна пръстена си, опитвайки се да прогони парещата болка при мисълта, че се налагаше да го отпрати от Двореца. Но трябваше да го направи незабавно.

С тъжна усмивка си помисли, че ако не друго, това поне ще докара на гладкото му лице някоя и друга бръчка и по този начин двамата ще се изравнят по възраст, при положение, че тя щеше да остане под закрилата на заклинанието на Двореца.

Сестра Беки, чиято бременност вече се забелязваше от всички, изнасяше лекция за сложността на пророчествата пред група от по-големите послушници. Изтъкваше им опасността от фалшиво пророчество, получено поради поемане в миналото по грешно разклонение. Веднъж случило се събитието от дадено пророчество и поело по „или/или“ разклонение, става подвластно на събитията. Един от клоните в разклонението се превръща в истински, което означава, че другият се приема за фалшив.

Трудността идва от това, че с всеки клон от разклонението са свързани и други пророчества. А когато са правени те, още не е било ясно кое разклонение ще се случи. Веднъж подчинено на събитията, всяко пророчество, свързано с мъртъв клон, също става фалшиво. Но тъй като често е невъзможно да се определи с кое разклонение са свързани няколко пророчества, подземията се задръстват с мъртви разклонения.

Вирна се облегна на стената и остана да послуша въпросите на момичетата. За тях беше объркващо да се сблъскат с проблемите, които среща човек, опитващ се да борава с пророчества, и да се убедят, че на много от въпросите им не може да се отговори. Сега вече Вирна беше наясно — благодарение на разговорите си с Уорън, — че Сестрите знаят за пророчествата много по-малко, отколкото си мислят.

Пророчествата наистина трябваше да бъдат тълкувани от магьосник със съответната дарба. През последните хиляда години Натан беше единственият магьосник, притежаващ способността да прави пророчества. Вирна вече бе убедена, че Натан разбира пророчествата по начин, който никоя Сестра не можеше да си представи. Освен, вероятно, Прелат Аналина. Вирна знаеше, че Уорън също притежава пророчески талант, който доскоро бе съществувал в латентно състояние.

Сестра Беки продължи нататък с обясненията на свързването на пророчествата посредством ключови събития и хронология и Вирна тихичко се отправи към задните стаи, където обикновено работеше Уорън. Намери ги празни, книгите — подредени по етажерките. Това я смути и тя се запита къде да го търси. Никога преди не бе трудно да открие Уорън, защото той бе прекарвал почти цялото си време в подземията.

Сестра Лиома я пресрещна на път обратно между дългите лавици с книги. Съветничката ѝ я поздрави и сведе глава. Дългата ѝ, права бяла коса бе привързана отзад със златна панделка. Между бръчките на лицето ѝ Вирна усети тревога.

— Добра утро, Прелате. Създателят да благослови новия ден.

Вирна отвърна на топлатата ѝ усмивка.

— Благодаря, Сестро. Нека денят бъде добър и за теб. Как върви обучението на послушниците?

Лиома хвърли поглед към масите, където седяха млади жени със съсредоточени лица.

— От тях ще излязат прекрасни Сестри. Наблюдавах часовете им и мога да кажа, че до една са изключително внимателни. — Без да поглежда Вирна, тя попита: — Уорън ли търсите?

Вирна завъртя пръстена си.

— Да. Искан да го помоля да провери някои неща. Да си го виждала наоколо?

Щом Лиома най-после се обърна към нея, бръчките ѝ се бяха задълбочили и изразяваха истинска тревога.

— Вирна, опасявам се, че Уорън го няма.

— Разбирам. Е, в такъв случай знаеш ли къде бих могла да го намеря?

Лиома въздъхна дълбоко.

— Имах предвид, Вирна, че Уорън си тръгна.

— Тръгна си? Как така си тръгна?

Погледът на Сестра Лиома отскочи встрани към сенките между лавиците.

— Искан да кажа, че напусна Двореца. За добро.

Вирна зяпна.

— Сигурна ли си? Вероятно нещо грешеш. Може би...

Лиома приглади бял кичур коса.

— Дойде при мен снощи и ми каза, че си отива.

Вирна навлажни устни.

— Но защо не дойде при мен? Защо не каза на Прелата, че си отива?

Лиома се загърна в шала си.

— Вирна, съжалявам, че именно аз трябва да ти го кажа, но той ми обясни, че било най-добре да напусне Двореца. Засега поне. Накара ме да му обещаая, че няма да ти казвам за напускането му няколко дена, докато се отдалечи достатъчно. Не искаше да тръгваш след него.

— Да тръгвам след него! — Вирна сви юмруци. — Какво го кара да си мисли... — Главата ѝ се завъртя, докато се опитваше да разбере, и изведнъж се помъчи да си припомни изречени преди дни думи. — Но... каза ли кога ще се върне? Дворецът има нужда от неговия талант. Той познава книгите тук долу. Не може просто да реши и да си тръгне!

Лиома отново извърна поглед.

— Съжалявам, Вирна, но си отиде. Каза, че не знае кога и дали ще се върне. Струвало му се, че така ще е най-добре.

— Каза ли още нещо? — с надежда прошепна тя.

Лиома поклати глава.

— И ти просто го пусна? Не се ли опита да го спреш?

— Вирна — нежно каза Лиома, — Уорън беше без яка. Ти лично свали Рада'Хан от врата му. Не можем да принудим магьосник, когото сме освободили, да остане в Двореца против волята му. Той е свободен човек. Изборът е негов, не наш.

Блъсна я огромна ледена вълна смразяващ ужас. Беше го освободила. Нима можеше да очаква от него да остане, след като се бе отнесла толкова унижително? Той ѝ беше приятел, а тя се бе държала с него като с малко момченце. Той не беше момче. Беше мъж. Мъж, който може сам да решава за себе си.

И си бе отишъл.

Вирна се насили да проговори.

— Благодаря, Лиома, задето ми каза.

Лиома кимна, стисна я успокоително за рамото и се отправи към залата, където се провеждаха уроците.

Уорън си беше тръгнал.

Разумът ѝ нашепваше, че сигурно са го заловили Сестрите на мрака, но вътрешно можеше да обвинява единствено себе си.

Колевливите й крачки я отведоха в една от малките стаички. След като каменната врата се затвори зад нея, тя се отпусна немощно на стола. Главата й потъна между дланите, зарида, едва сега осъзнала колко много означава Уорън за нея.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Калан изхвърча от каруцата и се затъркаля в снега. Скочи на крака и започна да се катери нагоре под дъжда от камъни. Над нея се чуваха писъци. Прикри се между дърветата откъм долната страна на тясната пътека, като се вкопчи в стърчащите клони, опитваше се да обгърне с ръце огромните дънери на старите борове. Погледна към каруцата.

— Помощ! — изкрещя на мъжете, които вече летяха като стрели към нея.

Пристигнали буквално за секунди, те подложиха гърбове под тежестта на каруцата. Мъжът закрепя още по-силно.

— Стойте, стойте!

Писъкът му беше смразяващ.

— Дръжте така, не вдигайте повече!

Шестимата млади войници напънаха мускули да задържат каруцата във въздуха. Скалата, стоварила се отгоре ѝ, утежняваше значително задачата им.

— Орск! — извика Калан.

— Да, Господарке?

Калан се сепна. В тъмнината не бе забелязала кога огромният, едноок Д'Харански войник се е озовал до нея.

— Орск, помогни им да задържат каруцата във въздуха. Не я вдигайте повече, просто я задръжте така. — Тя извърна поглед назад към тъмната пътека, докато Орск си проправяше път между мъжете, за да сграбчи с мощните си ръце ръба на каруцата. — Зед! Някой да извика Зед! Бързо!

Калан отметна дългата си коса назад върху вълчето наметало и коленичи до затиснатия младеж. Беше твърде тъмно, за да може да прецени колко е пострадал, но по задъханите му стонове се опасяваше, че е сериозно. Не можеше да разбере защо закрепя още по-силно, когато започнаха да повдигат каруцата от него.

Напипа ръката му и я стисна.

— Дръж се, Стивънс, помощта идва!

Лицето ѝ се изкриви от болка, щом той я сграбчи за ръката и нададе писък. Беше се вкопчил за нея така, сякаш виси от висока скала и дланта на Калан е единственото му спасение от тъмната прегръдка на смъртта. Тя се закле да не издърпва ръката си дори той да я счупи от стискане.

— Простете ми... Кралице моя... че ви забавих.

— Беше злополука. Нямах вина.

Краката му направиха нервен гърч в снега.

— Гледай да не мърдаш. — Със свободната си ръка тя отметна кичур коса от челото му. При докосването ѝ той като че се поуспокои, така че тя задържа ръката си върху леденото му чело. — Моля те, Стивънс, опитай се да не мърдаш. Няма да им позволя да стоварят тежестта отново върху теб. Обещавам ти. Ще те измъкнем оттук само след миг и магьосникът ще те излекува.

Тя усети кимването му под дланта си. Никой наоколо нямаше факла и на слабата лунна светлина, промъкваща се призрачно между дебелите клони, Калан не можеше да види къде е пострадал. Сякаш отместването на тежестта му причиняваше повече болка.

Чу се конски тропот и Калан видя как на земята скача тъмна фигура. Жребецът, спрян внезапно, заразмахва глава под дръпнатите юзди. Щом мъжът скочи на земята, в клечестата му ръка пламна огън. Освети се слабовато лице, обгърнато от рошава бяла коса.

— Зед! Бързо!

Щом Калан погледна надолу под внезапната силна светлина, веднага схвана сериозността на ситуацията и усети как ѝ прилошава с бързината на удар с чук.

Спокойните кафеникави очи на Зед прецениха бързо нещата и той коленичи от другата страна на Стивънс.

— Каруцата остърга подпорната стена, която задържа сипея — обясни тя.

Пътеката беше тясна и опасна и в тъмнината на завоя не бяха забелязали купчината дървета под снега. Дървеният материал сигурно е бил стар и разложен от влагата. Щом главината на колелото се е врязала в него, дърветата изпукаха и гредата, която ги задържаше, изхвърча, посипа се дъжд от камъни.

В мига, в който скалният отломък избута задната част на каруцата встрани, желязната рамка на задното колело попадна в заледен коловоз под снега и дебелиите дървени спици изхвърчаха. Главината събори Стивънс на земята и се стовари отгоре му.

На светлината Калан видя, че една от спиците се е врязала в тялото на младежа. Когато повдигаха каруцата, дървеният кол бе повдигнал момчето и му бе причинил непоносима болка в ребрата.

— Съжалявам, Калан — каза Зед.

— Какво искаш да кажеш с това „съжалявам“? Трябва...

Калан осъзна, че макар ръката ѝ все още да пулсираше, хватката около нея бе отслабнала. Погледна и видя лицето на смъртта. Стивънс бе вече в ръцете на духовете.

Плащеницата на смъртта я накара да потръпне. Знаеше какво е да чувстваш ледения допир. Сега го чувстваше. Както всеки миг, когато беше будна. Когато спеше, той навестяваше сънищата ѝ с вцепняващия си дъх. Студените ѝ пръсти несъзнателно се плъзнаха по лицето ѝ, опитвайки се да избършат онова вечно гъделичкане, подобно на докосването от кичур коса, но така и нямаше какво да се избърше. Това, което чувстваше, бе смъдящото докосване на магията, на смъртното заклинание.

Зед се изправи и остави огънят му да запали факлата на един мъж наблизо. Пламъкът затрептя. Зед простря ръка към каруцата, докато с другата отпрати мъжете встрани. Те го послушаха, но останаха в готовност да поемат отново тежестта. Зед обърна длан и започна да я вдига нагоре. Заедно с неговото движение се издигна и каруцата. Задържа се във въздуха на няколко метра във въздуха.

— Махнете го оттам — нареди Зед мрачно.

Мъжете вдигнаха Стивънс за раменете и го издърпаха от спицата.

Щом свършиха, Зед обърна длан надолу и пусна каруцата на земята.

До Калан коленичи един от войниците.

— Вината е моя — заплака с болка той, — толкова съжалявам, стана по моя вина.

Калан сграбчи каруцаря за куртката и го вдигна на крака.

— Ако трябва да се търси вина, то тя се пада на мен. Не биваше да се опитвам да печеля разстояние в тъмното. Не биваше... Вината не

е твоя. Беше злополука, това е всичко.

Тя извърна глава и затвори очи, в главата ѝ продължаваха да звучат виковете на Стивънс. Както обикновено, не бяха запалили факлите, за да не издадат присъствието си. Никой не можеше да каже чии очи ще забележат, че през просеката минават войници. Но при положение, че нямаше никакви следи от преследвачи, беше глупаво да се презастраховат. Бяха загубили един живот.

— Погребете го възможно най-добре — обърна се Калан към мъжете. В замръзналата земя не можеше да се копае, но поне можеха да го покрият с някой голям камък от сипея. Душата му вече бе отлетяла на сигурно място при духовете. Страданията му бяха свършили.

Зед помоли войниците да разчистят пътеката и отиде заедно с другите да търси място, където да погребат Стивънс.

В цялата бъркотия Калан изведнъж се сети за Сирила и се качи в каруцата. Нейната полусестра беше увита с цял куп дебели одеяла и сложена между багажа. Падналата скала бе засегнала предимно задната част на каруцата и не бе докоснала Сирила, а одеялата я бяха предпазили от по-малките камъчета. Беше цяло чудо, че никой друг не пострада от по-големите камъни, паднали от сипея.

Бяха положили Сирила в каруцата, а не в каретата, защото все още беше в безсъзнание и прецениха, че легнала ще ѝ е по-удобно. Но сега каруцата най-вероятно не подлежеше на поправка, така че щеше да се наложи да я преместят в каретата, която се движеше не много далеч назад.

На пътеката започнаха да се събират мъже, някои се разтичаха в тъмнината да изпълняват заповедите на офицерите си, други се заеха да секат дървета, за да възстановят подпорната стена, на трети бе заповядано да разчистят пътя от камъните и скалните отломъци, за да може да мине каретата.

Калан с облекчение забеляза, че Сирила е здрава и читава. Беше доволна и че сестра ѝ е в почти постоянното си състояние на унес. Точно сега не им беше до виковете и крясъците ѝ на ужас. Чакаше ги по-важна работа.

Калан пътуваше с нея в каруцата, в случай че Сирила се събуди. След онова, което ѝ се бе случило в Ейдиндрил, Сирила изпаднаше в

паника при вида на мъже и я обземаше див ужас, ако до нея не се окажеха Калан, Ейди или Джебра.

В кратките мигове на просветление Сирила караше Калан да ѝ обещава отново и отново, че ще стане Кралица. Сирила се тревожеше за народа си и знаеше, че не е в състояние да му помогне. Тя обичаше Галеа достатъчно, за да не иска да натрапва на страната си Кралица, която не е в състояние да ръководи. Калан с неохота се съгласи да поеме тази отговорност.

Полубратът на Калан — принц Харолд — не искаше да има нищо общо с кралските дела. Той беше войник, също както баща си, баща и на Сирила — Крал Уйборн. След раждането на Сирила и Харолд майката на Калан бе взела баща им за свой другар и така се бе появила Калан. Тя бе родена Изповедник, изповедническата магия в нея имаше превес над кралското ѝ потекло.

— Как е тя? — попита Зед и изтупа робата си. Качи се в каруцата.

— Все същото. Камъните не са я засегнали.

Зед допря пръсти до слепоочията ѝ.

— С тялото ѝ всичко е наред, но съзнанието ѝ все още е в лапите на болестта. — Той поклати глава с въздишка и опря длан в коляното си. — Ще ми се дарбата да можеше да лекува и болестите на главата.

Калан видя мъката в очите му. Усмихна се.

— Бъди благодарен. Ако беше така, никога нямаше да ти остава време да се наядеш.

Зед се изкикоти, а тя плъзна поглед към мъжете около каруцата. Видя капитан Райан. Махна му да се приближи.

— Да, Кралице моя?

— Колко още има до Ебинисия?

— Около четири, най-много шест часа.

Зед се наведе към нея.

— Ебинисия не е място, където бихме искали да стигнем посред нощ.

Калан разбра намека му и кимна. За да успеят да си върнат престолния град на Галеа, трябваше здраво да се потрудат. Преди всичко трябваше да се погрижат за хилядите трупове, които изпълваха града. А това не беше гледка, с която човек би искал да се сблъска нощем, след изнурителен поход. Калан не гореше от желание да види

отново познатата ѝ гледка, но там никой не би очаквал да ги намери и поне за известно време щяха да са в безопасност. Оттам нататък щяха да се заемат със задачата да възстановят единството на Средната земя.

Тя отново се обърна към капитан Райан.

— Има ли наблизно място, подходящо за пренощуване?

Капитанът посочи напред по пътя.

— Съгледвачите ми докладваха, че в долината отпред има малко възвишение. На него се намира изоставена ферма, където на Сирила ще може да се осигури спокойствие за през нощта.

Тя отметна назад кичур коса и го закачи зад ухото си, забеляза, че към Сирила вече не се обръщаха с „Кралицата“. Сега Кралицата бе Калан и принц Харолд се бе постарал всеки да го знае.

— Добре, в такъв случай предайте напред волята ми. Осигурете охрана около долината и вдигнете лагер. Разпратете съгледвачи и часови. Ако околните хълмове са изоставени и долината не се вижда от никъде, позволете на хората да запалят огньове, но ги поддържайте ниски.

Капитан Райан се усмихна и поздрави с удар в гърдите. Огньовете бяха истински лукс и топлата храна щеше да повдигне духа на момчетата. Заслужаваха си го след изнурителния преход. Почти бяха стигнали у дома. Утре щяха да са там. Тогава ги чакаше най-страшната част от работата: да се погрижат за мъртвите и да приведат Ебинисия в ред. Калан нямаше да допусне Императорският орден да завземе града. Средната земя щеше да си върне отнетото и отново щеше да е способна да отблъсква външни атаки.

— Погрижихте ли се за Стивънс? — попита тя капитана.

— Зед ни помогна да намерим подходящо място и момчетата се заеха. Горкият Стивънс. Премина през всички битки с Ордена, когато бяхме пет хиляди, пред очите му измряха четири от всеки пет негови другари. А да умре при злополука, след като всичко свърши. Знам, че би предпочел да умре в битка за Средната земя.

— Той го направи — каза Калан. — Не всичко е свършило. Спечелихме само една битка, макар и важна. Но войната с Императорския орден продължава, а той е войник в тази война. Беше на поста си и умря в изпълнение на задълженията си, също както войниците, които загинаха в бой. Няма никаква разлика. Той умря като герой.

Капитан Райан бръкна в джобовете на тежкия си вълнен шинел.

— Мисля, че момчетата ще оценят тези думи и те ще им вдъхнат смелост. Преди да продължим, бихте ли казали нещо над гроба му? Би било от голямо значение за войниците да знаят, че Стивънс ще липсва на тяхната Кралица.

Калан се усмихна.

— Разбира се, капитан Райан. За мен би било чест.

Калан се загледа след капитана, който се отдалечи.

— Не биваше да ги карам да вървим по тъмно.

Зед я погали успокоително по главата.

— Злополука може да се случи и посред бял ден. Твърде е вероятно това да бе станало и сутринта, ако бяхме спрели по-рано. Тогава щеше да се обвиняваш, че не си била напълно будна.

— И въпреки това се чувствам виновна. Просто не е честно.

В усмивката му нямаше веселост.

— Съдбата не търси нашето съгласие.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ако във фермата изобщо бе имало трупове, докато Калан стигна дотам, войниците ги бяха разчистили. В грубо иззиданото огнище гореше огън, но той не бе успял да омокоти ледената студенина на изоставения дом.

Пренесоха Сирила до останките от сламеник в задната спалня. В къщата имаше още една стаичка с нещо като две легла, вероятно за децата, и друга, по-голяма стая с маса и съвсем малко покъщнина. По изпочупените шкаф и чекмеджета и останките от лични вещи Калан разбра, че на път за Ебинисия Ордент е минал и оттук. Още веднъж се запита какво ли са направили нейните хора с труповете във фермата. Не искаше, ако ѝ се наложи да излиза през нощта, да ги открие някъде в тъмното.

Зед огледа стаята и прокара ръце през стомаха си.

— Кога ще бъде готова вечерята? — бодро попита той.

Беше облечен с тежка, червеникавокафява роба с черни ръкави и паднали рамене. Около китките му минаваха три шевици сребърен брокат, а врата му обикаляше по-дебел златен, който слизаше напред между гърдите му. Робата се връзваше на кръста с червен копринен колан със златна тока. Зед мразеше лъскавите си одежди, които бе купил по настояване на Ейди за маскировка. Предпочиташе обикновената си роба, но тя отдавна бе потънала някъде, както и смешната шапка с дълго перо, която бе „загубил“ някъде по пътя.

Калан не успя да въздържи усмивката си.

— Нямам представа. Какво възнамеряваш да сготвиш?

— Аз? Да готвя? Ами такава, мислех си...

— Добри духове, спестете ни готвенето на този човек — обади се Ейди от прага. — По-добре да хапнем кора и насекоми.

Възрастната жена закуцука през стаята, последвана от Джебра, Прозрителката, и Ахерн, коняря, който взеше Зед и Ейди в последно време. Чандален, който бе тръгнал като придружител на Калан от селото на Калните преди месеци, си бе тръгнал, след като Калан бе

прекарала с Ричард една вълшебна нощ между световите. Искеше да се върне у дома при народа си. Калан не можеше да го обвинява. Знаеше какво е да ти липсват приятелите и любимите хора.

Сега, когато бе отново със Зед и Ейди, тя се чувстваше почти както някога, когато бяха всички заедно. Щом Ричард ги настигне, усещането щеше да е съвсем пълно. Макар че това най-вероятно щеше да стане след още няколко седмици, тя се радваше на всеки следващ дъх, защото той я приближаваше по-близо до мига, в който ще притисне Ричард в прегръдките си.

— Кокалите ми бъдат твърде стари за такова време — оплака се Ейди, прекосявайки стаята.

Калан взе груб дървен стол и го повлече към огнището, като с другата ръка поведе и Ейди насам. Нагласи стола близо до огъня и сложи чародейката да седне, за да се сгрее. За разлика от лъскавите одежди на Зед, семплата ленена роба на Ейди, украсена с червени и жълти мъниста, зашита около врата като древни символи на професията ѝ, бе оцеляла по време на пътуването. Зед се мръщеше всеки път, когато видеше как е облечена Ейди. Струваше му се повече от странно, че нейните дрехи са оцелели, а неговите — не. Ейди винаги се усмихваше в отговор и казваше, че наистина е цяло чудо, но че той изглежда величествен в изисканите си дрехи. Калан подозираше, че чародейката наистина го харесва повече с новото му облекло. Всъщност самата тя бе на същото мнение — че така Зед изглежда величествен, макар и да не прилича особено на магьосник, както с традиционната си магьосническа роба. Магьосниците с най-висок ранг носеха възможно най-простите одежди. А нямаше никой с по-висок ранг от Зед — Първия магьосник.

— Благодаря, дете — каза Ейди и протегна ръце към огъня.

— Орск! — извика Калан.

Огромният мъжага се запъти към нея незабавно. Белегът през липсващото му око изглеждаше бял на светлината на огъня.

— Да, Господарке? — Той стоеше в очакване, готов да изпълни заповедите ѝ. Какви ще бъдат те беше без значение за него, интересуваше го само фактът, че има възможност да ѝ достави удоволствие.

— Тук няма гърне. Можеш ли да ни донесеш, за да можем да сготвим нещо за вечеря?

Мъжагата се поклони, тъмната му кожена униформа проскърца и той бързо излезе от стаята. Орск беше Д'Харански войник от лагера на Императорския орден. Беше се опитал да убие Калан и в битката тя го бе докоснала със силата си. Магията на Изповедниците унищожаваше винаги самоличността на докоснатия и го изпълваше единствено с безусловна преданост към съответния Изповедник. Тази сляпа вяръност и отдаденост беше за Калан постоянно напомняне за това коя и какво е тя.

Опитваше се да не вижда в него човека, който Орск е бил преди: войник от армията на Д'Хара, присъединила се към Императорския орден; един от убийците, взели участие в клането на невинни жени и деца в Ебинисия. Като Майка Изповедник тя се беше заклела да не проявява нито капка милост към привържениците на Ордена, както и бе направила. Орск беше единственият оцелял. Но макар и жив, човекът, който някога се бе бил на страната на Ордена, вече не съществуваше.

Поради смъртното заклинание, което Зед хвърли върху Калан, за да могат да избягат от Ейдиндрил, малцина знаеха, че тя е Майката Изповедник. За Орск беше само неговата Господарка. Истинската ѝ самоличност знаеха само Зед, разбира се, Ейди, Джебра, Ахерн, Чандален, нейният полубрат принц Харолд и капитан Райан. Всички останали бяха убедени, че Майката Изповедник е мъртва. Хората, в редиците на които се беше била, я познаваха само като тяхната Кралица. Споменът им за нея като за Майката Изповедник се бе разбил и на негово място бе изплувал образът на Кралица Калан, която бе в не по-малка степен техен водач, но не беше Майката Изповедник.

След като снегът в гърнето се разтопи, Джебра и Калан пуснаха вътре бобени зърна, бекон, нарязана сладки корени и добавиха малко меласа. Зед стоеше и потъркваше ръце, като не изпускаше от очи процеса на прибавяне на отделните съставки в гозбата. Калан се усмихна широко на детското му нетърпение и като бръкна в някаква раница, извади комат сух хляб за него. Зед остана поласкан и докато чакаше гозбата да се свари, си изяде подаръка.

Докато стане вечерята, Калан затопли останала от предишния ден супа, която носеха в малко гърненце, и я занесе на Сирила. Сложи една свещ на летва, предварително втъкната в цепка в стената, и седна на ръба на леглото в тихата стая. Избърса с топла влажна кърпа челото

на сестра си и се зарадва, когато Сирила отвори очи. Ужасеният ѝ поглед се втурна да оглежда стаята. Калан хвана главата ѝ и я принуди да я погледне в очите.

— Аз съм, Калан, сестричке. Тук си в безопасност, само двете сме. Успокой се. Всичко е наред.

— Калан? — Сирила се вкопчи в бялата ѝ кожена наметка. — Ти обеща. Няма да се отметнеш от думата си. Не бива.

Калан се усмихна.

— Обещах и ще изпълня обещанието си. Аз съм Кралицата на Галеа и ще остана такава до мига, в който ти решиш да си върнеш короната.

Сирила се отпусна с облекчение, все още стискаше наметката ѝ.

— Благодаря ти, Кралице моя.

Калан я накара да седне на леглото.

— Хайде сега. Донесла съм ти топла супа.

Сирила извърна лице от лъжицата.

— Не съм гладна.

— Ако искаш да съм Кралица, ще трябва да се държиш с мен като с такава.

Лицето на Сирила се намръщи в неразбиращ въпрос. Калан се усмихна.

— Това е заповед от твоята Кралица. Трябва да изядеш супата.

Само това можеше да накара Сирила да хапне. Щом пресуши лицата и започна отново да се тресе и да плаче, Калан я притисна до себе си, докато сестра ѝ изпадна в почти постоянното си унесено състояние и заби невиждащ поглед в нищото. Калан я зави по-плътно с тежките одеяла и я целуна по челото.

Зед беше изнамерил отнякъде няколко варела, пейка, табуретка от плевнята и дори още един стол и беше поканил принц Харолд и капитан Райан да се присъединят към Ейди, Джебра, Ахерн, Орск, Калан и него за вечеря. Наближаваха Ебинисия и трябваше да обсъдят плановете си. Всички насядаха около малката маса, докато Калан разчупваше сухия хляб, а Джебра пълнеше димящи паници с бобена яхния от гърнето на огнището. Щом Прозрителката приключи, седна на късата пейка до Калан, като през цялото време не сваляше изумения си поглед от Зед.

Принц Харолд, широкоплещест мъж с дълга, гъста черна коса, напомняше на Калан за баща й. Харолд се бе върнал едва същия ден от Ебинисия заедно със съгледвачите си.

— Какви са новините от дома? — попита Калан.

Той разчупи комата хляб с дебелиите си пръсти.

— Ами — въздъхна, — положението е такова, каквото го описа. Явно след вас там не е стъпвал човешки крак. Струва ми се, че ще бъдем на сигурно място. Сега, когато армията на Ордена е унищожена...

— Една от армиите — поправи го Калан.

Той се съгласи със забележката с махване на ръка.

— Не мисля, че в близко време можем да очакваме неприятности. Все още не разполагаме с много хора, но тези, които имаме, са добри бойци. И са достатъчно, за да защитим града откъм просеките горе в планината, която го заобикаля. Поне докато не се появят с армия, многобройна като преди. Докато Ордент докара повече хора, мисля, че ще можем да задържим града. — Той махна към Зед. — Освен това имаме и магьосник.

Зед, който ангажирано хвърляше лъжица след лъжица боб в устата си, забави темпото само колкото да изсумти нещо в знак на съгласие.

Капитан Райан преглътна голяма лъжица.

— Принц Харолд е прав. Ние познаваме тези планини. Можем да защитаваме града, докато не дойдат по-многобройни сили. А да се надяваме, че дотогава и към нас ще са се присъединили нови хора и ще можем да започнем изтегляне.

Харолд натопи хляба в паницата си и лапна парче месо.

— Ейди, мислиш ли, че имаме шансове да получим помощ от Никобарезе?

— В родината ми бъде смут. Когато двамата със Зед бяхме там, научихме, че Кралят бъде мъртъв. „Кръвта на братството“ са придобили повече власт, но не всички хора бъдат доволни от това. Най-много бъдат ядосани чародейките. Ако „Кръвта“ вземе властта, тези жени бъдат преследвани и убити. Очаквам да се присъединят към силите, които бъдат срещу „Кръвта“.

— При гражданска война — обади се Зед, прекъсвайки бързата си работа с лъжицата — едва ли ще изпратят войски да помогнат на

Средната земя.

Ейди въздъхна.

— Зед бъде прав.

— Може би някои от чародейките ще ни помогнат? — каза Калан.

Ейди заровичка с лъжица в паницата си.

— Може би.

Калан погледна брат си.

— Нали можеш да повикаш на помощ и други войски, които ни подкрепят?

Харолд кимна.

— Със сигурност. Поне шейсет-седемдесет хиляди души, възможно е дори да стигнат до сто, макар че не може да се очаква, че всички ще са добре подготвени и въоръжени. Ще отнеме време, докато ги стегнем, но когато го направим, Ебинисия ще се превърне в сила, с която човек ще трябва да се съобразява.

— И преди разполагахме с толкова души — напомни му капитан Райан, — но се оказа недостатъчно.

— Вярно е — каза Харолд и размаха парчето хляб, — но беше така само в началото. — Той погледна Калан. — Можеш да накараш и други страни да се съюзят, нали?

— На това се надяваме — отвърна тя. — Ако искаме да имаме някакъв шанс срещу Ордена, трябва да обединим цялата Средна земя.

— Включително Лифани — вметна Харолд. — Те произвеждат много оръжие и знаят как да го използват.

Калан откъсна малка хапка от средата на хляба си.

— Сандария зависи от Келтон за лятното подстригване на овцете си. Лифани купува желязо от Келтон и им продава зърно. Хердзборг се осланя на вълната на Сандария. Мисля, че всички ще тръгнат натам, накъдето ги поведе Келтон.

Харолд заби лъжицата в паницата си.

— Сред нападателите на Ебинисия имаше и келтонски трупове.

— Също и галеански. — Калан лапна хапката хляб и подъвка, докато гледаше как брат ѝ стиска лъжицата си, сякаш е нож.

Харолд заби гневен поглед в гозбата си.

— Метежници и убийци има във всяка армия — каза тя, след като преглътна. Това не означава, че цялата страна е такава.

Келтонският принц Фирен предаде своята страна на Ордена, но вече е мъртъв. Не сме във война с Келтон. Те са част от Средната земя. Войната е с Императорския орден. Трябва да застанем рамо до рамо. Ако Келтон се присъедини към нас, другите ще бъдат почти принудени да го направят. Но ако Келтон тръгне след Ордена, ще ни е доста трудно да убедим другите да не го правят. Трябва най-напред да спечелим Келтон на наша страна.

— Мога да се обзаложа, че Келтон ще се присъедини към Ордена — каза Ахерн.

Всички се обърнаха към него. Той сви рамене.

— Аз съм Келтонец. Мога да твърдя със сигурност, че хората ще тръгнат след Короната. При нас е така. Сега, когато Фирен е мъртъв, на престола ще се качи дукеса Лумхолц. Тя, заедно със съпруга си, дука, ще премине на страната, която според тях ще победи. Независимо коя е. Поне така си мисля, като знам какво съм чувал за нея.

— Но това е глупаво! — Харолд хвърли лъжицата си. — Колкото и да не вярвам на Келтонците — не искам да те обидя, Ахерн, — и да познавам начина им на действие, в сърцата си те са жители на Средната земя. Те може да искат да заграбят коя да е ферма на границата с друга страна и да я нарекат Келтонска, но въпреки това населението им принадлежи към Средната земя.

Духовете са ни свидетели, че двамата със Сирила си имахме своите врагове, но появеше ли се проблем, всички се обединявахме. И народите ни също. Когато миналото лято ни нападна Д'Хара, се бихме в защита на Келтон въпреки разногласията си с тях. Ако от това зависи бъдещето на Средната земя, те ще тръгнат с нас. — Харолд сграбчи лъжицата си и посочи Ахерн. — Какво ще отвърнеш на това?

Ахерн сви рамене.

— Нищо, предполагам.

Зед погледна първо единия, после другия.

— Не сме се събрали да се караме. А да започнем война. Говори както мислиш, Ахерн. Ти си Келтонец и би следвало да знаеш за Келтон повече от всички нас.

Ахерн се замисли върху думите на Зед и почеса загорялото си лице.

— Генерал Болдуин, главнокомандващият на Келтонската армия, и неговите генерали Бранфорд, Кутер и Емерсон ще тръгнат след

Короната. Не ги познавам лично, все пак съм обикновен каруцар, но пътувам много и чувам какво говорят хората. И това е, което винаги се е казвало за генералите. Има дори една приказка, че ако Кралицата хвърли Короната си през прозореца и тя се закачи на рогата на елен, до месец цялата войска ще пасе трева.

— От онова, което си чувал, смяташ ли, че тази дукеса, дето ще стане Кралица, ще се присъедини към Ордена само за да е на страната на силата, дори това да означава разпадането на Средната земя? — попита Зед.

Ахерн сви рамене.

— Това, разбира се, е само мое мнение, но мисля, че ще стане точно така.

Калан, без да вдига поглед, загреба сладък корен от паницата си и каза:

— Ахерн има право. Познавам Катрин Лумхолц и съпруга ѝ, дука. Тя ще стане Кралица на Келтон и макар да се вслушва в съветите на мъжа си, е на същия акъл като него. Принц Фирен трябваше да е начело на Келтон и мислех, че независимо от всичко ще се присъедини към нас. Но някой от Ордена го е спечелил на тяхна страна и той ни предаде. Сигурен съм, че Ордена ще отпрати на Катрин Лумхолц подобни предложения. И тя ще види в тях залог за сила.

Харолд се пресегна и си взе още малко хляб.

— Ако го направи и Ахерн е прав, тогава значи губим Келтон. А стане ли това, се сблъскваме с първите сериозни проблеми.

— Това не бъде добре — заключи Ейди. — Никобарезе бъде в затруднение, Галеа бъде слаба след убийството на толкова нейни войници в Ебинисия и Келтон бъде на страната на Ордена. А Келтон бъде последван от редица страни, които имат търговски отношения с него.

— А има и някои от другите, които...

— Достатъчно. — Тихият, но властен глас на Калан накара масата да притихне. Тя си спомни какво казваше Ричард винаги, когато се забъркваха в повече неприятности, отколкото им бяха по силите: мисли за разрешението, не за проблема. Ако мисълта ти е задръстена единствено с мисли защо ще загубиш, не можеш да мислиш за това как да спечелиш.

— Престанете да ми повтаряте защо не можем да обединим Средната земя и защо не можем да спечелим. Вече знаем, че съществуват проблеми. Трябва да се съсредоточим върху разрешаването им.

Зед се усмихна над лицата си.

— Добре казано, Майко Изповедник. Все ми се струва, че ще измислим нещо. Примерно, знаем, че съществуват редица по-малки страни, които ще останат верни на Средната земя, независимо от всичко. Трябва да свикаме представителите им в Ебинисия и да започнем да възстановяваме Съвета.

— Точно така — каза Калан. — Те може и да не са силни колкото Келтон, но понякога има значение качеството, а не количеството.

Тя разгърна кожената си наметка. Пукащият огън затопляше стаята, горещата храна размрази стомаха ѝ, но истинската причина от челото ѝ да потекат струйки пот беше тревогата. Вече нямаше търпение Ричард да ги настигне, той винаги имаше идеи. Никога не допускаше събитията да диктуват действията му. Калан огледа сведените над лиците глави, всеки се беше намръщил, замислен над възможностите.

— Е — каза Ейди и остави лъжицата си, — бъда сигурна, че все ще накараме част от чародейките в Никобарезе да застанат на наша страна. Те ще ни бъдат от огромна помощ. Някои от тях може да не искат да се бият, защото това противоречи на убежденията им, но няма да откажат да помогнат по други начини. Никоя чародейка няма желание да се срещне с „Кръвта“ и няма да иска техните съюзници, Императорският орден, да завладеят Средната земя. Повечето чародейки още помнят ужаса от миналото и не биха допуснали то да се възроди.

— Добре — каза Калан. — Това е добре. Мислиш ли, че ще можеш да отидеш там и да ги убедиш да се присъединят към нас и вероятно да спечелиш на наша страна и част от редовната армия? В края на краищата гражданската война е част от друга, по-мощна война, която няма да завърши благоприятно, ако никой не се притече на помощ.

Прозрачно белите очи на Ейди се втренчиха в Калан.

— В името на толкова важно нещо, разбира се, че ще опитам.

Калан кимна.

— Благодаря ти, Ейди. — Огледа останалите. — Нещо друго? Някакви идеи?

Харолд отпусна лакът на масата и се намръщи замислено. Размаха лъжицата си.

— Мисля, че ако изпратя част от офицерите си като официална делегация при някои от по-малките страни, те ще успеят да ги убедят да изпратят представители в Ебинисия. Повечето се отнасят към Галеа с огромна почит и уважение и помнят колко пъти Средната земя е защитавала интересите им. Ще ни се притекат на помощ.

— А вероятно — обади се Зед с лукава усмивка, — ако направя едно посещение на Кралица Лумхолц — в качеството си на Първ магьосник, смей да ви напомня, — ще мога да я убедя, че Средната земя не е лишена от известна сила.

Калан познаваше Катрин Лумхолц, но не ѝ се искаше да охлажда топлата надежда в думите на Зед. Та нали именно тя, в крайна сметка, преди малко призова да мислят за разрешаването, а не за проблема.

Онова, което я държеше в постоянно напрежение и ужас, бе мисълта, че може да стане Майката Изповедник, загубила Средната земя.

Щом приключиха с вечерята, принц Харолд и капитан Райан излязоха да обиколят хората си. Ахерн метна дългото палто около широките си рамене и каза, че отива да нагледа екипажа си.

След като тримата излязоха, Зед хвана за ръката Джеббра, която се зае да помага на Калан с разтребването на масата.

— Искаш ли да ми кажеш какво виждаш всеки път, когато погледнеш към мен?

Джеббра извърна сините си очи от него и взе в ръката си още една лъжица.

— Нищо.

— Ако не възразяваш, бих искал аз да преценя това.

Тя спря и най-после го погледна.

— Крила.

Зед повдигна вежда.

— Крила ли?

Тя кимна.

— Виждам те с крила. Сега разбра ли, няма никакъв смисъл. Вероятно е просто безсмислено видение. Казах ти, че понякога

получавам такива.

— Това ли е всичко? Само крила?

Джебра тръсна късата си руса коса.

— Ами ти си във въздуха с тези крила и после падаш в огромна огнена топка. — Малките бръчици в ъглите на очите ѝ се задълбочиха. — Магьоснико Зорандер, не знам какво означава това. Не е събитие, нали знаеш как става понякога с виденията ми, а някакво усещане за събитие. Нямам представа какво означава, понякога всичко е толкова объркано.

Зед я пусна.

— Благодаря ти, Джебра. Ако научиш нещо друго, би ли ме уведомила?

Тя кимна.

— Незабавно — допълни Зед. — Нужна ни е цялата помощ, до която можем да се доберем.

Тя сведе очи към пода и отново кимна. Килна глава към Калан.

— Кръгове. Виждам Майката Изповедник да бяга в кръгове.

— Кръгове ли? — попита Калан и се приближи. — Защо бягам в кръгове?

— Не мога да кажа.

— Е, ами в момента се чувствам точно така, сякаш бягам в кръгове, опитвайки се да намеря начин да обединя отново Средната земя.

Джебра вдигна поглед, изпълнен с надежда.

— Може би е точно това.

Калан ѝ се усмихна:

— Може би. Виденията ти не винаги вещаят бедствие.

Двете продължиха да разтребват, след малко Джебра се обади отново.

— Майко Изповедник, не бива да оставяме сестра ти сама с каквито и да е въжета.

— Какво искаш да кажеш?

Джебра въздъхна.

— Тя иска да се обеси.

— Имаш предвид, че си получила видение как го прави?

Джебра отпусна загрижено ръка на рамото ѝ.

— О, не, Майко Изповедник, не съм видяла подобно нещо. Просто виждам аурата на човек и знам, че сестра ти иска да се обеси. Това не означава, че наистина ще го стори. Но трябва да я наблюдаваме, за да няма възможност, преди да се е възстановила.

— Мъдър съвет — обади се Зед.

Джебра уви остатъците от хляба в кърпа.

— Тази нощ ще спя при нея.

— Благодаря ти — каза Калан. — Защо не оставиш на мен да довърша тук и не си лягаш веднага, в случай че тя се събуди.

След като Джебра си взе завивките и влезе в стаята на Сирила, Зед, Ейди и Калан си поделиха неприятната домакинска работа. Когато приключиха, Зед постави пред камината един стол за Ейди. Калан отпусна ръце пред себе си и се загледа в огъня.

— Зед, когато изпратим делегации до по-малките страни, за да ги помолим да се съберат на съвещание в Ебинисия, ще бъде по-лесно да ги убедим, ако делегацията е изпратена официално от Майката Изповедник.

След дълго мълчание Зед наруши тишината.

— Всички си мислят, че Майката Изповедник е мъртва. Ако им покажем, че си жива, ще се превърнеш в мишена и това ще привлече Ордена по следите ни, преди да сме успели да съберем достатъчно силна армия.

Калан се извърна и го сграбчи за робата.

— Зед, омръзна ми да съм мъртва.

Той я потупа по ръката, стиснала дрехата му.

— Ти си Кралица на Галеа и можеш да използваш влиянието си по този начин. Засега. Ако Ордент разбере, че си жива, ще се сблъскаме с повече проблеми, отколкото можем да разрешим.

— Ако ще обединяваме Средната земя, трябва да има Майка Изповедник.

— Калан, знам, че не искаш по никакъв начин да излагаш на опасност живота на онези хора отвън. Те току-що спечелиха изключително важна битка и още не са възстановили силите си. Имаме нужда от нови попълнения на наша страна. Ако някой разбере, че ти си Майката Изповедник, ще се превърнеш в мишена и те ще трябва да се бият, за да те защитят. Ако е нужно да се биеш, нека поне да бъде в

името на истински цели. Точно сега не ни трябва повече проблеми, отколкото можем да понесем.

Калан притисна върховете на пръстите си един в друг и се загледа в огъня.

— Зед, аз съм Майката Изповедник. Ужасявам се от мисълта, че може да се превърна в Майката Изповедник, под чиято власт ще се стигне до разрушението на Средната земя. Аз съм родена Изповедник. Това е нещо повече от моя професия. Това е моята същност.

Зед я прегърна през раменете.

— Скъпа моя, ти все още си Майката Изповедник. Точно затова се налага засега да крием самоличността ти. Когато му дойде времето, ти отново ще управляваш Средната земя. И то една Средна земя, по-силна откогато и да било. Търпение.

— Търпение — промърмори тя на себе си.

— О, ами — усмихна се той широко — в търпението също има магия.

— Зед бъде прав — обади се Ейди от стола си. — Вълкът не оцелява, ако обяви пред стадото, че е вълк. Той предварително планира нападението си и едва в последния момент дава на плячката си да разбере кой бъде, показва им, че ги е нападнал вълк.

Калан потърка ръце. Имаше и още нещо, друга причина.

— Зед — прошепна тя болезнено, — не мога да издържам повече под това заклинание. Направо ме побърква. Усещам го през цялото време, сякаш смъртта се движи заедно с мен и прониква дълбоко в плътта ми.

Зед придърпа главата ѝ на рамото си.

— И дъщеря ми казваше същото. При това със същите думи: „Сякаш смъртта се движи заедно с мен и прониква дълбоко в плътта ми.“

— И как го е понасяла през всичките тези години?

Зед въздъхна.

— Ами когато Мрачният Рал я изнасили, знаех, че ако той заподозре, че тя е жива, ще тръгне по петите ѝ. Нямах друг избор. Исках да я защитя повече, отколкото копнеех да тръгна след него. Заведох я в Западната земя, където се роди Ричард, и това ѝ даде още една причина да се крие. Ако Мрачният Рал узнаеше, щеше да тръгне след Ричард. Така че тя просто трябваше да приеме нещата.

Калан потръпна.

— Всичките тези години. Аз не бих имала сила. Как е могла да издържи?

— Ами, от една страна, нямаше друг избор, а, от друга, каза, че след време свикнала до известна степен със заклинанието и не било толкова зле, както в началото. Усещанията се притъпяват с времето. Човек свиква, а дано при теб не се налага да търпиш дълго това положение.

— И аз на това се надявам — каза Калан.

Огънят танцуваше върху слабото лице на Зед.

— Дъщеря ми казваше още и че раждането на Ричард облекчило товара й.

Сърцето на Калан трепна при изричането на неговото име. Усмихна се широко.

— Това със сигурност помага. — Тя стисна ръката на Зед. — Той скоро ще дойде. Няма да допусне нещо да го задържи. Ще бъде тук най-много след две-три седмици. Добри духове, как ще издържа толкова дълго?

Зед се изкикоти.

— И ти си толкова нетърпелива, колкото и онова момче. Вие двамата сте си лика-прилика. — Той отметна назад косата й. — Очите ти вече изглеждат по-добре, скъпа моя.

— Значи когато Ричард ни настигне и започнем обединението на Средната земя, ще можеш да махнеш това заклинание от мен. И тогава Средната земя отново ще има Майка Изповедник.

— И аз нямам търпение.

Калан се намръщи.

— Зед, ако отидеш да се срещнеш с Кралица Катрин и се наложи сама да сваля това заклинание от себе си, как да го направя?

Зед се втренчи в огъня.

— Няма да можеш. Ако обявиш, че ти си Майката Изповедник, хората няма да ти повярват повече, отколкото ако Джебра им каже същото за себе си. Заклинанието няма да се махне, защото просто си обявила коя си.

— Тогава как да го махна?

Зед въздъхна.

— Мога да го направя единствено аз.

Калан изпита внезапен страх. Не искаше да изказва на глас опасенията си, но ако нещо се случеше със Зед, тя щеше да се окаже в капан.

— Но не може да няма и друг начин да се премахне. Може би Ричард?

Зед поклати глава.

— Дори Ричард да знаеше как да бъде магьосник, нямаше да може да махне това заклинание. Мога да го направя само аз.

— И това е единственият начин?

— Да. — Той я погледна в очите. — Освен, разбира се, ако някой друг с дарбата не разкрие истинската ти същност. Ако такъв човек те разкрие и разбере коя си, а после изрече името ти гласно, ще разруши заклинанието и веднага ще установи истинската ти самоличност.

Това беше невъзможно. Калан усети как последната ѝ искрица надежда угасва. Наведе си и метна още една цепеница в огъня. Единственият начин да премахне това заклинание от себе си беше чрез Зед. А той нямаше да го направи, докато не прецени, че е дошъл моментът.

Като Майка Изповедник тя не можеше да накара един магьосник да направи нещо, което и двамата знаеха, че не е правилно.

Калан се загледа във виещите се нагоре искри. Оживи се. Ричард скоро щеше да е при нея и тогава нещата нямаше да са толкова зле. Когато са заедно, тя няма да мисли за заклинанието. Ще е заета да го целува.

— Какво е толкова смешно? — попита Зед.

— Какво? О, нищо — Тя се изправи и изтри длани в панталона си. — Мисля да отида да нагледам хората. Може би леденият въздух ще прогони мисълта за заклинанието от главата ми.

Студът навън наистина ѝ се отрази добре. Тя застана на полянката пред малката ферма и си пое дълбоко дъх. Наоколо се носеше вълшебният аромат на запалено дърво. Калан си спомни предишните дни на похода, когато пръстите и стъпалата ѝ бяха вкочанени, ушите ѝ горяха от студа, носът ѝ течеше. Колко бе мечтала за мирис на дърва, за топлината на огън.

Запъти се през полето пред къщата. Вдигна очи към небето, като вдишваше бавно спокойния въздух. Долината пред нея бе осеяна с малки огньовете, чуваха се приглушените разговори на мъжете, насядали

около тях. Тя се радваше, че и те могат да почувстват топлината на огъня. Скоро щяха да са в Ебинисия и отново на топло.

Вдъхна дълбоко студения въздух, опитвайки се да забрави заклинанието. Небето бе осеяно със звезди, които трептяха като пламъчета от огромен огън. Зачуди се какво ли прави Ричард точно в този миг, дали препуска с всичка сила към нея или спи. Толкова копнееше да го види, но в същото време не искаше той да се лишава от сън. Когато най-накрая пристигне, тя щеше да заспива в прегръдките му. Мисълта я накара да се усмихне широко.

Изведнъж небето потъмня и тя смръщи чело. Почти веднага след това звездите отново проблеснаха. Дали наистина бяха угаснали за миг? Сигурно е било плод на въображението ѝ.

Нещо тупна на земята с приглушен звук. Наоколо не се вдигна никаква паника. Само едно нещо можеше да премине през обръча от часови, без да предизвика тревога. По тялото на Калан пробягаха милион иглички, този път не поради заклинанието.

Тя издърпа ножа си.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя видя искрящи зелени очи. На слабата светлина, идваща от малката зимна луна и звездите, забеляза как към нея се приближава нещо огромно. Прииска ѝ се да извика, но от устата ѝ не излезе глас.

Щом устните на огромния звяр се разтеглиха встрани, тя успя да види цялата прелест на грамадните му, остри зъби. Отстъпи назад. Стискаше дръжката на ножа толкова силно, че я заболяха пръстите. Ако е достатъчно бърза и не се паникьоса, имаше известен шанс. Ако извика, дали Зед щеше да я чуе? Дали изобщо някой щеше да я чуе? Дори да я чуеха, всички бяха надалеч от нея. Нямаше да имат достатъчно време, за да се приближат.

На бледата светлина тя успя да прецени по ръста, че пред нея стои късоопашат змей. Те бяха най-умните, най-огромните и най-опасните. Добри духове, защо не беше дългоопашат?

Стори ѝ се, че звярът повдигна нещо на гърдите си. Защо просто стои пред нея, без да предприема нищо? Къде са му мухите-крвопийци? Змеят се извърна към нея, огледа я от главата до петите, после още веднъж. Очите му блестяха в застрашително зелено. Устните му се дръпнаха още по-встрани, чу се гъргорещ шум и от устата му излезе дим.

Калан ококори очи. Дали беше възможно?

— Грач?

Змеят изведнъж започна да подскача във въздуха, да вие от радост и да пляска с криле.

Калан си отдъхна с облекчение. Прибра ножа си и се приближи до грамадния звяр, но остана нащрек.

— Грач? Ти ли си, Грач?

Змеят енергично заклати могъщата си, гротескна глава.

— Грррач! — обади се той с пътен, стържещ глас, който резонира чак в гръдния ѝ кош. — Грррач!

— Грач, Ричард ли те изпраца?

При споменаването на името на Ричард крилете на змея започнаха да се движат по-енергично.

Тя се приближи още малко.

— Ричард ли те изпраща?

— Грррач оиааа Раач аарг.

Калан примигна. Ричард ѝ бе споменал, че Грач се опитва да говори. Тя изведнъж се засмя.

— И Калан обича Ричард — Тя се потупа в гърдите. — Аз съм Калан, Грач. Толкова се радвам да те видя!

Тя загуби ума и дума, когато звярът се хвърли към нея и я прегърна силно с косматите си ръце, повдигайки я цял метър над земята. Първата ѝ мисъл беше, че със сигурност ще ѝ счупи нещо, но прегръдката му се оказа изненадващо нежна. Той я задържа дълго до гладките си гърди. Калан протегна ръце около мощното туловище и също го прегърна, доколкото можа. Разперени докрай, ръцете ѝ не достигаха дори до двете му страни.

Тя никога не би си представила, че може да направи подобно нещо, но сега едва не се разплака при мисълта, че Грач е приятел на Ричард и че Ричард е изпратил змея при нея. Беше почти като че е прегърнала самия Ричард.

Змеят внимателно я пусна на земята. Огледа я изпитателно с искрящите си зелени очи. Тя го погали отстрани по козината, а той протегна ръка надолу и внимателно плъзна огромната си, смъртоносна лапа, по дългата ѝ коса.

Калан се усмихна на сбръчканото лице, зад устните на което се виждаха ред страховити зъби. Докато тя милваше козината му, крилете му се повдигаха лекичко и доволно. Той продължаваше да я гали по косата.

— Тук си в безопасност, Грач. Ричард ми каза за теб. Нямам представа колко разбираш, но знай, че си сред приятели.

Щом устните му се дръпнаха встрани, показвайки отново огромните му зъби, тя изведнъж осъзна, че това всъщност е усмивка. Най-грозната усмивка, която беше виждала, но в нея имаше нещо невинно, което накара и нея да се усмихне. Никога досега не си бе представяла, че змейовете могат да се усмихват. Това беше истинско чудо.

— Грач, Ричард ли те изпраща?

— Раач аарг. — Грач се удари по гърдите. Плясна с криле толкова силно, че едва не се отлепи от земята. После протегна лапа и тупна Калан по рамото.

Калан зяпна. Змеят искаше да ѝ каже нещо и тя го разбра.

— Ричард те е изпратил да ме намериш?

Грач щеше да се побърка от щастие, че тя е разбрала. Отново я прегърна. Калан се засмя, удивена от чудото, което се разкриваше пред очите ѝ.

Когато той отново я пусна на земята, тя попита:

— Трудно ли ме намери?

Той простена и сви рамене.

— Малко трудно?

Грач кимна. Калан говореше много езици, но и този път не можа да въздържи смеха си при мисълта да комуникира със змей. Поклати глава в изумление. Кой друг освен Ричард би си помислил да се сприятелява със змей?

Тя вдигна ръка и хвана Грач за лапата.

— Хайде да влезем вътре. Искам да те запозная с едни хора.

Грач изгъркори нещо в знак на съгласие.

Калан се спря на прага. Зед и Ейди вдигнаха глави от столовете си край огъня.

— Искам да ви запозная с един приятел — каза тя и дръпна Грач зад себе си. Той се наведе, за да мине през рамката на вратата, прибра плътно крилете, после, веднъж влязъл, се изправи почти в целия си ръст зад Калан, само леко навел глава под тавана.

Зед се катурна от стола си, ръцете му мигновено се стрелнаха във въздуха.

— Престани, Зед. Ще го изплашиш — скара му се Калан.

— Ще го изплаша ли?! — изграчи магьосникът. — Каза ми, че Ричард ти споменал нещо за бебе-змей! Това чудо тук е почти в разцвета на силите си!

Мощните вежди на Грач се вдигнаха на челото, докато гледаше как магьосникът подскача и се мъчи да оправи заплетената си роба.

Калан протегна ръка.

— Грач, това е дядото на Ричард, Зед.

Косматите устни се дръпнаха встрани, разкривайки за пореден път острите зъби. Грач протегна лапи и се запъти през стаята. Зед

подскочи и отстъпи назад.

— Сега какво прави? Вечерял ли е?

Калан избухна в толкова силен пристъп на смях, че едва можеше да говори.

— Той се усмихва. Харесваш му. Искан да те прегърне.

— Да ме прегърне! Категорично не!

Твърде късно. Само с три крачки змеят бе прекосил стаята и вече беше пред Зед, притискайки кокалестия старец в косматата си прегръдка. Магьосникът нададе оглушителен вик. Грач изгъркори нещо като смях, докато вдигаше стареца от земята.

— По дяволите! — Зед правеше безуспешни опити да се отдалечи от дъха на змея. — Тоя летящ китеник е ял нещо! Едва ли би искала да разбереш какво!

Най-после Грач пусна Зед на земята. Магьосникът направи няколко крачки назад и се закани с пръст на змея:

— Ей, чуй ме добре, никакви такива повече! Дръж си ръцете при себе си!

Грач посърна и отново нададе пронизителен вой.

— Зед! — напомни му Калан. — Накърняваш чувствата му. Той е приятел на Ричард, следователно и наш приятел. Намерил ни е толкова трудно! Най-малкото, което можеш да направиш, е да се държиш мило с него.

Зед се покашля.

— Ами... сигурно си права. — Той плъзна поглед нагоре, към застиналия в очакване звяр. — Съжалявам, Грач. В някои случаи предполагам, че ще бъде чудесно да ме прегръщаш.

Преди да е успял да вдигне ръце и да погали змея, Грач вече го бе стиснал в прегръдките си и краката му висяха във въздуха, като че бе парцалена кукла. Най-накрая звярът пусна магьосника, който едва си поемаше дъх, на земята.

Ейди протегна ръка, за да се здрависат.

— Аз бъда Ейди, Грач. Радвам се да се запознаем.

Грач пропусна ръката ѝ и прегърна и нея с двете си космати ръце. Калан често бе виждала Ейди да се усмихва, но рядко беше чувала дрезгавия смях на старицата. Сега Ейди се смееше. Грач ѝ пригласяше по своя си гъргорещ начин.

Щом редът в стаята беше възстановен и всички успяха да си поемат дъх, Калан видя ококорените очи на Джебра да надничат през една пролука във вратата на спалнята.

— Всичко е наред, Джебра. Това е Грач, наш приятел. — Калан стисна Грач за козината, за да го възпре. — Нея ще я прегърнеш по-късно.

Грач сви рамене и кимна. Калан го обърна към себе си и взе едната му лапа в двете си ръце. Вгледа се в искрящите му зелени очи.

— Грач, Ричард те е изпратил напред, за да ни кажеш, че скоро и той ще дойде, така ли?

Грач поклати глава. Калан преглътна.

— Но е тръгнал насам? Напуснал е Ейдиндрил и е тръгнал да ни настигне?

Грач я изгледа изпитателно. Повдигна лапа и я погали по косата. Калан видя, че на кожена каишка на врата му виси кичурът ѝ коса заедно с драконовия зъб. Той бавно поклати глава и този път.

Сърцето на Калан потъна като камък в кладенец.

— Не е тръгнал, така ли? Но те е изпратил да ме намериш?

Грач кимна, прибавяйки към това и леко плясване с криле.

— Защо? Знаеш ли защо?

Грач кимна. Протегна се през рамо и достигна нещо, вързано на гърба му с друга каишка. Извади продълговат червен предмет и ѝ го подаде внимателно с върха на нокътя си.

— Какво е това? — попита Зед.

Калан припряно започна да развързва възела.

— Калъф за документи. Може би вътре има писмо от Ричард.

Грач кимна утвърдително. Щом развърза възела, тя помоли Грач да седне. Той покорно се смъкна на една страна, докато Калан изваждаше навитото на руло писмо от калъфа.

Зед седна край огъня до Ейди.

— Да чуем извиненията му. И дано да са основателни, че иначе е сериозно загазил.

— Съгласна съм с теб — промълви Калан едва чуто. — Върху това писмо има восък като за десет. Трябва да го научим как се запечатва документ. — Калан обърна печата към светлината. — Мечът е. Натиснал е дръжката на Меча на истината върху восъка.

— За да сме сигурни, че писмото наистина е от него — заключи Зед и хвърли едно дърво в огъня.

Калан разчупи печата и разгъна писмото, обръщайки се с гръб към огъня, за да може да чете.

— „Скъпа моя Кралице — започна тя на глас, — моля се на добрите духове това писмо да попадне в твоите ръце“ ...

Зед скочи на крака.

— Това е съобщение.

Калан го погледна изпод вежди.

— Разбира се, че е, нали е писмо от него.

Той махна с ръка.

— Не, не. Искам да кажа, че иска да ни съобщи нещо. Познавам Ричард, познавам начина му на мислене. Иска да ни каже, че се страхува писмото да не попадне в чужди ръце, това би могло да издаде нас... или него. Така че ни предупреждава, че не може да ни каже всичко, което би искал.

Калан прехапа долната си устна.

— Да, това обяснява нещата. Ричард обикновено обмисля добре действията си.

Зед пак махна с ръка и извърна глава, за да е сигурен, че кокалестият му задник ще намери стола, после каза:

— Продължавай.

— „Скъпа моя Кралице — започна тя на глас, — моля се на добрите духове това писмо да попадне в твоите ръце и че ще завари вас и вашите приятели в добро здраве и в безопасност. Доста неща се случиха и трябва да ви помоля да проявите разбиране.“

Обединението на Средната земя е разрушено. Отгоре ме гледат Магда Сеарус, първата Майка Изповедник, и нейният магьосник Мерит, защото те са свидетели на края на Средната земя и защото аз съм онзи, който обяви този край.

Разберете, че осъзнавам напълно товара на хилядолетната история, която е втренчила поглед към мен от тавана, но моля ви, опитайте се да проумеете, че ако не бях действал, ни очакваше бъдещето на роби на Императорския орден, с което цялата тази хилядолетна история щеше да бъде забравена.“

Калан допря длан до гърдите си, върху разтуптяното си сърце и спря, за да си поеме дъх. След малко продължи:

— „Преди няколко месеца Императорският орден започна да разрушава обединението, да печели привърженици и да подкопава единството на Средната земя. Докато ние се борехме с Пазителя, те се опитваха да лишат домовете ни от сигурност. Вероятно ако разполагахме с лукса на времето, можехме да се опитаме да възстановим единството на Средната земя. Но Орденът действа бързо и ни отказа този лукс. Сега, когато Майката Изповедник е мъртва, съм принуден да направя необходимото, за да се постигне нов вид единство.“

— Какво? Какво е направил той? — изкрюка Зед.

Калан го стрелна с поглед да мълчи над треперещия в ръцете й лист и продължи:

— „Забавянето е признак на слабост, а слабостта е смърт, причинена от Ордена. Нашата обичана Майка Изповедник знаеше цената на провала и ни натовари с отговорността да завършим с победа тази война. Обяви, че това е война без капка милост за Императорския орден. В тези нейни думи се крие непогрешима мъдрост. Обединението така или иначе беше разклатено от самолюбиви интереси. Това беше прелюдията към унищожението. Бях принуден да действам.

Войските ми завзеха Ейдиндрил.“

Зед избухна.

— По дяволите, по дяволите и пак по дяволите! Какви ги дрънка това момче! Та той няма негови войски! Има само меча си и този летящ китеник със зъби!

Грач се надигна с ръмжене. Зед подскочи.

Калан преглътна сълзите си.

— Замълчете и двамата!

Зед погледна първо нея, после змея.

— Извинявай, Грач, не исках да те засегна.

Двамата седнаха по местата си, а Калан продължи да чете:

— „Днес събрах представителите на страните тук, в Ейдиндрил, и ги информирах, че обединението на Средната земя е разтурено. Войските ми оградиха дворците и малко след това обезоръжиха войниците им. Казах им онова, което ще кажа и на вас, че в тази война съществуват само две страни: нашата и на Императорския орден. Странични наблюдатели не се допускат. Ще постигнем единство по

един или друг начин. Всички страни в Средната земя ще трябва да се предадат на Д'Хара.“

— На Д'Хара! По дяволите!

От лицето на Калан закапаха сълзи, тя не вдигна глава.

— Ако още веднъж се наложи да ви казвам да мълчите, ще чакате отвън, докато дочета писмото.

Ейди сграбчи Зед за робата и го дръпна да седне на стола.

— Продължавай.

Калан се покашля.

— „Обясних на представителите, че ти, Кралицата на Галеа, ще се омъжиш за мен и чрез твоята капитулация и нашето обединение ще докажем, че то е предизвикано от мирни подбуди, има общи цели и взаимно уважение, че тук не става въпрос за завоюване на страни. Ще се разреши на отделните страни да запазят наследството и законовите си традиции, но не и суверенитета си. Магията във всичките ѝ форми ще бъде защитавана. Ще бъдем един народ, с обща армия, под единно управление и общ закон. Всички страни, които капитулират пред нас, ще имат глас в съставянето на тези закони.“

Гласът на Калан ѝ изневери.

— „Трябва да ви помоля веднага да се върнете в Ейдиндрил и да предадете Галеа на Д'Хара. Налага ми се да се занимавам с проблемите на много различни страни и вашите познания и съдействие ще ми бъдат от неоценима помощ.“

Съобщих на представителите на страните, че капитулацията е задължителна. Пристрастия няма да бъдат проявявани към никого. Всеки, който откаже да се предаде, ще бъде сложен под обсада. Няма да му се позволява да търгува с нас, докато не капитулира. Ако не го направят доброволно, което ще им спечели съответните облаги, и се наложи да ги принудим да се предадат със сила, те не само ще изгубят облагите, но ще бъдат и наказани. Както казах, странични наблюдатели не се допускат. Всички ще бъдем едно.

Кралице моя, бих жертвал живота си за вас и не искам нищо повече от това да стана ваш съпруг, но ако действията ми обърнат сърцето ви срещу мен, няма да ви принудя да се омъжите за мен. Разберете, при все това, че капитулацията на вашата страна е необходима и жизненоважна. Трябва да живеем под общ закон. Не

мога да си позволя да фаворизирам която и да е страна, в противен случай ще загубим, преди да сме започнали.“

Калан трябваше да спре, за да преглътне стона си. Едва виждаше размитите, танцуващи пред очите ѝ редове.

— „Градът бе атакуван от сбързове.“

Зед подсвирна тихичко. Тя се направи, че не е чула и продължи.

— „С помощта на Грач набих останките им на колове и украсих с тях входа на Двореца на Изповедниците, за да могат всички да видят каква съдба очаква враговете ни. Ако пожелаят, сбързове могат да бъдат невидими. Освен мен единствено Грач усеща присъствието им, когато те се загърнат в пелерините си. Опасявам се, че ще тръгнат след вас, така че ви изпращам Грач, за да ви пази.

Трябва да запомним едно нещо над всички останали: Ордена иска да унищожи магията. Въпреки това те не се свенят да я използват. Онова, което искат да унищожат, е нашата магия.

Моля те, кажи на дядо ми, че той също незабавно трябва да се върне в Ейдиндрил. Домът на дедите му е в опасност. Ето защо трябваше да завзема Ейдиндрил и не мога да си тръгна оттук. Не мога да допусна врага в този дом и се ужасявам от непредвидимите последствия, които би могло да има това.“

Зед не можа да задържи езика си зад зъбите:

— По дяволите! — прошепна той едва чуто и отново скочи на крака. — Ричард говори за Магьосническата кула. Не иска да го напише, но точно това има предвид. Как съм могъл да бъда толкова глупав? Момчето има право. Не бива да допускаме да завземат Кулата. Там има неща, притежаващи неистова магия, за които Ордена е готов да плати всякаква цена. Ричард не знае нищо за магията там, вътре, но е достатъчно умен, за да осъзнае опасността. А аз се проявих като един сляп глупак!

Изпълнена с леден ужас, Калан също осъзна истинността на това. Ако Ордена завземе Кулата, ще получи достъп до магия с невъобразима сила.

— Зед, Ричард е там напълно сам. И няма почти никаква представа от магия. Не познава хората в Ейдиндрил, които боравят с магия. Той е като сърна в бърлогата на лъва. Добри духове, той няма представа от опасността, в която е попаднал.

Зед кимна мрачно.

— Момчето е загазило сериозно.

Ейди се засмя подигравателно.

— Загазило ли? Та той е отмъкнал Ейдиндрил и Магьосническата кула под носа на Ордена. Изпратили са сбързове след него, а той ги е забучил на колове пред Двореца. Вероятно повечето страни са готови да му се предадат и да сформират обединение срещу Ордена — точно същото нещо, което се чудехме как да постигнем. Той бъде използвал същото нещо, което възнамерявахме да използваме ние — търговията — това е оръжие, което придава мощ на ръката му. Той не се и опитва да говори разумно с тях. Просто опира нож в гърлото им. Ако започнат да падат в краката му, съвсем скоро ще държи в ръцете си цялата Средна земя. Или поне по-важните страни.

— А когато те се превърнат в една обща сила с Д'Хара, под общо управление — каза Зед, — това вече ще е сила, която ще може да се опълчи на Ордена. — Той се обърна към Калан. — Има ли още?

Тя кимна.

— Още малко. „Макар да ме е страх ужасно за сърцето ми, още повече се страхувам от последиците, които ще се стоварят върху главите ни, ако бездействам, от сянката на тиранията, която ще надвисне над света за вечни времена. Ако не направим това, съдбата на Ебинисия ще е само началото.

Вярвам в любовта ти, макар да съм наясно на какво изпитание я поставям.

Макар да съм заобиколен от стражи, една от които вече пожертва живота си за мен, тяхното присъствие не ме изпълва с необходимото чувство за сигурност. Всички вие трябва незабавно да се върнете в Ейдиндрил. Не отлагайте. Грач ще ви пази от сбързове, докато дойдете при мен. Подписано от вечно твоя — на този свят, а също и в следващия — Ричард Рал, Господар на Д'Хара.“

Зед подсвирна през зъби.

— Господар на Д'Хара. Какво е направило това момче?

Калан отпусна писмото в треперещата си ръка.

— Унищожи ме, ето какво е направило.

Ейди вдигна към нея тънкия си пръст.

— А сега ме чуй, Майко Изповедник. Ричард разбира прекрасно какво ти причинява и разтваря пред теб сърцето си. Споменава, че пише това писмо под образа на Магда Сеарус, защото изпитва болка от

това, което трябва да направи, и разбира какво означава това за теб. Той е готов да загуби сърцето ти, вместо да допусне да бъдеш убита от онова, което предстои, ако се преклони пред миналото, а не се съобразява с бъдещето. Той е направил онова, което ние нямаше да успеем. Ние щяхме да се молим за обединение, а той го е изискал, и то категорично. Ако наистина искаш отново да бъдеш Майката Изповедник и поставяш сигурността на народите си над всичко друго, ще помогнеш на Ричард.

Зед повдигна вежда, но не каза нищо.

При името на Ричард Грач се обади:

— Грррач оиаа Раач ааарг.

Калан избърса една сълза от бузата си и подсмръкна.

— И аз обичам Ричард.

— Калан — каза Зед успокоително, — когато дойде времето за клинанието да бъде махнато от теб, ти отново ще станеш Майката Изповедник, сигурен съм.

— Ти не разбираш — каза тя, задържайки сълзите си. — От хиляди години насам обединението на Средната земя е било поддържано от Майката Изповедник. Аз ще бъда онази Майка Изповедник, която не успя да го запази.

Зед поклати глава.

— Не. Ти ще бъдеш Майката Изповедник, която е имала силата да спаси народите на Средната земя.

Тя притисна с длан сърцето си.

— Не съм толкова сигурна.

Зед се приближи до нея.

— Калан, Ричард е Търсачът на истината. Той носи Меча на истината. Аз лично го провъзгласих за Търсач. В качеството си на Пръв магьосник го разпознах като човека, притежаващ необходимите за един Търсач инстинкти.

Той действа, воден от тези инстинкти. Ричард е рядко срещан човек. Той реагира като Търсач и като се опира на дарбата си. Прави онова, което мисли, че е необходимо. Трябва да му се доверим, макар да не разбираме напълно защо и какво прави. По дяволите, той дори може да не разбира напълно защо прави определено нещо.

— Прочети писмото още веднъж сама — каза Ейди. — Вслушай се в думите му със сърцето си и ще почувстваш неговото сърце в тях.

И не забравяй, че има неща, които не е можел да напише, в случай че писмото бъде заловено.

Калан обърса носа си с опакоето на ръката.

— Знам, че звучи егоистично, но не е така. Аз съм Майката Изповедник. Всички онези, минали по този път преди мен, предават доверието си от поколение на поколение. И преди мен. Когато бях избрана, цялото доверие падна на мен. То се превърна в моя отговорност. За да встъпя в тази длъжност, съм дала клетва.

С кокалест пръст Зед повдигна брадичката ѝ.

— Клетва да защитаваш хората си. Няма жертва, която не си струва да направиш в името на това.

— Може би. Ще помисля над думите ти. — Въпреки страховете си Калан се мъчеше да потисне гнева си. — Обичам Ричард, но никога не бих му причинила подобно нещо. Просто не мисля, че разбира какво ми причинява, какво причинява на Майките Изповедници преди мен, посветили живота си на Средната земя.

— Мисля, че разбира — каза тихо Ейди с дрезгав глас.

Лицето на Зед изведнъж побеля като косата му.

— По дяволите! — прошепна той. — Не мислиш, че Ричард ще прояви толкова глупост, че да влезе в Кулата, нали?

Калан вдигна глава.

— Около Кулата има заклинания, които я пазят. Ричард не знае как да използва магията си. Няма да успее да мине през тях.

Зед се наклони към нея.

— Нали каза, че освен Адитивната си магия притежава и Субстрактивна. Заклинанията са Адитивни. Ако Ричард се е научил поне малко да борави със Субстрактивната, ще успее да премине дори през най-силните заклинания, с които съм оградил Кулата.

Калан ахна.

— Той ми каза, че в Двореца на пророците е можел да преминава през всички щитове, защото били Адитивни. Имало само едно, което го спряло — това около Двореца, — което било Субстрактивно.

— Ако това момче влезе в Кулата, там може да се сблъска с неща, които ще го убият за миг. Точно затова са щитовете там — за да не може никой да се приближава до опасните неща. По дяволите, има щитове, до които дори аз не съм се осмелявал да припаря. За някой, който няма представа какво прави, това място е смъртен капан. — Зед

я сграбчи за раменете. — Калан, мислиш ли, че той ще иска да влезе в Кулата?

— Не знам, Зед. Нали ти си го отгледал. Ти би трябвало да знаеш по-добре от мен.

— Не би влязъл там. Той знае колко опасна може да бъде магията. Той е умно момче.

— Освен ако не иска нещо.

Той я погледна крадешком с едно око.

— Да иска нещо ли? Какво искаш да кажеш?

Калан избърса и последната сълза от бузата си.

— Ами когато бяхме при народа на Калните, той пожела да се свика Съвещание. Пилето го предупреди, че ще бъде опасно. Една сова донесе съобщение от духовете. Совата се блъсна право в главата му, поряза го, после падна мъртва в краката му. Пилето каза, че това било жестоко предупреждение от духовете за опасността, на която е изложен Ричард. Въпреки това той свика Съвещанието. Точно тогава Мрачният Рал излезе от света на мъртвите. Ако Ричард иска нещо, няма сила, която може да го спре.

Зед примигна.

— Но сега няма какво да иска. Няма защо да влиза там.

— Зед, познаваш Ричард. Той обича да научава разни неща. Може да реши просто да отиде да надзърне, ей така, от любопитство.

— Това надзъртане може да му струва живота.

— В писмото пишеше, че един от стражите му бил загинал. — Калан се намръщи. — По-точно говореше за жена. Защо ли го охранява жена?

Зед нетърпеливо махна с ръце.

— Нямам представа. Какво искаше да каже с това, че стражът му бил загинал?

— От всичко, което знам, си мисля, че е възможно някой от Ордена да е проникнал вече в Кулата и да е убил жената, използвайки магия от Кулата. Или пък Ричард се страхува, че сбързовете могат да завладеят Кулата и че той трябва да отиде да я защитава.

Зед прокара пръст по голобрадото си лице.

— Той няма представа за опасностите в Ейдиндрил, но още по-лошото е, че няма ни най-малка идея за същността на нещата в Кулата. Спомням си, че веднъж му казах, че магическите предмети, като Меча

на истината, и книгите се пазят там. Никога не съм си и помислял да му кажа, че много от тях са опасни.

Калан го стисна за ръката.

— Книги ли? Казал си му, че там има книги?

Зед изсумтя.

— Огромна грешка.

Калан въздъхна шумно.

— И аз мисля така.

Зед вдигна ръце.

— Трябва незабавно да тръгваме за Ейдиндрил! — Той сграбчи Калан за раменете. — Ричард не умее да контролира дарбата си. Ако Ордент използва магия, за да превземе Кулата, Ричард няма да може да ги спре. Можем да загубим тази война още преди да сме имали шанса да я започнем.

Калан стисна юмруци.

— Не мога да повярвам. Със седмици бяхме оттам, а сега трябва да се връщаме обратно. Това означава още много седмици.

— Слънцето вече залезе над дните, в които взехме онези решения. Трябва да се съсредоточим върху онова, което предстои да направим утре. Не можем да върнем вчерашния ден.

Калан погледна Грач.

— Ричард ни изпрати писмо. Можем да му отговорим и да го предупредим.

— Това няма да му помогне да запази Кулата, в случай че враговете ни използват магия.

В главата на Калан препускаха накъсани мисли и прибързани решения.

— Грач, би ли могъл да носиш един от нас на гърба си на път за Ейдиндрил?

Грач ги огледа един по един, погледът му се спря върху магьосника. Накрая поклати глава.

Калан разочаровано загриза долната си устна. Зед закрачи напред-назад пред огъня, като си мърмореше нещо под носа. Ейди бе потънала в мисли. Изведнъж Калан извика:

— Зед! Можеш ли да използваш магия?

Зед спря на място и я погледна.

— Каква магия?

— Като днес, с каруцата. Като я повдигна с помощта на магия.

— Не мога да летя, скъпа моя, мога само да повдигам разни неща.

— Но не можеш ли да ни направиш по-леки, така че Грач да може да ни пренесе?

Зед потърка сбръчканото си лице.

— Не. Усилието ще е твърде голямо, за да издържа дълго време. Получава се при неодушевени предмети, като скали, каруци, но е съвсем различно при живи същества. Мога да повдигна всички ни малко, но само за няколко минути.

— А не можеш ли да го направиш поне за себе си? Не можеш ли да се направиш толкова лек, че Грач да може да те пренесе?

Зед се оживи.

— Да, вероятно мога. Няма да е лесно за толкова дълго време, но ми се струва, че може и да успее.

— А ти, Ейди, ти можеш ли да го направиш?

Ейди се отпусна в стола си.

— Не. Аз не притежавам неговата сила. Няма да мога.

Калан, осъзнала ситуацията, преглътна.

— Значи трябва да отидеш сам, Зед. Ще пристигнеш в Ейдиндрил седмици преди нас. Ричард има нужда от теб веднага. Не можем да чакаме. Всяка минута забавяне ни излага на опасност.

Зед вдигна нагоре кльощавите си ръце.

— Не мога да те оставя без никаква защита.

— Нали имам Ейди.

— Ами ако се появят сбързове, както се притеснява Ричард? Тогаво Грач няма да е при вас. Ейди няма да може да се справи със сбърз.

Калан го сграбчи за черния ръкав.

— Ако Ричард влезе в Кулата, може да загине. Ако Ордент се добере до там и до магията, скрита вътре, всички ние ще умрем. Това е по-важно от живота ми. Точно това се е случило с всички в Ебинисия. Ако допуснем те да победят, ще има много жертви, а оцелелите ще бъдат поробени. Магията ще бъде изкоренена от този свят. Това е бойно решение.

Освен това до момента не се е появил сбърз. Това, че са нападнали Ейдиндрил, не означава, че ще се появят и тук. Пък и нали

заклинанието крие самоличността ми. Никой не знае, че Майката Изповедник е жива и че това съм аз. Нямам причина да тръгнат след мен.

— Безупречна логика. Сега разбирам защо си била избрана за Майката Изповедник. Но въпреки това ми се струва налудничаво. — Зед се обърна към чародейката. — Ти какво мислиш?

— Майката Изповедник бъде права. Трябва да преценим нещата по важност. Не можем да изложим на опасност мнозина, за да спасим шепа хора.

Калан застана до Грач. Както беше седнал, очите им бяха на едно ниво.

— Грач, Ричард е в голяма опасност.

Грач наостри уши.

— Има нужда от помощта на Зед. Ти също ще помогнеш. Аз ще се оправя и сама. Тук не сме видели сбързове. Можеш ли да занесеш Зед в Ейдиндрил? Той е магьосник и ще направи така, че да ти е лесно да го носиш. Би ли го направил заради мен? Заради Ричард?

Искрящите зелени очи на змея огледаха тримата замислено. Накрая той се изправи. Разпери криле и кимна. Калан го прегърна и той ѝ отвърна нежно.

— Уморен ли си, Грач? Искаш ли да си починеш, или можеш да тръгваш веднага?

Грач плясна с криле в отговор.

С нарастваща тревога Зед огледа присъстващите.

— По дяволите, това е най-глупавото нещо, което някога съм правил. Ако бях създаден да летя, щях да се родя птица.

Калан му се усмихна леко.

— Джебра каза, че имала видение за теб с крила.

Зед отпусна юмруци на кокалестите си хълбоци.

— Освен това каза, че ме вижда как падам в кълбо огън. — Той плясна с ръка върху бедрото си. — Е, добре, да вървим.

Ейди се изправи, за да го прегърне за довиждане.

— Ти си един смел стар глупак.

Зед изсумтя недоволно.

— Наистина съм глупак. — Накрая все пак отвърна на прегръдката ѝ. Нададе внезапен силен вик, когато тя го ощипа по задника.

— Наистина си симпатичен в новите си дрехи, старче.

Зед успя само да се усмихне безпомощно.

— Е, сигурно е така. — На лицето му се върна смръщеното изражение. — Поне в известна степен. Грижи се за Майката Изповедник. Щом Ричард разбере, че съм я оставил сама да се връща обратно, няма да ми се размине само с ощипване.

Калан прегърна кокалестия магьосник, почувства се изоставена. Зед беше дядо на Ричард и това я караше да усеща поне някаква мъничка частичка от него край себе си.

Щом се разделиха, Зед примигна срещу змея.

— Е, Грач, май ще е най-добре да тръгваме.

В студения нощен въздух Калан хвана магьосника за ръкава.

— Зед, опитай се да влееш малко разум в главата на Ричард. — Гласът ѝ се разпали. — Не може да ми причини това. Неразумно е.

Зед огледа лицето ѝ на слабата светлина. Накрая проговори тихо:

— Историята рядко се гради от разумни хора.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Не пипайте нищо — напомни им Ричард отново, извърщайки глава през рамо. — Сериозно ви говоря.

Трите Морещици не отвърнаха. Погледнаха към високия таван над вратата зад тях, после към огромните, сложно преплетени гранитни блокове от вътрешната страна на масивната подвижна порта, която служеше за вход на Магьосническата кула.

Ричард плъзна поглед назад покрай Улик и Иган, към широкия път, който ги бе извел високо в планината, и най-последно през двестаметровия каменен мост, прехвърлящ бездната от почти отвесни скали, която му се струваше хиляди метри дълбока. Не можеше да е сигурен за реалното разстояние, тъй като ниско долу ледените склонове и едва виждащото се дъно бяха потънали в бели облаци. От вървенето по моста и гледането надолу в тъмната, назъбена пропаст му се зави свят. Не можеше да си обясни как е било изградено подобно съоръжение.

Освен ако човек нямаше крила, това беше единственият подстъп към Кулата.

Официалният петчленен ескорт на Господаря Рал чакаше от другата страна на моста. Преди да стигнат до това място, имаха намерение да го последват в Кулата. Но след като свърнаха зад последния остър завой и очите на всички, включително и на Ричард, се плъзнаха към невъобразимо голямото туловище на Кулата, огледаха литналите в небесата тъмни каменни стени, укрепленията, бастионите, кулите, свързващите крепостни стени и мостове, всеки от които внушаваше непогрешимо чувство за зловеща заплаха, и вече не бяха толкова убедени в желанията си. При гледката на Ричард му се подкосиха коленете и щом заповяда на хората си да го чакат на място, никой не възропта особено убедително, освен с по някоя и друга дума на несъгласие.

Трябваше да събере цялата си воля, за да се накара да продължи напред, но мисълта, че всичките тези хора ще видят, че техният

Господар Рал, техният магьосник, го е страх да влезе в Магьосническата кула, накара краката му да се движат напред, макар вътрешното му желание да искаше точно обратното. Освен това трябваше да влезе вътре така или иначе. Събра кураж, припомняйки си как Калан му бе разказвала, че Кулата е оградена от заклинания и че има места, където дори тя не може да проникне, тъй като заклинанията изсмукват смелостта на онзи, който опитва да влезе, и той не може да продължи. Точно това става и сега, опита се да се убеди той. Това е само заклинание, което има за цел да държи любопитните погледи надалеч, някакво илюзорно чувство, а не реална заплаха.

— Топло е — каза Райна, тъмните ѝ очи удивено обикаляха помещението.

Ричард осъзна, че е права. Веднъж преминали желязната врата, въздухът бе загубил остротата си и ставаше все по-топъл с всяка следваща крачка, така че вътре беше топло като в пролетен ден. Мрачното, оловносиво небе, в което се връзваше планинският склон над Кулата, и свирепият вятър, който ги бе брулил по пътя насам, не носеха в себе си нищо пролетно.

Снегът по ботушите му бе започнал да се топи. Всички свалиха тежките си пелерини и ги струпаха на куп в ъгъла до каменната стена. Ричард попипа меча в ножницата си.

Огромната арка, през която минаха, бе поне петнайсет метра висока и изрязана направо във външната стена. Забелязаха път, който тръгваше надолу през някаква открита местност, после се скриваше в основата на каменната стена и се губеше в мрака долу. Вероятно извежда до конюшните, помисли си Ричард. Нямаше намерение да ходи там.

С мъка устоя на желанието си да се загърне с пелерината на сбърза и да стане невидим. Напоследък го правеше все по-често, намираще успокоение не само в самотата, която тя му осигуряваше, но и в странното, приятно усещане, което предизвикваше у него, усещане, подобно на успокоителния допир на меча до бедрото му — винаги следващ ритъм му на движение, неотлъчно до него.

Сложни композиции от зидани стени оформяха от мрачния двор скалист каньон с множество врати. Ричард избра да върви по една пътека, оформена с каменни плочи, която водеше към най-голямата от вратите.

Изведнъж Бердин го сграбчи за ръката толкова силно, че той потръпна от болка и мигновено се опита да се измъкне от хватката ѝ.

— Бердин — попита я, — какво правиш? Има ли нещо?

Успя да измъкне ръката си, но тя го стисна отново.

— Виж! — каза с равен глас, от който косъмчетата на тила му настръхнаха. — На какво ти прилича това?

Всички се обърнаха натам, накъдето сочеше нейният Агиел.

Пред погледа им затанцуваха вълни от скални отломки и камъни, под повърхността на които сякаш плуваше огромна каменна риба. С приближаването на невидимото нещо всички се скупчиха в средата на пътеката. Каменната маса хрущеше и скърцаше, като че насила вгъвана на вълни, подобни на вода в езеро.

С приближаването на странното нещо Бердин се вкопчи в ръката му още по-силно. Дори Улик и Иган ахнаха заедно с всички, щом вълната се блъсна в здравите блокове под краката им и изпод вълните се разхвърчаха каменни пръски. Въртящото се движение на каменната маса се забави, докато накрая всичко се успокои.

— Е, добре, какво беше това? И какво щеше да стане, ако бяхме тръгнали към някоя от другите врати, а не по единствената пътека към тази голямата?

— Откъде да знам?

Тя примигна насреща му.

— Ти си магьосник. Трябва да знаеш подобни неща.

Бердин изобщо не би се замислила да се хвърли в бой срещу Улик и Иган, стига Ричард да ѝ заповядаше. Но непознатата магия беше нещо съвсем различно. Макар те петимата да бяха стомана срещу стомана, никой от тях не се притесняваше ни най-малко да му покаже, че се страхува от магията. Бяха му го обяснявали неведнъж: те бяха стомана срещу стомана, за да може той да бъде магия срещу магия.

— Вижте, всички, казах ви и преди, че не съм много наясно какво е да си магьосник. Никога досега не съм попадал на подобно място. Не знам нищо за него. Нямам представа как да ви защитавам. А сега ще направите ли каквото ви помолих — да ме чакате при другите войници оттатък моста? Моля ви!

Улик и Иган скръстиха ръце в безмълвен отговор.

— Идваме с теб — настоя Кара.

— Точно така — допълни Райна.

— Не можеш да ни попречиш — обади се и Бердин и най-накрая пусна ръката му.

— Но това може да е опасно!

— Следователно трябва да те защитаваме — каза Бердин.

Ричард ѝ се намръщи.

— Как? Като ми стискате ръката така, че да спре всякакъв приток на кръв?!

Бердин пламна.

— Извинявай.

— Вижте, нямам представа от магията тук. Нито от опасностите, още по-малко пък как да ги предотвратя.

— Точно затова трябва да дойдем с теб — обясни Кара с пресилено търпение. — Не знаеш как да се пазиш. Може да сме ти от помощ. Кой може да каже със сигурност, че Агиелите — тя посочи с пръст Улик и Иган — или мускулите няма да се окажат онова, което ни е нужно? Ами ако пропаднеш в някаква дупка, от която няма стълба, и няма кой да чуе виковете ти за помощ? Може да пострадаш от нещо, което не е свързано с магията, нали разбираш?

Ричард въздъхна.

— Е, добре, сигурно сте прави. — Той ѝ се закани с пръст. — Но ако ви ухапе някоя каменна риба, да не сте посмели да ми се оплаквате.

Трите жени се усмихнаха доволно. Дори Улик и Иган разтегнаха устни в усмивка. Ричард въздъхна уморено.

— Да тръгваме.

Обърна се към огромната врата, пъхната в ниша в стената. Дървото беше сиво и ухабено, набраздено от обикновени, но масивни железни ивици, забити с пирони с дебелината на пръста му. Над вратата имаше изрязани в камъка думи, но бяха на език, който никой от тях не разбираше. Щом Ричард посегна към лоста, вратата започна безшумно да се плъзга навътре.

— А не знаел как да използва магията си — подигравателно каза Бердин.

Ричард се вгледа за последен път в очите им, за да прецени доколко са сигурни в това, което правят.

— Помнете — не пипайте нищо!

Те кимнаха. Той въздъхна примирено и се обърна към вратата, като се почеса по тила.

— Мехлемът, който ти донесох, не ти ли излекува обрива? — попита Кара, докато прекрачваха прага към мрачната стая отвъд. Миришеше на влага.

— Не. Поне не още.

В просторното помещение гласовете им отекнаха под високия таван, който се извисяваше на около десетина метра. Ричард забави крачка, оглеждайки внимателно празната стая, след миг спря. Кара продължи:

— Жената, от която го купих, ми обеща, че мехлемът ѝ ще излекува обрива ти. Каза, че е направен от обикновени, често срещани билки като ревен, лавров сок, масло плюс рохко яйце, но щом ѝ казах, че работата е сериозна, добави и някои специални, скъпи съставки — мента, свинска язва, сърце на лястовица, и тъй като съм твой пазител, ми каза да дам за мехлема и малко кръв от месечния си цикъл. Разбърка всичко с нажежен пирон. Останах да гледам, за да съм сигурна, че всичко е както трябва.

— По-добре да ми беше казала това, преди да се намажа — промърмори Ричард и се запъти напред през мрачната зала.

— Моля?

Той махна с ръка на въпроса ѝ.

— Е, предупредих я, че по-добре да се погрижи мазилото да действа, като се има предвид цената, която ѝ платих, защото ако не действа, ще се върна и тя ще проклина деня, в който се е провалила. Обеща ми, че ще действа. Спомняш си, че трябва да намажеш малко на лявата си пета, нали?

— Не. Просто намазах обрива.

Но му се прииска да не го беше правил.

Кара вдигна ръце нагоре.

— Е, нищо чудно тогава. Казах ти, че трябва да намажеш лявата си пета. Жената каза, че обривът вероятно се дължи на пробив в аурата ти и трябва да намажеш петата си, за да завършиш връзката си със земята.

Ричард я слушаше с едно ухо. Знаеше, че в звука на собствения си глас тя се опитва да намери сили да продължи нататък.

Високо горе отдясно редица малки прозорчета пропускаха оскъдни лъчи слънчева светлина в помещението. В нишата в дъното бяха подредени обърнати един към друг гравирани дървени столове.

Под редицата от прозорци висеше пано, прекалено избеляло, за да може да се различи какво изобразява. На отсрещната стена имаше редица свещи в обикновени метални свещници. В средата на залата се мъдреше масивна дървена маса, окъпана в слънчева светлина. Освен това стаята беше празна.

Прекошиха пода под звуците на собствените си стъпки, отекващи в каменните плочи. Ричард видя, че на масата има книги. Надеждата му порасна. Беше тук точно заради книгите. Най-вероятно щяха да минат седмици, преди Калан и Зед да се върнат, а Ричард се страхуваше, че може да се наложи да предприеме действия за защита на Кулата преди това. Чакането започваше да го изнервя и да го прави нетърпелив. Сега, когато Ейдиндрил беше във властта на Д'Хара, най-голямата заплаха за Ричард бе нападение над Кулата. Надяваше се да намери книги, от които да научи нещо, може би дори информация за това как да използва магията си, така че ако някой, който от своя страна притежава магия, го нападне, да знае как да се отбранява. Страхуваше се, че Орденът може да се опита да отмъкне част от съхраняваната в Кулата магия. Притесняваха го и сбързовете.

На масата имаше десетина книги, всичките еднакво големи. Думите на кориците бяха на език, който той не разбираше. Докато плъзгаше горните книги, за да види тези под тях, Улик и Иган стояха с гръб към масата. Нещо в книгите му се струваше еднакво.

— Сякаш е една и съща книга, но написана на различни езици — отбеляза той почти на себе си.

Обърна една, която му хвана окото, и изведнъж осъзна, че макар да не разбира написаното, е виждал и преди този език и като че разпознава някои от думите. Първата, фуер, и третата, ост, познаваше добре. Заглавието беше на високо Д'Харански.

Едно пророчество, което Уорън му бе показал в подземията на Двореца на пророците, се отнасяше за Ричард и го наричаше „фуер грисса ост драука“: онзи, който носи смърт, или носителят на смъртта. Първото съчетание от букви в заглавието беше по-скоро част от дума, може би нещо като членуване. Третата, „ост“, означаваше „на“.

— „Фуер Улбрекен ост Бренника Диезер“ — въздъхна отчаяно Ричард. — Де да знаех какво означава.

— „Приключенията на Бони Дей“, струва ми се.

Той се обърна и видя Бердин, която надничаше през рамото му към масата. Тя отстъпи назад, сините ѝ очи се отместиха встрани, сякаш почувствала, че е направила нещо нередно.

— Какво каза? — прошепна той.

Тя посочи книгата на масата.

— Фуер Улбрекен ост Бренника Диезер. Нали каза, че искаш да знаеш какво означава. Струва ми се, че е „Приключенията на Бони Дей“. Но на доста стар диалект.

„Приключенията на Бони Дей“ беше книга, която Ричард имаше от най-ранна възраст. Любимата му книга. Беше я чел толкова пъти, че всъщност я знаеше наизуст.

Едва след попадането си в Двореца на пророците Ричард разбра, че книгата е била написана от Натан Рал, Пророк и негов предтеча. Натан я бе сътворил като буквар по пророчества — така му бе казал — и я бе разпратил до различни момчета с потенциал. Пророкът бе добавил още и че с изключение на Ричард, всички притежатели на книгата са се сблъскали с фатални инциденти.

След раждането на Ричард Прелатът и Натан бяха дошли в Новия свят и бяха откраднали Книгата на преброените сенки от Кулата, за да предотвратят попадането ѝ в ръцете на Мрачния Рал. Бяха я дали на втория баща на Ричард, Джордж Сайфър, като го бяха принудили да им обещае, че ще накара Ричард да научи наизуст книгата, дума по дума, след което ще я унищожи. Книгата на преброените сенки беше необходима за отварянето на кутиите на Орден в Д'Хара. Ричард все още я помнеше наизуст — до последната думичка.

Той с любов си спомняше щастливите дни на детството си, когато живееше заедно с баща си и брат си в Западната земя. Тогава обичаше силно по-големия си брат и се стараеше да му подражава. Кой можеше да каже какви злокобни обрати на съдбата предстоят? Връщане назад към тези невинни времена нямаше.

Натан му беше дал „Приключенията на Бони Дей“. Вероятно пак той е оставил в Кулата тези екземпляри, написани на различни езици, когато е бил тук непосредствено след раждането на Ричард.

— Откъде знаеш какво пише? — попита той.

Бердин преглътна.

— На високо Д'Харански е, но на доста стар диалект.

Ричард осъзна — от начина, по който се бяха ококорили очите ѝ, — че сигурно я е погледнал страховито. Наложил си да омекоти израза на лицето си.

— Искаш да кажеш, че разбираш високо Д'Харански?

Тя кимна.

— Доколкото имам информация, това е мъртъв език. Един учен, когото познавам и който разбира този език, ми каза, че вече почти не е останал човек, който да има представа от него. Ти откъде го знаеш?

— От баща си — отвърна тя. Гласът ѝ беше напълно безстрастен. — Това бе една от причините Мрачният Рал да ме вземе за Морещица. — Лицето ѝ също стана непроницаемо. — На пръсти се броят хората, които разбират високо Д'Харански. Баща ми беше един от тях. Мрачният Рал използваше този език, за да си помага в някои от магиите, и не му харесваше фактът, че има и други, които го разбират.

Не беше необходимо да я пита какво се е случило с баща ѝ.

— Съжалявам, Бердин.

Ричард знаеше, че в един етап от обучението си жените, принудени да станат Морещици, трябва да измъчват до смърт бащите си. Това се наричаше „третото пречупване“ — техният последен тест.

Тя не реагира по никакъв начин. Беше си сложила на лицето заучената, безстрастна маска.

— Мрачният Рал знаеше, че баща ми ме е научил на този древен език, но като Морещица аз не представлявах заплаха за него. Понякога дори се консултиреше с мен, за да чуе интерпретацията ми на някои думи. Високо Д'Харанският е език, труден за превод. Много думи, особено на по-старите диалекти, имат нюанси в значението, които могат да бъдат разбрани само в контекст. Не съм специалист, но така или иначе, разбирам малко. Мрачният Рал беше истински експерт по високо Д'Харански.

— Знаеш ли какво означава „фуер граса ост драука“?

— Това е на много стар диалект. Не съм много добре с чак толкова стари варианти. — Замисли се за миг. — Но ми се струва, че буквалното значение е „онзи, който носи смърт“. Къде си чул това?

В момента не му се искаше да мисли за наслагването на други значения към това.

— В едно древно пророчество. Там съм наречен така.

Бердин склони ръце зад гърба си.

— Неоснователно, Господарю Рал. Освен ако не се отнася за уменията ти да се отнасяш така с враговете си, а не с приятелите си.

Ричард се усмихна.

— Благодаря ти, Бердин.

Усмивката се върна на устните ѝ, сякаш слънцето изгря отново иззад дъждовни облаци.

— Да вървим да видим какво друго интересно може да се открие тук — каза той и ги поведе към сводестата врата в дъното.

Докато прекриваше прага, Ричард усети как през плътта му преминава някакво гъделичкащо, леко дразнещо усещане. Щом стъпи от другата страна, то изчезна. Чу Райна да го вика и се обърна. Останалите стояха от другата страна, опрели длани във въздуха, сякаш пред тях имаше твърда стъклена плоскост. Улик удари с юмрук по прозрачната стена, но това не помогна.

— Господарю Рал! — провикна се Кара. — Как успя да преминеш?

Ричард се върна до вратата.

— Не съм съвсем сигурен. Притежавам магия, която ми позволява да преминавам през щитовете. Хайде, Бердин, дай ръка. Да видим дали ще стане нещо.

Той проби с ръка невидимата преграда и Бердин го стисна за китката, без да се поколебае нито за миг. Ричард бавно издърпа ръката ѝ към себе си, докато я провря през щита.

— О, студено е — оплака се тя.

— Добре ли си? Още ли искаш да продължиш нататък?

След като тя кимна, той я издърпа при себе си. Вече от другата страна, тя потрепери и се разтресе, сякаш я бяха полазили хиляди буболечки.

Кара опря ръка в прозрачната стена.

— А сега мен.

Ричард понечи да посегне към нея, но се спря.

— Не. Вие ще останете да ни чакате тук.

— Какво! — изкрещя Кара. — Трябва да дойдем с теб!

— Има опасности, за които не знам нищо. Няма да мога да пазя всички ви и в същото време да внимавам в онова, което правя. Бердин ще ми е достатъчна като защитник. Вие ще ме чакате тук. Ако нещо се случи, знаете как да излезете навън.

— Но ти трябва да ни вземеш — проплака Кара. — Не можем да те оставим без закрила. — Тя се обърна. — Кажи му, Улик.

— Тя е права, Господарю Рал. Трябва да дойдем с теб.

Ричард поклати глава.

— Един ми е достатъчен. Ако нещо се случи с мен, вие няма да можете да преминете през щита. Ако не се върнем, разчитам на вас да продължите нататък. В такъв случай поста ми заемаш ти, Кара. В случай че с нас стане нещо, опитайте се да доведете помощ. Ако не можете, добре, не изпускайте нещата от контрол, докато пристигне дядо ми Зед и Калан.

— Не го прави! — Кара изглеждаше по-притеснена отвсякога. — Господарю Рал, не можем да си позволим да те загубим.

— Кара, всичко ще е наред. Ще се върнем, обещавам. Магьосниците винаги удържат обещанията си.

Кара изпухтя гневно.

— Защо нея?

Бердин отметна дебелата си кафява плитка зад раменете и хвърли на Кара самодоволна усмивка.

— Защото Господарят Рал харесва най-много мен.

— Кара — каза Ричард и се намръщи на Бердин, — направих го, защото ти си водачът. Ако нещо стане с мен, искам ти да ме заместиш.

Кара остана така за миг, обмисляше думите му. Най-накрая на устните ѝ грейна същата самодоволна усмивка.

— Добре. Но се постарай никога повече да не ни свиваш подобен номер.

Ричард ѝ намигна.

— Щом казваш! — Огледа мрачния коридор. — Хайде, Бердин. Да вървим да хвърлим един поглед, за да можем по-скоро да изчезваме оттук.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Навсякъде се разклоняваха коридори. Ричард гледаше да се придържа към онзи, който му се струваше главен, за да може после да намери обратния път. Докато минаваха покрай различните стаи, надникваше вътре, за да види дали има книги или нещо друго, което би могло да им е от помощ. Повечето помещения бяха празни и сумрачни, с тъмни каменни стени. В някои имаше маси и столове, шкафове или пък друга обичайна мебел, нищо особено. Единият от коридорите беше пълен със стаи с легла. Магьосниците, живели в Кулата, явно не са водили особено забавен живот, поне повечето от тях. Стаите сигурно бяха хиляди, а тези, покрай които минаха, се брояха на пръсти.

Всеки път, щом пъхваше глава в някое помещение, Бердин надзърташе иззад рамото му, за да види и тя.

— Знаеш ли къде отиваме?

— Не съвсем. — Той огледа страничния коридор. Бяха попаднали в лабиринт. — Но ми се струва, че трябва да открием някакви стълби. Ще започнем от най-долния етаж и ще се движим нагоре.

Тя му посочи през рамо:

— Видях стълби ей там отзад, вляво.

Откриха ги точно там, където каза Бердин. Не ги беше забелязал, защото представляваха просто дупка в пода със спираловидни каменни стъпала, които се спускаха надолу в тъмнината, а той бе търсил стълбище. Укори се, задето не се беше сетил да вземе фенер или свещ. В джоба си имаше кремък и огниво и ако откриеше малко слама или овехтяло парче плат, можеше да запали някоя от свещите, които бе видял закачени по стените в метални клетки.

Докато слизаха в тъмнината, почувства или по-скоро чу ниско жужене, идващо някъде отдолу. Каменните стъпала, които до момента потъваха в непрогледната тъмнина, постепенно започнаха да се виждат, облени в синкавозеленикава пелена. Докато стигнаха до най-долното стъпало, призрачната светлина вече се виждаше ясно.

Точно зад ъгъла, в основата на стълбата, откри източника ѝ. В метална решетка имаше сфера с големината на юмука му, като че ли от стъкло. Светлината идваше от нея.

Бердин го погледна, лицето ѝ се очертаваше на странната светлина.

— Откъде свети?

— Няма пламък, предполагам, че е нещо магическо.

Ричард внимателно посегна към сферата. Тя засвети по-силно. Докосна я с пръст и синкавозеленикавата светлина се промени в топла, жълта.

Тъй като докосването до сферата явно не беше болезнено, Ричард внимателно я взе от поставката ѝ. Беше по-тежка, отколкото очакваше. Не куха, а като плътно стъклено топче. В ръката му хвърляше топла светлина.

Ричард забеляза, че далеч навътре в тунелоподобния коридор има и други подобни сфери. В далечината най-близката едва мъждукаше със синкавозеленикавата си светлина. Всички започваха да светят по-ярко с приближаването на двамата и отслабваха, щом отминаваха нататък с първата в ръка.

На разклонението в коридора се вля друг, по-широк и приветлив. От двете му страни долу минаваше цокъл от розов камък, от време на време се появяваше по някоя вдълбана навътре стая с тапицирани пейки в нея.

Отвори двойната врата към една от големите зали по коридора и откри библиотека. Изглеждаше уютна и гостоприемна с полирания си дървен под, тапицирани стени и варосан таван. Край лавиците имаше маси и удобни на вид столове. Прозорците със стъкла в далечния край гледаха към Ейдиндрил и правеха стаята просторна и светла.

Продължи към следващата стая в коридора и установи, че в нея също има книги. Този коридор явно обикаляше Кулата отпред и помещенията в него бяха библиотеки. Докато се добраха до края на коридора, изброиха повече от двайсет подобни стаи.

Ричард не си бе и представял, че съществуват толкова много книги. Дори подземията в Двореца на пророците с всичките книги в тях му се струваха оскъдно количество в сравнение с богатството на книги тук. Би отнело година да прочетеш само заглавията. Изведнъж се почувства потиснат. Откъде да започне?

— Сигурно това търсиш — каза Бердин.

Ричард се намръщи:

— Не. Не мога да ти обясня защо, но знам, че не е това. Твърде обикновено е.

Бердин тръгна до него и двамата продължиха нататък по коридорите и се спуснаха няколко етажа надолу. Стигнаха до стълба и Агиелът ѝ се вдигна в ръката в готовност. В основата ѝ имаше орнаментирана със златни листа врата, водеща към стая, сякаш издялана в мастиленочерна скала. Тук някога е имало пещера, която по-късно е била разширена. На места, където камъкът се бе олющил, се провиждаха полирани, остри шипчета. Плътните колони явно бяха издялани при обработката на скалата, за да поддържат ниския скален таван.

На прага Ричард се сблъска с щит за четвърти път от влизането си в Кулата, но този бе по-различен от другите три. При тях бе изпитал едно и също усещане. Това тук нямаше нищо общо. Прокара ръка през него и в рамката блесна червена вертикална плоскост, която не идваше от определен източник. Усещането, наместо гъделичкащо, бе горещо там, където го докосна червената светлина. Беше най-неприятният щит, с когото някога се бе сблъсквал. Уплаши се да не опърли космите на ръката му, но това не се случи.

Дръпна се назад.

— Този тук е различен. Ако направя нещо повече, отколкото искаш да си позволиш, спри ме. — Обгърна Бердин с ръка, за да ѝ осигури по-добра защита. Тя се напрегна. — Не се притеснявай, ако искаш, ще спра. — Тя му кимна да продължава и той се пхна през вратата. Щом червената светлина докосна червената ѝ дреха, Бердин трепна.

— Няма нищо — каза, — продължавай да вървиш.

Ричард я преведе и я пусна. Едва след като свали ръцете си от нея, тя се поотпусна.

Меката светлина от сферата, която взе със себе си, хвърляше контрастни сенки между колоните и той видя по стените издълбани ниши. Бяха може би шейсет-седемдесет. Макар да не можеше да разбере какво има в тях, успя да забележи във всяка различни по размер и форма предмети.

Докато оглеждаше мълките ниши от разстояние, косъмчетата по тила му настръхнаха. Не знаеше какви са тези неща, но инстинктивно чувстваше, че са повече от опасни.

— Придържай се плътно до мен — каза й. — Трябва да се пазим от стените. — Показа с брадичка през просторната стая. — Ей там. Трябва да продължим по коридора.

— Откъде знаеш?

— Погледни пода.

Грубият, естествен камък беше избелял и загладен по лъкатушеца пътека през средата на стаята.

— По-добре да се придържаме към следите.

Сините й очи затрептяха притеснено.

— Внимавай. Ако нещо се случи с теб, никога няма да мога да изляза от това място. Ще остана заклещена тук.

Ричард се усмихна и се запъти през мъртвешки тихото помещение.

— Е, ще поемеш рисковете на това, че си ми любимка.

Неспокойствието й не изчезна при опита му да повдигне духа.

— Господарю Рал, наистина ли си мислиш, че вярвам в приказките ти, че съм ти любимка?

Ричард се огледа да види дали следват пътеката.

— Бердин, казах го, защото ти винаги го повтаряш.

Тя се замисли в тишината, докато внимателно прекосяваха стаята.

— Господарю Рал, може ли да ти задам един въпрос? Сериозен въпрос? Личен?

— Разбира се.

Тя праметна вълнистата си кестенява плитка зад рамото и го погледна.

— Когато се ожениш за своята Кралица, няма да престанеш да имаш и други жени, нали?

Ричард я изгледа смръщен:

— Аз и сега нямам други жени. Обичам Калан. Верен съм в любовта си към нея.

— Но ти си Господарят Рал. Можеш да си пожелаеш всичко. Дори мен. Така постъпва Господарят Рал — той има много жени. Трябва само да щракнеш с пръсти.

Нещо настойчиво му подсказа, че това не е предложение към него.

— Говориш за тогава, когато те докоснах ли, когато поставих ръката си върху гърдите ти?

Тя отвърна поглед и кимна.

— Бердин, направих го, за да ти помогна, а не защото... ами, не поради друга причина. Надявах се, че ще разбереш.

Тя бързо го хвана за ръката и каза загрижено:

— Знам, наистина. Не това искам да кажа. Никога не си ме докосвал по другия начин. Това, което имам предвид, е, че никога не си имал подобни изисквания към мен. — Тя ухапа долната си устна. — Начинът, по който постави ръката си върху мен, ме накара да изпитам огромен срам.

— Защо?

— Защото рискува живота си, за да ми помогнеш. Ти си моят Господар Рал, а аз не бях честна с теб.

Ричард махна с ръка и тръгна по пътеката около една колона, която и двайсет души не биха могли да обхванат с разперени ръце.

— Караш ме да се чувствам неудобно, Бердин.

— Ами, говоря, че съм ти любимка, за да не си помислиш, че не те харесвам.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че наистина не ме харесваш?

Тя пак го стисна за ръката.

— О, не. Аз те обичам.

— Бердин, казах ти, че имам...

— Не по този начин. Исках да кажа, че те обичам като моя Господар Рал. Ти ме освободи. Ти разбра, че съм нещо повече от обикновена Морещица, и ми се довери. Спаси живота ми и ми върна целостта. Обичам те за това, че си точно такъв Господар Рал.

Ричард поклати глава недоумяващо:

— Не те разбирам. Какво общо има това с факта, че непрекъснато повтаряш, че си моята любимка?

— Казвам го, за да не си помислиш, че не бих дошла с желание в леглото ти, ако ме поискаш. Страхувах се, че ако знаеш, че не искам, ще ме принудиш, ще бъде извратено.

Ричард вдигна сферата нагоре, тъй като бяха стигнали края на стаята. Нататък продължаваше най-обикновен каменен коридор.

— Престани да се заяждаш. — Той ѝ направи знак да продължи напред. — Казах ти вече, че не бих го направил.

— Знам. И след онова, което стори... — тя докосна лявата си гърда, — ти вярвам. Но преди не. Започвам да виждам, че наистина си различен.

— Различен от кого?

— От Мрачния Рал.

— Е, за това си права.

Продължиха по дългия коридор, той внезапно се обърна към нея:

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си влюбена в някого, и си ми говорила тези неща, за да не си помисля, че се опитваш да ме пренебрегнеш и да не ме провокираш по този начин да те принудя насила?

Тя стисна юмрук, очите ѝ се затвориха за момент:

— Да.

— Наистина ли? Мисля, че това е чудесно, Бердин.

В края на коридора стигнаха до просторно помещение, чиито стени бяха украсени с топове козина и косми, налепенни върху плочи. Ричард ги огледа отдалеч. Разпозна в една плоча козината на змей.

Поогледа се още малко, после продължи, широко усмихнат:

— Кое е момчето? — Той махна с ръка, изведнъж изпитал неудобство, замисли се, че като се има предвид странното ѝ настроение в момента, може да приеме въпроса му като неуместен. — Е, може да не искаш да ми кажеш. Не си длъжна. Не искам да го чувстваш като принуда. Твоя си работа, ако искаш, ми кажи.

Бердин преглътна:

— Заради това, което направи за нас, за мен, искам да ти призная.

Ричард сбърчи лице:

— Да ми признаеш ли? Да ми кажеш в кого си влюбена не е признание, а е...

— Райна.

Ричард си глътна езика. Съсредоточи се в пътя им.

— Стъпвай на зелените плочки само с левия крак. На белите — само с десния — и така, докато прекосим това място. Не пропускай зелена или бяла плочка. Преди да си отделиш крака от последната, докосни пода.

Тя тръгна след него. Той внимателно стъпваше от зелена на бяла плочка, докато стигнаха до каменната пътека отвъд, докосна пода и продължи към дълъг, тесен коридор от искрящ сребрист камък — сякаш цепнатина в гигантско украшение.

— Откъде знаеш това със зелените и белите плочки?

— Моля? — Той я изгледа намръщен. — Не знам. Сигурно беше някакъв щит или нещо подобно. — Изгледа я, докато вървеше, забила очи в пода. — Бердин, аз също обичам Райна. Както и Кара, и теб, и Улик и Иган. Ние сме нещо като семейство. Това ли искаш да кажеш?

Тя поклати глава, без да вдигне очи.

— Но... Райна е жена.

Бердин го стрелна с леден поглед.

— Бердин — каза той след дълга пауза, — по-добре не й го казвай, защото...

— Тя също ме обича.

Ричард се изправи, не беше много сигурен какво трябва да каже:

— Но как можеш... Не можеш... Не виждам... Бердин, защо ми го казваш?

— Защото ти винаги си бил честен с нас. Най-напред когато ни каза разни неща, си мислехме, че няма да ги изпълниш. Е, не всички от нас. Кара винаги ти е вярвала, но не и аз. — Изражението й придоби далечната студенина на Морещица. — Когато Мрачният Рал беше наш Господар Рал, разкри тайната и ме принуди да вляза в леглото му. Присмя ми се. Харесваше му... харесваше му да ме вкарва в леглото си, защото знаеше. Беше неговият начин да ме унижи. Помислих си, че ако и ти разбереш, ще направиш същото, така че се опитах да скрия от теб, като те накарам да си помислиш, че те харесвам.

Ричард поклати глава.

— Бердин, не бих ти причинил това.

— Сега вече го знам. Точно затова трябваше да ти призная, защото винаги си бил честен с мен, а аз не бях честна с теб.

Ричард сви рамене.

— Е, тогава се радвам, че ти е олекнало. — Замисли се, докато я поведе встрани, към лъкатушещ коридор с тапицирани стени. — Мрачният Рал ли те направи такава, като те избра за Морещица? Това ли те накара да намразиш мъжете?

Тя го погледна намръщено.

— Не мразя мъжете. Просто, не знам, винаги съм се заглеждала по момичета, още от малка. Момчетата не са представлявали интерес за мен по този начин. — Тя прокара ръка по плитката си. — Сега мразиш ли ме?

— Не. Не те мразя, Бердин. Ти си оставаш мой защитник, както винаги. Но не можеш ли да се опиташ да не мислиш за нея, или... и аз не знам... Просто не е правилно.

Тя му се усмихна разсеяно.

— Когато Райна ми се усмихне по нейния си начин, а денят изведнъж е просветлял, изглежда правилно. Когато докосне лицето ми и сърцето ми забие лудо, изглежда правилно. Знам, че когато тя е до мен, съм в сигурни ръце. — Усмивката ѝ се стопи. — Но сега ти ме мислиш достойна за презрение.

Ричард отвърна поглед, срамът го заля със студена вълна.

— И аз се чувствам така с Калан. Веднъж дядо ми каза, че трябва да я забравя, но не можех да го направя по никакъв начин.

— Но защо е искал това от теб?

Ричард не можеше да ѝ каже, че е, защото Калан е Изповедник, Зед му е мислел само най-доброто. Никой не би трябвало да се влюбва в Изповедник. Почувства, че този път не може да бъде искрен с Бердин. Сви рамене.

— Мислеше, че не е за мен.

Щом стигнаха края на коридора, Ричард я преведе през поредния гъделичкащ щит. В триъгълната стая имаше пейка. Сложи я да седне до себе си и постави светлата сфера помежду им.

— Бердин, мисля, че разбирам как се чувстваш. Знам как се чувствах аз, когато дядо ми каза да забравя Калан. Никой не може да ти казва какво да чувстваш. Или го чувстваш, или не. Макар да не разбирам и да не приемам това, което ми каза, вие сте ми приятели. Да си приятел не означава да си същият като другия. Въпреки различията приятелите са си приятели.

— Господарю Рал, знам, че никога няма да можеш да ме приемеш, но трябва да ти кажа. Утре ще се върна в Д'Хара. Не бива да имаш за свой страж никого, когото не одобряваш.

Ричард се замисли за миг.

— Обичаш ли варен грах?

Бердин се намръщи.

— Да.

— Е, аз пък мразя. Това кара ли те да ме харесваш по-малко, имам предвид това, че не харесвам нещо, което ти обичаш? Кара ли те да поискаш да престанеш да изпълняваш задълженията си като мой защитник?

Тя направи гримаса.

— Господарю Рал, тук става въпрос за нещо по-различно от варения грах. Как можеш да се довериш на някого, чието поведение не одобряваш?

— Не че не го одобрявам, Бердин. Просто на мен това не ми изглежда правилно. Но не е и необходимо да ми изглежда. Виж, някога имах приятел, също горски водач. Двамата с Жил прекарвахме доста време заедно, тъй като имахме много общо помежду си.

Той се влюби в Луси Флекнър. Аз я мразех. Тя беше жестока с Жил. Не разбирах как е възможно той да я обича. Не я харесвах, мислех, че той би трябвало да изпитва същото. Изгубих приятеля си, защото не можеше да е такъв, какъвто си мислех, че трябва да бъде. Не го изгубих заради Луси, а заради себе си. Изгубих всички хубави неща, които бяхме преживели заедно, защото не исках да му позволя да бъде себе си. Винаги съм съжалявал за тази загуба.

Сигурно и при теб става въпрос за нещо такова. Когато се научиш да си по-различна от тази, която си била преди — Морещица, както стана с мен, когато пораснах, ще разбереш, че да си нечий приятел означава да го харесваш заради това, което е, заедно с онова в него, което не разбираш. Причините да го обичаш омаловажават неразбираемите за теб неща в него. Не е нужно да разбираш всичко или пък да правиш като него, нито да живееш живота му. Ако наистина го обичаш, ще искаш да бъде онова, което е. Нали точно затова го харесваш.

Аз те харесвам, Бердин, и само това има значение.

— Наистина ли?

— Наистина.

Тя обви врата му с ръце и го прегърна.

— Благодаря ти, Господарю Рал. След като ме спаси, се притеснявах да не съжаляваш. Радвам се, че ти казах. Райна също ще си отдъхне, като разбере, че няма да правиш с нас това, което правеше Мрачният Рал.

Част от стената близо до тях се плъзна встрани. Ричард хвана Бердин за ръката и я поведе през нова врата, по стълбище и през схлупена влажна стая с каменен под, който се издигаше в огромна бабуна в средата.

— Ние ставаме приятели, значи мога да ти кажа какво от онова, което направи, не ми харесва, кое не одобрявам и къде сбърка.

Ричард кимна.

— Не ми харесва какво направи с Кара. Тя е много ядосана.

Ричард огледа пак странната стая, която като че ли поглъщаше светлината.

— Кара ли? Да ми е ядосана? Какво съм й направил?

— Държа се лошо с нея заради мен.

Когато Ричард сбърчи лице в объркана гримаса, тя продължи:

— Когато бях под онова заклинание и те заплаших с Агиела си, след като се върна от търсенето на Броган, ти се ядоса на всички ни. Държа се с тях така, сякаш те също са ти направили нещо, макар че виновна бях единствено аз.

— Нямах представа какво става. Почувствах заплаха от страна на Морещиците заради онова, което направи ти. Тя би трябвало да го разбере.

— Разбира го, но след като в края на краищата разбра всичко и отново ме направи цяла, не отиде при Кара и Райна да им кажеш, че си се държал с тях лошо, сякаш са представлявали заплаха за теб като мен.

Ричард усети как се изчервява в тъмнината.

— Права си. Чувствам се ужасно. Защо не ми е казала?

Бердин повдигна вежда.

— Ти си Господарят Рал. Ако решиш да я набиеш, защото не ти харесва начинът, по който ти е казала добро утро, тя няма да гъкне.

— Ами тогава защо ти се осмеляваш да говориш?

Бердин го последва в един странен коридор с павиран под, широк едва половин метър и гладък, заоблен като тунел. Стените му бяха изцяло позлатени.

— Защото си приятел.

Той се извърна и й се усмихна в благодарност през рамо, а тя посегна с ръка към златната стена. Ричард я дръпна за китката миг преди да е стигнала до гладката повърхност.

— Направи го, и си мъртва.

Тя смръщи лице.

— Защо ни разправяше, че не знаеш нищо за това място, а сега си се разхождаш така, сякаш си живял тук през целия си живот?

Ричард замига на парцали, замислен какво да отговори. Изведнъж ококори очи, беше разбрал причината.

— Заради теб.

— Заради мен ли!

— Да — каза той удивен. — Като вървиш до мен, ме разсейваш. Караш ме да се концентрирам върху думите ти, да се замислям дотолкова, че оставям дарбата си да ме ръководи в другото. Дори не разбирам какво се случва. Сега, след като изминах този път, знам какви опасности ни дебнат на връщане. Вече ще мога да се върна. — Той я стисна за рамото. — Благодаря ти, Бердин.

Тя се усмихна широко.

— Нали затова са приятелите.

— Мисля, че най-лошото вече е зад гърба ни. Насам.

В края на златния тунел стигнаха до стая-кула, дълга поне триста метра, със стълби, извиващи се спираловидно във вътрешността на Магьосническата кула. На неравни интервали по стълбите имаше малки площадки с врати. В мрачния простор нагоре в тъмнината се връзваха снопове светлина. Повечето прозорци бяха малки, имаше само един огромен. Ричард не можеше да прецени със сигурност на каква височина се издига кулата, но сигурно имаше около петшестстотин метра. Надолу стълбата изчезваше в тъмна бездна.

— Не ми харесва тук — каза Бердин и надзърна над металното перило на площадката. — Направо ми прилича на „най-лошото“, дето каза, че било зад гърба ни.

Ричард сякаш мерна някакво движение в сумрака долу.

— Не се отделяй от мен и си дръж очите на четири. — Той се съсредоточи върху мястото, където му се бе сторило, че нещо помръдва, мъчеше се да го види отново. — Ако се случи нещо, трябва да се опиташ да излезеш.

Бердин го погледна неодобрително над перилото.

— Господарю Рал, отне ни часове да стигнем дотук. Минахме през повече щитове, отколкото мога да преброя. Ако нещо стане с теб, аз също съм мъртва.

Ричард претегли възможностите им. По-добре да се загърне в пелерината на сбърза.

— Чакай тук. Ще отида да погледна.

Бердин го сграбчи за ризата и го извърна, за да я погледне в свирепите сини очи.

— Не, няма да вървиш сам.

— Бердин...

— Аз съм твоят защитник. Няма да вървиш сам. Ясно?

В очите ѝ блесна онзи пронизващ, леден поглед, от който езикът му се вцепеняваше. Накрая въздъхна.

— Добре. Но стой плътно до мен и прави каквото ти казвам.

Тя килна глава на една страна.

— Винаги правя каквото ми казваш.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Докато препускаше напред, Тобайъс Броган тайничко поглеждаше петимата пратеници на Създателя, които вървяха не много далеч напред, леко вляво. Срещата бе странна. След най-неочакваната им поява преди пет дни не се отделяха от него и хората му, но човек рядко можеше да ги види, а дори когато се показваха, пак се различаваха едва — или сливащи се със снега, или черни като нощта. Дивеше се на начина, по който можеха просто ей така да изчезват пред очите му. Създателят наистина имаше чудодейна сила.

Въпреки това изборът Му на пратеници леко смуцаваше Тобайъс. Създателят пак му се бе явил насън и бе казал да не задава въпроси относно плановете Му. За щастие най-сетне бе приел молбите на Тобайъс за прошка, задето понякога си бе позволявал да го разпитва. Всички правоверни чеда се страхуваха от Създателя, а къде по-правоверен от Тобайъс Броган. И все пак тези люспести същества като че ли не бяха добър избор за разпространители на волята на Създателя.

Изведнъж се изправи на седлото си. Разбира се. Създателят не би разкрил намеренията Си на простосмъртните, като им позволи да видят истинския образ на последователите му. Злото би очаквало красотата и славата на Създателя да го преследва, но не би заподозряло нещо, ако види последователите на Създателя в този им вид.

Тобайъс въздъхна с облекчение, очите му не се отделяха от сбързовете, които си говореха шепнешком, обръщайки се и към магьосницата. Тя твърдеше, че е Сестра на светлината, но пак си беше магьосница, вещица. Тобайъс разбираше защо Създателят използва сбързове за свои пратеници, но не и защо удостоява една вещица с подобна чест.

Искаше му се през цялото време да знае за какво си говорят. От появата си предишния ден вещицата почти не се отделяше от петте люспести същества и бе разменила едва няколко думи с командващия „Кръвта на братството“ генерал Броган. Петимата вървяха заедно,

сякаш случайно попаднали в една посока с Тобайъс и хилядната му армия.

Той бе видял с очите си как шепа сбързове унищожават до крак цял отряд от стотина Д'Харански войници и в тяхно присъствие се чувстваше по-спокойно, макар и само с два отряда от по петстотин войници. Останалата част от армията му, наброяваща над сто хиляди мъже, щеше да се появи по-късно. Създателят му бе казал насън да прибегне към тях едва при завладяването на Ейдиндрил.

— Лунета — каза той тихо, без да отделя поглед от Сестрата, която разговаряше със сбързове и жестикулираше бурно.

Тя приближи коня си до неговия. Попита го, без да повишава глас:

— Да, генерале мой?

— Лунета, виждала ли си Сестрата да използва силата си?

— Да, генерале мой. Когато отклони бурята от пътя ни.

— Можеш ли да я прецениш?

Лунета кимна леко.

— Може ли да се мери с теб, сестро?

— Не, Тобайъс.

Той ѝ се усмихна.

— Това бъде добра новина. — Огледа се, за да е сигурен, че наблизо няма никой и че шестимата все още се виждат пред тях. — Малко съм объркан от онова, което ми каза Създателят през последните няколко нощи.

— Искаш ли да кажеш на Лунета?

— Да, но не сега. Ще поговорим по-късно.

Тя тайничко погали красотичките си.

— Може би когато останем насаме. Скоро бъде време да спрем за през нощта.

Тобайъс не пропусна нито въздържаната усмивка, нито предложението ѝ.

— Тази нощ няма да спираме рано. — Той повдигна нос и задуши студения въздух. — Толкова е близо, че почти я подушвам.

* * *

Докато слизаха, Ричард броеше площадките, за да могат да се върнат на мястото, откъдето тръгнаха. Предполагаше, че е запомнил останалата част от пътя, но тази стълба на кулата бе дезориентираща. Миришеше на гнило, като в блато, може би защото водата, която капеше отгоре, се събираше на дъното.

На път за следващата площадка Ричард видя нещо да просветва във въздуха. В светлината на сферата, която носеше в ръка, забеляза, че встрани от тях има нещо. Краищата му издаваха жужаща светлина. Макар нещото да беше плътно, го разпозна като сбърз, увит в пелерината си.

— Добре дошъл, братко по кожа — изсъска онзи.

Бердин трепна.

— Какво беше това? — прошепна смутено.

Ричард я стисна за китката, щом тя се опита да мине пред него. Агиелът се стрелна в ръката ѝ, тя мина от другата му страна, а той продължи напред.

— Просто сбърз.

— Сбърз! — прошепна тя дрезгаво. — Къде е?

— Точно тук, на площадката, близо до парапета. Не се страхувай, няма да те нарани.

След като блъсна надолу ръката ѝ с Агиела, тя се вкопчи в черната му пелерина. Стъпиха на площадката.

— Дошъл си да събудиш Плъзгата ли? — попита сбързът.

Ричард се намръщи.

— Плъзгата?

Сбързът разгърна пелерината си и посочи надолу по стълбите с триострия си нож. В същото време тялото му придоби контур, люспите и пелерината се очертаха ясно.

— Плъзгата е тук долу, братко по кожа. — Мънистените му очи отново се вдигнаха. — Тя най-после е достъпна. Скоро ще дойде време да запее ябри.

— Ябри?

Сбързът повдигна триострия си нож и леко го завъртя. Цепката на устата му се поотвори в нещо като тънка усмивка.

— Ябри. Когато запее ябри, идва времето на кралицата.

— Кралицата?

— Кралицата има нужда от теб, братко по кожа. Трябва да ѝ помогнеш.

Ричард усети треперещата Бердин до себе си, тя се притискаше до него. Реши, че трябва да тръгват, преди да е обезумяла от страх, и се запъти надолу по стълбите.

След още две площадки тя все още не го пускаше.

— Няма го — прошепна в ухото му.

Ричард погледна нагоре и видя, че е права.

Бердин го дръпна към една ниша с врата и опря гърба му в дървената плоскост. Пронизващите ѝ сини очи бяха силно смутени.

— Господарю Рал, това беше сбърз.

Ричард кимна, малко притеснен от учестеното ѝ накъсано дишане.

— Господарю Рал, сбързовете убиват хората. И ти винаги досега си им отвърщал със същото.

Ричард вдигна ръка към площадката горе.

— Този нямаше да ни причини зло. Казах ти. Не ни нападна, нали? Нямаше нужда да го убивам.

Тя сбърчи чело съсредоточено:

— Господарю Рал, добре ли си?

— Да, добре съм. Хайде да вървим. Сбързът ни подсказа какво трябва да търсим.

Щом той се опита да мръдне, тя го прикова обратно към вратата.

— Защо те нарече „братко по кожа“?

— Не знам. Сигурно защото има люспи, а аз кожа. Мисля, че искаше да ми покаже, че няма лоши намерения. Искаше да помогне.

— Да помогне? — невярващо повтори тя.

— Не се опита да ни спре, нали?

Тя най-после го пусна, но очите ѝ останаха втрещени в него и едва след известно време се отместиха.

На дъното на кулата видяха пътека с метално перило, опасваща външната стена. В средата течеше мътна черна вода, тук-там над повърхността изникваха камъни. Между камъните под пътеката се спотайваха дъждовници. В гъстата, мастиленочерна вода плуваха насекоми.

На половината път през пътеката Ричард разбра, че е открил каквото търси: нещо необикновено, не като библиотеките, нито дори

като странните помещения и коридори.

На известно разстояние напред, там, където някога явно е имало врата, се виждаше доста голям отвор, а около него бяха разхвърляни потънали в сажди камъни, дървени отломки и прахоляк. В тъмната вода също плуваха парчета дърво от вратата. Самата рамка липсваше, дупката за вратата бе двойно по-голяма от нормалното. Нащърбените краища на стената бяха потъмнели и на места разтопени като восък. Във всички посоки по стената наоколо тръгваха зигзагообразни ивици, сякаш следи от светкавица, възпламенила стената.

— Станало е наскоро — каза Ричард и прокара пръст по черните сажди.

— Откъде разбра? — попита Бердин, като продължаваше да се оглежда с широко отворени очи.

— Ами ето, виж това. Мъховете и лишеите са изгорели, отлепили са се от скалата и не са имали време да поникнат пак. Значи не е било отдавна. Може би през последните няколко месеца.

Стаята вътре беше кръгла, може би три метра напърако. И нейните стени бяха изпъстрени с назъбени ивици, сякаш светкавицата бе вилняла и вътре. В средата имаше кръгла каменна стена, оформяща нещо като голям кладенец, който заемаше почти половината от стаята. Ричард се наведе през кръста да погледне вътре и протегна надолу светещата сфера. Гладките каменни стени опираха в безкрая. Погледът му стигна до около триста метра надолу, по-нататък светлината не проникваше. Същинска бездна.

Отгоре се издигаше сводест таван, и той висок около три метра. Врати и прозорци нямаше. В далечния ъгъл имаше маса и няколко полици.

Щом заобиколиха кладенеца, видя тялото, паднало на пода до един стол. Беше останал само скелет и останки от роба. По-голямата част от плата се бе разложила отдавна, ясно се виждаше коженият колан. Бяха останали и сандалите. Щом докосна скелета, костите изтрополиха.

— Отдавнашно е — каза Бердин.

— За това си права.

— Господарю Рал, виж!

Ричард се изправи и погледна към масата, накъдето сочеше тя. Имаше мастилница, вероятно пресъхнала от векове, писалка и

отворена книга. Ричард се наведе и издуха от страниците облак прах и малко каменни отломки.

— На високо Д'Харански е — каза той и вдигна книгата към светлината на сферата.

— Дай да погледна. — Очите ѝ запрепусаха по редовете, изписани със странни букви. — Прав си.

— Какво пише?

Тя внимателно пое книгата в двете си ръце.

— Много е стара. Диалектът е най-старият, който съм виждала. Веднъж Мрачният Рал ми показва един стар текст и каза, че бил на над две хиляди години. — Тя вдигна поглед. — Този е по-стар.

— Можеш ли да го разчетеш?

— Разбрах нещичко от книгата, която намерихме на влизане в Кулата. — Тя огледа последната изписана страница. — Но от тази тук схващам много по-малко. — Тя отгърна напред.

Ричард нетърпеливо махна с ръка.

— Е, и какво разбираш?

Тя престана да прелиства и се вгледа в написаното.

— Мисля, че се говори за някакъв окончателен успех, който обаче означава, че той ще умре тук. — Тя посочи. — Виждаш ли? Драука. Тази дума би трябвало да си е същата — смърт. — Бердин погледна към празната кожена корица, после отново запрелиства, оглеждайки страниците. Накрая сините ѝ очи се вдигнаха. — Мисля, че е дневник. Дневникът на мъжа, загинал тук.

Ричард усети как кожата му настръхва.

— Бердин, това е нещото, което търсех. Можеш ли да го преведеш?

— Част от него вероятно да, но едва ли ще е много. — Погледна го отчаяно. — Съжалявам, Господарю Рал. Просто не разбирам толкова стари диалекти. Същият проблем като с първата книга. Не знам достатъчно думи, за да запълня празнините правилно. Мога само да гадая.

Ричард замислено захапа долната си устна. Погледна костите, питаше се какво ли е правил магьосникът в тази стая и какво я е държало запечатана. И по-лошо — какво я е разбило.

Ричард се извърна към нея.

— Бердин! Книгата горе — познавам я. Знам историята. Ако ти помогна, като ти кажа които от думите се сещам, ще ти бъде ли от полза при дешифрирането на написаното, за да можем после да използваме онези преведени думи и с тяхна помощ да преведем дневника?

Тя се замисли, изведнъж лицето ѝ светна.

— Ако обединим усилията си, може и да се получи. Ако ми кажеш изреченията, ще успея да се досетя за значението на думите, които не познавам. Може и да стане.

Ричард бавно затвори дневника.

— Пази го като живота си. Аз ще държа светлината. Да изчезваме отгук. Намерихме каквото търсим.

* * *

Когато двамата с Бердин се показаха на входа, Кара и Райна буквално щяха да изскочат от кожата си от облекчение. Ричард дори забеляза Улик и Иган да затварят очи и да въздъхват с благодарност към добрите духове, че са отвърнали на молитвите им.

— В Кулата има сбързове — каза Бердин на другите две жени.

Кара зяпна.

— Колко се наложи да убиеш, Господарю Рал?

— Николко. Не ни нападнаха. Не бяхме заплашени от тях. Но имаше достатъчно други опасности. — Той им направи знак с ръка да престанат с пороя от въпроси. — Ще говорим за това по-късно. С помощта на Бердин намерих каквото търсех. — Той потупа книгата в ръцете на Бердин. — Трябва да се върнем и да започнем да я превеждаме. — Запъти се към вратата, но спря и се обърна към Кара и Райна. — Тъ, докато бях там, долу, и си мислех, че може да загина, ако направя грешна стъпка, ми хрумна, че не искам да умра, без да ви кажа нещо. — Ричард пхна ръце в джобовете и се приближи до тях. — Долу си дадох сметка, че никога не ви казах, че съжалявам за отношението си към вас двете.

— Ти не си знаел, че Бердин е омагьосана, Господарю Рал — каза Кара. — Не те обвиняваме, задето искаше да ни държиш на ръка разстояние от себе си.

— Не го знаех наистина, но вече го знам и искам да ви кажа, че несправедливо си помислих лошо и за вас. Съжалявам. Надявам се да ми простите.

Лицата на Кара и Райна грейнаха в усмивки. Той си помисли, че никога не са приличали на Морещици по-малко, отколкото в този момент.

— Прощаваме ти, Господарю Рал — каза Кара. Райна кимна в знак на съгласие. — Благодарим ти.

— Какво стана там, долу, Господарю Рал? — попита Райна.

— Поговорихме си за приятелството — отвърна вместо него Бердин.

В началото на пътя към Кулата, откъм страната на града, където се вливаха и много други пътища, имаше малък пазар, не като този на Пазарната улица, но явно обслужваше влизащите в града пътници с различни стоки.

Докато пресичаше площта му, ограден от петимата си стражи и отряда войници отзад, нещо привлече погледа му в угасващата светлина на деня. Спря пред малка паянтова маса.

— Искате ли парче от вашия меден кейк, Господарю Рал? — попита тъничкият познат му глас.

Ричард се усмихна на момиченцето.

— Колко още ми дължиш?

Момиченцето се обърна.

— Бабче?

Старицата се изправи на крака, притиснала опърпаното одеяло до себе си, воднистите ѝ сини очи се вторачиха в Ричард.

— Виж ти, виж — с широка усмивка каза тя. Отвътре се провидяха дупките на местата на зъбите ѝ. — Господарят Рал може да вземе колкото си пожелае, скъпа. — Тя сведе глава. — Радвам се да те видя, Господарю Рал.

— И аз теб... — Той изчака тя да си каже името.

— Валдора — отвърна старицата и погали момиченцето по светлокестенявата коса. — А това е Холи.

— Радвам се да ви видя отново, Валдора и Холи. Защо сте тук, вместо на Пазарната улица?

Валдора сви рамене под одеялото си.

— Сега, когато градът е спокоен, благодарение на новия Господар Рал, тук непрекъснато идват нови хора и пътят към Магьосническата кула вероятно отново ще стане използваем. Надяваме се да хванем клиенти сред новодошлите.

— Е, аз не бих залагал особено на процъфтяването на Кулата в скоро време. Но със сигурност ще сте първите, които посрещат новодошлите в града. — Ричард огледа парчетата кейк на масата. — Колко още ми остават?

Валдора се изкикоти.

— Ще трябва да опека доста, докато ти се издължа, Господарю Рал.

Ричард ѝ смигна.

— Виж какво ще ти кажа. Ако ми позволиш да взема по едно парче за моите петима приятели и едно за себе си, ще считам, че сметката ни е уредена.

Валдора огледа петимата стражи. Отново сведе глава.

— Готово, Господарю Рал. Ти ми донесе повече радост, отколкото можеш да си представиш.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Докато бързаше към портата на покоите на Прелата, Вирна мерна Кевин Анделмиър, който стоеше на пост в мрака. Беше нетърпелива да стигне до параклиса, да каже на Ан, че най-после е намерила отговор и че вече знае почти всички Сестри, верни на Светлината, но не бе виждала Кевин от седмици. Макар сърцето ѝ да биеше бясно, тя се спря.

— Ти ли си, Кевин?

Младежът се поклони.

— Да, Прелате.

— Доста отдавна не съм те мяркала наоколо, нали?

— Така е, Прелате. Болесдън, Уолш и аз бяхме свикани обратно в поделението.

— Защо?

Кевин пристъпи от крак на крак:

— Не знам точно. Струва ми се, че командирът ни искаше да разбере повече за заклинанието, обвиващо Двореца. Познавам го от петнадесетина години и вече е остарял. Искаше да види с очите си дали е истина, че сме ние. Каза, че тримата с Болесдън и Уолш изглеждаме като първия път, когато ни е видял преди петнайсет години. Каза, че като чул за това, отначало не повярвал, но вече се убедил. Извика останалите командири, които ни познават, да ни видят.

Вирна усети по челото си капчици пот. Изведнъж разбра защо императорът идва в Двореца на пророците. Обля я студена вълна. Трябва да каже на Прелата. Няма време за губене.

— Кевин, ти верен войник на Империята ли си, вярваш ли в Императорския орден?

Кевин плъзна ръка нагоре по пиката си. Каза колебливо:

— Да, Прелате. Искам да кажа, когато Орденът завладя моята родина, нямах много голям избор. Взеха ме войник към Ордена и бях назначен в Двореца.

Не може да се намери по-добра работа като страж от тази. Радвам се, че отново съм тук, на пост пред покоите ви. Болесдън и Уолш също с радост се завърнаха на своите постове в покоите на Пророка.

Моите командири винаги са се държали с мен подобаващо и винаги съм си получавал заплатата. Не е много, но винаги идва навреме, а срещам много хора, които са без работа и едва свързват двата края.

Вирна го хвана нежно за ръката.

— Кевин, какво е мнението ти за Ричард?

— За Ричард? — На лицето му грейна широка усмивка. — Харесвам го. Той ми купи скъпи шоколадови бонбони, за да направя подарък на приятелката си.

— Само това ли означава той за теб? Шоколадови бонбони?

Той се почеса по веждата.

— Не... Не исках да прозвучи така. Ричард беше... добър човек.

— Знаеш ли защо ти купи бонбоните?

— Защото е мил. Грижи се за хората.

Вирна кимна.

— Да, така е. Надявал се е, че като ти направи подарък, когато му дойде времето да избяга, ще го имаш за приятел и няма да се изправиш срещу него, а така той няма да е принуден да те убие. Не е искал да те възприема за враг, който един ден ще се опита да го убие.

— Да го убия? Прелате, никога не бих...

— Ако не беше мил с теб, можеше да останеш верен на Двореца и да се опиташ да го спреш.

Той заби поглед в земята.

— Виждал съм го как използва меча си. Предполагам, че дарбата е доста повече от кутия шоколадови бонбони.

— Да, така е. Кевин, ако дойде момент да избираш между Ричард и Ордена, какво би избрал?

Лицето му се изкриви от неудобство.

— Прелате, аз съм войник. — Той простена. — Но Ричард е приятел. Предполагам, че ако се наложи, ще ни бъде изключително трудно да вдигнем оръжие срещу него. Така ще е с всеки от стражите в Двореца. Всички го харесват.

Тя го стисна за ръката.

— Бъди верен на приятелите си, Кевин, и всичко ще е наред. Бъди верен на Ричард и това ще те спаси.

Той кимна.

— Благодаря, Прелате. Но не се страхувам, че ще трябва да правя подобен избор.

— Кевин, чуй ме. Императорът е жесток човек.

Кевин не каза нищо.

— Не го забравяй. И не казвай на никого какво съм споделила, ясно?

Вирна влезе в приемната на кабинета си и Фийби моментално се надигна от стола.

— Добър вечер, Прелате.

— Отивам да се помоля за напътствие, Фийби. Никакви посещения. — В главата ѝ изведнъж изплува едно изречение, казано от Кевин. Имаше нещо неясно. — Болесдън и Уолш са изпратени на пост в покоите на Пророка. А Пророк нямаме. Разучи защо са там и по чия заповед и още рано сутринта ми докладвай. — Вирна размаха пръст. — Рано сутринта.

— Вирна — Фийби се отпусна обратно на стола си и заби очи в бюрото си. Сестра Дулсиния извърна бялото си лице встрани и сведе очи към докладите. — Вирна, няколко Сестри са дошли да те видят. Чакат вътре.

— Не съм ви давала позволение да пускате Сестри вътре в кабинета ми!

Фийби не вдигна очи.

— Знам, Прелате, но...

— Ще видя каква е тая работа. Благодаря, Фийби.

Вирна влетя в кабинета си като черен облак. На никого не беше разрешено да влиза вътре без изричното ѝ разрешение. Нямахше време за губене, за да го пилее в глупости. Беше намерила начин да различи Сестрите на светлината от Сестрите на мрака и знаеше защо император Джаяганг идва в Танимура, в Двореца на пророците. Трябваше да изпрати съобщение на Ан. Прелатът сигурно ще знае какво да направи.

С приближаването си различи в тъмната стая силуетите на четири жени.

— Какво означава това!

На светлината на свещта разпозна Сестра Лиома.

В следващия миг я прониза ужасяваща болка и светът изведнъж потъна в непрогледен мрак.

* * *

— Прави каквото ти казвам, Натан.

Той се наведе над нея. Трябваше доста да се изгърби, като се има предвид разликата в ръста им. Скръцна със зъби.

— Можеш поне да ми дадеш достъп до моя Хан! Как да те защитавам?

Ан се загледа в мрака към колоната от петстотин мъже, следващи Господаря Рал по улицата.

— Не искам да ме защитаваш. Не можем да рискуваме. Знаеш какво да правиш. Не бива да се месиш, преди той да ме спаси, иначе нямаме никакъв шанс да хванем толкова опасен човек.

— Ами ако не те „спаси“?

Не ѝ се искаше да мисли за подобна възможност. Мъчеше се да не си представя какво ще стане, дори ако събитията тръгнат по правилното разклонение.

— Налага ли се да изнасям на един Пророк лекция за пророчествата? Трябва да направиш така, че да стане. После ще пусна Хана ти. А сега вземи конете и им осигури подслон за през нощта. И гледай да са нахранени.

Натан дръпна юздите от ръката ѝ.

— Да е, както казваш, жено. — Той се обърна настрана. — По-добре се надявай никога да не сваля от врата си тая яка или един ден ще си поговорим надълго и на широко. В края на разговора едва ли ще можеш да стоиш на краката си, защото ще си в плачевно състояние.

Ан се изкиска.

— Натан, ти си добър човек. Имам ти доверие. Трябва и ти да ми вярваш.

Той я заплаши с пръст.

— Ако се оставиш да те убият...

— Знаем, Натан.

Той изръмжа:

— А разправят, че аз съм бил побърканият. — Пак се обърна към нея: — Можеш поне да си вземеш нещо за ядене. Не си хапнала цял ден. Ей там отвъд има пазар. Обещай ми, че поне ще сложиш нещо в уста.

— Не съм...

— Обещай ми!

Ан въздъхна:

— Добре, Натан. Щом това ще те направи щастлив, ще си взема нещо за ядене. Но не съм много гладна.

Той размаха укорно пръст.

— Казах, че обещавам. А сега върви.

След като той най-после тръгна намусен с конете, тя се запъти към Кулата. Стомахът ѝ се свиваше при мисълта, че се впуска слепешката в пророчество. Не ѝ се щеше да се връща в Кулата, още по-малко щом е свързано с пророчеството. И все пак трябва да го направи. Това бе единственият начин.

— Меден кейк, госпожо? Струват само пени, а са толкова вкусни.

Ан сведе поглед към малко момиченце с огромна дреха, застанало зад паянтова маса. Меден кейк. Е, не беше обещавала какво ще хапне. Меден кейк щеше да свърши работа.

Ан се усмихна на симпатичното лице.

— Стоиш самичка тук цяла нощ?

Малката се обърна и посочи:

— Не, госпожо, баба е с мен.

Наблизо се бе свила прегърбена жена, увита в овехтяло одеяло, очевидно заспала. Ан бръкна в джоба си и измъкна монета.

— Вземи тая сребърна пара, скъпа, май имаш нужда от нея повече от мен.

— О, благодаря ви, госпожо. — Тя измъкна изпод масата парче меден кейк. — Ето, заповядайте. То е от специалните, с най-много мед. Пазя ги за най-милите хора, които спират пред масата ми.

Ан се усмихна и взе парчето:

— Е, благодаря ти, скъпа.

Щом Ан се запъти нагоре по пътя към Кулата, момиченцето започна да прибира нещата си.

Ан оглеждаше хората, суетящи се на всички страни из малкия пазар, и задъвка сладкия кейк. Търсеше човека. Никой не ѝ се

струваше опасен, но знаеше, че той е тук. Отново съсредоточи вниманието си в пътя. Каквото има да става, ще стане. Дали ще го понесе по-леко, ако знае как ще стане? Вероятно не.

В тъмнината никой не я видя да тръгва по пътя към Кулата, най-сетне остана сама. Искаше ѝ се Натан да е с нея, но, от друга страна, не беше лошо да остане сама, макар и само за кратко. Без Натан можеше да помисли за живота си и за предстоящите събития. Толкова много години.

По някакъв начин това, което прави в момента, е като смъртна присъда, произнесена над хората, които обича. Но има ли избор?

Дояде парчето кейк и облиза пръстите си. Стомахът ѝ не се успокои, както се бе надявала. Докато стигна до железния мост, вътрешностите ѝ направо щяха да се пръснат. Какво ѝ става? И преди се е сблъсквала с опасности. Може би с годините животът е започнал да ѝ се струва по-ценен и стъпва по-предпазливо, от страх да не го изгуби.

Още щом запали свещ в Кулата, разбра, че нещо не е наред. Цяла гореше. На очите ѝ пареше. Всичко я болеше. Да не би да се разболява? Скъпи Създателю, не сега. Точно в момента има нужда от сила.

Когато усети пронизващата болка под гръдната кост, притисна с ръка мястото и се стовари върху един стол. Стаята се завъртя, тя започна да стене. Какво е...?

Меденият кейк.

Никога не си бе представяла, че ще стане така. Беше се питала как ще успее някой да я надвие. Та нали в края на краищата Ханът ѝ е с нея, по-силен от почти всяка друга магьосница. Как можа да бъде толкова глупава? Сви се на две върху стола, пронизана от страхотна болка.

Пред очите ѝ всичко се размиваше, но успя да забележи как в помещението влизат две фигури — една ниска и една по-висока. Двама? Не беше очаквала да са двама. Скъпи Създателю, двама можеха да унищожат всичко.

— Виж ти, виж. Какво ми е донесла нощта.

Ан вдигна глава с усилие.

— Кой... е?

Те се приближиха.

— Не ме ли помниш? — Старицата в одеялото се изкиска. — Не можеш да ме познаеш, толкова стара и сбръчкана? Е, ти си виновна за това. Трябва да призная, че не си мръднала изобщо. Ако не беше ти, аз също все още да съм млада, скъпи, скъпи Прелате. Тогава щеше да ме познаеш.

Ужасната болка я въртеше жестоко и Ан едва можеше да диша.

— Не ти харесва меденият ми кейк ли?

— Кой...

Старицата опря длани в коленете си и се наведе.

— Е, Прелате, трябва да си спомниш. Обещах ти, че ще си платиш за онова, което ми причини. А ти дори не си спомняш жестокото нещо? Толкова ли малко е означавало за теб?

Ан изведнъж ококори очи, разбра. Никога не би я познала след всичките тези години, но гласът, гласът беше същият.

— Валдора.

Старицата отново се изкиска.

— Е, скъпи Прелате, чест е, че си спомняш такова нищожество като мен. — Тя се поклони с пресилен реверанс. — Надявам се, че помниш и обещанието ми. Помниш го, нали? Обещах, че ще те видя мъртва.

Ан усети как тялото ѝ се стоварва върху пода и се гърчи в агония.

— Мислех, че... след като ти... си обмислила действията си... си видяла, че грешиш. Сега виждам... че правилно съм те изгонила... от Двореца. Нямах... право да служиш като Сестра.

— О, не се притеснявай, Прелате. Изградих си свой собствен Дворец. Внучката ми е моя ученичка, моя послушница. Обучавам я по-добре от всичките ти Сестри. Уча я на всичко.

— Учиш я да... отравя хората?

Валдора се изсмя.

— О, отровата няма да те убие. Само леко ще те извади от строя, за да мога през това време да те обвия с мрежата си в пълна безпомощност. Няма да умреш толкова лесно. — Тя се наведе още повече, гласът ѝ сееше отрова. — Ще умираш дълго, Прелате. Може да изкараш чак до сутринта. Човек може да умре хиляди пъти в една-едничка нощ.

— Откъде си... знаела... че ще дойда?

Жената се изправи.

— О, не знаех. Когато видях Господаря Рал и той ми даде една от твоите монети, си помислих, че по-късно може да ме снабди и със Сестра. Нямах представа, дори в най-смелите си надежди, че ще ми докара самия Прелат. Доставка право в ръцете. Виж ти, виж, какво чудо. Не, дори не съм смеела да се надявам. Бих била повече от щастлива да смъкна кожата на коя да е от Сестрите ти или дори на твоя ученик, Господаря Рал, за да ти причиня болка. Но сега мога да изпълня най-дълбоките си, най-тъмните си желания.

Ан се опита да извика Хана си. През болката разбра, че меденият кейк е съдържал нещо повече от обикновена отрова. Че е замесен със заклинание.

Скъпи Създателю, не така трябваше да се развият нещата.

Стаята започна да се замъглява пред очите ѝ. Нещо я прониза в главата. Усети как гърбът ѝ остъргва стената. Видя към нея да се приближава симпатичното, усмихнато лице на момиченцето.

— Прощавам ти, дете — прошепна Ан.

После чернотата я погълна.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато тичаха, Калан стискаше с едната си ръка Ейди, с другата меча. В тъмното двете се препънаха в Орск и се строполиха тежко на земята. Калан измъкна ръката си от горещата пихтия на червата му, разпилени по снега.

— Как... как е възможно да се озове тук!

Ейди едва дишаше, опитваше се да поеме глътка въздух.

— Бъде невъзможно.

— Луната свети достатъчно. Сигурна съм, че не се въртим в кръг. — Тя бързо се обърса в снега от кръвта и червата. Скочи на крака и издърпа и Ейди горе. Навсякъде се виждаха тела с червени пелерини. Бяха участвали в една-единствена битка. Не е възможно да попаднат и на други трупове. А Орск...

Калан плъзна поглед между дърветата, търсеше конници.

— Ейди, помниш ли видението на Джебра? Видя ме да се въртя в кръг.

Ейди изчисти снега от лицето си.

— Но как е възможно?

Калан знаеше, че Ейди няма да издържи още дълго. Беше изразходвала силата си в битката и сега бе изтощена почти до смърт. Магията ѝ донесе истински кошмар на нападателите им, но те бяха твърде много. Сам Орск сигурно бе убил двайсетина-трийсет. Калан не го бе видяла да пада убит, но вече за трети път се озоваваше пред трупа му. Разсечен почти на две.

— Накъде мислиш, че трябва да тръгнем, за да се измъкнем? — попита тя чародейката.

— Те бъдат обратно тук — посочи Ейди. — Трябва да тръгнем натам.

— И аз така мисля. — Тя дръпна Ейди в другата посока. — Правехме каквото мислехме, че е правилно, и не стана. Трябва да опитаме нещо друго. Хайде. Да направим каквото ни се струва грешно.

— Може да е заклинание — предположи Ейди. — Ако е така, бъдеш права. Но бъда твърде уморена, за да разбера дали бъде заклинание.

Те се промъкнаха през храсталака и се спуснаха надолу по стръмен склон, на места подтичвайки, на места пързаяйки се по снега. Преди да стигнат до ръба, Калан видя конници, скрити зад дърветата. Снегът в основата на хълма бе дълбок и мек. Двете с мъка си проправяха път. Беше все едно да се опитваш да тичаш в тресавище.

Изведнъж от нищото зад тях изскочи мъж и ги погна. Калан не изчака Ейди да се опита да използва магията си. Ако не успееше, нямаше да имат никакво време.

Извърна се, мечът последва движението ѝ. Мъжът в червена пелерина, втурнал се напред, вдигна меча пред лицето си. Беше с предпазна броня на гърдите. Ударът ѝ там щеше да е безсмислен. Той пазеше лицето си — инстинктивна реакция, но фатална, когато е изправен срещу боец, трениран от баща си — Крал Уиборн. Мъжете с броня се бият с лъжлива увереност.

Събрала всичката си сила, Калан насочи меча надолу. Острието се спря в бедрената кост на мъжа. Той се строполи в снега с безпомощен вик и скъсан бедрен мускул.

Изад него изскочи друг и се втурна към нея. Червената му пелерина се развя в нощта. Калан вдигна меча си и нанесе удар от вътрешната страна на крака му, засегна артерия. Докато той падаше край нея, тя раздра ахилесовото му сухожилие.

Първият продължаваше да вие в ужас. Вторият заруга с пълно гърло и започна да излива порой от най-ужасни и обидни думи, повлече се напред, като не преставаше да размахва меча си и да я предизвиква да се осмели да го нападне.

Калан си припомни съвета на баща си: „Думите не могат да те наранят. Пази се само от желязото. Бий се само с желязо.“

Не губи време да ги довършва. Вероятно щяха да кървят до смърт в снега, а дори да не беше така, с пораженията, които им бе нанесла, не можеха да я подгонят. Хвана Ейди за ръката и се понесоха напред към дърветата.

Едва дишащи от умора, се запрепъваха в снега. Калан установи, че Ейди трепери. Беше загубила дебелината си пелерина в самото начало. Калан свали вълчата си наметка и загърна Ейди.

— Не, дете — запротестира старицата.

— Вземи я — изкомандва Калан. — Аз се потя, пък и само ми пречи да въртя меча. — Всъщност ръката, с която размахваше меча, беше толкова изтощена, че едва можеше да повдигне оръжието си, камо ли да го развърти. Единствено страхът даваше сила на мускулите ѝ. Засега това бе достатъчно.

Калан вече не знаеше в каква посока бягат. Двете спасяваха кожата си. Щом решаха, че трябва да тръгнат надясно, свиваха вляво. Гората, в която тичаха, бе прекалено гъста и не се виждаха нито звездите, нито луната.

Трябва да се измъкне. Ричард е в опасност. Има нужда от нея. Трябва да стигне при него. Зед сигурно вече е там, но всичко става. Може и да не е успял. Тя трябва да стигне на всяка цена.

Отмести елов клон от пътя си и двете с Ейди излязоха на малка полянка, по която ветровете почти не бяха оставили сняг. Спряха на място. Пред тях имаше два коня.

Тобайъс Броган, командващият генерал на „Кръвта на братството“, ѝ се усмихваше. На коня до него седеше жена в дрипава разноцветна дреха.

Броган подръпна мустака си.

— Я да видим какво имаме тук?

— Две пътнички — каза Калан с глас, студен като зимна нощ. — Откога „Кръвта“ ограбва и посича безпомощни пътници?

— Безпомощни пътници? Едва ли. Вие двете избихте повече от сто войници.

— Защиствахме живота си от „Кръвта на братството“, които, ако си мислят, че ще им се размине да нападат хора просто ей така, се лъжат.

— О, познавам те, Калан Амнел, Кралице на Галеа. Знам повече, отколкото предполагаш. Знам коя бъдеш.

Калан стисна здраво дръжката на меча си.

Броган направи крачка напред с мощния си сив ат, на лицето му се изписа мрачна усмивка. Отпусна ръце на седлото и се наклони напред. Държеше погледа ѝ в злокобна хватка.

— Ти, Калан Амнел, бъдеш Майката Изповедник. Виждам те такава, каквато бъдеш, и ти бъдеш Майката Изповедник.

Мускулите на Калан се стегнаха, дъхът заседна в гърлото ѝ. Откъде би могъл да знае? Да не би Зед да е махнал заклинанието? Да не би нещо да се е случило със Зед? Добри духове, ако нещо се е случило със Зед...

С яростен вик тя мощно завъртя меча над главата си. В същия миг опърпаната жена вдигна ръка. Ейди с усилие издигна щит. Мощният въздушен тласък, пратен от жената на коня, близна Калан по лицето и отметна косата ѝ назад. Щитът на Ейди я спаси.

Мечът на Калан проблясна на лунната светлина. Стовари се върху краката на Брогановия кон и студеният въздух пропука в нощта.

Конят изцвили болезнено и се строполи, изхвърляйки Броган между дърветата. В същото време Ейди пусна пламък, който обвинява главата на другия кон. Той също зацвили бясно, и жената, за която Калан вече знаеше, че също притежава магическа сила, изхвърча в снега. Калан сграбчи Ейди за ръката и я дръпна встрани. Двете отчаяно се втурнаха към храстите. Навсякъде около тях се чуваха човешки гласове и конски тропот. Калан не мислеше за посоката. Просто тичаше презглава.

Имаше още нещо, до което не бе прибегнала. Пазеше силата си като последна резерва. Тя можеше да бъде използвана само веднъж, след което щяха да ѝ бъдат нужни часове, за да се възстанови. На повечето Изповедници бяха нужни ден-два, за да се възстановят. Фактът, че Калан може да възстанови силата си за няколко часа, показваше, че е сред най-мощните Изповедници, раждали се някога. Но този път силата ѝ едва ли щеше да я спаси. Имаше право само на един опит.

— Ейди — задъхано каза Калан. — Ако ни хванат, опитай се да задържиш едната от двете жени.

На Ейди не ѝ беше нужно по-нататъшно обяснение. Разбра: и двете жени, които ги преследваха, бяха магьосници. Ако се наложеше Калан да използва силата си, трябваше да го направи възможно най-ефективно.

Калан се гмурна към земята и над главата ѝ прелетя светкавица. Едно дърво наблизо се строполи с гръмовен тътен. Щом облакът сняг се разнесе, другата жена, която не беше на кон, пристъпи напред.

Край нея стоеше тъмно, люспесто същество, приличаше на получовек, полугушчер. Калан чу вика си. Сякаш кокалите ѝ искаха да

изскочат от неподвижната ѝ плът.

— Стига глупости — каза жената и се запъти напред, люспестото нещо не се отделяше от нея.

Сбърз. Сигурно е сбърз. Ричард ѝ бе описал тези същества. Кошмарът тук със сигурност е сбърз.

Ейди се спусна към Калан, ръцете ѝ изстреляха светкавица към другата жена, която само небрежно щракна с пръст и старицата се строполи на земята. Светкавицата ѝ се стопи в снега, без да нарани никого.

Жената се наведе, хвана Ейди за китката и я метна настрани като пиле, с което ще се заеме по-късно. Калан се втурна напред с меч в ръка.

Нещото, наречено сбърз, се плъзна пред нея като полъх на вятъра. Тя видя черната му пелерина да се развява отзад, докато то се завърта в кръг. Чу звън на стомана.

Осъзна, че е на колене. Ръката, в която държеше меча, бе празна и я болеше парещо. Как е възможно това същество да се движи толкова бързо? Калан вдигна глава, жената се бе приближила. Ръката ѝ се стрелна нагоре, въздухът потрепери. Нещо я блъсна в лицето.

Примигна, очите ѝ бяха пълни с кръв. Жената отново вдигна ръка с разперени пръсти. Изведнъж ръцете ѝ се стрелнаха във въздуха под странен ъгъл, сякаш нещо мощно я блъсна в гърба. Ейди сигурно е прибягнала до последните си запаси. Невидимият магически удар на старицата — тежък като чук — запрати жената напред. Калан сграбчи ръката ѝ, онази отчаяно се опитваше да се измъкне.

Твърде късно. В главата на Калан всичко се забави. Магьосницата сякаш бе уловена във въздуха, Калан не я пускаше. Времето вече ѝ принадлежеше. Цялото време на света.

Магьосницата се задъха. Оглеждаше се бясно. Затрепери. В центъра на покоя вътре в себе си, в центъра на силата и магията, Калан владееше положението. Жената нямаше шанс.

Майката Изповедник усети магията, изпълваща тялото ѝ, проникваща във всяка фибра на съществото ѝ. Набираща мощ.

В това лишено от време място в съзнанието си Калан освободи силата.

Ноцта се разцепи от гръмотевица без гръм.

Мощният взрив се блъсна във въздуха, чак звездите в небето като че потрепериха, сякаш божествен юмрук бе ударил грамадна безмълвна камбана в нощното небе.

От удара дърветата завибрираха. Вдигна се облак сняг и се завихри в кръг.

Магическият взрив повдигна сбърза от земята.

Жената вдигна глава, очите ѝ бяха станали огромни, мускулите ѝ се отпуснаха.

— Господарке — прошепна тя. — Заповядайте ми какво да направя.

През дърветата към тях се спускаха мъже. Сбързът се опитваше да се изправи на крака.

— Защитавай ме!

Магьосницата скочи и завъртя ръка пред себе си. Нощта се възпламени.

През дърветата се стрелна светкавица, която озари всичко като дъга. Докоснати от нея, дънерите се взривиха. Във въздуха се посипа дъжд от клони и дървени отломки, вдигна се пушек. Пред бушуващата магическа сила и хора, и дървета бяха еднакво безпомощни. Мъжете имаха време само колкото да изкрещят, но крясъците им заглъхваха в пъкления хаос.

Сбързът се спусна към Калан. Във въздуха се пръснаха люспи, сякаш огромен камък се бе стоварил върху птица и перата ѝ се бяха разпилели в нощта.

Всичко пламна. Въздухът се превърна в гъста маса от огън, плът и кокали.

Калан избърса кръвта, изпълваща очите ѝ, за да може да вижда, и заотстъпва назад в снега. Трябва да изчезва. Трябва да намери Ейди.

Блъсна се в нещо. Помисли, че сигурно е дърво. Една ръка се вкопчи в косата ѝ. Понечи да призове силата си, но осъзна твърде късно, че я е изразходвала цялата.

Изплю кръв. Ушите ѝ шумяха. После дойде болката. Нямаше сили да се изправи. Върху главата ѝ сякаш се бе стоварил огромен дънер. Чу глас над себе си:

— Лунета, незабавно сложи край на това.

Калан се извърна в снега и видя магьосницата, която бе докоснала, да се уголемява и разпада на парчета. Ръцете ѝ изхвърчаха в

различни посоки, това бе всичко, което може да разпознае в мъглявия облак кръв, където преди миг бе стояла жената.

Калан се отпусна в снега. Не. Не може да се откаже. С мъка се вдигна на колене и извади ножа си. Ботушът на Броган се вряза в стомаха ѝ.

Вдигна поглед към звездите и се опита да си поеме дъх. Не успя. Докато се мъчеше да се пребори за глътка въздух, в тялото ѝ пропълзя вълна от ледена паника. Не биваше да го допуска. Стомашните ѝ мускули се гърчиха в спазми, но така и не успяваше да си поеме дъх.

Броган коленичи край нея и я издърпа нагоре за ризата. Най-после до дробовете ѝ достигна глътка въздух, тя се закашля и загърчи.

— Най-сетне — прошепна той. — Най-сетне се сдобих с наградата на наградите — най-скъпата любимка на Пазителя, самата Майка Изповедник. О, представа нямаш колко съм мечтал за този миг. — Той я зашлеви през лицето с опакото на ръката си. — Ни най-малка представа.

Калан продължаваше да се бори за въздух, Броган изтръгна ножа от ръката ѝ. Тя положи усилие да остане в съзнание. Ако иска да мисли, ако иска да се бори, трябва да остане в съзнание.

— Лунета!

— Да, генерале мой. Бъда тук.

Калан усети как някой раздира грубо ризата ѝ и копчетата изхвъркват. Едва успя да помръдне крайниците си. Броган отметна ръцете ѝ встрани. Калан не можеше да ги повдигне, бяха твърде тежки.

— Най-важното, Лунета, трябва да я вземем, преди да се е възстановила силата ѝ. После ще разполагаме с всичкото време на света, за да я разпитваме, след което ще дойде време да плаща за престъпленията си.

Облян в лунна светлина, той се наведе към Калан, подпря коляно в стомаха ѝ. Тя отново зяпна за въздух, но само след миг чу неистовия си крясък — бруталните му пръсти бяха докопали лявото ѝ зърно.

Ножът се вдигна в другата му ръка.

С широко отворени очи Калан видя как нещо бяло и невидимо претичва пред усмивката на Броган. На лунната светлина блесна триостър нож, зад него се мерна безкръвно лице. Калан, както и Броган извърнаха очи и видяха над тях два сбърза.

— Пусссни я — изсъска единият — или ссси мъртъв.

Щом Броган изпълни заповедта, Калан покри с ръка пронизващата болка в гърдата си. Очите ѝ се разводниха от силата на агонията. Това поне изми кръвта в тях.

— Какво бъде това — изръмжа Броган. — Тя бъде моя. Създателят иска нейното наказание!

— Ще правиш каквото исска пътешесственикът по сссьницата или ссси мъртъв.

Броган килна глава на една страна.

— Той ли го иска?

Сбързът изсъска в потвърждение.

— Не разбирам...

— Подлагаш под сссъмнение?

— Не. Не, разбира се, че не. Ще бъде както кажеш.

Калан се страхуваше да се изправи, тайно се надяваше сбързовете да наредят на Броган да я пусне. Генералът се изправи и отстъпи.

Друг сбърз донесе Ейди и я пусна на земята до Калан. Докосването на чародейката до ръката на Калан ѝ каза без думи, че старицата е добре, макар посинена и изранена. Ейди обгърна раменете ѝ с ръка и ѝ помогна да седне изправена.

Всичко в Калан пулсираше. Челюстта, ударена от Броган, я болеше, свиваше я стомахът, челото ѝ пареше. В очите ѝ продължаваше да се стича кръв.

Единият сбърз избра два обръча от цяла връзка, висяща на китката му и ги хвърли на магьосницата в цветните дрипи — Лунета, както я бе нарекъл Броган.

— Другата е мъртва. Сссега ще трябва да го направиш ти.

Лунета взе обръчите със смутено лице.

— Да направя какво?

— Да използваш дарбата ссси, за да сссложиш това около вратовете им. Сссега ще можем да ги контролираме.

Лунета натисна едната яка и тя се отвори. Това явно я изненада, дори зарадва. Протегна ръце и се наведе над Ейди.

— Моля те, сестро — прошепна Ейди на родния си език. — Аз бъда от твоята родина. Помогни ни.

Лунета спря, взря се в очите на Ейди.

— Лунета! — скрита я Бруган в гърба. — Побързай. Изпълни желанието на Създателя.

Лунета щракна металната яка около врата на Ейди, после се надвеси над Калан и направи същото. Калан примигна невярващо на детската усмивка, която й прати магьосницата.

След като Лунета се изправи, Калан посегна и опипа яката. На лунната светлина й се стори, че я разпознава, но се съмняваше. Сега, когато я опипа и не откри ключалка, вече беше сигурна — Рада'Хан, същата като тази, която Сестрите на светлината поставиха на врата на Ричард. Калан знаеше, че онези магьосници използват яката, за да го контролират. Сега сигурно щеше да е същото: ще контролират силата на двете. Изведнъж я достраша, че след няколко часа силата й няма да се върне.

Стигнаха до каретата и видяха Ахерн, с опряно в гърдите му острие на сбърз. Беше казал на Калан, Ейди и Орск да слязат от каретата на завой, за да се опита той да отклони вниманието на преследвачите им. Смела, храбра постъпка, в крайна сметка завършила с провал.

Калан изведнъж почувства облекчение, че бе изпратила останалите към Ебинисия, според плана. Бе заръчала на Джебра да се грижи за Сирила, а войниците трябваше да съживят столицата на Галеа от пепелта. Сестра й си бе у дома. Ако Калан умре, Галеа ще има своя Кралица.

Ако не бяха тръгнали, младите мъже щяха да бъдат изкормени до един от сбързовете — тези кошмарни същества. Както бе свършил Орск.

Заболя я за Орск, в следващия миг някой я блъсна в каретата. След малко вътре влетя и Ейди. Калан дочу кратък разговор, после се появи Лунета и седна срещу Калан и Ейди. До нея се настани един сбърз. Мънистените му очи не се отделяха от двете. Калан загърна ризата си и пак се опита да изчисти кръвта от очите си.

Отвън продължаваха да говорят. През прозореца тя мярна Ахерн, който, с опрян в гърба нож, се качи на мястото си. До него седнаха мъжът в червено наметало и един сбърз.

Калан усети, че краката й треперят. Къде ги водят? Толкова е близо до Ричард. Стисна зъби, преглътна писъка си. Не е честно. Усети по бузата й да се търкулва сълза.

Ръката на Ейди се плъзна по крака ѝ и от лекото докосване Калан се почувства по-добре, успокоена.

Сбързът се наведе към тях, цепката на устата му се разтегна в нещо като мрачна усмивка. Вдигна триострия нож в лапата си и леко го завъртя пред очите им.

— Опитайте се да избягате, и ще ви разцъпя до състъпалата. — Килна встрани гладката си глава. — Ясно?

Калан и Ейди кимнаха.

— Отворите ли си устата — добави той, — ще ви разцъпя и езиките.

Те пак кимнаха.

Сбързът се обърна към Лунета.

— Използвай дарбата си и чрез яката запечатай силата им. Както ти показвах. — Той допря лапа до челото на Лунета. — Ясно?

Лунета се усмихна.

— Да. Разбирам.

Калан чу Ейди да изпъшква и в същия миг нещо стегна и нейните гърди. На мястото, където винаги бе чувстала силата си. Отчаяна се запита дали ще я усети отново някой ден. Спомни си безбрежната празнота, която почувства, щом онзи Келтонски магьосник се опита да я раздели от силата ѝ. Знаеше какво да очаква.

— Тя кърви — каза сбързът на Лунета. — Трябва да я излекуваш. Братът по кожа няма да е доволен да я види наранена.

Калан чу плющене на камшик, Ахерн подсвирна. Каретата се понесе напред. Лунета се наклони над раната на Калан.

Добри духове, къде я водят?

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ан нададе пронизителен вик, очите ѝ залютяха от сълзи. Отдавна бе нарушила обещанието си да не плаче с глас. Кой друг освен Създателя ще я чуе, кой ще го е грижа?

Валдора повдигна оцапания с кръв нож.

— Боли ли? — На устните ѝ се появи беззъба усмивка, чу се кискане. — Как ти харесва, когато някой друг избира какво ще се случи с теб? Точно това направи ти с мен. Избра смъртта ми. Отказа ми живот. Живота, който бих могла да имам в Двореца. Сега можех да съм все още млада. Ти избра да ме оставиш да умра.

Ан подскочи, щом усети острието на ножа между ребрата си.

— Попитах те нещо, Прелате. Как ти харесва?

— Предполагам не повече, отколкото на теб.

Беззъбата усмивка се върна.

— Дообре. Искам да усетиш болката, с която живях през всичките тези години.

— Дадох ти живот като на всички останали. Живот, който да устройваш сама. Оставих те с онова, с което те е дарил Създателят, както всеки друг, който идва на тоя свят. А можех да те кача на ешафода.

— За това, че съм хвърлила заклинание! Та аз съм магьосница! С това ме е дарил Създателят и аз го използвах!

Макар да знаеше, че е безсмислено да спори, го предпочиташе пред това Валдора безмълвно да върти ножа из тялото ѝ.

— Използва дареното ти от Създателя, за да отнемеш на другите онова, което не биха ти дали доброволно. Открадна чувствата им, сърцата им, животите им. Нямах право. Погълна отдадеността им като дребни сладки. Прилъгваше ги при себе си, след това ги изхвърляше и избираше нова жертва.

Ножът отново се забодде.

— А ти изхвърли мен!

— Колко живота съсипа? Беше съветвана, предупреждавана, наказвана. Въпреки това продължаваше. Едва след като опитахме всичко, бе изхвърлена от Двореца на пророците.

Раменете на Ан се разтърсиха от тъпа болка. Беше разчекнатата гола на дървена маса, ръцете ѝ бяха вързани с магия на единия край, глезените ѝ — на другия. Заклинанието се врязваше в плътта ѝ по-жестоко от грубо конопено въже. Беше по-безпомощна от агне на заколение.

Валдора бе използвала магия — нещо друго, което бе научила кой знае откъде, — за да обезвреди Хана ѝ. Ан го усещаше, беше там, но като огън в снежна нощ, който гледаш от прозореца — примамлив, канещ, но недостижим.

Ан погледна към прозореца високо горе на каменната стая. Просветляваше. Защо не дойде той? Трябваше вече да я е освободил. А после тя да намери начин да го залови. Но той не се появи.

Денят все още не бе настъпил. Има надежда. Скъпи Създателю, направи така, че той да дойде!

Освен ако не е друг ден. Обзе я паника. Ами ако са изчислили погрешно? Не. Дватамата с Натан бяха прегледали всичко. Днес е. И освен това събитията, а не денят сам по себе си, предизвикват пророчеството. Фактът, че е заловена, подсказваше, че денят не е сгрешен. Ако бе заловена предишната седмица, значи тогава щеше да е правилният ден. Днешният ден беше в полето на възможностите. Пророчеството се изпълни. Но къде е той?

Ан осъзна, че лицето на Валдора е изчезнало. Нямаше я. Трябваше да продължава да говори. Трябваше да...

Изведнъж ножът се вряза в стъпалото ѝ и Ан изпита остра, пронизваща болка. Цялото ѝ тяло се напрегна срещу задържащото заклинание. По челото ѝ пак изби пот, капчиците потекоха по скалпа ѝ. Последва друга болка, друго пронизване и пореден безсилен вик.

Щом Валдора откъсна ивица плът от стъпалото ѝ, писъците ѝ отекнаха в помещението.

Трепереше неудържимо. Главата ѝ се изтърколи встрани. Момиченцето, Холи, я гледаше в очите. Ан усети как връз носа ѝ се стича сълза, влиза в другото ѝ око и покапва по масата. Трепереща, тя се вгледа в очите на Холи. На какви ли ужасни неща учи Валдора

невинното същество? Ще превърне малката красавица в коравосърдечно чудовище.

Валдора вдигна в ръка бялата ивица плът.

— Виж, Холи, колко лесно пада, ако правиш каквото ти кажа. Искаш ли да опиташ сама, скъпа?

— Бабче — каза Холи, — трябва ли да го правим? Тя не ни е направила нищо. Не е като другите. Никога не ни е причинила нищо лошо.

Валдора посочи с ножа, за тежест.

— О, напротив, скъпа. Тя причини болка на мен. Открадна ми младостта.

Холи погледна Ан, която трепереше от болка. Момиченцето бе странно спокойно за възрастта си. От нея можеше да излезе изключителна послушница, а някой ден и добра Сестра.

— Даде ми сребърна пара. Не се опита да ни нарани. Не ми е забавно. Не искам да го правя.

Валдора се изкикоти.

— Е, както искаш. — Старицата завъртя ножа. — Но слушай баба си. Тя го заслужава.

Холи хладно обмисли думите на старицата.

— Само защото си по-стара от мен, не означава, че си права. Няма да гледам повече. Излизам.

Валдора сви рамене.

— Твоя воля. И без това си е между нас с Прелата. Щом не искаш да научиш нещо ново, излез да си играеш.

Холи напусна стаята. На Ан ѝ се прииска да я целуне за смелостта.

Валдора се наведе над лицето ѝ.

— Само двете с теб, Прелате. — Стисна челюсти. — Да се... — тя заби ножа между ребрата на Ан и започна да натиска при всяка дума — залавяме за работа! — Извърна глава, за да погледне Ан по-добре. — Май е време за умиране, Прелате. Искан ми се да те видя да крещиш от болка. Да опитаме ли?

* * *

— Насам! — опита се да посочи Зед по най-добрия възможен начин. — Виждам светлина в Кулата!

Макар че небето просветляваше, бе все още достатъчно тъмно, за да се види жълтеникавата светлина, озаряваща няколко от прозорците. Грач видя онова, което прикова вниманието на Зед, и се насочи към Кулата.

— По дяволите — промърмори старият магьосник. — Ако момчето е вече в Кулата, ще му...

Грач изръмжа на думите на Зед, очевидно отнасящи се до Ричард. Старецът по-скоро усети ръмженето с гърба си, притиснат до гърдите на змея, отколкото го чу. Зед огледа земята далеч долу.

— Ще трябва да го спася. Само това исках да кажа, Грач. Ако Ричард е в беда, трябва да слеза там долу и да го спася.

Грач изгъркори доволно.

Зед се надяваше Ричард да не е в беда. Усилието да поддържа заклинанието, за да е достатъчно лек и змеят да може да го носи без проблеми, го бе оставило почти без сили. Поддържаше го вече цяла седмица. Мислеше си, че като кацнат, едва ли ще може да си стои на краката, още по-малко да използва силата си да спасява когото и до било. Ще му трябват поне няколко дни почивка.

Зед погали огромните, космати лапи, обвити около него:

— И аз обичам Ричард, Грач. Ще му помогнем. И двамата ще го защитаваме. — Зед ококори очи. — Грач! Внимавай къде летиш! Намали скоростта!

Магьосникът прикри лицето си с ръце, змеят летеше право срещу крепостната стена. Зед надзърна между пръстите си и видя камъните да се приближават с шеметна бързина. Зяпна, щом Грач го стисна по-здраво, размахал криле в опит да спре стремителното им спускане.

Зед осъзна, че губи контрол над заклинанието си. Беше твърде изтощен и ставаше тежък за Грач. Отчаяно го призова обратно, сякаш посягаше да хване яйце, изплъзващо се към ръба на масата.

Сграбчи го точно навреме, още миг и то щеше да се изтърколи.

Крилете на Грач най-сетне успяха да загребат достатъчно въздух, за да забавят скоростта, и змеят успя да спре сам, преди да се стоварят върху камъните. С грациозно потрепване на огромните си, космати

криле змеят кацна на крепостната стена. Зед усети как мощните лапи пускат подгизналата му от пот роба.

— Съжалявам, Грач. За малко да изпусна контрола над магията си. Едва не нараних и двама ни.

Грач изръмжа нещо, в смисъл че разбира. Искрящите му зелени очи претърсваха мрака. Навсякъде се издигаха високи стени, имаше стотици места за криене. Грач като че ли ги претърсваше всичките.

От гърлото му излезе дебело ръмжене. Зеленият блясък в очите му се усили. Зед претърси с очи тъмнината, но не видя нищо. Грач обаче видя.

Магьосникът подскочи, когато змеят се впусна в тъмнината с внезапен крясък.

Мощните нокти се врязаха в нощния въздух. Замахнаха срещу невидим враг.

Пред очите на Зед започнаха да се материализират сенки. Развяха се пелерини, пробляснаха ножове, около змея затанцуваха и се завъртяха неясни фигури.

Сбързове.

Съществата съскаха и се хвърляха върху огромния звяр. Грач ги докопваше с лапи, раздираше люспестите им тела и във въздуха се разливаха кръв и черва. Зед потръпна от предсмъртните им викове.

Въздухът край него се раздвижи, мярна сбърз, залетял се към змея. Магьосникът протегна ръка, топка течен огън погна съществото и запали пелерината му, после заля с пламък и останалата част от тялото му.

Крепостната стена изведнъж се запълни със сбързове. Зед полагаше бесни усилия да възстанови силата си, издигна плътна въздушна стена и повали няколко от съществата на камъка. Грач размахваше лапи с такава жестокост, че разпори един през корема.

Зед не бе подготвен за внезапно избухналата битка. Въпреки изтощението си се опита да се съсредоточи в търсене на нещо по-ефективно от магия с огън и въздух.

Внезапно към него са хвърли сбърз, насочил към стомаха му триострия си нож. Зед му отвърна с режеща ивица сгъстен въздух, която отсече главата на съществото като с брадва. С помощта на мрежа отлепи няколко от Грач и ги запрати през стената — най-външната и висока неколкостотин метра.

Повечето сбързове не обръщаха внимание на Зед, бяха се съсредоточили изключително върху големия змей. Защо искат толкова яростно да го убият? По начина, по който Грач ги разчленяваше, можеше да се съди, че съществата изпитват някаква първична омраза към крилатия звяр.

Отвори се врата и в сумрака се появи ивица светлина. Очерта се силуетът на дребна фигурка. Зед видя, че сбързове до един са насочили вниманието си към змея. Втурна се напред, изстрелял пред себе си огнено кълбо, което помете люспестите същества, ножовете им пробляснаха на пламъка.

Един обърса рамото му и го повали на земята. Зед видя как съществата се накачулват върху змея и го прилепват до каменната стена.

След миг всички, образували неясна маса, се стовариха от ръба на стената и полетяха в нощта. Главата на Зед се отпусна на камъка.

* * *

Вратата се отвори със скърцане. Валдора вдигна глава от работата си, Ан зяпна да си поеме дъх, като в същото време с усилие се пребори с тъмнината, опитваща се да завладее главата ѝ. Не можеше да издържа повече. Беше на ръба. Не ѝ останаха викове. Скъпи Създателю, наистина не издържа! Защо той не дойде да я освободи?

— Бабо — Холи пухтеше под тежестта на нещо, което се опитваше да изтегли зад себе си в стаята. Напредваше сантиметър по сантиметър. — Бабо, нещо се случи.

Валдора се извърна към момиченцето:

— Къде го намери?

Ан с усилие повдигна глава. Холи задъхана се опитваше да подпре на стената кокалест старец в кафеникава роба. От челото му се стичаше струйка кръв, която обагреше вълнистата му бяла коса, щръкнала в безпорядък.

— Той е магьосник, бабо. Умира. Видях го да се бие със змей и с някакви други люспести същества.

— Защо мислиш, че е магьосник?

Холи се изправи, все още задъхана.

— Използва дарбата си. Хвърляше огнени топки.

Валдора смръщи чело.

— Нииима? Магьосник. Колко любопитно. — Почеса се по носа.

— И какво стана със съществата и със змея?

Холи размаха ръце в кръг, за да опише битка.

— В един момент всички се нахвърлиха върху змея и политнаха от стената. Отидох да погледна от ръба, но не се виждаше нищо. Паднали са по склона на планината.

Главата на Ан се удари в масата. Скъпи Създателю, онзи, който трябва да я освободи, е магьосник.

Всичко е било напразно. Ще умре. Как е могла да си помисли, че може да направи нещо толкова рисковано и да ѝ се размине. Натан се оказа прав.

Натан. Дали изобщо някога ще открие тялото ѝ, за да разбере какво се е случило с нея? Дали изобщо ще го е грижа за участта ѝ? Тя беше една глупачка, една глупава стара жена, която се мислеше за поумна, отколкото е в действителност. Беше се набъркала в пророчествата повече отколкото трябва и сега те ѝ отъмщаваха. Натан беше прав. Трябваше да го послуша.

Потръпна, видяла Валдора да се навежда над нея със зловеща усмивка и да опира острието на ножа в брадичката ѝ.

— Е, скъпи Прелате, както изглежда, кацна ми и магьосник. — Тя прокара ножа по гърлото ѝ. Ан усети допира на нещо остро и разрязващо.

— Моля те, Владора, помоли Холи да излезе. Не бива да допускаш внучката ти да гледа как убиваш човек.

Валдора се извърна.

— Искаш да гледаш, нали, скъпа?

Холи преглътна.

— Не, бабо. Тя не ни стори нищо лошо.

— Нали ти казах, че го стори на мен.

Холи посочи.

— Довлякох го дотук, за да му помогнеш.

— О, не! Не ми ги приказвай тия. И той трябва да умре!

— Той пък какво лошо ти е сторил?

Валдора сви рамене.

— Ако не ти се гледа, излез. Няма да ти се разсърдя.

Холи се обърна, спря за миг, загледана в стареца. Посегна и го докосна успокоително по рамото, после излезе бързо.

Валдора пак се обърна към Ан. Опря ножа в бузата ѝ, под окото.

— Дали да не ти избода очите най-напред?

Ан стисна очи, не можеше да устои повече на ужаса.

— Не! — Валдора пъкна острието под брадичката ѝ. — Не затваряй очи! Ако не ги отвориш, ще ги избода!

Ан я послуша. Беше стиснала долната си устна между зъбите и гледаше как Валдора опира острието в гърдите ѝ и поставя дръжката под прав ъгъл.

— Най-сетне — прошепна Валдора. — Отмъщение.

Вдигна ножа. Спря по средата на пътя, за да си поеме дълбоко дъх. Изведнъж тялото ѝ се изпъна, от гърдите ѝ щръкна острие на меч.

Очите ѝ се разшириха, в гърлото ѝ нещо избълбука, ножът падна от ръката ѝ.

Натан вдигна крак към гърба ѝ и измъкна меча. Тялото ѝ тежко се строполи на каменния под.

Ан въздъхна с облекчение. От очите ѝ потекоха сълзи, заклинанието, стегнало ръцете и краката ѝ, падна.

Натан, висок и мрачен, огледа масата.

— Глупава жена — прошепна той. — Какво си допуснала да ти сторят?

Той се наведе и я взе в обятията си, тя плачеше като дете. Ръцете му ѝ се сториха топли и сладостни като на самия Създател.

Щом тя се поуспокои, той се дръпна от нея. Ан видя, че отпред целият е в кръв. Нейната кръв.

— Вдигни преградата и легни, за да видим дали ще мога да направя нещо в тоя ужас.

Ан бутна ръцете му.

— Не. Първо трябва да направя за каквото съм дошла. — Тя посочи. — Това е той. Магьосникът, заради когото сме тук.

— Не може ли да почака?

Тя избърса сълзите и кръвта от очите си.

— Натан, толкова път изминах през ужасното пророчество. Нека го довърша. Моля те!

С недоволна въздишка той посегна към малка кесия край ножницата си и извади Рада'Хан. Подаде ѝ я, докато тя се смъкваше от

масата. Щом стъпалата ѝ докоснаха пода, болката я прониза. Натан я прихвана с огромната си ръка и ѝ помогна да коленичи до изпадналия в безсъзнание магьосник.

— Помогни ми, Натан. Отвори я. Онази жена изпочупи повечето ми пръсти.

С треперещи ръце Ан постави яката на врата на магьосника. Натисна с длани, докато накрая успя да я щракне, заключвайки не само яката, но и магията ѝ. Пророчеството бе изпълнено.

На прага стоеше Холи.

— Баба мъртва ли е?

Ан се отпусна на пети.

— Да, мило дете. Съжалявам. — Тя протегна ръка. — Искаш ли да видиш как един човек ще бъде излекуван, а не измъчван?

Холи внимателно я хвана за ръката. Погледна магьосника на пода.

— А него? Ще го излекувате ли и него?

— Да, Холи, него също.

— Точно затова го довлякох вътре. За да му бъде помогнато. А не да бъде убит. Баба понякога помага на хората. Не винаги е била зла.

— Знам — каза Ан.

По бузката на момиченцето се изтърколи сълза.

— Какво ще стане с мен сега? — прошепна тя.

Ан ѝ се усмихна през сълзи.

— Аз съм Аналина Алдурен, Прелат на Сестрите на светлината, и то от доста време. Прибирала съм при себе си много млади момичета с дарба като теб и съм ги учила да се превърнат в чудесни жени, които лекуват и помагат на хората. Ще ми бъде изключително приятно, ако пожелаеш да дойдеш с нас.

Холи кимна, обляното ѝ в сълзи лице грейна в усмивка.

— Баба се грижеше за мен, но беше зла с другите хора понякога. Предимно с онези, които искаха да ни причинят зло или да ни измамат, но ти не искаше да го направиш. Не биваше да ти причинява болка. Съжалявам, че не бе по-мила. Съжалявам, че трябваше да е зла и да умре.

Ан целуна ръката на момиченцето.

— И аз съжалявам. Наистина.

— Аз притежавам дарбата — Холи я погледна с огромни печални очи. — Можеш ли да ме научиш да лекувам с нея?

— За мен ще бъде чест.

Натан взе меча си и с драматичен жест го прибра в ножницата.

— А сега, искаш ли да бъдеш излекувана? Или предпочиташ да си кървиш до смърт, та да ми дадеш възможност да се пробвам с възкресение?

Ан стисна очи и се изправи.

— Помогни ми, спасителю мой.

Той примигна.

— Трябва първо да ми дадеш достъп до силата ми, жено. Не мога да лекувам с меча си.

Ан затвори очи и вдигна ръка, съсредоточи вътрешното си чувство върху Рада'Хан и отстрани спирачката на силата му.

— Готово.

Натан изръмжа:

— Виждам, че е готово. Усетих го, както знаеш.

— Помогни ми на масата, Натан.

Докато Ан се изправяше, Холи я подкрепи с ръка.

Натан хвърли поглед към магьосника на пода.

— Е, най-после го пипна. Доколкото знам, такъв като него никога преди не е бил с яка на врата. — Пронизителните му сини очи се втренчиха в нея. — Сега, когато имаш магьосник от Първия орден, започва истинската лудост на целия ти план.

Ан въздъхна, щом умелите му ръце най-сетне се докоснаха до тялото ѝ.

— Знаем. Да се надяваме, че Вирна вече държи другия край на нещата в свои ръце.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Зед отвори очи и рязко си пое въздух. Седна изправен. Огромна ръка на гърдите му го бутна обратно.

— Спокойно, старче — каза дълбок глас.

Зед ококори очи срещу широкото лице. Дългата до раменете бяла коса се надвеси над него и от двете страни на главата му се опряха две големи ръце.

— Кого наричаш „старче“, старче?

Пронизителните сини очи под засегнатото свъсено чело се усмихнаха с останалата част от лицето. Изразяваше нещо неопределено, което се стори на Зед притеснително.

— Е, сега, като го спомена, си мисля, че сигурно наистина съм малко по-старичък от теб.

В лицето имаше нещо познато. Хрумна му изведнъж. Отблъсна ръцете встрани и се изправи, посочи с кокалестия си пръст високия мъж край себе си.

— Приличаш на Ричард. Защо приличаш на Ричард?

Бузите се разтеглиха в широка усмивка. В израза на челото все още имаше нещо застрашително.

— Роднина ми е.

— Роднина! По дяволите! — Зед се взря по-отблизо. — Висок. Мускулест. Сини очи. Подобна структура на косата. Челюстта. Полошо, очите. — Зед скръсти ръце. — Ти си Рал — обяви той.

— Много добре. Значи познаваш Ричард.

— Да го познавам! Аз съм му дядо.

Веждата се повдигна.

— Дядо... — Едната голяма длан избърса лицето. — Скъпи Създателю — промърмори той, — в какво ни забърка тази жена?

— Жена ли? Каква жена?

Мъжът отпусна длан с въздишка. Усмивката се върна на лицето му, той се поклони. Владее етикета, помисли си Зед.

— Да ти се представя. Натан Рал. — Той се изправи. — Може ли да узная името ти, приятелю?

— Приятелю!

Натан прокара кокалчетата на ръцете си по лицето на Зед.

— Току-що излекувах натрошения ти череп. Това би трябвало да означава нещо за теб.

— Е, добре — избоботи Зед. — Може и да си прав. Благодаря ти, Натан. Аз съм Зед. Явно имаш талант на лечител, ако черепът ми наистина е бил натрошен.

— О, повярвай ми, беше. Доста се постарях. Как се чувстваш?

Зед се поогледа.

— Ами добре. Чувствам се добре. Силата ми се вър... — Той простена, спомни си какво се бе случило. — Грач. Добри духове, трябва да изчезвам оттук.

Натан опря ръка в гърдите му.

— Преди това ще си поговорим малко, приятелю. Поне се надявам да станем приятели. За жалост имаме много общо помежду си, освен това, че сме свързани по някакъв начин с Ричард.

Зед примигна на парцали срещу високия мъж.

— Като какво общо, например?

Натан разкопча горното копче на богатата си риза, цяла изцапана със засъхнала кръв. Закачи пръст в матовосребрият яка около врата си и я повдигна.

Гласът на Зед се сниши в мрачен шепот:

— Дали е това, което си мисля?

— Бива те в акъла, в което не се и съмнявам, иначе нямаше да си толкова ценен.

Зед спря погледа си върху сините очи.

— И кое е това нещастно нещо, което ни свързва?

Натан посегна и дръпна предмет, увит около врата на Зед. Ръцете на Зед се стрелнаха нагоре и напипаха гладка метална яка. Без ключалка.

— Какво означава това? Защо си го направил?

Натан въздъхна:

— Не съм го направил аз, Зед. — Той посочи. — А тя.

През вратата тъкмо влизаше прегърбена стара жена с посивяла, вързана на хлабава опашка на тила коса. Държеше за ръката малко

момиченце.

— О! — възкликна тя и пръстите ѝ докоснаха тъмнокафявата ѝ рокля, закопчана чак догоре. — Виждам, че Натан се е справил добре. Радвам се. Тревожехме се.

— Нима — провлачи разсеяно Зед.

Старицата се усмихна.

— Да. — Погледна момиченцето и го погали по русолявата главица. — Това е Холи. Тя те довлече тук вътре. Спаси ти живота.

— Май си спомням смътно, че я мернах. Благодаря, Холи, че ми помогна. Задължен съм ти.

— Толкова се радвам, че си добре — каза момиченцето. — Страхувах се, че онзи змей може да те е убил.

— Змей ли? Видя ли го? Добре ли е?

Тя поклати глава.

— Падна от стената заедно с ония чудовища.

— По дяволите! — изруга Зед през зъби. — Той ми беше приятел.

Жената повдигна вежда.

— Змей? Е, съжалявам за него.

Зед извърна яростния си поглед към жената.

— Какво прави тая яка на врата ми?

Тя разпери ръце.

— Съжалявам, но така трябва.

— Ще я махнеш.

Усмивката остана на лицето ѝ.

— Разбирам тревогите ти, но засега трябва да остане на мястото си. — Тя скръсти ръце. — Опасявам се, че никой не ни запозна. Как се казваш?

Гласът на Зед прозвуча нисък и застрашителен:

— Пръв магьосник Зедикус З'ул Зорандер.

— Аналина Алдурен, Прелат на Сестрите на светлината. — Усмихна се топло. — Можеш да ме наричаш Ан. Всички приятели ме наричат така, Зед.

Без да сваля очи от нея, Зед скочи от масата.

— Ти не си ми приятел.

Тя отстъпи назад.

— Ще ме наричаш магьосник Зорандер.

— Спокойно, приятел — предупреди го Натан.

Зед го погледна толкова яростно, че Натан си затвори моментално устата и изпъна гръб.

Тя сви рамене:

— Както желаяш, магьоснико Зорандер.

Зед потупа яката на врата си.

— Веднага махни това!

Усмивката не помръдна от устните ѝ.

— Ще трябва да остане.

Зед тръгна към нея. Натан се втурна напред, очевидно решен да го спре. Без да сваля очи от Прелата, Зед посочи с тънкия си пръст Натан. Едрият мъж се плъзна назад с безпомощно разперени ръце, сякаш изведнъж бе стъпил върху лед. След миг се блъсна в отсрещната стена.

Зед вдигна другата си ръка и таванът грейна в синкава светлина. Щом свали ръка, тънката като бръснач светла плоскост, подобно повърхността на спокойно езеро, се спусна надолу към тях. Ан се ококори. Плоскостта плавно опря в пода, превръщайки се във врящ слой огън. Разхвърчаха се ярки искри.

Избухна светкавица. По стените плъзнаха пращящи лъчове бял огън, стаята се изпълни с остра миризма. Зед завъртя пръст и светкавицата скочи от стената към яката му. Блъсна се в метала. Стаята потрепери заедно с танцуващия гръм. Във въздуха се вдигна облак прах, разхвърчаха се каменни отломки.

Масата се повдигна и избухна в облак прах, просмукан с ивици бясна светлина. Стаята се тресеше и стенеше, огромни каменни блокове се стрелнаха напред и избягаха от местата си по стената.

Всред бяса на магията Зед осъзна, че не се получава. Яката поглъщаше мощния взрив, без да се отвори. Той стрелна ръка напред, разцепи блесналия въздух. Изведнъж стаята потъна в тишина. От стената се подаваха огромни каменни блокове. Подът бе напълно обгорен и черен, въпреки това никой от присъстващите не бе засегнат.

Огледал внимателно Прелата, момиченцето и Натан благодарение на светлинната връзка, той вече знаеше точното количество магия у всеки, силата и слабостите им. Не беше възможно тя да е направила яката — подобно нещо е дело на магьосници, — но можеше да я използва.

— Свърши ли? — попита Ан. Усмивката ѝ най-последно беше изчезнала.

— Още не съм започнал.

Зед вдигна ръце. Можеше да събере достатъчно сила, за да повдигне планина, ако се наложи. Нищо не стана.

— Стига вече — каза тя, полуусмихната. — Виждам откъде Ричард е наследил част от яростта си.

Зед я посочи с пръст.

— Ти! Ти си тази, която сложи яка около врата му.

— Можех да го взема, когато беше момче, вместо да го оставя да порасне под твоята любов и напътствия.

Зед можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите в живота си, когато е губил контрол над себе си, и по-лошо, разсъдъка си. Бързо доближаваше необходимостта да започне да брои и на пръстите на другата си ръка.

— Не се опитвай да ме забаламосваш с егоистичните си причини. Няма основателна причина да заробиш някого.

Ан въздъхна.

— Прелатът, също като магьосника, понякога използва хората, когато се налага. Сигурна съм, че го разбираш. Съжалявам, заедно се наложи да използвам Ричард, да използвам теб, но нямаш избор. — По лицето ѝ пробяга мила усмивка. — Ричард беше истинско шило в яка.

— Ако си мислиш, че Ричард ти е създавал проблеми, значи още нищо не си видяла. Почакай да видиш какво ще ти докара до главата дядо му. — Зед скръцна със зъби. — Ти сложи яка на врата му. Отвлечаш момчета от Средната земя. Прекрачи споразумението, което бе в сила хиляди години. Знаеш последствията от подобни действия. Сестрите на светлината ще си платят.

Зед стоеше на ръба на пропастта, на крачка да наруши Третото правило на магьосника, и въпреки това не можеше да се овладее. Това всъщност бе единственият начин да се наруши Третото правило.

— Знам последствията от това Императорският орден да завземе света. Знам, че в момента не разбираш, магьоснико Зорандер, но се надявам скоро да се убедиш, че се бием от една и съща страна на барикадата.

— Разбирам много повече, отколкото си мислиш. По този начин помагаш на Ордена. Никога не ми се е налагало да превръщам

приятелите си в затворници, не това е начинът да се бориш за справедливост.

— Нима. А как би определил Меча на истината?

Кипнал, той отказа да спори с жената.

— Ще махнеш тази яка. Ричард има нужда от помощта ми.

— Ричард ще трябва сам да се грижи за себе си. Той е умно момче. Отчасти заслугата е и твоя. Точно затова го оставих да порасне с теб.

— Момчето има нужда от помощта ми. Трябва да разбере как да използва силата си. Ако не се добера до него, може да дойде в Кулата. Не познава опасностите тук. Няма представа как да използва дарбата си. Може да загине. Не мога да позволя това да се случи. Имаме нужда от него.

— Ричард вече беше в Кулата. Прекара по-голямата част от вчерашния ден тук и си тръгна жив и здрав.

— „Веднъж късметлия — изрецитира Зед, — втори път сигурен, трети път мъртъв.“

— Имай вяра на внука си. Трябва да му помагаме по друг начин. Няма време за губене. Трябва да тръгваме.

— Никъде не отивам с теб.

— Магъоснико Зорандер, моля те за помощ. Моля те да ни сътрудничиш и да дойдеш с нас. Залогът е огромен. Моля те, не ми отказвай, иначе ще съм принудена да използвам яката. Няма да ти хареса.

— Чуй я, Зед — обади се Натан. — Мога да те уверя, че няма да ти хареса. Нямах избор. Разбирам как се чувстваш, но ще е по-лесно, ако просто направиш каквото ти казва.

— Ти какъв магъосник си?

Натан се поизпъна:

— Пророк.

Поне беше честен. Не бе разпознал светлинната връзка и не знаеше какво може да разбере Зед от нея.

— И добре ли ти е от това, че си държан в робство?

Ан се изсмя високо. Натан остана сериозен. Очите му бяха пълни с овладяната, буйна, пронизваща ярост на един Рал.

— Мога да те уверя, сър, че не е по мой избор. Борил съм се с това през по-голямата част от живота си.

— Тя може да знае как да подчини магьосник-пророк, но тепърва ще разбере защо нося званието Пръв магьосник. Заслужих го в последната война. И двете воюващи страни ме наричаха „вихърът на смъртта“

Беше преброил единия от пръстите на другата ръка.

Извърна очи от Натан и изгледа Прелата с такава ледена жестокост, че тя преглътна и отстъпи назад.

— С нарушаването на споразумението ти осъди всяка Сестра, заловена в Средната земя, на смърт. По силата на споразумението те току-що получиха своята присъда. Всички вие загубихте правото на помилване и процес. Всяка заловена ще бъде екзекутирана на минутата без предупреждение.

Зед стрелна юмруци във въздуха. В небето навън пробяга светкавица и се блъсна в Кулата. Надигна се оглушителен вой, избухна обръч светлина, пробяга по небето, зад него остана ивица тънки облаци, като пушек след огън.

— Споразумението приключи! Вече стоиш във вражеска територия, изправена в лицето на смъртта.

Ако ме отвлечеш с тази яка, ти обещавам, че ще стигна в родината ти и ще срина до основи Двореца на пророците.

С каменно лице Ан Алдурен го изгледа мълчаливо за миг.

— Не давай обещания, които не можеш да изпълниш.

— Да видим.

На устните ѝ блесна далечна усмивка.

— Наистина трябва да тръгваме.

С мрачна ярост в погледа Зед кимна.

— Тъй да бъде!

* * *

Вирна постепенно осъзнаваше, че е будна. С отворени очи бе толкова тъмно, колкото и със затворени. Тя примигна, за да се увери, че наистина е в съзнание.

Решила все пак, че е будна, извика своя Хан, за да запали огън. Нищо. Потъна още по-дълбоко в себе си, приложи още повече сила.

Напрегнала всички сили, накрая успя да запали мъничко пламъче в дланта си. До сламеника на пода, на който лежеше, имаше свещ. Изпрати светлинката към фитила и въздъхна облекчено, че най-после може да вижда без огромното усилие да поддържа огъня на Хана си.

С изключение на сламеника, свещта и малък поднос с хляб и канче вода, в стаята нямаше нищо. Край отсрещната стена се виждаше нещо като нощно гърне. Не беше много далеч, помещението беше малко. Без прозорци, само с тежка дървена врата.

Вирна позна стаята. Намираще се в лазарета. Какво прави тук?

Огледа се и установи, че е гола. Извърна се настрани и видя дрехите си, нахвърляни на куп. Докато извиваше врат, усети нещо необичайно. Внимателно вдигна ръка и го попипа.

Рада' Хан.

Цялото ѝ тяло настръхна. Скъпи Създателю, около врата ѝ има яка. Заля я неудържима паника. Задърпа с пръсти да я свали. Чу как от собственото ѝ гърло излиза отчаян вик, дърпаше бясно металния обръч, необузданият ужас изпълни всяка фибра на съществуването ѝ.

Изведнъж разбра как се чувстват момчетата, когато им е наложен този инструмент на потисничеството. Колко пъти самата тя е използвала яка, за да принуди някой да изпълнява желанията ѝ?

Но само за да им помогне, само в името на най-доброто за тях. Дали и те изпитваха същия безпомощен ужас?

Със срам си помисли, че бе използвала яката и върху Уорън.

— Скъпи Създателю, прости ми! — извика тя. — Искях само да изпълнявам волята ти.

Преглътна сълзите си и се опита да се овладее. Трябваше да разбере какво става. Знаеше, че яката не е сложена да ѝ помогне. А за да я подчини.

Попипа ръката си. Пръстена на Прелата го нямаше. Сърцето ѝ потъна в петите. Беше се провалила. Целуна голия си пръст и се помоли за сила.

Удари с юмрук по вратата, тя не помръдна. Съсредоточи цялата си сила в дръжката, мъчеше се да я повдигне. Не помръдна. Насочи се към пантите от другата страна. Съсредоточи се яростно, извика и Хана си. Във вратата се блъснаха огнени езици, пълзяха в цепнатините и потъваха в отвора отдолу.

Вирна прекъсна безсилния поток на своя Хан, спомни си, че бе видяла Сестра Симона да прави съвсем същото час след час, постигайки същите неефективни резултати. Щитът на вратата не можеше да бъде пробит от човек с Рада'Хан. Нямаше смисъл да губи силите си в безплодни опити. Симона можеше и да е луда, но Вирна не беше.

Отпусна се на сламеника. Колкото и да блъска с юмруци по вратата, няма да излезе. Дарбата ѝ няма да я измъкне. Бе попаднала в капан.

Защо е тук? Погледна пръста си, на който доскоро бе стоял пръстенът на Прелата. Ето защо.

Ахна и си спомни за истинския Прелат. Ан ѝ бе възложила мисия и от нея зависеше да отведе Сестрите на светлината извън Двореца преди идването на Джаганг.

Спусна се към дрехите си, ровичкайки яростно из тях. Дакрата ѝ я нямаше. Сигурно затова са я съблекли: за да са сигурни, че няма оръжие. Това бе процедурата и при Сестра Симона — за нейна защита, за да не се нарани. Не може да се допусне луда жена да е въоръжена със смъртоносно оръжие.

Пръстите ѝ напипаха колана. Изтръгна го от купчината дрехи и започна да го опипва, стигна до подутината отзад.

Треперейки от надежда, Вирна приближи колана до светлината. Отвори фалшивата катарاما. Там, пхнат в тайния ѝ джоб, си седеше дневникът. Притисна колана до гърдите си и се залюля на сламеника, шептейки благодарствени слова. Поне това ѝ бе останало.

Когато най-сетне се успокои, придърпа дрехите си до слабата светлина и се облече, почувства се по-добре най-сетне — не толкова гола и безпомощна. Не че бе по-малко безпомощна, но поне не изпитваше повече унижението да е затворена гола. Много, много мъничко, но ѝ стана по-добре.

Нямаше представа колко време е била в безсъзнание, но усети вълчи глад. Погълна коричката хляб и изпи набързо водата.

Щом стомахът ѝ се поуспокои, макар и отчасти, съсредоточи мислите си върху въпроса как се е озовала там. Сестра Лиома. Спомняше си, че Сестра Лиома я чакаше в кабинета ѝ с още три Сестри.

Сестра Лиома бе сред най-сериозно заподозрените в Сестра на мрака. Макар да не я бе подложила на тест, Вирна знаеше, че тя има пръст в изпращането ѝ тук. Това бе достатъчно доказателство. Беше тъмно и тя не можа да различи останалите три, но имаше в главата си списък на заподозрените. Сестрите бяха пуснати в кабинета ѝ от Фийби и Дулсиния — въпреки изричните заповеди. Макар и с неохота, трябваше да прибави и тях към списъка.

Вирна закричи из тясната стая. Започваше да се ядосва. Как се осмеляват да мислят, че ще им се размине?

Но им се размина.

Намръщи се. Не, не им се е разминало. Ан я бе натоварила с отговорност и Вирна ще оправдае очакванията ѝ. Ще изведе Сестрите на светлината от Двореца.

Вирна отпусна пръсти на колана си. Трябва да изпрати съобщение. Но смее ли от тук? Ако я хванат? Може да провали всичко. Но пък, от друга страна, трябва да уведоми Ан какво става.

Изведнъж се закова на място. Как ще каже на Ан, че се е провалила и че заради нея всички Сестри на светлината са в смъртна опасност. И че не може да направи нищо. Джаганг идва. Трябва да бягат. А ако тя е затворена тук, никой от Сестрите няма да го знае.

И Джаганг ще ги пипне до една.

* * *

Ричард спря коня си рязко и скочи на земята. Огледа пътя и видя, че останалите галопират далеч назад, опитвайки се да го настигнат. Погали коня по носа и започна да завързва юздите за метален кол, стърчащ от падащата решетъчна врата.

Огледа другите механизми и ключалки и размисли. Завързва юздите другаде. Колът, който бе избрал първоначално, изпълняваше роля на освобождаващ механизъм на огромната порта. Едно по-силно дръпване и тя можеше да се стовари върху животното.

Ричард се запъти към Магьосническата кула, без да дочака останалите. Беше бесен, че никой не го бе събудил. През половината нощ в прозорците на Кулата е горяла свещ, мислеше си той, а никой е нямал куража да събуди Господаря Рал и да му събщи.

На зазоряване, едва преди час, забеляза сам светлинката, после и огнената дъга, издигнала се в бистрото небе, и опашката ѝ от пухкави облаци.

Хрумна му нещо. Спря на прага и се обърна към града. В началото на пътя към Кулата се събираха всички пътища, излизащи от Ейдиндрил.

Ами ако някой е идвал в Кулата? Ако е взел нещо? По-добре да заповяда на войниците да не пускат никого да излиза от града. Когато другите го настигнат, ще изпрати някого при войниците да им заповяда да завардят пътищата.

Загледа се в хората долу. Повечето вървяха към града, а не в обратна посока. Но имаше и неколцина напускащи. Приличаха на семейства, тикащи ръчни колички. Също и няколко патрулни двойки. Мярна и някоя и друга търговска каруца. И четири коня, пристъпващи край групичка хора. Ще трябва да изпрати да спрат и проверят всичките.

Но какво да търсят? Може би трябва сам да се срещне с тях. И да се опита да разбере дали носят със себе си нещо магическо.

Обърна се към Кулата. Няма време. Трябва да разбере какво е ставало тук горе. Пък и как може да разбере дали някой носи магически предмет със себе си? Ще е губене на време, което би било по-добре да пести. Трябва да се залавя за работа по превода на дневника заедно с Бердин, а не да ровичка из семейните вещи на хората. Все още имаше такива, които не желаеха да живеят под игото на Д'Хара и напускаха града. Тяхна воля.

Премина през щитовете вътре, знаеше, че тези зад него няма да могат. Петимата ще се ядосат, че не ги е изчакал. Е, може пък следващия път да го събудят, когато видят светлина в Кулата.

Загърнат в пелерината на сбърза, продължи напред, към мястото, където бе видял светкавицата да се блъсва в Кулата. Избягваше коридорите, които му подсказваха опасност, и намираше други пътища, от които поне косъмчетата не настръхваха по врата му. На няколко пъти надуши сбързове, но те не го приближиха.

В голяма зала, от която излизаха четири коридора, спря. Имаше няколко затворени врати. И една, към която водеше кървава следа. Наведе се и огледа. Установи, че следите всъщност са две: една към стаята и една навън.

Разгърна пелерината и извади меча. По коридорите отекна металният звън. Отвори вратата с острието.

Вътре беше празно, но далеч не изглеждаше нормално. Дървеният под бе обгорен. По стените имаше следи от яростна гръмотевична буря, попаднала в стаята. Най-объркващо беше състоянието на каменните блокове по стените. На места се бяха измъкнали и висяха напред. Сякаш всеки момент ще паднат на пода. Помещението изглеждаше като разрушено от мощно земетресение.

Навсякъде по пода се виждаха кървави петна, в единия ъгъл цяла локва. Но огънят я бе изсушил и сега на пода се виждаше черна коричка.

Ричард проследи кървавата диря, излизаща от стаята, и стигна до врата към външната крепостна стена. Излезе в студения въздух и моментално забеляза разплисканата кръв по камъка. Беше прясна — от не повече от ден.

По крепостната стена се валяха тела и части от сбързове. Макар да бяха замръзнали, все още воняха. Върху едната стена, на около два метра височина, имаше огромно кърваво петно, под него на земята — мъртъв сбърз с раздрани вътрешности. Ако кръвта бе опръскала земята, а не каменния под, Ричард би си помислил, че сбързът е паднал от небето и е загинал при удара.

Обхвана с очи хаоса, помисли си, че му прилича на картината, която оставя след себе си Грач, когато се бие със сбързове. Поклати отчаяно глава, чудеше се какво ли се е случило.

Проследи ивицата кръв до една вдлъбнатина в нащърбената стена и установи, че от двете страни на стената се стича кръв. Приблужи се и надзърна от ръба. Гледката беше зашеметяваща.

Каменната стена на Кулата се спускаше отвесно надолу, леко се разширяваше при основата далеч долу. Оттам нататък тръгваше самата планина, спускаща се на още стотици метри. От вдлъбнатината по външната част на стената тръгваше следа, която се губеше в бездната. На места се забелязваха големи петна, сякаш нещо огромно е падало, като по пътя си се е блъскало в стената и се е размазвало. Трябва да изпрати войници да огледат, за да разбере какво или кой е прелетял през крепостната стена.

Прокара пръст по различни следи от кръв по ръба.

Повечето бяха от сбърз. Някои не.

Добри духове, какво се е случило тук? Стисна устни и поклати глава. Загърна се в черната пелерина на сбърза и стана невидим. Поради някаква причина в главата му изплува образът на Зед. Толкова му се искаше той да е тук с него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Следващия път, когато видя в основата на вратата да се отваря малък процеп, Вирна беше готова. Спусна се натам, изблъска подноса и прилепи лице в пода, опитвайки се да надзърне.

— Кой е там? Кой е! Какво става? Защо съм затворена тук? Отговорете! — Зърна женски ботуши и ръб на пола. Вероятно Сестра, поставена да се грижи за заключените в лазарета. Жената се изправи. — Моля ви! Трябва ми друга свещ! Тази почти изгоря!

Чу безразличните стъпки да се отдалечават по коридора, после се затвори врата, прещрака резе. Стисна зъби и удари с юмрук в стената. Накрая се отпусна върху сламеника и погали ръката си. Напоследък твърде често блъскаше по вратата. Объркването и паниката взимаха превес над разума и тя го знаеше.

В стаята без прозорци вече бе загубила представа дали е ден или нощ. Предполагаше, че ѝ носят храна по веднъж на ден и се опита да държи сметка за времето по този начин, но понякога ѝ се струваше, че между отделните хранения минават само няколко часа, друг път умираше от глад, докато се появи подносът. Болезнено си мечтаеше да се погрижат и за гърнето.

Освен това храната не беше достатъчно. Роклята ѝ висеше на бедрата и бюста. През последните няколко години все си бе мечтала да е малко по-слаба, както преди да тръгне на двайсетгодишното си пътешествие. Като млада минаваше за привлекателна. Допълнителните килограми все ѝ напомняха за изгубената младост и красота.

Разсмя се лудешки. Може би и другите са си го помислили и са решили да подложат Прелата на диета. Смехът ѝ заглъхна. Толкова ѝ се искаше Джелида да бе вниквал под обвивката на тялото, а не да гледа само външното. А тук тя копнееше за външното, също както и той. По бузата ѝ се изтърколи сълза. Уорън никога не бе пренебрегвал вътрешното. Глупачка.

— Моля се да си добре, Уорън — прошепна на стените.

Плъзна подноса към светлината на свещта. Седна на сламеника и грабна канчето с вода. Преди да се нагълта, се спря. Трябваше да пести, за да има за по-дълго. И вода не ѝ носеха достатъчно. Често я изгълтваше наведнъж и после прекарваше целия ден, бълнувайки наяве как се гмурка в езеро с отворена уста и пие до насита.

Приблужи канчето до устните си и отпи мъничка глътка. Остави го обратно на подноса и забеляза, че освен комата хляб има още нещо. Паница супа.

Тя я повдигна благоговейно и вдъхна аромата ѝ. Беше рядък лучен бульон, но ѝ се стори като кралско ястие. Почти разплакана от радост, отпи глътка, наслаждавайки се на богатия аромат. Откъсна хапка хляб и я потопи в супата. Беше по-вкусно от шоколад, по-вкусно от всичко, което бе яла през живота си. Накъса останалата част от хляба на малки хапки и ги накисна в паницата. Набъбнал в течността, хлябът ѝ се стори повече, отколкото може да изяде. Но го изяде.

Докато се хранеше, измъкна дневника от тайния джоб на колана си. Надеждите ѝ отново помръкнаха, съобщение нямаше. Беше казала на Ан за случилото се и бе получила набързо надраскана бележка, в която се казваше: „Трябва да избягаш и да изведеш Сестрите от Двореца.“ Оттогава нито дума.

След като пресуши паницата и я облиза старателно, духна свещта, за да я запази за по-късно. Сложи останалото половин канче вода зад свещта, за да е сигурна, че няма да го разлее в тъмнината. После легна на сламеника и поглади пълния си стомах.

От мъртвешкия сън я събуди прецракването на ключалката. Закри очи с опакото на ръката си, светлината беше ослепителна. Дръпна се към стената, вратата се затвори. Вътре остана жена с лампа в ръка. Вирна примигна срещу яркия пламък.

Жената сложи лампата на пода и се изправи, скръстила ръце на кръста. Стоеше и гледаше мълчаливо.

— Кой е? Кой е тук?

— Сестра Лиома Марсик — чу се груб глас.

Вирна продължи да мига още известно време, докато очите ѝ привикнат със светлината. Да, Лиома е. Различи набръчканото ѝ лице и дългата бяла коса, падаща върху раменете.

Лиома бе в кабинета ѝ. Тя я затвори тук.

Вирна скочи към гърлото на жената.

Огледа се неразбиращо за миг, после осъзна, че седи на сламеника си. От тежкото падане задните ѝ части я боляха. Изпита смущаващото чувство, че Рада'Хан не ѝ позволява да се изправи. Помъчи се да раздвижи крака, но те не я послушаха. Ужасяващо. Насили се да поеме глътка въздух, потискайки паническия си крясък. Заповяда си да се овладее, паниката ѝ утихна, но смущаващото, неприятно чувство остана.

— Достатъчно, Вирна.

Вирна изчака, за да е сигурна, че гласът ѝ ще звучи нормално, и каза:

— Какво правя на това място?

— Беше държана тук, докато приключи процесът срещу теб.

Процес? Какъв процес? Не. Няма да достави на Лиома това удоволствие.

— Така и би трябвало да бъде. — Искаше ѝ се да се изправи. Срамуваше се да седи така, а Лиома да я гледа отвисоко. — И завърши ли?

— Точно затова съм тук. Дойдох да те уведомя за решението на трибунала.

Вирна сподави язвителния си отговор. Разбира се, че съдниците ѝ са я признали за виновна по някакви нелепи обвинения.

— И какво е то?

— Виновна като Сестра на мрака.

Вирна занемя. Гледаше Лиома, без да може да произнесе нито дума от болка, че Сестрите са я обявили за Сестра на мрака. Беше посветила целия си живот на усилията да слави името на Създателя на този свят. Яростта ѝ се надигна. Успя да я овладее, спомни си какво ѝ повтаряше Уорън за гнева.

— Сестра на мрака? Разбирам. И как съм била призната за виновна без доказателства?

Лиома се изкиска.

— Хайде, Вирна, сигурна съм, разбираш, че не е възможно да не оставиш доказателства.

— Не, убедена съм, че си намерила доказателства. Възнамеряваш ли да ми кажеш какви са, или си дошла просто за да се полюбуваш на възможността най-сетне да станеш Прелат?

Лиома повдигна вежда.

— О, няма да стана Прелат. Избраха Сестра Улиция.

Вирна подскочи.

— Улиция? Та тя е Сестра на мрака! Избяга заедно със заговорничките си!

— Напротив. Сестрите Тови, Сесилия, Армина, Ничи и Мериса се завърнаха и бяха възстановени като Сестри на светлината.

Вирна се опитваше яростно, но безуспешно да се вдигне на крака.

— Те бяха заловени да нападат Прелат Аналина! Улиция я уби! Всички те избягаха!

Лиома въздъхна, сякаш трябваше да обяснява нещо невероятно просто на невежа послушница:

— А кой ги хвана да нападат Прелат Аналина? Ти. Ти и Ричард.

Шестте Сестри свидетелстваха, че са били нападнати от Сестра на мрака, след като Ричард убил сестра Лилиана, и тръгнали да се спасяват, докато съумеят да организират връщането си, за да спасят Двореца от хватката ти. Недоразумението е поправено.

Именно ти, Сестра на мрака, нагласи обвинението. Двамата с Ричард бяхте единствените свидетели. Ти уби Прелат Аналина, ти и Ричард Рал, комуто после помогна да избяга. Чухме показанията на Сестри, които са те чули да казваш на един от стражите, Кевин Анделмиър, че трябва да е верен на Ричард, твой съучастник, вместо на императора.

Вирна смаяно поклати глава.

— Значи повярвахте на думите на шест последователки на Пазителя и въз основа на това — тъй като те са шест, а аз съм сама — ме признахте за виновна?

— Едва ли. Свидетелските показания и доказателствата бяха представяни на съда в продължение на дни. Бяха толкова много, че процесът ти продължи почти две седмици. Искахме да сме сигурни, като се има предвид сериозността на обвиненията, че сме напълно справедливи и точни. Появиха се цял куп свидетели, които разкриха долните ти дела.

Вирна разпери ръце.

— За какво говориш?

— Ти методично унищожаваше ритъма на работа на Двореца. Хилядолетна традиция и усилия бяха унищожени благодарение на

желанието ти да съсипеш граденото от Сестрите на светлината. Създаде огромни проблеми.

Хората в града се разбунтуваха, защото нареди да бъдат спрени плащанията на жени, забременели от нашите млади магьосници. Тези деца са един от основните ни източници на момчета с дарба. Искаше да съсипеш този източник. Възпря младите мъже да ходят в града, за да се грижат за нуждите си и да произвеждат поколение с дарба.

Това стана ясно миналата седмица, когато се вдигна бунт, който трябваше да бъде потушаван от войниците. Хората за малко не разрушиха Двореца заради жестокостта ти да оставим на произвола на съдбата младите бременни жени и невръстните им деца. Мнозина от младите магьосници също се включиха в бунта, защото ги лиши от правото им да се ползват от златото на Двореца.

Вирна се чудеше каква ли е била истинската същност на „бунта“, като се има предвид, че са били въввлечени и магьосниците. Но не мислеше, че Лиома ще каже истината. Знаеше, че между магьосниците има добри хора, и се страхуваше за съдбата им.

— Нашето злато подрива морала на всеки, който се докосне до него — каза Вирна. Знаеше, че е безполезно да се опитва да се защити. Тази жена нямаше да разбере от разум, нито от истина.

— Това е хилядолетна традиция. Но ти, разбира се, не би допуснала плодовете ѝ да бъдат обрани в прослава на името на Създателя. Заповедите ти бяха отменени, както и още много от разрушителните ти директиви.

Ти не би искала да умеем да преценяваме дали младите ни мъже са подготвени да живеят в света навън. Искаш да се провалят и поради тази причина отмени теста за болка. Тази твоя заповед също отхвърлихме.

От момента, в който стана Прелат, започна да подриваш доктрините на Двореца. Ти носиш отговорността за смъртта на Прелата и използва откъдните си номера, за да заемеш поста ѝ, за да можеш да ни унищожиш.

Ти никога не се вслушваше в съветите на съветничките си, защото никога не си имала намерение да работиш в полза на Двореца. Дори не си правеше труда да се занимаваш с докладите. Вместо това товареше неопитните си администраторки, а ти се заключваше в параклиса, за да се срещаш с Пазителя.

Вирна въздъхна:

— Това ли било? На администраторките ми не им харесва да вършат тая работа? Някои алчни хора са недоволни, че съм им отказала златото на Двореца, задето са решили да забременеят по такъв начин, наместо да създадат семейства и да родят децата си по почтен начин? Някои от Сестрите са възмутени, че не позволявам на младите ни мъже да задоволяват разюзданите си страсти? Твърденията на шест Сестри, които избягаха от Двореца, вместо да бъдат разпитани, изведнъж тежат повече от моите? И дори сте обявили една от тях за Прелат! И всичко това без дори едничко убедително доказателство?

На устните на Лиома най-сетне се появи усмивка.

— О, имаме убедително доказателство, Вирна. Наистина. — Със самодоволно изражение на лицето Лиома бръкна в джоба си и извади лист хартия. — Имам изключително силно и убедително доказателство. — Тя тържествено разгъна хартията, жестокият ѝ поглед се вдигна върху Вирна. — И един свидетел. Уорън.

Вирна подскочи, сякаш я бяха зашлевили през лицето. Припомни си съобщенията, които бе получила от Прелата и Натан. Натан бе изпаднал в паника, че Дворецът може да навреди на Уорън. Ан изрично бе настояла Вирна да се погрижи Уорън незабавно да напусне.

— Знаеш ли какво е то, Вирна?

Вирна не се осмели да се обади, дори не мигна.

— Мисля, че знаеш. Пророчество. Само Сестра на мрака може да си позволи безочието да остави такъв опасен документ да се въргаля неприбран. Открихме го в подземията, пхнат в една книга. Сигурно съвсем си забравила за него? Нека ти го прочета тогава: „След като Прелатът и Пророкът бъдат отдадени на Светлината чрез свещения ритуал, над пламъците ще заври казан от коварство и лукавство и начело ще застане Лъже-Прелат, която ще срине до основи Двореца на пророците.“ — Лиома сгъна листа и го прибра в джоба си. — Знаеше, че Уорън е Пророк, и въпреки това му махна яката. Остави един Пророк да се движи на свобода — само по себе си тежко престъпление.

— И защо мислиш, че Уорън е направил това пророчество? — внимателно попита Вирна.

— Той свидетелства. Отне му известно време да се реши да признае вината си, че е направил пророчество.

Вирна пламна.

— Какво му направихте?

— Използвахме Рада'Хан, както сме задължени, за да разкрием истината. В края на краищата той призна, че пророчеството е негово.

— Рада'Хан? Сложили сте му обратно яката!

— Разбира се. Пророците трябва да са с яки. Като Прелат, беше твое задължение да се погрижиш за това. Уорън е отново с яка, пазен от стражи в покоите на Пророка, където му е мястото.

Дворецът на пророците отново е такъв, какъвто би трябвало да бъде. Това пророчество бе последното уличаващо доказателство. То показва двойствеността на действията ти и разкри истинските ти намерения. За щастие се задействахме, преди да бъде изпълнено. Ти се провали.

— Знаеш, че в това няма и капка истина.

— Пророчеството на Уорън доказва вината ти. То те нарича Лъже-Прелат и разкрива плановете ти да унищожис Двореца на пророците. — Усмивката се върна на лицето ѝ. — Когато бе прочетено пред трибунала, предизвика бурна реакция. Доста „убедително доказателство“, бих казала.

— Ах ти, свирепо животно. Ще те видя мъртва.

— Не очаквам и друго от такава като теб. За щастие не можеш да изпълниш заплахите си.

Вирна се вгледа в очите на Лиома и целуна безименния си пръст.

— Защо не си целунеш пръста, Лиома, и не потърсиш помощта на Създателя в тези трудни за Двореца на пророците времена?

Лиома разпери ръце с подигравателна усмивка.

— Дворецът вече преодоля трудните времена, Вирна.

— Целуни си пръста, Лиома, и покажи на възлюбения Създател загрижеността си за добруването на Сестрите на светлината.

Лиома не вдигна ръка към устните си. Не можеше да го направи и Вирна го знаеше.

— Не съм дошла тук да се моля на Създателя.

— Разбира се, че не, Лиома. И двете знаем, че си Сестра на мрака, също както и новият Прелат. Улиция е Лъже-Прелатът от пророчеството.

Лиома сви рамене.

— Ти, Вирна, си първата, обвинявана някога в подобно престъпление. Вече няма никакво съмнение. Призната си за виновна и това не може да се промени.

— Сами сме, Лиома, никой не може да ни чуе през всичките тези щитове, освен, разбира се, някой, който притежава Субстрактивна магия. А от тези уши няма защо да се боиш. Никоя от истинските Сестри на светлината не би могла да чуе разговора ни. Дори да се опитам да кажа на някого нещо, което ти ще ми кажеш, никой няма да ми повярва. Така че нека не се преструваме повече, Лиома. И двете знаем истината.

Устните на Лиома леко се разтеглиха в усмивка.

— Продължавай.

Вирна си пое въздух, за да се успокои, и скръсти ръце в скута си.

— Ти не ме уби, както Улиция уби Прелат Аналина. Нямахте да си правиш целия този труд, ако възнамеряваше да го сториш. Имаше възможност тогава в кабинета ми. Очевидно искаш нещо. Какво е то?

Лиома се изкиска.

— О, Вирна, винаги си успявала да проникнеш в същността на въпроса. Не си много стара, но трябва да призная, че си умница.

— Да, направо съм гениална и точно затова съм тук. Какво е онова, което господарят ти, Пазителят, иска да вземеш от мен?

Лиома стисна устни.

— За момента служим на друг господар. Важното е онова, което иска той.

Вирна се намръщи.

— Джаганг? Клели сте се на него?

Погледът на Лиома трепна за миг.

— Не точно, но това е друга тема. Джаганг иска някои неща и ще ги получи. Мое задължение е да се погрижа да получи онова, което иска.

— И какво иска от мен?

— Трябва да се отречеш от предаността си към Ричард Рал.

— Сънуваш, ако си мислиш, че ще го направя.

На лицето на Лиома се изписа иронична усмивка.

— Да, сънувах, но това също е друга тема. Трябва да се откажеш от връзката си с Ричард.

— Защо?

— Той може да се меси в способността на императора да контролира събитията. Нали разбираш, верността към Ричард блокира силата на Джаганг. Императорът иска да разбере дали тя може да бъде пречупена и дали той ще може да влезе в съзнанието ти. Един вид експеримент. Моята задача е да те убедя да се отречеш от предаността си.

— Няма да го направя. Не можеш да ме накараш да се отрека от Ричард.

Лиома се усмихна тъжно и кимна.

— О, напротив, мога и ще го направя. Имам силна мотивация. Преди Джаганг да е дошъл тук, за да разположи щаба си, ще прекъсна връзката ти с неговия враг.

— Как? Като прережеш Хана ми ли? Мислиш, че това ще пречупи волята ми?

— Толкова ли бързо забравяш, Вирна? Забрави ли другите неща, за които се използва Рада'Хан? Забрави ли теста за болка? Рано или късно ще паднеш на колене и ще се молиш да се закълнеш във вярност на императора.

Правиш огромна грешка, ако мислиш, че подобна мрачна задача ще ме уплаши. Правиш сериозна грешка, ако забравяш коя съм или си мислиш, че мога да изпитвам и грам съчувствие. Остават още седмици до идването на Джаганг. Имаме достатъчно време. Дните, през които ще си подложена на теста, ще ти се сторят години, докато се предадеш. Но ще се предадеш.

Вирна настръхна. Беше забравила теста за болка. Почувства как ужасът плъзва нагоре към гърлото ѝ. Беше го виждала да се прилага на младите магьосници с яки, но за не повече от час. А между отделните тестове минаваха години.

Лиома се приближи и ритна канчето с вода.

— Да започваме ли, Сестро Вирна?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Щом видя момчето да пада безчувствено, Ричард трепна. Зяпачите дръпнаха падналия встрани и мястото му зае друго момче. Дори иззад прозореца на Двореца на Изповедниците Ричард чуваше оживените възгласи на децата от тълпата, които наблюдаваха играта. Беше виждал и други деца в Танимура да я играят. Казваше се Джа'Ла.

В родната си Западна земя никога не бе чувал за Джа'Ла, но децата в Средната земя я играеха по същия начин, по който и децата в Стария свят. Играта беше оживена и изглеждаше вълнуваща, но Ричард не мислеше, че си струва децата да плащат забавлението си с цената на избити зъби.

— Господарю Рал? — обади се Улик. — Господарю Рал, тук ли сте?

Ричард се извърна от прозореца и излезе от удобното си прикритие, като разгърна наметалото на сбърза.

— Да, Улик. Какво има?

Щом видя Ричард да изниква като от нищото, Улик влезе в стаята. Беше свикнал с гледката.

— Един Келтонски генерал иска да ви види. Генерал Болдуин.

Ричард докосна върховете на пръстите си до челото, опитваше се да си спомни нещо.

— Болдуин, Болдуин — вдигна поглед. — Генерал Болдуин. Да, спомням си. Той командва Келтонските части. Изпратихме му писмо за капитулацията на Келтон. Какво иска?

Улик сви рамене.

— Каза само, че иска да говори с Господаря Рал.

Ричард се извърна към прозореца, дръпна тежката златна завеса и се облегна на рисуваната дървена рамка. Загледа се в едно момче, което се изправяше след силен удар с юмрук, за да се върне отново в играта.

— Колко хора го придружават в Ейдиндрил?

— Малко, не повече от пет-шестотин.

— Беше му казано, че Келтон е капитулирал. Ако е искал да създава проблеми, нямаше да бие път дотук с толкова малко войници. Май ще е по-добре да се видя с него. — Извърна се към застаналия нащрек Улик. — Бердин е заета. Кажете на Кара и Райна да ескортират генерала дотук.

Улик удари с юмрук гърдите си и понечи да си върви, но чу гласа на Ричард и се обърна да види какво още ще му каже Господарят Рал.

— Беше ли открито още нещо в основата на планината под Кулата?

— Не, Господарю Рал, нищо, освен части от сбързове. Снегът там е толкова дълбок, че ще трябва да чакаме до пролетта да се разтопи, ако искаме да намерим още. Вятърът може да е отвял нещо, паднало от горе, в произволна посока, войниците няма как да преценят къде да копаят. Ръцете и лапите на сбързове, които откриха, са били достатъчно леки, че да се задържат над снега. Всичко по-тежко може да е потънало на пет, дори десет метра в мекия сняг.

Ричард кимна разочарован.

— Още нещо. В Двореца сигурно има шивачки. Виж коя е главната и я помоли да дойде при мен.

Ричард се загърна с черната пелерина, без дори да осъзнава какво прави и продължи да гледа играта навън. Очакваше с нетърпение идването на Калан и Зед. Не би трябвало да чака още дълго. Трябва да са близо. Грач със сигурност ги е открил и скоро ще се появят всички заедно.

Откъм вратата зад него се чу гласът на Кара:

— Господарю Рал?

Ричард се обърна, остави пелерината да се разтвори и се отпусна. Между двете Морещици стоеше едър, здрав мъж на достолепна възраст, с прошарени тъмни мустаци, краищата на които се спускаха към брадата му. Сребрилата му коса падаше над ушите. Косата му отгоре бе изтъняла и темето му просветваше.

Носеше тежко, късо военно наметало, богато украсено със зелена коприна и закрепено на едното рамо с две копчета. Високата му бродирана яка бе обърната върху жълтеникавата туника, върху която се виждаше хералдическа емблема, разсечена през средата с диагонална черна линия, която я разделяше на жълт и син щит. Високите му

ботуши покриваха коленете. Дългите черни ръкавици бяха втъкнати в широкия му колан с орнаментирана тока.

Щом Ричард се материализира пред очите му, лицето на генерала преbledня, той спря рязко.

Ричард се поклони.

— Генерал Болдуин, радвам се да се запознаем. Аз съм Ричард Рал.

Генералът най-сетне дойде на себе си и отвърна на поклона.

— Господарю Рал, за мен е чест, че се съгласихте да се срещнем без предварително уговорена среща.

Ричард махна с ръка.

— Кара, моля те, донеси стол за генерала. Сигурно е изморен от пътуването.

След като Кара постави до масата обикновен кожен стол и генералът се настани, Ричард също седна на мястото си край масата.

— С какво мога да ви бъда полезен, генерал Болдуин?

Генералът хвърли по един поглед на застаналите от двете му страни отзад Райна и Кара. Двете жени стояха спокойно, със склучени на гърба ръце и недвусмислено показваха, че нямат намерение да вървят където и да било.

— Можете да говорите спокойно, генерале. Поверявам дори съня си на тях двете.

Той си пое дъх и като че се поотпусна, приел уверението.

— Господарю Рал, дойдох заради Кралицата.

Беше му хрумнало, че може би е заради това. Скръсти ръце на масата.

— Много съжалявам за случилото се, генерале.

Генералът вдигна ръка на масата и се облегна.

— Да, чух за сбърза. Видях няколко от свирепите зверове, набучени на колове отвън.

Ричард с мъка си наложи да не казва, че може и да са зверове, но не са свирепи. Та нали в крайна сметка сбързът бе умъртвил Катрин Лумхолц, след като тя се бе опитала да го убие. Но генералът едва ли щеше да разбере, така че Ричард си замълча. Вместо това каза:

— Дълбоко съжалявам, че Кралицата ви бе убита под моя покрив.

Генералът направи небрежен жест с ръка.

— Нямах намерение да ви упреквам, Господарю Рал. Искам само да отбележа, че сега, когато Катрин Лумхолц е мъртва, Келтон остава без Крал или Кралица. Тя беше последният наследник на трона. Внезапната ѝ смърт създаде проблем.

Ричард запази тона си приятелски, но официален:

— Какъв по-точно проблем? Нали вече сте част от нас.

Чертите на лицето на генерала се изкривиха в невъздържана гримаса.

— Да, получихме документите за капитулация. Но Кралицата, която ни водеше, вече е мъртва. Докато беше на власт, тя действаше по своя воля и всички вървяха след нея, но сега не знаем как да продължим напред.

Ричард се намръщи.

— Искате да кажете, че имате нужда от нова Кралица или Крал?

Той сви рамене извинително.

— Такава ни е страната — монархия. Макар и само символична, сега, когато подписахме единството с Д'Хара, Келтонците биха искали да имат свой Крал или Кралица. Без водач те се чувстват като номади, лишени от корени, без нещо, което да ги свързва и обединява.

След като в наследствената линия няма друг Лумхолц, на трона може да се качи някоя от другите фамилии. Засега никой няма право над властта, но може да си го спечели. А борбата за трона би довела до гражданска война.

— Разбирам — каза Ричард. — Вие, разбира се, си давате сметка, че който и да изберете за свой Крал или Кралица, е все едно, що се отнася до капитулацията ви. Тя е необратима.

— Не е толкова лесно. Точно затова дойдох да търся помощ от вас.

— Как мога да ви помогна?

Генералът подпря брадичката си с ръка.

— Нали разбирате, Господарю Рал, Кралица Катрин ви предаде Келтон, но вече е мъртва. Докато не изберем нов монарх, сме ваши поданици. Вие сте еквивалентът на наш Крал, докато бъде избран такъв. Но ако някоя от фамилиите се възкачи на трона, може да решат друго.

Ричард се постара тонът му да не звучи толкова заплашително, колкото му се искаше:

— Не ме интересува какво ще решат. Реката вече е прекосена.

Генералът направи жест с ръце, сякаш за да помоли за търпение.

— Мисля, че бъдещето е ваше, Господарю Рал. Проблемът е в това, че ако в крайна сметка на трона се възкачи грешната фамилия, може да имат други виждания. Честно да ви кажа, никога не съм си представял, че Лумхолц ще избера да тръгнат с вас и Д'Хара. Сигурно сте бил ужасно убедителен, за да подействате на Кралицата.

Някои от онези дукове и дукеси са опитни в игричките на власт, но не мислят за интересите на страната. Те са почти суверени и техните поданици се кланят единствено на монарха. Става въпрос за онези, които ще убеждават Келтон да тръгне по пътя на Короната, а не на Д'Хара, ако на трона се възкачи грешната фамилия и обяви решението за капитулация за невалидно. Резултатът ще е гражданска война.

Аз съм войник и гледам на събитията през погледа на войника. А войникът най-много от всичко мрази да се бие в гражданска война. В армията ми има момчета от всяко графство. Гражданската война би разрушила единството на армията, това би довело до унищожението ѝ, ще станем уязвими за истинските врагове.

Ричард се обади в настъпилата тишина:

— Слушам ви, продължавайте.

— Както ви казах, като човек, който разбира стойността на обединението, на обединената власт, бъдещето е ваше. Точно сега, докато на трона не се е възкачил нов владетел, вие сте законът. — Генерал Болдуин се наведе настрана през масата и сниши глас многозначително: — И след като сте законът, можете да провъзгласите Крал или Кралица и така нещата да си дойдат по местата. Разбирате ли какво искам да кажа? Фамилиите ще бъдат задължени да почитат новия владетел и ще тръгнат след него и неговите решения.

Ричард примигна.

— Говорите така, сякаш всичко е игра, генерале. Да придвижим фигурите напред по дъската, докато противникът не е успял да мръдне своите.

Той поглади мустак.

— Вие сте на ход, Господарю Рал.

Ричард се облегна на стола си.

— Разбирам. — Замисли се за миг. Как да се измъкне от ситуацията? Може би трябва да потърси съвет от генерала, за да разбере коя фамилия ще му е вярна. Едва ли идеята е добра, не може да се довери на човек, който идва и заявява, че иска да помогне. Може да е капан.

Хвърли поглед на Кара, която стоеше зад генерала, леко встрани. Раменете ѝ бяха надвиснали напред, лицето ѝ бе притихнало и смутено. Когато отмести поглед към Райна, тя също му показа, че няма предложения.

Ричард се изправи и се приближи до прозореца, плъзна поглед върху хората в града. Толкова му се искаше Калан да е с него. Тя разбираше от тези неща — кралства и крале. Тая работа с превземането на Средната земя непрекъснато се проявяваше като сложна, отколкото си бе представял.

Можеше просто да заповяда да бъде спряна цялата тази глупост и да изпрати Д'Харанските части да наложат заповедите му, но това щеше да доведе до загубата на ценни хора. Можеше да отложи нещата, но имаше интерес Келтон да остане на негова страна — капитулацията на останалите зависеше от Келтон. Вече го бе спечелил, но ако сбърка, всичките му планове ще се сринат.

Искаше му се Калан да побърза към Ейдиндрил. Тя ще знае какво трябва да се направи. Може би трябва да забави нещата до появата на Зед и Калан, за да изслуша съвета им, да постъпи правилно. Тя скоро ще дойде. Но дали достатъчно скоро?

Калан, какво да направя?

Калан.

Обърна се към чакащия генерал:

— След като Келтон има нужда от монарх, като символ на надеждата и лидерството за целия Келтонски народ, ще провъзглася такъв.

Генералът го гледаше и чакаше.

— В качеството си на владетел на Д'Хара, на която Келтон дължи вярност, ви избирам Кралица. От днес нататък Кралица на Келтон е Калан Амнел.

Генерал Болдуин ококори очи и скочи от стола.

— Провъзгласявате Калан Амнел за наша Кралица?

Ричард го изгледа по-строго, ръката му се спря на дръжката на меч.

— Точно така. Цял Келтон ще ѝ се кланя. Както и капитулацията ви, това решение е необратимо.

Генерал Болдуин падна на колене, сведе глава.

— Господарю Рал, не мога да повярвам, че сторихте това за народа ни. Благодарни сме ви.

Ричард, който тъкмо се канеше да издърпа меч, се спря при думите му. Не бе очаквал подобна реакция.

Накрая генералът се изправи и застана до масата.

— Господарю Рал, трябва да тръгвам незабавно, за да съобщя светлата новина на армията. За всички ще е огромна чест да са под покровителството на Калан Амнел.

Ричард не знаеше как да реагира.

— Радвам се, че приемате избора ми, генерал Болдуин.

Генералът разпери ръце.

— Да го приемам ли? Това надхвърли всичките ми очаквания, Господарю Рал. Калан Амнел е Кралица на Галеа. За нас бе въпрос на съперничество, че самата Майка Изповедник е Кралица на нашия противник — Галеа. Но сега, когато е и наша Кралица, разбираме, че Господарят Рал се отнася към нас със същото уважение, както и към тях. Когато се ожените за нея, ще се ожените за нашия народ, както и за Галеанския.

Ричард остана изумен и безмълвен. Откъде знае генералът, че Калан е Майката Изповедник? Добри духове, какво е станало?

Генерал Болдуин се протегна и вдигна ръката на Ричард от дръжката на меч, стисна я сърдечно.

— Господарю Рал, това е най-голямата чест, която изобщо някога е получавал нашият народ — самата Майка Изповедник да е наша Кралица. Благодаря ви, Господарю Рал, благодаря.

Генерал Болдуин сияеше, Ричард бе на ръба на паниката.

— Надявам се, генерале, че това ще скрепи единството ни.

Генералът махна с ръка и се засмя щастливо.

— За вечни времена, Господарю Рал. А сега, ако ме извините, трябва веднага да се върна при хората си, за да им съобщя великата новина.

— Разбира се — успя да промълви Ричард.

Генерал Болдуин стисна ръцете на Кара и Райна, после излезе от стаята като вихър. Ричард не помръдваше.

Кара се намръщи.

— Господарю Рал, случило ли се е нещо? Лицето ти е бяло като платно.

Ричард най-после успя да отлепи погледа си от вратата, през която излезе генералът, и я погледна.

— Той знаеше, че Калан е Майката Изповедник.

Кара повдигна вежда, сякаш не разбира мисълта му.

— Всеки знае, че бъдещата ви съпруга, Калан Амнел, е Майката Изповедник.

— Какво? — прошепна той. — И вие ли знаете?

Двете кимнаха, Райна каза:

— Естествено. Господарю Рал, не изглеждаш добре. Да не си болен? Може би е по-добре да седнеш.

Ричард отмести поглед от въпросителното лице на Райна към Кара.

— Тя беше обгърната със заклинание, което да я пази. Никой не знаеше, че е Майката Изповедник. Никой. Един велик магьосник направи заклинание, което да скрие идентичността ѝ. Доскоро никой от вас не го знаеше.

Кара се намръщи, леко объркана.

— Така ли? Странно, Господарю Рал, струва ми се, че винаги съм знаела, че е Майката Изповедник.

Райна кимна в знак на съгласие.

— Невъзможно — каза Ричард. Обърна се към вратата.

— Улик! Иган!

Вратата се отвори почти на мига, те застанаха готови да се хвърлят в бой.

— Какво има, Господарю Рал?

— За кого ще се женя?

Двамата мъжаги се изправиха учудено.

— За Кралицата на Галеа, Господарю Рал — каза Улик.

— Коя е тя!

Двамата се спогледаха объркано.

— Ами — започна Иган — тя е Кралица на Галеа, Калан Амнел, Майката Изповедник.

— Майката Изповедник би трябвало да е мъртва! Никой ли не си спомня какво говорих пред събралите се представители, когато им обяснявах как трябва да почитат паметта на мъртвата Майка Изповедник и да се присъединят към Д'Хара?

Улик се почеса по главата. Иган бе забил очи в пода и смучеше съсредоточено пръста си. Райна ги огледа с надежда някой да може да отговори. Накрая Кара го погледна с грейнало лице.

— Мисля, че си спомням, Господарю Рал — каза тя. — Но реших, че говориш за миналите Майки Изповедници по принцип, а не за бъдещата си съпруга.

Ричард огледа лицата едно по едно, всички кимнаха.

— Вижте, знам, че не разбирате, но тук е намесена магия.

— Значи си прав, Господарю Рал — каза Райна, вече по-сериозна. — Ако наистина е намесена магия, тя може да ни заблуди. Ти притежаваш магия, значи можеш да се справиш с трудностите. Трябва да вярваме на онова, което ни казваш за магията.

Ричард стисна длани и отмести очи, погледът му не можеше да се спре никъде. Нещо не беше наред. Нещо се беше объркало. Но какво? Може би Зед е премахнал заклинанието? Може би е имал някаква причина. Може пък всичко да си е наред. Зед е с нея. Ще я пази. Ричард се завъртя.

— Писмото. Изпратих им писмо. Може би Зед е премахнал заклинанието, защото знае, че съм завзел Ейдиндрил от Императорския орден, така че няма нужда да я държи под заклинание.

— Звучи логично — обади се Кара.

Ричард усети как гърлото му се стяга от притеснение. Ами ако Калан е бясна, че той е разформировал Средната земя, и е настояла Зед да махне заклинанието от нея, за да могат хората да знаят, че Средната земя още си има Майка Изповедник. Ако е така, това би означавало, че не е в опасност, но че му е ядосана. Гнева ѝ той може да приеме. Но не и опасността. Ако е в опасност, трябва да ѝ помогне.

— Улик, моля те, намери генерал Рейбич и веднага го изпрати при мен.

Улик удари юмрук в гърдите си и бързо излезе.

— Иган, ти обиколи офицерите и войниците. Дръж се, все едно няма нищо необичайно. Само ги ввълечи в разговор за мен,

заприказвай за сватбата ми или нещо такова. Виж дали и другите знаят, че Калан е Майката Изповедник.

Ричард закричи замислено из стаята в очакване на генерал Рейбич. Какво да прави? Калан и Зед трябва да пристигнат всеки момент, но ако нещо се е случило? Дори Калан да му е ядосана, това няма да ѝ попречи да дойде в Ейдиндрил. Само ще му държи конско, задето е унищожил Средната земя.

Може би ще иска да му каже, че бракът им няма да се състои и че не желае да го вижда повече. Не. Това е невъзможно. Калан го обича. И дори да е ядосана, той не вярва, че по своя воля би поставила нещо пред любовта си към него. Трябва да се довери на любовта ѝ, също както тя го направи.

Вратата се отвори и в стаята се вмъкна Бердин, понесла книги и листа. Между зъбите си стискаше писалка. Усмихна се доколкото можа с писалката в устата и стовари нещата на масата.

— Трябва да поговорим — каза тя. — Ако не си зает.

— Улик отиде да потърси генерал Рейбич. Трябва спешно да говоря с него.

Бердин огледа Кара, Райна, после вратата.

— Искате ли да изляза, Господарю Рал? Случило ли се е нещо?

Ричард вече бе научил достатъчно, за да знае, че дневникът, който откриха в Кулата, е важен. Не можеше да прави нищо преди завръщането на Рейбич.

— За кого ще се женя?

Бердин отвори книга на масата, настани се на мястото му и запрелиства книжата, които бе донесла.

— За Кралица Калан Амнел, Майката Изповедник. — Тя вдигна поглед с надежда. — Имаш ли секундичка? Имам нужда от помощта ти.

Ричард въздъхна и заобиколи масата, за да застане до нея:

— Докато дойде генерал Рейбич, имам време. Какво мога да ти помогна?

Тя посочи в дневника с тъпото на писалката.

— Почти преведох това тук и мисля, че магьосникът му е отдавал значение, но ми липсват две думи, които ми се струват важни. — Тя завъртя Д'Харанската версия на „Приключенията на Бони Дей“.

— Открих едно място със същите две думи тук. Ако можеш да си го спомниш, ще разчета смисъла.

Ричард беше чел „Приключенията на Бони Дей“ безброй пъти, беше любимата му книга и си мислеше, че я знае наизуст. Но излезе, че не е съвсем така. Познаваше добре книгата, но да си спомни точните думи се бе оказало по-трудно, отколкото предполагаше. Помнеше историята, но не дума по дума. А ако не кажеше на Бердин точните думи в дадено изречение, познанията му върху книгата нямаше да са ѝ от особена полза.

Беше ходил в Кулата няколко пъти и бе търсил екземпляр от книгата, който би могъл да препрочете, за да засекаат Д'Харанската версия, но не бе открил. Чувстваше се неловко, задето не може да помогне повече.

Бердин му посочи едно място в „Приключенията на Бони Дей“.

— Трябват ми тези две думи. Можеш ли да си спомниш какво гласи това изречение?

Ричард се оживи. Беше началото на глава. А бе успял да си спомни повечко именно от началото на отделните глави, защото първите изречения винаги му правеха силно впечатление.

— Да! Това е главата, в която си тръгват. Спомням си. Започва така: „За трети път тази седмица Бони наруши правилото на баща си да не ходи в гората сама.“

Бердин се наведе, взряна в реда.

— Да, това е „нарушавам“. Хванах го. Тази дума тук е „правило“, а другата „трети“, така ли?

Щом тя вдигна глава, Ричард кимна. Зарадвана от разкритието, Бердин потопа писалката в мастилницата и запълни няколко празни места върху листа, който носеше. Когато свърши, с гордост плъзна написаното към Ричард.

— Ето какво гласи тази част на дневника.

Ричард вдигна листа и го поднесе към светлината, нахлуваща откъм прозореца.

„Свадите продължават да бушуват сред нас. Третото правило на магьосника: страстите управляват разума. Опасявам се, че това най-коварно от всички правила може

да се окаже нашият крах. Макар че го знаем, се страхувам, че някои от нас го нарушават. Всяка група твърди, че действията ѝ се ръководят от разума, но в отчаянието, се страхувам, всички се превръщат в страсти. Дори Алрик Рал предлага налудничави решения. Междувременно пътешествениците по сънищата се промъкват между хората ни. Моля се Кулите да бъдат довършени, защото иначе всички сме загубени. Днес се сбогувах с приятелите си, които заминаха за Кулите. Плаках от скръб, че никога повече няма да видя тези добри хора в този свят. Колцина ще загинат в Кулите поради разума? Но уви, знам пострашната цена, ако нарушим Третото правило.“

Щом прочете превода, Ричард се извърна към прозореца. Беше ходил в тези Кули. Знаеше, че магьосниците са отдали жизнената си сила в тях, за да възпламенят заклинанията, но никога преди не бе гледал на тях като на реални хора. Беше смразяващо да доловиш болката в думите на човека, чиито кости лежах в онази стая на Кулата от хиляди години. Чрез дневника костите му сякаш оживяха.

Ричард си повтори Третото правило, опита се да го осмисли. Преди, при Първото и Второто, имаше до себе си Зед, а по-късно и Натан му ги обясни, за да му помогне да разбере как правилата действат в реалния живот. Този път трябваше да се справи сам.

Спомни си как се спусна по пътищата, извеждащи от Ейдиндрил, за да разговаря с някои от хората, които напускаха града. Искаше да разбере защо го правят. Някои му отговориха, че знаят истината: той е чудовище, което ще ги изколи ей така, заради първерзното си удоволствие.

Щом ги попитиснеш, започваха да му разказват слухове толкова убедено, сякаш бяха факти, видени със собствените им очи. Как Господарят Рал имал в Двореца си деца за роби; как водел безброй млади жени в леглото си, после ги захвърлял напълно безчувствени от преживяното да се скитат голи из улиците. Твърдяха, че са виждали млади жени и момичета, забременели от него, някои дори били виждали изтърсачетата на бедните жертви, плод на брутални изнасилвания. Били грозни, безформени изроди, vyplъщение на

самото зло. Плюеха в лицето му за престъпленията, които е извършил срещу безпомощни хора.

Питаше ги защо са толкова искрени с него, след като е толкова чудовище. Отвърщаха, че на открито няма да им стори нищо лошо, че били чували да се говори, че пред хора бил състрадателен и мил, така че те знаели, че няма да пострадат сред тълпата. И че скоро щели да измъкнат жените си от злокобната му хватка.

Колкото повече се опитваше да потуши безумните мълви, толкова по-яростно се вкопчваха хората в тях. Казваха, че са чували всичко това от прекалено много места, за да се съмняват в истинността му. Щом нещо се говори от всички, не може да е лъжа, казваха, сякаш е невъзможно да бъдат излъгани толкова много хора. Вярваха и се страхуваха страстно, не искаха да се вслушат в логични аргументи. Искаха просто да бъдат оставени на мира и да продължат пътя си към Императорския орден, който се говорело, че давал закрила.

Страстта им щеше да ги съсипе. Дали нарушаването на Третото правило причинява болка по този начин? Не знаеше дали примерът е достатъчно силен. Сякаш се пресичаше с Първото правило: хората биха повярвали на всяка лъжа или защото искат да е истина, или защото се страхуват, че е. Сякаш това бяха няколко правила, смесени накуп, нарушени наведнъж. Не можеше да прецени къде свършва едното и къде започва другото.

После си спомни как някога в Западната земя госпожа Ренклиф, която не можеше да плува, се изтръгна от ръцете на задържащите я мъже, отказвайки да изчака спасителната лодка, и скочи в буйната река след момчето си, паднало във водата. Спасителите дойдоха след няколко минути с лодката и спасиха момчето. Чад Ренклиф израсна без майка. Така и не откриха тялото ѝ.

Кожата му настръхна, сякаш бе докоснал лед. Разбра Третото правило на магьосника: страстта управлява разума.

Докато Улик се върне с генерала, Ричард прекара един ужасен час на размисъл за това как човешката страст взима власт над разума и причинява вреда на хората. Мислеше си и за още по-страшни неща — какво е участието на магията в това — и бе сигурен, че такава има.

Генерал Рейбич удари с юмрук сърцето си и влезе в стаята.

— Господарю Рал, Улик ми каза, че сте искали спешно да ме видите.

Ричард сграбчи брадатия мъж за тъмната униформа.

— За колко време можеш да приготвиш хората си да тръгнат на път?

— Господарю Рал, те са Д'Харанци. Д'Харанските войници винаги са готови да тръгнат на мига в изпълнение на задачата си.

— Добре. Нали знаеш коя е моята бъдеща съпруга, Кралица Калан Амнел?

Генерал Рейбич кимна:

— Да, Майката Изповедник.

Ричард стисна очи.

— Да. Майката Изповедник. Тя пътува насам от югозапад. Трябваше вече да е пристигнала и се опасявам да не ѝ се е случило нещо. Около нея бе хвърлено заклинание, което не позволяваше да се разкрие, че е Майката Изповедник, за да не могат враговете ѝ да я преследват. Поради някаква причина заклинанието е свалено. Може да се окаже нищо, но може и да означава проблеми. Със сигурност враговете ѝ вече знаят коя е.

Мъжът се почеса по рижата брада. Сивкаво-зеленикавите му очи най-накрая се вдигнаха.

— Разбирам. Какво искате от мен?

— В Ейдиндрил имаме близо двеста хиляди мъже. Още сто хиляди са разпръснати в околностите на града. Нямам представа къде точно е тя, знам само, че трябва да пристигне от югозапад и вече да пътува насам. Трябва да я защитим.

Искам да събереш войската, половината мъже в града, най-малко сто хиляди, и да тръгнеш след нея.

Генералът въздъхна и погали белега си.

— Това са много хора, Господарю Рал. Мислите ли, че трябва да откъсваме толкова много войници от града?

Ричард сновеше между масата и генерала.

— Не знам точно къде е тя. Ако вземем прекалено малко, може да я пропуснем, да минем на стотина километра покрай нея и да отминем, без изобщо да заподозрем нещо. Ако тръгнат толкова много наведнъж, ще можем да се разгърнем, да хвърлим широка мрежа и да покрием всички пътища и пътеки, за да не я пропуснем.

— Това означава ли, че тръгвате с нас?

На Ричард отчаяно му се искаше да тръгне да търси Калан и Зед. Хвърли поглед на Бердин, която седеше зад масата, и си помисли за предупредителните думи на магьосника, живял преди три хиляди години. Третото правило на магьосника. Страстта управлява разума.

Бердин имаше нужда от помощта му, за да преведе дневника. Вече беше започнал да научава важни неща за последната война и за Кулите, и за пътешествениците по сънищата. На света отново се бе появил пътешественик по сънищата.

Ако тръгне и Калан бъде открита някъде наблизко до него, можеше да мине повече време, докато се намерят, отколкото ако стои и чака в Ейдиндрил. Освен това и Кулата. Нещо се е случило вътре, а нему се падаше задължението да пази магията, скрита там.

Страстта на Ричард му казваше да върви — отчаяно му се искаше да тръгне след Калан. Но с вътрешното си око виждаше госпожа Ренклиф да скача в тъмната, буйна вода, отказала да чака лодката. Тези хора бяха неговата лодка.

Войските могат да намерят Калан и да я защитават. Той няма какво повече да прибави към това. Разумът му нашепваше да чака тук, независимо колко болка ще му причини това. Независимо дали му харесва или не, сега той беше водачът. А един водач трябва да действа разумно. Иначе всички ще плащат заради страстта му.

— Не, генерале. Аз оставам в Ейдиндрил. Съберете хората. Вземете най-добрите преследвачи. — Вгледа се в очите на мъжа. — Знам, че няма смисъл да ви казвам колко е важно това за мен.

— Знам, Господарю Рал — каза съчувствено генералът. — Не се притеснявайте, ще я намерим. Аз ще тръгна с момчетата, за да съм сигурен, че всичко се прави внимателно и с усърдие, каквото бихте влагали вие, ако бяхте с нас. — Той удари юмрук в сърцето си. — Животът на всеки от нас ще бъде пожертван, преди каквото и да е зло да докосне Кралицата ви.

Ричард отпусна ръка на рамото му.

— Благодаря, генерале. Знам, че не бих могъл да направя повече. Нека добрите духове бъдат с вас.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Моля те, магьоснико Зорандер.

Кокалестият магьосник не вдигна глава и продължи да излива лъжица след лъжица фасул с месо в устата си. Тя се питаше как е възможно човек да поглъща такива количества храна.

— Чуваш ли ме?

Не ѝ беше присъщо да вика, но бе на ръба на търпението си. Проблемите се оказваха повече, отколкото предполагаше. Знаеше, че трябва да го направи, да култивира враждебността му, но вече беше прекалено.

С доволна въздишка магьосникът Зорандер хвърли канчето върху раниците им.

— Лека нощ, Натан.

Натан повдигна вежда и го проследи с поглед как се пъха в завивките си.

— Лека нощ, Зед.

Откакто заловиха стария магьосник, с Натан също се оправяше изключително трудно. Той никога преди не бе попадал в компанията на толкова надарен колега. Ан скочи на крака и застана с юмруци на хълбоците, забила яростен поглед в бялата коса, показваща се от завивката.

— Магьоснико Зорандер, умолявам те.

Направо се вбесяваше, задето трябваше да го моли за помощ по толкова унизителен начин, но вече знаеше какви са резултатите, когато се опита да го принуди да направи нещо чрез яката. Как мъжът успява да прокара номерата си през блокировката на силата му, осигурявана от яката, за нея си оставаше загадка. Но се получаваше, за огромен кеф на Натан. Не и за неин.

Ан почти заплака.

— Моля те, магьоснико Зорандер.

Главата му се извърна, огънят хвърляше дълбоки сенки върху кокалестото му лице. Мътните му очи се спряха върху нея.

— Ако още веднъж отвориш тази книга, ще умреш.

Незнайно как той успяваше да втъкне заклинанията си между щитовете ѝ когато тя най-малко очакваше. Така и не можеше да ѝ го побере главата как е успял да обвие дневника със светлинно заклинание. Беше отворила книжката същата нощ и бе видяла съобщението на Вирна, в което се казваше, че е заловена и ѝ е сложена яка, после всичко се бе обърнало с главата надолу.

Отварянето на дневника задействаше светлинното заклинание. Ан виждаше съскащите огнени езици. Във въздуха се стрелна горяща стрела, старият магьосник спокойно ѝ обясни, че ако не затвори книгата, преди огнената стрела да е докоснала земята, ще бъде изпепелена.

Следейки с едно око съскащата ивица светлина, падаща надолу, тя бе успяла да надраска набързо един ред, в който казваше на Вирна, че трябва да избяга и да отведе Сестрите. Затвори книгата точно навреме. Знаеше, че магьосникът не се шегува относно смъртоносната сила на заклинанието, обвиващо книгата.

Виждаше мекото сияние на магията около дневника. Никога не се бе сблъсквала с магьосник като него, не можеше да си обясни как успява да го направи, при положение че е блокирала силата му. Натан също не разбираше, но явно бе заинтригуван. Тя не можеше да намери начин да отвори книгата, без да загине.

Коленичи край завивките му.

— Магьоснико Зорандер, знам, че имаш причини да си бесен, но е въпрос на живот и смърт. Трябва да предам съобщение. Заложен е животът на Сестрите. Магьоснико Зорандер, моля те. Сестрите ще загинат. Знам, че си добър човек и не би искал това да стане.

Той измъкна пръст изпод одеялото и го заби в нея.

— Ти ме зароби. Направи го заради себе си и заради Сестрите. Казах ти, наруши споразумението и обрече Сестрите си на смърт. Поставяш под заплаха живота на хора, които обичам. Те могат да умрат, защото не искаш да ми позволиш да им помогна. Отмъкна ме от задължението ми да защитавам магическите предмети в Кулата. Застрашаваш живота на моя народ в Средната земя. Всички може да загинат заради онова, което ми стори.

— Не разбираш ли, че животът на всички ни е свързан? Това е война срещу Императорския орден, а не между нас. Не искам да те

наранявам, само трябва да те накарам да ми помогнеш.

Той изръмжа:

— Не забравяй какво ти казах: няма да е зле един от вас двамата да остане буден през цялата нощ. Ако те хвана заспала и Натан не стане да те защити, никога няма да се събудиш. Предупредих те честно, макар че не го заслужаваш.

Той се обърна на другата страна и се зави по-плътно с одеялото.

Скъпи Създателю, такава ли бе пророчеството или нещата тотално са се объркали? Ан заобиколи огъня и застана до Натан.

— Натан, мислиш ли, че можеш да му влееш малко разум?

Пророкът я погледна.

— Казах ти, че тази част от плана е истинска лудост. Да сложиш яка на младеж е едно, а на магьосник от Първия орден съвсем друго. Планът си е твой, не мой.

Тя стисна зъби и го сграбчи за дрехата.

— Вирна може да загине от тая яка. Ако тя умре, Сестрите също загиват.

Той загреба от фасула си.

— Предупреждавах те за този план от самото начало. Едва не загина в Кулата, но тази част от пророчеството е дори по-опасна. Говорих с него. Той казва истината. Ти излагаш приятелите му на смъртна опасност. Ако може, ще те убие, за да избяга и да им се притече на помощ. Не се съмнявам в това.

— Натан, след всичките тези години, през които сме заедно, как може да си толкова безчувствен?

— Искаш да кажеш, след всичките тези години на пленничество как имам сили все още да се бунтувам?

Ан извърна лице, по бузата ѝ се изтърколи сълза. Преглътна буцата в гърлото си.

— Натан — прошепна тя, — откакто се познаваме, да си ме виждал някога да постъпвам жестоко с някого, освен ако не съм принудена, за да спася нечий живот? Да си ме виждал да се боря за друго, освен за запазването на живота и свободата?

— Предполагам имаш предвид свободата на всички освен моята.

Тя се покашля:

— И знам, че ще трябва да отговарям пред Създателя за това, но го правя, защото се налага и защото ме е грижа за теб, Натан. Знам

какво ще стане с теб тук в света. Ще бъдеш преследван и убит от хора, които не те разбират.

Натан хвърли паницата си върху другите.

— Първа ли ще стоиш на пост или втора?

Тя пак се обърна към него:

— Ако толкова отчаяно искаш свободата си, какво ти пречи да заспиш по време на поста си, за да мога да бъда убита?

Той я изгледа язвително с пронизителните си сини очи.

— Искам тази яка да бъде свалена от врата ми. Единственото, което не бих направил за това, е да те убия. Ако исках да платя тази цена, вече да си умряла хиляди пъти. И го знаеш.

— Съжалявам, Натан. Знам, че си добър човек, и съм напълно наясно с огромната роля, която изигра за спасяването на живота. Да те принуждавам да ми помогнеш ми причинява болка.

— Да ме принуждаваш? — Той се изсмя. — Ан, ти си по-забавна от всяка жена, която съм срещал. Не бих заменил повечето от преживяванията си с теб за нищо на света. Че коя друга жена би ми купила меч? Или би ми осигурила възможност да го ползвам?

В това глупаво пророчество се казва, че трябва да го ядосаш, и засега се справяш чудесно. Опасявам се дори, че може да се получи. Ще дежуря пръв. Не забравяй да си провериш завивките. Още не разбирам откъде се появиха ония снежни мухи.

— Нито пък аз. Все още ме сърби. — Тя механично се почеса по врата. — Почти сме си у дома. Със скоростта, с която се движим, ни остава още малко.

— У дома — подигра й се той. — И тогава ще ни убиеш.

— Скъпи Създателю — прошепна тя на себе си. — Нима имам избор?

* * *

Ричард се вдигна на задните крака на стола и се прозя. Беше толкова уморен, че едва държеше очите си отворени. Щом се протегна и прозя, зарази и Бердин, която седеше до него, да направи същото. Както и Райна, застанала край вратата.

Някой почука и Ричард скочи на крака.

— Влез!

Надзърна Иган.

— Дойде вестonosец.

Ричард направи знак и главата на Иган се скри. В стаята забързано влезе Д'Харански войник, наметнат с тежка пелерина и смърдящ на кон. Поздрави с юмрук в сърцето.

— Седни. Май доста здраво си препускал насам — каза Ричард.

Войникът нагласи бойната брадва на хълбока си и погледна стола.

— Добре съм, Господарю Рал. Но се опасявам, че нямам новини за вас.

Ричард се отпусна на стола.

— Разбирам. Никаква следа? Нищо?

— Нищо, Господарю Рал. Генерал Рейбич каза да ви предам, че действат, претърсват всеки сантиметър. Поиска да ви уверя, че войниците не пропускаат абсолютно нищо по пътя си. Но засега не са открили никаква следа.

Ричард въздъхна разочарован.

— Добре. Благодаря. По-добре иди да хапнеш нещо.

Мъжът поздрави и излезе. Всеки ден от две седмици насам, откакто войниците бяха тръгнали да търсят Калан, в Двореца се връщаха вестonosци, за да уведомяват Ричард за събитията. А откакто се бяха разделили на отделни групи, за да покрият цялата мрежа от пътища, всеки отряд изпращаше свой вестonosец. Този беше петият за деня.

Да слуша новините за случилото се преди седмици, когато вестonosците бяха напуснали частите си, беше като да наблюдава изтичащата пред очите му история. Всичко, което чуваше, се бе случило в миналото. Даваше си сметка, че може да са намерили Калан преди седмица, а той все още да продължава да получава новини за неуспех. Продължаваше да поддържа тази надежда в сърцето си.

Запълваше си времето и отклоняваше мисълта си от грижите, като се съсредоточаваше върху превода на дневника. Това бе като да следи случваща се пред очите му история. Ричард изведнъж започна да разбира повече високо Д'Харанския диалект от Бердин.

Тъй като знаеше историята в „Приключенията на Бони Дей“, съсредоточаваха усилията си върху нея. Правеха дълги списъци с

думи, на които бяха открили значението, съпоставяха ги с думи от дневника. С научаването на думите Ричард започна да разчита повече от книгата, съшиваше отделните откъслечи и така си помагаше в запълването на празнините в спомените върху „Приключенията на Бони Дей“. А и научаваше все повече думи.

Вече често се случваше да му е по-лесно да използва наученото и сам да преведе отделни пасажи, наместо да обяснява на Бердин как да го направи. Започна да вижда езика в съня си и да го говори в будно състояние.

Магьосникът, писал дневника, никъде не бе споменал името си. Това не бе официално писание, а личен дневник, така че нямаше нужда да се назовава. Бердин и Ричард започнаха да го наричат Коло, съкратено от колоблицин — високо Д'Харанската дума за „добър съветник“.

Колкото повече разчиташе Ричард, толкова по-страховита картина се разкриваше пред погледа му. Коло бе писал дневника си по време на древната война, довела до изграждането на Кулите на вечната смърт в Долината на изгубените. Сестра Вирна някога бе казала на Ричард, че тези Кули са били издигнати като предпазен щит над Долината в продължение на три хиляди години, за да спрат разпространението на Голямата война. След като разбра колко отчаяни са били магьосниците, за да задействат Кулите, Ричард започна да се притеснява все повече и повече за това, че ги унищожи.

На едно място в дневника си Коло споменаваше, че води дневника си от момче и че изписва по една тетрадка годишно. Така че тази, номер четирийсет и седем, би трябвало да е писана, когато е бил на около петдесет и пет. Ричард възнамеряваше да отиде в Кулата и да потърси останалите дневници на Коло, но в този оставаха още много неразкрити тайни.

Коло очевидно е бил доверен съветник на другите в Магьосническата кула. Повечето от магьосниците там притежавали и двете страни на дарбата — и Адитивната, и Субстрактивната. Коло изпитваше огромна тъга и се чувстваше длъжен да защитава родените само с едната страна на дарбата. Тези „нещастни магьосници“ явно са били считани от мнозина за почти безпомощни, но Коло мислеше, че те могат да съдействат по свой уникален начин и се бореше за равноправен статус на магьосниците в Кулата.

По времето на Коло там живеели стотици магьосници, Кулата била пълна със семейства, деца и приятели. Пустите днес коридори някога били огласяни от смях, разговори, живот. На няколко пъти Коло споменаваше Фрида, вероятно негова жена, както и сина си и малката си дъщеря. Децата не били допускани в определени части на Кулата и ходели на училище, където изучавали обичайните предмети като четене, писане, математика, но наред с това и пророчество и употреба на дарбата.

Но над тази кипяща от живот, работа и радост Кула висяла сянката на смъртта. Светът бил във война.

Сред другите задължения на Коло дошъл и неговият ред да бди над Плъзгата. Ричард си спомни, че сбързът в Кулата го бе попитал дали е дошъл да събуди Плъзгата. Беше посочил надолу към стаята, където откриха дневника на Коло, и бе казал, че най-сетне е достъпна. Коло също се обръщаше към Плъзгата в женски род, понякога споменаваше, че „тя“ го наблюдава, докато пише в дневника си.

Тъй като беше изключително трудно да дешифрират дневника, бяха се отказали да четат оттук-оттам, защото това само ги объркваше. Беше по-лесно да започнат от началото и да превеждат думите по ред. По този начин научаваха езиковите маниери на Коло, начина, по който си служи с езика, беше им по-лесно да разпознават моделите на израза му. Бяха минали едва една четвърт от дневника, но темпото значително се увеличаваше, а Ричард научаваше езика все по-добре.

Ричард пак се вдигна на задните крака на стола и се прозя, Бердин се наведе към него.

— Какво означава тая дума?

— Меч — отвърна той без никакво колебание. Помнеше я от „Приключенията на Бони Дей“.

— Аха. Виж това. Мисля, че Коло говори за твоя меч.

Предните крака на стола се удариха в пода, той се наведе напред. Взе книгата и листа, върху който Бердин записваше превода. Огледа написаното, после отново се върна на дневника, съсредоточавайки се върху думите на Коло.

„Днес се провали третият опит да бъде изкован Мечът на истината. Жените и децата на петимата, които

загинаха, изпълват коридорите с плачовете си, раздирани от неутешима болка. Колцина ще умрат, преди да постигнем успех или дордето изоставим опитите, разбрали, че целта е непостижима? Може и да си струва, но цената започва да става прекалено висока.“

— Права си. Май говори за това как са се опитвали да направят Меча на истината.

Тръпки го побиха, като си помисли, че при направата на меч са загинали хора. Всъщност дори му прилоша. Винаги бе считал меч за магически предмет. Мислеше, че някога е бил най-обикновен меч, обвит в един момент със заклинание от могъщ магьосник. Новината, че в опитите да бъде направен са загинали хора, го накара да изпита срам, че през по-голямата част от времето го бе считал за даденост.

Премина нататък, към следващата глава. След като близо час се консултира със списъка с думите и с Бердин, преведе написаното.

„Снощи враговете ни изпратиха убийци през Плъзгата. Ако дежурният не бе стоял нащрек, щяха да успеят да се промъкнат. Щом Кулите бъдат възпламенени, Старият свят наистина ще бъде отделен и Плъзгата ще потъне в сън. Тогава всички ще спим по-спокойно освен нещастника, застанал на пост. Съгласихме се, че няма как да разберем кога ще бъдат възпламенени заклинанията. Щом Кулите бъдат задействани, пазачът ще бъде запечатан заедно с тях.“

— Кулите — каза Ричард. — Когато са ги завършили, запечатвайки Стария свят и отделяйки го от Новия, тази стая също е била запечатана. И Коло не е успял да се измъкне.

— Тогава защо стаята е отворена сега? — попита Бердин.

— Защото унищожих Кулите. Нали си спомняш, че ти казах, че според мен стаята на Коло е била взривена през последните няколко месеца? Че плесенът по стените е бил обгорен и не е имал време да

израсне наново? Станало е, защото унищожих Кулите. И стаята на Коло е била разпечатана за пръв път от три хиляди години насам.

— Че защо ще запечатват стаята с кладенеца?

Ричард забрави да мига.

— Мисля, че Плъзгата, за която Коло говори непрекъснато, живее в кладенеца.

— И каква е тая Плъзга? Сбързът също я спомена.

— Не знам, но по някакъв начин са я използвали, каквото и да представлява тя, за да пътуват до други места. Коло говори за това, че враговете са изпратили убийци през нея. А те са били във война със Стария свят.

Бердин смутено сниши глас и се наведе към Ричард:

— Искаш да кажеш, че според теб тези магьосници са могли да пътуват оттук до всяка точка на Стария свят и обратно?

Ричард се почеса по възпаленото място на врата.

— Не знам, Бердин. Май така излиза.

Бердин продължаваше да го гледа, сякаш се надяваше да й даде още някакви доказателства за това, че полудява.

— Господарю Рал, как е възможно това?

— Откъде да знам? — Ричард хвърли поглед през прозореца. — Късно е. По-добре да вървим да подремнем.

Бердин пак се прозя.

— Чудесна идея.

Ричард затвори дневника на Коло и го пхна под мишница.

— Ще го взема да почета в леглото, докато заспя.

* * *

Тобайъс Броган хвърли поглед към сбърза на капрата и на другия вътре в каретата. Огледа и останалите, плъзнали сред редиците войници. Слънцето блестеше в оръжията им. Броган виждаше всички сбързове. Никой не можеше да се промъкне край него и да подслушва. Щом погледнеше към Майката Изповедник в каретата, гневът му кипваше. Направо побесняваше при мисълта, че е още жива и че Създателят му бе забранил да я промуши с меча си.

Стрелна очи встрани, за да е сигурен, че Лунета ще го чуе, ако ѝ каже нещо тихо.

— Лунета, тази работа започва силно да ме притеснява.

Тя приближи коня си до неговия, продължиха напред, за да могат да си говорят, без тя да извърща глава към него, в случай че някой сбърз ги забележи. Пратеници на Създателя или не, тези люспести същества не ѝ харесваха.

— Но, генерале мой, нали каза, че Създателят ти се явил и казал, че трябва да го направиш. Каква по-голяма чест за теб да бъдеш навестен от Създателя и да ти бъде поставена задача от него.

— Мисля, че Създателят...

Сбързът на капрата се изправи и посочи с лапа напред към хълма.

— Виждате! — изсъска той остро, добавяйки в края на думата гърлен звук.

Броган вдигна глава и видя под тях да се простира огромен град, отвъд който се разливаше безкрайно море. В центъра на необятното поле от сгради, обиколен от блестящите на слънцето води на река, се виждаше остров, а над него се издигаше огромен дворец, чиито кули и покриви хвърляха отблясъци светлина. И друг път бе виждал големи градове, но никога нещо подобно. Освен чувството на нежелание да стъпва тук, го изпълни и страхопочитание.

— Бъде прекрасно — възкликна Лунета.

— Лунета — прошепна той. — Снощи Създателят ме навести отново.

— Наистина ли, генерале мой? Това бъде чудесно. Голяма чест е да те посещава толкова често напоследък. Създателят сигурно има големи планове за теб, братко мой.

— Нещата, които ми казва, са все по-шантави.

— Създателят? Шантави?

Погледът на Броган се плъзна към сестра му.

— Лунета, струва ми се, че има проблем. Подозирам, че Създателят е полудял.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Щом каретата спря, сбързът изскочи навън, оставяйки вратата след себе си отворена. Калан хвърли поглед през прозореца от едната си страна, после към вратата от другата и забеляза, че сбързовете се събират на едно място. Двете най-сетне бяха сами.

— Какво мислиш става? — прошепна тя. — Къде сме?

Ейди се наведе на една страна и погледна през прозореца.

— Добри духове! — прошепна тя невярващо. — В сърцето на вражеската територия.

— Вражеска територия ли? Какви ги говориш? Къде сме?

— Танимура — продължи да шепне Ейди. — Това бъде Дворецът на пророците.

— Дворецът на пророците! Сигурна ли си?

Ейди се изправи на мястото си.

— Абсолютно. Преди петдесет години, когато бъда млада, прекарах известно време тук.

Калан я погледна невярващо.

— Била си в Стария свят? В Двореца на пророците?

— Бъде отдавна, дете, и дълга история. А точно в момента нямаме време за приказки. Но беше след като „Кръвта на братството“ уби моя Пел.

Всеки ден яздеха до падането на нощта и тръгваха преди изгрев слънце, но Ейди и Калан поне можеха да подремнат в каретата. Конниците имаха малко време за сън. В каретата при двете винаги имаше или сбърз, или Лунета и те със седмици не успяваха да си разменят по повече от няколко думи. Сбързовете не ги беше грижа дали спят, но ги бяха предупредили какво ще им се случи, ако говорят. Калан не поставяше думите им под съмнение.

С течение на седмиците, през които пътуваха на юг, времето се затопли и тя вече не трепереше в каретата. Преди двете с Ейди се притискаха една в друга за малко топлинка.

— Защо ли ни доведоха тук? — попита Калан.

Ейди се приближи към нея.

— Аз пък се питам защо още не са ни убили.

Калан хвърли поглед през прозореца и видя един сбърз да говори с Бруган и сестра му.

— Очевидно защото сме по-ценни за тях живи.

— По-ценни за какво?

— А ти за какво мислиш? Кого биха искали? Когато се опитах да обединя Средната земя, изпратиха оня магьосник да ме убие и трябваше да бягам, докато Ейдиндрил бе завзет от Императорския орден. А сега кой подтиква Средната земя да им се противопостави?

Ейди повдигна вежди над белите си очи.

— Ричард.

Калан кимна:

— Само това ми хрумва. Бяха започнали да завземат Средната земя и страните една по една падаха в краката им. Ричард промени правилата и развали плановете им, като принуди страните да капитулират пред него. — Калан се загледа праз прозореца. — Колкото и да боли да го призная, Ричард явно е направил единственото, което би могло да спаси народите в Средната земя.

— Но как могат да ни използват, за да стигнат до Ричард? — потупа Ейди Калан по коляното. — Знам, че той те обича, Калан, но не бъде глупав.

— Нито пък Императорският орден.

— Тогава какво друго би могло да бъде?

Калан се вгледа в белите очи на Ейди.

— Виждала ли си някога как Сандарианците ловят планински лъв? Завързват агне за дърво и го оставят да блее за майка си. После сядат и чакат.

— Значи мислиш, че бъдем агнета, завързани за дърво?

Калан поклати глава.

— Императорският орден може да е отмъстителен и жесток, но не и глупав. А вече сигурно знаят, че и Ричард има мозък в главата си. Ричард не би разменил един живот за свободата на всички останали, но освен това им е показал, че не се страхува да действа. Може би го подмамват да си помисли, че може да организира бягството ни, без да се налага да прави жертви.

— Мислиш ли, че бъдат прави?

Калан въздъхна.

— А ти какво мислиш?

Бузите на Ейди се дръпнаха встрани в тъжна усмивка.

— Щом бъдеш жива, той би издигнал меча си и срещу гръмотевична буря.

Калан видя, че Лунета слиза от коня си. Сбързът се отдалечи към края на колоната войници с червени наметала.

— Ейди, трябва да избягаме, иначе Ричард ще тръгне да ни спасява. Императорският орден сигурно разчита на появяването му, иначе да са ни убили.

— Калан, с тая яка на врата си не мога да запала дори лампа.

Калан въздъхна отчаяно и пак погледна през прозореца. Видя сбързовете да се отдалечават към тъмната гора. В движение се загърнаха в пелерините си и изчезнаха.

— Знам. И аз не мога да докосна силата си.

— Тогава как ще избягаме?

Калан заби поглед в магьосницата с роклята от пъстри парцалчета, която приближаваше към тях.

— Ако спечелим Лунета на наша страна, тя ще ни помогне.

Ейди изръмжа в знак на несъгласие:

— Тя няма да се обърне срещу брат си. — Сбърчи замислено чело. — Тя бъде чудачка. Бъде нещо странно в нея.

— Странно ли? Какво?

Ейди поклати глава.

— Докосва силата си през цялото време.

— През цялото време?

— Да. Една магьосница или магьосник се докосват до силата си само когато имат нужда от нея. Тя бъде различна. Поради някаква причина докосва силата си непрекъснато. Никога не съм я усетила да се разделя с нея, също както с цветните парцалчета. Бъде много странно.

Лунета с мъка се изкачи в каретата и двете моментално млъкнаха. Стовари се на седалката срещу тях и им се усмихна мило. Явно беше в добро настроение. Калан и Ейди също й се усмихнаха. Щом каретата тръгна, Калан се намести на седалката и използва възможността да погледне през прозореца. Не забеляза сбързове наблизно, но това не означаваше, че няма.

— Не бъдат с нас — каза Лунета.
— Моля? — внимателно попита Калан.
— Сбързовете бъдат тръгнаха.

Всички се хванаха за дръжките на вратите, каретата заподскача по неравния път.

— Казаха да продължим сами.
— Накъде? — попита Калан, надявайки се да завърже разговор.
Очите на Лунета се оживиха под плътното чело.

— Към Двореца на пророците. — Тя с вълнение се наведе напред. — Това бъде място, пълно с вещици.

Ейди се намръщи.
— Ние не бъдем вещици.

Лунета примигна.

— Тобайъс казва, бъдем вещици. Тобайъс бъде командващият генерал. Тобайъс бъде велик човек.

— Ние не бъдем вещици — повтори Ейди. — Ние бъдем жени с дарба, дадена ни от Създателя на всички неща. Създателят не би ни дарил с нещо зло, нали?

Лунета не се поколеба дори за миг:

— Тобайъс казва, че Пазителят ни е дал зла магия. Тобайъс никога не бъде в грешка.

Ейди се усмихна на постепенно намръщилото се лице на Лунета.

— Разбира се, че не, Лунета. Твоят брат явно е велик и силен човек, точно както ти казваш. — Ейди намести дрехата си и праметна крак връз крак. — Ти мислиш ли, че бъдеш зла, Лунета?

Лунета сбърчи замислено чело.

— Тобайъс казва, аз бъда зла. Той се опитва да ми помогне да бъда добра, да се измъкна от грозната ръка на Пазителя. Аз му помагам да изкорени злото, за да изпълни волята на Създателя.

Калан осъзна, че така Ейди няма да постигне нищо, освен може би да ядоса Лунета. Затова смени темата, преди нещата да са стигнали твърде далеч. В крайна сметка Лунета беше тази, която можеше да управлява яките им.

— Била ли си преди в Двореца на пророците?

— О, не — отвърна Лунета. — Това ми бъде за пръв път. Тобайъс казва там бъде свърталище на злото.

— Тогава защо ни води там? — попита небрежно Калан.

Лунета сви рамене.

— Пратениците казаха, че трябва да отидем там.

— Пратениците?

Лунета кимна.

— Сбързовете. Те бъдат пратеници на Създателя. Казват ни какво да правим.

Калан и Ейди притихнаха изумени. Най-накрая Калан успя да проговори:

— Ако е свърталище на злото, не е ли странно, че Създателят иска да отидем там! Твоят брат явно не вярва много на пратениците на Създателя. — Калан бе видяла Броган да изпраща с намръщен поглед сбързовете, отдалечаващи се към гората.

Мънистените очи на Лунета се спряха между тях.

— Тобайъс каза да не говоря за тях.

Калан склочи пръсти на коленете си.

— Не мислиш, че пратениците биха навредили на брат ти, нали? Искам да кажа, щом Дворецът е свърталище на злото, както казва брат ти...

Прегърбената жена се наведе напред.

— Няма да им позволя. Мама каза, че винаги трябва да бдя над Тобайъс, защото той бъде по-важен от мен. Тобайъс бъде човекът.

— Майка ти защо е...

— Мисля, че вече бъдем тихи — застрашително каза Лунета.

Калан се отпусна назад на седалката и се загледа през прозореца. Явно не беше нужно много, за да ядоса човек Лунета. Реши, че засега е по-добре да я оставят на мира. Тя вече бе опитала какво може да направи с яките им по настояване на брат си.

Калан наблюдаваше изнизващите се пред погледа ѝ сгради на Танимура и се опитваше да си представи Ричард на това място, той бе живял тук, бе гледал същите гледки. Това я накара да се почувства по-близо до него, видяла неща, които и неговите очи са виждали. Пронизващият копнеж в сърцето ѝ се поотпусна.

„Скъпи Ричард, моля те, не влизай в капана, за да ме освободиш. Остави ме да умра. Вместо това спаси Средната земя.“

Калан бе виждала какви ли не градове, беше ходила навсякъде в Средната земя и този тук не бе много по-различен. В покрайнините се виждаха порутени хижи, много от тях просто паравани, закрепени за

някои от по-старите, полупорутени сгради и складове. С приближаването си към града сградите ставаха по-големи, появиха се всякакви магазини. Минаха покрай няколко големи пазара, кипящи от народ в разноцветни одежди.

Над целия град се извисяваше неспирният удар на барабани. Бавно, разяждащо нервите. Лунета започна да се оглежда за източника и по погледа ѝ Калан разбра, че и на нея не ѝ харесва. През прозореца Калан видя, че Бруган язди близо до каретата и че барабаните също му действат на нервите.

Щом каретата се затъркаля по каменен мост, трите жени отново се хванаха за дръжките на вратите. Металните колелета затрополиха по паважа. Пред тях се издигаше грамадният Дворец.

Каретата спря в огромен двор, по който се ширваха зелени ливади, тук-там осеяни с дървета. Войниците с червени наметала седяха изправени на седлата си, никой не понечи да слезе.

Изведнъж в прозореца се показва киселата физиономия на Бруган.
— Слизай! — изръмжа той.

Калан се надигна.

— Не ти. Говоря на Лунета. Вие двете ще стоите тук, докато ви се каже какво да правите. — Той поглади мустака си. Рано или късно, ще бъдете мои. И тогава ще платите за долните си престъпления.

— Сбързовете няма да позволят на палето си да ме хване — отвърна Калан. — Създателят няма да позволи на такъв като теб да ме докосне с гнусните си ръце. Ти си кал под ноктите на Пазителя и Създателят го знае. Той те мрази.

Калан усети как яката изпраца пареща болка в краката ѝ, не можеше да помръдне. След малко нещо смрази гърлото и отрязва гласа ѝ. Очите на Лунета горяха. Но Калан беше казала каквото искаше да каже.

Ако Бруган я убие, Ричард няма да дойде в капана, за да я освободи. Очите на Бруган щяха да излязат от орбитите си, лицето му стана червено като наметалото на плещите му. Той стисна зъби. Внезапно посегна в каретата към Калан. Лунета го хвана за ръката, сякаш помислила, че брат ѝ е протегнал ръка към нея.

— Ще ми помогнеш ли да слеза, генерале мой? От друсането по пътя краката ме болят. Създателят бъде толкова мил да те дари със силата ти, братко. Да славим думите му.

Калан се опита да извика нещо, да го обиди, но гласът ѝ бе мъртъв в гърлото. Лунета не ѝ позволяваше да говори.

Броган като че ли се поокопити и тронаво помогна на Лунета да слезе. Тъкмо се канеше пак да се обърне към каретата, когато видя към него приближаваща се фигура. Жената го отпрати с груб жест. Калан не можа да чуе думите ѝ, но видя Броган да грабва юздите на коня си и да се отдалечава с хората си.

На Ахерн бе заповядано да слезе от каретата и да отиде с мъжете от „Кръвта“. Той им хвърли бърз, съчувствен поглед през рамо. Калан се помоли на добрите духове да не допуска да го убият, сега, когато каретата бе доставила пратката. Войниците едновременно потеглиха след Броган и Лунета.

Щом те се отдалечиха, ранният утринен въздух се успокои и притихна. Калан усети, че яката на врата ѝ се отпуска. За пореден път с мъка си помисли, че и Ричард бе принуден да сложи подобна яка на врата си. Тя се молеше всеки ден на добрите духове и накрая той разбра, че го е направила само за да спаси живота му, за да не го убие дарбата му. Но яките, поставени около врата на двете с Ейди, не бяха за спасение на живота им като при Ричард. Те бяха един вид окови.

До вратата на каретата се приближи жена и надзърна вътре. Беше облечена в яркочервена рокля, подчертаваща перфектното ѝ тяло. Богатата коса, обрамчваща лицето ѝ, бе тъмна като очите ѝ. Калан изведнъж се почувства като буца кал пред изумително чувственото присъствие на жената.

Очите на новодошлата се плъзнаха към Ейди.

— Чародейка. Е, може пък да се намери работа за такава като теб тук. — Проницателният ѝ поглед се върна на Калан. — Хайде.

Тя се обърна и без нито дума повече, тръгна. Калан усети как нещо я пронизва през цялото тяло и я избутва навън от каретата, залитна, но се задържа на крака. Обърна се точно навреме, за да успее да хване Ейди, преди да е паднала на земята. Двете забързаха след жената, за да не им бъде причинена още болка.

Подтичваха по петите ѝ, яката караше Калан да се чувства като последния глупак. Силата я принуждаваше да се подчинява, направляваше движенията ѝ, буташе я напред. А жената в червено пред тях се носеше гордо с походка на кралица. Ейди не бе блъскана

напред като Калан, която стискаше зъби и си мечтаеше някой път да се изправи срещу тази жена.

В свежия утринен въздух се разхождаха и други жени, както и мъже в роби. Видът на всички тези чистички хора ѝ напомни за слоя мръсотия по тялото ѝ, напластен по време на пътуването. Въпреки това се надяваше да не я пуснат да се изкъпе. Може би Ричард няма да успее да я намери, скрита под целия слой мръсотия. Може би няма да тръгне след нея.

„Моля те, Ричард, защитавай Средната земя. Остани там.“

Продължиха през покрити пътеки и потънали в зеленина отсечки, въздухът ухаеше сладко. Минаха през порта, врязана във висока стена. Стражите ги посрещнаха с погледи, но не направиха нищо повече, което би могло да предизвика жената в червено. След като минаха по сенчеста пътека под огромни дървета, влязоха в просторна сграда, която не приличаше ни най-малко на гъмжаща от плъхове тъмница, каквато бе очаквала Калан. По-скоро изглеждаше като прилично крило за уважавани гости на Двореца.

Жената в червена рокля забави ход и спря пред дялана дървена врата в масивна каменна рамка. Щракна ключалката и вратата се отвори, влезе пред тях. Стаята беше елегантна, с тежки завеси, падащи от височина от поне десетина метра. Имаше няколко стола, богато украсени със златен бродат, махагонова маса и писалище и просторно легло с балдахин.

Жената се обърна към Калан:

— Това ще бъде твоята стая. — Тя се подсмихна. — Искаме да се чувстваш удобно. Ще бъдете наши гости, докато му дойде времето.

Опитай се да преминеш през щита, който ще поставя на вратата и прозореца, и ще се озовеш на ръце и колене, повръщайки, докато почувстваш ребрата си като потрошени. Това ще е при първия опит. След това желанието ти за подобни глупости напълно ще изчезне. Сигурна съм, че не искаш да влизам в подробности за втория опит. — Тя вдигна пръст към Ейди, но задържа тъмния си поглед върху Калан. — Създадеш ли ми проблеми, ще накажа приятелката ти. Дори да си мислиш, че имаш здрав стомах, те уверявам, че ще се убедиш в обратното. Ясно?

Калан кимна, страхувайки се, че не ѝ е позволено да говори.

— Зададох ти въпрос — каза жената със зловещо спокоен глас. Ейди се свлече на пода с вик. — Ще ми отговориш.

— Да! Да, разбрах всичко. Моля те, не я наранявай!

Щом Калан се извърна да помогне на Ейди да стане, жената в червено ѝ каза да остави „старицата“ да се оправи сама.

Калан с неохота я пусна. Критичният поглед на жената се плъзна надолу по тялото ѝ, после пак се вдигна към главата. Мазната усмивка на лицето ѝ разбунтува кръвта на Калан.

— Знаеш ли коя съм? — попита жената.

— Не.

Повдигна се вежда.

— Виж ти, виж, лошото момче. Сигурно не трябва да съм изненадана, че Ричард не е споменал нищо за мен пред бъдещата си съпруга, като се има предвид.

— Като се има предвид какво?

— Аз съм Мериса. А сега, знаеш ли коя съм?

— Не.

Онази се изсмя тихо, лениво-елегантно като всичко в нея.

— О, толкова е отвратителен, да пази такива пикантни тайнички от бъдещата си съпруга.

Калан искаше да държи устата си затворена, но не се стърпя:

— Какви тайнички?

Мериса сви рамене безразлично.

— Докато Ричард беше ученик тук, аз бях сред неговите учителки. Прекарвахме доста време заедно. — Мазната усмивка се върна на лицето ѝ. — Прекарвали сме дълги ноци в прегръдките си. Научих го на много неща. Толкова силен и внимателен любовник. Ако някога легнеш с него, ще се възползваш от моите по... нежни инструкции.

Подигравателният смях на Мериса отново изпълни стаята, тя се запъти към вратата и хвърли на Калан последен блеснал поглед, преди да я затвори зад себе си.

Калан стоеше, стиснала юмруци толкова силно, че ноктите ѝ се забиваха в дланите. Искаше ѝ се да изкрещи. Когато Ричард бе отведен в Двореца на пророците, му бяха сложили яка около врата по настояване на Калан. Той си мислеше, че е защото тя не го обича. Мислеше си, че тя го е отпратила и че не иска да го вижда повече.

Нима е възможно да устои на красавица като Мериса? Пък и е нямал причина да го прави.

Ейди я стисна за рамото и я извърна към себе си.

— Не я слушай.

Калан усети как очите ѝ се изпълват със сълзи.

— Но...

— Ричард те обича. Тя просто те измъчва. Тя бъде жестока жена и бъде щастлива да те накара да страдаш. — Ейди вдигна пръст и произнесе древна поговорка: — „Никога не позволявай на красива жена да ти избира пътя, когато пред очите ѝ има мъж.“ Ричард е бил пред очите на Мериса. И преди съм виждала този лъстив поглед. Това не бъде лъст за мъжа ти. А за неговата кръв.

— Но...

Ейди размаха пръст.

— Не губи вярата си в Ричард заради нея. Точно това бъде нейното желание. Ричард те обича.

— И аз ще се превърна в неговата смърт.

С болезнен вик Калан се отпусна в прегръдката на Ейди.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ричард разтърка очи. Искаше му се да може да чете по-бързо, защото дневникът ставаше все по-увлекателен, но му трябваше време. Замисляше се за много от думите, търсеше значението на някои. Но с течение на времето на места започна да му се струва, че не превежда, а просто чете. Когато изведнъж установяваше, че чете високо Д'Харански без каквото и да е съзнателно усилие, губеше инерцията и започваше да се препъва в думите.

Бе заинтригуван от непрестанните отпратки към Алрик Рал. Явно този негов предтеча бе успял да намери разрешение на проблема с пътешествениците по сънищата. Той бе един от многото, опитвали се да намерят начин да попречат на тези същества да влизат в главите на хората, но явно неговото решение се бе оказало ефективно.

Ричард изумен прочете, че Алрик Рал е изпратил вест от Д'Хара, в която се казвало, че е успял да изплете мрежа около народа си. За да могат и други да бъдат защитавани от нея, трябвало да му се врекат във вярност. Така те също щели да бъдат под закрилата му. Ричард осъзна, че в това се крият корените на връзката на Д'Харанците с него. Алрик Рал бе създал заклинанието, за да запази народа си от пътешествениците по сънищата, а не за да ги зароби. Ричард изпита гордост от доброжелателния акт на своя предтеча.

Четеше нервно, задъхано. И макар да знаеше, че едва ли е възможно, се надяваше хората да са повярвали на Алрик Рал. И в същото време беше убеден, че не е станало така. Коло споменаваше, че според повечето от другите магьосници Алрик използвал номера. Те били убедени, че единственото, към което може да се стреми един Рал, е да завладее света. Ричард измърмори разочаровано, когато прочете, че до Алрик било изпратено съобщение, в което му било отказана клетва за вярност и създаване на връзка.

Раздразнен от някакъв повтарящ се звук, Ричард извърна глава към прозореца и видя, че навън е станало тъмно като в рог. Дори не бе разбрал кога е залязло слънцето. Свещта, която му се струваше, че

току-що е запалил, бе изгоряла до половината. Досадният шум бе от топенето на ледените висулки от покрива. Пролетта започваше да затопля времето.

Отклоняването на вниманието му от дневника извика в душата му силна тревога за Калан. Всеки ден вестоносците се завръщаха с една и съща новина — никаква следа. Как е възможно да е изчезнала?

— Да са идвали нови вестоносци?

Кара раздражено пристъпи от крак на крак.

— Да — подигравателно каза тя. — Отвън чакат няколко, но им казах, че си твърде увлечен в сладки приказки с мен, за да те тревожат точно сега.

Ричард въздъхна.

— Извинявай, Кара. Знам, че ще ми кажеш, ако дойде вестоносец. — Той ѝ се закани с пръст. — Дори да съм заспал.

Тя се усмихна.

— Дори да си заспал.

Ричард огледа стаята и се намръщи.

— Какво стана с Бердин?

Кара завъртя очи.

— Преди няколко часа тя ти каза, че отива да поспи, преди да застъпи на пост. И ти ѝ отговори: „Добре, лека нощ.“

Ричард пак заби поглед в дневника.

— Да, сигурно.

Препрочете параграфа, в който се разказваше как магьосниците започнали да се страхуват, че Плъзгата ще им докара нещо, което не биха могли да спрат. За Ричард войната бе необяснима страховита загадка. И двете страни създаваха магически неща, предимно същества с определена цел, като пътешествениците по сънищата. Противникът трябваше да отвърне на удара, ако успее. Беше ужасяващо да установи, че някои от тези същества са създадени от хора, от самите магьосници. Толкова отчаяни са били те.

Ден след ден нараствали притесненията им, че преди да бъдат завършени Кулите, Плъзгата — която сама по себе си била създадена от тяхната магия с цел да им даде възможност да покриват големи разстояния, за да могат да нападат неочаквано врага си, се оказала колкото предимство, толкова и опасност. Оказало се, че ще докара нещо неочаквано, с което няма да могат да се справят. Казвали, че щом

бъдат завършени Кулите, Плъзгата ще бъде оставена да заспи. Ричард непрестанно се питаше какво ли представлява Плъзгата и как може да „заспи“. И как ще я събудят по-късно, след края на войната, както твърдели, че се надяват.

Магьосниците решили, че поради опасността от нападение през Плъзгата някои от по-важните, ценни или опасни неща трябва да бъдат пренесени от Кулата от съображения за сигурност. И последното от нещата, считани за важни, било преместено на това сигурно място. Коло пишеше:

„Днес едно от най-съкровените ни желания, възможно единствено благодарение на гениалната, неуморна работа на екип от близо сто души, бе осъществено. Нещата, от чиято загуба се страхувахме най-много в случай на загуба, са защитени. Всички в Кулата се оживиха, когато се получи съобщение, че всичко е приключило успешно. Някои си мислеха, че няма да е възможно, но за всеобща изненада се получи: Храма на ветровете го няма.“

Няма го? Какъв е този Храм на ветровете и къде е отишъл? Дневникът на Коло не обясняваше.

Ричард се почеса по тила и се прозя. Едва успяваше да държи очите си отворени. Имаше още толкова много за четене, но трябваше да поспи. Искаше Калан да се върне при него, за да може да я защитава от пътешественика по сънищата. Искаше да види Зед, за да му разкаже нещата, които научи. Стана и се затътри към вратата.

— Отиваш да си легнеш, за да ме сънуваш ли? — попита Кара.

Ричард се усмихна.

— Винаги. Събуди ме, ако...

— Ако дойде вестоносец. Да, да. Струва ми се, вече го спомена.

Ричард кимна и продължи към вратата. Кара го спря за ръкава.

— Господарю Рал, ще я намерят. Ще бъде в безопасност. Почини си добре. Д'Харанците знаят да търсят, няма да се провалят.

Ричард я потупа по рамото и излезе.

— Оставям дневника тук, за да може Бердин да продължи да чете, като се събуди.

Прозя се и разтърка очи, запъти се към стаята си в края на коридора. Успя само да си свали ботушите и да махне ремъка от гърба си. Остави Меча на истината на стола и се строполи на леглото. Въпреки тревогите за Калан заспа за секунди.

Тъкмо сънуваше неспокоен сън с нея, когато на вратата се почука силно. Обърна се по гръб. Вратата се отвори с трясък и изведнъж стана светло. Видя Кара с лампа в ръка. Приблужи се до леглото и запали още една лампа.

— Господарю Рал, събуди се. Събуди се!

— Буден съм. — Той седна на леглото. — Какво има? Колко време съм спал?

— Около четири часа. Бердин работи от известно време и нещо страшно я впечатли, дори искаше да те събуди, за да ѝ помогнеш, но не ѝ позволих.

— Тогава защо ме будиш сега? Да не е дошъл вестносец?

— Да. Току-що.

Ричард бе готов да се строполи обратно в леглото. Вестносеците никога не носеха новини.

— Господарю Рал, ставай. Вестносецът носи новини.

Ричард изведнъж се събуди, сякаш в главата му бе ударила камбана. Извъртя се настрани в леглото и бързо намъкна ботушите си.

— Къде е?

— Водят го.

В същия миг в стаята влетя Улик, поддържайки със себе си войник. Момчето изглеждаше така, сякаш е яздило безспир седмици. Едва се държеше на крака.

— Господарю Рал, нося съобщение.

Ричард направи знак на младежа да седне на леглото, но онзи отклони предложението, вместо това заговори:

— Открихме нещо. Генерал Рейбич заръча най-напред да ви кажа да не се плашите. Не сме намерили тялото ѝ, така че е възможно все още да е жива.

— Какво сте открили! — Ричард осъзна, че трепери.

Момчето посегна под униформата си и извади нещо. Ричард го сграбчи и го разгъна, за да го разгледа. Беше кървавочервено наметало.

— Открихме полесражението. Имаше трупове на мъже, облечени с такива наметала. Много трупове. Може би сто. — Той измъкна още нещо и му го подаде.

Ричард го разгъна. Беше грубо откъснато парче избелял син плат с четири златни нишки по ръба.

— Лунета — прошепна той. — Това е на Лунета.

— Генерал Рейбич каза да ви предам, че е имало битка. Имаше много трупове от „Кръвта на братството“. Имаше дървета, повалени от огнени залпове, сякаш с помощта на магия. И множество обгорени тела.

Имаше само едно тяло, което не принадлежеше на войник от „Кръвта на братството“. Беше на Д'Харански войник. Едър мъжага с едно око и белег през другото, който го зашиваше.

— Орск! Това е Орск! Пазачът на Калан.

— Генерал Рейбич каза да ви предам, че няма следи, че тя или някой друг покрай нея е бил убит. Явно са водили жестока битка, но са били заловени.

Ричард сграбчи войника за ръката.

— Следотърсачите имат ли представа накъде са тръгнали похитителите?

Ричард беше бесен на себе си, задето не тръгна. Ако го бе направил, вече щеше да е по следата. А сега ще му отнеме седмици да ги настигне.

— Генерал Рейбич каза да ви предам, че следотърсачите са на мнение, че са тръгнали на юг.

— На юг? На юг? — Ричард беше почти убеден, че Броган е отнесъл плячката си към Никобарезе. Щом е имало толкова много трупове, значи Грач се е борил яростно. Сигурно са заловили и него.

— Казаха, че не могат да твърдят със стопроцентова сигурност, защото е станало отдавна. Валяло е доста сняг, който сега се топи, така че е трудно да се открият следи, но предполагат, че са тръгнали на юг и че цялата армия придружава Кралицата ви.

— На юг — промърмори на себе си Ричард. На юг.

Прокара пръсти през косата си, опитвайки се да се съсредоточи. Броган бе предпочел да избяга пред възможността да се присъедини към Ричард и да приеме позицията му срещу Ордена. „Кръвта на братството“ се бе присъединила към Императорския орден.

Императорският орден управлява Стария свят. А Старият свят се намира на юг.

Генерал Рейбич бе тръгнал да я търси на юг. Бе тръгнал след Кралицата му. На юг.

Какво му каза сбързът в Кулата?

„Кралицата има нужда от теб, братко по кожа. Трябва да ѝ помогнеш.“

Опитваха се да му помогнат. Приятелите му сбързовете се опитваха да му помогнат.

Ричард грабна мечата си и пъкна глава през кожения ремък.

— Трябва да вървя.

— Идваме с теб — каза Кара. Улик кимна в знак на съгласие.

— Не. Погрижете се за нещата тук вместо мен. — Обърна се към войника. — Къде е конят ти?

Той посочи:

— Натам, в съседния двор. Но е с подбити копита.

— Трябва да ме заведе само до Кулата.

— До Кулата! — Кара го стисна за ръката. — Защо отиваш в Кулата?

Ричард отблъсна ръката ѝ.

— Това е единственият начин да стигна до Стария свят навреме.

Тя понечи да протестира, но той вече тичаше по коридора. Другите се спуснаха по петите му. Чувахе дрънчене на оръжия и ризници зад себе си, но не забави крачка. Не се вслуша в молбите на Кара, опитваше се да мисли.

Как ще успее да го направи? Възможно ли е? Трябва да е възможно. Ще го направи.

Блъсна вратата, забавяйки се само за миг. Стрелна се през двора, където войникът каза, че е вързан конят му. Спря се едва когато се удари в животното в тъмнината. Потупа потната кобила по гърба, тя затанцува на място, в следващия миг вече беше на седлото.

Щом завъртя коня с юздите, чу зад себе си гласа на Бердин. Тичаше към него.

— Господарю Рал! Трябва да свалиш пелерината на сбърза!

Как пък не — помисли си той. Сбързовете са негови приятели.

— Спри! Господарю Рал! Чуй ме!

Конят се спусна в галоп, черната пелерина се развя назад.

— Ричард! Свали го!

Седмиците на примирено, търпеливо очакване сякаш експлодираха във внезапната необходимост за отчаяно действие. Страстта му да стигне до Калан замъгли всичките му мисли.

Шумът от препускащи копита заглуши гласа на Бердин. Вятърът развя пелерината, Дворецът мина като сянка в периферното му зрение, нощта го погълна.

* * *

— Какво правиш тук?

Броган се извърна в посока на гласа. Не бе чул Сестрата да приближава зад него. Намръщи се на възрастната жена с дълга бяла коса, вързана на хлабава опашка на гърба ѝ.

— Какво те засяга?

Тя плесна с ръце.

— Е, след като това е нашият Дворец и ти си гост, ни засяга, когато някой от гостите ни си пъха носа на места в дома ни, където изрично му е забранено да стъпва.

Броган примигна от възмущение.

— Имаш ли някаква представа с кого разговаряш?

Тя сви рамене.

— С някакъв си надут, самодоволен офицер, бих казала. Някой с твърде вирнат нос, за да види кога стъпва по опасна земя. — Тя килна глава настрани. — Познах ли?

Броган пристъпи напред.

— Аз бъда Тобайъс Броган, командващият генерал на „Кръвта на братството“.

— Виж ти, виж — подигравателно каза тя. — Колко впечатляващо. Май не си спомням да съм казвала „Не е позволено да посещаваш Майката Изповедник, освен ако не си командващият генерал на «Кръвта на братството».“ За нас ти нямаш друга стойност освен онази, която сами ти придаваме.

— Която вие придавате на мен! Самият Създател ми е възложил задача!

Тя избухна в смях.

— Създателят! Дали нямаш прекалено високо мнение за себе си? Ти си част от Императорския орден и правиш онова, което ти заповядаме.

Броган бе готов да разкъса тази показваща неуважение жена на хиляди парченца.

— Какво бъде твоето име? — изръмжа той.

— Сестра Лиома. Мислиш ли, че ще можеш да запаметиш толкова в малкото си мозъче? Беше ти заповядано да останеш с натруфените си войничета в казармите. А сега се връщай там и гледай да не те хващам за втори път в тази сграда, че ще изгубиш стойността си за Императорския орден.

Преди Броган да има време да избухне в ярост, Сестра Лиома се обърна към Лунета:

— Добър вечер, скъпа.

— Добър вечер — предпазливо отвърна Лунета.

— Възнамерявах да поговоря с теб, Лунета. Както забелязваш, тук живеят чародейки. Жените с дарба при нас са на голяма почит. Твоят командващ генерал няма особена стойност за нас, но човек с твоите способности е повече от добре дошъл. Бих искала да ти предложи да останеш с нас. Ще бъдеш високо ценена. Ще се радваш на отговорности и уважение. — Тя плъзна поглед по дрехата на Лунета. — Със сигурност ще се погрижим да бъдеш по-добре облечена. Няма да се наложи да носиш тези грозни дрипи.

Лунета стисна още по-здраво цветните си парцалчета и се приближи по-плътно към Броган.

— Бъда вярна на моя генерал. Той бъде велик човек.

Сестра Лиома се усмихна мазно.

— Да, сигурна съм, че е така.

— А вие сте зли жени — продължи Лунета с внезапно придобил плътност и застрашителни нотки глас. — Мама ми го каза.

— Сестра Лиома — каза Броган. — Ще запомня това име. — Той потупа кесийката с трофеите на колана си. — Можеш да кажеш на Пазителя, че ще запомня името ти. Никога не забравям имената на проклетниците.

На устните на Лиома грейна злобна усмивка.

— Следващия път, когато говоря с Господаря си в отвъдното, ще му предам думите ти.

Броган избута Лунета и се запъти към вратата. Ще се върне и следващия път ще си вземе каквото иска.

— Трябва да поговорим с Галтеро — каза Броган. — Писна ми от тези глупости. Унищожавал съм и по-големи гнезда на проклетници.

Лунета докосна притеснено с пръст долната си устна.

— Но, генерале мой, Създателят ти заръча да правиш това, което ти казват тези жени. Каза ти да им предадеш Майката Изповедник.

Веднъж излязъл, Броган усили крачка.

— Какво ти каза мама за тези жени?

— Ами... каза... че са лоши.

— Те бъдат проклетници.

— Но, генерале мой, Майката Изповедник бъде проклетница. Защо ще му е на Създателя да ти казва да я предадеш на тези жени, ако те също са проклетници?

Броган сведе поглед към нея. На слабата светлина видя обърканото ѝ лице, вдигнато към него. Бедната му сестричка няма акъл да го проумее.

— Не е ли очевидно, Лунета? Създателят ни се разкри в коварството си. Той бъде онзи, който създаде дарбата. Опитва се да ме измами. Бъде моя отговорност да реша дали да предам този свят на злото. Всички с дарба трябва да умрат. Създателят бъде проклетник.

Лунета подвикна от страх:

— Мама все ми повтаряше, че си роден за велики дела.

* * *

След като постави светецата сфера на масата, Ричард се изправи пред големия, притихнал кладенец в средата на стаята. Какво трябва да направи? Какво представлява Плъзгата? Как да я извика?

Започна да обикаля високата до кръста стена на кладенеца, загледан в тъмната бездна. Не видя нищо.

— Плъзга! — провикна се той към бездънната яма. Отвърна му ехото на собствения му глас.

Продължи да крачи напред-назад, прокарваше пръсти през косата си, отчаяно се опитваше да измисли какво да прави. Изведнъж

цялото му същество усети присъствие. Закова се на място и видя до вратата да стои сбърз.

— Кралицата има нужда от теб, братко по кожа. Трябва да ѝ помогнеш. Извикай Плъзгата.

Той се спусна към тъмното люспесто същество.

— Знам, че има нужда от мен! Как да извикам Плъзгата?

Цепката на устата се разтегли в нещо като усмивка.

— Ти си първият от три хиляди години насам, роден със силата да я събуди. Вече проби щита, който ни разделя от нея. Трябва да използваш силата си. Повикай я с дарбата си.

— С дарбата си?

Сбързът кимна, мънистените му очи се спряха върху Ричард.

— Повикай я с дарбата си.

Ричард се извърна и пак се загледа през каменната стена в бездънната яма. Опита се да си спомни как използва дарбата си преди. Винаги бе ставало инстинктивно. Натан каза, че с магьосниците-воини е така — инстинктивно.

Беше се оставил на нуждата си да извика дарбата.

И сега я пусна да изпълни цялото му тяло, да обземе центъра на покоя. Не се опита да извика силата, но цялото му същество крещеше за нея.

Стрелна юмруци във въздуха и отчетна глава назад. Остави се на нуждата. Не искаше нищо друго. Пусна юздите на подсъзнанието си. Не се мъчеше да разбере какво да прави, просто изиска да бъде направено.

Имаше нужда от Плъзгата.

Нададе безмълвен вик на ярост.

„Ела при мен!“

Освободи силата си, сякаш въздъхна дълбоко, изисквайки желанието му да бъде изпълнено.

Между юмруците му избухна огън. Това трябваше да се направи, знаеше го, чувстваше го, разбираше го. Знаеше още и какво да прави. Мекото огнено кълбо се завъртя бавно между юмруците му, по ръцете му плъзнаха огнени ивици, изпълващи пулсиращата сила помежду им.

Когато усети, че силата достига до връхната си точка, сведе ръце. Пулсиращата светлина се изстреля с вой и потъна в тъмнината долу.

Докато падаше, се превърна в обръч светлина, обложен по стените на кладенеца. Светлият обръч ставаше все по-малък, воят заглъхна в далечината, докато в един момент нито се виждаше, нито се чуваше какво има по-нататък.

Ричард се надвеси над каменната стена, загледан в бездната, всичко бе отново тихо и тъмно. Чуваше само собственото си дишане. Погледна през рамо. Сбързът го гледаше, но не понечи да му помогне. Всичко зависеше от Ричард. Надяваше се да е достатъчно.

В спокойствието на Кулата, в тишината на планината от мъртъв камък, издигаща се над главата му, се чу далечен звук.

Нещо живо.

Ричард отново се надвеси над кладенеца, загледан надолу, не видя нищо. Но го усети. Камъкът под краката му потрепери. В разбунения въздух се посипа прах.

Ричард погледна надолу в кладенеца и видя отражение. Кладенецът се пълнеше — не както би се пълнил с вода, но нещо се издигаше нагоре с невероятна скорост, боботеше и виеше. С изкачването нагоре воят се усилваше.

Ричард се хвърли далеч от каменната стена, но едва ли щеше да се спаси. Беше сигурен, че нещото ще изригне от кладенеца и ще взриви тавана. Нищо, което се движи с такава скорост, не може да спре навреме. И въпреки всичко това тук спря.

Настъпи внезапна тишина. Ричард седна изправен, подпрян на ръце зад гърба си.

От ръба на каменната стена бавно се повдигна лъскава метална повърхност. Изду се, издигайки се невъзможно над ръба на кладенеца, сякаш вода, вдигнала се във въздуха, само дето не беше вода. Гладката повърхност отразяваше всичко наоколо като лъсната ризница, изкривяваше образите при движението си.

Приличаше на мърдащ живак.

Повърхността продължи да се издига нагоре, издължи се, сякаш свързана с шия с тялото си в кладенеца, оформи се женско лице. Ричард трябваше да си напомни да си поеме дъх. Сега разбираше защо Коло бе говорил за Плъзгата в женски род.

Лицето най-сетне го забеляза на пода. Приличаше на полирана сребърна статуя — само дето се движеше.

— Господарю — каза тя с призрачен глас, който отекна в стаята. Устните ѝ не се помръднаха, но сякаш се усмихна доволно. Сребърното лице се изкриви в любопитна гримаса. — Ти ме извика? Искаш да пътуваш?

Ричард скочи на крака.

— Да. Да пътувам. Искам да пътувам.

Милата усмивка се върна.

— Тогава да вървим. Ще пътуваме.

Ричард обърса праха от дланите си в ризата.

— Как? Как ще... пътуваме?

Сребърните вежди се повдигнаха.

— Не си пътувал преди?

Ричард поклати глава.

— Не. Но сега ми се налага. Трябва да стигна до Стария свят.

— О! Често съм ходила там. Ела и ще пътуваме.

Ричард се поколеба.

— Какво да правя? Какво трябва да правя?

Оформи се ръка, която се плъзна към ръба на стената.

— Ела при мен — каза гласът и се отрази в стаята. — Ще те заведа.

— Дълго ли е пътуването?

— Дълго? От тук до там. Толкова дълго. Аз съм достатъчно дълга. Била съм там.

— Искам да кажа... часове? Дни? Седмици?

Тя явно не разбираше.

— Другите пътници никога не са ме питали.

— Тогава сигурно не е много дълго. Коло също не споменава време.

Дневникът понякога звучеше объркващо, защото Коло никога не обясняваше какво ниво на познание е нормално за околните му. Не се опитваше да поучава, нито да предава информация.

— Коло?

Ричард посочи скелета.

— Не му знам името. Наричам го Коло.

Лицето се протегна над кладенеца да погледне на пода.

— Не си спомням да съм го виждала.

— Е, мъртъв е. Преди не е изглеждал така. — Ричард реши, че е по-добре да не обяснява кой е Коло, за да не би тя да си спомни и да се развълнува. Не му трябваха чувства, трябваше да стигне до Калан.

— Бързам. Ще съм ти благодарен, ако тръгнем незабавно.

— Приблужи се, за да преценя дали можеш да пътуваш.

Ричард се приближи до стената и се изправи неподвижен, докато живачната ръка се протегна да го докосне по челото. Той се дръпна. Беше топла. Бе очаквал да е студена. Тя се плъзна по лицето му.

— Можеш да пътуваш — каза Плъзгата. — Имаш и двете необходими страни. Но ако си така, ще умреш.

— Какво искаш да кажеш с това „така“?

Живачната ръка се наведе край него и посочи меча, но гледаше да не се приближава много до него.

— Този магически предмет е несъвместим с живота в Плъзгата. С такава магия в мен ще загине всеки живот вътре в мен.

— Искаш да кажеш, че трябва да го оставя тук?

— Ако искаш да пътуваш, трябва да го оставиш, иначе ще умреш.

На Ричард определено не му хареса идеята да се раздели с меча си и да го остави неохраняван. Особено след като вече знаеше, че по време на направата му са загинали хора, които са имали семейства. Измъкна ремъка през главата си и се загледа в ножницата в ръцете си. Хвърли поглед през рамо на сбърза, който го наблюдаваше. Можеше да помоли приятеля си да му го пази.

Не. Не бива да моли никого да поеме отговорността да пази нещо толкова опасно и коварно. Мечът на истината беше негова отговорност и на никого другиго.

Ричард измъкна меча от ножницата, характерният метален звук отекна в стаята и бавно затихна. Яростта на магията не затихна. Продължи да пулсира в тялото му.

Вдигна острието и огледа силуета му. Усети как релефната дума Истина на дръжката се връзва в дланта му. Какво да направи? Трябва да отиде при Калан. Трябва да направи така, че мечът да е в безопасност, докато го няма.

Хрумна му, неволята му подсказа.

Обърна меча надолу, стиснал дръжката с две ръце. С вик, подклаждан от яростта на магията, го стрелна надолу.

Докато го връзваше до дръжката в огромен каменен блок, във въздуха се вдигнаха искри и каменни отломки. Щом вдигна ръце, все още усещаше магията да го изпълва. Дори без оръжието магията бе останала с него. Той беше истинският Търсач.

— Все още съм свързан с магията на меча. Поддържам я в себе си. Това ще ме убие ли?

— Не. Само онова, което генерира магията, е смъртоносно, а не това, което я приема.

Ричард се качи на каменната тена, изведнъж го изпълни тревога. Не, трябва да го направи. Налага се.

— Братко по кожа.

— Ричард се извърна към сбърза.

— Без оръжие си. Вземи това.

Хвърли му един от триострите си ножове. Той се понесе плавно във въздуха и Ричард го хвана за дръжката. Страничните предпазители паснаха от двете страни на китката му, щом стисна дръжката в юмрука си. Пасна му изненадващо добре, почувства го като продължение на ръката си.

— Ябри скоро ще запее за теб.

Ричард кимна.

— Благодаря.

Сбързът му отвърна с ленива усмивка.

Ричард се обърна към Плъзгата.

— Не знам дали ще мога да си задържа дъха достатъчно дълго.

— Казах ти, достатъчно съм дълга, за да стигна до мястото, закъдето пътуваме.

— Не, искам да кажа, че имам нужда от въздух. — Той вдиша и издиша, за да ѝ покаже. — Имам нужда да дишам.

— Ще дишаш мен.

Той чу как гласът ѝ отеква в стаята.

— Моля?

— За да дишаш, докато пътуваме, трябва да дишаш мен. Първия път, когато пътуваш, ще се страхуваш, но трябва да го направиш. Не се плаши. Когато ме дишаш, ще поддържам живота ти. Щом стигнем другаде, трябва да ме издишаш и да вдъхнеш въздух. Тогава ще се страхуваш да го направиш, както сега се страхуваш да дишаш мен. Но трябва да го направиш, защото иначе ще умреш.

Ричард я изгледа невярващо. Да диша този живак? Нима може да се накара да го направи?

Трябва да се добере до Калан. Тя е в опасност. Трябва да го направи. Налага се.

Преглътна и си пое голяма глътка свеж, сладък въздух.

— Добре, готов съм. Какво да правя?

— Нищо не правиш. Аз правя.

Течната сребърна ръка се вдигна и го обгърна. Топлата ѝ успокоителна хватка се затегна около него. Повдигна го от стената и го потопи с сребърния кладенец.

Ричард внезапно получи видение. Спомни си как госпожа Ренклиф потъна в буйните води.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Вратата се отвори и Вирна примигна на ярката светлина. Сякаш сърцето ѝ се вдигна в гърлото. Стори ѝ се, че Лиома се връща прекалено скоро. Тестът за болка дори не бе започнал, а тя вече трепереше от ужас, очите ѝ се изпълваха със сълзи.

— Влизай! — сопна се Лиома на някого.

Вирна седна изправена и видя дребна, слаба женица да престапва прага.

— Защо трябва да го правя? — оплака се познат глас. — Не искам да ѝ чистя стаята. Това не ми влиза в задълженията!

— И на мен ми се налага да работя вътре с нея, а тая миризма направо ще ме ослепи. А сега влизай вътре и почисти малко тая гнус, че ще те затвора вътре с нея, за да ти покажа как трябва да се държиш с една Сестра.

Мърморейки си под носа, жената се затътри навътре, мъкнейки след себе си тежка кофа сапунена вода.

— Каква воня! — обяви тя. — Така смърдят такива като нея! — Кофата тупна на пода. — Гнусна Сестра на мрака.

— Просто пусни един парцал наоколо и побързай. Чака ме работа.

Вирна вдигна глава и срещна втренчения поглед на Мили.

— Мили... — извърна лице, но не достатъчно бързо. Мили успя да я заплуе. Избърса слюнката от бузата си с opakото на ръката.

— Мръсна пачавра. Само като си помисля, че ти вярвах. Че те уважавах като Прелата. А ти през цялото време си служила на Безименния. Да изгниеш дано в тая дупка! Всичко се е овоняло от миризливия ти вървящ труп. Надявам се че ще...

— Достатъчно! — каза Лиома. — Просто почисти и после можеш да се освободиш от омразното ѝ присъствие.

Мили изръмжа с отвращение:

— Много ще ми е.

— На никого не му харесва да стои в едно помещение с таква изчадие на злото, но е мой дълг да я разпитвам, така че се постарай да мирише малко по-приятно заради мен.

— Да, Сестро, щом е заради вас, ще го направя — за една истинска Сестра на светлината. Поне да не ви се налага да ѝ понасяте смрадта. — Мили пак се изплю в посоката на Вирна.

Вирна едва сдържаше сълзите си, мисълта, че Мили е повярвала на тези ужасни неща, беше непоносима. Както и всички останали в Двореца. Вирна вече не беше убедена, че онова, в което я обвиняваха, не е истина. Съзнанието ѝ беше толкова замъглено от тестовите за болка, че вече беше разколебана в собствената си невинност. Може би не биваше да остава вярна на Ричард. Та той, в крайна сметка, е обикновен човек.

Щом Мили привърши, Лиома ще започне пак. Чу се да хлипа. Лиома чу стоновите ѝ и се усмихна.

— Изхвърли смърдящото гърне — каза тя.

Мили изпухтя с отвращение.

— Добре де, добре, само си вдигнете полите и ще го изхвърля.

Мили бутна кофата сапунена вода към сламеника на Вирна и вдигна препълненото гърне. Запуши си носа и го изнесе от стаята, като го държеше с изпъната напред ръка.

Щом тя се отдалечи надолу по коридора, Лиома се обади:

— Да си забелязала нещо по-различно?

Вирна поклати глава.

— Не, Сестро.

Лиома повдигна вежди.

— Барабаните. Спряха.

Вирна изведнъж се заслуша. Сигурно са спрели, докато е спала.

— Знаеш ли какво означава това?

— Не, Сестро.

— Означава, че императорът е близо и скоро ще пристигне в Двореца. Може би утре. Иска резултати от малкия ни експеримент. Тази нощ или ще се отречеш от предаността си към Ричард, или ще отговаряш пред Джаганг. Времето ти изтече. Помисли върху това, докато Мили приключи с почистването на вонящата ти дупка.

Ругаейки едва чуто, Мили се върна с изпразненото гърне. Потопи парцала във водата и го плъосна на пода, приближи се към Вирна.

Вирна облиза напуканите си устни, втречена във водата. Беше сапунена, но все едно. Дали ще успее да си глътне, преди Лиома да я спре? Вероятно не.

— Не ми е работа да върша това — мърмореше си Мили, но достатъчно силно, за да я чуват и двете. — Достатъчно ми е да чистя стаята на Пророка, сега, когато вече си имаме нов. Мислех, че съм приключила с чистенето на побъркан. Струва ми се, че е време да си вземете по-млада жена за тая работа. Странна птица е тоя Пророк. Всички Пророци са смахнати, да ви кажа. Тоя Уорън не ми харесва повече от предишния.

Вирна едва не избухна в сълзи при споменаването на името му. Толкова ѝ липсваше. Дали се отнасят с него добре? Лиома отвърна на неизречения ѝ въпрос.

— Наистина е малко странен. Но тестовите за болка го вкарват в пътя. Погрижила съм се за това.

Вирна отмести очи от Лиома. Значи го прави и с него. О, скъпи Уорън.

Мили блъсна кофата към нея, без да спира да търка пода.

— Кво ме гледаш! Не ща да си спиращ гнусния поглед върху лицето ми. Направо тръпки ме побиват, като че ли самият Безименен ме гледа.

Вирна сведе очи. Мили хвърли парцала в кофата и потопа ръцете си дълбоко да го изпере. Докато го мачкаше, хвърли поглед през рамо.

— Ей сега свършвам. Не толкова бързо, колкото ми се искаше, ама все пак... После тая гнусна предателка е ваша. Надявам се няма да сте милостива към нея.

Лиома се усмихна.

— Ще си получи заслуженото.

Мили измъкна ръцете си от сапунената вода.

— Чудесно. — Плесна с мократа си, груба ръка бедрото на Вирна.

— Мръдни си крака! Как да измия пода, като си се плюснала тук като чувал?

След като Мили си махна ръката, Вирна усети нещо твърдо да опира в бедрото ѝ.

— Оня Уорън и той е голяма свиня. В стаята му е пълен хаос. Бях там по-рано днес, мирише почти като тая кочина.

Вирна мръдна двете си ръце и ги плъзна под краката, сякаш за да запази равновесие, докато си вдига стъпалата, за да може Мили да изчисти пода. Пръстите ѝ усетиха нещо твърдо и тънко. Отначало притъпеното ѝ съзнание не успя да разпознае усещането. Изведнъж ѝ светна.

Дакра.

Гърдите ѝ се свиха. Мускулите ѝ се стегнаха. Дъхът ѝ секна.

Мили изведнъж се изплю отново в лицето ѝ, което я накара да подскочи и да извърне глава.

— Престани да гледаш честна жена с тия очи!

Вирна осъзна, че Мили сигурно е видяла ококорените ѝ очи.

— Свърших — каза жената и изправи крехкото си тяло, — освен ако не искате да я изкъпя. Ама ако е така, по-добре си помислете. Не ми се ще да пипам това въплъщение на злото.

— Взимай си кофата и изчезвай! — каза Лиома с нарастващо нетърпение.

Вирна стискаше дакрата толкова силно в юмрука си, че пръстите ѝ изтръпнаха. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, помисли си, че от бесните му удари може да си счупи ребро.

Мили се затътри към изхода, без да се обръща. Лиома затвори вратата.

— Последен шанс, Вирна. Ако пак откажеш, ще бъдеш изправена пред императора. И съвсем скоро след това ще си мечтаеш да ми беше сътрудничила. Обещавам ти го!

„Приближи се“, мислеше си Вирна. „Приближи се.“

Почувства първата вълна от болка да се просмуква през тялото ѝ. Строполи се на сламеника с гръб към Лиома. „Приближи се.“

— Изправи се и ме гледай, докато ти говоря!

Вирна едва успя да проплаче, но остана на мястото си, надявайки се да примами Лиома по-близо. Нямаше да има никакъв шанс от такова разстояние. Онази ще я вцепени, преди Вирна да стигне до нея. Трябва да се приближи.

— Казах, изправи се!

Направи няколко крачки.

„Скъпи Създателю, моля те, приближи я достатъчно.“

— Ще ме погледнеш в очите и ще ми кажеш, че се отричаш от Ричард! Трябва да го направиш, за да може императорът да влезе в

съзнанието ти. Той ще разбере, когато отхвърлиш предаността си, така че не се опитвай да ме лъжеш!

Още една крачка.

— Гледай ме в очите, когато ти говоря!

Още една. Един юмрук сграбчи косата ѝ и отметна главата ѝ назад. Беше достатъчно близо, но в ръцете на Вирна се вряза болката, не можеше да ги повдигне. О, скъпи Създателю, не ѝ позволявай да започне от ръцете ми. Нека този път са краката. Имам нужда от ръцете си.

Вместо в краката пронизващата болка се вряза в ръцете ѝ. С всички сила се опита да вдигне ръката с дакрата. Не помръдна. Пръстите ѝ бяха безсилни.

Колкото и да се напъваше, пръстите ѝ се отпуснаха в спазми и дакрата падна.

— Моля те — проплака тя, — не започвай с краката ми. Умолявам те, не с краката.

Лиома я дръпна за косата и я зашлеви през лицето.

— Крака, ръце, все е тая. Ще се подчиниш.

— Не можеш да ме принудиш. Ще се провалиш и... — Вирна не можа да каже нищо повече, устата ѝ бе затворена от нова плесница.

Пронизващата болка се вряза в краката ѝ, които се загърчиха неконтролируемо. Ръцете ѝ бяха изтръпнали, но най-сетне успя да ги помръдне. Заопипва на сляпо сламеника, бясно търсейки дакрата.

Докосна я с палеца си. Сви пръсти около студената метална дръжка и я вдигна в юмука си.

С всичката си сила и воля заби дакрата в бедрото на Лиома.

Лиома изкрещя и пусна косата ѝ.

— Все пак! — задъхано извика Вирна. — Успях да забия дакрата си в теб. Не мърдай.

Една ръка се плъзна надолу, за да опипа крака над дакрата.

— Не вярваш, че наистина ще стане.

Вирна преглътна и си пое дъх.

— Е, май ще трябва да разберем, нали? Аз нямам какво да губя. А ти имаш — живота си.

— Внимавай, Вирна, че ще разбереш колко страшно може да стане. Извади я и ще се направя, че нищо не е станало. Само я извади.

— О, не мисля, че съветът ти е особено мъдър, съветнико.

— Контролирам яката ти. Всичко, което трябва да направя, е да блокирам Хана ти. Ако ме принудиш, нещата неимоверно ще се усложнят.

— Така ли, Лиома? Е, аз пък мисля, трябва да ти кажа, че за двайсетте години, които прекарах извън Двореца, придобих доста голям опит в използването на дакра. Вярно е, че можеш да блокираш Хана ми чрез Рада'Хан, но преди това се замисли за две неща.

Първо, макар наистина да можеш да го сториш, няма да е достатъчно бързо, че да не успея да се добера дори до най-малката частичка от него. А от опит знам, че това ще е достатъчно. Докосна ли Хана си, умираш на секундата.

Второ, за да блокираш Хана ми, трябва да се свържеш с него чрез яката. Това ти дава възможност да го манипулираш — така действа. Не мислиш ли, че блокирането на Хана ми чрез докосването му само по себе си ще задейства дакрата и ще те убие? Не съм напълно убедена, но трябва да ти кажа, че от моята страна, страната на дръжката на дакра, нямам нищо против да опитам. Как ти се струва? Да го пробваме ли, Лиома?

В слабо осветената стая настъпи дълга тишина. Вирна усети, че по ръката ѝ се стича топла кръв. Най-последният тихият гласец на Лиома изпълни тишината.

— Не. Какво искаш да направя?

— Ами като начало да махнеш Рада'Хан от врата ми, после, след като съм те назначила за свой съветник, ще си поговорим малко — ще ме посъветваш.

— След като махна яката, ще извадиш дакрата и ще ти кажа каквото знам.

Вирна се вгледа в паникьосаните очи, взрени в нея.

— Не мисля, че си в положение да поставяш условия. Озовах се в тази стая, защото бях прекалено доверчива. Научих си урока. Дакрата ще остане на мястото си, докато приключи с теб. Ако не направиш каквото ти казвам, си мъртва. Ясно ли е, Лиома?

— Да — чу се примиреният отговор.

— Тогава да започваме.

* * *

Той се носеше главоломно напред като стрела и в същото време имаше чувството, че се движи с бавната грация на костенурка в спокойни води на пълнолуние. Не изпитваше нито топлина, нито студ. Очите му виждаха светлина и мрак едновременно, в едно общо, спектрално изображение, а дробовете му се издуваха със сладкото присъствие на Плъзгата, която вдишваше в душата си.

Опияняващо.

Изведнъж свърши.

Около него се взриви от гледки. Дървета, скали, звезди, луна. Пейзажът го изпълни с ужас.

„Дишай!“, каза му тя.

Самата мисъл го ужасяваше. „Не.“

„Дишай!“, повтори тя.

Спомни си Калан, необходимостта да ѝ се притече на помощ. Издиша сладкия дъх и изпразни дробовете си от нежната омая.

С неохотна и въпреки това необходима въздишка пое чуждия му въздух.

Звуците се втурнаха в ушите му. Насекоми, птички, прилепи, жаби, листата на дърветата — болезнени в своето всеприсъствие.

Успокояваща ръка го положи на каменната стена, светът наоколо придоби познати очертания. Видя, че тъмната гора отвъд кладенеца е пълна с приятелите му сбързове. Някои бяха насядали по камъните, други стояха изправени край останки от колони. Стори му се, че е пред руините на древна, изчезваща сграда.

— Благодаря ти, Плъзга.

— Ние сме там, закъдето пожела да пътуваш — каза тя и гласът ѝ отекна в нощния въздух.

— Ще бъдеш ли... тук, когато пожелаеш да пътувам отново?

— Ако съм будна, винаги съм готова да пътувам.

— Кога спиш?

— Когато ти ми заповядаш, Господарю.

Ричард кимна, не съвсем сигурен на какво. Вгледа се в нощта и слезе от стената на кладенеца. Познаваше това място не по пейзажа, а по усещането. Намираще се в Блатистите гори, макар и някъде много по-дълбоко навътре, отколкото бе попадал преди. Каменната постройка не му беше позната. По звездите се ориентира накъде се пада Танимура.

Наоколо се тълпяха сбързове. Мнозина го посрещаха с „Добре дошъл, братко по кожа“. На разминаване тупваха триострите си ножове в неговия и се чуваше звън.

— Нека твоят ябри скоро запее, братко по кожа — казваше всеки при удара.

Ричард не знаеше какво да отговори и затова промърморваше по едно „Благодаря“.

Докато сбързовете се изнизваха покрай него към Плъзгата, удрайки неговия ябри, звукът отекваше все по-задълго с всеки следващ път, приятният му трепет затопляше цялата му ръка. Прииждаха нови и нови сбързове и Ричард съзнателно се обръщаше във всички посоки, за да им позволи да ударят своите ябри в неговия.

Вгледа се в изгряващата луна и прецени разположението на звездите. Беше ранна вечер, западното небе все още не бе напълно почерняло. Напусна Ейдиндрил посред нощ. Значи не е същата нощ. Прекарал е почти цял ден в Плъзгата.

Освен ако не са два дни. Или три. Или месец, или дори година. Нямахме как да прецени. Знаеше само, че е било най-малко ден. Луната беше същата по големина. Може би е било само ден.

Спря, за да даде възможност на поредния сбърз да го поздрави с потупване по ябри. Отзад сбързовете влизаха в Плъзгата. Беше се образувала дълга опашка, всеки си чакаше реда. Бяха нужни само секунди, докато следващият скочи на стената на кладенеца и потъне в живачната маса.

Вече не усещаше затоплящото чувство от ябри в тялото си. Усмихна се на нежното жужене, меката мелодия, тъй прекрасна в ушите му, като балсам по тялото му.

Изпита смущаващото чувство, че някъде го очакват, и радостната песен секна.

Спря един сбърз.

— Къде има нужда от мен?

Сбързът посочи със своя ябри.

— Тя ще те отведе. Тя знае пътя.

Ричард се запъти в посоката, която му показва сбързът. В мрака край срутената стена го чакаше фигура. Песента на ябри го тласкаше напред, следваше нуждата.

Фигурата не беше на сбърз, а на жена. На лунната светлина му се стори, че я познава.

— Добър вечер, Ричард!

Той отстъпи назад.

— Мериса!

Тя му се усмихна свойски.

— Как е моят ученик? Доста време мина. Надявам се, че си добре и че ябри пее за теб.

— Д-да — заекна той. — Пее и ме изпълва чувството за нужда.

— Кралицата.

— Да! Кралицата. Тя има нужда от мен.

— Готов ли си да ѝ помогнеш? Да я освободиш?

След като Ричард кимна, тя се обърна и го поведе към руините. Два сбърза ги последваха. Минаха през потрошените порти. През обраслите дупки в стените се прокрадваше лунна светлина. От един момент нататък стените станаха по-здрави, светлината вече не се виждаше. Мериса запали пламък в дланта си и продължиха. Ричард я последва по стълбите, виещи се нагоре в руините, по коридорите, в които сякаш не бе стъпвал човешки крак от хиляди години.

Влязоха в просторна зала и пламъкът в дланта ѝ се оказа безсилен да се пребори с тъмнината. Тя го плъзна към факлите по стените и помещението се изпълни с трептяща светлина. От стените горе висяха отдавна мъртви, потънали в паяжини балкони. В пода бе вкопан облицован с плочки басейн. Някога бели, плочките бяха потъмнели от петна и мръсотия, мътната вода бе блатиста и кална. Сводестият таван бе отворен по средата, над отвора се издигаха високи кули.

Сбързовете застанаха от двете страни на Ричард. Удариха своите ябри в неговия. Сладката песен резонира в центъра на покоя вътре в него.

— Тук живее кралицата — каза единият сбърз. — Можем да идваме при нея. Когато се родят малките, напускат, но не и тя.

— Защо? — попита Ричард.

Другият сбърз пристъпи напред и посочи с лапа. Тя се допря до нещо невидимо и се появи меката светлина на заоблен щит. Искрящата повърхност пасваше идеално под свода на помещението, но нямаше

дупка отгоре. Сбързът дръпна лапата си и щитът отново стана невидим.

— Времето на старата кралица изтича, най-сетне тя умира. Всички сме яли от плътта ѝ и от последните ѝ малки се появи новата кралица. Новата кралица ни пее чрез ябри и ни нашепва, че е богата на малки. Време е новата кралица да се премести и да създаде новата ни колония.

Голямата бариера падна и Плъзгата е будна. Трябва да помогнеш на кралицата, за да установим новите си територии.

Ричард кимна.

— Да. Тя трябва да бъде освободена. Усещам копнежа ѝ. Той ме изпълва заедно с песента. Защо не сте я освободили?

— Не можем. Точно както ти бе нужен, за да сринеш Кулите и да събудиш Плъзгата, си нужен и за да я освободиш. Трябва да стане, преди да се сдобиеш с два ябри, които да запоят в един глас.

Воден от инстинкта си, Ричард се приближи до страничната стълба. Усети, че щитът е по-здрав в основата си. Вдигна ябри до гърдите си и се заизкачва по каменните стъпала. Опита се да си представи колко ли би било прекрасно да има два ябри.

Успокояващата песен го изпълваше със сладост, но нуждата на кралицата го подтикваше напред. Сбързовете изостанаха, но Мериса го последва.

Ричард вървеше така, сякаш и друг път е бил тук. Стълбите извеждаха навън, после тръгваха спираловидно около останките от колони. Луната хвърляше нацърбени сенки върху все още читавите камъни, изправени сред разрушенията.

Накрая стигнаха до върха на тясна кръгла кула за наблюдения, отстрани на която се издигаха високи колони, стигащи до антаблеман, украсен със зловещи фигури, който някога явно е опасвал целия свод и е свързвал колоните. От кулата Ричард можа да надзърне през дупката в свода.

Мериса, облечена в червената си рокля — единствения цвят, който я бе виждал да носи по време на уроците им, — се притискаше плътно в него, притихнала и загледана в тъмния отвор под тях.

Ричард усети кралицата в бластията долу. Викаше го, подканваше го да я освободи. Ябри пееше във фибрите му.

Отпусна ръка и остави нуждата да потече през пръстите му. Сведе и другата си ръка, стиснал ябри. Стоманените остриета звъняха тържествено, вибрирайки от преминаващата през тях сила.

Звукът се усилваше, докато накрая се извиси в пронизителен вой. Беше болезнен, но Ричард не му позволи да заглъхне. Продължи да го подклажда. Мериса се извърна и покри ушите си, целият въздух трепереше от воя на ябри.

Щитът под тях изпука, пръсна светлина. По повърхността му побягнаха назъбени ивици. Разтърси се с оглушителен гръм. Посипа се дъжд от блеснали стъкълца, които потънаха в басейна.

Ябри замлъкна и нощта отново се успокои.

Долу се размърда нещо, отърси се от плевелите и калта. Разпери криле, изпробва силата им и с яростен скок кралицата се вдигна във въздуха. С няколко размаха на крилето си се вдигна до отвора в свода, посегна с нокти и се захвана за стената. Леко поприбра криле и започна да се изкачва по кулата към Ричард и Мериса. Със сигурни, бавни, мощни движения придвижи лъццата си тяло към колоната, ноктите ѝ се забиваха в пукнатините, дупките и ръбовете на камъните.

Накрая спря, залепнала за колоната край Ричард като дъждовник за влажен пън. На ярката светлина на луната Ричард видя, че е червена като роклята на Мериса. Отначало си помисли, че вижда пред себе си дракон, но като се загледа, видя разликите.

Краката и ръцете ѝ бяха по-мускулести от драконовите и покрити с по-малки люспи, приличащи повече на тези на сбърз. По гърба ѝ минаваше ивица вплетени една в друга плочки, стигаща от върха на опашката до групичка шипове на тила ѝ. На главата ѝ се издигаше гребен от израстъци, увенчан с безлюспеста плът, която трепереше при вдишване и издишване.

Главата на кралицата се завъртя, гледаше, търсеше. Тя отпусна криле и бавно загреба нощния въздух. Искаше нещо.

— Какво търсиш? — попита Ричард.

Тя извърна глава към него и си пое дъх толкова дълбоко, че едва не го засмука. Лъхна го странен аромат. По някакъв начин усети нуждата ѝ по-отчетливо. Ароматът носеше смисъл, който разбра. Казваше: „Искам да отида на това място.“

После тя извърна глава и се вгледа в нощта отвъд колоните. Издиша, въздухът затрепери от протяжен, нисък вибриращ звук.

Ричард видя как хрилете на главата ѝ затрепериха. Ноздрите му бяха все още изпълнени с аромата. Плъзна поглед към нощта около кулата.

Въздухът заискри и се изпълни със странни отблясъци, пред Ричард се материализира образ. Кралицата отново нададе звук и образът стана по-ясен. Ейдиндрил. Сякаш гледаше града през призрачна, жълтеникава мъгла. Видя сградите, Двореца на Изповедниците. Когато тя отново нададе звук, ярката картина се понесе нагоре в нощта и той видя как над хълма се издига Магьосническата кула.

Кралицата извърна глава към него, отново го изпълни с аромат, този път по-различен: „Как да стигна до това място?“

Ричард се усмихна широко на чудото, че е способен да разбира смисъла на думите чрез аромат. Беше доволен и от това, че може да ѝ помогне.

Протегна ръка и от нея се стрелна светъл лъч, който озари Плъзгата.

— Ето. Тя ще те заведе.

Кралицата плесна с криле и се отдели от колоната. Веднъж отдалечила се, ги разпери широко и се понесе към Плъзгата. Ричард разбра, че тя не е изкусен летец. Използваше крилете някак, но те нямаше да могат да я пренесат до Ейдиндрил. За да стигне дотам, ѝ трябваше помощ. Плъзгата вече я обгръщаше и тя сви криле. Живакът я погълна и червената кралица изчезна от погледа му.

Ричард остана усмихнат, захласнат от удоволствието на пеещия в ръката му ябри, който изпълваше цялото му тяло.

— Ще се срещнем долу, Ричард — каза Мериса.

Той усети как тя го сграбчва внезапно за ризата отзад на врата и със силата на Хана си го блъсва надолу от кулата.

Ричард инстинктивно протегна ръка и в последния момент успя да се закачи за ръба на отвора. Залюля се, увиснал на пръсти на височина повече от триста метра. Ябри изхвъркна от ръката му и с дрънчене се стовари в бездната. Обзе го внезапна паника, сякаш изведнъж се събуди от кошмар.

Песента беше спряла. Мисълта му изведнъж се оказа бистра и будна. Потрепери от ужас, като се сети за неустоимото изкушение, на което бе подложен. Разбра какво прави то с него.

Мериса се наведе да го погледне и го стрелна с огнена светкавица. Той изви краката си и огънат мина на милиметри от тях. Но тя няма да направи същата грешка втори път. Знаеше го.

Като обезумял заопипва стената под свода, за да намери за какво да се хване. Пръстите му намериха извита поддържаща греда. Подтикван от отчаяното желание да избяга колкото се може по-далеч от Мериса, сграбчи гредата и започна да слиза по нея. Подгони го втора светкавица. Взриви се в мътната вода на басейна долу. Във въздуха се вдигнаха искри и кални пръски.

Ръка след ръка, гонен от страха си не само от Мериса, но и от височината, започна да скъсява разстоянието до долу. Мериса се спусна към стълбите. Колкото по-близо до пода стигаше Ричард, толкова по-отвесна ставаше гредата. В края на свода се вървеше право надолу.

Забързан и задъхан, с треперещи пръсти, Ричард почувства срам. Как може да е толкова глупав? Какво си мисли? Изведнъж разбра, стана му зле, едва не припадна.

Пелерината на сбърза.

Спомни си как Бердин се спусна след него в ръка с дневника на Коло, как му крещеше да свали пелерината. Спомни си, че бе прочел в дневника, че не само те, но и враговете им създават магически неща, които предизвикват промените, необходими да възпитат у хората определени качества като сила и ловкост. Или енергията да концентрираш лъч светлина във взривна точка. Или способността да виждаш на големи разстояния и в тъмното.

Пелерината на сбърза сигурно е някое от тези неща, използвано да прави магьосниците невидими. Коло бе споменал, че много от изобретените оръжия са смъртоносни и опасни. Възможно е сбързовете също да са плод на усилията на врага.

Добри духове, какви проблеми създаде? Какво направи? Трябва да свали пелерината от гърба си. Бердин се опита да го предупреди.

Третото правило на магьосника: страстта управлява разума. Толкова страстно искаше да стигне до Калан, че не се вслуша в разума си и пренебрегна предупреждението на Бердин. А сега как ще успее да спре Императорския орден? Неговата глупост им помогна.

Ричард с мъка се крепеше на гредата, станала съвсем вертикална. Още три метра.

На прага се появи Мериса. През стаята се стрелна светкавица. Той се пусна и полетя към земята, прииска му се да пада по-бързо. Мощният тътен разцепи ушите му, светкавицата едва не отнесе главата му. Трябва да избяга от нея. Трябва да бяга.

— Видях се с бъдещата ти съпруга, Ричард.

Той замръзна на място.

— Къде е?

— Ела насам и ще поговорим. Ще ти разкажа с подробности какво удоволствие ще ми достави да я слушам как крещи.

— Къде е!

Смехът на Мериса отекна под купола:

— Точно тук, ученико мой. Точно тук, в Танимура.

Испаднал в ярост, Ричард пусна светкавица. Тя разтресе стаята и се стрелна подир Мериса. Във въздуха се вдигна пушек и каменни отломки. Смътно се зачуди как ли го е направил. Нуждата.

— Защо! Защо искаш да й причиниш болка?

— О, Ричард, не на нея. А на теб. Нейната болка предизвиква болка в теб. Толкова е просто. Тя е средство за твоята кръв.

Ричард огледа коридорите.

— Защо искаш моята кръв?

В мига, в който зададе въпроса си, се гмурна надолу и хукна по един от коридорите.

— Защото ти развали всичко. Заклучи Господаря ми обратно в отвъдния свят. Трябваше да си получи наградата. Трябваше да бъде възнаградена с безсмъртие. Свърших своята част от работата, а ти развали всичко.

Назъбена ивица черна светкавица разряза парче празнота в стената край него. Използва Субстрактивна магия. Тя е магьосница с невъобразима сила. Знае къде е той. Подушва го. Тогава защо пропусна?

— Но по-лошото е — продължи тя и елегантният ѝ пръст докосна златната халка на долната ѝ устна, — че заради теб трябва да служа на тази свиня Джаганг. Нямах представа какви неща прави той с мен. Нямах представа какво ме кара да правя. И всичко заради теб! Всичко заради теб, Ричард Рал! Но ще те накарам да си платиш. Заклех се да се окъпя в кръвта ти и ще го направя.

— Ами Джаганг? Ще го ядосаш, ако ме убиеш.

Зад него изригна огън, който го блъсна към съседната колона.

— Напротив. Сега, когато направи каквото се искаше от теб, вече не си от полза на пътешественика по сънищата. Като награда ми е позволено да правя с теб каквото си пожелаеш, а аз имам големи желания.

Ричард осъзна, че няма да ѝ се измъкне толкова лесно. Дори и през стената тя го чувстваше със своя Хан.

Отново си помисли за Бердин и посегна към пелерината, за да я свали от гърба си, но се спря. Ако се скрие в магията на пелерината, Мериса няма да може да го види. Но магията на пелерината е силата, създава сбързовете.

Калан беше в плен. Мериса каза, че нейната болка ще причини болка нему. Не може да им позволи да причинят болка на Калан. Няма друг избор.

Загърна се в пелерината и изчезна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Това е последната, кълна се.

Вирна се вгледа в очите на жената, която познаваше от сто и петдесет години. Сърцето ѝ беше покварено. Не го познаваше достатъчно добре. Имаше още толкова други, които не познаваше достатъчно добре.

— Какво иска Джаганг от Двореца на пророците?

— Той не притежава повече сила от обикновен човек, владее само способността да е пътешественик по сънищата. — Гласът на Лиома затрепери, но тя продължи: — Използва другите, особено родените с дарбата, за да изпълни желанията си. Ще използва познанията ни, за да разкрие разклоненията в пророчествата, които ще му донесат победа, и после ще се погрижи да бъде направено необходимото, за да бъде тласнат светът към това разклонение.

Той е изключително търпелив. Отне му близо двайсет години да завладее Стария свят, непрекъснато усъвършенстваше способностите си, проникваше в съзнанието на хората и събираше необходимата му информация.

Възнамерява не само да използва пророчествата в подземията, но да направи Двореца на пророците свой дом. Знае за заклинанието. Изпратил е свои хора тук, за да пробва и да е сигурен, че магията действа и върху хората без дарба. И че няма вреден ефект. Ще се засели в Двореца и ще направлява завземането на останалата част от света с помощта на пророчествата.

След като всички страни паднат в краката му, ще властва над света стотици години и ще се радва на тиранията си. Според него никой никога не е сънувал по-велико нещо, камо ли да е осъществявал. То ще бъде почти като да се превърне в безсмъртен владетел.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

Лиома завъртя ръце.

— Нищо. Казах ти всичко. Пусни ме, Вирна?

— Целуни безименния си пръст и помоли Създателя за прошка.

— Моля?

— Отречи се от Пазителя. Това е единствената ти надежда, Лиома.

Онази поклати глава:

— Не мога да направя това, Вирна. Няма да го направя.

Вирна нямаше време за губене. Без да каже нищо повече, без да продължава спора, се вкопчи в своя Хан. От очите на Лиома заструи светлина и тя се строполи мъртва на пода.

Вирна тихо се промъкна до дъното на празния коридор, към стаята на Сестра Симона. Обзета от радостта отново да контролира своя Хан, унищожил щита. Внимателно, за да не я стресне, почука на вратата и леко я отвори. Чу как Симона се спуска към ъгъла.

— Симона, аз съм Вирна. Не се страхувай, скъпа.

Симона нададе разтърсващ вик:

— Той идва! Той идва!

Вирна запали в дланта си малко пламъче.

— Знам. Ти не си луда, Сестро Симона. Той наистина идва.

— Трябва да бягаме! Трябва да се махаме оттук! — изкрещя тя. — О, моля те, трябва да бягаме, преди да е дошъл. Идва в сънищата ми и ме мъчи. Толкова ме е страх. — Тя падна на пода и започна яростно да целува безименния си пръст.

Вирна вдигна треперещата жена и я прегърна.

— Симона, слушай ме внимателно. Мога да те спася от пътешественика по сънищата. Ще си в безопасност. Можем да се измъкнем.

Жената утихна и примигна срещу Вирна.

— Вярваш ли ми? Да. Знам, че казваш истината. Но трябва да ми повярваш и когато ти казвам, че знам магия, която ще те предпази от пътешественика по сънищата.

Симона избърса сълзите от мърлявата си буза.

— Наистина ли е възможно? Как може да стане?

— Помниш ли Ричард? Младежа, когото доведох със себе си в Двореца?

Симона кимна с усмивка и се сгуши в прегръдката на Вирна.

— Че кой може да забрави Ричард? Неприятности и чудо в едно тяло.

— Чуй ме сега. Освен дарбата си Ричард притежава и магия, предадена му от неговите предци, които са се борили с най-първите пътешественици по сънищата. Тази магия го пази от пътешествениците. Както и всеки, врекъл се във вяност към Ричард, всеки, който му е предан във всичко. Това е причината да бъде хвърлено подобно заклинание — за противодействие на пътешествениците по сънищата.

Очите на Симона се ококориха.

— Това не може да е истина — верността да се пребори с магията.

— Лиома ме държеше затворена в една стая в дъното на коридора. Сложи яка около врата ми и използва теста за болка, за да пречупи волята ми и да ме накара да се откажа от Ричард. Каза ми, че пътешественикът по сънищата искал да ме навести в съня ми, както прави с теб, но предаността ми към Ричард му пречи. Пази ме от пътешественика. Може да стане и с теб.

Сестра Симона отметна сивите кичури коса, нападали по лицето ѝ.

— Вирна, не съм луда. Искам да сваля яката от врата си. Искам да избягам от пътешественика по сънищата. Трябва да избягаме. Какво се иска от мен?

Вирна стисна по-здраво дребната женица.

— Ще ни помогнеш ли? Ще помогнеш ли и на другите Сестри на светлината да се спасят?

Симона допря напуканите си устни до безименния си пръст.

— Кълна се в Създателя.

— Тогава закълни се и в Ричард. Трябва да се свържеш с него.

Симона се отдели от нея и коленичи с чело, опряно в пода.

— Кълна се във вяност към Ричард. Обричам му живота си с надеждата Създателят да ме закриля в другия свят.

Вирна подкани Симона да стане. Постава ръцете си от двете страни на яката ѝ и пусна Хана си да струи през нея. Стаята затрепери от енергията, яката прещрака и падна на пода.

Симона прегърна Вирна и нададе радостен вик. Вирна отвърна на прегръдката ѝ. Усещането да свалиш Рада'Хан от врата си ѝ беше познато.

— Симона, трябва да вървим. Чака ни много работа, а нямаме време. Трябва да ми помогнеш.

Симона избърса сълзите си.

— Готова съм. Благодаря ти, Прелате.

Пред вратата, обвита със сложната мрежа, Вирна и Симона свързаха Хановете си. Мрежата бе изплетена от три Сестри и макар Вирна да притежаваше в себе си силата на още две освен своята, щеше да ѝ е доста трудно да се справи. Но с помощта на Симона мрежата падна лесно.

Двамата пазачи пред вратата подскочиха от изненада, щом видяха двете затворнички. Препречиха пиките си.

Вирна разпозна едно от момчетата.

— Уолш, ти ме познаваш, вдигни пиката.

— Познавам ви, но бяхте обвинена, че сте Сестра на мрака.

— Знам, че не вярваш на тези приказки.

Острието бе застрашително близо до лицето ѝ.

— Защо мислите така?

— Защото ако беше истина, щях просто да ви убия и да избягам.

Той замлъкна за момент, замислен.

— Какво още имате да ми казвате?

— Във война сме. Императорът иска да покори света. Той използва истинските Сестри на мрака като Лиома и новия Прелат Улиция. Познаваш ги, познаваш и мен. На кого вярваш?

— Ами... не съм сигурен.

— Тогава нека ти го обясня така. Нали помниш Ричард?

— Разбира се. Той е приятел.

— Ричард е във война с Императорския орден. Време е да избереш на чия страна ще застанеш. Трябва да решиш кому ще си верен. И то тук и сега. Или на Ричард, или на Императорския орден.

В главата му изригна мислена битка, той стисна устни. Накрая удари пиката си в пода.

— На Ричард.

Очите на другия пазач поглеждаха ту към Вирна, ту към Уолш. Той изведнъж насочи пиката си напред и изкрещя:

— На Ордена!

Вирна вече бе хванала здраво Хана си. Преди острието да я докосне, мъжът политна назад с такава сила, че когато се строполи

върху стената, главата му зейна. Плъзна се на пода мъртъв.

— Май направих правилния избор — каза Уолш.

— Наистина. Трябва да намерим истинските Сестри на светлината и верните млади магьосници и моментално да се махаме оттук. Нямаме нито минута за губене.

— Да вървим — каза Уолш и посочи с пиката си напред.

Навън в топлия нощен въздух на една пейка седеше дребна фигура. Щом ги разпозна, скочи.

— Прелате! — прошепна тя през сълзи от радост.

Вирна прегърна Мили толкова силно, че старата жена изпищя да я пусне.

— О, Прелате! Прости ми за отвратителните неща, които наговорих. Не мислех нито дума от изреченото, кълна се.

Вирна, почти разплакана, прегърна жената още веднъж, после целуна челото ѝ поне десет пъти.

— О, Мили, благодаря ти. Ти си най-великото творение на Създателя. Никога няма да забравя онова, което направи за мен, за Сестрите на светлината. Мили, трябва да бягаме. Императорът ще завземе Двореца. Ела с нас, моля те, за да си на сигурно място.

Мили сви рамене.

— Аз? Старицата? Да бягам от гнусните Сестри на мрака и магическите чудовища?

— Да, моля те.

Мили се усмихна широко.

— Звучи като нещо повече от търкане на подовете и изхвърляне на нощни гърнета.

— Добре, а сега всички ме чуйте, ще...

Изад ъгъла на сградата се плъзна висока сянка. Приблужи, всички притихнаха.

— Е, Вирна, май си намерила начин да се измъкнеш. Така си и мислех. — Тя се приближи още повече, за да я видят. Сестра Филипа. Другата съветничка на Вирна. Целуна безименния си пръст. Тънките ѝ устни се разтегнаха в усмивка. — Благодаря на Създателя. Добре дошла при нас, Прелате.

— Филипа, тази нощ трябва да отведем Сестрите, преди Джаганг да е пристигнал. Иначе ще ни залови и използва.

— Какво трябва да направим, Прелате? — попита Сестра Филипа.

— Слушайте ме внимателно. Трябва да побързаме и да бъдем повече от внимателни. Ако ни хванат, ще завършим с яки на вратовете.

* * *

Ричард бе изтощен от силния бяг през Блатистите гори към града, така че забави ход, за да си поеме дъх. Видя Сестрите да сноват из Двореца, но те не го забелязваха. Макар под прикритието на пелерината на сбърза, пак няма да може да претърси целия Дворец. Ще му отнеме дни. Трябва да разбере къде държат Калан, Зед и Грач и да се връща в Ейдиндрил. Зед ще знае какво да се направи.

Приятелят му сигурно ще се вбеси, задето Ричард действа толкова глупаво, но си го заслужаваше. Стомахът му се свиваше на топка при мисълта за стореното. Глупостта му можеше да го убие. И живота на колко хора изложи на опасност с необмислените си действия?

Калан сигурно ще му е повече от ядосана. И правилно!

Потръпна при мисълта, че сбързовете тръгнаха към Ейдиндрил. Изпита болка за приятелите си там. Може би тези същества просто искат да си създадат нов дом, като Блатистите гори тук? И да се заселят. Един вътрешен глас му се присмя на празните надежди. Трябва да се върне.

Престани да мислиш за проблема, укори се той. Мисли за разрешението му.

Първо ще измъкне приятелите си тук, после ще се тревожи за останалото.

Беше притеснително, че Калан, Зед и Грач са в Двореца, но Ричард не се съмняваше в думите на Мериса. Тя си бе помислила, че го е пипнала, и нямаше причина да го лъже. Не можа да разбере защо Сестрите на мрака се крият на място, опасно за тях.

Спря на място. През двора пресичаше малка групичка хора. Не можеше да види кои са и се канеше да разбере, но реши да се вслуша в първата си мисъл: най-напред да отиде при Ан. Прелатът ще му помогне. Освен Прелат Аналина и Сестра Вирна не знаеше на коя от

Сестрите може да се има доверие. Изчака хората да отминат и чак тогава тръгна.

Когато преди няколко месеца напусна Двореца, знаеше, че между Сестрите има още Сестри на мрака. Сигурно те са скрили Калан. Но не знаеше кои са. Може да потърси Вирна, но къде? Знаеше обаче къде да търси Прелата, така че ще започне оттам.

Ако се наложи, ще обърне Двореца камък по камък, но ще намери Калан и приятелите си. Но се страхуваше да не наруши отново Третото правило на магьосника и реши този път поне да започне, подтикван от разума, а не от страстите си.

Добри духове, къде започва единият и другият край?

От външната страна на портата към покоите на Прелата стоеше на пост Кевин Анделмиър. Ричард го познаваше и бе разумно убеден, че може да му има доверие. „Разумно убеден“ не беше достатъчно и Ричард остана загърнат в пелерината на сбърза, разминавайки се с Кевин. В далечината напред чу смеховете на приближаващи мъже.

Познаваше предишните администраторки на Прелата. Едната беше убита, когато другата, сестра Улиция, нападна Прелата. След нападението Сестра Улиция заедно с още пет Сестри избягаха с кораба „Лейди Сифа“. Сега бюрата в приемната на Прелата бяха празни.

В коридора не се виждаше никой, нямаше жива душа и във външния офис, а вратата на кабинета беше отворена, така че Ричард се отпусна и разтвори пелерината. Искаше Ан да го познае.

Лунната светлина, влизаща от двойната врата в дъното на стаята, осветяваше достатъчно, за да види приведения ѝ над масата силует. Като че ли главата ѝ бе отпусната надолу. Сигурно е задрямала.

— Прелате — нежно каза той, за да не я стресне в съня ѝ. Тя се сепна, главата ѝ леко се вдигна, заедно с това и ръката ѝ. — Трябва да говоря с теб. Прелате. Ричард е. Ричард Рал.

В обърнатата ѝ ръка се запали огън.

Сестра Улиция му се усмихна.

— Дошъл си да поговорим, така ли? Много, много интересно. Е, сигурно ще е чудесно да поговорим.

Зловещата ѝ усмивка се разтегли още повече, Ричард отстъпи назад, ръката му се стрелна към дръжката на меч.

Беше без меч.

Чу вратата да се затваря зад гърба му.

Обърна се и видя четири от учителките си — Сестрите Тови, Сесилия, Армина и Мериса. Докато го приближаваха, видя, че на долната устна на всяка е забодена златна халка. Липсваше само Ничи. Всички се бяха ухилили широко като гладни деца, облещени срещу сладкиш след тридневна диета.

Ричард усети нуждата да изригва в него.

— Преди да направиш нещо глупаво, Ричард, по-добре чуй какво ще ти кажа, иначе ще умреш на място.

Спря и погледна Мериса:

— Как ме изпревари дотук?

Тя повдигна вежда над тъмното си, зловещо око.

— Върнах се с коня си.

Ричард се извърна към Улиция.

— Било е планирано, нали? Направила си го, за да ме пипнеш.

— О, да, момчето ми, и ти се справи чудесно с твоята част от работата.

Той посочи Мериса, но говореше пак на Улиция:

— Откъде знаеше, че няма да загина, когато тя ме хвърли от кулата?

Усмивката на Улиция изчезна, тя стрелна с поглед Мериса. По този поглед Ричард разбра, че Мериса е действала на своя глава, не според инструкциите.

Улиция пак го погледна.

— Важното е, че си тук. А сега искам да се успокоиш, за да няма пострадали. Може да си роден и с двете страни на дарбата, но ние също можем да използваме двете магии. Макар че успя да убиеш една-две от нас, не можеш да ни унищожиш. А после Калан ще умре.

— Калан... — Ричард я погледна яростно. — Слушам те.

Улиция скръсти ръце.

— Нали разбираш, Ричард, имаш един проблем. За твое щастие, ние също имаме проблем.

— Какъв проблем?

В очите ѝ блесна далечна заплаха.

— Джаганг.

Останалите заобиколиха масата и се подредиха до Улиция. Вече никоя не се усмихваше. Омразата блесна в очите им при

споменаването на името „Джаганг“, дори погледите на добродушните на вид Тови и Сесилия сякаш можеха да взривят камък.

— Нали разбираш, Ричард, почти е време за сън.

Ричард се намръщи.

— Какво?

— Твоите сънища не са посещавани от император Джаганг. За разлика от нашите. За нас той започва да се превръща в проблем.

Ричард усещаше сдържаността в гласа ѝ. Тази жена искаше нещо повече от самия живот.

— Проблеми с пътешественика по сънищата ли, Улиция? Е, не са ми известни. Аз спя като бебе.

Ричард обикновено познаваше кога човек с дарбата докосва своя Хан. Усещаше го, виждаше го в погледа. Въздухът около тези жени искреше. Зад тези погледи се криеше сила, достатъчна да разтопи планина. Очевидно не беше достатъчно. Пътешественикът по сънищата сигурно е забележителен противник.

— Добре, Улиция, да преминем на въпроса. Аз искам Калан, вие искате нещо. Какво е то?

Улиция докосна халката на устната си и отклони очите си от неговите.

— Трябва да го решим, преди да заспим. Току-що споделих със Сестрите си плана. Не можем да открием Ничи, за да я включим. Ако заспим, преди да вземем решение, и някоя от нас го сънува...

— Да вземете решение? Искам Калан. Кажете ми вие какво искате.

Улиция се покашля:

— Искаме да ти се закълнем във вярност.

Ричард ги гледаше с невярващ поглед, не можеше да мигне. Не беше сигурен, че е чул онова, което си мислеше, че е чул.

— Всички вие сте Сестри на мрака. Познавате ме и искате да ме убиете. Как ще престъпите клетвата си към Пазителя?

Стоманеният поглед на Улиция се вдигна.

— Не съм казала, че искаме подобно нещо. Казах, че искаме да ти се вреем във вярност тук, в света на живите. На фона на цялостната картина не мисля, че двете неща си противоречат.

— Не си противоречат! Вие сте се побъркали!

Тя го изглежда застрашително.

— Искаш ли да умреш? Искаш ли Калан да умре?

Ричард с усилие успокои втурналите се във всички посоки мисли.

— Не.

— Тогава млъкни и слушай. Имаме нещо, което искаш. Ти имаш нещо, което ние искаме. Всеки от нас има своите условия. Например ти искаш Калан, но държиш да е жива и здрава. Така ли е?

Ричард на свой ред ѝ върна застрашителния поглед.

— Знаеш, че е така. Но какво те кара да мислиш, че съм готов на сделка с теб? Ти се опита да убиеш Прелат Аналина.

— Не само се опитах, но успях.

Ричард затвори очи, в гърлото му се надигна безмълвен болезнен стон.

— Признаваш, че си я убила, и очакваш да се доверя...

— Търпението ми се изчерпва, млади човече. Изчерпва се и времето на бъдещата ти съпруга. Ако не я отведеш преди идването на Джаганг, мога да те уверя, че няма никаква надежда да я видиш отново. Нямах време да я търсиш.

Ричард преглътна.

— Добре, слушам.

— Ти отново заключи Пазителя в отвъдния свят. Съсипа плановете ни. По този начин намали силата на Пазителя тук, на този свят, и възвърна баланса между него и Създателя. В този баланс, възвърнат от теб, Джаганг направи своя ход в името на завладяването на целия свят. Той пороби и нас. Може да дойде при нас когато си поиска. Ние сме негови затворници, независимо къде сме. Показа ни колко неприятен може да е. Има само един начин да избягаме от хватката му.

— Имаш предвид връзката с мен.

— Да. Сега, ако спазим инструкциите на Джаганг, ще продължим да се радваме на благоразположението му както досега. Макар да е... неприятно, поне сме живи. А ние искаме да живеем.

Ако ти се закълнем във вярност, можем да пречупим хватката на Джаганг и да избягаме.

— Искаш да кажеш, че искате да го убиеете? — обади се Ричард.

Улиция поклати глава.

— Не искаме никога повече да виждаме лицето му. Не ни интересува какво прави, искаме само да се измъкнем от хватката му.

— Ще ти кажа истината. Ще продължим да полагаме усилия да възвърнем влиянието на нашия Господар, Пазителя, на този свят. Ако успеем, ще бъдем възнаградени. Не знам дали е възможно, но това е риск, който трябва да поемеш.

— Какво искаш да кажеш с това, че е риск, който аз трябва да поема? Ако сте свързани с мен, ще трябва да работите според моята воля: да се борите срещу Пазителя и Императорския орден.

Улиция разтегна устни в лукава усмивка.

— Не, момчето ми. Обмислях това много внимателно. Ето предложението ми. Заклеваме се във вярност към теб, ти ни питаш къде е Калан и ние ти казваме. В замяна не можеш да ни задаваш никакви други въпроси и трябва да ни позволиш да напуснем Двореца незабавно. Нито ти ще ни видиш повече, нито ние теб.

— Но ако работите за освобождаването на Пазителя, това означава, че сте срещу мен, а това нарушава връзката. Няма да се получи!

— Гледаш на нещата през твоите очи. Протекцията на твоята връзка се провокира от убедеността на свързания с теб човек. От това, че той прави онова, което си мисли, че му диктува верността към теб.

Ти искаш да завладееш света. Мислиш, че това е за доброто на хората. Всички ли, които се опита да убедиш, ти повярваха? Всички ли останаха на твоя страна? Или някои видяха в добросърдечните ти предложения коварство и избягаха от страх?

Ричард си спомни хората, които напускаха Ейдиндрил.

— Струва ми се, че донякъде разбирам, но...

— Не гледаме на верността през твоя морален филтър. Измерваме го със собствените си стандарти. Щом не правим нещо, с което директно да ти причиняваме зло, значи не прекриваме клетвата за вярност, тъй като това определено ти е от полза.

Ричард опря юмруци на масата и се наведе към Улиция.

— Вие искате да освободите Пазителя. Това ще ми причини зло.

— Въпрос на възприятие, Ричард. Ние искаме власт, също както и ти, независимо от моралната обвивка, която слагаш около амбициите си.

Усилията ни не са насочени към теб. Ако се случи да успеем в полза на Пазителя, всичко ще бъде унищожено. Включително и Джаганг, така че няма значение, ако инцидентно загуби протекцията на връзката. Може и да не пасва на морала ти, но пасва на нашия, следователно връзката ще работи.

И кой знае, може пък да стане чудо и да спечелиш войната си срещу Императорския орден и да убиеш Джаганг. Тогава връзката няма да ни е необходима. Ще имаме търпението да видим какво ще стане. Само не бъди глупав да се връщаш в Ейдиндрил. Джаганг си го връща и няма да можеш да го спреш по никакъв начин.

Ричард се изправи и запримига срещу нея, опитваше се да свърже нещата.

— Но... това ще означава да ви пусна на свобода и да ви оставя да работите в полза на злото.

— Зло според твоите възприятия. Истината е, че ще ни дадеш шанс да опитаме, което не значи, че ще успеем. От друга страна, това ти връща Калан и възможност да се опиташ да спреш Императорския орден и да се опиташ да объркаш усилията ни да спечелим битката си. Веднъж вече осуети плановете ни.

Това осигурява на всеки от нас по нещо много важно. За нас свобода, за Калан също. Струва ми се, че сделката е честна.

Ричард мълчеше и обмисляше безумното предложение. Беше толкова отчаян.

— Ако склоните глави и ми предложите вярност, после ми кажете къде е Калан, а след това си тръгнете, откъде мога да съм сигурен, че не сте ме излъгали за местонахождението на Калан?

Улиция килна глава на една страна и се усмихна многозначително.

— Просто е. Ние ти се заклеваме, ти ни питаш. Ако излъжем в отговорите на директните ти въпроси, връзката ще се счупи и отново ще попаднем в лапите на Джаганг.

— Ами ако счупя връзката от моята страна и след като ми кажете къде е Калан, ви попитам още нещо? Ще трябва да ми отговорите, за да запазите връзката и да останете под закрилата ми срещу Джаганг.

— Точно поради тази причина предложението ни беше при условието само за един въпрос: къде е Калан? Ако зададеш повече, ще те убием, както и ако ни откажеш. При нас нещата няма да се влошат

повече от сега. Ти умираш и Джаганг взема Калан, за да прави с нея каквото си пожелае. А той ще пожелае, мога да те уверя. И вкусовете му са доста извратени. — Погледът ѝ се плъзна към младата жена до нея. — Можеш да попиташ Мериса.

Ричард погледна Мериса и видя как лицето ѝ става бяло като платно. Тя дръпна надолу деколтето на червената си рокля достатъчно, за да му покаже горната половина на гърдите си. Ричард усети как неговото лице също пребледнява. Извърна очи.

— Позволи да излекуват само лицето ми. Другото каза да не пипат... за негово забавление. И това е най-малкото, което ми стори. Най-най-малкото — каза Мериса с леденостуден глас. — Всичко е заради теб, Ричард Рал.

Ричард си представи Калан с халката на Джаганг през устната и с покрито с белези тяло. Коленете му омекнаха.

Захапа долната си устна и погледна Улиция.

— Ти не си Прелатът. Дай ми пръстена ѝ.

Без каквото и да е колебание тя свали пръстена от ръката си и му го подаде.

— Искате да ми се вретете във вярност, после ви питам къде е Калан, казвате ми истината и си тръгвате?

— Това е нашето предложение.

Ричард въздъхна дълбоко.

— Сделката е сключена.

* * *

След като Ричард си тръгна, Улиция вдъхна усещането за свобода. Той бързаше. Все едно. Тя си получи исканото. Ще спи без страх, че Джаганг ще я навести в съня, който не е сън.

Животът на петте започва отначало. Добра сделка.

А дори не се наложи да му казва всичко. И все пак му каза повече, отколкото ѝ се искаше. Но не, сделката беше добра.

— Сестра Улиция — каза Сесилия с увереност в гласа, която ѝ липсваше от месеци насам, — ти направи невъзможното. Прекърши оковите на Джаганг около нас. Сестрите на мрака са свободни, и то на никаква цена.

Улиция въздъхна дълбоко.

— Не съм чак толкова сигурна. Току-що прокарахме първите копки в неразорана целина. Но засега сме свободни. Не бива да пропускаме шанса си. Трябва да тръгваме незабавно.

Вратата се отвори с трясък.

В кабинета влезе сияещ капитан Блейк. Зад него се тътреха двама моряци с мазни усмивки. Единият се поспря на разминаване с Армина, за да я стисне за дупето. Тя не направи опит да махне ръката му.

Капитан Блейк спря пред Улиция. Облегна ръце на масата и се наведе напред. Тя усети дъха на алкохол.

— Виж ти, виж, срещаме се отново.

Улиция го гледаше с каменно лице.

— Да, срещаме се.

Гладният му поглед бе втренчен твърде надолу, за да срещне очите ѝ.

— „Лейди Сифа“ току-що акостира и ние, самотните моряци, си помислихме, че няма да е зле да си осигурим компания за през нощта. На момчетата им хареса последния път, когато бяхме заедно, дами. Толкова им хареса, че искат да го повторим.

Тя промълви монотонно:

— Надявам се планирате да сте по-нежни от преди.

— Всъщност истината е, че момчетата си мислят, че не са направили всичко, което би могло да им достави удоволствие. — Той се наклони още повече, посегна с дясната си ръка, сграбчи я за гърдата и я дръпна напред заедно със стола. Усмихна се на крясъка ѝ. — А сега, преди да съм изпаднал в грозно настроение, вие, пачаври такива, си размърдайте задниците към „Лейди Сифа“, където ще ги вкараме в полезна употреба.

Улиция извъртя ръката си и заби нож в лявата длан на капитана, приковавайки я на масата. Докосна пръста на другата си ръка до халката на устната си и след като пусна поток Субстрактивна магия срещу нея, халката изчезна.

— Да, капитан Блейк, нека всички отидем на „Лейди Сифа“ и си организираме още една изключително задушевна среща с теб и екипажа ти.

Тя го блъсна с Хана си, ножът остана забит в масата, а ръката му отхвъркна назад, разсечена на две. Когато понечи да нададе вик, буца сгъстен въздух затъкна отворената му уста.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Нещо става там отвън — прошепна Ейди. — Сигурно бъдат те. — Тя спря белите си очи върху Калан. — Бъдеш сигурна, че искаш да го направиш? Аз искам, но...

— Трябва — отвърна Калан и хвърли поглед на огъня, за да е сигурна, че все още е силен. — Трябва да избягаме. Ако не успеем и ни убият, е, тогава Ричард няма да бъде примамен в капана им и ще си остане където е, и с помощта на Зед ще помага на народа на Средната земя.

Ейди кимна.

— Тогава ще опитаме. — Тя въздъхна. — Знам, бъда права, че тя го прави, но не знам защо.

Ейди ѝ беше казала, че Лунета прави нещо много странно — че е обвита със силата си през цялото време. Това бе толкова необичайно, беше ѝ обяснила Ейди, че изисква употребата на талисман, зареден с магия. При Лунета този талисман можеше да бъде едно-единствено нещо.

— Както каза, Ейди, дори да не знаеш причината, тя не би правила подобно нещо, ако не беше важно.

Калан вдигна пръст към устата си, щом чу изскърцването на пода в коридора. Дългата до над раменете прошарена коса на Ейди се залюля, когато тя бързо духна лампата и се примъкна зад вратата. Огънят осветяваше помещението, но от пламъците сенките сякаш танцуваха и това внасяше допълнително смущение.

Вратата се отвори. Калан, застанала в противоположния ъгъл на стаята, си пое дълбоко въздух, за да събере смелост. Надяваше се, че са махнали щита, иначе щяха да си създадат невероятни главоболия за нищо.

В стаята влязоха две фигури. Бяха те.

— Какво правиш тук, дребно, тъпо копеле! — изкрещя Калан.

Броган, следван от Лунета, се спусна към Калан. Тя се изплю в очите му.

Лицето му пламна, той посегна да я хване. Калан вдигна ботуша си между краката му. Щом той нададе вик, Лунета се спусна да му помогне. Изотзад Ейди стовари върху главата на прегърбената магьосница дънер.

Броган се хвърли върху Калан, удряше я, ръгаше я в ребрата. Докато Лунета се строполяваше на земята, Ейди сграбчи шарената ѝ дреха на кръпки. Дрехата се скъса и почти изпадналата в безсъзнание жена се изтъркаля на земята без нея.

Лунета, замаяна и със забавени рефлексии, изкрещя, щом Ейди се завъртя около нея с плячката си и я захвърли в бумтящия огън.

Калан видя как цветните парцалчета пламват, докато тя и Броган се търкалят по пода. Тя го преобърна, удари го в земята и скочи на крака. Броган се опита да се изправи, но Калан го изрита в лицето.

Лунета крещеше като обезумяла. Калан не сваляше очи от Броган, който най-после се вдигна на крака с кървящ нос. Преди да успее да ѝ се нахвърли, видя сестра си зад Калан и замръзна.

Калан хвърли бърз поглед натам. Една жена бясно ровеше в огъня и се опитваше да спаси цветните парцалки.

Жената не беше Лунета.

Беше красива, на възраст, с бяла одежда.

Калан ококори очи. Какво е станало с Лунета?

Броган изкрещя въвн от себе си:

— Лунета! Как си позволяваш да се показваш пред други! Как се осмеляваш да използваш магия, за да си мислят, че си красива! Престани веднага! Ти бъдеш покварена грозна!

— Генерале мой! — крещеше тя. — Красотичките ми! Красотичките ми горят! Моля те, братко, помогни ми!

— Ах, ти, гнусна вещице! Казах ти, спри веднага!

— Не мога — проплака тя. — Не мога без красотичките си.

В пристъп на безумна ярост Броган избута Калан встрани и се спусна към огъня. Вдигна Лунета за главата и я цапардоса с юмрук. Тя падна назад и помете заедно със себе си Ейди.

Броган продължи да удря сестра си, докато тя се опитваше да стане.

— До гуша ми дойде от неподчинението ти и гнусната ти поквара!

Калан сграбчи една цепеница и замахна, но той се наведе и дървото само леко облиза раменете му. Юмрукът ѝ в корема му я накара да отскочи назад.

Пое си дъх с усилие.

— Ах, ти, грозно животно! Остави красивата си сестра на мира!

— Тя е луда! Лудата Лунета!

— Не го слушай, Лунета! Името ти означава „малка луна“! Не го слушай!

Броган изкрещя от ярост и се хвърли към Калан. Стаята се озари от блестяща светкавица, чу се гръм. Не я улучи само защото Броган беше извън себе си от ярост и се целеше наслука. Във въздуха изригна фонтан от хоросан и отломки.

Калан бе почти парализирана. Тобайъс Броган, командващият генерал на „Кръвта на братството“, човекът, отдаден на идеята да бъде изкоренена всяка магия, притежаваше дарбата.

С нов неистов вик Броган запрати в гърдите на Калан облак сгъстен въздух, който я залепи за стената. Тя се строполи на пода, замаяна и безчувствена.

Лунета, видяла стореното от брат ѝ, започна да крещи още по-силно:

— Не, Тобайъс! Не бива да използваш покварата!

Той се нахвърли върху сестра си, разтърси я, заудря главата ѝ в пода.

— Ти бъдеш тази, която го направи! Ти използваш покварата! Ти бъдеш станала красива! Ти направи светкавицата!

— Не, Тобайъс, светкавицата бъде твоя. Не бива да използваш дарбата си. Мама ми каза, че не бива да я използваш.

Той я вдигна за бялата дреха.

— Какви ги говориш? Какво ти е казала мама, зла вещице?

Красивата жена се задъхваше и се мъчеше да си поеме въздух.

— Че ти бъдеш избраният, братко. Избраният за велики дела. Каза, че трябва да направя така, че хората да не ме забелязват, за да могат да гледат само теб. Каза, че ти бъдеш важният. Но каза да не ти позволявам да използваш дарбата си.

— Лъжкия! Мама никога не е казвала подобно нещо! Мама не знае нищо!

— Напротив, Тобайъс, знае. Тя бъде докосната с малка част от дарбата. Сестрите дойдоха да те отведат. Ние те обичахме и не искахме да им позволим да ни отнемат малкия Тобайъс.

— Аз не притежавам тази поквара!

— Бъде вярно, братко. Казаха, че притежаваш дарбата, и искаха да те отведат в Двореца на пророците. Мама ми каза, че ако се върнат без теб, след тях ще дойдат нови. Ние ги убихме. Двете с мама. Тогава получи белега през устата си — докато се биехме с тях. Мама каза, че трябва да ги убием, за да не изпратят други. Каза, че никога не бива да ти позволявам да използваш дарбата си, защото иначе ще дойдат да те отведат.

Гърдите на Бруган се повдигаха от ярост.

— Лъжи! Всичко е лъжи! Ти направи светкавицата и използваш красотата пред други!

— Не — проплака тя. — Те изгориха красотичките ми. Мама каза, че си роден за велики дела, но всичко може да бъде съсипано. Научи ме как да използвам красотичките, за да скрия външния си вид и да ти преча да използваш дарбата си. Искахме да бъдеш велик. Красотичките ми ги няма. Ти направи светкавицата.

Бруган гледаше като обезумял, сякаш виждаше неща, които никой от останалите не забелязваше.

— Не бъде покварата — прошепна той. Бъда просто аз. Покварата бъде зло. Това не бъде зло. Това бъда аз.

Бруган се отърси от замаяното си състояние и погледна Калан, която се опитваше да се изправи на крака. Стаята блесна в ослепителна светлина, той бе пуснал нова светкавица. Калан се наведе точно навреме, за да изсвисти светкавицата над главата ѝ и да се забие в отсрещната стена. Бруган скочи след нея.

— Тобайъс! Спри! Не бива да използваш дарбата си!

Тобайъс Бруган погледна сестра си с призрачно спокойствие.

— Това бъде знак. Времето настъпи. Винаги съм знаел, че ще дойде. — Той вдигна ръка пред лицето си, между пръстите му пробягаха сини искри. — Това не бъде поквара, Лунета, а свещена сила. Покварата бъде грозна. Това бъде красиво. Създателят проигра правото си да ми диктува какво да правя. Създателят е проклетник. Сега силата е у мен. Дойде времето да я използвам. Сега аз ще съдя за

делата на хората. — Той се обърна към Калан. — Сега аз бъда Създателят.

Лунета вдигна ръка в умолителен жест.

— Тобайъс, моля те...

Той се завъртя към нея, около дланите му се завихриха смъртоносни змии.

— Това, което имам, бъде велико. Никога повече няма да слушам лъжите ти, няма да виждам мръсното ти лице. Вие с мама сте проклетници. — Той извади меча си, светлината обгърна острието и то затрептя във въздуха.

Тя се намръщи.

— Не бива да използваш силата си, Тобайъс. Не бива.

Трепкащата светлина между пръстите му секна.

— Ще използвам каквото бъде мое!

Светлината отново пламна и затанцува по острието.

— Сега аз бъда Създателят. Аз имам силата и казвам, че ти трябва да умреш!

От очите му извираше лудост, той гледаше замаян как светкавиците пращят между пръстите му.

— Тогава ти — прошепна Лунета — си истинският проклетник и аз трябва да те спра, както си ме учил.

От дланта на Лунета се откъсна оцветена в розово мека светлина и прониза Тобайъс Бруган в сърцето. В облака дим той си пое последен дъх и се строполи.

Тъй като не знаеше какво ще предприеме Лунета след това, Калан не помръдна. Стоеше абсолютно неподвижна като папрат в тревата. Ейди посегна нежно с ръка и каза нещо успокоително на родния си език.

Лунета сякаш не я чуваше. Сковано се затътри към брат си и зарови главата му в скута си. Калан си помисли, че ще ѝ прилошее.

Изведнъж в стаята се появи Галтеро.

Сграбчи Лунета за косата и рязко дръпна главата ѝ назад. Не забеляза Калан, скрита в сенките край стената.

— Вещице! — злобно изсъска той.

Лунета не направи опит да се съпротивлява. Беше като замаяна. Мечът на Бруган легеше на земята. Калан се спусна към него. Сграбчи го като обезумяла. Не беше достатъчно бърза.

Галтеро прокара ножа си през гърлото на Лунета.
Преди жената да докосне пода, Калан го прониза.
Той се строполи и Калан измъкна острието от тялото му.

— Ейди, ранена ли си?

— Външно не, дете.

— Разбирам, но точно в момента нямаме време за скръб.

Калан я сграбчи за ръката и след като внимателно провери дали Лунета наистина е махнала щита от вратата, преди да влязат, двете излязоха в коридора.

В двата края лежеше по един труп на Сестра — техните стражи. Лунета ги беше убила.

Калан чу някой да се изкачва по стълбите. Двете с Ейди се втурнаха напред и се изгубиха надолу по черното стълбище към задния изход. Огледаха се в тъмнината, не видяха никого, но в далечината доловиха смут. Тракане на стомана. Заедно, ръка за ръка, хукнаха да спасяват кожата си.

Калан усети, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

* * *

Свела глава, за да не я разпознае някой, Ан вървеше по коридора към подземията. Зед я следваше по петите. Жената зад масата на входа се изправи и ги изгледа подозрително. Пристъпи напред.

— Кой е? — В гласа ѝ се долавяше напрежение. — Вече на никого не е позволено да стъпва тук. Всички са предупредени.

Ан усети вълна от Хан да я блъска в рамото. Сестра Беки се спусна да я спре. Щом Прелатът вдигна глава, очите на Беки станаха огромни като палачинки.

Ан заби дакрата си в сърцето ѝ. Преди да се строполи на пода, от очите на Беки заструи светлина.

Зед отскочи встрани.

— Ти я уби! Току-що уби бременна жена!

— Ти — прошепна Ан — я осъди на смърт. Моля се да си предизвикал смъртта на Сестра на мрака, а не на Сестра на светлината.

Зед я сграбчи за рамото.

— Да не си се побъркала, жено?

— Наредих на Сестрите на светлината да се махнат от Двореца. Казах им, че трябва да бягат. Молих те безброй пъти да ми позволиш да използвам дневника. Трябваше да проверя дали заповедите ми са изпълнени. След като отказа да го направиш, бях принудена да приема на доверие, че всичко е наред.

— Това не те извинява да я убиваш! Можеше просто да я обезвредиш!

— Ако заповедите ми са били изпълнени, значи тя е Сестра на мрака. Нямам шанс за честна битка със Сестра на мрака. Нито пък ти. Не можем да си позволим подобен риск.

— Ами ако не е от Сестрите на Пазителя?

— Не мога да оставя на случайността живота на всички останали.

В очите на Зед блесна ледена ярост.

— Ти си луда!

Ан повдигна вежда.

— О? А ти би рискувал живота на хиляди заради живота на някой, за когото имаш основания да вярваш, че е на страната на врага, така ли? По този начин ли стигна до магьосник от Първия орден?

Той я пусна.

— Добре, този път си права. Какво искаш от мен?

— Най-напред ще огледаме подземията, за да сме сигурни, че няма никой друг.

Двамата се разделиха, Ан от време на време надзърташе между рафтовете с книги, за да види дали той изпълнява нарежданията ѝ. Ако се опиташе да избяга, тя щеше да го спре с яката и той го знаеше.

Харесваше дядото на Ричард, но нуждата налагаше да подклажда омразата му. Поради това трябваше да го държи в състояние на постоянен гняв и да го прилъже доброволно да приеме възможността, която тя ще му осигури.

Стигнаха до дъното на мрачните подземия, но не откриха никого. Ан целуна останалия без пръстен безименен пръст и благодари на Създателя. Потисна чувството, че е убила Сестра Беки, като си каза, че тя не би пазила подземията, освен ако не служи на Пазителя или на императора. Опита се да не мисли за невинното неродено дете, което загина заедно с нея.

— И сега какво? — сопна се Зед, когато се срещнаха в дъното на помещението, близо до една от малките стаички с ограничен достъп.

— Натан ще свърши своята част от работата. Доведох те тук, за да свършиш своята, другата половина на необходимото.

Дворецът е ограден от заклинание, направено преди три хиляди години. Успях да разбера, че е разклонена мрежа.

Зед повдигна вежда. Любопитството надмогна възмущението му.

— Доста сериозно твърдение. Никога не съм чувал за човек, способен да изтъче подобна мрежа. Сигурна ли си?

— Никой не може да изтъче подобна мрежа днес, но магьосниците от старите времена са имали тази сила.

Зед прокара палец по голобрадото си лице и заби поглед в нищото.

— Да, сигурно са имали. Предполагам. — Погледът му се върна върху очите ѝ. — С каква цел?

— Заклинанието огражда владенията на Двореца. Външният щит, където оставихме Натан, е обвивката. Той създава средата, в която това тук може да съществува на този свят. Заклинанието на острова е свързано с останалите светове. Наред с другото то променя времето. Ето защо ние остаряваме по-бавно от хората, живеещи извън обсега на заклинанието.

Старият магьосник кимна удивен.

— Да, това обяснява нещата.

Ан отвърна поглед.

— Двамата с Натан сме на по близо хиляда години. Бях Прелат на Сестрите на светлината почти осем века.

Зед приглади робата върху кокалестите си хълбоци.

— Знаех, че това заклинание разтяга времето, за да ви даде възможност да вършите безумната си работа.

— Зед, когато магьосниците от старите времена са започнали ревниво да пазят силата си и са започнали да отказват да обучават млади мъже с дарба, за да не се превърнат те в заплаха за властта им, били създадени Сестрите на светлината, за да спасяват нещастните младежи от смърт.

Без магьосник, който да им помогне, работата ляга на нашите плещи. Ние не притежаваме същия Хан като мъжете, така че ни отнема доста време, за да изпълним задачата си. Яката пази живота им, не

позволява на дарбата да ги нарани и да ги подлуди, докато ги научим на онова, от което имат нужда.

Заклинанието около Двореца ни осигурява необходимото време. Било е поставено с тази цел преди три хиляди години, когато неколцина магьосници били спечелени на наша страна. Те притежавали силата да хвърлят разклонена мрежа.

Зед като че започна да се интересува.

— Да, да, разбирам. Разклонението преобръща силата, все едно да увиваш черво, и създава пространство, в което центърът може да бъде извъртян така, че да върши необикновени неща. Магьосниците от старите времена са били способни на неща, за които мога само да мечтая.

Ан бе непрекъснато нащрек, за да е сигурна, че са сами.

— Разклонената мрежа накланя центъра към себе си, създавайки външна и вътрешна област. Образуват се два възела, като в извитото черво, за което спомена, където трябва да се случи накланянето. Един на външния щит и един на вътрешния.

Зед я погледна с едно око.

— Но възелът във вътрешната половина, където се случват истинските събития, ще бъде уязвим. Макар да е създаден по необходимост, той би създал опасно течение. Знаеш ли къде се намира?

— Стоим в него.

Зед се сепна. Огледа се.

— Да, схващам идеята — да се положи в скалата, под всичко друго, където ще може да бъде защитен най-добре.

— Ето защо, за да не се получи фал, сме забранили употребата на магьоснически огън на целия остров Халсбанд.

Зед разсеяно махна с ръка.

— Не, не. Магьосническият огън не би могъл да навреди на такъв възел. — Той се обърна към нея подозрително: — Какво правим тук?

— Доведох те, за да ти дам възможност да направиш онова, което искаш — да унищожиш заклинанието.

Той стоеше, мигаше на парцали, гледаше я. Накрая се обади:

— Не. Това не би било правилно.

— Магьоснико Зорандер, времето е крайно неподходящо за спазване на морални принципи.

Той скръсти кокалестите си ръце.

— Заклинанието е било поставено от магьосници, по-могъщи отколкото ще бъда някога, по-могъщи отколкото дори мога да си представя. Това е чудо, изключително изкусно майсторство. Не бих унищожил подобен шедьовър.

— Аз престъпих споразумението!

Той повдигна брадичката си.

— Нарушаването на споразумението обрича всяка Сестра, навлязла в Новия свят, на смърт. То не изисква да се отиде в Стария свят и да се причинят разрушения и щети там. По силата на споразумението нямам право да направя подобно нещо.

Тя се наведе към него с мрачен поглед.

— Обеща ми, че ако те отведа с яка на врата и изложя на опасност приятелите ти, ще дойдеш в родината ми и ще сринеш до основи Двореца на пророците. Давам ти тази възможност.

— Беше временно, емоционално изригване. Размислих. — Той я погледна намръщено. — Ти използва долни номера и заблуди, за да се опиташ да ме убедиш, че си зла, достойна за презрение, неморална особа, но не успя да ме преметнеш. Не си такъв тип.

— Аз те оковах! Отвлякох те!

— Няма да унищожа дома и живота ти. Ако го направя, ако унищожа заклинанието, ще променя същността на живота на Сестрите на светлината, ще го прекъсна преждевременно. Сестрите и техните задължения може да ми изглеждат странни и неразбираеми, но за тях са нормални.

Животът е въпрос на гледна точка. Ако една мишка, която живее само няколко години, притежаваше магията да направи живота ми колкото своя, това, от моя гледна точка, би било убийство, макар от нейна гледна точка да би изглеждало като осигуряване на нормален по продължителност живот. Точно това има предвид Натан, като казва, че го убиваш.

Аз мога да скъся живота им и да го направя толкова дълъг, колкото на всички останали, но за техните очаквания и според дадената от тях клетва това би означавало да ги убия, преди да са започнали да живеят истински. Не мога да направя такова нещо.

— Ако трябва, магьоснико Зорандер, ще използвам яката и ще ти причинявам болка, докато се съгласиш.

Той се усмихна самодоволно.

— Нямах представа през какви тестове за болка съм минал, преди да стана магьосник от Първия орден. Хайде, давай, направи всичко, на което си способна.

Ан отчаяно стисна устни.

— Но ти трябва да го направиш! Сложих яка около врата ти! Причиних ти ужасни неща, за да те накарам да се ядосаш достатъчно, за да можеш да го направиш! Пророчеството казва, че е нужен гневът на магьосник, за да бъде унищожен нашият дом!

— Ти ме взимаш за мечка на верига. — Воднистите му очи се приближиха. — Но аз не танцувам, ако не знам мелодията.

Ан не знаеше какво да прави.

— Истината е, че император Джаганг иска да използва Двореца на пророците за свои собствени цели. Той е пътешественик по сънищата и контролира съзнанията на Сестрите на мрака. Възнамерява да използва пророчествата, за да открие разклоненията, необходими му, за да спечели войната. После ще остане да живее под закрилата на заклинанието стотици години и ще властва над света и хората.

Зед я изгледа намръщено.

— Е, от това вече кръвта ми кипва. Причината е основателна да се вдигне Дворецът във въздуха. По дяволите, жено, защо не ми каза истината от самото начало?

— Двамата с Натан се трудим върху това разклонение от стотици години. В пророчеството се казва, че магьосник ще срине Двореца от ярост. При провал света го очаква твърде мрачно бъдеще, така че направих онова, което мислех, че е правилно. Опитвах се да те ядосам достатъчно, за да поискаш да унищожиш Двореца на пророците. — Тя потърка уморените си очи. — Беше отчаяна постъпка, породена от отчаяна нужда.

Зед се усмихна широко.

— Отчаяна постъпка. Това ми харесва. Харесвам жени, които оценяват необходимостта понякога да се действа отчаяно. Това показва висок дух.

Ан го сграбчи за ръкава.

— Значи ли това, че ще го направиш? Нямаме време за губене. Барабаните спряха. Джаганг може да пристигне всеки момент.

— Ще го направя. Но ще е по-добре да се придвижим към изхода.

Когато приближиха огромната обла врата на входа, Зед посегна към джоба си и извади нещо като камък. Метна го на пода.

— Какво е това?

Зед ѝ хвърли поглед през рамо.

— Предполагам, че си казала на Натан да хвърли светлинна мрежа.

— Да. Освен Натан, няколко Сестри и аз никой не може да тъче светлинна мрежа. Мисля, че Натан има достатъчно сила да пробие външния възел, щом процесът се задвижи отвътре. Но знам, че нито аз, нито той притежаваме силата да направим пробива тук. Точно затова трябваше да те доведе. Опасявам се, че подобно нещо може да стори единствено магьосник от Първия орден.

— Е, ще направя всичко възможно — измърмори Зед, — но трябва да ти кажа, Ан, че макар възелът да е уязвим, заклинанието е хвърлено от магьосници, за мощта на които мога само да гадая.

Той завъртя пръст и камъкът на пода пред него подскочи и започна да се уголемява, докато се превърна в малка, плоска скала. Той стъпи отгоре.

— Ти излез. Чакай ме отвън. Погрижи се за Холи. Ако нещо се обърка и не мога да контролирам потока светлина, няма да имаш време да излезеш.

— Отчаяна постъпка, а, Зед?

Той отвърна с ниско ръмжене и се обърна с гръб към стаята. Вдигна ръце. От скалата вече струяха искрящи ивици светлина и го обгръщаха спираловидно.

Ан беше чувала за магьосническата скала, но никога не бе я виждала. Нямаше представа как действа. Усети силата, която заструи от стария магьосник, когато стъпи на това нещо.

Забърза към изхода, както пожела той. Не беше сигурна дали Зед го иска за нейна сигурност или просто не желае тя да гледа как ще се справи с подобно нещо. Магьосниците пазят тайните си. Освен това Ан подозираше, че Зед е по-потаен и коварен дори от Натан — постижение, което ѝ се струваше невъзможно.

Щом Ан се наведе в тъмната ниша, Холи обви с ръчички врата ѝ.

— Минавал ли е някой?

— Не, Ан — прошепна момиченцето.

— Добре. Дай да те гушна тук и да почакаме магьосникът Зорандер да си свърши работата.

— Той много креци и говори лоши думи и размахва ръце, като че ще предизвика буря около нас, но мисля, че е добър.

— Вече не те сърби от снежните мухи — Ан се усмихна в малкото им тъмно скривалище. — Но мисля, че си права.

— Баба ми понякога се ядосваше, когато хората се опитваха да ни навредят. И можех да съм сигурна, че наистина е така. А магьосникът Зорандер не го мисли. Само се преструва.

— Ти си по-наблюдателна, отколкото бях аз на твоите години, дете. От теб ще излезе прекрасна Сестра на светлината.

Ан притисна главицата на Холи към рамото си и зачака в тъмното. Надяваше се магьосникът да побърза. Ако ги заловят в подземията, няма излизане. А една битка със Сестрите на мрака, независимо от силата на Зед, ще е изключително опасна.

Времето се влачеше мъчително протяжно. По равномерното дишане Ан прецени, че Холи е заспала на рамото ѝ. Бедното дете не можеше да се наспива добре — всъщност никой от тях не се наспиваше. Пътуваха по цял ден, а понякога и нощем, за да стигнат в Танимура навреме и да изпреварят Джаганг. Всички бяха изтощени.

Някой я дръпна за роклята и тя се стресна.

— Да се махаме оттук — прошепна Зед.

— Успя ли?

Зед, с вид на повече от ядосан, хвърли поглед през масивната врата към подземията.

— Не мога да задействам проклетото нещо. Все едно да се опиташ да запалиш огън под вода.

Тя го сграбчи за робата.

— Зед, трябва да го направим.

Той я погледна с тревожни очи.

— Знам. Но онези, които са изтъкали мрежата, са притежавали и Субстрактивна магия. Аз имам само Адитивна. Опитах всичко. Мрежата е толкова здрава, че не мога да я пробия по никакъв начин. Не може да стане. Съжалявам.

— Аз изтъках светлинна мрежа в Двореца. Може да се направи.

— Не съм казал, че не съм я изтъкал, казах, че не мога да я запаля. Не и тук при възела.

— Опитал си се да я запалиш! Да не си откачил?

Той сви рамене.

— Отчаяна постъпка, нали помниш? Съмнявах се, че ще стане, така че трябваше да направя някои проби. И добре че го направих, защото иначе щяхме да се заблудим, че е станало. А не може. Може да се запали само за живот. Не може да се увеличи и да унищожи заклинанието.

Ан помръкна.

— Поне ако някой влезе вътре — да се надяваме, че ще е Джаганг, — ще го убие. После ще омаломощят щита и ще правят с подземията каквото си поискат.

— Ще им струва скъпо. Оставих някои от „номерата“ си. Мястото е вълчи капан.

— Нищо ли друго не можем да направим?

— Достатъчно голямо е, за да погълне всичко, но не мога да го дезактивирам. Ако онези Сестри на мрака наистина си служат със Субстрактивна магия, както твърдиш, можеш да помолиш някоя от тях да се опита да възпламени светлинната мрежа.

Ан кимна.

— Значи това е всичко, което можем да направим. Остава да се надяваме, че нещата, които си заредил, ще ги убият. Макар да не можем да унищожим Двореца, може пък да се окаже достатъчно. — Стисна Холи за ръката. — Най-добре да се махаме оттук. Натан ни чака. Трябва да избягаме, преди Джаганг да е дошъл или да са ни открили Сестрите.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Щом видя на лунната светлина да проблясва стомана, Вирна се скри зад каменна пейка. Звуците на битка огласяха дворовете на Двореца. Бяха казали, че войниците с кървавочервени наметала са пристигнали неотдавна и са на страната на Императорския орден, но сега ѝ се струваше, че са готови да убиват всеки, който се изпречи на пътя им.

От мрака изскочиха двама от тях. От другата страна, откъдето бе видяла да проблясва стомана, изскочи фигура и ги посече за нула време.

— Двама от „Братството“ — прошепна женски глас. Звучеше ѝ познат. — Хайде, Ейди.

От сенките се измъкна още една тънка фигура. Жената бе използвала меч, а Вирна имаше своя Хан, за да се защити. Реши да рискува и се изправи.

— Кой е там? Покажи се.

Мечът се повдигна и луната отново блесна в него.

— Кой пита?

Надяваше се да не поема глупави рискове, но сред жените в Двореца имаше и приятели. Все пак стисна по-здраво дакрата си.

— Вирна.

Фигурата в сянка замръзна.

— Вирна? Сестра Вирна?

— Да. Кой е там? — прошепна тя в отговор.

— Калан Амнел.

— Калан! Не може да бъде. — Вирна изскочи на светло и се спусна към жената. — Скъпи Създателю, истина е. — Вирна я прегърна. — О, Калан. Толкова се тревожех да не те убият.

— Вирна, не можеш да си представиш колко се радвам да видя приятел.

— Кой е с теб?

Приблужи се стара жена.

— Мина доста време, но още те помня, Сестро Вирна.

Вирна зяпна, опитвайки се да свърже с нещо познато лицето на старата жена.

— Съжالياвам, но не те познавам.

— Аз бъда Ейди. Прекарах тук известно време, преди петдесет години, когато бъда млада.

Вирна повдигна вежди.

— Ейди! Спомням си Ейди.

Вирна не каза гласно, че си спомня друга, млада Ейди. Отдавна се беше научила да не изрича подобни неща. Хората от външния свят живееха в друг ритъм на времето.

— Сигурно си спомняш името, но не и лицето ми. Бъде преди много време. — Ейди топло прегърна Вирна. — Бъдеш онази, която помня. Бъдеш мила с мен тогава.

Калан прекъсна спомените им:

— Вирна, какво става тук? Бяхме доведени от „Кръвта на братството“ и току-що успяхме да избягаме. Трябва да се махаме, но като че ли навсякъде е избухнала битка.

— Дълга история, а точно сега нямам време да ви я разказвам. Пък и не съм сигурна, че я знам цялата. Но си права, трябва веднага да се махаме. Сестрите на мрака завзеха Двореца, император Джаганг и Орденът ще пристигнат всеки момент. Трябва незабавно да отведем оттук Сестрите на светлината. Идвате ли с нас?

Калан огледа двора за признаци на опасност.

— Добре, но трябва да прибера Ахерн. Той ни беше верен. Не мога да го оставя. И доколкото го познавам, ще иска да си върне екипажа и каретата.

— Пуснах Сестрите да съберат всички, които са ни верни — каза Вирна. — Ще се срещнем ей там наблизо, от другата страна на тази стена. Пазачът, който стои на онази порта, е верен на Ричард — както и останалите с него. Казва се Кевин. Може да му се има доверие. Щом се върнеш, само му кажи, че си приятел на Ричард. Това е паролата. Ще те пусне.

— Верен на Ричард?

— Да. Побързай. Трябва да вляза, за да измъкна един приятел. Но твоят човек няма да може да прекара екипажа си през Двореца. Тук става истинско бойно поле.

Конюшните са от северната страна. Именно оттам ще се измъкнем. Поставила съм няколко Сестри да пазят малкия мост там. Кажете му да тръгне на север към първата ферма вдясно с каменната стена около градината. Това е вторият ни сборен пункт. Мястото е сигурно. Поне засега.

— Ще побързам — каза Калан.

Вирна я хвана за ръката.

— Ако не се върнеш навреме, няма да можем да те чакаме. Отивам за един приятел и веднага тръгваме.

— Не очаквам да ме чакате. Не се тревожи, аз също трябва да се измъкна оттук. Мисля, че съм стръвта, поставена да примами Ричард.

— Ричард!

— И това е дълга история, но трябва да се махна, преди да са го примамили с мен.

Нощта внезапно блесна, сякаш озарена от светкавица. Само дето не угасна като светкавица. Всички се обърнаха на югозапад и видяха огромни облаци дим да се издигат в нощното небе. Въздухът се задръсти от гъст черен дим. Сякаш цялото пристанище пламна. Грамадни кораби изхвъркнаха във въздуха, блъснати от мощни стълбове вода.

Земята изведнъж се затресе и в същото време въздухът се насити с боботеция тътен на далечни експлозии.

— Добри духове! — каза Калан. — Какво става? — Огледа се. — Нямаме време. Ейди, остани със Сестрите. Надявам се скоро да се върна.

— Мога да сваля яката ти — извика Вирна, но твърде късно. Калан вече бе потънала в сенките.

Вирна хвана Ейди за ръката.

— Хайде. Ще те заведа при някои от другите Сестри зад стената. Докато ме чакате, ще ти свалят яката.

След като остави Ейди при останалите, Вирна се запромъкна по коридорите в крилото на Пророка. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Докато потъваше все по-дълбоко в тъмните коридори, се подготвяше вътрешно за възможността Уорън да е мъртъв. Не знаеше какво са му сторили. Едва ли щеше да понесе да намери тялото му.

Не. Джаганг има нужда от Пророк, за да му помага с книгите. Ан я предупреди — сякаш преди векове — веднага да го измъкне от

Двореца.

Мина ѝ през главата, че Прелатът го е поискала, за да не бъде убит Уорън от Сестрите на мрака заради онова, което знае. Отклони тревожните мисли и огледа коридорите за какъвто и да е знак, който би могла да остави след евентуална битка Сестра на мрака.

Пред вратата към покоите на Пророка Вирна си пое дълбоко дъх и се плъзна във вътрешния коридор, минавайки през щитовете, които бяха държали Натан затворен близо хиляда години и които сега държаха Уорън.

Бутна вътрешната врата в мрака. Далечната двойна врата към малката градина на Пророка беше отворена, в стаята нахлуваше топъл нощен въздух, блестеше лъч лунна светлина. На масата имаше запалена свещ, но не осветяваше много.

Сърцето ѝ подскочи, щом видя някой да става от стола.

— Уорън?

— Вирна! — Той се спусна към нея. — Благодаря на Създателя, че си избягала!

Надеждите и копнежите ѝ в миг възбудиха старите ѝ страхове и тя изпита силно безпокойство. Отстъпи назад. Закани му се с пръст.

— Що за глупост беше това да ми пращаш дакрата си! Защо не я използва, за да спасиш себе си! Да избягаш! Беше безумие да ми я изпращаш! Ами ако нещо се беше объркало? Какво си мислиш?

Той се усмихна.

— И аз се радвам да те видя, Вирна!

Тя потисна чувствата си под троснат отговор:

— Отговори на въпроса ми!

— Ами първо, никога не съм използвал дакра и се притеснявах да не сбъркам нещо. В такъв случай губехме единствения си шанс. Второ, с тая яка на врата не мога да мина през щитовете. Страхувах се, че ако не успея да накарам Лиома да я свали, ако тя избере да умре, вместо да го направи, тогава всичко би отишло напразно. Трето — каза той и предприе внимателна стъпка към нея, — ако само един от нас имаше шанса да се измъкне, исках това да си ти.

Вирна го изгледа продължително, в гърлото ѝ се надигна буца. Не можеше да се сдържа повече, обви ръце около врата му.

— Уорън, обичам те. Искам да кажа, истински, силно те обичам.

Той я прегърна нежно.

— Нямах представа колко дълго съм чакал да чуя тези думи, Вирна. И аз те обичам.

— Ами бръчките ми?

Той се усмихна със сладката си, топла, изпълнена със светлина усмивка.

— Някой ден, когато имаш бръчки, ще ги обичам и тях.

За тези думи и за всичко останало тя не можа да се стърпи и го целуна.

* * *

Изад ъгъла изскочи малка групичка мъже с кървавочервени наметала, решени да го убият. Той се завъртя, изрита единия в коляното и наръга другия в корема с ножа си. Преди мечовете им да са успели да го блокират, преряза гърлото на трети и счупи нечий нос с лакът.

Беше бесен — изгубен в бушуващата ярост на магията, струяща през него.

Макар мечът да не беше у него, магията не го напускаше. Той беше истинският Търсач на истината, свързан безвъзвратно с магията си. Тя го изпълваше със смъртно отмъщение. Пророчествата го наричаха фуер грисса ост драука, което на високо Д'Харански ще рече „онзи, който носи смърт“. Движеше се в нощта като сянка. Вече разбираше думите, сега, когато бяха написани.

Поразяваше мъжете от „Кръвта на братството“ като вятър статуи.

За миг всичко потъна в тишина.

Ричард се задъхваше от ярост, извисил се над телата, искаше му се да са на Сестри на мрака вместо на техни подчинени. Искеше онези петте.

Те му казаха къде е Калан, но когато пристигна на мястото, нея я нямаше. Във въздуха още не се бе разнесъл димът от битката. Стаята беше порутена като от яростна магия. Откри телата на Броган, Галтеро и на жена, която не познаваше.

Калан, ако е била там, сигурно е избягала, но направо побесняваше при мисълта, че може да е при Сестрите, и още по-лошо — че те може да са я отвели при Джаганг. Трябва да я намери.

Трябва да стисне за гърлото Сестра на мрака и да я накара да говори.

В Двореца бушуваше битка. Струваше му се, че „Кръвта на братството“ са се вдигнали срещу всички. Беше видял мъртви стражи, мъртви работници от персонала, мъртви Сестри.

Както и множество мъртви войници от „Кръвта“. Сестрите на мрака ги посичаха безмилостно. Ричард бе свидетел как една помете за секунди цял отряд от стотина войници. Беше свидетел и на необуздания гняв на мъже, прииждащи от всички посоки, насочен към една-единствена Сестра. Разкъсаха я като кучета лисица.

Спусна се след Сестрата, отблъснала сто наведнъж. Не я откри и тръгна да търси друга. Все някоя ще му каже къде е Калан. Ако трябва, ще убие всички Сестри на мрака в Двореца, до последната, но една от тях ще проговори.

Двама от „Кръвта“ го забелязаха и се спуснаха към него в смъртна атака. Мечовете им посякоха само въздух. Повали ги с ножа си, почти без да се замисли, и преди вторият да докосне земята с лицето си, вече се беше изправил и продължаваше нататък.

Изгуби дирята на убитите войници от „Кръвта на братството“. Пронизваше ги само ако го нападнеха. Не можеше да избягва всички войници по пътя си. Ако тръгнаха срещу него, беше по техен избор, не по негов. Не те бяха негова цел, търсеше Сестра.

Край една стена забеляза скупчени сенки. Прилепи се до една издуптина и видя по пътеката да притичва тъмна фигура. С приближаването ѝ, по развятата коса и по телосложението разбра, че е жена.

Най-после Сестра.

Когато се изправи срещу нея, пред очите му блесна острие. Знаеше, че всяка Сестра носи дакра. Сигурно е това, а не нож. Знаеше още и колко смъртоносна е дакрата и колко изкусни са Сестрите в употребата ѝ. Не искаше да рискува.

Завъртя крак и изрита оръжието от ръката ѝ. Можеше да ѝ счупи челюстта, за да не вика за помощ, но му трябваше да говори, искаше да разбере къде е Калан. Ако действа достатъчно бързо, тя няма да има време да вдигне тревога.

Сграбчи китката ѝ и я изви зад гърба ѝ. Тя понечи да го удари с другия си юмрук, но Ричард реагира навреме и след миг и двете ѝ ръце

бяха обездвижени. Вдигна ръката с ножа към гърлото ѝ и се дръпна назад. Падна по гръб и я повлече върху себе си. Сключи крака около нейните, за да не може да рита. Беше обезвредена и безпомощна за нула време.

Допря острието в гърлото ѝ.

— В много лошо настроение съм — каза през стиснати зъби. — Ако не ми кажеш къде е Майката Изповедник, ще умреш.

Тя едва дишаше.

— Каниш се да ѝ прережеш гърлото, Ричард.

Сякаш цяла вечност съзнанието му се опитваше да проникне в смисъла на думите, които чу. Тя май му говореше с гатанки.

— Ще ме целунеш ли, или предпочиташ да ми прережеш гърлото? — попита жената, все още задъхана.

Гласът на Калан. Отпусна китките ѝ. Тя се завъртя, лицето ѝ бе на милиметри от неговото. Тя е. Наистина е тя.

— Добри духове, благодаря ви — прошепна той, преди да я целуне.

Яростта му утихна като езеро в спокойна лунна нощ. Притисна я до себе си в болезнена прегръдка.

Пръстите му нежно докоснаха лицето ѝ, сънят се превърна в реалност. Нейните пръсти пробягаха по бузата му, погледът ѝ не се отделяше от очите му, нито тя, нито той имаха нужда от думи. За миг светът спря да се върти.

— Калан — най-сетне промълви той. — Знам, че си ми ядосана, но...

— Е, ако не си бях счупила меча и не се бе наложило да действам с ножа си, нямаше да ти е толкова лесно. Но не съм ядосана.

— Не за това, ще ти обясня...

— Знам за кое, Ричард. Не съм ядосана. Вярвам ти. Ще трябва да си поговорим, но не съм ядосана. Единственото, с което можеш да ме ядосаш, е, ако отсега нататък, до края на живота си, се отдалечиш на повече от три метра от мен.

Той се усмихна.

— В такъв случай никога няма да те ядосам. — Усмивката му изведнъж помръкна, главата му се отпусна на земята. — О, не, ще те ядосам. Нямах представа каква каша забърках. Добри духове...

Тя го целуна пак — нежно, меко, топло. Той прокара длан по дългата ѝ, гъста черна коса.

Отблъсна я лекичко за раменете.

— Калан, трябва да се махаме оттук. Веднага. Загазили сме го. Аз съм го загазил.

Калан се извъртя от него и седна изправена.

— Знаем. Ордена идва. Трябва да побързаме.

— Къде са Зед и Грач? Да ги приберем и да изчезваме.

Тя го изгледа.

— Зед и Грач ли? Не са ли с теб?

— С мен? Не. Мислех, че са с теб. Изпратих Грач с писмо. Добри духове, не ми казвай, че не си получила писмото. Не е чудно, че не си ми ядосана. Изпратих...

— Получих писмото. Зед използва заклинание, за да стане по-лек и да може Грач да го отнесе при теб. Тръгнаха към Ейдиндрил преди седмици.

На Ричард му прилоша. Спомни си мъртвите сбързове, покрили крепостната стена на Кулата.

— Не сме се срещнали — прошепна той.

— Може да си тръгнал, преди да са пристигнали. Сигурно си пътувал седмици насам.

— Напуснах Ейдиндрил вчера.

— Моля? — прошепна тя с ококорени очи. — Как е...

— Плъзгата ме донесе. За по-малко от ден. Поне така си мисля. Може да са били и два. Не знам точно, но луната изглеждаше същата.

Ричард осъзна, че дрънка глупости, и спря.

Лицето на Калан се разми пред погледа му. Гласът му зазвуча глухо, сякаш някой друг говореше:

— В Кулата открих едно място, където явно се бе водила битка. Навсякъде имаше мъртви сбързове. Спомням си, че си помислих, че изглежда така, сякаш Грач ги е убил. Беше на ръба на висока стена.

В една вдлъбнатина на стената имаше кръв, която се спускаше надолу по стената. Потопих пръст. Кръвта на сбързовете мирише. Част от тази кръв не беше на сбърз.

Калан го прегърна нежно.

— Зед и Грач — прошепна той. — Сигурно са били те.

Тя го стисна по-здраво.

— Съжалявам, Ричард.

Той отмести ръцете ѝ и се изправи, подаде ѝ ръка.

— Трябва да се махаме оттук. Направих нещо ужасно и Ейдиндрил е в опасност. Трябва незабавно да се върна там.

Очите му се спряха на яката на врата ѝ.

— Какво прави това там?

— Залови ме Тобайъс Броган. Дълга история.

Преди да е довършила изречението си, той склочи пръсти около яката. Без да мисли, подтикван от нуждата и яростта, усети силата да изпълва центъра на покоя вътре в него и да тръгва през ръката му.

Яката затрепери в дланите му.

Пръстите на Калан се спуснаха към врата ѝ. Въздъхна облекчено, почти извика.

— Върна се — прошепна тя и се облегна на него, с ръка върху гърдите си. — Усецам Изповедническата си сила. Отново мога да я докосвам.

Той я прегърна с една ръка.

— По-добре да изчезваме оттук.

— Ходих да прибера Ахерн. На път за там счупих меча си. В един от „Кръвта“. Падна лошо — обясни тя на зачуденото му изражение. — Казах на Ахерн да тръгне на север към Сестрите.

— Към Сестрите? Какви Сестри?

— Открих Сестра Вирна. Тя събира Сестрите на светлината, младите мъже, послушниците и стражите и бяга с тях. Тъкмо се канех да ги догоня. Оставих Ейди при тях. Да побързаме, все още може би не е късно. Сигурно не са далеч.

* * *

Кевин зяпна, щом се показа иззад стената и застана готов за атака срещу двамата.

— Ричард! Наистина ли си ти?

Ричард му се усмихна.

— Съжалявам, Кевин, този път не ти нося бонбони.

Кевин го перна по ръката.

— Верен съм ти, Ричард. Почти всички стражи са ти верни.

Ричард се намръщи в тъмното.

— Трогнат съм... Кевин.

Войникът се извърна и извика почти шепнешком:

— Ричард е!

Щом двамата с Калан се шумгнаха през вратата, около тях се насъбра тълпа. На мигащата светлина от огньовете на пристанището Ричард позна Вирна и я прегърна.

— Вирна, толкова се радвам да те видя! — Той я блъсна лекичко на една ръка разстояние. — Но трябва да ти кажа, че имаш нужда от баня.

Вирна се засмя. Необичаен, странен звук. Уорън се плъзна покрай нея и прегърна Ричард сияещ.

Ричард взе ръката на Вирна и пъкна вътре пръстена на Прелата.

— Чух за смъртта на Ан. Съжалявам. Това е пръстенът ѝ. Мисля, че по-добре от мен знаеш какво трябва да се направи с него.

Вирна вдигна ръка към лицето си, втречена в пръстена.

— Ричард... къде намери това?

— Накарах Сестра Улиция да ми го даде. Не заслужава да го носи.

— Накарал си...

— Вирна беше избрана за Прелат, Ричард — каза Уорън и я прегърна топло.

Ричард се усмихна широко.

— Гордея се с теб, Вирна. Сложи си го тогава.

— Ричард, Ан не е... Пръстенът ми беше отнет... Бях осъдена от трибунала... и отстранена от поста.

Сестра Дулсиния пристъпи напред:

— Вирна, ти си Прелатът. На процеса всяка от тук присъстващите Сестри гласува за теб.

Вирна огледа втречените в нея лица.

— Наистина ли?

— Да — отвърна Дулсиния. — Бяхме подвластни на други, но всички вярвахме в теб. Ти беше избрана от Прелат Аналина. Имаме нужда от Прелат. Сложи пръстена.

Вирна кимна с насълзено лице в знак на благодарност към Сестрите, които в един глас изразиха съгласието си. Пъкна пръстена на безименния си пръст и го целуна.

— Трябва веднага да тръгваме. Императорският орден се кани да завземе Двореца.

Ричард я стисна за ръката и я обърна към себе си.

— Какво искаш да кажеш с това, че „Императорският орден се кани да завземе Двореца“? Какво искат те от Двореца на пророците?

— Пророчествата. Император Джаганг възнамерява да ги използва, за да разбере разклоненията в книгите, за да може да промени събитията в своя полза.

Сестрите зад нея ахнаха. Уорън закри лицето си с ръка и простена.

— Освен това — прибави Вирна — възнамерява да живее тук, под заклинанието на Двореца, за да може да управлява света, след като пророчествата му помогнат да унищожи всичките си врагове.

Ричард пусна ръката ѝ.

— Не можем да му позволим да направи това. Разклоненията ще ни объркат. Няма да имаме никаква възможност за успех. Светът ще страда под тиранията му с векове.

— Няма какво да направим — каза Вирна. — Трябва да се махаме, иначе ще намерим смъртта си тук. Пък и по никакъв начин не можем да променим нещата, няма как да отвърнем на удара.

Ричард огледа събралите се Сестри, повечето от които познаваше, после погледът му отново се спря на Вирна.

— Прелате, ами ако унищожа Двореца?

— Какво! Как ще го направиш?

— Не знам. Но унищожих Кулите, а те също бяха издигнати от магьосниците от старите времена. Ами ако има начин?

Вирна облиза устни и отмести очи. Тълпата Сестри стоеше притихнала. Сестра Фийби си проби път през останалите.

— Вирна, не можеш да позволиш това!

— Може би това е единственият начин да спрем Джаганг!

— Но ти не можеш да го позволиш — промълви Фийби, готова да избухне в сълзи. — Това е Дворецът на пророците. Нашият дом.

— И ако го оставим така, ще се превърне в дома на пътешественика по сънищата.

— Но, Вирна — каза Фийби и я стисна за ръката, — без заклинанието ще остареем. Ще умрем, Вирна. Младостта ни ще угасне

като свещ. Ще остареем и ще умрем, преди да сме имали възможност да живеем.

Вирна избърса от лицето ѝ сълза.

— Всичко умира, Фийби, дори Дворецът. Не може да е вечен. Той изпълни целите си, а сега, ако не направим нещо, ще обречем на смърт много хора.

— Вирна, не можеш да направиш това! Не искам да остарявам!

Вирна сграбчи младата жена.

— Фийби, ние сме Сестри на светлината. Служим на Създателя в делата му, за да направим живота на хората на този свят по-добър. Единственият начин да изпълним предназначението си е да станем като останалите деца на Създателя. Да заживеем сред тях.

Разбирам страха ти, Фийби, но повярвай ми, не е толкова страшно. Под заклинанието на Двореца ние усещаме времето по различен начин. Не обръщаме внимание на бавното движение на вековете, както си представят другите отвън, но усещаме бързия ход на живота. Когато живееш навън, наистина не е много по-различно.

Дали сме клетва да служим, а не просто да живеем дълго. Ако искаш да живееш дълъг и празен живот, Фийби, можеш да останеш със Сестрите на мрака. Ако искаш да живееш изпълнен със смисъл, полезен, цялостен живот, тръгни с нас, Сестрите на светлината, към нашия нов живот отвъд това, което е било досега.

Фийби остана притихнала, по бузите ѝ се стичаха сълзи. В далечината бушуваше огън, от време на време експлозии раздираха нощта. Шумът на битката приближаваше.

Накрая Фийби се обади:

— Аз съм Сестра на светлината. Искам да вървя със Сестрите си... където и да ни отведе това. Създателят ще бди над нас.

Вирна се усмихна и погали Фийби по бузата.

— Някой друг? — попита тя и огледа жените. — Някой друг да има някакви възражения? Ако имате, сега е времето да ги чуем. Да не ми дойдете по-късно и речете, че не съм ви дала възможност. Давам ви я сега.

Сестрите до една поклатиха глави. След малко изразиха гласно желанието си да вървят.

Вирна завъртя пръстена си и погледна Ричард.

— Мислиш ли, че ще можеш да унищожис Двореца и заклинанието?

— Не знам. Помниш ли първия път, когато дойде при мен, и Калан използва синята светкавица? Изповедниците имат частичка Субстрактивна магия от магьосниците, създали силата им. Може би това ще навреди по някакъв начин на подземията, ако аз не успея.

Калан го докосна по гърба.

— Ричард, не мисля, че ще мога да се справя — прошепна тя. — Магията беше предизвикана заради теб — за да те защитя. Не бих могла да я провокирам за нищо друго.

— Трябва да опитаме. Ако не друго, поне ще запалим пророчествата. Ако запалим огън между всичките онези книги, те ще изгорят и тогава Джаганг няма да може да ги използва срещу нас.

Към вратата се втурна малка групичка жени и пет-шест млади мъже.

— Приятели на Ричард — прошепнаха припряно те.

Кевин отвори вратата и пусна останалите без дъх хора.

Вирна стисна една от жените за ръката.

— Филипа, откри ли всички?

— Да. — Високата жена спря да си поеме дъх. — Трябва да изчезваме. Съгледвачите на императора са в града. Някои дори вече са на южните мостове. „Кръвта на братството“ влязоха в ръкопашен бой с тях.

— Видя ли какво стана на пристанището? — попита Вирна.

— Улиция и някои от Сестрите й са там. Унищожават цялото пристанище. Направо все едно откъдето се е качило при нас. — Филипа допря треперещи пръсти до устните си и затвори очи за момент. — Хванали са мъжете от „Лейди Сифа“. — Гласът й потрепери. — Не можеш да си представиш какво правят с бедните моряци.

Филипа се извърна, падна на колене и повърна. Две от Сестрите, дошли с нея, направиха същото.

— Скъпи Създателю — успя да промълви Филипа между спазмите. — Човешки ум не го побира. Ще сънувам кошмари до края на дните си.

Ричард се заслуша в приближаващата битка.

— Вирна, трябва незабавно да изчезвате оттук. Нямаме време за губене.

Тя кимна.

— Двамата с Калан ще ни настигнете.

— Не. Трябва незабавно да се върнем в Ейдиндрил. Нямам време да ти обяснявам точно сега, но ние с нея имаме необходимата магия, за да успеем да стигнем бързо там. Искане ми се да взема и вас, но не мога. Побързайте. Тръгнете на север. Армия от сто хиляди Д'Харански войници се е насочила на юг да търси Калан. Те ще ви осигурят по-голяма защита, както и вие на тях. Кажете на Генерал Рейбич, че тя е с мен и е добре.

Ейди си проправи път напред и хвана Ричард за ръката.

— Как бъде Зед?

Гласът му застина в гърлото. Затвори очи, за да потисне болката.

— Съжалявам, Ейди. Не съм виждал дядо си. Опасявам се, че може би е бил убит в Кулата.

Ейди избърса бузата си и се покашля.

— И аз съжалявам, Ричард — прошепна тя дрезгаво. — Дядо ти бъде добър човек. Но поема твърде много отчаяни рискове. Предупреждавах го.

Ричард прегърна старата чародейка и тя тихичко поплака в прегръдката му.

Кевин се втурна откъм портата с меч в ръка.

— Или трябва да тръгваме веднага, или да се бием.

— Вървете — каза Ричард. — Няма да спечелим войната, ако загинете в битката. Трябва да се бием по нашите правила, а не по тези на Джаганг. При него има и магьосници, не само войници.

Вирна се обърна към Сестрите, послушниците и младите магьосници. Хвана за ръката две момичета, които явно имаха нужда от успокоение.

— Всички вие, слушайте. Джаганг е пътешественик по сънищата. Единствената ни защита от него е верността ни към Ричард. Ричард е роден с дарбата и с магия, предавана му от неговите предци, която го предпазва от пътешествениците по сънищата. Лиома се опита да прекърши връзката ми с него, за да позволи на Джаганг да влезе в съзнанието ми и да ме отведе. Преди да тръгнем, всички вие се

поклонете и се закълнете във вярност към Ричард, за да бъдете сигурни, че ще сме защитени от врага си.

— Щом е по ваше желание — каза Ричард, — тогава направете го, както е било определено от Алрик Рал — създателя на връзката за тази защита. Ако искате да го направите, тогава ви моля да ми заявите отдадеността си, както е било правено през поколенията и с първоначалния замисъл на този акт.

Ричард им каза думите, както ги бе произнасял самият той, после застана безмълвен, почувствал тежестта на отговорността не само към събралите се, но и към хилядите в Ейдиндрил, чийто живот зависеше от него. През това време Сестрите на светлината и поверените им възпитаници паднаха на колене и в един глас, надвиквайки шума на битката, оповестиха връзката си:

„Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето смирение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.“

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ричард притисна Калан до стената във влажния, тъмен каменен коридор и изчака през разклонението да премине отряд войници с кървавочервени наметала. Щом ехото от ботушите им заглъхна в далечината, Калан се вдигна на пръсти и прошепна:

— Не ми харесва тук долу. Ще успеем ли да се измъкнем живи от това място?

Той лепна бърза целувка по притесненото ѝ чело.

— Разбира се, че ще се измъкнем живи. Обещавам ти. — Взе ръката ѝ и се пъкнаха под една ниска греда. — Хайде, подземията са точно пред нас.

По стените, между отделните каменни блокове, където водата се бе спускала на ручейчета, се бяха образували жълти ивици. Тук-там от тавана стърчаха вкаменени висулки с цвят на жълтък, а под тях подът се бе вдигнал на бабуни. След две факли разстояние коридорът стана по-широк и таванът се вдигна, за да побере огромната обла врата на входа на подземията.

Щом видяха три метра дебелината врата, Ричард разбра, че нещо не е наред. Не само че забеляза призрачната светлина, струяща иззад вратата, но косъмчетата по тила му настръхнаха и усети шепота на магията да напряга ръцете му, сякаш го погалиха паяжини.

Разтърка ръце, за да премахне гъделичкащото усещане, и се приближи към Калан.

— Усещаш ли нещо странно?

Тя трепна. Ричард видя тялото веднага, щом приближиха преддверието. На земята лежеше свита на топка жена, сякаш заспала. Но Ричард знаеше, че не спи. Беше неподвижна като камък.

Малко по-нататък отвъд стената вдясно бяха пръснати десетина трупа на войници от „Кръвта на братството“. Ричард потръпна при гледката, в стомаха му се настани смуцаващо чувство. Всеки от мъжете бе с отсечена горна част на тялото — през ризницата, през гърдите. Подът се бе превърнал в кърваво езеро.

Колкото повече приближаваше до кръглия отвор в стената, толкова по-ясно му ставаше.

— Слушай, трябва първо да взема нещо — каза той. — Чакай ме тук. Ще ми отнеме само няколко минути.

Калан го дръпна за ръкава.

— Знаеш правилата.

— Кои правила?

— Не ти е позволено да се отдалечаваш на повече от три метра от мен до края на живота си или ще се ядосам.

Ричард се вгледа в зелените ѝ очи.

— Предпочитам да си ядосана, отколкото мъртва.

Тя сбърчи чело.

— Помисли си добре. Чаках твърде дълго мига, в който ще сме отново заедно, за да те пусна да ми се изплъзнеш. Какво толкова важно има там вътре, че трябва да отидеш? Можем да опитаме и оттук — да хвърлим факли, да подпалим мястото, нещо такова. Всичките книжа ще пламнат като слама. Не е нужно да влизаме вътре.

Ричард се усмихна.

— Казвал ли съм ти някога колко те обичам?

Тя си притисна в ръката му.

— Кажи ми. Какво е това, за което си готов да жертваш живота ни?

Ричард въздъхна.

— Има една пророческа книга за мен. Преди ми помогна. Ако успеем да унищожим всички тези книги, искам да запазя поне нея. Може пак да помогне.

— Какво казва за теб?

— Нарича ме „фуер грисса ост драука“.

— Какво означава това?

Той се обърна към подземията.

— Онзи, който носи смърт.

Тя притихна за момент.

— И как смяташ да влезем?

Той огледа труповете.

— Ами със сигурност не бива да вървим изправени. — Той вдигна ръка на нивото на гърдите си. — Нещо ги е прерязало от такава височина. Каквото и да правим, не бива да се изправяме.

На височината на гърдите, подобно тънък слой мъгла, над стаята бе надвиснала водниста завеса. Сякаш искреше, запалена от нещо, но Ричард не можеше да прецени от какво.

Те запълзяха на ръце и колене, навлязоха в подземията и завиха към рафтовете с книги, за да не им се налага да газят из кървавото езеро. Отдолу под завесата изглеждаше още по-странно. Не приличаше на никоя мъгла, която Ричард бе виждал. Сякаш бе направена от светлина.

Някакъв стържещ звук ги накара да застинат безмълвни, неподвижни. Ричард хвърли поглед през рамо и видя три метра дебелата врата да започва да се затваря. Прецени, че колкото и да бързат, няма да успеят да стигнат до нея навреме, преди да се е затворила съвсем.

Калан извърна поглед от вратата.

— Залючени ли сме тук? Как ще се измъкнем? Има ли друг път навън?

— Това е единственият изход, но ще мога да я отворя — каза Ричард. — Вратата действа в синхрон с един щит. Ако поставя ръката си на металната пластина на стената, ще се отвори.

Зелените ѝ очи се взряха в лицето му.

— Сигурен ли си, Ричард?

— Напълно. Винаги ставаше така преди.

— Ричард, след всичко, което преживяхме, сега, когато сме заедно, искам и двамата да се измъкнем живи оттук.

— Ще се измъкнем. Трябва. Има хора, които се нуждаят от помощта ни.

— В Ейдиндрил ли?

Той кимна, опитваше се да намери думите, с които да ѝ каже каквото има да ѝ казва, думите, с които да запълни пространството, което се страхуваше, че ще се издигне помежду им.

— Калан, не направих онова, което стана, от егоистични подбуди — кълна се. Искам да го знаеш. Знам колко много те нараних, но това беше единственото, което можах да направя, преди да е станало твърде късно. Направих го само защото вярвах истински, че това е единственият начин да предпазим Средната земя от Императорския орден.

Знам, че целта на Изповедниците е да защитават хората, а не просто да властват. Вярвах, че ще разбереш, че съм действал от такива подбуди, макар и не по твое желание. Искях да защита хората, не да ги управлявам. Но от онова, което ти причиних, ме заболя сърцето.

Над каменната стая надвисна дълга тишина.

— Ричард, когато прочетох писмото ти за пръв път, бях съсипана. В ръцете ми бе поверено свято доверие и не исках да съм Майката Изповедник, изгубила Средната земя. На път за насам, с яката около врата, имах доста време за мислене.

Тази нощ Сестрите направиха нещо благородно. Пожертваха трихилядолетната си власт за по-висока цел — да помагат на хората. Може онова, което направи, да не ми харесва, и ти така или иначе ще ми обясниш някои неща, но ще те изслушам с любов в сърцето. Изпитвам любов не само към теб, но и към народа на Средната земя, който има нужда от помощ.

През седмиците, докато пътувахме насам, си мислех, че трябва да живеем в бъдещето, а не в миналото. Познавам те и знам, че не би го направил от егоистични подбуди.

Ричард прокара опакото на пръстите си по бузата ѝ.

— Гордея се с теб, Майко Изповедник.

Тя целуна пръстите му.

— По-късно, когато никой не се опитва да ни убие, ще скръстя ръце, ще се намръщя и ще стъпвам както подобава на истинска Майка Изповедник, докато ти запечваш и заекваш и се опитваш да ми обясниш смисъла на стореното от теб, но засега можем ли просто да се измъкнем оттук?

Калан изпълзя по-близо до него. Той провери за опасности във всички посоки и ги поведе, съпътстван от необяснимо чувство за тревога. Не знаеше дали усеща нещо наистина или си внушава, но не смееше да пробва. Започваше да се научава да вярва на инстинктите си и да не търси доказателства.

Щом стигнаха до малката стаичка в дъното, видя книгите на библиотечката край стената. Търсената беше между тях. Проблемът беше, че книгата бе на рафт, който се вдигаше над нивото на мъглата. Не би пробвал да се пресегне нагоре. Не знаеше точно какво представлява слойт светлина, но бе сигурен, че е вид магия, и видя какво е причинил на войниците.

С помощта на Калан разклатиха библиотечката, докато падне. Книгите са разхвърчаха във всички посоки, но търсената падна върху масата. Слят трептеше буквално на няколко инча от нея. Ричард внимателно плъзна ръка по плота, усети гъделичкането по опакото на дланта си. Накрая я достигна с пръсти и я бутна от ръба.

— Ричард, нещо не е наред.

Той взе книгата и бързо я разлисти, за да се убеди, че е търсената. Макар вече да можеше да чете високо Д'Харански и да познаваше повечето думи, нямаше време да осъзнае смисъла.

— Какво? Какво не е наред?

— Виж мъглата над нас. Когато влязохме, беше на нивото на гърдите ни. Сигурно именно тя е прерязала онези войници. Погледни я сега.

Без Ричард да забележи, светлият слой се бе смъкнал почти до нивото на масата. Втъкна книгата в колана си.

— Следвай ме, бързо.

Той запълзя към изхода, Калан го следваше по петите. Не му беше трудно да си представи какво ще стане, ако светещата магия ги застигне.

Тя извика. Ричард се обърна и я видя просната на пода.

— Какво има?

Тя се опита да се придвижи напред на лакти, но не помръдна.

— Нещо ме стисна за глезена.

Ричард се върна малко назад и я сграбчи за китката.

— Пусна ме веднага щом ти ме докосна.

— Хвани ме здраво за глезена и да се махаме оттук.

Тя ахна.

— Ричард! Виж!

При докосването му светлината над главите им слезе още надолу, сякаш магията го бе почувствала, бе усетила плячката си и се канеше да я улови. Имаха място колкото едва-едва да пълзят. Ричард, забърза към вратата с Калан, стиснала се за глезена му.

Преди да я достигнат, светлината се смъкна още по-надолу, Ричард я усети да се залепва за гърба му.

— Наведи си!

Калан се прилепи за пода веднага щом той ѝ извика и двамата запълзяха по корем. Щом най-сетне стигнаха до вратата, Ричард се

обърна по гръб. Светлината трептеше на милиметри над него.

Калан го сграбчи за ризата и се придърпа към него.

— Какво ще правим, Ричард?

Той вдигна поглед към металната пластина. Беше над светещия слой, прорязващ стаята от край до край. Вече нямаше как да стигне до пластината, без да пробие слоя над тях.

— Трябва да се измъкнем оттук или това нещо ще ни убие, както е убило тези войници. Трябва да се изправя.

— Да не си се побъркал? Не можеш да го направиш.

— Имам пелерина на сбърз. Може би ако я използвам, светлината няма да ме открие.

Калан опря длан в гърдите му.

— Не!

— Ако не опитам, така или иначе ще умра.

— Ричард, не!

— Имаш ли по-добра идея? Времето ни изтича.

Тя изръмжа от ярост и протегна ръка към вратата. От юмрука ѝ изхвъркна синя светкавица. Вратата се назъби от линии синя светлина.

Тънкият слой мъгла се отдръпна, сякаш оживял и изпитал болка от магията ѝ. Вратата потръпна, но не се отвори.

С отдръпването на светлината към средата на стаята, Ричард скочи и залепи ръка върху пластината. Вратата изскърца и се отмести. Съскащите сини искри от ръцете на Калан се стопиха с отварянето ѝ. Светлината започна да се разгръща и отново покри стаята.

Ричард стисна ръката на Калан. Изправи я и я дръпна през отвора след себе си. Строполиха се на земята отвън, задъхани и вкопчени един в друг.

— Стана — каза тя и си пое дъх, изгонвайки страха. — Знаех, че си в опасност, така че магията ми проработи.

Щом вратата се отвори докрай, светлинната пелена тръгна към тях.

— Трябва да се махаме оттук — каза той и се изправиха.

Тръгнаха назад, без да изпускат от поглед мъглата, която тръгна след тях. И двамата изпуктяха, блъснали се в невидима бариера. Ричард заопипва повърхността ѝ, но не откри отвор. Обърна се и видя, че светлината почти ги застига.

С яростен крясък, породен от необходимостта, стрелна ръце напред.

Въжета черна светкавица, необятна празнота в съществуването на живота и светлината, като самата вечна смърт, се стрелнаха напред, заизвиваха се и затанцуваха в протегнатите му ръце. Щом Субстрактивната магия се вряза в света, се чу оглушителен трясък. Калан потръпна. Покри ушите си с ръце и се затресе.

В центъра на подземията мъглявото сияние като че се възпламени. Почувства мощен, нисък тътен в гърдите си и в камъка под краката си.

Рафтовете с книги отхвъркнаха назад, във въздуха се вдигна облак от листа, които се възпламениха в рояк от искри. Светлината виеше като жива. Ричард усети черната светкавица да изригва от тялото му, силата и яростта бяха извън всяко осъзнаване, прогаряха го и бушуваха в подземията.

Калан се притисна до него.

— Ричард! Ричард! Трябва да бягаме! Ричард! Чуй ме! Бягай!

Гласът ѝ сякаш идваше от огромно разстояние. Черните въжета на Субстрактивната магия внезапно се прекъснаха. Светът се върна, втурнал се в празнотата на осъзнаването, Ричард отново се почувства жив. Жив и втрещен.

Невидимата бариера, пречила на бягството им, беше изчезнала. Той стисна Калан за ръката и побягна. Отзад сърцевината на светлината беснееше и виеше, ставаше все по-ярка, звукът се усилваше.

Добри духове, помисли си той, какво направих?

Затичаха се през каменните коридори, нагоре по стълбища, през фойета, които ставаха все по-люксови с всеки следващ етаж, с килими и облицовани стени, с лампи вместо факли. Пред тях бягаха издължените им сенки, хвърляни не от лампите, а от живата светлина зад тях.

Изхвърчаха през една врата и се оказаха в сърцето на нощта, оживяла в битка. Мъже в кървавочервени наметала се биеха в жестока схватка с други, които Ричард никога преди не беше виждал. Някои от непознатите бяха с бради, мнозина с бръснати глави, но всички с халка на лявата ноздра. Със странните си кожени колани, някои изпъстрени с остри шипове, с наметалата си от необработена кожа изглеждаха като

диваци. Към това впечатление се прибавяше и начинът, по който се биеха: въртяха мечовете и брадвите си със зловещи усмивки на лицата, стоварваха ги върху противника, отблъскваха удари и си проправяха път с кръгли щитове с по един дълъг шип в центъра. Макар никога преди да не бе виждал тези мъже, Ричард предположи, че сигурно са от Императорския орден.

Не забави крачка, мина като вихър през сърцето на битката, като дърпаше Калан след себе си в посока към моста. Когато един от войниците от Императорския орден се втурна към него и се опита да го спре с крак, Ричард отстъпи, склучи ръка под коляното му и го метна встрани, почти без да забавя устремения си ход. На следващия си нападател отвърна с лакът в лицето, от което онзи се строполи на земята.

В средата на източния мост, който водеше към полето и където се намираха Блатистите гори, шестима от „Братството“ се биеха с горедолу толкова противници от Ордена. Един меч се спусна към Ричард и той се наведе рязко, за да го избегне, войникът, който го нападна, се претърколи през гърба му и падна от моста, Ричард използва освободилото се пространство и се втурна напред с Калан.

Отвъд, над звуците на битката, дрънченето на стомана и виковете, се чуваше свистенето на светлината. Ричард се носеше като вихър. Това, от което бягаха, беше по-страшно от ножовете и мечовете. На Калан не й бе нужна помощ, за да го следва. Бягаше редом с него.

Щом прекосиха реката и навлязоха в града, нощта се стопи във внезапен блясък. След миг откъм Двореца изникнаха мастиленочерни сенки. Дватамата се шумгнаха зад стената на един затворен магазин и се опитаха да успокоят дишането си. Ричард надзърна иззад стената на сградата и видя от всички прозорци на Двореца да изригва ослепителна светлина, дори от прозорците на високите кули. Светлината сякаш струеше от самите камъни.

— Имаш ли още сили да бягаш? — попита той задъхано.

— Изобщо не искам да спирам — отвърна тя.

Ричард познаваше добре града между Двореца и гората. Поведо Калан през обърканата, изплашена тълпа. Тичаха през натъпкани със сгради улички, покрай огромни дървета, докато накрая стигнаха до предградията на Танимура.

На половината път по хълма над града Ричард почувства мощен тътен, разтърсващ земята, който едва не го повали. Без да се обръща, прихвана Калан с ръка и скочи заедно с нея зад голям камък. Потни и изтощени, двамата се сгушиха един в друг в очакване тътенът да отмине.

Вдигнаха глави точно навреме, за да видят как светлината разпаря масивните кули и каменни стени на Двореца на пророците, сякаш ураган бе разкъсал огромен лист хартия. Целият остров Халсбант сякаш се срива. Във въздуха изригнаха парчета дървета и земя, камъни с всякаква големина. Ослепителна светкавица блъсна пред себе си мътна фурия от отломки. В реката не остана вода, над нея нямаше мостове.

Светлинната завеса се понесе напред с бумтене. Градът отвъд острова се изправи пред стихията.

Небето блесна, сякаш небесните покои искаха да са в синхрон със ставащото на земята. Периферията на трептящата светлинна камбана заля земята на километри от града. Ричард си спомни границата. Това бе външният щит, който го възпираше, когато бе с яка на врата.

— Наистина онзи, който носи смърт — прошепна Калан, без да откъсва очи от гледката. — Не знаех, че си способен на подобно нещо.

— Нито пък аз — едва промълви Ричард.

Въздушната стихия приближаваше към тях, помитайки растителността нагоре по хълма. Двамата се скриха зад камъка, докато премине бумтящата стена от пясък и прах.

Щом всичко притихна, предпазливо подадоха глави. Ноцта се бе завърнала и във внезапната тъмнина Ричард не можеше да види добре какво става долу, но знаеше — Дворецът на пророците е разрушен.

— Ти успя, Ричард — най-после каза Калан.

— Ние успяхме — отвърна той и се загледа в мъртвата, черна дупка в центъра на градските светлини.

— Радвам се, че взе тази книга. Искам да знам какво още пише за теб. — На устните ѝ започна да се прокрадва усмивка. — Джаганг май няма да живее тук.

— И аз така мисля. Добре ли си?

— Да — отвърна тя. — Но се радвам, че свърши.

— Опасявам се, че току-що започна. Хайде, Плъзгата ще ни отведе в Ейдиндрил.

— Още не си ми казал каква е тая Плъзга.

— Не мисля, че ще ми повярваш. Почакай да видиш с очите си.

* * *

— Доста впечатляващо, магьоснико Зорандер — каза Ан и се извърна.

Зед изръмжа сърдито:

— Не съм аз.

Ан избърса сълзите от очите си, радваше се, че е станало тъмно и той не може да ги види, но трябваше да полага усилие да запази и гласа си безстрастен:

— Може ти да не си хвърлил факлата, но ти подреди кладата. Доста впечатляващо. Виждала съм светлинна мрежа да взривява стая, но това...

Той отпусна нежно ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам, Ан.

— Е, което трябва да стане, трябва да стане.

Зед я стисна за рамото, сякаш да ѝ покаже, че разбира.

— Чудя се кой ли е хвърлил факлата?

— Сестрите на мрака си служат със Субстрактивна магия. Сигурно някоя от тях случайно е запалила светлинната мрежа.

Зед я погледна в тъмнината.

— Случайно? — Той махна ръка от рамото ѝ и изхърка колебливо.

— Трябва така да е станало — каза тя и въздъхна.

— Прилича ми на малко повече от случайност.

Тя долови нотки на гордост в пламенния му шепот.

— Като например?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— По-добре да намерим Натан.

— Да — каза Ан, изведнъж сетила се за Пророка. Стисна Холи за ръката. — Оставихме го тук. Трябва да е наоколо.

Ан огледа осветените от лунна светлина хълмове в далечината. Видя група хора да се движат по пътя на север — карета и шепа хора, повечето на коне. Бяха прекалено много, за да не ги усети — нейните Сестри на светлината. „Благодаря на Създателя, в крайна сметка са успели да избягат.“

— Мислех, че можеш да го откриеш чрез оная адска яка.

Ан започна да рови из хресталака.

— Мога и чувството ми говори, че е някъде наблизко. Може взривната вълна да го е наранила. Щом заклинанието е унищожено, значи той е някъде тук и е свършил своята част от работата с външния щит. Помогни ми да го намерим.

Холи също търсеше, но гледаше да стои наблизко. Зед се запъти към едно открито, равно място. Тръгна по посоката, в която бяха наклонени дърветата и храстите. Ан търсеше в центъра на възела, където сигурно е била концентрирана силата. Наведе се между някакви камъни в ниското и Зед я извика.

Тя хвана Холи за ръката и се запъти към стария магьосник.

— Какво има?

Той посочи. Забито така, че да не могат да го пропуснат, затъкнато в пукнатината на объл гранитен камък, стърчеше нещо кръгло. Ан го изскубна.

Погледна с невярващи очи.

— Яката на Натан.

Холи ахна:

— О, Ан, той сигурно е мъртъв. Може Натан да е загинал от магията.

Ан погледна. Яката беше затворена.

— Не, Холи. — Тя погали нежно момиченцето по косата. — Не го е убила, иначе от него щеше да има следа. Но, скъпи Създателю, какво означава това?

— Какво означава ли? — изкикоти се Зед. — Означава, че се е освободил. Забол е яката в тая скала, за да е сигурен, че ще я видиш, заврял ти я е под носа. Искал е да разберем, че я е махнал самичък. Сигурно е свързал силата на възела с нея или нещо такова. — Зед въздъхна. — Е, няма го. А сега свали моята.

Ръката на Ан, стиснала Рада'Хан, се отпусна, тя се вгледа в нощта.

— Трябва да го намерим.

— Свали ми яката, както обеща, и можеш да вървиш да го търсиш. Аз съм пас.

Ан усети как гневът ѝ кипва.

— Идваш с мен.

— С теб? По дяволите, няма да участвам в подобно нещо!

— Идваш!

— Възнамеряваш да не удържиш на думата си!

— Не, напротив, ще изпълня обещанието си веднага щом открием палавия Пророк. Нямах представа какви усложнения може да създаде.

— За какво съм ти аз?

Тя му се закани с пръст.

— Независимо дали ти харесва или не, идваш с мен и толкова. Щом го намерим, ще сваля яката от врата ти. Не преди това.

Той размаха юмруци във въздуха, а Ан се запъти към конете. Погледът ѝ се плъзна в нощта, оглеждаше далечината и групата Сестри, тръгнали на север. Щом стигна до конете, се наведе над Холи.

— Холи, имам много важна, спешна задача за теб като първо твое задължение на послушница.

Холи кимна сериозна.

— Каква е тя, Ан?

— Изключително важно е двамата със Зед да открием Натан. Надявам се да не се бавим, но трябва да побързаме, докато не се е отдалечил прекалено.

— Да се е отдалечил!? — изкрещя Зед. — Та той има часове преднина. Не е оставил никакви следи. Направо се е изпарил!

Ан го погледна през рамо.

— Трябва да го намерим. — Обърна се пак към Холи: — Трябва да побързаме и нямам време преди това да настигна Сестрите на светлината, които са ей там зад оня хълм. Искам да ги настигнеш сама и да разкажеш на Сестра Вирна всичко, което знаеш за случилото си.

— Какво да ѝ кажа?

— Всичко, което видя и чу, докато беше с нас. Кажи ѝ истината и не си измисляй нищо. Важно е тя да знае какво става. Кажи ѝ, че двамата със Зед отиваме да търсим Натан и че когато можем, ще ги настигнем. Но първата ни задача е да открием Натан. Кажи ѝ да

тръгнат на север, да следват посоката, която са избрали, и по пътя си да избягват срещи с Ордена.

— Ще се справя.

— Не са далеч, онзи път там ще те отведе до тях. Няма как да ги пропуснеш. Конят ти те познава и обича и ще се грижи за теб. Ще ги настигнеш за час-два, а после всички Сестри ще те пазят и обичат. Сестра Вирна знае какво да прави.

— Ще ми липсваш, докато ни настигнете — каза Холи с треперещ глас.

Ан прегърна момиченцето.

— О, дете, и ти ще ми липсваш ужасно. Искам да те взема с нас, ти толкова ни помогна, но трябва да побързаме, за да настигнем Натан. Сестрите, особено Прелат Вирна, трябва да знаят какво става. Важно е. Точно затова те изпращам.

Холи смело преглътна сълзите си.

— Разбирам. Можеш да разчиташ на мен, Прелате.

Ан повдигна момиченцето на седлото и целуна ръчичките ѝ, докато слагаше юздите в тях. Помаха ѝ за сбогом, докато Холи се отдалечаваше към Сестрите на светлината. После се извърна към бесния магьосник:

— Ако искаме да настигнем Натан, най-добре да тръгваме веднага. — Тя го потупа по кокалестото рамо. — Няма да се забавим. Веднага щом го хванем, ще махна яката от врата ти, обещавам.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Блатистите гори бяха тъмни и неприветливи както винаги, но Ричард бе сигурен, че в тях вече няма сбързове. Докато пътуваха в мрака, не усети никакво присъствие. Мястото, макар и страховито, бе необитаемо. Всички бяха тръгнали към Ейдиндрил. Потръпна, като си помисли какво означава това.

Калан въздъхна нервно, склучила пръсти, вперила поглед в прекрасното, усмихнато живачно лице на Плъзгата.

— Ричард, преди да го направим, само в случай че нещо се обърка, искам да ти кажа, че знам за нещата, които си правил, докато си бил пленник тук, и че не те обвинявам. Мислил си, че не те обичам и си се чувствал самотен. Разбирам.

Ричард се намръщи и се наведе към нея.

— За какво говориш? Какво съм правил?

Тя се покашля:

— Мериса. Каза ми.

— Мериса!

— Да. Разбирам и не те обвинявам. Мислел си, че никога повече няма да ме видиш.

Ричард примигна удивено.

— Мериса е Сестра на мрака. Тя иска да ме убие!

— Но ми каза как предишния път, когато си бил тук, е била твоя учителка. Каза, че... Ами срещнах я и видях, че е красива. Бил си самотен и не те обвинявам.

Ричард я сграбчи за раменете и я обърна с гръб към Плъзгата.

— Калан, не знам какво ти е казала Мериса, но аз ти казвам истината: от деня, в който те срещнах, не съм обичал никого друго освен теб. Никого. Да, когато ме накара да сложа яката, мислех, че никога повече няма да те видя, бях самотен, но никога не съм изменил на любовта ти, дори когато бях убеден, че съм я загубил. Макар да мислех, че не ме искаш, никога... с Мериса, нито пък с някого друго.

— Наистина ли?

— Наистина.

Тя се усмихна с особената си усмивка — онази, с която даряваше единствено него.

— Ейди се опита да ми каже същото. Страхувах се, че ще умра и няма да те видя никога вече, исках да знаеш, че те обичам, независимо от всичко. Част от мен се страхува да го направи. Страх ме е, че ще се удавя.

— Плъзгата те прегледа и каза, че можеш да пътуваш. В теб също има Субстрактивна магия, макар и частица. Само хора с двата вида магия могат да го правят. Ще стане. Ще видиш. — Той ѝ се усмихна окуражително. — Няма от какво да се страхуваш, обещавам ти. Не прилича на нищо, което си усещала досега. Невероятно е. Готова ли си?

Тя кимна.

— Да. — Обви ръце около него и го притисна към себе си толкова силно, че едва не му изкара въздуха. — Но ако се удавя, искам да знаеш колко те обичам.

Ричард ѝ помогна да се качи на ръба на кладенеца около Плъзгата, после огледа тъмните гори зад тях. Не беше сигурен дали нечий очи го следят или просто си внушава. Не усещаше присъствие на сбърз, знаеше, че ако има, би го почувствал. Реши, че сигурно си въобразява заради предишните пъти в Блатистите гори.

— Готови сме, Плъзга. Знаеш ли колко време ще отнеме?

— Достатъчно съм дълга — достигна до тях ехтящият отговор.

Ричард въздъхна и стисна Калан за ръката.

— Направи каквото ти казах.

Тя кимна.

— Ще бъда с теб. Не се страхувай.

Сребрилата живачна река ги обгърна и нощта стана абсолютно черна. Ричард стисна Калан за ръката с всички сили, докато потъваха надолу, припомни си колко му бе трудно да диша в Плъзгата първия път. Щом Калан го стисна в отговор, вече бяха в безтегловното празно.

Познатото чувство за светкавична скорост и плавност едновременно се върна и Ричард разбра, че са тръгнали за Ейдиндрил. Както и преди, не бе нито топло, нито студено, никакво усещане за живачната влага на Плъзгата. Очите му видяха светлината и тъмнината едновременно в един-единствен спектрален образ, докато дробовете

му се изпълниха със сладкото присъствие на Плъзгата, щом вдъхна коприненото ѝ присъствие.

Беше щастлив, че Калан изпитва същото опияняващо чувство. Усещаше го по слабото стискане на ръката му. Те се пуснаха, за да се потопят в спокойното течение.

Ричард плуваше в тъмнината и светлината. Усети, че Калан го стиска за глезена, за да не се отдели от него.

Времето изгуби смисъл. Можеше да е било един миг или пък бавният ход на година, докато се носеха нататък с Калан. Както и преди, спря внезапно.

Изведнъж около тях изникна стаята в Кулата. Знаеше какво да очаква и този път не изпита ужас.

— Дишай — каза Плъзгата.

Той издиша сладкия дъх, изпразни дробовете си от опиянението и погълна глътка чужд въздух.

Усети Калан след себе си и в тишината на стаята на Коло чу как тя издиша Плъзгата и вдишва въздух. Скочи на крака, Плъзгата се отлепи от него, щом той допря стената, после пода. Веднъж стъпил, се обърна, за да помогне на Калан да скочи.

Усмихна му се Мериса.

Той замръзна. Най-сетне мисълта му проработи.

— Къде е Калан? Ти си свързана с мен! Закле ми се!

— Калан? — чу се мелодичен глас. — Тук е. — Мериса посегна надолу към живака. — Но повече няма да ти е нужна. Ще спазя клетвата си — клетвата, която дадох пред себе си.

Тя вдигна отпуснатото тяло на Калан за яката и го изхвърли от кладенеца. Калан се строполи на пода неподвижна, не дишаше.

Преди Ричард да успее да стигне до нея, Мериса удари остриетата на ябри в камъка. Сладкият звук го сграбчи, краката му отслабнаха, не можеше да ги помръдне, стоеше и гледаше като замаян усмихнатото лице на Мериса.

— Ябри пее за теб, Ричард. Песента те вика.

Тя се приближи, звукът на ябри се усили. Тя обърна неустоимия обект на глада му, показа му го, примами го с него. Ричард навлажни устни, костите му вибрираха с тътнещия звук на ябри. Усещането го опияняваше.

Тя се приближи, най-сетне му го поднесе. Пръстите му го поеха и песента се вряза във всяка фибра на тялото му, заплени всяко ъгълче на душата му. Мериса се усмихна, щом пръстите му стиснаха дръжката. Той потръпна от усещането. Испита болезнено удоволствие.

Тя измъкна от сребристия басейн още един ябри.

— Това е само половината, Ричард. Трябва ти и другият.

Изсмя се ефирно и леко и удари втория ябри в стената. Песента го заслепи почти напълно, обзе го копнеж да хване дръжката в ръката си. С усилие се задържа на крака. Трябва да вземе и втория ябри. Наклони се над кладенеца и се протегна към него.

Мериса му се хилеше подигравателно, но му беше все едно, искаше, копнееше да стисне в ръката си втория ябри.

— Дишай — каза Плъзгата.

Разсеян, Ричард погледна надолу. Плъзгата гледаше жената, отпусната на пода край стената. Той тъкмо се нагани да каже нещо и Мериса удари за втори път ябри в стената.

Краката му се подкосиха. Вдигна лявата си ръка с ябри в юмрук и се подпря на стената, за да се изправи.

— Дишай — повтори Плъзгата.

През омайващата, тътнеща мелодия, изпълваща фибрите му, Ричард се опита да проумее кой лежи край стената и на кого говори Плъзгата. Стори му се важно, но не можеше да си отговори защо. Кой е?

Смехът на Мериса отекна в стаята и тя отново удари ябри в стената.

Ричард нададе безпомощен вик на екстаз и копнеж едновременно.

— Дишай — каза Плъзгата за трети път, този път още по-настоятелно.

Изведнъж през опияняващата песен на ябри му просветна. Вътрешното му желание се надигна, проправи си път през зашеметяващата мелодия, която го бе стиснала в смъртна хватка.

Калан.

Погледна я. Не дишаше. Вътрешният му глас извика за помощ.

Щом ябри запя отново, мускулите на врата му се вкамениха. Блуждаещият му поглед се съсредоточи върху нещо на пода пред него.

Мускулите му се напрегнаха в крайна необходимост. Ръката му се протегна. Пръстите му го докоснаха. Стисна го и през тялото му премина друг копнеж. Разбра.

Във взрив на ярост Ричард вдигна Меча на истината от каменния под и в стаята зазвуча друга песен.

Мериса втренчи в него смъртоносен поглед и отново удари ябри в стената.

— Ще умреш, Ричард Рал. Заклех се да се окъпя в кръвта ти и ще го направя.

С последни сили, подхранвани от гнева на меча, Ричард се спусна към каменната стена и се протегна, потопа меча в живака.

Мериса изпищя.

През плътта ѝ се стрелнаха сребърни вени. Крясъците ѝ отекнаха в каменната стая, ръцете ѝ се протегнаха в безумен копнеж да избяга от Плъзгата, но беше твърде късно. Метаморфозата премина през нея и тя се разтопи в живачната маса, превърна се в сребърна статуя в сребърния кладенец. Острите черти на лицето ѝ омекнаха и онова, което някога беше Мериса, потъна в плискащите се вълни на живака.

— Дишай — каза Плъзгата на Калан.

Ричард захвърли ябри и се спусна през стаята. Вдигна Калан на ръце и я занесе до кладенеца. Наведе я през стената, обгърна я през корема и натисна.

— Дишай, Калан! Дишай! — Натисна отново. — Направи го заради мен! Дишай! Моля те, Калан, дишай!

Дробовете ѝ изплюха живака и тя си пое внезапна, отчаяна глътка въздух, после още една.

Най-после се извърна в ръцете му и се отпусна върху него.

— О, Ричард, ти беше прав. Беше толкова невероятно, че забравих да дишам. Ти ме спаси.

— Но уби другата — отбеляза Плъзгата. — Предупредих го за магическия предмет, който носи. Не е по моя вина.

Калан примигна срещу сребърното лице.

— Какво говориш?

— Онази, която вече е част от мен.

— Мериса — обясни Ричард. — Вината не е твоя, Плъзга. Трябваше да го направя, иначе щеше да убие и двама ни.

— Тогава отговорността е снета от мен. Благодаря ти, Господарю.

Калан се обърна към него и погледна меча.

— Какво е станало? Как така Мериса?

Ричард отвърза възела на врата си, пресегна се през рамо и махна пелерината на сбърза от гърба си.

— Тя ни последва в Плъзгата. Опита се да те убие и... ами искаше да се окъпе с мен.

— Какво!

— Не — поправи го Плъзгата. — Тя каза, че иска да се окъпе в кръвта ти.

Калан зяпна.

— Но... какво стана?

— Тя вече е с мен — каза Плъзгата. — За вечни времена.

— Което означава, че е мъртва — каза Ричард. — Ще ти обясня, когато имаме повече време. — Обърна се към Плъзгата: — Благодаря ти за помощта, но вече искам да заспиш.

— Разбира се, Господарю. Ще спя, докато отново има нужда от мен.

Искрящото сребърно лице придоби мекота и се стопи в басейна от живак. Ричард скръсти ръце несъзнателно. Лъскавият басейн заблестя. Плъзгата се успокои, после започна да потъва в кладенеца, отначало бавно, после с нарастваща бързина, докато изчезна.

Щом той се изправи, Калан го посрещна с поглед.

— Мисля, че има много неща, които трябва да ми обясниш.

— Когато имаме време, обещавам.

— Всъщност къде сме?

— В долната част на Кулата, в основата на една от малките кули.

— В долната част на Магьосническата кула?

Ричард кимна.

— Под библиотеката.

— Под библиотеката! Никой не може да влиза в нивото под библиотеката. Там има щитове, които от незапомнени времена не позволяват на магьосниците да слизат долу. На всички магьосници.

— Е, така или иначе, се намираме точно там, но и за това ще поговорим по-късно. Трябва да отидем в града.

Излязоха от стаята на Коло и мигновено се прилепиха към стената. В басейна долу плуваше кралицата на сбързовете. Простря криле над стотина яйца с размери на дини и нададе предупредителен вик, който отекна в просторното високо помещение.

На малкото светлина, нахлуваща от отвора горе, Ричард видя, че е късен следобед. Пътуването беше отнело по-малко от ден, поне се надяваше да е само един. На светлината видя огромното количество кашкаво-сиво-зелени яйца.

— Това е кралицата на сбързовете — набързо ѝ обясни той и прекрачи парапета. — Трябва да унищожи яйцата.

Калан го извика, за да се опита да го спре, но той прескочи и потъна в тъмната, лепкава вода. Вдигна меча в ръка и закрачи през дълбоката до кръста му вода към хлъзгавите камъни в средата.

Кралицата се вдигна на нокти.

Главата ѝ се стрелна към него, щракна със зъби. В същият момент Ричард завъртя меча. Гротескната глава се дръпна. Той види облак отвратителна миризма, която ясно изразяваше предупреждение. Ричард отчаяно се спусна напред. Тя разтвори паст, блеснаха остри, дълги зъби.

Ричард не можеше да допусне сбързовете да завземат Ейдиндрил. Ако не унищожи яйцата, те ще станат повече, отколкото може да победи.

— Ричард! Опитвах се да използвам синята светкавица, но не става! Върни се!

Кралицата със съскане се стрелна към него. Щом приближи, той замахна, но тя бе застанала на ръба на безопасното разстояние и бушуваше от гняв. Ричард успя да я задържи на ръка разстояние, докато опипваше камъка, за да се хване за нещо.

Напипа някакъв израстък и се закатери по тъмните, хлъзгави камъни. Развъртя меча и щом застрашителните зъби се дръпнаха назад, посече яйцата. Щом раздробил дебелия, космати черупки, по камъка потече мирислив жълтък.

Кралицата подивя. Плесна с криле и се издигна над камъка, отдалечавайки се от меча. Опашката ѝ се размята във всички страни като огромен камшик. Щом се приближи до него, Ричард замахна с меча, за да я държи на разстояние. За момента бе съсредоточил усилията в унищожаването на яйцата.

Щом замахна към нея, зъбите ѝ щракнаха. Ричард заби меча във врата ѝ, достатъчно, за да я накара да отстъпи назад от болка и ярост. Запляска като обезумяла с криле и успя да го блъсне срещу камъка. Той се извъртя настрани, за да избегне ноктите ѝ. Опашката ѝ пак го подгони, зъбите тракнаха. Ричард бе принуден да забрави за яйцата и да се защитава. Ако можеше да я убие, щеше да опрости работата си.

Кралицата зави от ярост. Миг по-късно Ричард чу трясък. Обърна се в посока на шума и видя Калан да стоварва върху яйцата дъска от вратата към стаята на Коло. Той се закатери бясно по хлъзгавия камък, за да застане между изпадналата в ярост кралица и Калан. Щом тя се опита да го захапне, той замахна към главата ѝ. Щом тя се опита да го плесне с опашката си, той посегна натам. И към ноктите, щом понечиха да го раздерат.

— Само я дръж на разстояние — извика Калан и завъртя дъската върху яйцата, потекли в мазна, жълта слуз. — Аз ще се погрижа за това.

Не му се искаше Калан да се излага на опасност, но знаеше, че тя защитава града си, така че не можеше да иска от нея да стои безучастна. Освен това имаше нужда от помощ. Трябваше да слезе в града.

— Само побързай — каза той между защитата и нападението.

Огромното червено туловище се хвърли към него, опитвайки се да го размаже върху камъка. Ричард се гмурна на една страна, но кралицата не се отказа и посегна към крака му. Той изкрещя от болка и замахна с меча към нахвърлилия се върху му звяр.

Дъската внезапно се стовари върху хрилете на главата на кралицата. Тя отстъпи назад, виейки от болка, размаха яростно криле и ноктите ѝ раздраха въздуха. Калан го дръпна под ръка и му помогна да се изкатери нагоре. И двамата цопнаха в гнусната вода.

— Улучих ги всичките — каза Калан. — да се махаме.

— Трябва да унищожа и нея, иначе ще снесе още.

Но кралицата на сбързовете, при вида на изпочупените си до едно яйца, премина от нападение в бягство. Крилата ѝ се раздвижиха бясно и я издигнаха във въздуха. Тя се спусна към стената и заби нокти в пукнатините, започна да се катери към голямата дупка високо горе в Кулата.

Ричард и Калан се измъкнаха от вонящия басейн и стъпиха на пътеката. Ричард се хвърли към стълбите и ги поведе нагоре по Кулата, но щом стъпи на крака си, се строполи на пода.

Калан му помогна да се изправи.

— Сега не можеш да я стигнеш. Унищожихме всичките й яйца, за нея ще се притесняваме по-късно. Счупен ли е кракът ти?

Ричард се облегна на парапета и потърка раненото място, като гледаше как кралицата се изкачва към отвора високо горе в Кулата.

— Не, тя само го блъсна в камъка. Трябва да слезем в града.

— Но ти не можеш да вървиш.

— Нищо ми няма. Болката намалява. Да тръгваме.

По пътя Ричард взе една от светещите сфери и подпирайки се на Калан, се запъти към изхода. Тя никога не бе стъпвала в коридорите и стаите, през които я водеше той. Ричард я взимаше в прегръдките си, когато минаваха през щитовете и постоянно я предупреждаваше какво не бива да пипа и къде да не стъпва. Тя от време на време го питаше защо, но спазваше настоящите инструкции, мърморейки си, че никога не е знаела, че в Кулата има подобни странни места.

Докато стигнаха до коридорите и помещенията горе, кракът му, макар все още да го болеше, бе по-добре. Стъпваше, макар и накуцвайки.

— Най-последно знам къде сме — каза Калан, щом стигнаха до дългия коридор покрай библиотеките. — Опасявах се, че никога няма да се измъкнем от подземията.

Ричард се запъти към коридорите, които знаеше, че водят навън. Калан възропта, че не може да се мине оттам, но той настоя, че винаги е минавал по този път, и тя с неохота го последва. Ричард я хвана, за да я преведе през щита в големия коридор на входа и двамата се зарадваха на удалата им се възможност.

— Колко още има? — попита тя и огледа близката залостена стая.

— Тук е. Тази врата води навън.

Щом излязоха през вратата, Калан се завъртя два пъти в изумление. Сграбчи го за ризата и показа вратата:

— Тук? Влизал си тук? Оттук ли си влязъл в Кулата?

Ричард кимна.

— Насам водеше каменната пътека.

Тя гневно му посочи над вратата.

— Виж какво пише там. И си влязъл оттук!

Ричард погледна думите, издълбани в камъка над огромната врата.

— Нямам представа какво означават.

— Тавол де атор Мортадо — каза тя, произнасяйки ги на глас. — Означава „Пътека на мъртвите“.

Ричард хвърли бърз поглед на другите врати. Спомни си за нещото, което ги бе нападнало първия път.

— Ами това ми се стори най-голямата врата, а пътеката водеше право натам, и аз реших, че оттам се влиза. Някак си се връзва, като се замислиш. Нали съм наречен „онзи, който носи смърт“.

Калан удивено стисна ръце.

— Страхувахме се, че ще се качиш в Кулата. Страшно се притеснявахме, че ще влезеш тук и ще загинеш. Добри духове, не мога да повярвам, че не си. Дори магьосниците не влизат оттук. Този щит не би ме пуснал без твоя помощ. Дори само този факт е трудно да се проумее. Мога да преминавам през всички щитове, освен през охраняващите най-опасните места.

Ричард чу скърцане на камъни и забеляза движение отвъд пътеката. Дръпна Калан в средата на утъпканите камъни, нещото се заизвива към него.

— Какво има? — попита Калан.

Той посочи.

— Нещо идва.

Калан му се намръщи през рамо и стъпи на пътеката.

— Не се страхуваш от това, нали? — Наведе се и зарови ръка в чакъла, нещото се вдигна към нея. Тя завъртя ръка, сякаш чеше домашно животно.

— Какво правиш!

Калан продължи да се закача с нещото под пътеката.

— Просто каменна хрътка. Магьосникът Гилер я измисли, за да плаши една жена, която го преследваше непрекъснато. Тя се страхуваше да мине през пътеката, а разбира се, никой, който е с акъла си, не би тръгнал по пътеката на смъртта. — Калан се изправи: — Искаш да кажеш... не ми казвай, че си се уплашил от каменната хрътка.

— Е... не, не съвсем... ама...

Калан застана с юмруци на хълбоците.

— Минал си по пътеката на смъртта и през всичките щитове, защото си се изплашил от каменната хрътка? Затова не си влязъл през другите врати?

— Калан, не знаех какво е това нещо под пътеката. Никога преди не бях виждал подобно нещо. — Той се почеса по лакътя. — Е, добре, значи съм се изплашил от него. Опитвах се да бъда предпазлив. И не можах да прочета думите, така че не разбрах, че тази врата е опасна.

Тя вдигна отчаяно поглед нагоре.

— Ричард, можеше да бъдеш...

— Не бях убит в Кулата, открих Плъзгата и те намерих. А сега да вървим. Трябва да отидем в града.

Тя плъзна ръка около кръста му.

— Сигурно си прав. Малко ми е нервно от... — Тя вдигна ръка към вратата. — От всичко, което се случи тук. Тая кралица на сбързовете ме уплаши. Благодарна съм ти, че успя.

Ръка за ръка, те забързаха към сводестия вход на външната стена.

Докато минаваха през огромната падаща врата, иззад ъгъла се стрелна мощна червена опашка и се стовари отгоре им. Преди Ричард да успее да си поеме дъх, над главата му плющяха крила. Нападнаха го нокти. Усети пареща болка в лявото си рамо, един нокът го бе докопал. Мощната опашка запрати Калан далеч на земята.

Докато нокътят, забит в рамото му, го придърпваше все по-близо до зейналата паст, той издърпа меча. Гневът го обзе мигновено. Замахна към едното крило. Кралицата отстъпи и пусна рамото му. Яростта на магията му помогна да пренебрегне болката и да се изправи на крака.

Втурна се с меча към нахвърлилия се към него звяр, който щракаше със зъби. Кралицата сякаш бе само крила, нокти, зъби и опашка, които вкупом се стрелваха към него. Ричард се дръпваше назад. Уцели я и тя отстъпи назад от болка. Опашката ѝ се развъртя и го перна през средата, захвърляйки го срещу стената. Той замахна яростно и отрязва върха на червената опашка.

Кралицата на сбързовете отстъпи на задните си крака към падащата врата. Ричард се втурна към лоста и го стисна с всичка сила. Със скърцащ звук портата се стовари върху беснеещия звяр. Кралицата

се загърчи, щом решетката се вряза в нея. Макар да не успя да я улучи напълно, забодя в земята едното ѝ крило. Тя закрещя дори по-силно.

Ричард се сепна ужасен, щом видя Калан да лежи на земята — от другата страна на вратата. Кралицата също я видя и с усилие издърпа крилото си изпод решетката, раздирайки го на дълги, нащърбени ивици.

— Калан! Бягай!

Замаяна, тя се опита да изпълзи, но звярът я докопа за крака и бързо я сграбчи.

Кралицата се извърна и го облъхна с отвратителна воня. Ричард не се затрудни ни най-малко със смисъла на посланието: отмъщение.

С усилие се хвърли към колелото, повдигащо механизма на вратата. Вдигаше се бавно, с по няколко сантиметра. Кралицата закуцука по пътя, дърпайки Калан за крака.

Ричард пусна колелото и воден от магията, развихри меча и го стовари върху решетките на падащата врата. Във въздуха замириса на изгоряло, запуши. Крещейки от ярост, той отново размаха меча и за втори път го прекара през решетките. На третия успя. Ритна прекъснатия прът и се пъкна през дупката.

Спусна се по пътя към отстъпващия звяр. Калан дереше земята с нокти в отчаян опит да се измъкне. Когато кралицата стигна моста, скочи на парапета и се озъби срещу Ричард, който летеше с пълна сила.

Тя плесна с разкъсаните си крила, сякаш не разбираше, че няма да може да полети. Без да спира, Ричард изкрещя, щом звярът се извърна, разперил криле, в готовност да скочи в пропастта с плячката си.

Опашката облиза земята, Ричард стъпи на моста. Оставаха му още два метра. Кралицата се завъртя, вдигна Калан за крака и тя увисна с главата надолу като парцалена кукла. Ричард, обезумял, завъртя меча в сляпа ярост, докато тя беснееше срещу него. Настървен от миризмата на кръвта ѝ, той отсече част от крилото, костта изпращя и се разхвърча на бели парчета. Тя замахна с опашката си към него и се опита да размаха другото.

Калан изкрещя и се протегна към Ричард, разпери пръсти, но не можеше да го стигне. Той пъкна меча в червения корем. Червената лапа се дръпна встрани, щом той се опита да достигне Калан. Ричард

прободе другото крило чак горе в основата. Във въздуха блисна кръв, нараненият звяр се замята във всички посоки, опитваше се да го докопа. Това отклоняваше вниманието ѝ от Калан.

Ричард отсече още малко от опашката, щом тя се приближи достатъчно близо.

Смърдящата кръв блисна навсякъде, реакциите на кралицата се забавиха, Ричард успяваше да ѝ нанася все повече рани.

Накрая успя да се добере до Калан, стисна я за китката, тя се вкопчи в ръката му, а той заби меча до дръжката в повдигащите се червени гърди. Грешка.

Смъртно ранената кралица на сбързовете стисна в предсмъртна хватка крака на Калан. Червеният звяр се олюля, с кошмарно бавно движение се надвеси над парапета на моста към зейналата бездна. Калан изкрещя. Ричард я стисна за ръката с всички сила. Кралицата полетя към пропастта и Ричард усети как коремът му се лепва за парапета на моста.

Завъртя меча над ръба и с мощно движение преряза ръката, стиснала Калан за крака. Червеният звяр се завъртя надолу и се изгуби в бездънната пропаст.

Калан увисна, стиснала само китката на Ричард. По ръцете им се стичаше кръв. Той усети как китката ѝ се изплъзва от хватката му. Бедрата му бяха единственото, което го задържаше на парапета.

С мощно усилие я повдигна леко нагоре.

— Хвани се за стената с другата ръка. Не мога да те държа повече. Изплъзваш ми се.

Калан се вкопчи със свободната си ръка за стената, облекчавайки част от тежестта. Той хвърли меча на земята зад себе си и я подхвана с другата ръка под мишницата. Стисна зъби, с нейна помощ я вдигна до парапета и я изтегли на пътя.

— Махни ги! — изкрещя тя. — Махни ги!

Ричард отвори ноктите и освободи крака ѝ. Хвърли червената лапа в бездната. Калан се отпусна в прегръдките му, задъхана от изтощение, твърде слаба, за да може да говори.

През пулсиращата болка Ричард усети топлината на облекчението.

— Защо не използва силата си... светкавицата?

— В Кулата не може да действа, а тук навън това нещо направо ме извади от строя. А ти защо не използва твоята? Оная ужасяваща черна светкавица? Като в Двореца на пророците?

Ричард се замисли.

— Не знам. Не знам как действа дарбата. Свързана е по някакъв начин с инстинкта. Не мога да я накарам да действа по желание. — Той я погали по косата и затвори очи. — Толкова ми се иска Зед да беше тук. Щеше да ми помогне да я овладея. Да ме научи да я използвам. Липсва ми.

— Знам — прошепна тя.

Над накъсаното им дишане той долови човешки викове и дрънчене на желязо. Усети дим. Въздухът бе почернял от дим.

Помогна на Калан да се изправи, без да обръща внимание на яростната болка в рамото си. Забързаха по пътя към завоя, откъдето се виждаше градът.

Когато стигнаха до мястото, спряха внезапно, Калан зяпна.

Шокиран, Ричард падна на колене.

— Добри духове — прошепна той, — какво сторих?

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Господарят Рал е! — гласовете понесоха новината през Д'Харанските орди. — Отдръпнете си, Господарят Рал идва!

Следобедният въздух избухна в общ вик. Хиляди гласове се извисиха над битката. В пушека се врязаха оръжия и всички повтаряха:

— Господарят Рал! Господарят Рал! Господарят Рал!

Ричард с мрачно лице запристъпва напред през войската. Ранени, окървавени мъже се надигаха, за да се присъединят към ликуващите.

През мъглата от остър дим Ричард плъзна поглед към улиците, където войниците в тъмни униформи се биеха яростно. Градът бе залян от червеното море на наметалата на „Кръвта на братството“. Те извираха непрекъснато, от всички посоки, безспир.

— Сигурно има над сто хиляди — каза Калан сякаш на себе си.

Ричард бе изпратил стохилядна войска да търси Калан. Бяха на седмици разстояние от града. Бе разделил армията в Ейдиндрил почти на две и бе изпратил едната половина на път. А сега „Кръвта на братството“ се възползваха от грешката му.

Но все пак би трябвало да има достатъчно Д'Харански войници, за да отблъскват набезите им. Нещо се бе объркало страхотно.

Съпътстван от нарастваща тълпа ранени, Ричард стигна до периферията на страхотна битка. „Кръвта на братството“ атакуваше от всички страни. От Кралската улица към небето се стрелваха огнени езици. В центъра на полето от тъмни униформи се издигаше Дворецът на Изповедниците.

Наобиколиха го офицери, радостта им бе помрачена от ставащото наоколо. Крясъците на биещите се се врязваха в нервите.

Ричард се изненада от собствения си безкрайно спокоен глас.

— Какво става тук? Това са Д'Харански войници. Защо ги отблъскват? Не са повече от вас. Защо „Кръвта на братството“ е навлязъл толкова навътре в града?

Претръпналият командир отвърна само с една дума:

— Сбързове.

Ричард стисна юмруци. Тези хора не можеха да се защитават от сбързовете. Един сбърз можеше да повали десетина войници само за минути. А Ричард бе видял в Плъзгата да потъват цяла редица сбързове, стоотици.

В началото Д'Харанците може и да не са били превъзхождани числено, но сега вече бяха.

Гласовете на духовете вече му говореха, поглъщаха крясъците от нечовешка болка. Погледна замъгленото слънце отвъд пушека. Оставаха още два часа светлина.

Ричард срещна погледите на трима лейтенанти.

— Ти, ти и ти. Съберете колкото войници искате. — Без да се обръща, вдигна пръст към Калан. — Заведете Майката Изповедник, моята Кралица, в Двореца и я защитавайте.

Погледът в очите на Ричард правеше коментара върху важността на мисията абсолютно излишен и недвусмислено предупреждаваше за последствията от евентуален провал.

Калан запротестира шумно. Ричард издърпа меча.

— Веднага!

Мъжете понечиха да изпълнят заповедта и понесоха Калан със себе си, тя крещеше и се дърпаше. Ричард не я погледна, нито чу думите ѝ.

Вече се бе загубил в яростта. В очите му танцуваха магията и смъртта. Притихналите мъже се отдръпнаха в кръг около него и заотстъпваха.

Ричард прокара острието по ръката си, за да снабди меча с вкус на кръв. Яростта закипя.

Извърна глава, очите на смъртта диреха живата смърт.

Разкъсван от двойна ярост — на меча и своята собствена, — той не чуваше нищо друго освен воя на гнева вътре в себе си. Но разбираше, че му е нужно още. Постепенно срина всички бариери и освободи цялата магия, вече нищо не го задържаше. Духовете бяха с него, магията беше с него, нуждата беше с него. Той беше истинският Търсач и още нещо.

Беше онзи, който носи смърт, дошъл в света на живите.

Тръгна, проправи си път през мъжете на предната линия, през войниците в тъмни униформи, които яростно се хвърляха срещу кървавочервените си противници с лъскавите оръжия. Мъжете от

„Кръвта“ разкъсваха редиците им, докопваха търговците, вдигнали се с меч в ръка, до младежите с пики и момчетата със сопи.

Докато летеше напред, замахваше към войниците от „Кръвта“ само ако се опитаха да му препречат пътя. Преследваше нещо пострашно от тях.

Скочи върху преобърнатата каруца в средата на мелето. Около него се струпваха войници, за да го пазят. Хищният му поглед огледа полесражението. Търсеше целта си.

Пред него се вълнуваше морето от червени наметала, издигащо се над облечени в тъмна кожа трупове. Броят на мъртвите Д'Харанци беше ужасяващ, но Ричард се бе загубил в магията и мислеше единствено за врага.

Нейде в дълбините на съзнанието му се надигна ужасен писък при вида на толкова много смърт, но след миг потъна в бушуващата му ярост.

Ричард почувства присъствието им, после ги видя. Плавно движение, като мараня, което след миг се превърна в жива плът — самата коса на смъртта. „Кръвта на братството“ бяха точно зад тях, довършвайки обезвредените Д'Харански войници.

Ричард вдигна Меча на истината и допря кървавото острие до челото си. Потопи се цял в битката.

— Острие — прошепна той умолително, — не ми изневерявай днес.

Онзи, който носи смърт.

— Танцувай с мен, Смърт — промълви той, — готов съм.

Ботушите на Търсача изтрополиха на улицата. По някакъв начин инстинктите на всички онези, които бяха използвали острието преди него, се сляха с неговия инстинкт. В него бяха тяхното знание, опит и умения, сякаш бе облякъл втора кожа.

Остави се магията да го води, след нея тръгнаха яростта и волята му. Освободи жаждата да убива и се плъзна между хората.

Глух като смъртта, острието му намери първата си мишена и един сбърз се строполи мъртъв.

Не си губи силите да убиваш онези, с които могат да се справят и другите — нашепваха му гласовете на духовете. Убивай само тези, които другите не могат.

Ричард се вслуша в гласовете и остави вътрешното си чувство да усети сбързовете наоколо, някои скрити в пелерините си. Затанцува със смъртта и смъртта започна да ги открива преди те да го видят да ги приближава. Убиваше без излишни усилия или допълнителни движения. Всеки замах с меча намираще плът.

Ричард си проправяше път напред, в търсене на люспестите същества, повели „Кръвта на братството“. Докато се движеше из улиците, усещаше топлина от пожарищата, вървеше и душеше. Забиваше меча и чуваше изненаданото съскане. Ноздрите му се изпълниха с вонящата им кръв. Всичко се сля в обща размазана картина на битката.

При все това той знаеше, че няма да е достатъчно. Разбра го с чувство на всеобемащ ужас. Беше сам и при първата мъничка грешка градът оставаше и без него. Все едно човек да се опитва да унищожи колония мравки, като ги убива една по една.

Ябри вече приближаваха по-близо, отколкото той възнамеряваше да им позволява. На два пъти го одраскаха, оставяйки червени следи. По-лошо, наоколо хората му загиваха със стотици наведнъж. „Кръвта на братството“ просто настъпваше напред и умъртвяваше ранените. Битката се проточваше невъзможно.

Ричард погледна слънцето и видя, че вече наполовина е паднало зад хоризонта. Над последните стонове на умиращите падаше покривалото на нощта. Знаеше, че и за него няма да дойде утринта.

Усети нещо да го порязва отстрани по ръката и се извърна. Пред очите му се пръсна глава на сбърз, която бе докопал с меча. Започваше да се уморява, а те напредваха. Вдигна острието и разпори корема на следващия. Не чуваше предсмъртните стонове.

Спомни си Калан. Няма да дочака сутринта. Нито той. Нито тя. Смъртта се спускаше над тях заедно с нощта.

С усилие я избута от мислите си. Не можеше да си позволи да се разсейва. Обърна се. Вдигна острието и отсече лапа. Завъртя се, разпори корем. Изви се, посрещна гладка глава. Заби. Потопи. Отряза. Гласовете му говореха и той реагираше, без да задава въпроси и без да се колебае.

Отчаяно си даде сметка, че са избутани към центъра на Ейдиндрил. Обърна се и огледа просторния площад, който кипеше в смут, объркване и тревога, видя Двореца на Изповедниците на няма и

два километра разстояние. Сбързовете скоро щяха да разкъсат редиците им и да проникнат в Двореца.

Чу мощен рев и видя отряд Д'Харански войници зад линията на врага да се врязват в „Кръвта“ от една странична уличка, отклонявайки вниманието на предните редици. От другата страна се изсипаха още толкова и пометоха цял рояк мъже в кървавочервени наметала. Д'Харанците се врязаха в сърцето на „Кръвта на братството“ и ги разпердушиниха на парчета.

Замръзна, щом видя Калан начело на група хора. Водеше не само Д'Харански войници, но и мъже и жени от персонала на Двореца. Кръвта му замръзна в жилите, като си помисли как гражданите на Ебинисия се бяха присъединили към защитниците на града си в края на битката.

Какво прави тя? Трябваше да е в Двореца, на сигурно място. Разбираше, че смелата ѝ постъпка може да се окаже фатална. Имаше прекалено много бойци от „Кръвта“ и тя можеше да бъде заклещена между тях.

Преди това да се случи, тя отблъсна врага. Ричард обезглави един сбърз. Тъкмо когато си помисли, че тя сигурно ще отстъпи и ще се върне в Двореца, тя изскочи от друга улица и нападна пак, врязвайки се на друго място в редиците на врага.

Войниците с кървавочервени наметала се извърнаха към новата заплаха. Сбързовете продължиха да действат все така ефективно, както през целия ден.

Ричард се вряза в кървавочервената редица и се насочи към Калан. След като се бе справил с няколко сбърза, схватката с хората му се струваше бавна и лесна. Само дето разстоянието беше доста голямо. Ръцете му бяха капнали, силата му угасваше.

— Калан! Какво правиш! — Яростта на магията придаваше мощ на гласа му и той я сграбчи за ръката. — Изпратих те в Двореца, за да си на сигурно място!

Тя изтръгна ръката си. В другата си ръка стискаше меч, обагрен с кръв.

— Няма да умра свита в някой ъгъл на дома си, Ричард. Ще се боря за живота си. И престани да ми крещиш!

Ричард усети присъствието и се завъртя. Калан се наведе рязко, във въздуха изригна фонтан от кръв и черва.

Тя се обърна и изкрещя заповед на хората си. Те мигновено се втурнаха в атака.

— Тогава ще умрем заедно, Кралице моя — прошепна Ричард, за да не чуе тя, че се е съгласил с нея.

Редиците бяха изтласкани към площада и Ричард усети присъствието на цял рояк сбързове. Чувството беше толкова силно, че не можеше да разбере колко са. Над главите на войниците в кървавочервени наметала видя някаква зеленикава маса, напредваща към града. Не разбра на какво се дължи.

Дръпна Калан назад. Протестът ѝ прекъсна по средата, щом видя пред очите ѝ да се материализират сбързове. Той затанцува между тях, посичайки ги със светкавична бързина.

Без да спира кървавото си клане, Ричард забеляза още нещо: петна. Помисли си, че сигурно е толкова изморен, че небето започва да му се вижда на петна.

Изкрещя в ярост срещу един ябри, приближил се твърде близо. Отсече ръката, веднага след това и главата. Към него се вдигна още едно острие и той се гмурна под него, мечът се движеше преди него. Нанесе удар с ножа, който стискаше в другата си ръка. Трябваше да изрита един зад себе си, за да има време да освободи меча си.

С ледена ярост осъзна, че сбързовете най-сетне са видели в него единствената си заплаха и го обграждаха. Чу Калан да крещи името му. Всичко наоколо плувна в мънистени очи. Нямахше какво да направи, не можеше да избяга дори да искаше. Усети остриетата, приближаващи застрашително към него, не можеше да им попречи.

Бяха твърде много. Добри духове, просто бяха твърде много.

Вече дори не виждаше войниците. Беше обграден от стена от люспи и триостри ножове. Единствено яростта на магията ги забавяше. Трябваше да каже на Калан, че я обича, вместо да ѝ крещи.

В периферното му зрение навлезе нещо кафяво. Чу вой на сбърз, но не на този, когото той самият бе убил току-що. Зачуди се дали когато човек умира, изпитва подобно объркване. От въртенето и размахването на меча му се виеше свят, прилошаваше му от свирепите удари, които нанасяше.

Отгоре падна нещо огромно. После още едно. Ричард се опита да избърше кръвта на сбързове от очите си, за да може да види какво става. Навсякъде около него се чуваше вой на сбързове.

Ричард видя крила. Кафяви крила. Пред погледа му блеснаха космати криле, които започнаха да изкълчват главите на сбързовете. Нокти раздираха люспите. Дълги зъби се врязваха във вратовете.

Ричард отскочи назад, щом огромен змей тупна на земята точно пред него и премаза близкия сбърз.

Грач.

Ричард замига на парцали невярващо. Навсякъде беше пълно със змейове. Прииждаха все повече и повече, небето бе почерняло — това бяха петната, които му се стори, че вижда.

Грач запрати мъртвия сбърз в „Кръвта на братството“ и се спусна към друг. Всички змейове наоколо правеха същото. От смрачаващото се небе прииждаха нови и нови и се спускаха към сбързовете. Всичко блесна в искрящи зелени погледи. Сбързовете се загръщаха в пелерините си, ставаха невидими, но това не им помагаше. Змейовете успяваха да ги надушат. Нямаше къде да се скрият.

Ричард вдигна меча в две ръце като замаян. Змейовете ревяха страшно. Сбързовете виеха. Ричард се смееше.

Ръцете на Калан се спуснаха около кръста му и го притиснаха.

— Обичам те — прошепна тя в ухото му. — Мислех, че ще умра, без да съм ти го казала.

Той се обърна и се вгледа в зелените ѝ очи.

— Обичам те.

Ричард чу викове. Зелената вихрушка, която бе видял, се оказа море от хора. Десетки хиляди хора, които настъпваха в гръб към „Кръвта на братството“, плъзваха из улиците и сградите и изтласкваха назад войниците в кървавочервени наметала. Д'Харанците откъм страната на Ричард, освободени от сбързовете, се спуснаха яростно срещу „Кръвта“ в смъртоносна атака.

Огромният отряд в зелено помете част от „Кръвта“ и се приближаваше към Ричард и Калан. От двете страни върху сбързовете се изсипваха змейове. Грач ги посичаше и отхвърляше назад. Ричард се покачи върху един фонтан за по-добра видимост. Издърпа Калан за ръката. Около него мъжете оформиха непробиваем обръч, готови да го защитят с живота си.

— Келтонци са — каза Калан. — Мъжете в зелени униформи са Келтонци.

Келтонската армия се предвождаше от човек, когото Ричард познаваше: генерал Болдуин. Щом генералът ги забеляза на фонтана, се запъти към тях през морето войници в червено, като пътьом крещеше заповеди и даваше инструкции. Генералът посече без усилие неколцина по пътя си. Вряза се в бойните редици и след миг вече стоеше пред Калан и Ричард.

Пъхна меч в ножницата си и сведе глава на седлото си, тежкото му военно наметало, захванато за едното рамо, разкри зелената му униформа. Повдигна се и удари с юмрук куртката си.

— Господарю Рал — каза той с почит, след което наново сведе глава. — Моя Кралице — продължи с още повече почит.

Калан се наведе напред, щом той се изправи, и попита със страховит тон:

— Ваша какво?

Дори голото теме на мъжа почервения. Той отново сведе глава:

— Моя най... блестяща... уважавана Кралице, Майко Изповедник!

Преди тя да успее да каже още нещо, Ричард я дръпна за ризата.

— Казах на генерала, че съм решил да те направя Кралица на Келтон.

Тя ококори очи.

— Кралица на...

— Да — каза генерал Болдуин и хвърли бърз поглед към битката. — Това обедини Келтон и нашата капитулация е категорична. Господарят Рал ни оказа тази голяма чест да имаме за Кралица Майката Изповедник, също като Галеа. Така показва, че ни уважава не по-малко от съседите ни. Така че моментално докарах в Ейдиндрил наши части, за да подкрепя защитата на Господаря Рал и на нашата Кралица и да се присъединя към битката срещу Императорския орден. Искаме да дадем своето.

Калан най-сетне примигна и се изпъна.

— Благодаря, генерале. Вашата помощ дойде точно навреме. Оценявам високо жеста ви.

Генералът свали дългите си черни ръкавици и ги втъкна под широкия си колан. Целуна ръка на Калан.

— Ако новата ми Кралица ме извини, трябва да се връщам при хората си. Половината от тях се разпръснаха по периферията, в случай,

че изменниците се опитат да избягат. — Той отново се изчерви. — Извинете ме за войнишкия език, моя Кралице.

Щом генералът се върна при хората си, Ричард огледа бойното поле. Змейовете търсеха, оглеждаха за още сбързове. Откриха още само няколко, които не оцеляха дълго.

Грач май бе пораснал с още някой сантиметър, откакто се бяха разделили. Вече беше колкото голям мъжки екземпляр. Явно ръководеше диренето. Ричард беше изумен, но радостта му се помрачаваше от кланицата наоколо.

— Кралица? — попита Калан. — Нарекъл си ме Кралица на Келтон? Майката Изповедник?

— Тогава ми се стори добра идея — обясни той. — Беше единственият начин да попреча на Келтон да се обърне срещу нас.

Тя го огледа и се подсмихна.

— Много добре, Господарю Рал.

След като Ричард най-сетне прибра меча в ножницата, видя три червени петна посред тъмните кожени униформи на Д'Харанците. Трите Морещици, стиснали Агиелите си в ръка, се затичаха през площада. И трите бяха облечени в червените си униформи, но в ден като днешния червената кожа трудно прикриваше петната от кръв.

— Господарю Рал! Господарю Рал!

Бердин му се хвърли като катерица на клон. Стовари се върху него, сграбчи го за ръцете и краката и го събори във фонтана, пълен с разтопен сняг.

Изправи се върху корема му.

— Господарю Рал! Ти успя! Свали пелерината, както ти казах! Значи в крайна сметка си чул предупреждението ми!

Тя отново го прегърна, стискайки го в червените си ръце. Ричард едва успяваше да си поеме дъх под нея. Макар да не бе паднал в ледената вода по свой избор, с радост прие възможността да измие от себе си част от смърдящата кръв на сбързовете. Тя го сграбчи за ризата и го вдигна да седне, той едва си поемаше дъх. Прегърна го отново с всичка сила.

— Бердин — прошепна той, — рамото ми е ранено. Моля те, не ме стискай толкова силно.

— Нищо ти няма — каза тя с присъщата за Морещица пренебрежителност към болката. — Толкова се притеснявахме. Щом

започна нападението, си помислихме, че никога няма да те видим. Помислихме си, че сме се провалили.

Калан се покашля. Ричард протегна ръка към нея.

— Калан, това са моите персонални пазачки — Кара, Райна и Бердин. Дами, това е Калан, моята Кралица.

Бердин, без да прави каквото и да е усилие да слезе от него, се усмихна широко на Калан.

— Аз съм любимката на Господаря Рал.

Калан скръсти ръце и зеленият ѝ поглед помръкна застрашително.

— Бердин, пусни ме да стана.

— Още миришеш на сбърз. — Тя го потопи обратно във водата, после пак го вдигна за ризата. — Така е по-добре. — Тя го придърпа към себе си. — Ако още веднъж избягаш така, без да ме слушаш, ще получиш нещо повече от баня.

— Каква е тая вечна история за теб и разни жени и бани? — монотонно попита Калан.

— Нямам представа. — Той погледна към продължаващата битка, после се втренчи в сините очи на Бердин. Прегърна я със здравата си ръка. — Съжалявам. Трябваше да се вслушам в думите ти. Цената на глупостта ми бе твърде голяма.

— Добре ли си? — прошепна тя в ухото му.

— Бердин, слез от мен. Пусни ме да стана.

Тя се извъртя настрани.

— Коло казва, че сбързовете са вражески магьосници, продали силата си за умението да стават невидими.

Ричард ѝ подаде ръка да стане.

— Аз без малко да направя същото.

Тя се повдигна на пръсти във водата и след като разкопча ризата, огледа врата му.

— Няма го. В безопасност си. Коло описва как става промяната, как кожата им започва да се покрива с люспи. Казва, че онзи твой предтеча, Алрик, създал сила, която може да се бие срещу сбързовете. — Тя посочи: — Змейове.

— Змейове...?

Бердин кимна.

— Вложил в тях способността да надушват сбързовете дори когато са невидими. Затова очите на змейовете са такива искрящозелени. Поради тази вътрешна магическа връзка, която си поделят всички змейове, онези, които имат преки отношения с магьосници, ръководят другите, превръщат се в нещо като генерали на магьосниците в рода на змейовете. Тези змейове са ценени изключително от събратята си, могат да ги поведат на бой със сбързове и да изгонят люспестите същества обратно в Стария свят.

Ричард я гледаше удивен.

— Какво още казва Коло?

— Нямах време да прочета повече. Откакто ти замина, бяхме малко заети.

— Колко време? — Той излезе от фонтана и погледна Кара. — Колко време ме нямаше?

Тя вдигна поглед към Кулата.

— Почти два дни. Не от снощи, а от предишната нощ. Днес на зазоряване в Двореца дойдоха съгледвачи и съобщиха, че „Кръвта“ е по петите им. Малко след това започна атаката. Битката продължава от рано сутринта. Отначало нещата вървяха добре, но после сбързовете... — гласът ѝ заглъхна.

Калан го прегърна през кръста, за да го подкрепи. Той каза:

— Съжалявам, Кара, трябваше да бъда до вас. — Плъзна замъглен поглед върху морето от трупове. — Всичко това е по моя вина.

— Аз убих двама — каза Райна с неприкрита гордост.

Улик и Иган дотичаха запъхтени и застанаха пред него в защитни позиции.

— Господарю Рал — рече Улик през рамо, — толкова се радваме да те видим. Чухме радостното оживление, но всеки път, щом приближавахте до теб, се оказваше, че вече си другаде.

— Наистина ли? — каза Кара и повдигна вежда. — Ние пък успяхме.

Улик извърна очи към битката.

— Винаги ли са такива? — прошепна Калан в ухото му.

— Не — отвърна той, също шепнешком. — В момента полагат огромни усилия, за да се представят пред теб.

Ричард видя, че над „Кръвта на братството“ се развяват бели знамена. Никой не им обърна внимание.

— Д’Харанците не се отказват по средата — обясни Кара, видяла накъде гледа той. — Бият се докрай.

Ричард скочи от фонтана. Щом тръгна, гардовете му го последваха.

Калан го настигна, преди да е направил и три крачки.

— Къде отиваш, Ричард?

— Ще сложа край на това.

— Не можеш. Клели сме се да избием Ордена до крак. Трябва да ги оставиш да го направят. Те биха сторили същото с нас.

— Не мога да го допусна, Калан. Не мога. Ако ги избием до крак, останалите от Ордена никога няма да се предадат, знаейки, че това ще означава смърт. Ако ги пощадим, а не ги убием, ще са по-склонни да се предадат. А ако са по-склонни да се предадат, ще победим, без да губим толкова много от нашите, така ще останем по-силни. Ще победим.

Ричард закрепя заповеди. Мъжете ги понесоха от уста на уста, битката постепенно започна да стихва. Хилядите очи се извърнаха към него.

— Пуснете ги да минат — каза той на един командир.

Ричард се върна при фонтана и се възкачи на стената, проследи как командирите от „Кръвта“ водят хората си към него. Всички Д’Харанци застанаха в готовност. Образува се коридор, мъжете в кървавочервени наметала стъпиха в него, тръгнаха, оглеждайки се.

Офицерът, който вървеше начело, спря пред Ричард. Гласът му беше глух и примирен:

— Ще приемете ли капитулацията ни?

Ричард скръсти ръце.

— Зависи. Съгласни ли сте да ми кажете истината?

Мъжът огледа притихналите, облени в кръв войници.

— Да, Господарю Рал.

— Кой ви каза да нападнете града?

— Инструкциите получихме от сбързовете, мнозина от нас получиха заповеди в сънищата си, от пътешественика по сънищата.

— Искате ли да се освободите от него?

Всички кимнаха и изразиха съгласието си със слаби гласове. С готовност се съгласиха да кажат всичко, което знаят за плановете на пътешественика по сънищата и Императорския орден.

Ричард беше толкова изтощен и така го болеше, че едва се държеше на крака.

— Ако искате да се предадете и да станете поданици на Д'Хара, паднете на колене и се закълнете във вярност.

На фона на настъпващата вечер и стоновите на ранените останалите живи от „Кръвта на братството“ паднаха на колене и произнесоха молитвата за отдаване, казана им от наобиколилите ги Д'Харанци.

Над града се чува думите в един глас, всички наведоха глави и се заклеха.

„Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето смирение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.“

Докато мъжете откъсваха кървавочервените наметала от гърбовете и ги хвърляха в огъня, Калан се обърна към Ричард:

— Ти промени законите на войната, Ричард. — Тя огледа кървавото клане. — Вече има толкова много убити.

— Твърде много — прошепна той и проследи с поглед „Кръвта на братството“, заобиколени от мъжете, които допреди миг се бяха опитвали да убият. Запита се дали не се е побъркал.

— „Твоята милост ни закриля“ — цитира Калан един ред от отдаването. — Може би това означава, че трябва да е както ти казваш. — Тя го прегърна топло. — Чувствам, че би трябвало да е точно така.

Недалеч от тях госпожа Сандерхолт, стиснала окървавен сатър, се усмихна в знак на съгласие.

На площада грееха искрящи зелени очи. Мрачното настроение на Ричард се подобри, щом пред него грейна злоещата усмивка на Грач. Двамата с Калан се спуснаха към змея.

Никога не се бе чувствал по-добре в косматата му прегръдка. Ричард се смееше през сълзи, краката му се рееха във въздуха.

— Обичам те, Грач. Толкова те обичам.

Калан се присъедини към прегръдката и след миг получи персонална.

— И аз те обичам, Грач. Ти спаси живота на Ричард. Дълга ти всичко.

Грач изгъркори със задоволство и я погали по косата с лапа.

Ричард замахна към една муха.

— Грач! Имаш мухи-кръвопийци!

Самодоволната усмивка на Грач грейна още по-силно. Змейовете използваша мухите, за да им помагат в преследването на плячката, но Грач никога досега не бе имал свои. Ричард не искаше да убива мухите на приятеля си, но те започваха да стават повече от досадни. Жилеха го по врата.

Грач се наведе, потопа лапа в локвичка кръв от сбърз и я прокара по розовия си корем. Мухите послушно се върнаха на пиршеството. Ричард остана изумен.

Огледа всички искрящозелени очи, втренчени в него.

— Грач, май си имал доста вълнуващо приключение. Събрал си всички тези змейове на едно място?

Грач кимна с неприкрита змейовска гордост.

— И те направиха каквото им каза?

Грач се тупна авторитетно в гърдите. Останалите змейове отвърнаха с ръмжене. Грач се усмихна и разкри дългите си зъби.

— Грач, къде е Зед?

Усмивката му се стопи. Огромното му туловище като че се смали, докато поглеждаше през рамо към Кулата. Обърна се, искрящият му поглед като че се замъгли, той поклати тъжно глава.

Ричард преглътна болката.

— Разбирам — прошепна той. — Видя ли го мъртъв?

Грач се удари в гърдите, вдигна косматата си лапа над главата, очевидно за да покаже Зед, посочи Кулата и прикри очите си с лапи — сбързове. Чрез знаци и воден от въпросите на Ричард, му показа, че е довел Зед до Кулата, че е имало битка с много сбързове и че Грач е видял Зед да лежи неподвижен на земята с кърваво чело. После Грач не успял да открие никъде стария магьосник. Тръгнал да търси помощ срещу сбързовете, за да защити Ричард. Доста усилия положил, докато събере другите змейове.

Ричард пак прегърна приятеля си. Грач го притисна силно, после отстъпи и огледа останалите змейове.

Ричард усети как в гърлото му се надига буца.

— Можеш ли да останеш, Грач?

Змеят посочи Ричард с лапа, с другата посочи Калан, после ги събра заедно. Удари се в гърдите, после посочи друг змей. Когато звярът се приближи, Ричард разбра, че е женски.

— Имаш любима? Както аз Калан?

Грач се усмихна широко и се удари в гърдите с две лапи.

— И искаш да останеш със змейовете? — продължи Ричард.

Грач кимна с неохота, усмивката му се разколеба.

Ричард се постара да му се усмихне възможно най-убедително.

— Мисля, че това е чудесно, приятелю. Заслужаваш да бъдеш с любимата си и с новите си приятели. Така пак ще можеш да ни посещаваш. Ти и твоята приятелка винаги сте добре дошли при нас. Всъщност и всички останали. Вратите ни са отворени за вас.

Грач пак се усмихна.

— Но, Грач, ще направиш ли нещо за мен? Моля те? Важно е. Би ли ги помолил да не ядат хора? Ние няма да преследваме змейовете, а вие няма да ядете хора. Става ли?

Грач се обърна към другите и каза нещо на странен гърлен език, който те разбраха. Отвърнаха му с подобни гърлени звуци, но явно не бяха много съгласни. Грач извиси глас и удари лапа в масивното си туловище — беше не по-малък от останалите. Най-накрая стигнаха до съгласие. Грач се обърна към Ричард и кимна.

Калан отново прегърна косматия звяр.

— Пази се и идвай да ни виждаш когато можеш. Вечно ще съм ти задължена, Грач. Обичам те. И двамата те обичаме.

След последна безмълвна прегръдка с Ричард Грач поведе змейовете. Те разпериха криле и изчезнаха в нощта.

Ричард застана до Калан, заобиколен от гардовете си, от армията си и от трупите по бойното поле.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ричард се стресна и се събуди. Калан се бе свила на кравай с гръб към гърдите му. Раната на рамото му, нанесена от кралицата на сбързовете, го болеше. Беше позволил на лечителя на армията да я намаже с мехлем, после, твърде изтощен, за да стои на краката си, се бе строполил в леглото в стаята за гости, която използваше. Дори не успя да свали ботушите си, неудобната болка в хълбока му подсказа, че Мечът на истината е все още в ножницата на кръста му и че лежи върху него.

Калан се размърда в прегръдката му — чувство, което го изпълни с радост, но в следващия миг си спомни за хилядите трупове, хилядите загинали заради него и радостта му се стопи мигновено.

— Добро утро, Господарю Рал — поздрави го бодър глас.

Намръщи се към Кара и избоботи някакъв поздрав. Калан примигна на светлината, нахлуваща през прозореца.

Кара им махна с ръка.

— По-приятно е без дрехи.

Ричард се намръщи. Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Моля?

Въпросът я озадачи.

— Струва ми се, че ще се убедите, че подобни неща стават по-добре без дрехи. — Тя вдигна ръце на хълбоците си. — Мислех, че поне дотам сте информирани.

— Кара, какво правиш тук вътре?

— Улик искаше да те види, но се страхуваше да влезе, така че го направих аз. За човек с неговия ръст е доста срамежлив.

— Трябва да се поучиш от него — каза Ричард и се изправи на леглото. — Какво иска?

Калан разтърка очи и също седна.

— Не би било лошо.

Кара се усмихна, но щом Ричард я погледна, стана сериозна.

— Открил е тяло в основата на скалата под Кулата.

Ричард се извъртя и седна на ръба на леглото.

— Защо не ми каза веднага!

Калан се спусна да го настигне, той вече се бе втурнал към коридора, където чакаше Улик.

— Намери ли го? Намери ли тялото на старец?

— Не, господарю Рал. Тялото беше на жена.

— На жена ли? Каква жена?

— Беше в лош вид, след толкова време, но я познах по изпочупените зъби и дрипавото одеяло. Оная старица, Валдора. Дето продаваше медени кейкове.

Ричард разтърка чело.

— Валдора. Странно. И момиченцето, как се казваше?

— Холи. От нея нямаше следа. Не открихме никого другико. Но има още много за претърсване, а и животните биха могли... ами може да не открием повече нищо.

Ричард кимна, думите го сразиха. Дъхът на смъртта бе навсякъде около него.

Кара каза съчувствено:

— Погребалните клади ще бъдат запалени всеки момент. Ще присъстваш ли?

— Разбира се! — Той овладя гласа си, усетил ръката на Калан върху гърба си. — Задължително. Загинаха заради мен.

Кара се намръщи.

— Загинаха заради „Кръвта на братството“ и Императорския орден.

— Знаем, Кара — каза Калан. — Идваме веднага след като се погрижа за мехлема на рамото му и се приведем в по-приличен вид.

Погребалните клади горяха от дни. Двайсет и седем хиляди мъртви. На Ричард му се струваше, че пламъците отнасят духа му заедно с духовете на загиналите. Стоеше и повтаряше думите заедно с всички останали, нощно време бдеше с тях и така, докато всичко свърши.

„От светлината на този огън и в светлината. Успешно пътуване към света на духовете.“

В последвалите няколко дни състоянието на рамото му се влоши, мястото подпухна, почервеня, втвърди се.

Състоянието на духа му не бе по-добро.

Разхождаше се по коридорите и от време на време наблюдаваше улиците от прозореца, говореше малко. Калан не се отделяше от него, успокояваше го с присъствието си, не го заговаряше, ако той пръв не започне разговор. Ричард не можеше да прогони хилядите мъртъвци от главата си. Преследваше го името, с което го бяха нарекли пророчествата: онзи, който носи смърт.

Един ден, след като рамото му най-сетне започна да заздравява, седеше на масата, която използваше за писалище, и зяпаше в празното пространство. Изведнъж стана светло. Вдигна поглед. Калан бе влязла, а той дори не я бе забелязал. Бе дръпнала завесите, за да влезе слънчева светлина.

— Ричард, започвам да се тревожа за теб.

— Знам, но не мога да се накарам да забравя.

— Плащът на властта е тежък, но не бива да позволяваш да те премаже.

— Лесно е да се каже, но всичките тези хора са мъртви по моя вина.

Калан седна на масата пред него и повдигна брадичката му с пръст.

— Наистина ли го мислиш, Ричард, или просто съжаляваш за смъртта на всички тях?

— Калан, проявих глупост. Просто действах. Не помислих преди това. Ако бях използвал главата си, може би всичките тези хора нямаше да умрат.

— Действа по инстинкт. Нали сам каза, че така работи дарбата ти. Поне понякога.

— Но...

— Нека да поиграем на „ами ако“. Ами ако беше постъпил другояче, както сега си мислиш, че би трябвало?

— Ами тогава всичките тези хора нямаше да са мъртви.

— Нима? Не играеш по правилата на „ами ако“. Помисли си, Ричард. Ами ако не бе действал инстинктивно и не бе потънал в Плъзгата? Какво щеше да стане?

— Ами нека да видим. — Той потърка крака си. — Не знам, но нещата щяха да се развият по-различно.

— Да, така е. Щеше да си тук по време на атаката. Щеше да се втурнеш в боя със сбързовете сутринта, вместо вечерта. Щеше да

бъдеш изтощен и убит много преди змейовете да се притекат на помощ. Щеше да си мъртъв. И всичките тези хора щяха да загубят своя Господар Рал.

Ричард вдигна глава.

— Звучи приемливо. — Замисли се за миг. — А ако не бях отишъл в Стария свят, Дворецът на пророците щеше да попадне в ръцете на Джаганг. Той щеше да докопа пророчествата. — Изправи се и отиде до прозореца, загледа се в слънчевия пролетен ден. — И никой нямаше да бъде защитен от пътешественика по сънищата, защото щях да съм мъртъв.

— Оставяш емоциите ти да вземат власт над разума.

Ричард се върна и взе ръцете ѝ в своите, едва сега забелязал колко е прекрасна.

— Третото правило на магьосника: страстта управлява разума. Коло предупреждава, че е много коварно правило. Наруших го, защото си помислих, че съм го нарушил.

Калан го прегърна.

— Значи се чувстваш малко по-добре?

Той отпусна ръце на кръста ѝ и се усмихна за пръв път от дни.

— Ти ми помогна да го проумея. Зед постъпваше така. Май ще трябва да разчитам на твоята помощ.

Тя склочи крака около него и го придърпа към себе си.

— Най-добре.

Той я целуна лекичко и тъкмо се канеше да го направи по-сериозно, когато в стаята се появиха трите Морещици. Калан опря буза в неговата.

— Те никога ли не чукаат?

— Рядко — прошепна в отговор Ричард. — Кеф им е да подлагат на тестове. Любимото им нещо. Никога не им омръзва да го правят.

Кара, която вървеше най-отпред, спря до тях, гледаше ту единия, ту другия.

— Пак с дрехите, а, Господарю Рал?

— Изглеждате добре тази сутрин, вие трите.

— Да, така е — каза Кара. — И имаме работа.

— Каква работа?

— Когато имаш време — в Ейдиндрил са дошли представители, които искат аудиенция с Господаря Рал.

Бердин размаха дневника на Коло:

— А аз имам нужда от помощта ти за това. Онова, което разбрахме досега, ни беше полезно, но има още много непреведени страници. Чака ни работа.

— Непреведени? — попита Калан. — Аз знам много езици. Това на какъв е?

— Високо Д'Харански — каза Бердин и отхапа от крушата, която носеше в другата си ръка. — Господарят Рал е станал по-добър и от мен в този език.

— Нима? — каза Калан. — Впечатлена съм. Малко са хората, които знаят високо Д'Харански. Чувала съм, че е ужасно труден.

— Трудихме се заедно — каза Бердин. — Нощем.

Ричард се покашля.

— Да се заемем с представителите. — Той повдигна Калан за кръста с две ръце и я остави внимателно на земята.

Бердин размаха крушата си.

— Господарят Рал има много големи ръце. Прилягат съвсем точно на гърдите ми.

Веждата над едно зелено око се вдигна.

— Нима?

— Да — отбеляза Бердин. — Един ден ни накара всичките да му покажем гърдите си.

— Така ли? Всичките?

Кара и Райна останаха с безизразни лица, Бердин кимна. Ричард закри своето с ръка.

Бердин отхапа още веднъж от крушата.

— Но големите му ръце паснаха най-добре върху моите гърди.

Калан се запъти към вратата.

— Е, моите гърди не са големи колкото твоите, Бердин. — Тя забави крачка, разминавайки се с Райна. — Мисля, че ръцете на Райна ще ми паснат най-добре.

Бердин се задави и закашля с крушата, Калан продължи към вратата. На устните на Райна грейна усмивка.

Кара се разсмя сърдечно. Ричард мина покрай нея и тя го плесна по гърба.

— Харесва ми, Господарю Рал. Можеш да я задържиш.

Ричард спря.

— Е, благодаря ти, Кара. Радвам се, че получих разрешението ти. Тя кимна ангажирано.

— Да, наистина.

Той забърза към вратата, успя да настигне Калан в коридора.

— Откъде знаеш за Бердин и Райна?

Тя го погледна неразбиращо.

— Не е ли очевидно, Ричард? Погледът в очите им? Ти също сигурно си го забелязал веднага.

— Ами... — Ричард хвърли поглед през рамо, за да е сигурен, че жените не са ги последвали. — За щастие получихме одобрението на Кара за теб, каза, че те харесва и че мога да те задържа.

Калан плъзна ръка около кръста му.

— И те ми харесват. Съмнявам се, че би могъл да си намериш по-добри гардове.

— Това удобство ли би трябвало да бъде?

Тя се усмихна и отпусна глава на гърдите му.

— За мен е.

Ричард смени темата:

— Да видим какво имат да ни казват тези представители. Нашето бъдеще, бъдещето на всички, зависи от това.

Калан, облечена в бялата си рокля на Майка Изповедник, седеше притихнала в стола си — стола на Майката Изповедник, — до Ричард, под рисувания образ на Магда Сеарус, първата Майка Изповедник, и магьосника й Мерит.

Ескортирани от усмихнатия генерал Болдуин, представителите на Лифани Гартрам, на Херджборг Териот и посланикът на Сандария Безанкорт прекосяваха мраморния под. Всички изглеждаха изненадани и радостни да видят Майката Изповедник да седи до Ричард.

Генерал Болдуин се поклони.

— Кралице моя, Господарю Рал.

Калан се усмихна топло.

— Добър ден, генерал Болдуин.

— Господа — каза Ричард, — надявам се всичко е наред в страните ви. Какво решихте?

Представител Гартрам приглади сивата си брада.

— След усилените консултации с правилника на родината ни, с помощта на Галеа и Келтон, решихме, че бъдещето е в твои ръце,

Господарю Рал. Донесохме документите за капитулация. Безусловно, каквото е желанието ти. Искаме да се присъединим към останалите, да станем част от Д'Хара и да живеем под управлението ти.

Високият посланик Безанкорт заговори:

— Дошли сме да капитулираме пред теб и да станем част от Д'Хара и се надяваме, че Майката Изповедник одобрява решението ни.

Калан огледа мъжете за момент.

— Бъдещето ни, не миналото ни, е мястото, където ще живеят децата ни. Първата Майка Изповедник и магьосникът ѝ направиха най-доброто за народа си по тяхно време. Майката Изповедник днес, аз, заедно с магьосника си Ричард, ще сторя същото. Трябва да направим полезното за света днес. Но и нашите надежди, както и техните, са за мир.

Най-добрата ни надежда за сила, която ще осигури траен мир, е с Господарят Рал. Установихме новия си курс. Сърцето и народът ми са с него. Като Майка Изповедник аз съм част от това обединение и ви приветствам в него.

Ричард я стисна за ръката в отговор на нейния жест.

— Ние ще продължим да имаме своята Майка Изповедник — каза той. — Имаме нужда от нейната мъдрост и напътствия, както винаги.

* * *

Няколко дни по-късно, през един чудесен пролетен следобед, докато Ричард и Калан се разхождаха хванати за ръце из улиците, проверявайки как върви почистването на разрушенията от битката и работата по възстановяването на щетите, изведнъж му хрумна нещо. Извърна се, усетил вятъра и топлите лъчи на слънцето.

— Знаеш ли, поисках капитулацията на страните в Средната земя, а дори не знам колко са, нито имената им.

— Е, тогава май има доста да те уча — каза тя. — Ще се наложи да ме държиш край себе си.

На лицето му грейна усмивка.

— Имам нужда от теб. Сега и завинаги. — Той обгърна бузата ѝ с ръка. — Не мога да повярвам, че най-сетне сме заедно. — Вдигна

поглед към трите жени и двамата мъже на няколко крачки пред тях. — Де да можехме да останем насаме.

Кара повдигна вежда.

— Това намек ли е, Господарю Рал?

— Не, заповед.

Кара сви рамене.

— Съжалявам, но тук не можем да изпълним заповедта. Имаш нужда от защита. Знаеш ли, Майко Изповедник, че понякога трябва да му казваме с кой крак трябва да стъпи? Понякога не може да се справя дори с най-елементарни неща.

Калан въздъхна безпомощно. Накрая плъзна поглед покрай Кара към извисяващите се зад нея мъже.

— Улик, би ли се погрижил да бъдат монтирани резета на вратата на стаята ни?

— Да, Майко Изповедник.

Калан се усмихна.

— Добре. — Обърна се към Ричард. — Ще се прибираме ли? Започнах да се уморявам.

— Първо трябва да се омъжиш за него — провъзгласи Кара. — Заповед на Господаря Рал. Никакви жени в стаята му. Освен съпругата му.

Ричард се намръщи.

— Казах освен Калан. Не съм споменавал съпруга. А Калан.

Кара погледна Агиела, висящ на тънка верижка на врата на Калан. Беше Агиелът на Дена. Ричард го бе подарил на Калан, когато се бяха срещнали на онова място между световите, където ги бе завела Дена. Беше се превърнал в нещо като амулет — амулет, за който никоя от трите Морещици не говореше, но който бяха забелязали още в първия миг, щом видяха Калан. Ричард подозираше, че за тях означава толкова, колкото и за него и Калан.

Строгийт поглед на Кара се спря върху Ричард.

— Ти ни натовари със задължението да защитаваме Майката Изповедник, Господарю Рал. Просто пазим честта на своя сестра.

Калан се усмихна, забелязала, че Кара най-сетне е успяла да го сложи на мястото — нещо, което не ѝ се удаваше често. Ричард въздъхна дълбоко.

— Чудесно се справяш, но не се тревожи. Можеш да ми вярваш, че съвсем скоро тя ще стане моя жена.

Пръстите на Калан тайничко се плъзнаха по гърба му.

— Обещахме на Калните, че ще се оженим в селото им, ще ни венчае Пилето, а аз ще съм с роклята, която Веселан уши за мен. Това обещание, което дадохме на приятелите си, означава много за мен. Имаш ли нещо против да се оженим там?

Преди Ричард да успее да ѝ каже, че и за него обещанието означава много и че и той го желае, около тях плъпна тълпа деца. Спуснаха се към ръцете му, замолиха го да отиде да погледне, както им е обещал.

— За какво говорят? — попита Калан през смях.

— Джа'Ла — отвърна Ричард. — Добре, дайте да видя тая ваша топка за Джа'Ла — каза той на децата.

Щом му я подадоха, той я подхвърли с една ръка и ѝ я показа. Калан я пое и я завъртя, загледа се в избродираното златно Р.

— Какво е това?

— Ами играят с топка, която се нарича брока. Преди беше толкова тежка, че децата постоянно се нараняваха с нея. Накарах шивачката да им ушие нови топки, по-леки, така че всички деца да могат да играят, а не само най-силните. Сега е по-скоро игра на техника, а не на брутална сила.

— Какво означава Р-то?

— Казах им, че всеки, който иска да играе Джа'Ла с брока, трябва да си набави от Двореца официално приетата топка. Играта се нарича Джа'Ла, но след като промених правилата, вече я наричат Джа'Ла Рал.

— Е — каза Калан и подхвърли топката към децата, — щом Господарят Рал ви е обещал и понеже винаги спазва обещанията си...

— Да! — извика едно момче. — Обеща, че ако играем с тази официална топка, ще дойде да гледа.

Ричард огледа насъбиращата се тълпа.

— Наближава буря, но вероятно ще има време за една игра.

Хванати за ръце, те последваха ликуващата тълпа от деца по улиците.

Ричард вървеше и се усмихваше.

— Де да беше и Зед с нас! Мислиш ли, че е умрял в Кулата?

Ричард хвърли поглед към планината.

— Той винаги казва, че ако човек приеме вероятността, предизвиква нещата. Реших, че докато някой не докаже обратното, да не приемам смъртта му. Вярвам в него. Вярвам, че е жив и че някъде някому причинява неприятности.

* * *

Странноприемницата изглеждаше уютна, не като някои от местата, където бяха отседнали преди — с много шум и пияни посетители. Защо щом падне мрак, хората се юрваха да танцуват, на този въпрос не можеше да си отговори. Двете някак си явно се връзваха, като пчелите и цветята или мухите и испражненията. Нощта и танците.

Имаше посетители само на няколко от масите, хранеха се спокойно, на масата в ъгъла имаше компания от по-възрастни хора, които пушеха лули, играеха табла, разговаряха оживено и пиеха бира. Долавяше откъслечни фрази за новия Господар Рал.

— Ти стой настрана — предупреди го Ан — и ме остави да говоря.

Приятната двойка зад бара ги посрещна с усмихнати лица. Бузите на жената се разтеглиха встрани.

— Добре дошли, приятели.

— Добър вечер — отвърна на поздрава Ан. — Бихме искали да наемем стая. Момчето в конюшната каза, че условията ви са чудесни.

— О, наистина, госпожо. За вас и вашият...

Ан понечи да каже нещо, но Зед я изпревари:

— Брат. Казвам се Рубен. Това е сестра ми Елси. Аз съм Рубен Рибник. — Зед подаде ръка. — Аз съм гадател по облаците с определена известност. Може би сте чували за мен. Рубен Рибник, известният гадател по облаците.

Жената помръдна устни, но думите ѝ сякаш бяха заседнали в гърлото. Накрая успя да проточи:

— Ами... такава... да, като че ли съм чувала.

— Ето, видя ли — каза Зед и потупа Ан по гърба. — Почти всички са чували за мен, Елси. — Той се облегна на лакът към

двойката. — Елси си въобразява, че си измислям, но нали беше в оная ферма, с ония бедни нещастници, дето чуват гласове и говорят на стените.

Двете глави едновременно се обърнаха към Ан.

— Работех там — успя да вметне Ан през стиснати зъби. — Помагах на „бедните нещастници“, които бяха наши гости.

— Да, да — каза Зед. — И добре се справяше, Елси. Защо те пуснаха да си тръгнеш, така и не мога да си обясня. — Той се извърна към онемялата двойка. — И откакто е без работа, реших да я взема с мен по широкия свят, да ѝ покажа живота, нали разбирате.

— Да — едновременно отвърна двойката.

— И всъщност — каза Зед — предпочитаме две стаи. Една за сестра ми и една за мен.

Те примигнаха насреща му.

— Тя хърка — обясни той. — А аз трябва добре да се наспя. — Той направи жест към тавана. — Заради гадаенето по облаците, нали разбирате. Налага се да работя здравата.

— Ами имаме чудесни стаи — каза жената и бузите ѝ пак се дръпнаха встрани. — Сигурна съм, че ще си починете добре.

Зед размаха предупредително пръст.

— Най-доброто, което имате, ако обичате. Елси може да си го позволи. Чичо ѝ си отиде и остави всичко, каквото имаше, на нея. А той беше заможен човек.

Мъжът повдигна вежда.

— Не би ли трябвало и на вас да е чичо?

— Да ми е чичо? Е, да, но не ме обичаше. Имахме малко проблеми със стареца. Падаше си ексцентричен. Носеше чорапи вместо ръкавици, и то в разгара на лятото. Елси му беше любимката.

— Стаите — изръмжа Ан. Обърна се и го погледна мрачно. — Рубен има нужда от сън. Чака го доста работа с облаците и още на зазоряване трябва да се залавя с нея. Ако не се наспи добре, около врата му нещо пламва като обгорено и ужасно боли.

Жената се запъти да заобиколи бара.

— Е, тогава да ви ги покажа.

— Не е печена патица това, което надушвам, нали?

— О, напротив — каза жената през рамо. — Това е вечерята за днес. Печена патица с пащърнак, лук и сос, ако желаете.

Зед вдъхна дълбоко.

— О, ароматът е прекрасен. Изисква се истински талант да опечеш патицата точно колкото трябва, но по миризмата мога да съдя, че вие го притежавате. Без никакво съмнение.

Жената се изчерви и се изкикоти.

— Е, ами аз съм известна с печената си патица.

— Звучи прекрасно — каза Ан. — Бъдете така добра, изпратете ни вечеря в стаите.

— О, разбира се. С удоволствие.

Жената ги поведе по коридора.

— Като се замисля — каза Зед, — ти върви, Елси, знам, че се притесняваш, когато хората те гледат да ядеш. Аз ще вечерям тук долу, мадам. С кана чай, ако не възразявате.

Ан се обърна и го стрелна с намръщен поглед. Той усети яката на врата му да се нагрява.

— Не се бави, Рубен, трябва да тръгваме рано сутринта.

Зед махна небрежно с ръка.

— О, няма да се бавя, скъпа. Само ще вечерям набързо, може да изиграя една-две игри с тези господата и веднага се качвам. Ще се видим утре сутринта, свежи и готови за път, за да продължим да ти показваме света.

Погледът ѝ можеше да свари яйце.

— Тогава, Рубен, приятна вечер.

Зед се усмихна снизходително.

— Не забравяй да платиш на милата жена и прибави нещо отгоре за щедростта ѝ за превъзходната патица. — Зед изпъна врат към нея и каза по-тънко: — И не забравяй да попълниш дневника си преди лягане.

Тя настръхна.

— Дневника ми?

— Да, малкия дневник на пътуването, който си водиш. Знам, че обичаш да описваш приключенията си, а отдавна не си го правила. Мисля, че е време да продължиш.

— Да... да — заекна тя. — Ще го направя, Рубен.

Щом Ан се отдалечи, след като го стрелна с предупредителен поглед, господата на масата, чули целия разговор, го поканиха при тях. Зед разположи кафявата си роба и седна при тях.

— Гадател по облаците, значи? — попита един.

— Най-добрият — вдигна Зед кокалестия си пръст. — Гадател по облаците, достоен за крале.

По масата тръгна възторжен шепот.

Един мъж в края извади лулата от устата си.

— Ще ни погадаете ли, господин Рибник? Ще си платим.

Зед вдигна тънката си ръка, сякаш предупредително.

— Опасявам се, че няма да мога. — Изчака разочарованието да обземе всички. — Не мога да приема парите ви. Ще бъде чест за мен да ви кажа какво сочат облаците, но не мога да взема нито грош.

Усмивките се върнаха.

— Изключително щедро от твоя страна, Рубен.

Към него се наведе едър мъжага.

— Какво имат да ни казват облаците?

Съдържателката постави на масата пред Зед димяща чиния печена патица и отклони вниманието му.

— Ей сега идва и чаят ви — каза тя и се запъти към кухнята.

— Облаците говорят много за ветровете на промяната, господа. Опасности и възможности. За величествения нов Господар Рал и... ами, нека опитам тази сочна вкусна патица и ще ви кажа всичко, което виждам.

— Давай, Рубен.

Зед опита хапка, направи драматична пауза, за да въздъхне от удоволствие, мъжете го гледаха с напрегнато внимание.

— Каква е тая странна верижка на врата ти?

Зед допря пръст в яката, без да спира да дъвче.

— Днес вече не правят такива.

Мъжът посочи с лулата си врата му и примигна учудено.

— Сякаш е цяло парче, не се вижда къде се закопчава. Как си я сложил през главата си?

Зед откопча яката и им я подаде, разделяйки я на две от пантата.

— Напротив, сваля се много лесно. Видяхте ли? Чудесна изработка, не мислите ли? Направо зашеметяваща. Вече не се правят такива.

— Точно това казвам и аз — каза мъжът с лулата. — В днешно време човек не може да намери истински шедьоври.

Зед щракна яката обратно на врата си.

— Да, така е.

— Днес видях много странен облак — обади се мъж с хлътнали бузи от другата страна на масата. — Странен облак. Като змия. Виеше се по небето.

Зед се наведе и сниши глас:

— Значи си го видял.

Всички се наведоха над масата.

— Какво означава, Рубен? — прошепна един.

Зед ги огледа един по един.

— Някои казват, че е облак-следач, закачен за човек от магьосник. — Зед изпита удоволствие от въздишките на учудване.

— За какво служи? — попита едрият, въртейки очи на всички страни.

Зед демонстративно огледа всички маси и чак тогава каза:

— За да го следи и да знае къде ходи.

— Няма ли човекът да забележи такъв облак?

— В това е цялата работа, доколкото разбрах — прошепна Зед и показа с вилица. — Облакът сочи човека, към когото е прикрепен, така че всичко, което се вижда, е малка точица, сякаш гледаш върха на бастун. Но онези, които стоят встрани, виждат целия бастун.

Мъжете ахнаха и се облегнаха назад, за да осмислят чутото, опитаха се да го смелят, докато Зед дъвчеше печената патица.

— Знаеш ли какви са тези ветрове на промяната? — каза един накрая. — И новият Господар Рал?

— Ако не знаех, нямаше да съм гадател по облаците, достоен за крале. — Зед размаха вилицата си. — Страхотна история, ако имате време да я чуете.

Всички отново се наведоха напред.

— Всичко започнало преди древната война — започна Зед, — когато били създадени съществата, наречени пътешественици по сънищата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.